ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை.

ஸம்புடம் - 11

1920-21

(ரௌத்ரி - துன்மதி வரு.)

பத்ராதிபர்:—திவான்பகதூர் தி. அ. ரங்காசார்யர்-பீ.ஏ.,பீ.எல்.

கடாதூர் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், பீ.ஏ. பீ.எல்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின்

கார்யதர்சியால் ப்ரதிமாஸம்

ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டது.

சென்னை

கலாரத்நாகரம் அச்சாபீஸ்.

1921.

Copy-right Reserved.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே வேதாந்த ராமாநுஜ மஹாதேசிகாய நம:

அட்டவணை.

(அகராதி)

	பக்கங்கள்.
அநிந்த்ரிய விஷயத்தில் தர்க்கப்ராமாண்யம்.	236
அவதாரங்களின் உண்மை ...	...147,176,207
ஆழ்வார் பெருமை ...	81
இந்த ஸபையின் துஸ்திதி	1,72
இயற்பா ...	... 26,48,125, 151,192,219 268,300,327,402
இவ்வர்ஷத்திய (1921) ஸ்ரீவைஷ்ணவ மஹா ஸங்கம்	378,422
உபந்யாஸங்கள் ...	417
உபய வேதாந்தங்கள் ...	57
எழுதும் முறைமை ...	292
ஒரு பாரிதோஷிகம் ...	140
கடிதங்கள் ...	... 34,64,112, 197,24[illegible],310 340,366,419
காஞ்சீபுரத்தின் [illegible] ஞாபகங்கள்	...244,27[illegible],306
தத்காலத் த்ருவ்ய விமர்ஸம் ...	120
தமிழரின் வைஷ்ணவத்வம்	398
தர்ம ஸூக்ஷ்மம் ...	16
தாஸ மஹிமை ...	22,44
திவ்ய ப்ரபந்தமும் வடமொழி வாணவர் கருத்தும்	189
டாக்டர் கவுரின் விவாஹ மஸோதா ...	408
ப்ரபத்தி வித்யா	... ஸங். 8,9,10 11. (பக்.1-82)
பத்தாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவ மஹாஸங்கம் ...	31,61,105, 132.
பத்ராதிபரின் குறிப்புகள் ...	...4,37,73,113, 141,169,201 247,279,311 343,375
பத்ரிகா விமர்ஸம் ...	196,416
பாகவதாராதந ப்ரஸக்தி	159
பாஷைகளின் ஓர் ஸம்பாஷணை	332
புஸ்தக விமர்ஸம் ...	139
வைஷ்ணவத்வ ஸர்வாதிகாரத்வம் ...	95
ஸ்ரீ பகவத்கீதை ...	235
ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸார ஸங்க்ரஹம் ...	53
ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸார பரீக்ஷை ப்ரஸங்கங்கள் ...	187
ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தம் ...	362,399
ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை, மதராஸ்	180
ஸ்ரீ வை. ஸி. ஸபையின் 1919-20 வருஷத்திய வர்ஷாந்த பரீக்ஷை.	107
ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்	...223,258,28[illegible], 319,358.
ஸ்ரீ ஸ்ருதப்ரகாஸிகா ஸஹித ஸ்ரீ பாஷ்ய ப்ரஸ்நா: ...	104
ஸ்ரீ ஸம்ப்ரதாய விவேகம்	... ஸங்-4, 5, 6 (பக்-1,42)
ஸம்ஸ்க்ருத பாஷைகள்	182,218,263
ஸாத்விகமான ஓர் உபகாரம்...	166.

சற்றேறக்குறைய தீபிகையின் வருமானம் வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூ 900-மும் தீபிகையை அச்சுப்படுத்தி ப்ரசுரம் செய்வதன் செலவு சற்றேறக்குறைய ரூ. 1000-மும் ஆக இருக்கின்றன. அதாவது-தீபிகா விஷயமாக வர்ஷம் ஒன்றுக்கு ரூ. 100 நஷ்டம் ஸம்பவிக்கின்றது. வார்ஷிக ஸங்க காலத்தில் நடைபெறும் வித்வத் ஸதஸ் ஸம்பந்தமாகவும் மற்றை காலங்களில் சிற்சில ஸமயங்களிற் செய்யப்படும் உபந்யாஸ விஷயமாகவும் சற்றேறக்குறைய வர்ஷம் 1-க்கு ரூ. 500-செலவு ஆகின்றது. இந்தச் செலவும் கீழ்க்குறிக்கப் பட்டுள்ள தீபிகா விஷயமான நஷ்டமும் ப்ராயேண இதுவரையில் யாசகத்தினாலேயே ஸமாளிக்கப்பட்டு வந்தன. ஸபையில் அங்கத்தினராக அமைந்திருக்கும் மஹான்களிற் சிலரும் இதற்காக சில காலங்களில் உபகரித்திருக்கிறார்கள். இப்படி அந்தந்தக் காலங்களில் யாசிக்கப்பட்டு ஸம்பாதிக்கப்படும் த்ரவ்யாதீனமாகவே இந்த ஸபையை வைத்துக்கொள்வது உசிதமன்றாகையாலும், யாசகம் செய்வதற்கு அவஸ்யம் அபேக்ஷிதமாயுள்ள ஒருவித உத்ஸாஹமும் மனோதைரியமும் நமக்கு வரவர குறைவு அடைந்தபடியாலும், வேறு ஏதாவது ஒரு ஸாஸ்வதமான வருமான மார்க்கத்தை இந்த ஸபைக்குத் தேடிவைக்க வேண்டுமென்று எண்ணி இப்பொழுது நாம் இந்த விஜ்ஞாபந வழியாக ஆஸ்திக ப்ரபுக்களெல்லாரையும் ஆஸ்ரயிக்கிறோம். பத்து வர்ஷ காலமாக வளர்ந்து வந்த இந்த ஸபையை இந்த துஸ்திதியிலிருந்து ஸம்ரக்ஷிக்க வேண்டியது இனி அவர்களுடைய பாரம்.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

அரவிந்தகோஸ் என்பவர் பாஷாந்தர வித்யாபாரங்கதர். ஸ்வமதச் வித்யா பரிசயத்திலும் ச்ரமப்பட்டவர். பாஷாந்தர பரிசயமுள்ளவர்களால் கொண்டாடப்பட்டவர். யாவராலும் பஹுமானிக்கத்தக்கவர். கீதாசாஸ்த்ர நிர்ணயங்களை அவர் பின்வருகின்றபடி ப்ரகாசிக்கின்றார். "அஹங்கார மமகாரங்களை விட்டு ஸர்வத்ர பரமாத்மதர்சனமும், ஸர்வத்தையும் அவனுடைய ரூபமாக க்ரஹித்து அவனையே ஸர்வமாக த்யானிப்பதும், ஸர்வ ப்ரபஞ்சத்துக்கும் அந்தராத்மாகவிருக்கையில் தத்கத ஸர்வ தோஷங்களினின்றும் உத்தீர்ணனான அவனிடம் தன்னுடைய ஸர்வ ஸ்வரூப ஸமர்ப்பணமும், 'வாஸுதேவ: ஸர்வமிதி' என்கிறபடியே அவனோடு பிரிவின்றித் தனது ஸ்வரூப சிந்தனமும், அதாவது முதலில் பக்தியாலும் பின்னால் ஆநந்தாநுபவத்தில் அவனுக்கும் தனக்கும் வாசியில்லாமையை அறிந்து அவ்வண்ணம் ஆநந்திப்பவனாகியும், ஸர்வத்ர ஆநுகூல்யபுத்தியாலும் பரமாத்ம விஷயமாயும் ஸர்வசேதநவர்க்கங்களைக் குறித்தும் ஸமதையை அடைவதும், பகவான் ஸர்வாதாரனாய் ஜகந்மயனாய் இருப்பதை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஸர்வ கர்மங்களையும் அவனுடைய ஆராதநமாகச் செய்வதும், அதுவும், தன்னுடைய ஸர்வ சேதநாசேதந பதார்த்தங்களும் பகவான் ஒருவனுக்கே சேஷபூதமென்றெண்ணிக் கேவலம் ஜ்ஞாநாநந்தமயமான தனது ப்ரத்யக்ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு செய்வதும், கீதாசாஸ்த்ரத்தால் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்ட யோகத்தின் ஸ்வரூபம்". இந்த வ்யாசனையானது பாஷாந்தரத்திலே ஸாதாரண ஜநங்களுக்கு அநுமோதநார்ஹமான பஹுமுக ப்ரயோகத்தால் செய்யப்பட்டது; இந்நூல் கருத்துடன் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. "அந்த யோகமானது ஸ்வஸ்வரூப யாதாத்ம்யாநுபவத்தில் பர்யவஸிக்கின்றது. அஹங்காரத்தால உண்டாகின்ற ஜ்ஞாந

ஸங்கோசம், மமகாரத்தால் உத்பவிக்கின்ற ராகத்வேஷங்கள், அவ்விரண்டினாலும் உதிக்கின்ற புத்திசலநம், இவற்றின் மூலமான அஜ்ஞாநம், வ்யவஹாரத்ருஷ்டி, பௌதிகவித்யை, புண்ய பாபங்கள், த்வந்த்வங்கள், சரீரஸம்பந்தத்தால் வருகின்ற இதர தோஷங்கள், இவை யாவும் மேலே விவரித்த யோகப்ராப்தியின் பொருட்டுக் கழிபடவேண்டும்." என்று இவ்விதமாக யோசித்துப் பின்பு, "உனது ஸர்வத்தையும் என்னிடம் செலுத்தி, உனது ப்ரயத்நங்களையெல்லாம் மநப்பூர்வமாக எனக்கு அர்ப்பணம் செய்து, உனது யாவத் ஸங்கல்பங்களையும் புத்தியையும் என்னோடு ஒன்றுபடுத்தி, உனது ஸ்வரூபவிஷயமாயும் பக்தியாலும் என்னுடன் ஐக்யபாவத்தைக் கொண்டிரு. இவ்வண்ணம் நீ நிலைத்திருக்க, எனது கருணையால் ஸர்வகஷ்டங்களினின்றும் அபாயங்களினின்றும் ஸுலபமாக விடுவிக்கப்படுவாய். அஹங்காரத்தால் எனது உபதேசத்தை நீ அநாதரித்தாயாகில் நீ நாசமடைவாய்" என்றபடியே பகவதுபதேசத்தையும் அவர் ஸங்க்ரஹித்தார்.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கீதாசாஸ்த்ரத்தைப் பார்த்தனுக்கு உபதேசித்தனர். வ்யாஸர் பகவத்ஸங்கல்பத்தை அறிந்தும், லோகத்தாருடைய ஹிதத்தைக் கருதியும் அதை ச்லோகரூபமாகப் பண்ணினார். "ஜ்ஞாந பல ஐச்வர்ய சக்தி வீர்ய தேஜஸ் முதலான கல்யாணகுண விசிஷ்டனாக எப்போதும் (அவதார தசையிலும்) இருக்கின்ற அந்த பகவான் த்ரிகுண ஸ்வரூபியான தனது வைஷ்ணவ மாயையைத் தன் வசப்படுத்திக்கொண்டு, தான் பிறப்பிறப்பிலனாய், ஸர்வ பூதங்களுக்கும் ஈச்வரனாய், நித்ய சுத்தபுத்த முக்தஸ்வபாவனாய் இருந்தும், தனது மாயையால் தேஹவான் போலவும், அவதரித்தவன் போலவும் இருந்துகொண்டு லோகாநுக்ரஹம் செய்கின்றவனாகக் காணப்படுகிறான். யாதொரு ப்ரயோஜநத்தையும் தன்னிடம் உத்தேசிக்காமல், ப்ராணிகளிடம் க்ருபையினால் அவர்களை உத்தரிக்க வெண்ணி சோகமோஹ ஸமுத்ரத்தில் முழுகிப்போன அர்ஜுநனுக்கு ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ரூப தர்மங்களை உபதேசித்தனர். குணாதிகரால் அறிந்து அநுஷ்டிக்கப்பட்ட தர்மம் லோகத்தில் பெருகும். அந்தத் தர்மத்வயங்களைப் பகவான் உபதேசித்தபடியே ஸர்வஜ்ஞரான வ்யாஸர் கீதாரூபமான எழுநூறு ச்லோகங்களடங்கிய ப்ரபந்தமாகப் பண்ணினார்." என்கிறபடியே சங்கரபாஷ்யம் இருக்கின்றது. இன்னும்

இந்தக் கீதாஶாஸ்த்ரம் ஸமஸ்த வேதார்த்த ஸாரஸங்க்ரஹமாய், கஷ்டத்தால் அறியக்கூடிய அர்த்தங்களுடன் கூடியதாய் இருப்பதால், பல வித்வான்கள் முன்னமே அதனுடைய அர்த்தாவிஷ்கரண நிமித்தமாகப் பல வ்யாக்யானங்கள் செய்திருக்கின்றார்கள் என்றும், அவை பரஸ்பர விருத்தங்களாக இருந்தமையால் தாமும் தமது விவேகத்தைக்கொண்டு ஸம்க்ஷேபமாக அர்த்த நிஶ்சயம் செய்வதாகவும் சொல்லுகின்றார்.

ஶங்கராசார்யருடைய காலத்துக்கு முன்பே கீதாஶாஸ்த்ரம் பல வித்வான்களால் பலதரம் விவரணம் செய்யப்பட்டதாகத் தெரியவருகின்றது. அவ்வண்ணம் ஏற்பட்ட மதங்களில் ப்ரஸித்தமாகத் தற்காலம் வரையில் ஜீவித்த மதங்கள் அத்வைத மதமும் விஶிஷ்டாத்வைதமதமும். இவ்விரண்டு மதபேதங்கள் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரகாலம் முதற்கொண்டு வழக்கத்திலிருந்ததாகக் கார்யாதிகரணத்தாலும் ப்ராஹ்மாதிகரணத்தாலும் ஊஹிக்க அமையும். அங்கே பாதரி பக்ஷத்தை விவரிக்குமளவில், "(அர்ச்சிராதி கதியால்) அமானவனெனும் புருஷன் கார்யமெனப்பட்ட அபரமான ஸகுண ப்ரஹ்மத்தினிடம் அந்தக் கதியால் போகின்றவர்களைச் சேர்ப்பிக்கின்றானென்று பாதரியெனும் ஆசார்யர் யோசிக்கின்றார். ஏனென்றால், கமநம் ஸகுண ப்ரஹ்மத்துக்குத்தான் பொருந்தும்: அதற்குத்தான் ப்ரதேச விஶேஷம் சொல்லப்பட்டது. பரப்ரஹ்ம விஷயத்தில், செல்கின்றவன், செல்லுகை, செல்லுவிக்கை முதலானவை சொல்லப்படவில்லை. அது ஸர்வகதம், செல்கின்றவர்களுடைய ப்ரத்யகாத்மா." "கார்யமான ப்ரஹ்மலோகத்துக்கு ப்ரளயம் ஸம்பவித்தபோது, (அவ்விடம் சென்றவர்கள்) அங்கேயே ஸம்யக் தர்ஶநத்தை ஸாதித்துக்கொண்டவர்களாய், அந்த லோகத்துக்கு அத்யக்ஷனான ஹிரண்ய கர்ப்பனுடன்கூட அதற்கும் மேற்பட்டதாய்ப் பரிஶுத்தமாய் இருக்கின்ற விஷ்ணுவினுடைய பரமபதத்தை அடைகின்றனர். இவ்வண்ணம் க்ரமமுக்தியானது அநாவ்ருத்தி ஶ்ருதி சொல்வதால் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியது. கதிபூர்வமாகப் பரப்ராப்தியானது ஶரீராவஸாநத்தில் உடனே உண்டாகாதென்று உபபாதிக்கப்பட்டது." என்கிறபடியே ஶங்கரபாஷ்யமிருக்கின்றது. ப்ராஹ்மாதிகரணத்தில், முக்தனுடைய ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவ சிந்தனையில், முக்தனுக்கு அபஹதபாப்மத்வ ஸத்ய ஸங்கல்பத்வாதி குணங்களும் ஆவிர்ப்பவிக்கின்

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 11.] ரௌத்ரி ஸூ ஐப்பசி மீ [ஸஞ்சிகை 1

"த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்ப
ததாநே - வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே
ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥" [ஸ்ரீ பாகவதம். 1-9-33.]

இந்த ஸபையின் துஸ்திதி.

சற்றேறக்குறைய 10 - வர்ஷத்திற்குமுன் ஸ்ரீ வைஷ்ண
ஸித்தாந்தத்தில் ஊக்கமுள்ள சில ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள், அ
ஸித்தாந்தத்தின் ஸமீசீந ப்ரசாரத்தை உத்தேஶித்து, இப்பெ
ழுது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையென்று வ்யவஹரிக்க
பட்டுவரும் ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸபையை ஏற்படுத்தியிருக்க
என்பது ப்ராயேண எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்கலாம். இந்த
பத்து வருஷகாலமாக, ஒவ்வொரு வர்ஷாந்தத்திலும் மஹாஸங்
மொன்றை நடத்திக்கொண்டும், பரிகணிதர்களாயுள்ள பல வி
வான்களைக்கொண்டு அந்த ஸங்க காலத்திலும் இதர காலங்க
லும் பற்பல உபந்யாஸங்களைச் செய்வித்துக்கொண்டும், ஸ்ரீவே
தாந்த தீபிகை என்னும் பெயருள்ள ஒரு வைதிக பத்ரிகையை
ப்ரதிமாஸம் ப்ரசுரம் செய்துகொண்டும், இன்னும் இம்மாதி
யான பலவித ஸத்க்ருத்யங்களால், இந்த ஸபை, மஹாஜனங்களு
குப் பெரியதொரு உபகாரத்தைச்செய்து வருகின்றது. இந்
ஸபையின் ப்ரவ்ருத்தியின் பலமாக, பலவிடங்களில் இதுபோன்
வேறு ஸபைகளும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால், வேத மார்

கத்தை நிந்தித்தும் நிராகரித்தும், அதர்மத்திலும் நாஸ்திக்யத்திலும் தீவ்ர ஆவேசம் கொண்டிருக்கும் ஜனங்களால் நிறைந்துள்ள இக்காலத்தில், இம்மாதிரியான ப்ரவ்ருத்தி அபிவ்ருத்தியாவது ப்ரயோஜன ஸாத்யமில்லாததே. மஹாஜனங்கள், காமக்ரோதாதிகளால் ஆக்ராந்த சித்தர்களாக ஆனால், அவர்கள், தேஹ ஸம்பந்தமான ஸுகத்தையும் அதன் பெருமையையும் தேடுவதிலேயே ப்ரவ்ருத்தியைச்செய்வார்களே தவிர, தேஹாதிரிக்தமான ஆத்ம விஷய சிந்தையில் சற்றேனும் செல்லார் என்பது நிச்சயம். ஆனாலும், பகவதாஜ்ஞையை முன்னிட்டும், பூர்வாசார்யர்கள் சென்றிருக்கும் மார்க்கத்தை அடியொற்றியும், இந்த ஸபையார் தர்ம பீஜத்தை ஸம்ரக்ஷிக்க வேண்டியது அவஸ்யமென்று எண்ணி, இதரர்கள் செய்யும் அநாதரத்தையும் அநாதரித்து, இவ்வளவு காலமாக தங்களால் இயன்றமட்டும் பரிஸ்ரமப்பட்டு வந்தார்கள். இப்பொழுது பல காரணங்களால் அந்தப் பரிஸ்ரமமும் ஸாத்யப்படாதுபோல தோன்றுகின்றது. இந்த ப்ரவ்ருத்தியில் மிகுந்த உத்ஸாஹத்துடனும் ப்ரவ்ருத்தியின் பலத்தை ஸாதித்துக்கொள்வதில் மிகுந்த ஸக்தியுடனும் இருந்தவர்களிற் பலர் காலம் சென்று விட்டார்கள். அவர்கள் ஸ்தானத்தை ஏற்றுக்கொள்ள மற்றை எவரும் வரக்காணோம். த்ரவ்ய ஸஹாயமும் மிதமாகிவிட்டது. பரிஸ்ரமப்படுபவர்களை ஸம்பாவனம் செய்து தைரியம் சொல்பவர்களும் இல்லை. உபகரிப்பதாகப் பூர்வம் ப்ரதிஜ்ஞை செய்தவர்களும் பஸ்சாத் பின்வாங்குகிறார்கள். இந்த ஸபையின் வருமானத்துக்கு முக்ய ஹேதுவாயுள்ள தீபிகையும் ஆதரிக்கப்படவில்லை. அதன் சந்தாதாரர்களின் தொகையும் வரவர குறைவுறாக்கொண்டு அதன் க்ரயம் செலுத்தும் காலம் வரும்பொழுது பத்ரிகை வேண்டாமென்று சொல்பவர்களும் சிலர் உளர். இந்த ஸ்திதியில் ஸபையை எவ்விதத்தில் த்ருப்திகரமாக நடத்துகிறது என்னும் விசாரம் பலமாக ஜனிக்கின்றது. இந்த விசாரத்தை க்ஷணமாத்ரத்தில் நிவ்ருத்தி செய்யக்கூடிய ஸக்தர்கள் பலர் இருக்கிறபடியால், இந்த ஸபை இம்மாதிரி வருந்துவது அவர்களுக்கு ஒருகால் தெரியாமல் இருக்கலாமோ வென்று எண்ணி, ஸபையை நாம் கைவிடும்முன் அதன் துஸ்ஸ்திதியை அவர்கள் காதில் போட்டுவிட வேண்டுமென்றே இந்த விஜ்ஞாபனத்தை இப்பொழுது நாம் செய்துகொள்ளத் துணிகிறோம்.

றன வென்று ஜைமினியினுடைய மதமும், இந்தக் குணங்கள் கால்பநிகங்களென்றும், இவற்றால் பாபநிவ்ருத்திமட்டும் யோசிக்கப்படுகின்றன வென்றும், சைதந்யமாத்ரம் ஆத்ம ஸ்வரூபமானபடியால் அந்த ஸ்வரூபத்தில்தான் முக்தன் நிலைக்கின்றானென்றும் ஔடுலோமியினுடைய மதமும், ஸ்ருத்யநுஸாரேண சைதந்ய ஸ்வரூபனாயும், அபஹத பாப்மத்வாதி குணவிஸிஷ்டனாயும் முக்தன் ஆவிர்ப்பவிக்கின்றானென்று ஸூத்ரகாரர் மதமும் ஸங்கராசார்யரால் விவரிக்கப்படுகின்றன. இதில் ஸங்கரபாஷ்யத்துக்கும் நம்முடைய ஸ்ரீபாஷ்யத்துக்கும் விரோதமில்லை. பாதரி ஔடுலோமி மதங்கள் அத்வைத மதாநுஸாரிகள். ஸூத்ரகாரமதம் ஸ்ரீபாஷ்ய மதம்.

இவ்வண்ணம் அநாதியாக அவிச்சிந்நமாக வருகின்ற ஸம்ப்ரதாய க்ரமத்தில் ப்ரமாண க்ரந்தங்களுடைய அர்த்தங்களை பாஷாந்தர பரிசயஸ்தர்கள் ஸாதாரணமாக யோசிப்பதில்லை. அரவிந்த கோஸ் என்பவருடைய யோசனை எவ்வண்ணம் நிற்கின்றதென்று சிந்திக்குமளவில், அவர் ஜந்மபூமியான பங்காளநாட்டில் ப்ரதமத்தில் பரவிய அத்வைத ப்ரக்ரியை அவரை முற்றிலும் விடவில்லையென்று தோன்றக்கூடியதே. அத்வைத மதத்தினுடைய சரமாவஸ்தையைத் தேஜோபிந்தூபநிஷத் முதலான பிற்பட்ட உபநிஷத்துக்களில் காணக்கூடும். ப்ரபஞ்சமானது முதலே இல்லை; சித்தமுமில்லை. அஹங்காரமுமில்லை, ஜீவனுமில்லை; மாயையுமில்லை, மாயாகார்யமுமில்லை; கர்த்தாவுமில்லை, க்ரியையுமில்லை; ஸ்ரவணம், மநநம், ஸமாதியுமில்லை; கங்கையுமில்லை, கயையுமில்லை, ஸேதுவுமில்லை; பூமி, ஜலம், அக்நி, வாயு, ஆகாசாதிகளுமில்லை; தேவர்களில்லை, திக்பாலர்களில்லை, வேதங்களில்லை, ஆசார்யர்களுமில்லை; அத்வைதமில்லை, த்வைதமில்லை, ஸத்யமில்லை, அஸத்யமில்லை; பந்தமில்லை மோக்ஷமில்லை, ஸத்துமில்லை, அஸத்துமில்லை; ஸுகமில்லை; ஸர்வம் ப்ரஹ்மமென்பதும் இல்லை; ப்ரஹ்மமென்பதே இல்லை; அஹம் ப்ரஹ்ம என்பதுமில்லை; நித்யமுக்தனென்பதும் இல்லை; வாக்கால் செய்வதும், மநஸால் நினைப்பதும், புத்தியால் நிச்சயிப்பதும், சித்தத்தால் அறிவதும், யோகமென்பதும் எல்லாம் பொய். வேதம், ஸாஸ்த்ரம், புராணம், கார்யம், காரணம், ஈஸ்வரன், என்பதெல்லாம் ஸம்ஸயமின்றி மித்யையே; ப்ரஹ்மா ஸ்ருஷ்டிக்கின்றார், விஷ்ணு ரக்ஷிக்கின்றார், ருத்ரன் ஸம்

ஹரிக்கின்றார் என்பதெல்லாம் மித்யை." என்று இவ்விதமாக வளர்கின்ற அத்வைதம், அரவிந்தகோஸ் விவேகாநந்தர் முதலானவர்களால் ஆதரிக்கப்படமாட்டாதென்று யோசிக்கக்கூடும்.

கீதாசாஸ்த்ரத்தினுடைய பரமதாத்பர்யத்தைப் பலர் பலவிதமாக யோசிப்பார்கள். அது ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்தங்களையும் உட்கொண்டது. சாஸ்த்ர ப்ரகாசகாலத்தில், 'கர்மண்யேவாதிகாரஸ்தே' என்று அர்ஜுநனுக்கு உபதேசம் பிறந்தது. அந்த ஸ்லோகார்தத்தைச் சிந்திக்குமிடம், நம்முடைய பாஷ்யகாரர், "ஸத்வகுணப்ரசுரனாய் முமுக்ஷுவாயிருக்கின்ற உனக்குச் சிற்சில பலங்களை உத்தேசித்தே பண்ணவேண்டியவையாக ஸ்ருதிகளில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களில், பலாபேக்ஷையின்றிக் கேவல கர்மமாத்ரத்தில் அதிகாரம் உண்டு. அப்பலங்களில் எப்போதும் உனக்கு அதிகாரம் வேண்டாம். பலம் பந்தத்தை உண்டாக்கும்; பலோத்தேஸ்யமின்றி எனது ஆராதநரூபமாக அநுஷ்டிக்கப்பட்ட கர்மங்கள் மோக்ஷஹேதுவாகும். கர்மபல விஷயமாக நீ உனை ஹேதுவாக அநுஸந்திக்கவேண்டாம்; அந்த ஹேதுவை ப்ராக்ருத குணங்களிடமோ, ஸர்வேஸ்வரனை என்னிடமோ சுமற்றிக் கர்மங்களைச் செய். கர்மங்களின் ஸ்வரூப த்யாகத்தில் உனக்கு ப்ரீதி உதிக்கவேண்டாம்" என்கிறபடியே ஸாதித்தருளினார். இது கீதாசாஸ்த்ராநுஸாரியான யோசனை. சங்கராசார்யரும் மேற்படி ஸ்லோகத்தால் அர்ஜுநனுக்குக் கர்மத்திலேயே அதிகாரம் சொல்லப்பட்டதாகவும், ஜ்ஞாந நிஷ்டையில் இல்லையென்றும் அபிப்ராயப்பட்டார்.

மறுபடியும், 'ஏவம் ஜ்ஞாத்வா க்ருதம் கர்ம பூர்வைரபி முமுக்ஷுபி:। குரு கர்மைவ தஸ்மாத்த்வம் பூர்வை: பூர்வதரம் க்ருதம்॥' என்கிற பகவத்வசநம் அர்ஜுநனுக்குக் கர்மத்திலேயே அதிகாரத்தை ஸ்திரப்படுத்துகின்றது. 'ஏவம் ஜ்ஞாத்வா' என்பதால், பூர்வ ஸ்லோகத்தில் சொன்ன ப்ரகாரத்தை அறிந்து என்றபடி. அங்கே பகவான், கர்மங்கள் தன்னை லேபிக்கின்றதில்லையென்றும், கர்மபலங்களில் தனக்கு ஸ்ப்ருஹையில்லையென்றும் வெளியிட்டு, அவ்வண்ணம் தன்னை அறிந்தவர்களுக்குக் கர்மபந்தம் இல்லை யென்றும் ஸாதித்தருளினார். பகவானுடைய கர்

மங்கள் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலானவை. அவற்றிற்கு ப்ரதான காரணம் ஸ்ருஷ்டங்களான ப்ராணிகளுடைய பூர்வகர்மஸமுதாயம். அதனுடைய பலாநுபவம் பகவானுக்கில்லை. அது ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜீவன்களை ஆஸ்ரயித்து நிற்கின்றது. இவ்வண்ணம் பகவானுடைய அகர்த்ருத்வம் இருக்கும்படியை அறிந்தவர்கள் தம்முடைய ப்ராசீநகர்மங்களால் கட்டப்படமாட்டார்கள். பூர்வ காலத்தில் இருந்த முமுக்ஷுக்கள், "நான் கர்த்தாவல்லன்; எனக்குக் கர்மபலத்தில் பற்றில்லை" என்கிற பகவத்வசநாநுரூபமாகவும், பகவத்விஷய ஜ்ஞாநத்தால் பாபஸம்பந்தம் நீங்கியும் கர்மங்களை அநுஷ்டித்தார்கள். அவ்வண்ணமே கர்மாநுஷ்டானத்தை அர்ஜுநனுக்குப் பகவான் உபதேசித்தருளினார். இரண்டாம் அத்யாயத்திலேயே, கர்மங்களினுடைய பலம் ஸித்தித்தாலும் ஸித்திக்காவிட்டாலும், அந்த விஷயத்தில் ஸமத்வமாகிற புத்தியுடன் கூடிக் கர்மங்கள் செய்யவேண்டுமென்றும் பகவானால் சொல்லப்பட்டது. 'நியதம் குரு கர்ம த்வம்' என்று விஹித கர்மங்களை மேலே விவரித்த க்ரமத்தில் செய்ய விதித்து, அது கர்மத்யாகத்தைக் காட்டிலும் விசேஷித்ததென்றும், அதனால் தேஹயாத்ரையும் நடக்குமென்றும், கர்மபலத்தில் ஸங்கஸம்பந்தத்தை விலக்கிப் பகவதாராதந ரூபமாக சாஸ்த்ரீய கர்மங்கள் அநுஷ்டிக்கப்பட்டால், அவை அநுஷ்டிக்கின்றவனை ஸ்வபலங்களால் கட்டமாட்டாவென்றும், பகவான் மூன்றாவது அத்யாயத்தில் சொன்னார். ஜநகாதிகள், ஜ்ஞாநஸ்ரேஷ்டர்களாயிருக்கையிலும், லோகஸங்க்ரஹத்தின் பொருட்டும், பின்னும் மேலே விவரித்த காரணாந்தரங்களாலும், கர்மயோகத்தில் நிலைத்து ஸித்தியை அதாவது மோக்ஷத்தை, அடைய ப்ரவ்ருத்தித்தனர் என்றும் பகவான் காட்டியருளினார்.

'ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணாநி' என்றாரம்பிக்கின்ற ஸ்லோகங்களால், கர்மங்களுடையவும், ப்ரக்ருதி குணங்களுடையவும் விபாகங்களை அறிந்த தத்வவித்துக்கள், கர்மங்கள் செய்யப்படுமளவில் ப்ராக்ருத குணங்கள் ஸ்வகார்யங்களை விளைவிக்கின்றன வென்று அறிந்து, தமது கர்த்ருத்வ புத்தியைப் போக்கடிக்கின்றனர் என்று சொல்லிக் கர்மபல ஹேதுவை ப்ராக்ருத குணங்களிடம் சுமற்றும் முறையையும், 'மயி ஸர்வாணி கர்மாணி ஸந்ந்யஸ்ய'

என்றாரம்பித்து, அந்த ஹேதுவை ஸர்வேஸ்வரனை தன்னிடம் சமர்ப்பிக்கும் ப்ரகாரத்தையும் பகவான் வெளியிட்டார். 'மச்சரீரதயா மத்ப்ரவர்த்யாத்மஸ்வரூபாநுஸந்தாநேந ஸர்வாணி கர்மாணி மய்யேவ கர்த்ரா ஸம்ந்யஸ்ய, தாநி ச கேவலம் மதாராதநாநீதி க்ருத்வா, தத்ஸாத்யே ச பலே நிராஶீ:, தத ஏவ தத்ர கர்மணி மமதாரஹிதோ பூத்வா, விகதஜ்வர:, யுத்தாதிகம் குருஷ்வ' [எனது ஶரீரமாயிருப்பதால் என்னால் ப்ரவ்ருத்திப்பிக்கப்பட்டதாக உனது ஆத்மாவை அநுஸந்தித்து, ஸர்வகர்மங்களும் என்னாலேயே செய்யப்பட்டன வென்று அவற்றைப் பரமபுருஷனை என்னிடம் ஸமர்ப்பித்து, அவற்றைக் கேவலம் என்னுடைய ஆராதநமாக யோசித்து, அவற்றின் பலங்களில் பற்றை விலக்கி, ஆதலால் அக்கர்மங்களில் மமதையைப் போக்கினவனாய், ஸர்வஸந்தாபமும் நீங்கி, உனது தொழிலான யுத்தம் முதலானவற்றைப்புரி] என்கிறபடியே அந்த ப்ரகாரம் விவரிக்கப்பட்டது. ஸாத்விகத்யாக மென்று சொல்லப்பட்ட இதை 'ஸ்வகீயேந கர்த்ரா, ஸ்வகீயைஶ்ச கரணை:, ஸ்வாராதநைகப்ரயோஜநாய, பரமபுருஷ: ஸர்வஶேஷீ ஸர்வேஶ்வர:, ஸ்வயமேவ, ஸ்வகர்மாணி காரயதி' [ஆதாவது, தனதான ஜீவாத்மாவான கர்த்தாவால், தன்னுடைய கருவிகளைக் கொண்டு, தன்னுடைய ஆராதநமாகின்ற ஒரே ப்ரயோஜநத்தை உத்தேசித்து, ஸர்வேஶ்வரனும் ஸர்வஶேஷியுமான பரமபுருஷன் தானே தன்னுடைய கர்மங்களைச் செய்விக்கின்றான்,] என்கிறபடியே ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் இவ்விடம் விவரிக்கின்றார்.

மேலேவிவரித்தபடியே அநுஸந்தாநம் செய்பவனுக்குக் கர்மங்களில் மமதை நீங்கும். ப்ராசீநமாக ப்ரவ்ருத்தமான பாபஸஞ்சயம் எனை என்னபண்ணுமோ என்கிற ஶோகம் அவனுக்கு உதிக்க மாட்டாது. தன்னுடைய கர்மங்களால் ஆராதிக்கப்பட்ட பரமபுருஷன் தன்னை ஸர்வபந்தங்களினின்றும் விடுவிப்பன் என்று அவன் விஸ்வஸிக்கக் குறையில்லை. ஆகலால் ஸ்வகர்மாகக் கர்மயோகத்தில் நிலை கொள்ளும்படியாய்ப் பகவான் அர்ஜுநனுக்கு

உபதேசித்தார். பிறகு, "எந்த மநுஷ்யர்கள் இந்த எனது மதத்தை ஶ்ரத்தையோடும், அஸூயையைவிட்டும், நித்யம் அநுவர்த்திக்கின்றனரோ, அவர்கள் ஸர்வகர்மங்களினின்றும் விடுவிக்கப்படுவார்கள். எவர்கள் ஶாஸ்த்ரார்த்தம் இருக்கும்படியை நான் உபதேசிக்க, அதில் நிந்தைதயை வஹித்து அதன்படி நடக்கின்றார்களில்லையோ, அப்படிப்பட்டவர்களை ஸர்வஜ்ஞாந விஷயத்திலும் மிகவும் மூடர்களாயும், அக்காரணத்தினாலேயே நாஶமடைந்தவர்களாயும் நீ அறி" என்கிறபடியே பகவானுடைய ஸங்கல்பமானது விவரிக்கப்பட்டது.

நாலாவது அத்யாய பாஷ்யாரம்பத்தில், மூன்றாம் அத்யாயத்தில் விவரித்தபடி, ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்துடன் கூடிய முமுக்ஷுவுக்கு முதலில் ஜ்ஞாநயோகத்தில் அதிகாரம் இல்லாமையாலும், ஜ்ஞாநயோகத்தில் அதிகாரம் உள்ளவர்க்கும் அமதீ கர்த்ருத்வாநுஸந்தாநமின்றிக் கர்மயோகாநுஷ்டாநமே ஶ்ரேயஸ்ஸைக்கொடுக்குமாகையாலும், ஶிஷ்டர்களென்று க்யாதியுள்ளவர்களால் கர்மயோகமே கார்யமாதலாலும், ஶாஸ்த்ராரம்பத்திலும் ஜகத்ரக்ஷணத்தை உத்தேசித்து இந்தக் கர்மயோகத்தையே பகவான் உபதேசித்தபடியையும் ஜ்ஞாநயோகஸாத்யமான ஆத்மஜ்ஞாநத்தை அது உட்கொண்டிருக்கின்றபடியையும் அதற்கே ஜ்ஞாநயோகத்துடைய ஆகாரம் ஸித்திக்கின்றபடியையும் சொல்லிக் கர்மயோகத்தின்கண் ஜ்ஞாநாம்ஶத்தினுடைய ப்ராதாந்யத்தை நாலாவது அத்யாயத்தில் பகவான் காட்டியருளி, ஸ்வகர்மங்களைப் பண்ணும்படி அர்ஜுநனுக்கு நியமிக்கின்றார் என்று விவரிக்கப்பட்டது.

'கர்மண்யகர்ம ய: பஶ்யேத் அகர்மணி ச கர்ம ய: । ஸ புத்திமாந் மநுஷ்யேஷு ஸ யுக்த: க்ருத்ஸ்நகர்மக்ருத் ॥' என்கிற ஶ்லோக பாஷ்யத்தில், அகர்ம ஶப்தத்தை ஜ்ஞாநமென்று வ்யாக்யாநம் பண்ணி, கர்மம் செய்யப்படுகையிலேயே ஆத்மஜ்ஞாநத்தையும், ஆத்மஜ்ஞாநத்தில் நிலைத்திருக்கும்போதும் கர்மத்தையும், எவன் காண்கின்றானோ, அவன் புத்திமான், அதாவது ஸர்வ ஶாஸ்த்ரார்த்தமறிந்தவன், ஸர்வஶாஸ்த்ரார்த்தத்தையும் அநுஷ்டித்தவன்; ஆகலால் யுக்தன், அதாவது ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநபலமான மோக்ஷார்ஹனென்று சொல்லப்பட்டது. இவ்வர்த்தவிவரணமாகக் கர்மயோகத்தில நின்று கர்மத்தை ஒருவன் பண்ணுங்கால் ஆத்மயாதாத்ம்யத்தை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு பண்ணுவதால் கர்மயோகத்தில் ஜ்ஞாந

காரத்தையும், ஆத்மஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தைக் கர்மயோகம் உட்கொண்டிருக்கிறபடியால் அந்தஜ்ஞாநத்துக்குக் கர்மாகாரத்தையும் அறியவேண்டுமென்றும், சொல்லப்பட்டது. அடுத்த ஸ்லோகத்தில் ஒருவனுடைய ஸர்வப்ரயத்நங்களும் காமமும் அதற்குக் காரணமான ஶரீரத்தில் ஆத்மபுத்தி ரூபஸங்கல்பமுமின்றி நடந்தால் அவனுடைய ஆத்மஜ்ஞாநரூப அக்நியால் அவனுடைய ஸர்வப்ராசீந கர்மங்களும் நசித்துப்போம்; அல்லது கர்மத்தில் ஜ்ஞாநாகார ஸாக்ஷாத்காரத்தால் அவனுடைய ஸர்வகர்மங்களும் தக்தங்களாகும் என்று சொல்லப்பட்டது. மறுபடியும் கர்மபலத்தில் ஆசையைவிட்டு, ஆத்மஜ்ஞாநத்ருப்தனாகவும் மற்றொன்றையும் வேண்டாமலும் இருப்பவன் கர்மங்களில் ப்ரவ்ருத்தனாகிலும், கர்மம் செய்பவனல்லனென்றும் சொல்லப்பட்டது. கர்மபலத்தில் ஸ்ப்ருஹையின்றி, மநஸ்ஸை விஷயங்களினின்றும் விலக்கி ஶரீரயாத்ராநிமித்த கர்மம் செய்பவன் கர்மம் செய்கையிலும் ஸம்ஸாரத்தை அடையமாட்டானென்றும், தானாகக் கிடைத்த பொருளால் ஸந்தோஷமடைந்து, ஶீதோஷ்ணாதிகளை ஸஹித்துக்கொண்டு, அநிஷ்டம் நேரிட்டாலும் மாத்ஸர்யத்தை விலக்கி, ஸித்தி அஸித்திகளில் துல்ய த்ருஷ்டியைக்கொண்டு கர்மம் செய்கின்றவன் ஸம்ஸாரத்தால் கட்டுப்படானென்றும், இன்னும் பலவிதமாகவும் கர்மயோகத்துக்கே ஜ்ஞாநாகாரம் சொல்லப்பட்டது. கர்மம் செய்யுங்கால் ஹவிஸ், ஸ்ருக் முதலானவை, அக்நி, தானாகின்ற கர்த்தா, இவ்வண்ணம் ஏற்படுகின்ற ஸர்வாம்ஶங்களும் ப்ரஹ்ம ஶரீரங்களாயிருப்பதால், ஸர்வத்ர ப்ரஹ்மத்ருஷ்டி பண்ணுகின்றவனுக்கு ப்ராப்யம் ப்ரஹ்மமேயன்றி மற்றொன்றுமில்லை என்று பகவான் உபதேசித்தார். இப்படிக் கர்மங்களில் த்ரவ்யாம்ஶங்களை த்ரவ்யமயங்களாகத் தர்ஶிக்காமல் ஜ்ஞாநமயங்களாகத் தர்ஶிப்பவனுக்குக் கர்மங்களெல்லாம் ஜ்ஞாநத்தில் முடிகின்றன. கர்மயோகமும் ஜ்ஞாநயோகமும் பலபேதங்களால் வெவ்வேறென்று ஜ்ஞாநநிஷ்டையில்லாதவர்கள் சொல்கின்றார்களென்றும், நன்றாக ஒன்றை அநுஷ்டிக்கின்றவர்கள் இரண்டினுடைய பலத்தைப்பெறுகின்றார்களென்றும் ஐந்தாவது அத்யாயம் நான்காவது ஸ்லோகத்தில் பகவான் காட்டியருளினார். 'யத்ஸாங்க்யை: ப்ராப்யதே ஸ்தாநம் தத்யோகைரபி கம்யதே । ஏகம் ஸாங்க்யம் ச யோகம் ச ய: பஶ்யதி ஸ பஶ்யதி ॥' என்று அதே அர்த்தம் ஸ்திரீகரணம்

செய்யப்பட்டது. மறு ஸ்லோகத்தில் கர்மயோகமின்றி ஜ்ஞாநயோகம் மஹாதுக்கத்தால் ஸாதிக்கத்தக்கதென்றும், கர்மயோகநிஷ்டன் ஆத்மஸ்வரூப சிந்தநஶீலனாய் ஸுகமாகக் கர்மயோகத்தை ஸாதித்துக்கொண்டு, விளம்பமின்றி ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியையும் அடைகின்றானென்று சொல்லப்பட்டது. அத்யாய முடிவில் இவ்வர்த்தமே, 'போக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம் ஸர்வலோகமஹேஶ்வரம் । ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் ஜ்ஞாத்வா மாம் ஶாந்திம்ருச்சதி ।' என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. [அதாவது, கர்மயோகாங்கங்களான யஜ்ஞம் தபஸ் முதலானவற்றில் செய்கின்ற கர்த்தாவாயும், உத்தேஶ்யரான தேவதைகளாயும், ஸர்வகர்ம ஸமாராத்யனாயும், ஸர்வ லோகேஶ்வரர்களுக்கும் ஈஶ்வரனாயும், ஸர்வ ப்ராணிகளுக்கும் ப்ரத்யுபகார நிரபேக்ஷனாய் உபகரிக்கின்றவனாயும் பகவான் இருக்கின்றான் என்று அறிந்து கர்மயோகத்தை அவனுடைய ஆராதநரூபமாகச் செய்கின்றவர்கள் பரமஶாந்தியை அடைகின்றார்கள்.]

ஆறாவது அத்யாயத்தில் ஜ்ஞாநயோகப்ரகாரங்களை விவரித்து, முடிவில் அந்த க்ரமங்களில் ஜ்ஞாந நிஷ்டையில் நிலைத்தவர்கள் யாவரையும் காட்டிலும், பகவானிடம் நன்று செலுத்தப்பட்ட சித்தத்துடன் கூடினவர்களாய், ஶ்ரத்தாவந்தர்களாய், அதாவது அவனிடம் அத்யந்தப்ரியத்தினால் அவனை விட்டு ஒரு க்ஷணம் கூட விலகிநிற்க ஸஹிக்காதவர்களாய், அவனை அடையவேண்டுமென்ற த்வரையுடன் கூடினவர்களாய் எவர்கள் அவனைப்பஜிக்கின்றனரோ, அவர்களே யோகிஶ்ரேஷ்டர்களென்று, 'யோகிநாமபி ஸர்வேஷாம் மத்கதேநாந்தராத்மநா । ஶ்ரத்தாவாந் பஜதே யோ மாம் ஸ மே யுக்ததமோ மத: ॥' என்கிற ஸ்லோகம் பிறந்தது. அதன்பிறகு பக்தியோகம் ஏழாவது அத்யாயம் முதல் விவரிக்கப்படுகின்றது.

கர்மயோகம் என்றால், நிஷ்காம கர்மங்களைப் பகவதாராதநமாகச் செய்வதென்று சொல்லுவார்கள். ஸ்வாத்ம ஸ்வரூப நிஶ்சயமின்றி நிஷ்காமத்வம் நிலைக்கமாட்டாது. பகவானிடம் ப்ரீதியின்றிக் கர்மங்கள் பகவதாராதநமாகப் பரிணமிக்கமாட்டா. ஜ்ஞாநயோகமென்றால் ஶுத்தாத்ம ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்காரம். இதில்

நிஷ்டை கொண்டவன் லோக ஸங்க்ரஹத்தின் பொருட்டும் ஶரீர யாத்ராநிமித்தமாயும் கர்மங்களில் அந்வயிக்கத்தக்கவன். ஸ்வஸ்வரூபயாதாத்ம்யாநுபவத்தால் அவனுக்குக் கர்மங்களில் ஸங்கம் நேரிடாது; கர்மபலங்களிலும் ஸ்ப்ருஹை உண்டாகமாட்டாது. அவனுக்கும் மநஸ் பகவானிடம் நிலைத்து அவனது ஜ்ஞாநயோகம் பகவத் பஜநத்தில் புகுந்ததாகில் பக்தியோக நிஷ்பத்தியுண்டாகின்றது. அவனுடைய வாஸ்தவ ஸ்வரூபம் பகவச் சேஷத்வமென்பதை யறிந்தவுடன் ஜ்ஞாநயோகம் பக்தியில் முடியும்.

ஆதலால் மூன்றுவிதமான யோகங்களில் ஒவ்வொன்றும் மற்றவைகளை முற்றிலும் விலக்கி நடக்க வீரகில்லை; ஒவ்வொன்றும் மற்றவையும் புகுர நிற்கும். இவற்றின் நிஷ்பத்திக்கு ப்ரதிபந்தகங்கள் பல. அவை யாவும், அவித்யை அஜ்ஞாநம் என்று சொல்லப்பட்ட பகவந்மாயைக்குள் அடங்குகின்றன. ‹ மம மாயா துரத்யயா › என்கிறபடி மாயையைக் கடத்தல் அரிது. ‹ மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே › என்கிறபடி மாயாதரணம் பகவத் ப்ரபதநத்தால் கூடும். இந்த ஶ்லோக பாஷ்யத்தில் ‹ மாமேவ, ஸத்யஸங்கல்பம், ஸர்வகாருணிகம், அநாலோசித விசேஷாசேஷலோக ஶரண்யம் யே ஶரணம் ப்ரபத்யந்தே, தே ஏதாம் குணமயீம் மாயாம் தரந்தி › அதாவது, பகவான் அபார கருணாஸமுத்ரமா யிருக்கின்றான்; ஶரணாகதனுக்கு ஸர்வபந்தங்களையும் போக்கித்தனது ஸாயுஜ்யத்தைத் தருவதாய் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணியிருக்கின்றானாதலால் ப்ரதிஜ்ஞையைத் தவறமாட்டான்; பரிக்ரஹிக்கும் விஷயத்தில், ‹ விபீஷணோ வா ஸுக்ரீவ யதி வா ராவணஸ் ஸ்வயம் › என்கிறபடியே, முன் எவ்வளவு பாபியாக இருந்தபோதிலும் ஶரணாகதர்களைத் தரம் பாராது ரக்ஷிக்கின்றான்; ஆதலால் அவனை ஶரணமடைந்தவர்களுக்கு மாயாதரணம் ஸித்தமென்று சொல்லப்பட்டுளது. இந்த ப்ரகரணத்தில் ஶங்கராசார்யரும், ‹ ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேவ மாயாவிநம் ஸ்வாத்மபூதம் ஸர்வாத்மநா ப்ரபத்யந்தே । தே மாயாமேதாம் ஸர்வபூதமோஹிநீம் அதிக்ரமந்தி › என்று சரமஶ்லோக வசநத்தையே அநுவதிக்கின்றார்.

இப்படி ஏற்பட்ட அர்த்தங்களை நாம் முதலில் விவரித்தபடியே அரவிந்தகோஸ் க்ரோடீகரணம் செய்ததாக நினைக்கின்றோம். ஸத்ஸம்ப்ரதாய பரிசுத்த மநஸ்கராய் அவரை யோசிக்க இடமில்லை. நிராசீ:ஷகாரிகளுக்கு அஹமேவ கதி யென்று பகவான் மோக்ஷதர்மத்தில் வெளியிட்டான். ஸ்வகர்மங்களால் பகவதாராதநமும், நிரந்தரம் ஸ்வஶேஷத்வாநுஸந்தாநமும், ‹ யந்முஹூர்த்தம் க்ஷணம் வாபி வாஸுதேவோ ந சிந்த்யதே । ஸா ஹாநிஸ்தந்மஹச்சித்ரம் ஸா ப்ராந்திஸ்ஸா விக்ரியா › என்கிறபடி எப்போதும் வாஸுதேவ ஸ்மரணமும், ஸ்வாத்மாவை அவன் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பித்துவிட்டு, ஸ்வரக்ஷண விஷயத்தில் நிர்பரதையும், எங்கே சேர்ந்து நடக்கின்றனவோ, அவ்விடங்களில் கீதாஶாஸ்த்ரம் ஸம்யக் அநுஷ்டிதமாகும். இதுதான் பாகவத ஸம்ப்ரதாயம்; ஶ்வேதத்வீபவாஸிகளுடைய மதம்; அது இந்த நாட்டின் நன்மைக்காகப் பதரீகாஶ்ரமத்தில் விளங்கியது; நாரதராலும் வேதவ்யாஸராலும் ஆர்யாவர்த்தத்தில் விதைக்கப்பட்டது. ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பரமாத்மாவினால் கீதையில் ஸம்ஶயமற உபதேசிக்கப்பட்டது; நர நாராயணர்களால் இங்கு ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. நிகமாந்தார்யனால் ஸம்யக் ரக்ஷிக்கப்பட்டது. ஆபாதசூடம் நிர்பயமான அஸ்மத் தர்ஶநமானது, அந்யத்ர பரவாமல், அதற்காக ஜநித்தவர்களால் பறிகொடுக்கப்பட்டு, பாஷாந்தர பண்டிதர்களால் கொண்டாடப்படுகையிலும் கேட்பாரற்றுப் போகும்படியைச் சிந்தித்தால், பகவானால் பகுகாலங்களாகப் பண்ணப்பட்ட அதோநயந ஸங்கல்பத்துக்கு விஷயமாவார்கள் ஒன்றுகூடி இக்காலம் இந்நாட்டில் ஜநித்து விட்டார்களோ வென்று ஶோகிக்கின்றோம்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

தர்ம துர்த்தசை.

(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி.)

"அன்றீன்ற கன்றுக்கிரங்கிச் சுரக்கும் தேனுவைப்போல்" என்று அருளிச்செய்த ஆசார்யன் அபிப்ராயத்தை அடியொற்றி நடக்கும் நாம், பார்முழுதும் பாழாகப் பார்த்திருப்பதோ? தவிரவும், நீண்டகாலமாக நடந்துவரும் நமது ப்ராசீந புராண ஶ்ரவணங்களில் தத்கால ஶ்ரோதாக்கள், '[illegible]' என்கிறபடி மைத்ரேயமித்ரர்களாக ஶ்ரவணம் செய்கின்றார்களென்று சொல்ல முடியுமா? 'இதிஹாஸ புராணாப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ரும்ஹயேத்' என்று வேதவ்யாக்யாநங்களான இதிஹாஸ புராணங்களிலும் ரகுவம்ஶம் யாதவாப்யுதயம் முதலான காவ்யங்களிலும் பரமரஹஸ்யார்த்தங்களான பரதத்வநிரூபணங்கள் பண்ணப்படவில்லையா? அல்லது அந்தப்ரகரணங்களை யெல்லாம் படிப்பவர்கள் விட்டு விடுகிறார்களா? அல்லது அக்காலத்தில் பொது ஜநங்கள் புராணத்தைக் கேட்காது புறம்பே போய்விடுகிறார்களா?

ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத் ஆறாவது அத்யாயம் ஆரம்பத்தில், 'ஜநகோ ஹ வைதேஹ:' முதலான வாக்யங்களினால் ஜநகருடைய வாஸஸ்தாநத்துக்கு யாஜ்ஞவல்க்யர் தாமாகவே வந்ததாகவும், ஸ்ரீஜநகருக்குத் தமது உபதேஶங்களினால் ப்ருஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸையை உண்டுபண்ணி, ஷை அத்யாயம் இரண்டாவது ப்ராஹ்மணத்தில், 'ஜநகோ ஹ வைதேஹ: கூர்சாதுபாவஸர்பந்நுவாச நமஸ்தேऽஸ்து யாஜ்ஞவல்க்ய அநு மா ஶாதீதி' என்று ஜநகர் எழுந்திருந்து யாஜ்ஞவல்க்யரை நமஸ்கரித்துப் ப்ரஹ்ம வித்யோபதேஶம் பண்ணும்படி கேட்டுக்கொண்டதாக இருப்ப

தால் தர்மஶாஸ்த்ரவான்களான பண்டிதர்கள் தாமாகவே ஆஸ்திக்யக் குறையுள்ளவரிடம் போய் ஆஸ்திக்ய விஶேஷங்களை உண்டுபண்ணி, பின்பு அவர்கள் ஆஶ்ரயித்தால் ப்ரஹ்மவித்யோபதேஶமும் செய்யலாம் என்றும், (ஷை ப்ருஹதாரண்யகம் 5-வது அத்யாயம் ஆரம்பித்து) ஸ்ரீஜநகராஜன் பஹு தக்ஷிணையுடன் கூடின யாகத்தைச் செய்ததாகவும், அங்கு வந்திருந்த ப்ராஹ்மணர்களுக்குள் யார் விஶேஷ ஜ்ஞாநமுள்ளவர் என்று ஜநகர் தாம் தெரிந்துகொள்வதற்காக ஸுவர்ணங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அநேகம் பசுக்களை ஸம்மாநமாக வைத்து ப்ராஹ்மணர்களைப் பார்த்து, 'உங்களுக்குள் எவன் விஶேஷ ஜ்ஞாநமுள்ளவனோ அவன் இந்தப் பசுக்களை ஓட்டிக்கொண்டுபோகட்டும்' என்று சொன்னதாகவும், யாஜ்ஞவல்க்யர் அந்தப் பசுக்களை ஶிஷ்யனைக்கொண்டு ஓட்டிக்கொண்டு போகச்சொல்ல மற்றைப்ராஹ்மணர்கள் அஸூயைப்பட்டு யாஜ்ஞவல்க்யரோடு வாக்யார்த்தம் செய்துவிப் பராஜயமடைந்ததாக ஒரு கதை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த ப்ரகரணத்தினால் ஸபை நடுவில் ப்ரஹ்மவித்யையை விசாரிப்பது உண்டென்று ஏற்படுவதுடன் 'தம் த்வௌபநிஷதம் புருஷம் ப்ருச்சாமி தம் சேந்மே ந விவக்ஷ்யஸி மூர்தா தே விபதிஷ்யதீதி தம் ஹ ந மேநே ஶாகல்ய: தஸ்ய ஹ மூர்தா விபபாத' என்கிற வாக்யத்தினால் யாஜ்ஞவல்க்யரைப் பார்த்து அநேகம் கேள்விகளைக் கேட்ட சாகல்யரைப் பார்த்து, யாஜ்ஞவல்க்யர் சில ப்ரஶ்நங்களைச் செய்துவிட்டுக் கடைசியில் சாகல்யரைப் பார்த்து 'நான் ஔபநிஷத புருஷனைக் கேட்கிறேன்; நீர் இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாவிடில் உன் தலை கீழே விழுந்துபோகட்டும்' என்று சொல்ல, அது சாகல்யருக்குத் தெரியாததனால் தலைகீழே விழுந்தது' என்றிருப்பதனாலும் இதையெல்லாம் பார்த்திருந்த ஜநகன் யாஜ்ஞவல்க்யரைப் பின்பு தமக்கு ஆசார்யனாக வரிக்கப் போவதாலும், ப்ரஹ்மஜ்ஞாநமில்லாதவர்கள் ஸதஸ்ஸில் இருந்தாலும் தத்வவிசாரம் பண்ணுவது ந்யாயமாகும்.

தவிரவும், ஜநகருடைய யாகசாலை ஸபையில் யாவரும் ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநமுள்ளவர்களாகவே இருப்பார்களென்று சொல்லமுடியுமா? சத்ரசாமரக்ராஹிகள் முதலான பரிஜநங்கள் அங்கிருந்திருக்க மாட்டார்களா? ஆகையினால் ப்ருஹ்மவித்துக்களைக் கூட்டி

ஸபை நடத்தி, ஸம்மானிப்பதும், அவர்கள் அஜ்ஞர்கள் ஸமீபத்தில் இருக்கத் தத்வ விசாரம் செய்வதும் அஶாஸ்த்ரீயமாகா.

ஸமஸ்தகல்யாண குணாலங்க்ருதனை ஸர்வேஶ்வரனை நிர்க்குணனாகவும், சேஷத்வ ஸ்வரூபனான ஜீவனை ஸ்வதந்த்ரனாகவும் சொல்லுகின்ற வித்யாரண்ய க்ருஷ்ணமிஶ்ர ப்ரப்ருதி அத்வைதிகளாவர்களுடன், உள்ளம் உரை செயலில் ஒழுங்குமையுடன் நல்வழியே நடந்ததனால் ப்ரதிவாதிகளும் புகழ்பாடும்படி ப்ரஸித்தி பெற்ற நம் நிகமாந்தமஹாதேசிகன் ஸித்தாந்த விஶ்வாஸத்தினால் உபநிஷத்துக்களில் வாக்யார்த்தம் அருளிச்செய்ததாகவும் மாத்யஸ்த்யம் வஹித்ததாகவும் நிர்விவாதமான குருபரம்பரையில் காணப்படுவதால், ஸித்தாந்த க்ஷேமத்தை உத்தேசித்து ஸபையிலும் அநர்ஹர்களிடத்திலும் ஸூக்ஷ்மார்த்தங்களை ப்ரகாசிப்பிப்பது விருத்தமாகாது.

அந்தோ! நாகரிகர் பழக்கத்தினால் நாஸ்திக்யம் நிலை நின்ற நம் புத்ரரும் மித்ரரும் நமக்கு ப்ரதிவாதிகளாய்ப் பயமில்லாத மடஸ்ஸபைகளிலே பலவிதமாய் வாதம் செய்யப் பாங்காக ஆங்கிருந்து மனங்குளிரக் கேட்டிருப்பதோடு ப்ரதிவாதம் பண்ணாது நாஸ்திக்யம் விசாரிக்காதிருந்ததாலன்றோ நம் ப்ரஜைகளென்னும் பசுக்களெல்லாம் பரமதத்துப் புலிகளுக்கு ப்ரதிதினமும் பலியாகி, அப்புலிகளும் தமது விரதம் நிறைவேறப் பாரணைகள் பெறுகின்றன.

நம் மதத்தை அநாதரிக்கும் அந்யமதத்து அரசினால் ஆளப்படும் அவனியின்கண் ஆகாரவழியில்லாது அரும்பசியால் வருந்திவரும் வேதியர்கள் வாணிஜ்ய ஸேவகத்தில் மூழ்கி விசேஷமாக நாஸ்திக ஜநங்களுடைய நடுவில் வஸிப்பவர்களுக்குப் பண்டிதரின் உபந்யாஸமும் புராணஶ்ரவணமுமன்றோ ஆஸ்திக்ய அங்குரத்தை அபிவ்ருத்தி பண்ணுவது?

வேடச்சேரியில் வேறுபாடில்லாதிருந்த வேதியரைப்போல நாஸ்திகர்கள் நடுவில் நிறம் நிலைமை மாறி நிற்கும் நமது சிறுவர்கள் நரகத்துக்கு ஏகுவதே ந்யாயமென நன்னெஞ்சுடையோர் நவிலுவார்களோ? 'ஸதிஶதா ஐஹவா நமேஷ வாம்ஸாம் ஶரீரவ ஜநஜராதிகாம் ஸூஸிம்' என்று வையமெல்லாம் வாழ்விக்க வரன் கேட்டதாயன்றோ நம் குலகூடஸ்தரின் கருணையிருப்பது.

ஆகையினால் பசிபோக்கும் காரணத்தினால் பாஷாந்தரம் படித்துப் புதுமதத்தோடுடன் கூடும் புத்திமான்களுக்கு ப்ராசீந மார்க்கத்தைப் போதித்துப் பேரின்பம் பெறச்செய்யும் பெரும்பயன் இருப்பதால் இவ்வுபந்யாஸ தர்ம ப்ரவர்த்தநம் பயனில்லாததெனப் பகரமுடியாது. 'ஶூத்ரஜ்ஞாநம்......... நீவாக்ஷீக்ஷம்' என்கிற ப்ரமாணப்படியே நரகத்துக்கு நாற்றங்காலாகிய இந்த ஸம்ஸாரத்தில் நல்வழி நடக்கும் நால்வகை ஜாதியாரும் மற்றவரும் ஸாமாந்ய தர்மத்தை உபதேசிப்பது அதர்மமெனச் சொல்ல முடியாது. தர்மவ்யாத துலாதாராதிகள் தர்மோபதேசம் செய்ததாக நமது புராணங்கள் சொல்லவில்லையா?

பால்யத்தில் புது தேசத்தினர் பழக்கத்தினால் ப்ராஹ்மணரை த்வேஷித்துப் பின்பு ஒருக்கால் பரதேசிபரம் பண்டிதர் பாஷாந்தரத்தினால் நம் ப்ராசீந மதத்தையே போதிக்க, நாஸ்திக்யமெல்லாம் நசித்து பஶ்சாத்தாபத்துடனே ப்ராஹ்மணரும் பண்டிதரின் தாள்போற்றித் திருவடிக்கீழ் தலைவணங்கிப் பரமைகாந்திகளாயிருக்கும் ப்ராஹ்மணனை ப்ரத்யக்ஷமாய்ப் பார்த்துவருகிறோமே.

'ஸாஸேவயஸி வெஷ ஸாயாவ்ருத்த:' என்றும், 'மாறுமோரிடத்திலும் வணக்கொடு மாள்வது வலமே' என்றும், நம் பூர்வாசார்யர்கள் ப்ராணன்போகும் பொழுதைப் பழுதாக்காது புருஷோத்தமன் பொன்னடி வணங்கப் பொன்னுலகு புணர்ப்பதாமன்றோ பேசினார்கள். பாண்பெருமாள் பாடல்களை ப்ராஹ்மணராம் பெரியோரும் பொழுதெல்லாம் புகழவில்லையா? வள்ளுவரின் திருக்குறள் தமிழ் நூலுக்கு இலக்கியமாய்த் தோன்றவில்லையா?

ஆகையினால், 'ஸவம்ஶத ஶூராஶோஜ்ஜ்வஜ' என்கிறபடியே மந்த்ரத்தையும் மறைகளையும் மறையோர்கள் உபதேசித்தாலும் மற்றவர்கள் உபதேசித்தால் மதியில்லா மானிடர்கள் பரமதத்தில் போகாது மறைவழியே திரும்புவதால் நாம் அவர்களை நிந்திக்காது குணக்ரஹணம் செய்வது உசிதமாகையினால், உபதேஷ்டாக்கள் அனைவரும் இந்த ஸாமாந்ய தர்மப்ரவர்த்தநரூபமான உபந்யாஸத்திற்கு அதிகாரியாகலாம்.

தம்மைத் தர்மோபதேசம் செய்யவேண்டுமென்று ஹிரண்ணாதிகள் ப்ரார்த்திக்காதிருக்கச் செய்தேயும், ப்ரஹ்லாத

விபீஷணாதிகள் பித்ருப்ராத்ராதிகளுக்கு உபதேஶித்தது போல தத்காலம் பரமபதத்தில் புகுந்திருக்கும் நமது புத்ராதிகளுக்கும் பந்துக்களுக்கும் புத்திமான்கள் உபதேஶிக்கக் கூடாதா? "ந நஶ்யேத் ஸர்வலோகேஷு ஶ்ரேயஸ்ஸாதனமுத்தமம்" என்றும், "சொன்னால் விரோதமிது ஆகிலும் சொல்லுவன் கேண்மினோ" என்றும், 'ஸர்வேஷாமேவ லோகானாம் பிதா மாதா ச மாதவ꞉ ஸம்ஸாரார்ணவ மக்னானாம் ஶரணம் ஸம்யக் ப்ரவிஶ்ய ஸ்திதா꞉ - நாராயணாத் பரோ தேவோ ந பூதோ ந பவிஷ்யதி நாராயணம் ப்ரபத்யஸ்வ ஸர்வகாமபலப்ரதம் ஶ்ரீமன் நாராயணம் ப்ராணமஹம் ப்ரபத்யே' என்றும் "வீடு மின் முற்றவும்" என்றும், உலகெலாம் உஜ்ஜீவிக்கும் உள்ளமுடைய கருணாவான்கள் ஸ்ரோதாக்கள் அநதிகாரியா அதிகாரியாவென்று விசாரணை செய்ததாகத் தெரியவில்லை.

ஆகையினால் ஶ்ரோதாக்கள் அநதிகாரிகளெனச் சொல்லமுடியாது. 'கதாவஶேஷா பவிஷ்யந்தி' என்றும், 'கதிஶூரா꞉' என்றும் 'கதாஸங்கீர்த்தநம்' என்றும், 'ஶ்ரோஷ்யந்தி ஜனா꞉ ஸர்வே யேஷாம் ஸ்திதோ ஹரி꞉' என்பவை முதலான ப்ரமாணங்களைப் பார்த்தவர்கள் காலக்ஷேபங்கள் தர்மப்ரவர்த்தநத்துக்கு விரோதியென்று சொல்லமாட்டார்கள். தர்மப்ரவர்த்தநம் செய்யத் தமது திருவுள்ளமிலாதிருப்பதனால் அதைச் செய்யும் மற்றவரைத் தூஷிப்பது நல்ல குணமாகாது.

நமது விரக்தர்களின் வைராக்யம் தர்மப்ரவர்த்தநத்தில் இருப்பதுபோல இதைத் தூஷிக்கும் விஷயத்திலும் இருந்தால் அது நிரம்பவும் ந்யாயமாகுமே. 'ஶ்ரீவைஷ்ணவா꞉ ஸதா பூஜ்யா꞉' என்றல்லவோ பூர்வர்களின் பாசுரமிருப்பது.

ஆகையினால் ஸர்வேஶ்வரன் முதற்கொண்டு தத்காலத்து ஆசார்யர்கள் வரையுமுள்ள யாவரும் தர்ம ப்ரவர்த்தநமே தமது புருஷார்த்தமாக நினைத்து நடத்திவந்ததைக் கவனிக்கும் விரக்தர்கள், இக்காலத்து உபந்யாஸ புராண ப்ரவசநாதி தர்ம ப்ரவர்த்தநங்கள் ந்யாய்யமென்றே அறிந்திருந்தும் ஸ்வாஜ்ஞரிகள் ந்யாயத்தால் இவற்றை த்ருடப்படுத்துவதற்காகத் தூஷித்தார்கள் என்று நாம் நினைக்கிறோம். (இன்னும்வரும்.)

புத்தங்கோட்டகம் ஶ்ரீநிவாஸாசார்யர்.

ஶ்ரியை நம꞉.

தாந மஹிமை

'தவ꞉ பரம் க்ருதயுகே த்ரேதாயாம் ஜ்ஞாநமுச்யதே த்வாபரே யஜ்ஞமேவாஹுர் தாநமேகம் கலௌ யுகே ॥'

லோகத்தில் உள்ள ப்ராணிகள் யாவரும் ஸுகத்தையே யடைய அபேக்ஷிக்கிறார்கள். அந்த ஸுகம் நித்யமாக இருக்கவேணுமென்று ஒருவரும் கவனிப்பதேயில்லை. சரீரத்தையே ஆத்மாவென்று ப்ரமித்து அதைப்புஷ்டி செய்வதுதான் பரமபுருஷார்த்தமென்று, ஆஹாரத்தைக்கொண்டே த்ருப்தி செய்விக்கிறார்கள். 'நஜாயதே ம்ரியதே' முதலான ஶ்ருதிகளால் ஆத்மா நித்யனென்று சொல்லா நிற்க, வ்ருத்திஹ்ராஸத்துடன் கூடின தேஹம் ஆத்மாவாகுமா? ஜ்ஞாநஸ்வரூபனான ஆத்மாவின் விசாரத்தைச் செய்வதில்லை; ஜீவன் பகவானுக்கு ஶேஷபூதனாயிருக்கிறானென்று சொல்லுகிற 'தாஸபூதா꞉ ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹ்யாத்மாந꞉' என்பதான க்ரந்தங்களைப் பரிசீலநம் செய்வதுமில்லை; தனது தேஹ ஶ்ரமத்தைக்கூட கவனியாமல், பணத்திலிருக்கும் ஆவலினால் லக்ஷக்கணக்காக ஸம்பாதித்துப் பரலோக ஜ்ஞாநமில்லாமல் கடைசியாய் ஸுகமடையலாமென்று நினைக்கும் ஸமயத்தில் காலவஶ்யனாகிறான். அவன் ஸந்ததிகளும் ஶ்ரமப்பட்டு ஸம்பாதிக்காத காரணத்தைக்கொண்டு வீணாக தநத்தைச் செலவு செய்கிறார்கள். ஶ்ரீ ராமாயணத்தில் கச்சித் ஸர்க்கத்தில் பரதனைப்பற்றிச் சக்ரவர்த்தித் திருமகன், 'கச்சித் த்ருஷ்டா ந தே கச்சித் கோஶோ ஹ்யதி ராகவ !' என்று அபாத்ர விநியோகமில்லாமல் த்ரவ்யத்தைக் காப்பாற்றுகிறாயா? என்று ப்ரஶ்நம் செய்திருக்கிறார். ஆகையால் வீண் செலவிடுதல் தர்மவிரோதமென்று ஏற்படுகிறது.

இன்னும் சிலர் தாம் ஸம்பாதித்த சொத்தைத் தாமே புஜித்து ஸ்வோதரபூரிகளாய் அந்யர்களுக்குக் கொடுப்பதில்லையென்று ஹடமார்க்கத்தோடே தர்மங்களைச் செய்வதில் என்ன உபயோகமென்று தாநத்திற்கு வருகிறவர்களையும் திட்டுகிறார்கள். சிலர், தம்மால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட பொருளுக்குத் தநபாலபிசாசம் போல் தாங்களே ரக்ஷகராகிறார்கள். 'யதவாப்தம் விஶாகஸ்ய தெத்துஹ்யாதிநு உவாசதெ । யநஷுஷ்ய விஶாகஸ்ய நகம்மெய வ்நதிஷ்டதி ॥' [தநபால பிஶாசம் ஒன்று தநலுப்த பிஶாசம் ஒன்று; தநபாலபிஶாசம் தநத்தைக் காத்திருந்து உடையவன் வந்தவுடன் கொடுத்துவிடுகிறது. தநலுப்த பிசாசமோ அதை ஒருவனுக்கும் கொடுக்க இச்சிப்பதேயில்லை.] ஆகையால் இவ்விதம் தர்மஸ்வரூபம் தெரியாமல் அபாத்ரத்தில் செலவைச் செய்கிறார்களே தவிர, தரித்ரர்களுக்கும் விதேர்களுக்கும் பண்டிதர்களுக்கும் ஶக்திக்குத் தகுந்தபடி கொடுத்து, அவர்களுக்கு ஒத்தாசை செய்து தர்ம பலத்தை அடைகிறார்களில்லை. ஆகையினால் தர்மத்தின் ஸூக்ஷ்மத்தை அறிந்து கொடுத்தலே தர்மமெனப்படும். தாநத்தினால் ஸகல துக்கங்களையும் தாண்டலாம். தாநத்தினால் தான் ஶாஶ்வத புருஷார்த்தத்தையும் யஶஸ்ஸையும் அடையலாம். 'தாநத்திற்கு ஸமாநமான கீர்த்திகொடுக்கக்கூடியவை ஜகத்தில் இல்லை. தபஸ்ஸுக்களைக்காட்டிலும் தாநம் ஶ்ரேஷ்டமென்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

'தாநம் நாம ஸ்வஸ்வத்வ நிவ்ருத்திபூர்வக பரஸ்வத்வாபாதநம்'— [அதாவது: நாம் நம்முடைய பொருளை அந்யர்களுக்குக் கொடுக்கும்போது, அப்படி கொடுக்கப்போகிற வஸ்துவில் நமது என்கிற அபிமாநமில்லாமல் தாநம் பெற்றுக்கொள்பவரிட வழக்காக பொருள் முதலியவைகளைக் கொடுப்பது.] தாநம் என்பது என்ன? 'தாதவ்யமிதி யத்தாநம் தீயதே நுபகாரிணே । தேஶே காலே ச பாத்ரே ச தத்தாநம் ஸாத்விகம் ஸ்ம்ருதம் ॥' என்று

ஸ்ரீ கீதை 17—20 ஶ்லோகத்தில்' ப்ரயோஜநாந்தரத்தில் இச்சையில்லாமல் நல்ல தேஶத்தில் நல்ல காலத்தில் நல்ல பாத்ரத்தில் கொடுப்பதே ப்ரஶஸ்த தாநமென்று கீதாசார்யன் அருளிச்செய்திருக்கிறான். நல்ல மார்க்கத்தினாலே ஸம்பாதித்த பொருளை உசிதமான பாத்ரத்தில் ஶ்ரத்தையுடன் கொடுப்பதும் இஹலோகத்தில் புத்தியைக்கொடுத்துப் பரலோகத்தில் முக்தியைக்கொடுப்பது தாநமென்று (பாத்மபுராணம் ஸ்வர்க்க கண்டம் 57-வது அத்யாயத்தில்) சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'ந்யாயேநார்ஜிதவித்தஸ்ய ஶ்ரத்தயா ப்ரதிபாதநம் । தாநமித்யபிநிர்திஷ்டம் புக்திமுக்திப்ரதம் ந்ருணாம் ॥' பாத்ரம் என்பது என்னவெனில், 'ஶ்ரோத்ரியாய குலீநாய விநீதாய தபஸ்விநே । வ்ருத்தஸ்தாய தரித்ராய ப்ரதேயம் பக்திபூர்வகம் ॥ [illegible] ॥' ஶ்ரோத்ரியர்களுக்கும், நல்ல குலத்திற் பிறந்தவர்களுக்கும், வணக்கத்துடன் கூடினவர்களுக்கும், வ்ரதத்தை அநுஷ்டிப்பவர்களுக்கும், தரித்ரர்களுக்கும், குடும்பபாரணத்திற்காக வஸ்த்ரம் முதலியவை கொடுப்பது தாநம். அதை மீறிச்செய்யும் தாநம் பலத்துடன் கூடியதில்லையென்று பாத்மபுராணம் ஸ்வர்க்ககண்டம் சொல்லுகிறது. பண்டிதர்களையும் தரித்ரர்களையும் ரக்ஷிக்க வேண்டிய கடமை விபவமுள்ளவர்களுக்கு இருக்கிறது. அந்த விஷயத்தை நன்றாய் அறிந்துகொண்டு அவர்களைக் கவனிக்கவேண்டியது அவஶ்யம். அப்படிக்கில்லாமல் ஸ்வேச்சா ப்ரகாரம் அபாத்ரத்தில் த்யாகம் செய்துவந்தானாகில் தர்மவிரோதியாகிறானென்று நிச்சயமாய்ச் சொல்லலாம்.

'நாயம் லோகோஸ்தி ந பரஃ' என்று பரலோகம் முதலானவை ஒன்றுமில்லை இத்யாதியான நாஸ்திக வாதங்களைச் செய்பவர்களுக்கும், வேதத்திலிருந்து நழுவினவர்களுக்கும் தாநம் செய்யவேண்டியது அவஶ்யமில்லை. 'ப்ரஹ்மக்ஷத்ர ஶேவிவிதாம்ஸம் யாஜ்ஞிகம்ஹோஜயெசவிஜம் । நவதேவ ஶேவ்ருத்தயம் தஶாத்ரு

போஜநம்]' என்று 10-நாள் வரையில் பட்டினியாய்க் கிடக்கிற மூர்க்கனைக் காட்டிலும் போஜநம் செய்திருக்கிற வித்வான்களுக்கு மறுபடி போஜநம் செய்விக்கலாமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் உபகாரம் செய்யாதவர்கள், குடும்பிகள், பண்டிதர்கள், குலீநர்கள், ஸ்ரோத்ரியர்கள் இவர்கள் தாநத்திற்கு முக்யமான பாத்ரங்கள்.

இவ்விதம் செய்யப்படும் தாநம் நான்கு விதமாகும். அவை:— நித்யம், நைமித்திகம், காம்யம், பலாபிஸந்தி ரஹிதம் என்பன. உபகாரம் செய்யாதவர்களிடத்தில் தாநம் கொடுக்கும் பலத்தை உத்தேசிக்காமல் யதாஸக்தி ஏதாவது தினந்தோறும் கொடுப்பது நித்யதாநமென்னப்படும். தான் செய்த பாபமாகிற கர்மங்களிலிருந்து நிவ்ருத்தியடையவேண்டியதற்காக பாத்ரமான வித்வாங்களிடத்தில் க்ரஹண முதலிய நிமித்தங்களில் கொடுக்கப்படுவது நைமித்திகம். பசு புத்ர ஸ்வர்க்க ஐஸ்வர்யாதிகளை உத்தேசித்துக் கொடுப்பது காம்யம். பகவத்ப்ரீதியையே பலமாக உத்தேசித்து கொடுப்பது பலாபிஸந்திரஹித தாநம். இந்த நாலாவதுதான் எல்லாத் தாநங்களையும் விட மேலானது. இந்தத் தாநம் வெகு ஸ்ரத்தையுடன் கொடுக்கப்படவேண்டும். அவ்விதம் செய்வதால் பகவத்ப்ரஸாதம் உண்டாகி, இம்மையில் ஸகல ஸுகங்களையும் அநுபவித்து மறுமையில் பேரின்பத்தை யடைகிறான்; தேவதாப்ரஸாதமந்தரா ஸுகமடைய முடியாது. ஆரோக்யத்தை இச்சிப்பவன் ஸூர்யனையும், ஜ்ஞாநத்தை இச்சிப்பவன் ஸங்கரனையும், மோக்ஷத்தை அபேக்ஷிப்பவன் ஸ்ரிய:பதியான நாராயணனையும் உபாஸநம் பண்ண வேண்டும்.

இந்தத் தேவதையை ஸாக்ஷாத்கரிக்க முடியாதாகையாலும், ப்ராஹ்மணர்கள், அக்நி இவை முதலியன தேவதாதிஷ்டிதங்கள் [விஷ்ணோ: ஸதநமேதஸ்து ப்ராஹ்மணேஷுச தேவ

ஷு] என்று ப்ரமாணமிருப்பதாலும், அவைகளை யதாஸக்தி பூஜிக்கவேண்டியது அவஸ்யம். இவ்விதம் தாநம் செய்து தரித்ரனாகிவிட்டாலும் 'அவன் தரித்ரனன்று ஸ்ரீமானாவன்.' என்று [தாநவாநேவலோகாநாம் தநவாநபி தரித்ரகஸ்ரீ தரித்ரஸ்த்வதாநவிஜ்ஞேயா:] பாத்ம புராணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

எல்லா தாநங்களிலும் அந்நதாநம் மிகவும் சிறந்தது. ஒரு மநுஷ்யனுக்கு முக்யமானது ப்ராணன். அந்த ப்ராணனை ரக்ஷிக்கும்படி செய்வது அந்நம். ஆகையால், அந்நதாநம் செய்கிறவன் ப்ராணனைக் கொடுக்கிறவனென்று சொல்லப்படுகிறது. அந்நத்தைக் கொடுப்பதால் எல்லாத் தாநத்தையும் கொடுத்ததாகும். எவனுடைய அந்நத்தைப் புஜித்து, நல்ல கர்மங்களின் அநுஷ்டாநம் செய்கின்றானோ, அந்த நல்ல கர்மங்களின் பலத்தில் பாதியை அந்நதாதா அடைகிறானென்றும், மற்றொரு பாதியை அக்கர்மத்தைச் செய்தவன் அடைகிறானென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(இன்னும்வரும்.)

கமலாபுரம்,
காடந்தேத்தி வே. கோபாலாசார்யர்.

ஸ்ரீ:.

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

	ரூ.	அ.	பை.
1. ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்கநாதாசார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யாநத்துடன்)	0	2	0
2. ஸ்ரீ அஹோபிலமடமும், அதன் ஸிஷ்யர்களின் கர்த்தவ்யங்களும்:—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0
3. ஸ்ரீ பாகவத சதுஸ்லோகீ - (ஸ்ரீ. சேட்லூர் நரஸிம்மாசார்யர்)	0	4	0
4. ஸ்ரீ சதுஸ்லோகீவிவரணம்	0	3	0

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

இயற்பா.

பொய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

முதல் திருவந்தாதி.

(முன் ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி.)

6. ஒன்றும் மறந்தறியே னோதநீர் வண்ணனை நான்
இன்று மறப்பனோ? ஏழைகாள்!—அன்று
கருவரங்கத் துட்கிடந்து கைதொழுதேன் கண்டேன்
திருவரங்க மேயான் திசை.

(இ-ள்.) அன்று - (அறிவு நடையாடாத) அக்காலத்தில், கரு அரங்கத்துள் - கர்ப்பஸ்தாநத்திலே, கிடந்து —, திருவரங்க மேயான் - (ஸம்ஸாரிகளைப் பாதுகாப்பதற்காகத்) திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலே வந்து பள்ளிகொண்டுள்ள பெரிய பெருமாளுடைய, திசை - (ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம் முதலிய எல்லாத்) தன்மைகளையும், (அவனுடைய * ஜாயமாந கடாக்ஷத்தாலே), கண்டேன் - கண்டு, கைதொழுதேன் - அஞ்சலிசெய்தவனாகிய நான், ஓதம் நீர் வண்ணனை - வெள்ளம் பரந்த கடல்நீர் போலே (குளிர்ந்த) வடிவழகையுடையனான அவ்வெம்பெருமானை, ஒன்றும் - ஒரு சிறிதும், மறந்து அறியேன் —; ஏழைகாள் - (அந்த எம்பெருமானை விட்டு வேறு விஷயங்களிற் செல்லுகின்ற) அறிவுகேடர்களே!, நான் - (மறக்கைக்குக் காரணமுள்ள கர்ப்பவாஸத்திற் கிடந்த அக்காலத்தில் தானே மறவாத) யான், இன்று -

* ஜாயமாந கடாக்ஷம் — ஒருவன் பிறக்கும்போது (எம்பெருமான் திருவருளோடு) நோக்குகின்ற அருட்பார்வை. (ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேந் மதுஸூதந: । ஸாத்விகஸ் ஸ து விஜ்ஞேய: ஸ வை மோக்ஷார்த்த சிந்தக: ' [பிறக்கின்ற எந்தப் புருஷனை மதுஸூதனன் கடாக்ஷிக்கின்றானோ அவனை ஸாத்விகனென்று நினைக்கவேணும்; அவன்தான் மோக்ஷமாகிய பொருளைச் சிந்திப்பவன்;] என்ற மேற்கோள் இங்குக் கருதத்தக்கது.

(ஞானோதயத்தைப் பரிபூர்ணமாகப் பெற்று நினைக்கைக்குக் காரணமுள்ள) இக்காலத்தில், மறப்பனோ —? [மறவேன் என்றபடி] (எ - று;)

"உருத்திரமூர்த்தியை அறிவாருமன்று இழித்துக் கூறினீரே; நீர்தாம் அப்பிரானை அறிந்து பிறர்க்கு உபதேசிப்பது எங்ஙனே முடியும்?" என்று ஒரு கேள்வியுண்டாக, "சத்துவகுணம் தலையெடுத்தபோது தனது முயற்சியாலே எம்பெருமானது தன்மையைச் சிறிது அறிந்து, ரஜோகுண தமோகுணங்கள் தலையெடுத்தபோது, 'நான்தான் ஈச்வரன்' என்றிருக்கிற அந்த உருத்திரனைப் போலவோ நான் இருக்கிறேன்? கர்ப்பவாஸத்திற் கிடந்து வருந்தி நான் பிறந்தபோது "ஐயோ! நோவுபட்டாயே!" என்று எம்பிரான் என்னை நிர்ஹேதுகமாகக் கடாக்ஷித்தது தன்னை அவன்தானே காட்டக் கண்டு அவனது ஸ்வரூபரூப குணங்களை அநுபவிப்பதும் பிறர்க்கு எடுத்து உபதேசிப்பதுமாக இவைகளையே பொழுது போக்காகக் கொண்டுள்ளேனாகையால், எனக்கு இப்போது அவனை மறக்கைக்கு வழியில்லை" யென்கிறார் என்பதாம். 'ஓதநீர் வண்ணன்' என்கையாலே, அவனது வடிவழகு நெஞ்சிற்பட்டால் பிறகு அவனை மறத்தல் முடியாதென்பதும், 'திருவரங்கமேயான்' என்கையாலே, அவன் நிர்ஹேதுகமாகக் கடாக்ஷித்து ஆட்கொள்ளுதற்காகவே இங்கு வந்துள்ளானென்பதும் பெறப்படும். திக்கு என்ற பொருளையுடைய 'திசை' என்பது இங்கு அப்பிரானுடைய ரீதி என்ற பொருளைத் தந்தது.

7. திசையும் திசையுறு தெய்வமும் தெய்வத்
திசையும் கருமங்க ளெல்லாம்—அசைவில்சீர்க்
கண்ணன் நெடுமால் கடல்கடைந்த காரோத
வண்ணன் படைத்த மயக்கு.

(இ - ள்) திசையும் - திக்குக்களோடு கூடிய பூமியும், திசை உறு தெய்வமும் - அவ்வத்திக்குக்களிலே வாழ்கின்ற தேவதைகளும், தெய்வத்து - அவ்வத்தேவதைகளுக்கு, இசையும் - சேர்ந்த, கருமங்கள் - (ஸ்ருஷ்டி முதலிய) தொழில்களும், எல்லாம் - யாவும், அசைவு இல் சீர் - குறைதலில்லாத (நித்தியமான) கல்யாண குணங்களையுடையனாகிய, கண்ணன் - (அந்தக் குணங்களையெல்லாம் கொண்ட) கிருஷ்ணனாய்த் திருவவதரித்த ஸௌலப்ய குணத்தையுடையவனாய், நெடுமால் - (ஸௌலப்ய குணமுடையவனாயிருந்தும்) அளவிடுதற்கு முடியாத பெருமையையுடையவனாய், கடல் கடைந்த - (தன் பெருமையைப் பாராமல் தன்னைச் சரணமடைந்த தேவர்களின் பொருட்டாகத் தன்னுடம்பு நோவக்) கடலைக் கடைந்து (அவர்களது வேண்டுகோளை)ச் செய்து தந்தவனாய், (தான் பிறரைப் பாதுகாவாமல் அழியச்செய்தானேயாகிலும் விடவொண்ணாதபடி), கார் ஓதம் வண்ணன் - கறுத்த கடல் போலே (இருண்டு குளிர்ந்த) வடிவையுடையவனான எம்பெருமான், (தன்னையடைந்து உய்யுமாறு காரண களேபரங்களையும் சாஸ்த்ராதிகளையும் தான் கொடுத்து

வைத்திருக்கவும் தன்பக்கல் வாராதவர்களை அகற்றும்படி), படைத்த - உண்டாக்கிவைத்த, மயக்கு - அறிவை மயக்கும் பொருள்களாகும்; (எ-று.)

'நாராயணனே ஸரீரியாய் நிர்வாஹகன்; மற்றையோர் அவனுக்கு அங்கங்கள்" என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்? மற்றைத் தேவதைகளும் ஆங்காங்கு முதற்கடவுளாக நாட்டி உள்ளவாற் கொண்டாடப்படும் அவ்வத் தேவதைகட்கென்று படைத்தல் முதலிய தொழில்கள் ஏற்பட்டுமுள்ளனவே!' என்னில்,— அவ்வாறு அவை ஏற்பட்டிருத்தற்கும் காரணம் அந்த நாராயணனே. உகவாதார் தன்னை வந்து கிட்டாமைக்குப் பண்ணின மயக்குகள் இவ்வாறு அவன் செய்வதும்: அவனுடைய ஸ்வாதந்திரியத்தையே காட்டுமென்க. எம்பெருமானே இப்படிப் பலபடியாகச் செய்துள்ளானென்பதை 'தைவீஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா' [தெய்வத்தன்மையுள்ளதாய் ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் என்ற முக்குணமயமான இந்த எனது மாயை ஒழித்தற்கு அருமையானது], 'மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே' [எவர்கள் என்னையே பற்றுகிறார்களோ, அவர்களே இந்த மாயையைக் கடக்கிறார்கள்] என்று அவன்தானே ஸ்ரீகீதையில் அருளிச்செய்திருத்தலால் காண்க. தெய்வத்து இசையும் கருமங்கள் என்ற தொடர் - திரிபுர தஹனம் முதலாகப் பிறதேவர்கள் செய்த சிறந்த செயல்களைக் காட்டுமென்னலுமொன்று. (எ)

8. மயங்க வலம்புரி வாய்வைத்து வானத்
தியங்கு மெறிகதிரோன் றன்னை—முயங்கமருள்
தேராழி யால்மறைத்த தென்?நீ திருமாலே!
போராழிக் கையாற் பொருது.

(இ-ள்) திருமாலே!- பெரியபிராட்டியார் பக்கலிலே அளவிறந்த அன்புடையவனே! (நீ) முயங்கு அமருள் - நெருங்கிய போரிலே, மயங்க - (துரியோதனாதியர் பேரச்சத்தினால்) அறிவழியும்படியாக, வலம்புரி - (பாஞ்சசன்னியமென்னும்) வலம்புரிச்சங்கத்தில், வாய்வைத்து - (தனது) திருப்பவளத்தில் வைத்து ஊதி, போர் - போர்செய்வதற்குக் கருவியான, ஆழி - (சுதரிசனமென்கிற) சக்கராயுதத்தினாலே, பொருது - (பீஷ்மர் முதலியோரைத் துரத்திப்) போர்செய்து, வானத்து - (மறைக்கமுடியாத நிலமான) ஆகாயத்திலே, இயங்கும் - (இன்ன இடத்தில் மறைக்கலாமென்று இடம் குறிக்க முடியாதபடி) இடைவிடாது சஞ்சரிக்கின்ற, எறி கதிரோன் தன்னை - (தன்னுடைய பேரொளியால் எல்லாவற்றையும் அடக்குமாறு) வீசுகின்ற (ஆயிர) கிரணங்களையுடையவனான சூரியனை, தேர் ஆழியால் - சக்கராயுதத்தால், மறைத்தது - மறைத்தருளியது, என் - எதுக்காக? (எ-று.)

எம்பெருமான் தன்னையடையாதவர்களை மயங்கப்பண்ணுவதல்லாமல், தன்னையடைந்தவர்களைப் பாதுகாப்பதன்பொருட்டுச் சத்திய சங்கல்பனான தனது நிலைமையைக் குலைத்துக்கொண்டு, அவ்வடியவர்களிடத்திற் பட்சபாதமாக நடப்பதுஞ் செய்வனென்பதை இந்தப் பாசுரத்தினால் அருளிச்செய்கின்றனரென்க. மகாபாரத யுத்தம் நடக்கும்போது ஸ்ரீ பாஞ்சசன்னியத்தின் பேரொலியாலே எதிரிகளை மயங்கச்செய்ததும், ஆகாயத்திலே இடைவிடாது சஞ்சரிக்கின்ற ஆயிரங்கிரணனான சூரியனைக் கோடிசூரியப் பிரகாசமான திருவாழியாழ்வானாலே மறைத்துப் பகலை இரவாக்கியதும், 'போரில் ஆயுதம் எடுப்பதில்லை' என்று பிரதிஜ்ஞை செய்து அந்தப் பிரதிஜ்ஞைக்கு மாறாகத் திருவாழியை யெடுத்துக்கொண்டு பீஷ்மரைத் தொடர்ந்து ஓடினதும் ஆகிய இந்தச் செயல்கள், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனே! எல்லாரோடும் ஒரு நிகராகவுள்ள உனது உறவுக்குத் தக்கனவோ? சத்திய சங்கல்பனான உன் இருப்புக்குத் தக்கனவோ? உன் பெருமைக்குத் தக்கவோ? இவையொன்றையும் பாராமல் நீ செய்த செயல்கள் எதற்காக? உன்னை யடைந்தவரிடத்தில் நீ கொண்டுள்ள பட்சபாதமேயன்றோ? என்று எம்பெருமானது குணத்தில் ஈடுபடுகின்றனரென்க. போர் செய்யுமாறும் பொருகின்ற போரைக் காணுமாறும் பலரும் திரளுதலால் 'முயங்கமர்' என்றது. சக்கரமென்பது தேருக்கு உறுப்பாயிருக்குந் தன்மையதாதல்பற்றி அதனை 'தேராழி' என்றே கூறினர். வடநூலாரும் சக்கராயுதத்தை 'ரதாங்கம்' என்று வழங்குதல் காண்க.

9. பொருகோட்டோ ரேனமாய்ப் புக்கிடந்தாய்க் கன்றுன்
ஒருகோட்டின் மேற்கிடந்த தன்றே—விரிதோட்ட
சேவடியை நீட்டித் திசைநடுங்க விண்துளங்க
மாவடிவின் நீயளந்த மண்.

(இ-ள்.) விரி தோட்ட - மலர்ந்துள்ள இதழ்களையுடையனவான (இரண்டு) தாமரைகள் போலேயிருக்கிற, சே அடி - செந்நிறமான திருவடிகளை, நீட்டி - வளர்த்து, திசை நடுங்க - திக்குகளையுடைய பூமியிலுள்ளார் நடுங்கவும், விண் துளங்க - மேலுலகத்திலுள்ளார் நடுங்கவும், மா வடிவின் - பெரிய (திருவிக்கிரம) வடிவத்தோடு, நீ—, அளந்த - அளந்து காற்கீழே யிட்டுக்கொண்ட, மண் - பூமியானது,— பொரு கோடு - (நிலத்தைக்) குத்தியெடுத்துக்கொண்டு திரிகிற கோரப்பற்களையுடைய, ஓர் ஏனம் ஆய் - ஒப்பற்ற வராகமூர்த்தியாய், புக்கு - (பிரளயசமுத்திரத்தின் ஜலத்திலே) முழுகி, இடந்தாய்க்கு - (அண்டபித்தியினின்றும் இந்தப் பூமியைக்) குத்தியெடுத்துக் கொண்டுவந்த உனக்கு, அன்று - அக்காலத்தில், உன் - உன்னுடைய, ஒரு கோட்டின் மேல் - ஒரு கோரப்பல்லின் ஏகதேசத்திலே, கிடந்தது அன்றே - (மறுப்போலே) இருந்த தொன்றல்லவோ? (எ-று.)

எம்பெருமான், எவர்க்கேனும் பெருவிபத்து நேர்ந்த காலத்தில் 'தன்னை அடைந்தவர் இவர், தன்னை அடையாதவர் இவர்' என்று தாரதம்மியம்

பாராமல் தன்வடிவத்தை மாறியாகிலும் பாதுகாப்பனென்பதை இந்தப் பாசுரத்தினால் அருளிச்செய்கின்றனரென்க. மகாபலி திரிலோகங்களையும் தன்னுடையனவாக்கிய காலத்தில், எம்பெருமான், தான் திரிவிக்கிரமமூர்த்தியாகி, பூமியின்மேல் தனது தாளைவைத்துப் பாதுகாத்ததும், இரணியாக்ஷன் பூமியைச் சுருட்டிப் பிரளயார்ணவத்திற் கொண்டுபோனபொழுது எம்பெருமான் தான் மஹாவராஹ ரூபியாய்ச் சென்று இந்தப் பூமியைக் குத்தித் தனது எயிற்றிலே சுமந்து கொண்டுவந்து இந்தப் பூமிக்கு வந்த ஆபத்தை விடுவித்துக் காத்ததும் காண்க. இவற்றால், எம்பெருமான் ரக்ஷ்யவர்க்கங்களை இன்னபடிதான் காப்பனென்று ஒரு நியதியில்லையென்பது பெறப்படும். பெரிய வடிவாலே யளந்த இந்த மண், உனது திருவெயிற்றிலே ஒரு நிலாத்தம்போலே கிடப்பதே! இது என்ன ஆச்சரியம்!! என்று ஆழ்வார் ஈடுபடுகின்றனரென்க.

நீட்டி அளந்த என்று இயையும்; விரி தோட்ட-விரிதோடு என்பதன் அடியாக வந்த பலவின்பாற்பெயர். விரிந்த இதழ்களையுடைய தாமரைகள் என்று பொருள். விரிதோட்ட சேவடி என்பது உவமைத்தொகை. இனி, விரிதோட்ட என்பதற்கு- ஒளி விரிகின்ற தோடுகளை அணிந்தவனே! என்று விரியாகவுமாம். இப்பொருளில், விரிதோட என்று வரற்பாலது விரித்தல் விகாரம் பெற்றதென்க. தோடு - ஒருவகைக் காதணி; அப்பிள்ளையுரையில், 'விஸ்த்ருதமாய் ப்ரகாசிக்கிற திருத்தோள்களை யுடையவனே!' என்று ஒருபொருள் கூறியிருத்தலால், 'விரிதோள்' என்ற பாடமும் உண்டு என்று தோன்றுகின்றது. திசை என்பது - இலக்கணையால், முதலிலே பூமியையும், பிறகு பூமியிலுள்ளாரையும் உணர்த்திற்றென்க. (௯)

10. மண்ணும் மலையும் மறிகடலும் மாருதமும்
விண்ணும் விழுங்கியது மெய்யென்பர்—எண்ணில்
அலகளவு கண்டசீ ராழியாய்க் கன்றிவ்
வுலகளவு முண்டோ வுன்வாய்.

(இ - ள்.) மண் உம் - (எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரமான) பூமியும், மலை உம் - (அதுக்கு ஆதாரமான குலபர்வதங்களும், மறி கடல் உம் - (அந்தப் பூமியைச் சூழ்ந்துகொண்டு) அலையெறிகிற சமுத்திரமும், மாருதம் உம் - (அந்தப் பூமியிலுள்ளார் மூச்சுவிடுகை முதலியவற்றைச் செய்வதற்குக் காரணமான) காற்றும், விண்ணும் - (எல்லாவற்றுக்கும் இடங்கொடுக்கிற) ஆகாசமும், (இவற்றை யெல்லாம்), விழுங்கியது - (உனது திருவயிற்றின் ஏகதேசத்திலே அடங்கும்படி) அமுதுசெய்தது, மெய் - சத்தியமாகும், என்பர் - என்று (உனது திறமையைக் கண்டறிந்த வேதவைதிக புருஷர்கள்) சொல்லுவார்கள்; எண்ணில் - (உனது தன்மையை) அளவிட்டுச் சொல்லுமிடத்தில்,-அலகு அளவு கண்ட - அளவிடுதற்குக் கருவியான எண்ணிக்கைதனை யெல்லாம் முடிவுகண்டிருக்கிற [எண்ணிறந்த], சீர் - கலியாண குணங்

களையும், ஆழியாய்க்கு - (சுதரிசன மென்கிற) சக்கரப்படையையு முடைய உனக்கு, அன்று - (இவற்றை யெல்லாம் வயிற்றிலே கொண்ட) அக்காலத்தில், உன்வாய் - உனது திருப்பவளமானது, இ உலகு அளவும் - இந்தச் சகத்தளவு (விசாலமாகவும்) உண்டோ? - இருந்ததோ? (எ - று.)

நீ உனது சிறிய திருப்பவளத்தைக்கொண்டு பெரிய சகத்தை யமுது செய்தருளினது என்ன ஆச்சரியம்!! என்று ஆழ்வார் ஈடுபடுகின்றனரென்க. எம்பெருமான் சேராததையும் சேர்த்துவைக்கும் திறலுடையவனென்பதும், எப்படியாவது தன்னை யடைந்தாரைக் காப்பவனென்பதும் இங்குப் பெறப்படும். எம்பெருமான் பெரிய வடிவுகளைக்கொண்டு சிறிய செயல்களைச் செய்து பாதுகாப்பதைக் கீழ்ப்பாசுரத்திற் கூறி, சிறிய வடிவைக்கொண்டு பெரிய செயலைச் செய்து பாதுகாப்பதை இங்குக் கூறுகின்றனரென்க. அலகு - கோடி சங்கம் மஹாசங்கம் பத்மம் என்றாற்போன்ற எண்கள். அவற்றை அளவு காணுதல் - அவ்வெல்லைக்குத்தான் மேற்பட்டுப் போதல்: என்றது, அளவுகடந்து போதலை. ஆழியாய்க்கு.-ஆழியான் என்பதன் முன்னிலைப்பெயர் நான்கனுருபு பெற்றுவந்தது. (௰)

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியன்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

இவ்வர்ஷத்திய மஹாஸங்கம்.

ஏற்கெனவே விஜ்ஞாபநம் செய்துகொண்டிருக்கிற ப்ரகாரம், இவ்வருஷத்திய மஹாஸங்கம் தஞ்சாவூர் ஜில்லா ராஜமன்னார் ஸந்நிதியில் நடைபெறும். ஸ்ரீ. உ.பா. கோட்டூர் ராஜகோபாலாசாரியர், இது விஷயத்தில் ஸ்வயமே மிகுந்த ச்ரத்தை எடுத்துக்கொண்டும், ராஜமன்னார் ஸந்நிதியிலுள்ள ஆஸ்திக ப்ரபுக்களுடைய மனஸ்ஸில் ச்ரத்தையை உண்டு பண்ணியும், இந்த ஸங்கத்தைத் த்ருப்திகரமாக நடத்துவதற்கு வேண்டுவதான முயற்சியைச் செய்துவருகிறார். ராஜமன்னார் ஸந்நிதியைச் சுற்றியுள்ள கிராமங்களிலுள்ள ப்ரபுக்களும் இது விஷயத்தில் உத்ஸாஹிகளாக இருப்பதாகத் தெரியவருகிறது. பகவானுடைய கைங்கரிய ரூபமான இந்த ப்ரவ்ருத்தியை அவனே தலைக்கட்டிக்கொள்ள வேணுமென்று நாம் ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

முன் வருஷங்களிற் போல, இவ்வருஷத்திலும் ஶ்ருத ப்ரகாஶிகாஸஹித ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் பரீக்ஷை நடைபெறும். அதில் அங்வயிக்க விருப்பமுள்ள வித்வான்கள், அடியிற்கண்ட விலாஸத்திற்கு ஒரு ஸ்ரீமுகத்தை நியமிப்பதுடன் அந்த ஸ்ரீமுகத்தில் தமது பெயரையும் விலாஸத்தையும் தெளிவாக எழுதி அனுப்ப வேண்டும். இந்தப் பரீக்ஷை தவிர, ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலும் ஒரு பரீக்ஷை நடைபெறும். அந்தப் பரீக்ஷையைப் பற்றிய விசேஷித்த அம்ஶங்கள் முந்திய ஸஞ்சிகையில் ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. உபந்யாஸாதிகளின் விவரமும் மஹாஸங்கத்தைப் பற்றிய மற்றை அம்ஶங்களும் அடுத்த ஸஞ்சிகையில் வெளிவரும்.

இம்மாதிரியான மஹாஸங்கங்களில் வைதிகவித்வத் ஸம்மேளநமே முக்கியமான அம்ஶம். மற்றை எல்லா ப்ரகாரங்களிலும் ஸங்கம் ஸ்லாகார்ஹமாக இருந்த போதிலும், வைதிக வித்வான்களுடைய ஸாந்நித்யம் அதற்கு நேராவிட்டால், அது ஶோபை பெறாது என்பது நிஶ்சயமே. அப்படிப்பட்ட வித்வான்களை ஒன்று சேர்த்து அதனால் ஏற்படும் மஹிமையை எல்லாரும் அநுபவிக்க வேண்டுமென்றும், அதுவழியாக அந்த மஹிமை அபிவ்ருத்தமாகவேண்டுமென்றே, ப்ரதிவர்ஷமும் இந்த ஸங்க காலத்தில் ஒரு வித்வத் ஸதஸ்ஸை இந்த ஸபா ப்ரவர்த்தகர்கள் நடத்தி வருகிறார்கள். அநேக பெரிய வித்வான்கள் அம்மாதிரி அந்த ஸதஸ்ஸை அலங்கரித்து வருகிறார்களென்பது ப்ராயேண எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்கலாம். அவர்களுடைய யோக்யதாநுகுணமாக அவர்களுக்கு புரஸ்காராதிகளைச் செய்ய அஶக்தர்களாக இருந்த போதிலும், பக்தியிலும் விஶ்வாஸத்திலும் கொஞ்சமேனும் குறைவில்லாத ஸம்மாநாதிகளை அந்தந்தக் காலங்களில் ஸபா ப்ரவர்த்தகர்கள் செய்து வருகிறார்கள். அந்த ஸம்மாநாதிகளை இந்த வருஷத்திலும் நன்கு நடத்தவேண்டுமென்றும் ஆஸ்தை த்ருடமாக இருக்கின்றது. அப்படி நடத்த அவஶ்யம் அபேக்ஷிதமான தநம் யாசித்தே ஸம்பாதிக்கப்படவேண்டியிருக்கிறபடியால், அந்த யாசநத்தை இந்தப் பத்ரிகாத்வாரா இப்பொழுது நாம் செய்கிறோம். ஆஸ்திக மஹான்களெல்லாரும் தங்கள் தங்களால் இயன்றமட்டும் இந்த ஸத்விஷயத்தில் உபகரிக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம். சற்றேறக்குறைய ரூ-500, இதற்

காக அபேக்ஷிதமாக இருக்கிறது. சென்றவருஷத்தில், ஸபையார் யாசித்து ஸம்பாதித்த தொகையுடன், ஸங்கம் நடைபெற்ற ஸ்தல வாஸியான ம. ரா. ரா. ஸ்ரீ. வரதராஜுலுநாயுடு என்னும் ஆஸ்திக ப்ரபுவின் பெரியதொரு உதவியும் சேர்ந்தபடியால், சென்ற வருஷத்திய வித்வத் ஸம்மாநம் ஒருவாறு நடைபெற்றது. இவ்வர்ஷத்தில் எந்த மஹானை ஸ்ரீ பகவான், அம்மாதிரி உதவி செய்ய ஸங்கல்பித்திருக்கிறாரோ தெரியவில்லை. தொகையை மணி ஆர்டர் செய்ய அபிப்ராயமுள்ளவர்கள், அடியில் குறிக்கப்பட்டிருக்கும் விலாசத்திற்கு மணி ஆர்டர் செய்து அனுப்பலாம்.

மஹாஸங்க விஷயமான
ஸபா ப்ரவர்த்தகர்களின் ஒரு தீர்மானம்

“நாளது வருஷம் மார்கழி மாஸத்தில் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவைச் சேர்ந்த ராஜமன்னார் ஸந்நிதியில் நடைபெறப் போகும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் மஹாஸங்கத்திற்கு, இந்தத் தென் இந்தியாவின் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ அக்ரஹாரங்களிலுள்ள ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களெல்லாரும் தங்கள் தங்கள் அக்ரஹாரத்திலிருந்து ஒன்று அல்லது பல ஸ்வாமிகளை தங்களுக்கு ப்ரதிநிதியாக அனுப்ப திருவுள்ளம் பற்றவேண்டுமென்றும், அப்படி அனுப்பப்படும் ப்ரதிநிதிகள் ஷை. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் அபிவ்ருத்தியின் பொருட்டு, தாமேயாவது அல்லது தம்மை ப்ரதிநிதிகளாக அனுப்பும் ஸ்வாமிகளைக்கொண்டாவது யதாஶக்தி த்ரவ்ய ஸஹாயம் செய்யவேண்டுமென்றும், ஷை வார்ஷிக மஹாஸங்கத்தின் ப்ரவர்த்தகர்களாயுள்ள ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் நிர்வாஹக அங்கத்தினர்கள் வணக்கத்துடன் ப்ரார்த்திக்கிறார்கள்.”

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்,

ஸ்ரீ. வை. ஸி. ஸபை கார்யதர்ஶீ,

மாம்பலம், ஸைதாப்பேட்டை, மதிராஸ்.

தங்க ஸவரன்கள்.

(பப்ளிஸிடி பிரோவிலிருந்து.)

சில நாட்களுக்கு முன் இந்தியா கவர்ன்மெண்டார்கள் தங்கஸவரன்கள் விஷயமாய் செய்த நடவடிக்கைகளைக்குறித்து பொதுஜனங்கள் சந்தேகமும் துரபிப்பிராயமும் அடைந்திருக்கிருர்களெனத் தெரிகிறது. அது காரணம் பற்றி தற்சமயம் ஸவரன்விலை ஏன் மிகவும் அதிகமாயிருக்கிறது என்பதைக் குறித்து விளம்பர ஸபையார் விவரித்துக் காரணம் தெவிக்க வேண்டுமென அநேகர் கேட்டுக்கொள்ள ஷை சபையாரால் பின் வருவன வெளியிடப்படுகின்றன. அவ்விஷயங்கள் யாவும் சென்னை அக்கௌண்டெண்ட் ஜனரல் அவர்களாலும் இந்திய செல்வவிருத்தி சாஸ்திர போதகாசிரியர் அவர்களாலும் அங்கீகரிக்கப் பட்டுள்ளன.

சென்ற ஜுன் மாதத்தில் இந்தியா கவர்ன்மெண்டார்கள் ஸவரன் சம்பந்தமாய் வெளியிட்ட அறிக்கை யாவருக்கும் ஞாபகமிருக்கலாம். அவ்வறிக்கையினுல் கவர்ன்மெண்டார் தெரிவித்த விஷயங்கள் ஐந்து. அவையாவன:—

(1) இனி ஸவரன் ரூபாய் 15 மதிப்புள்ளதாக அங்கீகரிக்கப்படமாட்டாது. அதாவது ஒரு ஸவரனைக் கொடுத்தால் அதற்கு பதிலாக ரூ. 15 கிடைக்கமாட்டாது.

(2) ஸவரன் ரூபாய் 10 மதிப்புள்ளதாகவே கருதப்பட வேண்டுமென நிர்ணயிக்கும் பொருட்டு சீக்கிரத்தில் கவர்னர் ஜெனரல் சட்டசபையில் ஓர் மசோதா பிரேரேபிக்கப்படும். அதாவது இம்மசோதா சட்டமானுல் ஒரு ஸவரனைக் கொடுத்தால் அதற்குப் பதிலாக ரூபாய் பத்தே கிடைக்கும். அதிகம் கிடைக்காது.

(3) வெளி தேசங்களில் வாங்கி தங்கக்கட்டியை இத்தேசத்திற்கு கொண்டுவரக் கூடாதென்ற நிபந்தனை நீக்கப்பட்டது.

(4) ஜுலைமீ 12-ம் தேதிக்குப் பிறகு தங்க ஸவரன்களையும் தாராளமாய் இத்தேசத்தில் இறக்குமதி செய்யலாம்.

ஸவரன் ரூ. 15 மதிப்புள்ளது என்ற நிபந்தனையை ஏன் கவரன்மெண்டார் நீக்கவேண்டும் எனக் கேள்வி பிறக்கலாம். இதற்கு சமாதானங்கள் மூன்று. அவையாவன:—

(1) இதர தேசங்களில் ஸவரன் ரூபாய் 14-க்குங் குறைவாகவே விற்கப்படுகிறது.

(2) டெண்டர் பிரகாரம் கவரன்மெண்டார் விற்று வரும் தங்கத்திற்கும் ஸவரன் ஒன்றுக்கு ரூபாய் 14-க்குக் குறைவாகவே விலை கிடைத்து வருகிறது. அதிக விலைகொடுத்து வாங்குவோரில்லை.

(3) இந்தியாவில் தங்கம் இறக்குமதியாகப்படாது என்ற நிபந்தனையை இப்போது கவர்ன்மெண்டார் நீக்கி விட்டார்கள்.

ஆகவே இக்காரணங்களால் தங்கஸவரன் விலைகுறையும்! ஆயினும் ஸவரன்களை கையில் வைத்துள்ளவர்களுக்கு நஷ்டம் உண்டாகக்கூடாதென்றே கவரன்மெண்டார்கள் ஜுலை மாதம் 12-ம் தேதிவரையில் ஸவரனுக்கு ரூபாய் 15 வீதம் பணம் கொடுத்து வந்தார்கள்.

ஸவரன் விலை குறையுமென எதிர்பார்க்கப்பட்ட போதிலும் அனுபவத்தில் தற்சமயத்தில் ஸவரன் விலை மிகவும் அதிகமாயிருக்கிறதே அதற்குக் காரணம் என்ன எனக் கேட்கலாம். தற்காலம் சில ஜனங்கள் செய்து வரும் புரட்டுகளே காரணங்கள் என்று சொல்லவேண்டியிருக்கிறது அவையாவன:—

(1) அமெரிக்கா தேசத்துக்கனுப்புவதற்காக தங்கத்தை கவரன்மெண்டார் வாங்குகிருர்கள் என்பதும்.

(2) இனி கவரன்மெண்டார் வெளியிடப்போகிற ஸவரன் நாணயம் இப்போதுள்ள நாணயத்தை விட எடையிலும் மாற்றிலும் குறைவாகவேயிருக்கும் என்பதுமாம். இவையிரண்டும் கொஞ்சமேனும் உண்மையல்ல. புதிதாய் வெளியிடப்படும். ஸவரன்களும் பழைய ஸவரன்கள் போலவே யிருக்கும். ஆயினும் அநேக ஜனங்கள் அவை உண்மையென நம்புவதால் அதிக விலையானுலும் ஸவரன்களை வாங்கத்தான் வேண்டுமென வாங்குகிருர்கள்.

இனி ஸவரன் வாங்க ஆலோசிப்போர் பின்குறிப்பிட்ட விஷயங்களை நன்கு கவனிக்க வேண்டும்:—

(1) மேலும் இதர தேசங்களிலிருந்து தாராளமாய் இனி தங்கக் கட்டியும் ஸவரன் நாணயங்களும் இறக்குமதி செய்யப்படலாம். எக்ஸ்சேன்ஜ் ரேட்பிரகாரம் அமெரிக்காவில் ஸவரன் விலை ரூபாய் 13—12—0 என்றே தெரிகிறது. இங்கிலாந்திலும் ஜுன் மாதம் 25-ம் தேதி ஸவரன் ரூபாய் 13—12—4 வீதமே விற்கப்பட்டது.

(2) கரன்ஸி கமிஷன் அங்கத்தினர்கள் செய்துள்ள சிபார்சுகளை இந்தியாமந்திரி ஒப்புக்கொண்டு விட்டார்கள். அச்சிபார்சுகளை யொட்டியே இந்தியா கவர்ன்மெண்டாரும் ஒரு ரூபாயின் மதிப்பு ஸவரனுடைய பத்தில் ஒரு பாகமாக இருக்கவேண்டி முயற்சி செய்து வருகிறார்கள். அதாவது ஸவரன் ரூ. 10 மதிப்புள்ளதாகச் செய்ய முயன்று வருகிறார்கள்.

மேற்கூறிய காரணங்கள் பற்றி ஸவரன் விலை இத்தேசத்தில் மிகக் குறையுமென நினைக்க இடமுண்டு. ஆகையால் தங்கம் வாங்க உத்தேசிப்பவர்கள் சற்றுப் பொறுக்கலாம்.

ஆயினும் கவரன்மெண்டார் தங்களிடத்தில் ரூபாய் 10 கொடுத்தால் அதற்குப் பதிலாய் ஒரு ஸவரன் கொடுப்பதாக ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று மாத்திரம் எண்ணவேகூடாது. ஸவரன் ரூபாய் 15 வீதம் விற்ற காலத்திலும் கவரன்மெண்டார் ரூபாய் 15 தங்களிடத்தில் கொடுத்தவர்களுக் கெல்லாம் ஒரு ஸவரன் கொடுப்பதாக ஒப்புக் கொள்ளவில்லை.

ஏற்கெனவே சொல்லப்பட்டபடி, இந்தியா மந்திரி கரன்ஸி கமிஷன் மெம்பர்களது சிபார்சுகளை ஒப்புக்கொண்டு விட்டார். அச்சிபார்சுகளை யனுசரித்தே இந்தியா கவரன்மெண்டாரும் ஸவரன் விலை ரூபாய் 10 ஆக நிர்ணயிப்பதற்கு ஏற்பாடுகளும் செய்து வருகிறார்கள். ஆயினும் அந்த சிபார்சுகள் யாவற்றையும் அமுலுக்குக் கொண்டுவருவது சுலபமான காரியமல்ல. ஆகையினால் மேற் சொன்னபடி ஸவரன் ரூபாய் 10 மதிப்புள்ளதாக எப்போது ஆகும் என்று நிச்சயமாய் சொல்லுவதற்கில்லை. இது சம்பந்தமான மசோதாவை சீக்கிரத்தில் இந்தியா கவரன்மெண்டார் பிரேரேபிக்கப் போகிறார்கள் என்று முன்னமே சொல்லியிருக்கிறோம். ஆதலின் ஸவரன் மதிப்பு ரூ. 10 ஆகவே செய்ய வேண்டுமென கவரன்மெண்டார் எண்ணங் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது இதனால் தெளிவாகும்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ஹயக்ரீவ நரஸிம்ஹ வராஹ ரூபிணே நம:

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:— திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 11 [illegible] கார்த்திகைமீ [ஸஞ்சிகை 2

"த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே । வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மே அநவத்யா ॥" [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்,

உட்ராப் துரை எழுதுகின்றார்:—"India has taught that the Universe is in its ultimate ground Spirit; that what is material is the expression of the Eternal Spirit in time and space; that man is essentially either that self-same Spirit or a part of or akin to it; that the Universe is governed by a just law which is the very nature of its true expression; that all life is sacred; that morality is the law of humanity, which is the master of its destiny and reaps only what it has sown; that the Universe has a moral purpose and that the social structure must be so ordered as to subserve it; and many other sublime truths which is the warrant of Her high civilization, which may yet bear fruit not only in India but throughout the world." [பிரபஞ்சத்தின் பரமகாரணம் ஆத்மாவென்றும், சாஸ்வதமான ஆத்மா, காலத்திலும் தேசத்திலும் ப்ரபஞ்சரூபமாகப் பாவிக்கின்றதென்றும், ஜீவன் ஸாக்ஷாத்தாக அவ்வாத்

மாவோ, தத்ஸமாநாகாரனோ, அதனுடைய அம்ஸகனோ வென்றும், ப்ரபஞ்சம் தர்மத்தை ஆதாரமாயுடையதென்றும், தர்மத்தாலே ப்ரபஞ்சம் ப்ரவஹிக்கின்றதென்றும், ஸர்வ ப்ராணிகளும் பரிணாமங்களென்றும், மநுஷ்ய லோகம் தர்மாதாரமென்றும், மநுஷ்யர் ஸ்வகர்ம பலன்களை அநுபவிக்கின்றனர் ஆதலால் அவர்கள் தங்களுடைய புருஷார்த்த ஸாதகத்தில் ஸம்பூர்ணாதிகாரிகளென்றும், ப்ரபஞ்சம் தர்மத்தை உத்தேசித்தே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டதென்றும், தர்மத்தை ரக்ஷிக்கத்தக்க நிலையில் ஜநங்களுக்குள் விபாகங்கள் ஏற்பட வேண்டுமென்றும், இவற்றையும் அதனுடைய உத்க்ருஷ்ட நாகரிகத்துக்கு நிதானமாய் இருக்கின்ற இன்னும் பல உண்மைகளையும் இந்தியா போதித்தது. இவற்றின் ப்ரயோஜநங்கள் இந்தியாவிலும் லோகமெங்கும் உண்டாகலாம்.]

வேதமார்க்கத்தினுடைய தத்வத்தை மேலெழுதியபடி ஒரு பாச்சாத்யர் யதார்த்தமாக விவரித்தார். பரமார்த்த வித்யையின் ஸ்வரூபம் இவ்வண்ணமே இருக்கவேண்டும். இந்த வித்யாநிஷ்பத்தியானது ஏடு பார்த்து உண்டாகமாட்டாது. இந்தப் பூமியில் ஸ்ருஷ்டமான வஸ்துக்களில் மநுஷ்யன் உத்க்ருஷ்டன். மநுஷ்யனுக்கு சரீரங்கள் தர்மஸாதநத்தின் பொருட்டே அளிக்கப்பட்டன. அர்த்தகாமங்கள் சரீரத்வாரா ஸாதித்துக்கொள்ளக்கூடியவையானாலும், அவற்றைத் தர்மவிருத்தமாக ஸம்பாதிப்பவன் நாசவழியில் விழுவான். தர்மாவிருத்தங்களான அர்த்தகாமங்கள் ஜநுவிக ஸௌக்யப்ரதங்களானபோதிலும், பரமபுருஷார்த்தத்தை அடைவதற்கு அவை ப்ரதிபந்தகங்களாக நிற்கின்றன. வித்யையின் பரமபுருஷார்த்தஸித்தி; வித்யையை அடைவதற்கு முன்பாக அவித்யை யெனப்பட்ட வைதிக கர்மங்களை யதாவத்தாக அநுஷ்டித்துச் சித்தசுத்தியை ஸம்பாதித்துக்கொள்ள ப்ராப்தம் விதிக்குது. இந்த ரூபமான யோசனைகளால் தான், ஸநாதந தர்மத்தை ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று வர்ணபேதங்களும் ஆச்ரமபேதங்களும் நமது தேசத்தில் ஏற்பட்டன. இப்படி ஏற்பட்ட Social structure இப்போது நம்மவர்களாலேயே அழியப் போகின்றது.

ஜாதிக்ருதமான த்வேஷம் முப்பது வருடங்கட்கு முன் இந்நாட்டில் இலது. ப்ராஹ்மணன் அதிகமாக பாச்சாத்ய வித்யாப்யாஸம் செய்தான்; தத்ப்ரயுக்தமாக அதிகமாக உத்யோகங்

கள் ஸம்பாதித்தான். இது அந்யர்க்கு அஸூயாஜநகமாயிற்று. அவ்வஸூயையும் சிலர்க்குக் கார்யமாக உபயோகப்படவே, அது வ்ருத்தியாவதற்கு ஹேதுக்களாயின. இந்த நாட்டில் இவ்வண்ணம் வ்ருத்தி பண்ணப்பட்ட விரோதம் ப்ராஜைகளை மூன்று பாகமாகப் பகுக்கிறது. ஒரு பாகம் பாமரர்; இரண்டாவது அப்ராஹ்மணன்; மூன்றாவது பஞ்சமன். இப்பிரிவுகளால் களிப்புற்றவர்கள் இவற்றை ஸ்வாராஜ்ய விரோதி யென்பார்கள். ஜாதிப்ரயுக்தமாகவும் மதப்ரயுக்தமாகவும் பிரிவற்ற தேசம் எங்குமிலது. ஸ்வாராஜ்யம் இப்பிரிவுகளால் உதிக்கும் த்வேஷங்களை அந்யத்ர மமிப்பிக்கக் காண்கின்றோம். இந்த நாட்டிலும் அது கைகூடாதோ?

இக்காரணங்களால் ப்ராஹ்மணன் ஸ்வதர்மத்யாகம் செய்வானேன்? அவன் ஸந்த்யாவந்தநம் செய்தானாகில், ப்ராஹ்மணேதரர்கள் அவனை இப்போது வெறுப்பதைக்காட்டிலும் அதிகமாக வெறுப்பரோ? ஸந்த்யாவந்தநாதிகளைத் துறந்து, ஸர்வ ஜாதியார்களோடும் ஸமமாகப் பழகும் ஜந்மமாத்ர ப்ராஹ்மணர்கள்தாம் அந்யரால் இப்போது த்வேஷிக்கப்படுகின்றனர். ஏனென்றால் அந்த த்வேஷம் அவர்களுக்கு ஸப்ரயோஜநமாக நிற்கின்றது. "Modern western civilization great though in several respects it be, is, in so far as it is divorced from religion, poison for Eastern people. Such persons in fact think that India has suffered through its religion." (தத்கால ஐரோப்ய நாகரிகம் பல விஷயங்களில் விசேஷித்திருந்தாலும், மதஸம்பந்தமற்றதாதலால், இந்திய ஜநங்களுக்கு விஷதுல்யமாயிருக்கின்றது. அந்த ஜநங்கள் இந்தியாவானது அதனுடைய மதத்தால் கெட்டதென்று உண்மையில் எண்ணுகின்றனர்) என்று உட்ராப் துரை விஷயத்தை உண்மையாக அறிந்து சொன்னார். "India has lost self-respect and self-reliance; pride in her own artistic culture and faith in her spiritual mission. She hankers after the flesh-pots of Egypt and borders her birthright for a mess of pottage." "Only when Indians can make Europe feel that they have as much to teach Europe as they have to learn from her, will they fully justify their claim for the same political

rights as Europeans enjoy". [இந்தியர் தங்களின் ஸம்ப்ரதா-
யத்தைத் துறந்தால், [illegible]; ஆகையினால்
அழகிய வித்யையில் [illegible] இந்தியர் [illegible] வித்யாப்ர-
வர்த்தனத்தில் [illegible] பருமாகிக்காமல்
விட்டது. ஐரோப்பு தேசத்தின் [illegible] அது வேண்டு-
மென்று; [illegible] ஸாம்ப்ரதாயத்தைக்
கொடுத்து வைத்து இருக்கின்றனர். [illegible] இந்தியர்கள் ஐரோப்-
பியரிடம் தாம் கற்றுக்கொள்ள [illegible] அவர்களுக்கும் கற்பிக்க யோக்-
யர் என்று எண்ணுகின்றார்கள், அப்போதுதான் ஐரோப்பி-
யரோடொக்க [illegible] அவர்கள் ஸௌபாக்யம் கொண்-
டாடுவார்கள்.] என்று [illegible] எழுதுகின்றார். ஐரோ-
ப்பியர்கள் அர்த்த ஸாம்ராஜ்யத்தில் இருக்கின்றனர். பௌதிக சாஸ்த்ரா-
பிவ்ருத்தியால் அவற்றை அவர்கள் [illegible] ஸம்பாதிக்கின்-
றார்கள். ஸம்பாதிக்கும் முறைகளை [illegible] தர்மத்தைத்
தாக்ஷிக்கின்றன. அம்முறைகளைத் தவிர்த்து அர்த்தகாமங்களை
ஸம்பாதிக்கும் வழிகளை நம்மவர் மேற்கொள்ளுதல் நலமே. இது
தான் உலகத்தில் பெருவாழ்வைப் பெறுதற்கு உற்றவழி. லோகத்-
தில் எங்கும் எக்காலத்திலும் யாவரும் முமுக்ஷுத்வத்தைப்
பாராட்டுவதில்லை. பாரமார்த்த ஞானத்தில் அபிருசியானது
சிலர்க்கே யுண்டாகும். அவர்களுள்ளும் அது சிலர்க்குத்தான் கை
கூடும். ("மநுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு கச்சித்யததி ஸித்தயே"
என்று கீதாசார்யன் அருளிச்செய்தார். ஆனால் யாவர்க்கும் ஸ்வ-
ரூப ப்ராப்தி ஸ்வதர்மங்களாலேயே ஸித்திக்கும்படியான மார்க்-
கமானது தகையப்பெறாதபடியே [illegible] ஏற்பட்டன.
நாஸ்திகதையாலும், அதற்குக் காரணமாகும் பாஸ்சாத்ய வித்-
யையாலும் நமது ஸநாதந தர்மம் குன்றிப்போய்ப் பரம்பரையாக
நமது ஆத்ம வித்யையுடைய ஸாம்ப்ரதாயமும் [illegible] ஸித்திக்கும்
போயிருக்கின்றது. [illegible] ஆத்மவித்யை [illegible] மென்று
[illegible] ஆத்மவித்யா [illegible] பாரம்பர்யத்துக்கு [illegible] ஸாதனங்க-
ளாயும் [illegible] அனுஷ்டானங்களையும் ஆத்ம
குணங்களையும் அழித்துக்கொண்டு வருகின்றனர். ஆகலால் ஆத்ம
வித்யைக்கு பாரமார்த்திகரும் [illegible] விரோதிகளும்
தற்காலம் பெருகக் காணகிடைக்கும். அவர்களுடைய ப்ரயத்நத்-
தால் இந்தியாவிலும் [illegible] அபாயம் உண்டாய்விடுமோ

என்று பயப்படுகின்றோம். நமது ஸாம்ப்ரதாயத்தை நம்மவர் இழக்க
லாம், அப்போது பிறர் அதைக் கைகொள்வார்கள். "The chief religious and philosophical concepts of India are in their essentials imperishable. Whether the Indian people hold to them or not, they will be taken up and added to the cultural wealth of the greater amongst the white Aryas of the west" [இந்தியாவில் மதஸம்பந்தமாயும், தத்வார்த்த
விஷயமாயும் உண்டான முக்ய போசனைகள் என்றும் ஸ்வரூபத்-
தில் அழிவற்றவை; இந்தியர் அவற்றைக் காப்பாற்றினாலும் காப்-
பாற்றாவிட்டாலும், அவை பாஸ்சாத்ய ஆர்யர்களில் உத்-
க்ருஷ்டர்களால் ஸ்வீகரிக்கப்பட்டு அவர்களுடைய வித்யா ஸம்-
பத்துடன் சேர்க்கப்பட்டுப்போகும்.] என்றும் உட்ராப் துரை
எழுதுகின்றார்.

ஸ்வதர்மங்களையே பகவத் ப்ரீணநமாக அநுஷ்டித்து ஸித்தி
பெறுவதென்னும் ஸாத்வத மெனப்பட்ட கீதாசார்யனுடைய மதம்
கால வித்யாஸங்களால் வைதிக கர்மங்களை நாசமுற்ற பிறகு
ஜீவிக்குமோ என்னும் ஸங்கை பிறக்கலாம். த்விஜனாக ஜந்மமெடுப்-
பவன் தேவருஷி பிதுர்க்களுக்கு ருணியாகவே உண்டாகின்றான்
என்பது நமது முன்னோர்களுடைய விஸ்வாஸம். வேதாத்யய-
நத்தால் ருஷிகளுடைய கடனையும் வைதிகக்ருத்யங்களால்
தேவர்களுடைய ருணத்தையும், ஸந்ததி வ்ருத்தியால் பிதுர்க்க-
ளுடைய கடனையும் தீர்க்கின்றானென்பார்கள். இன்னும் இவை
யாவும் கர்த்தவ்யங்களென்று அவதாரபுருஷர்களுடைய
கட்டளை. இந்த மர்யாதையைப் புத்திபூர்வமாக அதிலங்கநம்
செய்பவன் பகவானுடைய ஆஜ்ஞையை அழிக்கின்றபடியால்
பகவத் த்ரோஹியாகின்றான்; தேவருஷி பிதுர்க்களுடைய மநஸ்-
ஸுகளையும் வருந்தச்செய்வன். நாஸ்திகனுக்கு இப்படிப்பட்ட
பயமில்லை. அஜ்ஞாநத்தாலோ, அல்பசக்தியாலோ, ஆலஸ்யத்தா-
லோ, நாஸ்திகதையாலோ, வைதிகாசாரங்களைத் துறந்தவர்கள்
பகவதபராதிகளாய் விடுவார்கள். அவர்கள் ஸந்ததியார்கள் அவர்-
களைப்பார்த்து நடந்தார்களாகில் அவர்க்கு ஜந்மமாத்ர ப்ராஹ்-
மண்யமும் போய்விடும். காலக்ரமத்தில் த்விஜர்களே நசித்துப்
போகலாம். ஜகமெல்லாம் அநார்ய வ்யாப்தமாய், மிகுந்த
ஜநங்கள் ம்லேச்சர்களாயோ ம்லேச்சதுல்யர்களாயோ போய்விட

லாம். அப்போதும் பகவத் பக்தர்கள் உண்டாகக்கூடும். குஹன், ஸுக்ரீவன், ஹநுமான், ஶபரீ, குப்ஜை, வ்ரஜாங்கனைகள், ப்ரஹ்லாதன், விபீஷணன் முதலான பகவத் பக்தர்களுக்கு ப்ராஹ்மணஜாதி ஜந்மத்தால் ஆகவேண்டியதொன்றுமில்லை. தர்மவ்யாதர், துலாதாரர், விதுரர் முதலான ஜ்ஞாதாக்கள் த்விஜர்களல்லர். நம்மாழ்வார் முதலான மஹாத்மாக்களும் த்விஜத்வ மற்றவர்கள். பக்திஸாரன் 'குலங்களாய ஈரிரண்டி லொன்றிலும் பிறந்திலேன்' என்றருளிச் செய்தாரன்றோ? எந்தக் குலத்திலும் மஹாபாகவதன் அவதரிக்கலாம். ஆதலால் எம்மட்டுந்தான் காலம் கெட்டாலும், பாகவதத்வம் லோகத்தில் அற்றுப்போக வேண்டாமென்று யோசிக்கத்தக்கதே. அப்போதும் கீதாசார்யன் திருவுள்ளம் நிறைவேறாமல் போகவேண்டியதில்லை. துராசாரன், ஸர்வபக்ஷணஞ் செய்பவன், க்ருதக்நன், நாஸ்திகன் முதலானோர்களும் பகவத் ஸமாஶ்ரயணத்தால் நிர்தோஷர்களாய், தர்மாத்மாக்களாய்ப் போந்து, பரமபதத்தையும் அடைவார்களென்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் உறுதியாகச் சொன்னார். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு, 'யத்கரோஷி யதஶ்நாஸி யஜ்ஜுஹோஷி ததாஸி யத்। யத்தபஸ்யஸி கௌந்தேய தத்குருஷ்வ மதர்பணம்॥ [illegible]॥' முதலான பகவத் வசநங்கள் நிரர்த்தகங்களாகமாட்டாவென்று யோசிக்கின்றோம்.

ஆனால், பகவத் ப்ரீணநமாக ஸ்வகர்மங்களைச் செய்வதெனும் பக்ஷம் அவைதிக மதங்களால் ஆதரிக்கத்தக்கதோ என்று யோசனை உதிக்கக்கூடும். ஸ்வகர்மமென்பது ஆர்யஜநங்களையொத்து அநார்ய ஜநங்களுக்கும் உண்டு. ஜாதிக்ரமமாகவும் குலக்ரமமாகவும் ஸ்வகர்மங்கள் யோசிக்கப்படுகின்றன. குலமென்பதும் ஜாதியென்பதும் பாராட்டப்படாமலே ஒவ்வொருவனுக்கும் இச்சாப்ரயுக்தமாயும், அப்யஸித்த வித்யாப்ரயுக்தமாயும், ஸம்ஸர்க்க ப்ரயுக்தமாயும், ஜீவநோபாயமாகவோ, வேறுவிதமாகவோ, அநியதமாகக் கர்மமொன்று ஏற்படக்கூடியதே. அப்படிப்பட்டவனுக்குப் பகவானிடம் ரூடமான பாவம் உண்டானதால், அவனும் தர்மாவிருத்தமான ஸ்வகர்மத்தையே பகவத் ப்ரீணநமாகச் செய்யப் பொருந்தும். ஸாத்வத ஸம்ப்ரதாயமானது

அநார்ய ஜநங்களையொட்டி உண்டாகவில்லை. அதுவே கீதாரூபமாக லோகோபகாரத்தின் பொருட்டுப் பரிணமித்தபோது, அது ப்ரத்யக்ஷத்தில் ஆர்ய ஜநங்களை உத்தேசித்தே உபதேசிக்கப்பட்டதென்று யோசிப்பது உசிதம். ஆனாலும் அது ஸர்வஜநங்களுக்கும் ஹிதத்தை உபதேசிக்கப் பொருந்தினதே. ஆதலால் ஸநாதந தர்மமானது லோபத்தை அடைந்துவிட்டால், கீதாமதத்துக்கு ப்ரசார மற்றுப்போமென்று எண்ணவேண்டியதில்லை. வர்ணாஶ்ரமதர்ம ப்ரசாரமற்ற தேசங்களில் லோகஹிதத்தில் ப்ரவர்த்திக்கும் அதிகாரிகள் உண்டு. அப்படிப்பட்டவர்கள் க்யாதிலாப பூஜைகளில் விமுகராய், ஈஶ்வர ப்ரீணநமாய் லோகஹிதத்தைச் செய்வார்களாகில், அவர்களுக்கும் கீதாரஹஸ்யம் கைகூடுமென்று யோசிக்கத்தக்கது. இந்தத் தசை நமது தேசத்துக்கும் வரலாம். ஒருவனுடைய கர்மம் லோகஹிதத்தில் பர்யவஸிக்கலாம். லோகஹிதமே அவனுடைய உத்தேஶ்யமானால் அவன் கேவல புண்யகர்ம பலனைத்தான் அநுபவிப்பன். ஈஶ்வர ப்ரீதி அவனுடைய உத்தேஶ்யமானால் பகவத் ப்ரஸாதத்தை அவன் பொருந்துவன். ஸ்வகர்ம ஸம்பந்தமாக ஸங்கத்யாக பலத்யாக புத்தி அவனிடம் நியதமாக ஏற்படவேண்டும். இத்தகைய அதிகாரிகள் அவைதிக மதங்களிலும் க்வசித் க்வசித் உண்டாயிருந்தார்களென்று ப்ரஸித்தியுண்டு. அவர்கள் நிஷ்காம கர்மயோகிகளே. ஆதலால் ஸத்துக்களுடைய தர்ஶநம் ஸ்வரூபத்தில் மாறுதலையடையாமல், ப்ரகாரங்களில் மாறுதலைப் பொருந்தி எங்காவது ஜீவிக்கக்கூடும் என்று எண்ணுகின்றோம்.

ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

	ரூ.	அ.	ப.
1. ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்காசார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யாநத்துடன்)	0	2	0
2. ஸ்ரீ அஹோபிலமடமும், அதன் ஶிஷ்யர்களின் கர்த்தவ்யங்களும்:—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0
3. ஸ்ரீ பாகவத சதுஸ்ஶ்லோகீ - (ஸ்ரீ. சேட்லூர் நரஸிம்ஹாசார்யர்)	0	4	0
4. ஸ்ரீ சதுஸ்ஶ்லோகீவிவரணம்	0	2	0

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

தாந மஹிமை.

(முன் ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி.)

தர்மார்த்த காமமோக்ஷங்களுக்கு ஶரீரம் அத்யந்தம் உறுப்பான கருவியென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தேஹத்தை ரக்ஷிப்பது அந்நபாநாதிகள். ஆகையால் அந்நபாநத்தைக் கொடுத்தால் ஶரீரத்தை ரக்ஷிப்பதாகும். உலகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பதும் காப்பாற்றுவதும் அந்நம். அந்ந தாநத்திற்கு ஸமாநமான தாநமில்லை. மூன்று லோகங்களிலும் ஜலமுமந்நமும் ஜீவநமென்கிறார்கள். பாத்மபுராணம் பூமிகண்டம் 70-வது அத்யாயத்தில் இந்த விஷயம் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ப்ராஹ்மணர்களின் ஶரீரத்தில் ஸகல தேவதைகளும் வஸிக்கிறார்கள். 'ப்ராஹ்மணாவை ஸர்வா தேவதா:' என்று ஶ்ருதி இதைப் பற்றி முறையிடுகின்றது. விசேஷமாக அந்த ப்ராஹ்மணர்களுக்கு அந்நம் அளித்தால் விசேஷ பலத்தை யடைகிறார்கள். ஶூத்ரர்கள் வைஶ்யர்களுக்கு அந்நம் கொடுத்தால் இரண்டு வித குணமும், வைஶ்யர்கள் க்ஷத்ரியர்களுக்குக் கொடுத்தால் இரண்டு மடங்கான புண்யமும், க்ஷத்ரியர் ப்ராஹ்மணர்க்குக் கொடுத்தால் அதற்கு நூறுமடங்கும், ஶாஸ்த்ரம் அறிந்த ப்ராஹ்மணர்க்குக் கொடுத்தால் அதற்கு நூறுமடங்கும், அதிலும் பக்தனுக்குக் கொடுத்தால் அநந்த புண்யமென்றும் ப்ருஹ்மகைவர்த்தம் க்ருஷ்ண ஜந்ம கண்டம் 21-வது அத்யாயத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பகவானுக்கு நிவேதநம் செய்வதில் எவ்வளவு புண்ய முண்டாகுமோ, அவ்வளவு பக்த ப்ராஹ்மண போஜநத்தில் ஏற்படும். பக்தன் ஸந்தோஷ முடைந்தால் பகவானுக்கு ஸந்தோஷமுண்டாகும். பகவான் ஸந்தோஷப்பட்டால் எல்லாத் தேவதைகளும் ஸந்தோஷிப்பார்கள். மரத்தின் வேரில் ஜலத்தை விட்டால் மேலே இருக்கும் ஶாகைகள் எப்படி ஸந்தோஷமடையுமோ, அப்படியே, விஷ்ணுவை ஆராதித்தால், ஸர்வதேவ

தைகளும் த்ருப்தியடைவார்கள். 'ஸர்வம் தஸ்ய ப்ராஹ்மண ப்ராஹ்மணாஸ்' என்பது ஸ்ம்ருதி வாக்யம். அப்படிப்பட்ட விஷ்ணுவை ஆராதிப்பதைக்காட்டிலும், அந்த விஷ்ணு பக்தர்களான ப்ராஹ்மணர்களுடைய (ததீயர்கள்) ஆராதநம் மிகவும் சிறந்ததென்று 'ஆராதநாநாம் ஸர்வேஷாம் விஷ்ணோராராதநம் பரம்। தஸ்மாத் பரதரம் ப்ரோக்தம் ததீயாராதநம் பரம்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

தவிரவும், அந்ந தாநத்திற்கு மற்றொரு விசேஷமிருக்கிறது. ஒரு தடவைதான் கந்யகையைத் தாநம் செய்யலாம்; ஒருதடவைதான் பூமி தாநம் செய்யலாம்; அந்ந தாநத்திற்கோ எப்பொழுதும் பாத்ய முடையவ ராவார்கள். 'ஸக்ருதேவ ப்ரதேயாநி த்ரீணி ஏவ வேதவாதிந: । ப்ராணஸம்மிதம் நஹம் தேஹம் ஸர்வதா தாதவ்ஸதா தேயம் । ப்ராணாஸ்ஸந்தி ப்ராணதாஸ்தஸ்மி யாநவாநம் ஸர்வோபவிஷ்தம் ॥' என்று இதை உத்தேசித்துத்தான் யாகாதிகளில் அந்நம் அளிக்கிறார்கள். ['ஶூத்ராவஸம் யஜ்ஞேஷ்டம் வஹ்நௌ தாம்பூலம் தேவ । தாம்பூலம் ஶுத்திகா நம்ய ஹோதாநம் ப்ருதக்க்ஷிப் '] இந்த தாநப்ரகரணத்தில் மநுஸ்ம்ருதி 4-வது அத்யாயம் 229-233 வரையில் உள்ள ஶ்லோகங்களில் இந்த தாநங்களின் மேன்மை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'வாரிதஸ்த்ருப்திமாப்நோதி ஸுகமக்ஷய்யமந்நத: । திலப்ரத: ப்ரஜாமிஷ்டாம் தீபதஶ்சக்ஷுருத்தமம் ॥ பூமிதோ பூமிமாப்நோதி தீர்க்கமாயுர்ஹிரண்யத: । க்ருஹதோऽக்ர்யாணி வேஶ்மாநி ரூப்யதோ ரூபமுத்தமம் ॥ வாஸோதஶ்சந்த்ரஸாலோக்யமஶ்விஸாலோக்யமஶ்வத: । அநடுஹ: ஶ்ரியம் புஷ்டாம் கோதோ ப்ரத்நஸ்ய விஷ்டபம் ॥ யாநஶய்யாப்ரதோ பார்யாமைஶ்வர்யமபயப்ரத: । தாந்யத: ஶாஶ்வதம் ஸௌக்யம் ப்ரஹ்மதோ ப்ரஹ்மஸார்ஷ்டிதாம் ॥ ஸர்வேஷாமேவ தாநாநாம் ப்ரஹ்மதாநம் விஶிஷ்யதே । வார்யந்நகோமஹீவாஸஸ்திலகாஞ்சநஸர்பிஷாம்' என்று இந்த தாநங்களில் பலத்தைப் பரக்கப் பேசியிருக்கிறார்.

ஆகையால், அந்நதாநத்தையும் ஜலத்தையும் தாநம் செய்தவர்கள் ஜநங்களுக்கு த்ருப்தி செய்கிறார்கள். ஸம்ஸார நிஸ்தாரணார்த்தமாக பஞ்சமஹா யஜ்ஞங்கள் [‘ஸஹயஜ்ஞா: ப்ரஜா: ஸ்ருஷ்ட்வா’] என்று விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தேவதைகளுக்கும், மநுஷ்யர்களுக்கும், பித்ருதேவதைகளுக்கும், ருஷிகளுக்கும் தக்கபடி ஆராதநம் செய்யவேண்டும். அவ்விதம் செய்யாவிட்டால் ம்ருத்யுகாலம் வந்தவுடன் தாநம் செய்யவேண்டியது அவஶ்யமென்றும், அவைகளில் குடை பாதரக்ஷை ஜலபாத்ரம் பூமி காஞ்சநம் முதலியன, [‘வஸ்த்ரம் உதகம் தீபம் அந்நம் ஸவஸ்த்ரகம் । [illegible] ப்ரேதகர்மாணி ஸர்வாணி தாநாநி ச ப்ரஶஸ்யதே ’] மிகவும் முக்யமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இவ்விதம் செய்வதால் பரலோகத்தில் பசிதாஹங்களால் பீடிக்கப்படமாட்டானென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்நதாநம் முதலியன செய்வதால் எப்பொழுதும் த்ருப்தி யுடையவனாயிருப்பன். தீவ்ரமான த்ருஷ்ணை இருக்கமாட்டாது. பாதரக்ஷை குடை இவைகளைத் தாநம் செய்வதால் வழியில் வாஹநம் குடைகள் கிடைக்கும். பூமி தாநம் செய்வதால், எல்லாக் காமங்களையும் அடைந்து பூமியை அடைவான். கோதாநத்தால் ரஸத்தால் புஷ்டனாவான். ஸ்வர்ண தாநம் செய்வதால் ரோகமற்று ஸுகமாகவும் ஸந்தோஷத்தோடு கூடியவனாகவும் தநமுடையவனாகவும் விளங்குவன். திலதாநம் செய்தால் ஶ்ரீமானாகவும் நல்ல ரூபத்துடனும் த்யுதியாகியும் இருப்பன். கோரமாகவும், தீர்க்கமாகவும், விஷமமாகவும், வாதகம் மிகவும் இருந்தாலும் இறக்கும் காலத்தில் கோ ரக்ஷிப்பதால் அதைத் தாநம்செய்ய வேண்டும். அந்நாதிகளைத் தாநம் செய்வதினால் மறு ஜந்மத்தில் த்ருப்தி யடைந்து ஸுகியாக இருப்பன். அவ்விதமில்லாமல் அதி கார்ப்பண்யமுள்ளவனாய், ஒரு ப்ராஹ்மணனுக்குக் கூட அந்நமளிக்காமல் போனானாகில், ஸுவாஹு வென்கிற ராஜனும் அவன் பத்நியும் அடைந்த கதியை அடைவார்கள். ஸுவாஹு வென்கிற அரசன், மாஹாத்ம்யத்தில் சிறந்தவனாயிருந்தாலும் ப்ராஹ்மணர்க்கு அந்நம் முதலியவை அளித்திலன். அவன் இறந்த பிறகு ஸ்வர்க்கலோகத்துக்குச் சென்றும், பசியால் பீடிக்கப்பட்டவனாகி ஸங்கடத்துக்குள்ளானான். அதன் காரணத்தை வாமதேவரி

டம் கேட்க, அவர் யோகத்ருஷ்டியாலறிந்து “நீர் யாதொரு தாநமும் செய்யவில்லை; அதன் கொடுமையை அநுபவித்தீர்” என்று சொல்ல, அதைக் கேட்டு ஆஶ்சர்யப்பட்டு, “நான் என்ன செய்வேன்!” ஶ்ரேஷ்டமான ஸ்வர்க்கம் போனபிறகும் இப்படி கஷ்டப்படுகிறேனே!” என்று கேட்க, தன் ஸ்வதேஹம் பூலோகத்தில் வருவதை அறுத்துச் சாப்பிடவேண்டுமென்பதைக் கேட்டான். இதுவும் நாம் பண்ணிய பாபகர்மம் என்பதை நினைத்து அவ்விதமாகவே நூறு வர்ஷம் சாப்பிட்டுக்கொண்டு வந்த குஞ்சலபக்ஷியால் உபதேஶம் பெற்று வாஸுதேவ மந்த்ரபலத்தினால் நல்ல கதியை அடைந்தானென்று பாத்மபுராணம் பூமிகண்டம் 94—98 வரையுள்ள அத்யாயங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஆகையால், யாவரும் தம் தம் விபவத்திற்குத் தகுந்தபடி ஏழைகளும் பண்டிதர்களுமான ப்ராஹ்மணர்களிடத்தில் தாநம் செய்தால் இந்த ஜந்மத்தில் ஸுகத்தையடைந்து, அடுத்த ஜந்மத்திலும் மேலான ஸுகத்தை அடைவார்களென்பது நிச்சயம்.

இப்படிச் சொல்லப்பட்ட தாநத்தைக் காட்டிலும் மேலான தாநம் ஒன்று உண்டு. அதுதான் வித்யாதாநம் என்று சொல்லப்படும். இக்காலத்தில் ஒவ்வொருவரும் தாபத்ரயத்தினால் பீடிக்கப்பட்டும், ஆசார்யர்களைத் தேடிப்போய் அவர்களிடத்தில் தத்வோபதேஶம் பெறுவதற்கு முடியாமல் ஸம்ஸார மருகாந்தாரத்தில் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், அவர்களுக்கு ஆசார்யஸ்தாநத்திலிருந்து தத்வஹித புருஷார்த்த ஸ்வரூபங்களை யதாவஸ்திதமாய் அறிந்த அநேக பண்டிதர்களால் விஷயதாநம் செய்து கொண்டாடப்படுகிற இந்த “வேதாந்த தீபிகை” மிகவும் உபகாரகமாயிருக்கிறபடியால், வித்யாதாநத்திற்குக் கல்பகவ்ருக்ஷப் போல் உபகாரமாயிருக்கிற இந்தப் பத்ரிகையை எல்லாரும் ஆதரிக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

காடந்தேத்தி. வே. கோபாலாசார்யர்
கமலாபுரம்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

இயற்பா

பொய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

முதல் திருவந்தாதி.

க௧. வாயவனை யல்லது வாழ்த்தாது கையுலகம்
தாயவனை யல்லது தாந்தொழா—பேய்முலைநஞ்
சூணாக வுண்டா னுருவொடு பேரல்லால்
காணாகண் கேளா செவி.

(இ-ள்) வாய் - (என்னுடைய) வாயானது, அவனை அல்லது - அந்த எம்பெருமானையல்லாமல், வாழ்த்தாது - (வேறொன்றைப்) புகழாது; கைதாம் - (எனது) கைகள், உலகம் - உலகம் முழுவதையும், (தாரதம்யம் பாராமல் எல்லார் தலைகளிலும் தனது திருவடியவைம்படி), தாயவனை - (ஒரு வழுதமுமின்றித்) தாவியளந்துகொண்ட த்ரிவிக்ரமனை, அல்லது - அல்லாமல் (வேறொருவரை), தொழா - தொழமாட்டா; பேய் - பேயின பூதனையினுடைய, முலை - ஸ்தனங்களில் தீற்றிய, நஞ்சு - விஷத்தை, ஊண் ஆக - உணவாக, உண்டான் - (விரும்பி) அமுது செய்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய, உருவொடு - உருவையும், பேர் - திருநாமங்களையும், அல்லால்-அல்லாமல், கண் - (என்) கண்களானவை, காணா - காணுவதாம்; செவி - (என்) காதுகளானவை, கேளா - கேளாவாம்; (அ-று.)

பாதுகாப்பதில் தவிர கொண்டுள்ள எம்பெருமானிடத்துத் தமது பஞ்சேந்திரியங்களும் ஈடுபட்டிருப்பதை இந்தப் பாசுரத்தால் ஆழ்வார் பேசுகின்றனரென்க. "உலகம் தாயவன்" என்ற தொடரில் - அவ்வெம்பெருமான் தன்னைத் தொழாதார் தலையிலும் தான் இருந்து தொழுவித்துக்கொள்ளும் திருவடியையுடையவனென்பது பெறப்படும். "பேய்முலைநஞ்சு ஊணாக உண்டான்" — "கொடாவிடிற் பிழையேயென்று கொடுக்க, உண்ணாவிடிற் பிழையேயென்று உண்டான்; பேய் நஞ்சைக் கொடுத்தாளும் க்ருஷ்ணன் தனக்குத் தாரகமாக உண்டான்; ஆய்ளும் அவன் தன் மேனித்திண்கொண்ட தொழிலையாலே மாய்ந்தாள்" என்க.

செய்யுளாதலின், "அவனை" எனச் சுட்டு முதலில் வந்தது. கை, கண், செவி - என்னும் பால்பகாவஃறிணைப் பெயர்கள் பன்மைமுற்றைக் கொண்டன. பின்னிரண்டடி - முறைநிரனிறை. (கக

12. செவிவாய்கண் மூக்குடலென் றைம்புலனும் செந்தீ
புவிகால்நீர் விண்பூத மைந்தும்—அவியாத
ஞானமும் வேள்வியும் நல்லறமு மென்பரே
ஏனமாய் நின்றாற் கியல்பு.

(இ-ள்) ஏனம் ஆய் நின்றாற்கு - ஸ்ரீ வராஹ மூர்த்தியாய்த் திருவவதரித்து நின்ற பெருமானைப் பெறுவதற்கு, இயல்வு - ஏற்ற சாதனமாவது,— செவி வாய் கண் மூக்கு உடல் என்று ஐம்புலனும் - செவி முதலியனவாகச் சொல்லப்படுகிற ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும், செந்தீ புவி கால் நீர் விண் பூதம் ஐந்தும் - தேயு முதலியனவான பஞ்சபூதங்களும், (இந்தப் பஞ்சபூதங்களினால் இயன்ற தேகமும்), அவியாத ஞானம் உம் - (இந்தக் கரணங்களாலே சாதிக்கப்படுவதாய்) இடைவிடாது (எம்பெருமானைச்) சிந்திப்பதான பக்தியும், வேள்வியும் - (அந்தப் பக்தி உண்டாய் வளருவதற்குக் காரணமான) அக்நிஹோத்ரம் முதலிய சடங்கும், நல் அறம் உம் - (நாடோறும் பக்தியை வளர்க்கக்கடவதான) விவேகம் முதலிய நற்குணங்களும், என்பரே - என்று சொல்லுவார்களே! (இவ்வாறு சொல்லுகின்றவர்கள் என்ன அறிவிலிகளோ!!)

எம்பெருமானைப் பெறும் விஷயத்தில் அவன் நம்முடைய விலக்காமை கொண்டு தானே தன்னை யடையுமாறு தந்தால் அவனை நாம் பெறலாமேயன்றி, நாம ஒருபாயம் செய்து அவனைப் பெற்றுவிடுவோமென்பது ஒருகாலும் நம்மால்இயலாது. அவனுக்கு அடிமையான நாம் அப்பிரானது திருவருளை வலியக் கொணர்வோமென்பது, அவனுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கையாகிற நமது அடிமைத்தன்மைக்கும் தகாது; ஆதலால், ஆழ்வார்கள், "எம்பெருமானே நமக்கு உபாயம்; பக்தி முதலியவை ஏற்ற உபாயமன்று" என்று இருப்பார்கள்; இதனை நம்மாழ்வார் "ஞானப்பிரானை யல்லாலில்லை நான் கண்ட நல்லது" என்று திருவிருத்தத்திலும் அருளிச்செய்திருத்தல் காண்க. ஆகவே, இந்தப் பாசுரத்தால், இவ்வாழ்வார், ஆபத்து வந்தபோது தானே வந்து பாதுகாப்பவனான எம்பெருமானைப் பெறுகைக்கு விவேகம் விமோகம் முதலிய நற்குணங்களோடு கூடிக் கர்மஞானங்களினால் நிர்மலமான மனத்தையுடையவனால் செய்யப்படுவதாய்த் தைலதாரைப்போல இடைவிடாத தியானபரம்பரைரூபமான பக்தியை உபாய மென்று வேதவைதிக புருஷர்கள் சொல்லுகிறார்களே! இது என்ன அறியாமையோ என்று, எம்பெருமானைத் தவிர்த்து வேறொன்றை உபாயமாகக் கூறுகின்றவர்களைப் பழிக்கின்றனரென்க. இ[illegible], எம்பெருமான் உபேயமாயிருப்பது போலவே உபாயமாக[illegible]ன்று அறுதியிட்டவாறாயிற்று. சாஸ்திரங்களில்

பக்தியை உபாயமாகச் சொல்லியிருப்ப, இவர் அதனைப் பழித்தல் தகுமோ வென்னில்,— "இத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது பாஹிம்ஸையை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக; இதுதான் பூர்வவிஹித ஹிம்ஸைபோலே விதி நிஷேதங்களிரண்டுக்கும் குறையில்லை; அத்தை ஶாஸ்த்ர விஶ்வாஸத்துக்காக விதித்தது; இத்தை ஸ்வரூபவிஶ்வாஸத்துக்காக விதித்தது. அது தோல்புரையே போம்; இது மர்ம ஸ்பர்ஶி. இதுதான் கர்மஸாத்யமாகையாலே துஷ்கரமுமாயிருக்கும்" என்று ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் அருளிச்செய்திருத்தல் காண்க. இனி, ஏகாரத்தை அசையாக்கி, "ஆபத்ஸகனான எம்பெருமானை யடைதற்குப் பக்தியுபாயமாகும்" என்று அருளிச்செய்ததாகக் கருத்துக் கொள்வாருமுளர். இப்பாசுரத்தில், ஐம்புலனும் பூதமைந்தும் ஞானமும் வேள்வியும் நல்லறமும் இயல்வு என்றாரேனும், பக்திரூபாபந்நமான ஞானமே உபாயமென்றும், ஐம்புலனோடு கூடிய பாஞ்சபூதிக ஶரீரத்தாற் செய்யப்படுமதான வேள்வியும் நல்லறமும் அந்தப் பக்தியுண்டாய் வளர்வதற்குக் காரணங்களென்றும் அறிக. வேள்வி பக்தியை உண்டாக்கி வளர்விக்கு மென்பதை 'அக்நிஹோத்ராதி து தத்கார்யாயைவ தத்தர்ஶநாத்' என்று உத்தரமீமாம்ஸையிலும் 'யஜ்ஞேந தாநேந தபஸாநாஶகேந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி' என்று கூறியிருத்தல் காண்க. நல்லறமாவன - விவேக விமோக அப்யாஸ க்ரியா கல்யாண, அநவஸாத அநுத்தர்ஷங்களாகிற ஏழு குணங்கள். இவற்றின் தன்மைகளை விரிப்பிற் பெருகு மாதலால், "ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரங்களிலே" என்று தொடங்குகிற ஆசார்யஹ்ருதய சூர்ணிகைக்கு ஸ்ரீ மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்துள்ள வ்யாக்யாநத்திலே பரக்கக் காணலாம். இனி, நல்லறம்-தயை ஸத்யம் முதலிய நல்ல குணங்களெனினுமாம். ஏனமாய் நின்றார், தளர்ச்சி வந்தபோது கைகொடுக்குமவ ரென்றபடி.

13. இயல்வாக வீன்துழா யானடிக்கே செல்ல
முயல்வா ரியலமரர் முன்னம்—இயல்வாக
நீதியா லோதி நியமங்க ளாற்பரவ
ஆதியாய் நின்றா ரவர்.

(இ - ள்.) முன்னம்—; இயல் அமரர் - (எம்பெருமானைக் கிட்டுகைக்கு ஏற்ற) தகுதியையுடைய நித்யசூரிகள்,— ஈன் துழாயான் - அழகிய திருத்துழாயை யணிந்த ஸர்வேஶ்வரனுடைய, அடிக்கே - திருவடிகளில், செல்ல - கிட்டும்படி, இயல்வு ஆக - (தமது ஞானஶக்திகளுக்குத்) தகுதியாக, முயல்வார் - முயற்சி செய்வார்கள்; அவர் - அந்த ஸர்வேஶ்வரன்,—(அவர்களல்லாத ஸம்ஸாரிகட்கு),—இயல்வு ஆக - (ஸ்வரம் வர்ணம் முதலியவைகளில் தவறு வராமல்) பொருத்தமாக, நீதியால் ஓதி - (சாஸ்திரங்களிற் கூறியுள்ள) ஒழுக்கத்தோடும் முறைமையோடும் அத்யயனம் செய்து, நியமங்களால் - (அவ்வாறு அத்யயனம் செய்த வேதத்தின் அர்த்தங்களை ஆசார்யனிடத்திற் கேட்டல், மனனம், நிதித்யாஸநம் என்ற) நியமங்களால், பரவ

(பக்திபரவஶராய்க்கொண்டு) தன்னை ஸ்தோத்திரம் செய்யும்போது; ஆதியாய் - (அதற்குத் தகுதியாக ருசியை உண்டாக்குவதற்கு) முற்பட்டவராய், நின்றார் - வீற்றிராக இருக்கிறார்; (எ - று.)

"ஆழ்வீர்! வாயவனை யல்லது வாழ்த்தாது என்னும்படியான தன்மை உமக்கு உண்டாயிற்றே, நித்ய ஸூரிகளைப் போல்வாரன்றி மற்றையோர்க்கு அந்த ஸர்வேஶ்வரனை ஆஶ்ரயிக்கும்படி அவதானம் எப்படி உண்டாகும்?" என்று சிலர்க்கு ஒரு ஸந்தேஹம் தோன்ற 'மற்றையோரும் அத்யயனம் செய்து ஶ்ரவணம் முதலியவற்றால் அந்தச் சருவேசுவரனிடத்திலே பக்தி செய்து புகழத் தொடங்கினால், அந்த ஸர்வேஶ்வரன் நித்ய ஸூரிகளுக்கு உபேயமானாற்போல, அவர்க்கு வேண்டிற்றெல்லாம் செய்ய அப்பிரானே உபாயமாய் முற்பட்டுநிற்பா னென்கின்றார்' என்க. இனி, ஸம்ஸாரிகள் கர்மஞானங்களோடு கூடிய பக்தியை மேற்கொண்டு நடப்பாராயின், அந்த பக்தியைப் பூர்த்திசெய்ய அப்பிரான் உபாயமாய் நிற்கவேண்டி யிருக்கிறது; ஆனபின்பு, அசேதநமான அந்தப் பக்திமுதலிய உபாயாந்தரங்களை உபாயமாகப் பற்றுவதை விட்டு அந்த ஸர்வேஶ்வரனையே உபாயமாகப்பற்றுதல் அமையாதோ? என்று அருளிச்செய்கின்றன ரென்றலுமாம். (௧௩)

14. அவரவர் தாந்தா மறிந்தவா றேத்தி
இவரிவ ரெம்பெருமா னென்று—சுவர்மிசைச்
சார்த்தியும் வைத்தும் தொழுவ ருலகளந்த
மூர்த்தி யுருவே முதல்.

(இ-ள்.) அவர் அவர் - (சத்துவகுணமில்லாமல்) ரஜோகுணத்தையும் தமோகுணத்தையு முடையவர்கள், (சாஸ்த்ரங்களிற் கூறியுள்ளதை ஆராய்ந்தறிய மாட்டாமையால்), தாம் தாம் - தாங்கள் தாங்கள், (தமது குணங்கட்கு ஏற்றவாறு), அறிந்த ஆறு - உணர்ந்த விதமாக, ஏத்தி - வாய்விட்டுப் புகழ்ந்து, 'இவர் இவர் - (தாங்கள் உகந்த குணங்களையுடைய துர்க்கை பிரமன் ருத்ரன் முதலிய) இவர்களே இவர்களே, எம்பெருமான் - நமக்கு ஆஶ்ரயிப்பதற்குரிய கடவுள்', என்று - என்று விருப்பத்தோடு சொல்லிக்கொண்டு, சுவர்மிசை - சுவரிலே, சார்த்தியும் - சித்ரரூபமாக எழுதியும், (க்ருஹம் முதலிய ஒவ்வோரிடங்களிலே), வைத்தும் - (ப்ரதிமாரூபமாக ப்ரதிஷ்டை செய்து) வைத்தும், தொழுவர் - ஆஶ்ரயிப்பார்கள்; (எவர் என்ன செய்தாலும்), உலகு - உலகத்தை, அளந்த - (தனது தாள்களினால்) அளந்துகொண்ட, மூர்த்தி - ஸர்வேஶ்வரனுடைய, உருவே - திருமேனியே, முதல் - ப்ரதானமானது; (எ - று.)

கீழ்க்கூறியவாறு தன்னைக் கிட்டவேணு மென்று நினைத்தவர்கட்கும் அந்த ருசியை வளர்த்து, உபாயமாய் முற்பட்டு நிற்கிற எம்பெருமானை விட்டு மிகவும் க்ஷுத்ரமான இதரதேவர்களை ஸம்ஸாரிகள் ஆஶ்ரயிக்கின்றார்களே என்றால், ஸம்ஸாரிகள் ஸாத்விக புத்தியில்லாமல் ராஜஸ தாமஸ புத்திகளினால் அப்படிச் செய்தார்களே யானாலும், அவர்கள் ஆஶ்ரயிக்

ன்ற அந்த இதரதேவர்கட்கும் எம்பெருமானே ஆஶ்ரயிக்கத்தக்கவனும் ப்ரதானனுமவான் என்பதாம். தாமே எம்பெருமானை அடையுமவர்களின் தன்மையையும், தன்னையடையுமாறு தானே உபாயமாக நிற்கும் அவ்வெம்பெருமானது தன்மையையும் கீழே சொல்லி, இதனால் ஒன்றுக்கும் பற்றாத ராஜஸ தாமஸர்களின் தன்மையைக் கூறுகின்றன ரென்க.

இந்தப் பாசுரத்தில் திருமாலை 'உலகளந்தமூர்த்தி' என்றது - திருமாலை விட்டுத் தேவதாந்தரங்களை ஆஶ்ரயிக்கின்ற ஸம்ஸாரிகளோடு ஆஶ்ரயிக்கப்படுகின்ற தேவதாந்தரங்களோடு வாசியில்லாமல் எல்லாரும் தனது திருத்தாள்களின் கீழே துகையுண்ணும்படி உலகத்தை யளந்தவ னென்று கூறிய முகத்தால், இவனே ப்ரதான னென்ற கருத்தை விளக்கிற்று; ஸாபிப்ராய விஶேஷ்யம். கருத்துடையடைகோளியணி. அவரவரென்ற சுட்டு - அவர்களின் குணக்குறைவைக் காட்டும். (௧௪)

15. முதலாவார் மூவரே அம்மூவ ருள்ளும்
முதலாவான் மூரிநீர் வண்ணன் — முதலாய
நல்லா னருளல்லால் நாமநீர் வையகத்துப்
பல்லா ரருளும் பழுது.

(இ-ள்.) (நாட்டில் தேவர்கள் பலர் வழங்கப்படினும்), முதல் ஆவார் - முதன்மைபெற்ற தேவர்களாகுபவர், மூவரே - (படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் மூன்று தொழில்கட்கும் உரியவரான பிரமா விஷ்ணு ருத்ரன் என்ற) மூவருமே யாவர்; மூவர் உள்ளும் - அந்த த்ரிமூர்த்திகளுக்குள்ளே, முதல் ஆவான் - தலைமை பெறுபவன், மூரிநீர் வண்ணன் - (அலைப்) பரப்பையுடைய நீர்நிறைந்த கடல்போன்ற நிறமுள்ள திருமாலே யாவன்; முதல் ஆய - (ஜகத்துக்கெல்லாம்) காரணபூதனும், நல்லான் - எல்லாரிடத்தும் வாத்ஸல்ய முடையவனுமான அந்தத் திருமாலினுடைய, அருள் அல்லால் - கருணையானது (நன்மையைத் தருமே) அல்லாமல், நீர் வையகத்து - கடலினால் சூழப்பட்ட இந்தப் பூமியில், நாமம் - ப்ரஸித்தமாகவுள்ள, பல்லார் - (திருமாலையல்லாத மற்றைத் தேவர்களான) பலருடைய, அருளும் - தயையும், பழுது - வீணேயாகும்; (எ-று.)

'திருமாலை நீர் முதற்கடவு ளென்கின்றீர்; மற்றைத் தேவர்களை அடைபவர்க்கு வேண்டிய பயனை அளிப்பவர் மற்றைத்தேவர்களேயன்றோ காண்கிறது' என்கிற சங்கையில், ஆராய்ந்து பார்த்தால் வேறே சிலர் பயனளிப்பவரென்பது வீணே யென்பது தெரியவரு மென்கிறார். மூரி - பெருமை; வலிமையுமாம். நாமம் என்பது, பல்லாரென்பதனோடு இயையும்; வையகத்தோடு இயைப்பினுமாம். நாமம் என்பது அச்சமுணர்த்துவதாகக் கொண்டு நீருக்கு அடைமொழியாக்கலு மொன்று. (௧௫)

வை. மு. கோபால க்ருஷ்ணமாசார்யன்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ[illegible] நம:

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸார ஸங்க்ரஹம்.

(சென்ற ஸம்புடத்தில் 7-வது ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி.)

ரஹஸ்யத்ரய ஸாரமானது ஸ்ரீபாஷ்யம்போல் நான்கு பாகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ள தென்பதை முன்னமே கூறியிருக்கிறோம். அதில் முதல் பாகமாகிய அர்த்தாநுஶாஸந பாகத்தில் குருபரம்பராஸாரம் முதல் பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுபவம் வரையில் உள்ள 23-அதிகாரங்களும், இரண்டாவது பாகமாகிய ஸ்திரீகரணபாகத்தில் ஸித்தோபாய ஶோதநம் முதல் ப்ரபாவரக்ஷா வரையில் உள்ள நான்கு ப்ரகரணங்களும், மூன்றாவது பாகமாகிய பதவாக்ய யோஜனையில் மூலமந்த்ரம் முதல் சரமஶ்லோகம் வரையில் உள்ள மூன்று பாகங்களும், நான்காவது பாகமாகிய ஸம்ப்ரதாய ப்ரக்ரியையில் ஆசார்ய க்ருத்யம் முதல் நிகமநாந்தம் அடங்கியிருக்கின்றன.

இந்த ஸங்க்ரஹத்தில் மேல்கண்ட அதிகாரங்களின் சுருக்கமும் ஆத்யந்த ஶ்லோகங்களுக்கு அர்த்தமும் விவரிக்கப்படும். ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகன் ஸ்வமேதையாக ஸாதித்திருப்பதே நமக்கு ப்ரமாணமாய் இருப்பதால், இதர மதஸ்தர்களை நிரஸிக்கவேண்டி ஸாதித்திருக்கிற ப்ரமாணாந்தரங்களை இங்கு எடுத்துச் சொல்வது அநாவஶ்யமென்று நினைத்து, அவை எழுதப்படவில்லை. மிதப்ரஜ்ஞர்களுக்கு ஸாராம்ஶம் தெரிய வேண்டியதற்காக இவ்விதம் எழுதப்படுகிறது. எந்த ஶாஸ்த்ரத்தை அப்யஸித்தாலும் ஆசார்யாநுஸந்தாநம் அத்யாவஶ்யகம் என்று ஸ்ரீகீதையில், ஜ்ஞாநோபதேஶத்துக்காக அர்ஜுநன் பகவானை ஶரணமடைந்தா னென்று வ்யக்தமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது: "[illegible] ஸ்தத்வதர்ஶிந: [illegible]

மூடசேதா: யச்ச்ரேய: ஸ்யாந்நிஶ்சிதம் ப்ரூஹி தந்மே ஶிஷ்யஸ்தேஹம் ஶாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம் ॥” [அதாவது : கார்ப்பண்யத்தினாலும் (செய்யவேண்டியதை ‘அறியாமையாலும் மோகத்தைப்போக்கக்கூடிய உபாயம் இல்லாமையாலும் உண்டாயிருக்கிற தீநத்தன்மை) தோஷத்தினாலும் கெடுக்கப்பட்டிருக்கிற ஸ்வபாவத்தையுடையவனான அடியேன், தர்மத்தில் மயக்கங்கொண்ட மனத்தையுடையவனாகி தேவரீரை ப்ரார்த்திக்கிறேன். எது நிஶ்சயமாக நன்மையை விளைவிக்குமோ அதை அடியேனுக்குத் தேவரீர் உபதேஶிக்கவேண்டும். நான் உமக்கு ஶிஷ்யன்; உம்மைச் சரணமடைந்திருக்கிற என்னை ஶிக்ஷியும்.]

“இதம் தே நாதபஸ்காய நாபக்தாய கதாசந । நசாஶுஶ்ரூஷவே வாச்யம் நச மாம் யோऽப்யஸூயதி”—இந்த ஶாஸ்த்ரம், தபஸ் செய்யாதவனுக்கும், உன்னிடத்திலும் என்னிடத்திலும் பக்தியில்லாதவனுக்கும், கேட்கவேணுமென்கிற ஆசையில்லாதவனுக்கும் எவன் என்னைக் குறித்துப் பொறாமைப்படுகிறானோ அவனுக்கும், உன்னால் ஒருக்காலும் சொல்லத்தக்கதன்று. இதுபோலவே உபநிஷத்துக்களிலும் ‘ஆசார்யவாந் புருஷோ வேத’ இத்யாதி அநேக ப்ரமாணங்கள் இருக்கின்றன. இவைகளை அநுஸரித்தே ஆதியில் ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேஶிகன் குருபரம்பரா ஸாரத்தை ஸாதிக்கிறார்.

குருபரம்பராதிகார:.

ஶிஷ்யப்ரஶிஷ்யாதி ப்ரவசந ஸந்தாநாவிச்சேத ஸித்தயே ஆதௌ குருபங்க்தி பஜநம் ஸங்க்ரஹேண தர்ஶயதி.

குருப்யஸ்தத்குருப்யஶ்ச நமோவாகமதீமஹே । வ்ருணீமஹே ச தத்ராத்யௌ தம்பதீ ஜகதாம்பதீ ॥

குருப்ய:— ஆசார்யாணாம் ஸேவாவஶாத் விதயா ஸம்யக்த்வ ஜ்ஞப்திப்ரக்ரியயா ப்ரதமம் தஸ்ய ஸாக்ஷாத் குருப்ய: ஸஹித வாதிஹம்ஸாம்புவாஹ ஆசார்ய குருப்ய: ...

ஸஹிதாயாஸ்ச விதேர் பாத்யே அநுக்ரஹகாய ஸ்ரீவாத்ஸ்ய வரதார்யாய வந்தேஹம் குருவே நம: ॥

தத்குருப்ய:— தேஷாம் ஸாக்ஷாத் குரூணாம் குரவ: ஸ்ரீரங்கராஜ குருசரணஸ்ய ஆத்மவத் வ்யபதிஷ்ட குரவ:. சகார: உக்த குருபரம்பரா ஸமுச்சாயக:.

நமோவாகம்:— நம இதி உக்திம்.

அதீமஹே:— குருவக்த்ரேண அப்யஸ்யாம:.

தத்ர:— வக்ஷ்யமாணாநாம் குருபங்க்தௌ.

ஆத்யௌ:— நிகில ஜகதேக காரணபூதௌ.

ஜகதாம்பதீ:— நியந்த்ருபூதௌ, ஆதாரபூதௌ, ஶேஷிபூதௌ ஸ்வாமிநௌ, ஶக்த்யாதிமந்தௌ, ஸந்தௌ.

தம்பதீ:— லக்ஷ்மீநாராயணௌ.

வ்ருணீமஹே:— மோக்ஷார்த்தம் ஶரணத்வேந ப்ரபத்யே.

அ:— ஶ்ரிய: பதி: நகேவலம் குருத்வேந பஜநீயத்வமாத்ரம். அபிது உபாயத்வேந உபேயத்வேந வரணீயத்வமபி அஸ்தீதி, சகாரஸ்ய பாவ: । குருஶப்தநிஹிதம் அஜ்ஞாநாந்த காரம் நாஶயதீதி குரு: । ஜகந்நிரூபித ஶேஷித்வஸ்ய லக்ஷ்மீநாராயணோபய நிஷ்டத்வவி ஶேஷணவக்ஷ்யமாண ஶ்ரிய ஶ்ரேஷ்டத்வாத் தத்ஸாஹித்ய ப்ராப்யத்வஸ்யாபி ஸூசிதமிதி தம்பதி பதஸ்ய பாவ: - அத்ர ஸர்வஸ்வாமித்வஸ்ய ஶ்ரிய: பதி ரேவ பரவிஷய:, தஸ் ப்ராப்திரேவ புருஷார்த்தம், தஸ்ய வேதாந்த ஶரணாகதிவிஷய ஸம்யக் ஜ்ஞாநமேவ ஸாதநம் ப்ரயோஜநம், தஸ் ப்ரதிபாதகம் ரஹஸ்யத்ரய மேவார்த்தா விஷய:, அதிம்ச ந ஸம்ப்ரதாய அதிகாரீ, ப்ரதிபாத்ய ப்ரதிபாதக பாவ: ஸம்பந்த: இதி ஸூசிதம்.

இதன் கருத்து.

[ப்ருஹ்மோபதேஷ்டாவாகிய தம்முடைய பிதாவென்ன, மந்த்ரார்த்தங்களை உபதேசித்த தம்முடைய அம்மானாகிய வாதிஹம்ஸாம்புதாசார்யரென்ன, அதிபால்யத்தில் அநுக்ரஹித்த நடாதூரம்மாளென்ன, இவர்கள்பொருட்டும், ஸ்ரீரங்கராஜர் முதல் பகவான் வரையில் உள்ள மற்றை ஆசார்யர்கள்பொருட்டும், ‘நமஃ’ என்று தொடங்குகிற வாக்யத்தை குருபதேசத்தால் அடிக்கடி த்யாநிக்கிறோம். அந்த குருபரம்பரையில் ஸர்வ ஜகத்காரணபூதர்களாயும் ஜகந்நியந்தாக்களாயும் ஆதாரபூதர்களாயும் முமுக்ஷூபாஸ்யர்களாயுமிருக்கிற தம்பதிகளான லக்ஷ்மீநாராயணர்களையும், மோக்ஷத்திற்காக ஶரணமடைகிறோம். இங்கு குருபரம்பரையிலும் வேறாகவும் லக்ஷ்மீநாராயணர்களையும் சொல்லியிருப்பதனாலேயும், ‘ஸ்ரீமந்நாராயணனே உபாயம்; அவனே உபேயம்’ என்றும் வரிக்கவேண்டுமென்று உபதேசிக்கப்படுகிறது. இந்த ப்ரபந்தத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணன்தான் பரமவிஷயம். அவனை அடைவதே பரமபலம். அதற்குக் காரணமான ஶரணாகதியை நன்றாகத் தெரிந்துகொள்வதுதான் அவாந்தர ப்ரயோஜநம். அந்த ஶரணாகதியைச் சொல்லுகிற ரஹஸ்யத்ரயம்தான் அவாந்தர விஷயம். அகிஞ்சந முமுக்ஷுவானவன் அதிகாரி. ப்ரதிபாத்ய ப்ரதிபாதக பாவந்தான் ஸம்பந்தம்.]

வீரவநல்லூர் மாடபூசி. ராமபத்ராசார்யர்.

(பென்ஷன் டிஸ்ட்ரிக்ட் ரெஜிஸ்ட்ரார்.)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

உபயவேதாந்தங்கள்.

ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தமென்றும் ராமாநுஜ ஸித்தாந்தமென்றும் வழங்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்திற்கு, இதரவைதிக ஸித்தாந்தங்களாகிற சங்கர மத்வ ஸித்தாந்தங்களுக்கில்லாத ஒரு விசேஷமான ஶ்ரேஷ்டமான விஷயம் உபய வேதங்கள். மற்ற ஸித்தாந்தங்களுக்கு ப்ரமாணம் ஏகதேசம். இந்த ஸித்தாந்தத்திற்கு ப்ரமாணம் உபயவேதாந்தங்களும். ‘ஸகலஶாஸ்த்ரம் நகதவ்யம்’ என்கிற குறை, உடையவர் ஸித்தாந்தத்திற்கு இல்லை. ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிட வேதங்கள் இரண்டும் ஒன்றையொன்று ஆமோதித்து, ஒன்றுக்கொன்று உபபலமாய் பரதத்வ ஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கின்றனவென்பது நம்மாசார்யர்களின் கருத்து. இது பற்றியே அவர்கள் உபயவேதாந்தங்களையும் ஒன்றுக்கொன்று தேரலியில்லாத ஸமானங்களெனக் கொண்டாடினார்கள். திவ்யதேசங்களிலேயும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருமாளிகைகளிலேயும் நித்யம் அநுஸந்திக்கப்படும்போதெல்லாம், உபயவேதாந்தங்களும் சேர்த்தே அநுஸந்திக்கும் வழக்கமே அவ்வுபயவேதாந்தங்களின் கௌரவத்தை நிரூபிக்கின்றது. “நாளிலும் தான்வாழ நான்மறைகள் தாம்வாழ, மாநகரின் மாறன் மறைவாழ,” என்றன்றோ நம்மாசார்யர் வாழ்த்து. மேலும் “அடல்கொண்ட நேமியன் ஆருயிர்நாதன் அன்றாரணச்சொல், கடல்கொண்ட ஒண்பொருள் கண்டளிப்ப,” என்றபடி, அபௌருஷேயமான ஶ்ருதிகளை ப்ராசேத்தில் பரப்ருஹ்மஸ்வரூபியான ஸ்ரீமந்நாராயணன் வெளியிட்டான் என்பது மாத்ரம் கேட்ட நம் மனுஷ்யர், ‘அப்படிப்பட்ட அதிசயத்தைப் பிற்காலத்தில் ஒன்றும் காணோம்; அப்படிப்பட்ட

விஷயம் நம்பத்தக்கதாக இல்லை' என்று சொல்ல ஒண்ணாதபடி, இக்கொடிய கலியுகத்திலும் அவனுடைய திருக்குழலோசை நம் மனத்தைக் கவரும் என்று அவனுடைய அழியாத கீர்த்தியை த்ராவிடவேதங்களான ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகள் நிரூபிக்கின்றன. அன்றியும், ஸகல வேதஸாரமான திருமந்த்ரத்தின் கருத்தான, ஸர்வஸ்வாமியான ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு ஸகல ஜீவாத்மாக்களும் ஸர்வப்ரகார பரதந்த்ரர்கள் என்னும் உடன்படிக்கையை, நம் மனுஷ்யர், "இந்த ஆவணச்சீட்டு காலங்கடந்து விட்டபடியால் செல்லமாட்டாது; நம் தகப்பன் நாளில் அறியோம், நம் பாட்டன் நாளில் அறியோம்' என்று நிராகரிக்க ஒண்ணாதபடி, ஸமீபகாலமாகிய ஆழ்வார் காலத்திலும், "எந்தை தந்தை தந்தை தந்தைதம் மூத்தப்பன் ஏழ்படிகால் தொடங்கி, வந்து வழி வழியாட் செய்கின்றோம்" என்னும் பெரியாழ்வார்ஸ்ருதியாலும், "எற்றைக்கும் ஏழேழ்பிறவிக்கும் உந்தன்னோடு, உற்றோமேயாவோம் உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்," என்கிற நாச்சியார் ஸ்ருதியாலும், "ஒழிவில்காலமெல்லாம் உடனாய்மன்னி, வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்," என்கிற ஆழ்வார் அருளிச்செயலினாலும், நாடும் நகரமும் நன்கறிய வற்புறுத்தப்பட்டு, ஆவணச்சீட்டு ஜீர்ணோத்தாரணம் செய்யப்பட்டிருப்பதால், நம்மவர்க்கு, சேஷத்வ ஸ்வரூப ஜ்ஞானம், மறக்கவொண்ணாதபடி அறிவிப்பதாகும் 'உபய வேதாந்தங்களின் சட்டையும், ஸகல ஸம்ஸாரிசேதநர்களும் அறியவேண்டிய அர்த்தபஞ்சகத்தையும் அறிவிப்பதாகும் திருவாய்மொழி என்பதும் "மிக்கவிறை நிலையும் மெய்யா முயிர் நிலையும், தக்க நெறியும் தடையாகித் தொக்கியலும், ஊழ்வினையும் வாழ்வினையும் ஓதும் குருகையர்கோன், யாழினிசை வேதத்தியல்" என்கிற தனியனால் நம்முடைய ஆசார்யர்களின் கருத்தாகத் தெரிகிறது."

மேலும், எப்படி ஒரு புருஷன் இரண்டு கால்களைக்கொண்டே நடக்கக்கூடியவனாயிருக்கிறானோ அப்படியே ஸித்தாந்தமும் உபயவேதங்களின் பலத்தாலேயே ப்ரவசநமாகிறது என்பது

நம் முன்னோர் கருத்து. ஆராத அமுதான ஆழ்வார் ஸ்ருதிகளின் ஸம்சேர்க்கையால் ஆறிக்கிடந்த வேதாந்த ஸூத்ரங்களின் அர்த்தங்கள் எப்படி ஸ்ரீபாஷ்யகாரரால் மநோஹரங்களாக்கப்பட்டன வென்பது ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் அறிந்த விஷயம். "மறந்த மறையும், மழுங்கிய மந்திரமும் இறந்ததெய்வங்களும்" என்றும், "தாழ்வொன்றில்லா மறைதாழ்ந்து தலமுழுதும் கலியே ஆள்கின்றநாள்" என்றும் கூறியுள்ளபடி கலியுகக் கொடுமையால் "ஆரணநூல் வழிச்செவ்வை" அழிந்து பட்டதபடி "மறையின் குருத்தின் பொருளையும், செந்தமிழ் தன்னையும் கூட்டி ஒன்றத் திரித்தன்றெரித்த திருவிளக்கால்" உண்மையான ஸித்தாந்தம் உலகத்தில் ப்ரவசநமாயிற்று.

ஆனாலும் உடையவர் காலத்துக்குமுன் சிலர் த்ராவிட வேதமான ஆழ்வார் ஸ்ருதிகளையும் ஆழ்வாரையும் அசட்டை செய்ததாகத் தெரிகிறது. "நன்மையால் மிக்க நான்மறையாளர்கள், புன்மையாகக் கருதுவர" என்னும் மதுரகவிகள் வாக்யத்தையும், "வேறாக, ஒத்திருப்பாரை வெல்லுமே மற்றவரைச், சாத்தியிருப்பார் தவம்" என்னும் பக்திஸாரன் வாக்கியத்தையும் கவனிக்கவும். "உறுபெருஞ் செல்வமும் தந்தையும் தாயும் உயர்குருவும்,.........மாறன் விளங்கிய சீர், நெறிதரும் செந்தமிழ் ஆரணமே யென்றிந்நீணிலத்தில் அறிதர நின்ற இராமாநுசன்" என்றபடி உடையவர் காலத்துக்குப் பிறகே த்ராவிடவேதத்தின் மகிமை சிறந்த ப்ராஹ்மணோத்தமர்களாலும் கொண்டாடத்தக்கதாய் ஏற்பட்டதாகத் தெரியவருகிறது. உபயவேதாந்தங்களின் ஸம்சேர்க்கையாலேயே ராமாநுஜ ஸித்தாந்தம் நாடெங்கும் பரவத்தொடங்கினதாகத் தெரிகிறது.

இனி, த்ராவிடவேதமான ஆழ்வார் ஸ்ருதிகளிலுள்ள மகிமை என்ன என்பதைச் சற்று ஆராய்வோம்:—முதலாவது, இவை தேசபாஷையில் இருப்பதால் ஸாமாந்ய ஜனங்களுக்கும், ஸ்திரீகளுக்கும் ஓதி உணரக்கூடியதாய் இருக்கின்றன. ஆனாலும் வேதாந்தமான உபநிஷத்துக்களின் ஸாரம் இவற்றில் விளங்குவதென்பது பெரியோர் கருத்தாகும். இவ்விஷயம் "பக்தாம்ருதம் விஶ்வஜநாநுமோதநம் ஸர்வார்த்ததம் ஸ்ரீஶடகோபவாங்மயம் । ஸஹஸ்ரஶாகோபநிஷத்ஸமாகமம் நமாம்யஹம் த்ராவிடவேதஸாகரம் ॥"

ன்னும் தனியனால் தெரிகிறது. இவைதாம் வேதங்களின் மொழிபெயர்ப்பு தாமேயென்று அசட்டை செய்யத்தக்கவையல்ல. ஏனெனில் இவை பதத்துக்கு பதம் வேதத்தின் மொழிபெயர்ப்பல்ல. வேதங்களின் மற்றொரு ஶாகையாகவும், "த்ரமிடோபநிஷத்" என்று மற்றொரு உபநிஷத்தாகவும் கொள்ள இடமுண்டு. 'ஆமுதல்வன் இவனென்று தன்தேற்றி, என்னுமுதல்வந்து புகுந்து நல்லின்கவி, தூமுதல் பத்தர்க்குத் தான்தன்னைச்சொன்ன, என்வாய் முதலப்பன்" என்று எம்பெருமான்தானே தன்னைத் தம் நாவினால் வெளிப்படுத்தியதாகக் கூறுகையால் இவைகளைக் கேவலம் மொழிபெயர்ப்பாகக் கொள்வது அநுசிதம். ஆசார்யர்களின் வ்யாக்யானங்களையும், ஆழ்ந்த கருத்துக்களையும் ஆராயுமிடத்து "ஓவாதுரையா யிரமாமறையின் ஒருசொற் பொறுமோ உலகிற்கவியே" என்று கொண்டாடத்தக்கவையாய், திருமந்த்ரத்தைப்போல அர்த்தவ்யாபகத்வத்தால் ஶ்ரேஷ்டமுடையனவாக இருக்கின்றன. எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக கடாக்ஷத்தில் "மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்று", அவனுடைய திருக்கல்யாணகுணங்களில் ஈடுபட்டு, அவனோடு ஸம்ஶ்லேஷித்து, அவ்வாநந்தம் பெருகி, பாசுரரூபமாக உலகத்தில் அவதரித்ததாகவே தெரியவருகிறது. வாக்ய வைலக்ஷண்யமும், விஷய வைலக்ஷண்யமும் இப்படியிருக்க, வக்த்ருவைலக்ஷண்யத்தை ஆராயப்புகுந்தாலும், அதிலும் ஆழ்வார்கள் ஶ்ருதிகர்த்தாக்களான ருஷிகளுக்கு மிஞ்சினவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். அயோநிஜர்களான முதலாழ்வார்கள் நிற்க, ஏனைய ஆழ்வார்களும், ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யாதி தேர்ச்சிகளிலும், அநுஷ்டாந கர்மங்களிலும் நான்மறையாளர்களுக்குத் தோற்றவர்களாகக் காணப்படவில்லை. அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களிலும், ஆனைத்தொழில்களிலும், விபவாவதாரங்களுக்குச் சமானமாயிருப்பன இவர்கள் திருவவதாரங்கள். இவற்றையெல்லாம் நோக்குமிடத்தில் ஸ்ரீ விஶிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்திற்கு ஒருவித ஏற்றமும், பூர்வோத்தரங்களிலும் ப்ரகாசிக்கக்கூடியதான ஒரு மஹிமையும், காலக்ஷேபத்திற்கும் உபந்யாஸங்களுக்கும் அநுகுணமான ஒரு யோக்யதையும் உபய வேதாந்தங்களின் சேர்க்கையால் ஏற்படுகின்றன.

க்ருஷ்ணமாசார்யர்,
(ஸைதாப்பேட்டை.)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

பத்தாவது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாஸங்கம்.

ஸ்ரீ ராஜமன்னார் ஸந்நிதி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் ஆதரவாந்தின் பேரில், மதராஸ் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் பத்தாவது வார்ஷிக மஹாஸங்கம் நாளது ரௌத்ரி ஹூ மார்கழி மீ 12, 13, 14, 15-ம் தேதிகளில் ஸ்ரீராஜமன்னார் ஸந்நிதியில் ஸ்ரீபகவத் க்ருபையை முன்னிட்டு நடைபெறுகின்றது. அப்பொழுது ஸ்ரீ. உ.வே. பகவத்விஷயம் சேட்லூர் நரஸிம்மாசார்ய ஸ்வாமி, அக்ராஸநாதிபத்யத்தை வஹித்து ஸதஸ்ஸை ப்ரவர்த்திப்பிக்க க்ருபையுடன் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறார். அநேக பரிகணிதர்களான வைதிக வித்வான்களும் லௌகிக ஆஸ்திகர்களும், நமது ஸித்தாந்த விஷயமாக உபந்யாஸங்களைச் செய்ய அங்கீகரித்திருக்கிறார்கள். ஆஸ்திகர்களாயுள்ள ஸகலரும், அக்காலத்தில் அவ்விடத்திற்கு எழுந்தருளி ஸதஸ்ஸை அலங்கரிக்க வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

இந்த ஸதஸ் நடக்கும் காலத்தில், யதாபூர்வம், ஶ்ருதப்ரகாசிகா ஸஹித ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் ஒரு பண்டித பரீக்ஷை நடைபெறும். அந்தப் பரீக்ஷையின் லிகிதமான அம்ஶம், ஸதஸ்ஸின் மூன்றாவது தினமாகிற 14-ந் உ காலை 8-30-மணிக்கும், வாசிகமான அம்ஶம் ஸதஸ்ஸின் நான்காவது தினமாகிற 15-ந் உ காலை 8-மணிக்கும் நடைபெறும்படி ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அந்தப் பரீக்ஷையில் பரீக்ஷகர்களாக அந்வயிக்க இச்சையுள்ள வித்வான்களெல்லாரும் வருகிற மார்கழி மீ 10உ-க்கு முன்னதாகவே "ஹாம்பலம், ஸைதாப்பேட்டை, மதராஸ்" என்னும் விலாஸத்திற்குத் தமது பெயரையும் விலாஸத்தையும் தெளிவாக எழுதி ஒரு பத்ரிகையை அநுப்பவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம். இது

கலையாரும் இந்தப் பரீக்ஷையில் அந்வயிக்க அர்ஹர்கள். இதைப் பற்றிய மற்றை அம்சங்கள், அவைகளை அபேக்ஷிப்பவர்களுக்குத் தெரியப்படுத்தப்படும். மதராஸ் ஆழ்வார் ஆசார்யர்கள் திருநக்ஷத்ர ப்ரவசநஸபை அதிகமாக ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்திலும் ஒரு பரீக்ஷை நடத்தப்படும். அதில் பரீக்ஷயர்களாய் அந்வயிக்க இஷ்டமுடையவர்களும், மற்றும் அது விஷயமான ஸமாசாரங்கள் அறிய இஷ்டமுடையவர்களும், சென்னை, மவுண்டு ரோடு, கோமளேச்வரன் பேட்டை, ஸந்நிதி வீதி, 16-நெம்பர் வீட்டிலிருக்கும் கோமடம் ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் என்கிற விலாஸத்திற்கு எழுதும்படி ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறார்கள்.

டி. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார்.	தட்டை தீ. ரங்காசார்யர்.
எஸ். ராஜகோபாலாசார்யர்.	ஸ்ரீ. வாஸு தேவாசார்யர்.
எஸ். பாட்ராசார்யர்.	டி. கோதண்டராம ஐயங்கார்.
(ஸத்கார ஸ்பார்த்பக்ஷ கார்ய தர்ஸிகள்) மன்னார்குடி.	(ஸ்ரீ. வை. ஸி. ஸபையின் அத்யக்ஷ கார்யதர்ஸிகள் மதிராஸ்.)

12௳ ஞாயிற்றுக்கிழமை (26-12-20).

காலை 8 மணி.

i. ஸ்வாகதம்—ஸ்ரீ. உப. டி. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார் பி. ஏ., பி. எல்., மன்னார்குடி.

ii. அக்ராஸநாதிபதியின் உபந்யாஸம்.

மாலை 2 மணி.

i. ‘ஸம்ஸ்க்ருத பாஷை’—ஸ்ரீ. உப. வ்யாகரண ஸாஹித்ய ஸிரோமணி வி. ஆர். எஸ். நாதாசார்யர், திருவையாறு.

ii. ‘அவதாரங்களின் உண்மை’—ஸ்ரீ. உப. வித்வான் காடந்தேத்தி வே. கோபாலாசார்யர், கமலாபுரம்.

13௳ திங்கட்கிழமை (27-12-20).

காலை 8 மணி.

i. உபந்யாஸம்:—ஸ்ரீ. உப. மஹாமஹோபாத்யாய கபிஸ்தலம் தேஸிகாசார்யர், திருப்பதி.

ii. அங்கத்தினர்களின் ஸங்கம்.

காலை 8-11 மணி. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸார பரீக்ஷை.

மாலை 2 மணி.

i. ‘நித்ய கர்மாநுஷ்டாநம்’—ஸ்ரீ. உப. ரா. வித்வாந் நரஸிம்மாசார்யர், கொடைவாசல்.

ii. ‘ஆழ்வார் பெருமை’—ஸ்ரீ. உப. வித்வாந் ஸௌ ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், மன்னார்குடி.

14௳ செவ்வாய்க்கிழமை (28-12-20).

காலை 8 மணி.

i. ‘வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தம்’—ஸ்ரீ உப. வித்வாந் காரப்பங்காடு சிங்கப்பெருமாள்.

ii. அங்கத்தினர்களின் ஸங்கம்.

(காலை 8-11 மணி) ஸ்ரீ பாஷ்ய பரீக்ஷை.

மாலை 2 மணி.

i. ‘இதிஹாஸ புராண தத்வம்’—ஸ்ரீ. உப. வித்வாந் தில்லியம்பூர் சக்ரவர்த்யாசார்யர், மன்னார்குடி.

ii. ‘ஸ்ரீ பாகவதாராதந ப்ரஸஸ்தி’—ஸ்ரீ. உப. வித்வாந் நெடுந்தெரு ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், சாவடி அக்ரஹாரம்.

15௳ புதன்கிழமை (29-12-20).

காலை 8 மணி.

i. ‘பகவத்கீதை’—ஸ்ரீ. உப. வித்வாந் புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.

ii. வாசிக பரீக்ஷைகள்.

மாலை 2 மணி.

i. ‘வைராக்யம்’—ஸ்ரீ. உப. வித்வாந், ஈயுண்ணி ரெ. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், வௌக்குடி.

ii. ‘பகவதஃ க்ருபா வைலக்ஷண்யம்’—ஸ்ரீ உப. வித்வாந் நவநீதம் க்ருஷ்ணமாசார்யர், உப்பிலியப்பன் ஸந்நிதி.

ஸ்ரீ:.

நாம் குடிக்கும் தண்ணீர்.

(பப்ளிஸிடி பீரோவிலிருந்து.)

"இந்தியாவின் அபரிமித மரணமும் அதன் காரணமும்."

இந்தியாவில் வருஷாவருஷம் 1,000 ஜனங்களுக்கு 35 அல்லது 40 ஜனங்கள் செத்துப்போகிறார்கள். ஆனால் கிரேட் பிரிடனில் வருஷாவாரி 1,000-க்கு 20 ஜனங்களுக்குக் குறைவாகவே மரணக்கணக்கு ஆகிறது. இந்தியாவில் அதிக மனிதர்கள் சாவதற்குக் காரணமென்ன என்று கேட்கக்கூடும்? முக்கிய காரணங்களில் ஒன்று என்னவெனில், ஜனங்களில் பெரும்பான்மையோர் குடிக்கும் ஜலம் அசுத்தமாயிருப்பதே. "காலரா" "வயிர் கடுப்பு" "சீதபேதி" "யெண்டரிக்" சுரம், மற்றும் அநேக வியாதிகளுக்கு அசுத்த ஜலத்தைக் குடிப்பதே காரணமாகும். இந்தியாவில் 1000-க்கு சுமார் 5-ஜனங்கள் அசுத்த ஜலத்தைக் குடிப்பதால் செத்துப்போகிறார்கள். சற்று முன்னால் இந்தியாவில் பெரும்பான்மையோர் அசுத்த ஜலத்தைக் குடிக்கிறார்கள் என்று சொன்னோம். நமக்குக் கிடைக்கும ஜலாதாரங்களைப் பாருங்கள். குடிக்கும் ஜலத்திற்கு உபயோகப்படுத்தும் குளங்களின் பக்கத்தில் ஜனங்கள் அழுக்குத் துணிகளைக் கசக்கித் தோய்ப்பதை நாம் தினந்தோறும் பார்க்கிறோம். அழுக்குத் தண்ணீர் சுத்தஜலமுள்ள குளங்களில் போய்ச் சேருவதைப்பார்க்கிறோம். இக்குளங்களில் ஜனங்கள் குளிக்கிறார்கள். அருகாமையிலுள்ள இடங்களில் கைகால் அலம்புகிறார்கள். மாடுகளை இக்குளங்களில் அடித்துக் குளிப்பாட்டுகிறார்கள். ஆகவே அசுத்த ஜலத்தால் பரவுகிற "காலரா," "வயிர் கடுப்பு," "சீதபேதி," "யெண்ட்ரிக்" சுரம் முதலிய வியாதிகள் நம்முடைய கிராமத்தாரைப் பீடிப்பது ஆச்சரியமல்ல.

"ஜலாதாரங்கள்"—குளங்கள்

மழை ஜலம் விழும்போது, அது அழுக்குடன் கலக்காமலிருக்கும்போது அதைப்பிடித்து வைத்துக்கொள்வோமாயின், அதுவே, நாம் குடிப்பதற்கு நல்ல பரிசுத்தமான ஜலமாகும். ஆனால் இந்தியாவில் அம்மாதிரி மழை ஜலத்தைச் சேகரிப்பது மிகக்கஷ்டமான வேலை. அநேகமாய், முடியாத காரியமென்றே சொல்லிவிடலாம். மனிதர் வசிக்காத, தரிசுநிலங்களிலும், பயிரிடாத நிலங்களிலும் விழுந்த மழை நீரைக் குளங்களில் சேகரித்து வைத்துக்கொண்டால் அந்நீரும் சாப்பிடுவதற்குத் தக்க நல்ல பரிசுத்தமான நீராகு மங்களில் மழை பெய்து வழிந்தோடிவரும் ஜலத்தைச் சேகரித்து வைக்கப்பட்ட குளங்களின் ஜலம் நல்லதாக இருக்கக்கூடும்.

ஆனால் இச்சென்னை மாகாணத்தில் நாம் சாதாரணமாய்ப் பார்க்கிற குளங்களிலுள்ள நீருக்கும், மலைகளிலும், மலையடிவாரங்களிலுமுள்ள குளங்களின் நீருக்கும், மிக வித்தியாசமுண்டு. கிராமக்குளங்களில் கிராமத்தின் அருகாமையிலுள்ள நிலங்களில் பெய்கிறமழை ஜலமெல்லாம் வழிந்து ஓடிவந்து நிரம்பியிருக்கிறது. அந்நிலங்களில், சாக்கடைத் தண்ணீர், மூத்திரம், ஜலபாதைகள், செத்த பிணங்கள், அழுகின இலைகள், மக்கின எரு, முதலிய அநேக விதமான அசுத்தங்கள் நிரம்பியிருக்கின்றன. ஆகவே இக்குளங்களில் வந்துவிழும் தண்ணீர் மேலேசொன்ன அசுத்தங்களை அடித்துக்கொண்டுவந்து விழுகிறது. இவ்வசுத்தங்களில் வியாதிக்குக் காரணமான அநேக ஜீவாணுக்கள் உண்டு. ஆகையால் இம்மாகாணத்திலுள்ள குளங்களின் ஜலம் முற்றிலும் அசுத்தமாயும் குடிப்பதற்கு அபாயகரமுள்ளதாயுமிருக்கிறது.

ஆறுகள்.

குளங்களிலுள்ள நீரைப்போலவே ஆறுகளிலுள்ள நீரும் அநேகமாக அபாயகரமுள்ளதாக இருக்கிறது. ஆறுகளின் அருகாமையிலுள்ள கிராமங்களின் வயல்களில் பெய்யும் மழை ஜலமெல்லாம் ஆறுகளில்தான் வடிகின்றது. அப்படி ஆறுகளில்வந்து விழும்போது அந்த ஜலம் நிலங்களிலுள்ள அநேகவித அசுத்தங்களோடு கலந்துவந்து விழுகிறது. மேலும் கோடைகாலத்தில் ஆறுகள் வறண்டிருக்கும்போது, ஆறுகளை கக்கூசாக உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். மடுக்களிலும், ஊற்றுகளிலும் வேஷ்டி தோய்க்கிறார்கள். இப்படிப் பலவிதமாய் ஆற்றுத்தரை அசுத்தமாகி நீர் குடிப்பதற்கு அபாயகரமாகிவிடுகிறது.

"கிணறுகள்".

கிணற்றுத் தண்ணீரைக் குடித்தால் வியாதி வராதென்றும் சொல்ல முடியவில்லை. எல்லாக் கிணறுகளிலும் எப்போதும் நல்ல ஜலமிருக்குமென்று சொல்லமுடியாது. கிணற்று ஜலத்தில் ஏமாந்துபோவோம். ஏனெனில், பார்த்தால் சுத்த ஜலம்போலிருக்கும்; ஆனால் எப்போதும் சுத்தமாயிருக்கிறதில்லை. வியாதியை உண்டாக்கும் அநேக ஜீவாணுக்கள் நம்முடைய கண்களுக்குத் தென்படுவதில்லை. அவ்வணுக்களில் அநேகம் தண்ணீரில் இருக்கலாம்; அவைகளிலிருந்துங்கூட, அத்தண்ணீரில் நம்முடைய முகம் தெளிவாய்த் தெரியும்படி அவ்வளவு சுத்தமாக அத்தண்ணீர் மேலுக்குக் காணப்படும். ஏதாவது ஒரு கிணற்றுத் தண்ணீர் அபாயமில்லை என்று நாம் எப்படிக் கண்டறியக்கூடும்? நாம் சற்று நிதானித்து கவனிப்போம்.

மழை ஜலம் பூமியில் விழுந்ததும், அத்தரை கெட்டியாயில்லாமல், மிருதுவாயிருந்தால், ஜலம் பூமியில் ஊறிய கீழே இறங்கும். இப்படி ஜலம் கீழே செல்லும்போது, அத்துடன் தரையிலுள்ள அசுத்தங்களும் நீருடன்கலந்து கீழே இறங்கும். ஆகையால் கிணறுகளின் அருகாமையில் ஒருவித அசுத்

தமுமில்லாமலிருக்கும்படி, வேண்டிய ஜாக்கிரதை எடுத்துக்கொள்ளவே
ண்டும். வசிக்கும் வீடுகளுக்கும், கக்கூஸ்களுக்கும் அருகாமையிலில்லாம
வெகுதூரத்தில் பயிர் செய்யாத நிலத்தில் கிணறுவெட்டவேண்டும். சு
மானவரையில், ஒரு வீடோ, ஒரு கிராமமோ, அதிலிருந்து 250 அடிக
க்கு அப்பால்தான் கிணறு இருக்கவேண்டும். கிணற்றைச் சுற்றியுள்
நிலத்தில் ஒருவித அசுத்தமுமிருக்கக்கூடாது. கிணற்றருகாமையில் ஒ
வரையும் வேஷ்டி தோய்க்கவிடக்கூடாது. கிணற்றைச்சுற்றி ஒரு கை
பிடிச் சுவர்கட்டவேண்டும். தரைமட்டத்துக்குக் கொஞ்சம் உயரமாக அ
தக் கைப்பிடிச் சுவற்றிலிருந்து சுமார் 10-15 அடி தூரத்துக்குச் சுற்றிவ
நல்லால் தளவரிசை போடவேண்டும், அத்தளவரிசை எப்படி இருக்
வேண்டுமென்றால், அச்சுவற்றிலிருந்து சாய்வாய்வரவேண்டும். ஏனெ
ன்றால் அப்போதுதான் கிணற்றண்டை நடமாடுகிற ஜனங்கள் கால்களிலி
ருக்குமழுக்கெல்லாம் கிணற்றில் விழாமல் தூர அடித்துக்கொண்டுபோ
சௌகரியமாயிருக்கும். அதுவுமல்லாமல் தாம்புகயிர், குடங்கள், சொம்
"பக்கட்" இவைகளில் அழுக்கு சேராமலிருக்கும், இவைகள் எல்லாம் செ
துகூட, கிணற்றின் அருகாமையிலுள்ள தரையில் கொஞ்சம் அழுக்கு சேர
கூடிய உபாயமுண்டு. கிணற்றின அருகாமையிலுள்ள தரை கெட்டியாயிரா
மல், பொலபொலவென்றிருந்தால் மழை பெய்ததும், மழைத் தண்ணீரோ
இவ்வழுக்கும் ஊறி இரண்டும் கலந்து பூமியில் ஊற இப்படி ஊறின ஜல
கிணற்றில் போய்ச்சேரும். ஆனால் மழை ஜலம், களிமண்தரை, கெட்டி
யான பாறை இவைகள் வழியாய ஊறிப் பூமிக்குள் செல்லுவதில்லை. கள
மண்தரை, கெட்டியான பாறைபூமி இவைகளில் கிணறு வெட்டி, இப்போ
பட்ட இடங்களில் கீழே ஜலம் அகப்பட்டால் அத்தண்ணீர் அநேகமாய் சு
தமாயும் தேகத்திற்கு ஆரோக்கியமாயுமிருக்கக்கூடும், ஆனால் கிணறு கட்
டும்போது, இக்களிமண்தரையோ, அல்லது கெட்டியான பாறையோ, அ
காணப்படுகிற இடம்வரையில் கிணற்றைச்சுற்றி எல்லாப்பக்கங்களிலும்
செங்கல்லாலாவது, கருங்கல்லாலாவது நல்ல கெட்டியான கட்டடம் கட்ட
வேண்டியது அவசியம். இல்லாவிட்டால் மேல் தரையில் தண்ணீர் ஊறக்
கூடிய மண் படைகள் வழியாய், மழை ஜலம் அழுக்கு ஜலத்துடன் கலந்து
ஊறி உள்கிணற்றின் மேல்பாகத்தின் வழியாய் அபாயகரமான ஜீவாணுக்க
ளுடன் இறங்கி, சுத்த ஜலத்துடன் கலந்து விடும்.

மேற்கூறிய ஜாக்ரதைகளுடன் கிணறுகள் கட்டினாலும், அடியிற்கூறிய படி ஜலம் கெட்டுப்போகவும் கூடும். கிணற்று ஜலம் எடுக்கவரும் பெண் பிள்ளைகள் தங்கள் வீட்டிலிருந்து தங்களுடைய பாத்திரங்களையே தண்ணீர் எடுக்கக் கொண்டுவருகிறார்கள். ஒருகால் ஒருவூரில் "கால்ரா" இருக்கலாம். அந்த ஊரில் ஒரு பெண்பிள்ளை தன்னுடைய பாத்திரத்தை எடுத்துக் கொண்டு நல்ல தண்ணீர் எடுக்க வரலாம். ஒருக்கால் அவள் வீட்டில் குழந்தைக்கு 'கால்ரா' உபத்திரவமிருந்து, அக்குழந்தை வாந்தியெடுத்து அதிலிருந்து "கால்ரா" அணுக்கள் அந்தப்பாத்திரத்தில் ஒட்டிக்கொண்டிருக்க

லாம். அந்தப் பாத்திரத்தைக் கிணற்றில்போட்டு ஜலம் எடுக்கலாம். அந்தப் பாத்திரத்தை நன்றாய் சுத்தம் செய்யாததால், அதிலுள்ள அழுக்கும் அதில் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் "கால்ரா" அணுக்களும் கிணற்றுத் தண்ணீருக்கு வந்துசேரும். அங்கே அந்த அணுக்கள் ஜாஸ்தியாக அவ்வணுக்கள் அவைகளின் சந்ததியை விருத்திச்செய்யும். அவளுக்குப் பின்னால் ஜலம் எடுக்கிற பெண்பிள்ளை தன் பாத்திரத்தைக் கிணற்றில் ஜலமெடுத்துப் போகையில் அந்த ஜலத்துடன் "கால்ரா" அணுக்களையுமெடுத்துக்கொண்டு போகிறாள். அந்த ஜலத்தை, குழந்தைகள் சாப்பிடவே, சாப்பிட்டவர்களுக்கு "கால்ரா" காணுகிறது. ஆகையால் கிணற்றில் கண்டவர்கள், கண்ட பாத்திரத்தைப்போட்டு ஜலம் எடுக்கிறது என்கிற ஏற்பாடு உதவாது. ஒரு கிணற்றடியண்டை ஒரு "பக்கட்" போட்டுவிடவேண்டும். ஜலத்துக்கு வருபவர்கள் எல்லாரும் அந்த "பக்கட்" டையே போட்டு ஜலம் எடுத்துத் தங்கள் பாத்திரங்களை நிரப்பிக்கொள்ளவேண்டுமென்ற கண்டிப்பான ஏற்பாடு இருக்கவேண்டும்.

"ஒரு புதுக்கிணற்றை எப்படிக் கட்டவேண்டும்".

அசுத்தமே கலவாத நல்ல சுத்த ஜலம் கிடைப்பது அவ்வளவு சுலபமான விஷயமில்லை. குக்கிராமங்களிலுள்ள குளத்து ஜலம் எப்போதும் அபாயகரமானது. குக்கிராமங்களிலுள்ள கிணற்று ஜலம்கூட அபாயகரமானதே குடிக்கிறதற்கு ஒரு நல்ல கிணறு புதிதாய் வெட்டினால் அடியிற்கண்ட விதிகளை அநுசரிக்கவேண்டும்: அப்போதுதான் பயமில்லாமல் அந்த ஜலத்தை சாப்பிடலாம்.

(1) கிணற்றை சுத்தமான பூமியில் தோண்டவேண்டும்.

(2) கூடுமானவரையில், களிமண் தரைக்குக் கீழே தண்ணீர் அகப்படும்வரையில், அக்களிமண் தரையை வெட்டி எடுக்கவேண்டும்.

(3) ஒரு கைப்பிடிச் சுவர் கிணற்றைச்சுற்றிக் கட்டவேண்டும்.

(4) கிணற்றின் உட்சுவர் முழுவதையும், கல்லும் சுண்ணாம்பும் போட்டுக்கட்டி சிமெண்டாலாவது காரையாலாவது குறைந்த பட்சம் 10 அல்லது 15 அடிக்கு மேல்மட்டத்திலிருந்து மெழுகி, வெளிநீர் கிணற்றுக்குள்ளே கசிந்திறங்கா வண்ணம் ஜாக்கிரதை யெடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

(5) கிணற்றுக்கு ஒரு "பம்பு" இருக்கவேண்டும். அல்லது ஒரு கயிறும் ஒரு "பக்கட்" டும் கிணற்றிலிருந்து எடுக்காத வண்ணம் போட்டு வைக்கவேண்டும். கண்ட கயிறும் கண்ட பாத்திரமும் கிணற்றுக்குள் போடவிடக்கூடாது.

(6) கிணற்றைச் சுற்றிலும் 10 அல்லது 15 அடி தூரத்திற்கு, கெட்டியான கல் தளவரிசை போடப்பட்ட ஒரு மேடை கிணற்றிலிருந்து சாய்வாய்க் கட்டவேண்டும்.

(7) இம்மேண்டையோரத்தில், மேடையிலிருந்து வழியும் ஜலம் போகும்படி, ஒரு ஜாலகம் மாதிரி கட்டிவிடவேண்டும். இப்பேர்ப்பட்ட மேடையும், கால்வாயும் தண்ணீர் ஊறி உட்செல்லாதிருக்கும் பொருட்டு காரை சிமெண்டு போன்றதால் கட்டப்படவேண்டும்.

(8) கிணற்றுக்கருகில் ஒருவரையும் துணி தோய்க்க விடக்கூடாது.

(9) கிணறு சாக்கடைகளுக்கும், கக்கூசுகளுக்கும், அழுக்கு நீர் தேங்கும் குழிகளுக்கும் அருகாமையிலிருக்கக்கூடாது ஒரு வீட்டிலிருந்து குறைந்தது 250 அடி தூரத்துக்கு அப்பால்தான் கிணறு இருக்கவேண்டும்.

சாகுபடி நிலத்தில் வெட்டப்பட்ட கிணற்றுக்கு நீர், அந்நிலத்திற்கு எருப்போட்டதும், கெட்டுப்போகக்கூடுமாகையால், அந்நீரைக் குடிப்பது அபாயகரமென்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

"பம்பு" மூலமாய் ஜலம் எடுக்கும்படி ஏற்பாடுசெய்து, கிணற்றைச் சிமெண்டினுல் செய்த மூடியால் கெட்டியாய் மூடுவது மிக நல்லது. அப்போதுதான் உள்ளே அசுத்தமும் அழுக்கும் சேராது. ஒரு கிணற்றில், ஒரு பாத்திரத்தை ஒரு தாம்புக்கயிற்றில் கட்டி ஜலம் எடுத்தால் பாத்திரத்திலாவது கயிறிலாவது அல்லது இரண்டிலுமாவது அழுக்கிருக்கக்கூடும். அவ்வழுக்கு கிணற்று நீரில் கலக்கக்கூடும். அதுவுமல்லாமல் ஒரு கிணறு மூடப்படாமலிருந்தால் அறியாப்பிள்ளைகளும் மூட ஜனங்களும் அக்கிணற்றில் சிலவேளைகளில் குப்பை, தூசி, முதலியவைகளை போடக்கூடிய அபாயம் உண்டு. கிணறு திறந்துகிடந்தால் கொசுக்கள் கிணற்று ஜலத்தில் முட்டையிட்டு குஞ்சு பொரித்து விருத்தியடையக்கூடும். கொசுவால் அநேகவித ஜுரம் உண்டாகிறது. கிணற்றை மூடியிருந்தால் கொசு முட்டையிட்டு விருத்தியடைய வழியில்லை. இக்காரணங்கள் பற்றியே, கிணற்றை நன்றாய் சிமெண்டினுல் செய்த ஒரு மூடியால் இருகமூடி ஒரு பம்பும் வைத்து அதன்மூலமாய் ஜலம் எடுத்துவருவது நன்மை விளைவிக்கும். கிணற்றை மூடிவிட்டால், ஜலம் கெட்டுப்போகும் என்று இத்தேசத்து ஜனங்கள் எண்ணியிருந்தார்கள். இது தப்பு. அநேக இடங்களில் மூடப்பட்டுள்ள கிணறுகள் இருக்கின்றன அக்கிணறுகளின் ஜலம் மிக நன்றாயிருக்கிறது.

"கிராம ஜலதாரங்களை சுத்தமாக வைத்துக்கொள்ள எல்லோரும் ஒத்து உழைக்கவேண்டும்"

ஒரு திறந்த கிணறு இருக்குமிடத்தில், அஜாக்கிரதையாயும் அழுக்கைப் பார்த்து வெறுப்படையாத வழக்கமுள்ள கிராமவாசி ஒருவனிருந்தாலுங்கூட நல்ல ஜலத்தைக் கெடுத்துவிடக்கூடுமென்பது தெளிவாய்த் தெரியும். கிராமத்தார் அனைவரும் ஏகோபித்து ஒரே மனதாய் இருந்து ஒத்து, கிணற்று ஜலத்தை சுத்தமாய் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். இது காரணம்பற்றியே, அஜாக்கிரதையாலும் அழுக்கினுலும் வரக்கூடிய அபாயங்களை எல்லா ஜனங்களும் அறிந்திருந்தல் அவசியம். கிணற்றில் விழும் கொஞ்சம் அசுத்

தத்தில்கூட, காலரா, சிதபேதி அணுக்கள் இருக்கக்கூடும். அவ்வணுக்கள் அக்கிணற்று நீரைக்குடிக்கும் அநேக ஜனங்களின் மரணத்துக்குக் காரணமாகும்.

இந்துமத ஆச்சாரியர்கள் தண்ணீரை அசுத்தம் செய்வது தப்பு என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். மனுதர்ம சாஸ்திரத்தில் தண்ணீரில் ஜலபாதை செய்யக்கூடாதென்றும் ஆற்றங்கரைகளில் மூச்திரம், ஜலபாதை முதலியவை செய்யக்கூடாதென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மூத்திரம், எச்சல், ரத்தம் அல்லது விஷம். மூத்திரம் அல்லது மலம் கலந்த துணிகள் இவைகளை நல்ல ஆறு குளங்களில் கழுவக்கூடாதென்றும் தோய்க்கக்கூடாதென்றும் மனு கட்டளை விதித்திருக்கிறார். விஷக்கையும், மற்றும் உள்ள அசுத்தங்களையும்பற்றி அவர் சொல்லியிருப்பதால் இவ்வசுத்தங்களால் சேரும் அபாயங்களை அவர் நன்றாய் அறிந்திருந்தார் என்பது தெளிவாய்த் தெரிகிறது. குடிக்கும் தண்ணீரை அழுக்காக்குவதிலும் கொடிய பாபம் வேறு இல்லை என்று வால்மீக மகாரிஷி சொல்லியிருக்கிறார். விஷ்ணு இக்குடிக்கும் தண்ணீரை அசுத்தம் செய்பவனுக்கு அபராதம் 100-பணம் விதித்திருக்கிறார்; அதுவுமல்லாமல் குற்றவாளியே அவ்வழுக்கை எடுக்கவேண்டுமென்றும் சொல்லியிருக்கிறார். இது நியாயமே. நாம் வசிக்கும் இக்காலத்திலும் இதைச்சட்டமாக நியமனம் பண்ணினுல் நலமாகும். முன்காலத்து இந்துசாஸ்திரங்களின் பெரியோர்கள், மகாரிஷிகள் அபிப்பிராயமும் தற்காலத்து சாஸ்திர நிபுணர்களின் அபிப்ராயமும் ஒன்றாயிருக்கிறது. அப்படியிருந்தும் இந்துக்கள் தங்கள் பெரியோர்கள் விதித்த விதிகளை நன்றாய் கவனித்து நடந்துகொள்ளாமலிருத்தல் துக்ககரமாயிருக்கிறது.

"ஒரு கிணற்றை சுத்திசெய்வது எப்படி?"

ஒரு ஊரில் "காலரா" கண்டால், உடனே கிணற்றைச் சுத்தம் செய்யவேண்டும். "காண்டீஸ் ஃப்ளுயிட்" என்றும் சொல்லுவார்கள், இதையே "பொடாசியம் பெர்மாங்கனேட்" என்றும் சொல்வார்கள். இதைக் கிணற்றில்போட்டு ஜலத்தைச் சுத்திசெய்யவேண்டும். இப்படி சுத்தி செய்வதற்கு ஒரு கிணற்றை "ஹாக்கினஸ்" பண்ணுகிறது என்று சொல்லுவது வழக்கம். "பொடாஸியம் பெர்மாங்கனேட்" டை கொஞ்சமாய்ப் போட்டால் பிரயோசனமில்லை. தண்ணீர் ஒரு லேசான ஊதா அல்லது "பிங்கு" வர்ணமாகுமளவு போடவேண்டும். பிறகு தண்ணீரை கவனித்துப்பார்த்து இவ்வூதா வர்ணம் 24-மணி நேரம் இருக்கிறதா என்று பார்க்கவேண்டும். 24 மணி நேரத்திற்குள் இவ்வூதா வர்ணம் மாறிவிட்டால் தண்ணீர் இன்னமும் அசுத்தமாயிருக்கிறதென்பதற்கு ஒரு அத்தாட்சி. ஆனதால் 24-மணி நேரம் இவ்வூதா வர்ணமிருக்கும்படி இம்மருந்தை கொஞ்சம் ஜாஸ்தியாகக் கிணற்றில் போடவேண்டும். இவ்வூதா வர்ணம் மாறுகிறவரையில் கிணற்றுத் தண்ணீரைக் குடிக்காமலிருப்பது நலம். இவ்வூதாத் தண்ணீர் விஷமல்ல. இத்தண்ணீர், குடிக்கமுடியாமல் அவ்வளவு கெட்டதுமல்ல. "காலரா",

அணுக்கள், இத்தண்ணீர் 24-மணி நேரம் வரையிருக்கிறவரையில், சாகாம லிருக்கக்கூடும் தண்ணீரிலுள்ள அழுக்குப் பதார்த்தங்களை இம்மருந்து நாசம் செய்யும். அப்போது வியாதிக்குக் காரணமான "காலரா" அணுக்களையும் கொன்றுவிடும். அனாலும் முன் எச்சரிக்கையுடன், முன்னாலேயே விவரித்தபடி கிணற்றிலே இவ்வணுக்கள் வந்து சேராதபடி வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்துகொள்வது உத்தமமான காரியம்.

"ஜலத்தை சுத்திசெய்வது எப்படி?"

I. "பில்டேர்ஸ்,, அதாவது ஜலத்தைச் சுத்திசெய்யும் கருவிகள்."

நாம் குடிக்கும் தண்ணீர்வரும் ஜலாதாரம் நன்றாயில்லாவிட்டால், நம்முடைய வீட்டு ஜலத்தை சின்ன பில்டர்களால் சுத்திசெய்துக்கொள்ளக் கூடும். இப்பில்டர்களில் மிகச் சிறந்தவை இரண்டு. ஒன்றின் பெயர் "பெர்க் வெல்ட்" பில்டர். மற்றொன்றின் பெயர் "பாஸ்டியூர் சேம்பர்லண்டு" பில்டர். இந்த பில்டர்களில் "காண்டில்ஸ்" என்று சொல்லப்படும் தட்டுகள் வழியாய் தண்ணீர் இறங்குகிறது. இவைகளை ஒருவித களிமண்ணினால் செய்கிறார்கள். இத்தட்டுகள் வழியாய் தண்ணீர் தாராளமாய் ஊறி இறங்கும், அப்படி இறங்கும்போது அழுக்குப் பதார்த்தங்களிலிருந்துண்டாகும் அணுக்கள் இத்தட்டுகளில் தடைப்பட்டு தங்கிவிடும். இத்தட்டுகள் புதிதாயிருந்தாலும், அல்லது இத்தட்டுகளை நன்றாய்க் கொதிக்கவைத்து இரண்டு அல்லது மூன்று நாள்களுக்கு ஒருதரம் சுத்தம் செய்துவைத்துக் கொண்டாலும் இத்தட்டுகள் வழியாய் ஜலம் இறங்கும்போது, அழுகின பதார்த்தங்களின் அழுக்காலுண்டாகும் அணுக்களும், மற்றும் அபாயகரமான ஜீவாணுக்களும் இத்தட்டுகளில் தடைப்பட்டுத் தங்கிவிடும். சாதாரணமாய் நாம் ஜலத்தை வடிகட்டும்போது துணியில் சர்க்கரை சார்ந்தது போல் வியாதியை உண்டாக்கும் அணுக்கள் மேலேதட்டில் தங்கிவிடும். ஆனால் தட்டுகள் புதிதாய் இல்லாவிட்டாலும் இரண்டு மூன்று நாளைக்கு ஒருதடவை அவைகளைக் கொதிக்கவைத்து அலம்பி உபயோகிக்கா விட்டாலும், ஜீவாணுக்கள் அவைகள் வழியாய் இறங்கிவிடும். கிரமமாய், காலாகாலத்தில் கொதிக்கவைத்து சுத்தம் செய்யப்படாத தட்டுகளில் அநேக ஜீவாணுக்கள் சேர்ந்து தண்ணீரோடு கலந்து அத்தட்டுகளில் தங்காமல் கீழே இறங்கி சுத்தஜலம் வந்து தங்குகிற பாகத்தில் வந்து கலந்துவிடுவதை அநேகந்தடவை பார்த்திருக்கிறோம். ஆகையால் நம்மிடத்தில் ஒரு "பில்டர்" இருந்தால் அதிலிருக்கும் "காண்டில்" களைத் தண்ணீரில் போட்டு தண்ணீரிலேயே இரண்டு மூன்று நாளைக்கு ஒருதரம் அரைமணிநேரம் கொதிக்கக்கொதிக்கக்காய்ச்சி சுத்தம் பண்ணி உபயோகிக்கவேண்டியதற்குள்ள முன்ஜாக்கிரதை யெடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

II "தண்ணீரைக் காய்க்கவேண்டும்."

நீங்கள் ஒரு நல்ல "பில்டர்" வாங்க சக்தியில்லாதவர்களாயிருந்தால், சாப்பிடும் தண்ணீரைக் கொதிக்கக்கொதிக்கக் காய்ச்சவேண்டும். சில நிமி

ஷங்கள் நேரம், தண்ணீரைக் காய்ச்சினால் அதிலுள்ள வியாதிக்குக் காரண
மா அணுக்கள், தொத்துப்பூச்சிகள், புழுக்கள், முட்டைகளெல்லாம் நிர்மூ
லமாய்விடும். காய்ச்சின தண்ணீர் சாப்பிட அவ்வளவு ருசியாயில்லை யென்
பது வாஸ்தவமே. சுத்தமான மண்பாண்டத்தில், காய்ச்சின ஜலத்தை நன்
றாய் ஆறவைத்தால், அந்த ஆறின ஜலம் சாப்பிட மறுபடியும் ருசிகரமாய்
இருக்கும். ஊரில் "காலரா" இருக்கிறது என்று கேட்டவுடனே தண்ணீரைக்
காய்ச்சி உபயோகிக்க வேண்டும். நாம் உபயோகப்படுத்தும் தண்ணீரை பில்
டரில் வடிகட்டினாலும்சரி, காய்ச்சினாலும்சரி, அது சுத்தமாய்விடும். அப்
படி சுத்தமானபிறகுகூட மறுபடியும் அது எவ்வாறாவது அசுத்தமாகாமலி
ருக்கும்படி நாம்ஜாக்கிரதை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். இக்காரணம்பற்றி
நம்முடைய வீட்டில் ஜலம்பிடித்து வைத்துக்கொள்ளும் பாத்திரங்களை
முன்ஜாக்ரதையுடன் சுத்தம்செய்து வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அது
மட்டும் போதாது. அப்பாத்திரங்களுக்கு பதிலாய், இறுக மூடும்படி மூடி
இருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் குப்பை, தூசி அழுக்கு, அபாயகர
மான ஜீவாணுக்கள் எல்லாம் அந்த சுத்தஜலத்தில் வந்து சேரும். இப்பாத்
திரங்களை சுத்தம் செய்வதில் மற்றொரு விஷயம் ஞாபகத்தில் வைத்துக்
கொள்ளவேண்டும். வெளியில் இப்பாத்திரங்களை வைத்து வைத்தால் சுமார்
ஒரு மணி அல்லது இரண்டு மணிநேரத்தில் இப்பாத்திரங்களின் மேலேயானு
ம்சரி, உள்ளேயானாலும்சரி, இவ்விடங்களில் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் அபா
யகரமான ஜீவாணுக்கள் எல்லாம் செத்துப்போம். ஜனங்கள் இம்மாதிரி
பாத்திரங்களை வெயிலில் போட்டால் சூரியரேகைகள் இவ்வணுக்களை நாசம்
செய்துவிடும்; ஆகையால் வெளியில் போடுங்கள் என்றுசொல்லி அவர்கள்
அப்படிச்செய்வது கொஞ்சகஷ்டமான காரியமாயிருக்கிறது. ஆனாலும்
தொத்துவியாதிகளை அழிக்கக்கூடிய வகைகளில் சூரியகிரணங்கள் உபயோ
கப்படுவது போல் வேது ஒன்றும் அவ்வளவு உபயோகமுள்ளதல்ல. சூரிய
கிரணங்களில்லாவிட்டால், குளங்களின் நீர் இப்போதிருப்பதைக் காட்டிலும்
அதிகத் தீங்கை விளைவிக்கும். ஆகையால் தண்ணீர்ப் பாத்திரங்கள் காலியா
யிருக்கும்போதெல்லாம் அவைகளை நன்றாய் வெயிலில் காயும்படி போட்டு
வையுங்கள்.

அநேக வழிகளால் தண்ணீர் அசுத்தமாகக்கூடுமென்றும், அசுத்த நீர்
எவ்வளவு அபாயங்களை விளைவிக்கிறது என்பதும் நங்களுக்குத் தெரிந்திருக்
கிறது. அதிர்ஷ்டவசமாய், நாம் பலசாலிகளாயும், நல்ல தேகசௌக்கிய
முள்ளவர்களாயுமிருந்தால், நாம் சாப்பிடும்போது அபாயகரமான அணுக்
களை விழுங்கிவிட்டாலும், நம்முடைய திடசரீரம் அவைகளை நாசம்செய்து
விடக்கூடும். ஆனாலும், இந்தியாவிலுள்ள ஜனங்கள் தாங்கள் உபயோகிக்
கும் ஜலம்வரும் ஜலாதாரங்களை சீர்ப்படுத்தி, வியாதி வராமல் தடுக்கக்கூடிய
முன்ஜாக்கிரதைகளைத் தேடிக்கொள்ளுதல் மிகவும் முக்கியமான விஷயம்.
நல்ல பில்டர்களைசரியாய் உபயோகிக்கக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும்; தண்
ணீரைக் கொதிக்கக்கொதிக்கக் காய்ச்சி ஆறவைத்து சாப்பிடவேண்டும்;
நல்ல மூடிகள் போட்ட சுத்தமான பாத்திரங்களில் தண்ணீரை வைத்து
உபயோகிக்கவேண்டும்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே வேங்கடநாதாய வேதாந்தகுரவே நம:.

ஸபையின் துஸ்திதி.

சென்ற ஸஞ்சிகையில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸித்தாந்த ஸபையின் ப்ரக்ருத துஸ்திதியைப்பற்றி, ஆஸ்திக ப்ரபுக்களுக்கு ஒரு விஜ்ஞாபநம் செய்துகொண்டிருந்தேன். அதைச் செவியுற்ற சில ஆஸ்திகர்கள், அந்த துஸ்திதியைப் பற்றி அநுதபித்து, எவ்வித ஶ்ரமம் நேர்ந்தாலும் ஸபையை நடத்திவரவேண்டியது அவஶ்யமென்று தைர்யத்தை ஜநிப்பிக்கக்கூடிய வார்த்தைகளைச் சொல்லி கடிதம் எழுதி இருக்கிறார்கள். மற்றும் சிலர், ‘இம்மாதிரி துஸ்திதியை விஜ்ஞாபநம் செய்து கொள்வது மாத்ரம் போராது; அதற்கு நிவாரணம் செய்வதற்கு அபேக்ஷிதமான உபாயங்களையும் விஶதமாக எடுத்து உரைக்கவேண்டும்’ என்று நியமித்திருக்கிறார்கள். இப்பொழுது நமக்கு நேர்ந்திருக்கும் ஶ்ரமம் முழுவதும் த்ரவ்யாபாவத்தாலேயே. தீபிகையையும் வார்ஷிக வித்வத் ஸதஸ்ஸையும் ஒருவாறு நடத்திவர ப்ரதிஸம்வத்ஸரமும் ரூ. 600—0—0 அபேக்ஷிதமாக, இருக்கிறது. ‘அந்தத் தொகை அபேக்ஷிதம்’ என்று சொல்ல மாத்ரம் அடியேனுக்குத் தெரிகிறதே தவிர, அதை ஸம்பாதிக்கும் உபாயங்கள் யாவை என்று எடுத்து உரைக்க அடியேனுக்குத் தெரியவில்லை. ‘[illegible]’ பக்தர்களாக இருக்கும் மஹான்கள் தங்களால் இயன்றமட்டும் ஸஹாயத்தையாவது செய்யவேண்டும்; இல்லாவிட்டால், அஶக்தனாக இருக்கும் அடியேனை நிவ்ருத்திப்பித்து ஸபையை நிர்வஹிக்கும் பாரத்தைத் தாமேயாவது ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதுதான் அடியேன் ஸவிநயமாகச் செய்து கொள்ளும் ப்ரார்த்தனை.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே வேங்கடநாதாய வேதாந்தகுரவே நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:— திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 11.] ரௌத்ரி௵ மார்கழி௴ [ஸஞ்சிகை 3.

“த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே - வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥” [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

“நாவே! கேசவனைப் பாடு. மநமே! ஸ்ரீதரனைப் பஜநம் செய். கைகாள்! அச்யுதனை அர்ச்சியுங்கள். செவிகாள்! பகவத் கதைகளைக் கேட்பீர்கள். கண்களே! ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைத் தர்சியுங்கள். பாதங்களே! ஹரியினுடைய ஆலயத்துக்கு நடப்பீர்கள். மூக்கே! முகுந்தபாத துளஸியை மோவாய். ஶிரஸே! அதோக்ஷஜனை வணங்கு.” இவ்வண்ணம் முகுந்தமாலையில் ஶ்லோகமிருக்கின்றது. குலசேகரன் காலத்தில் அந்த ஶ்லோகார்த்தத்தை அநுஷ்டித்தவர் பலர். நமது பால்யத்திலும், மேற்படி ஶ்லோகம் பஞ்சுபெயரால் ஆப்தவாக்யமாகக் கொள்ளப்பட்டது. இப்போது அந்த ரீதி மாறிவிட்டது. ‘காலோயம் துரதிக்ரம:’ என்கிறபடியே, கால வைஷம்யத்தை அதிக்ரமிப்பது கஷ்டம். வைதிகதர்மங்கள் லோபமடைகின்றன. வைதிகஸம்ப்ரதாயமும் அபாவத்தை அடைகின்றது.

மஹம்மதியர் அரசாண்டகாலத்தில் மதாந்தியராகாது நின்றவர்கள் ஸ்வதர்மங்களைக் காப்பாற்றிவந்தார்கள். வயிற்றின் கொடுமைக்காக நம்மவர்களால் அப்யஸிக்கப்பட்ட பாஸ்சாத்ய வித்தையானது ஸர்வத்ர ஸ்வதர்மத்யாகத்தில் முடிகின்றது. ஸ்வதர்மத்தில் மரணம் ஸ்ரேயஸ் என்றார் பகவான். இப்போது ஸ்வதர்மத்துக்கு மரணம் விதித்திருக்கின்றனர். வ்யவஹாரத்துக்காக ஈஸ்வரனை ஸ்மரிக்கின்றனர். 'காமத்தை அநுஸரித்து ப்ரயத்நம் உதிக்கின்றது; ப்ரயத்நத்தை அநுஸரித்து வ்யாபாரங்கள் தொடர்கின்றன; வ்யாபாரங்களை அநுஸரித்து பலங்கள் உண்டாகின்றன' என்றிவ்வண்ணம் ஸ்ருதி காட்டிய உண்மை இப்போது விசேஷமாக விளங்குகிறது. தத்காலம் ஜந்மத்தால் ப்ராஹ்மணன் ஆனாலும் பாஷாந்தர நிபுணர்களிடமோ, தேசாந்தரவாஸிகளிடமோ அவன் உபநயநத்தை அடைகின்றான்; ஸந்த்யா க்ரியைகள் காபிகிளப்புகளிலோ, விளையாட்டு ப்ரதேசங்களிலோ நடைபெறுகின்றன; ம்லேச்ச ஸாத்ருஸ்யத்தைத் தினேதினே ஸ்ரத்தையோடு ஸம்பாதிக்கின்றவர்களிடம் ப்ராஹ்மண்ய ஸங்கைக்கு இடமில்லாமல் போகின்றது. அவ்வித ஸங்கைக்கு முற்றிலும் இடமின்றி நிற்க ஸுரேந்த்ரநாத பானர்ஜி என்பவர் தாமும் ப்ராஹ்மணனென ப்ரகடநம் செய்கின்றார்.

லாஜ்பட்ராய் என்கிற தேசாபிமானி நம்முடைய ஜநங்கள் பரலோகத்தை ஆகாங்க்ஷித்துக்கொண்டு இஹலோகாநுபவத்தை த்யாகம் செய்கின்றார்கள் என்று பயப்படுகின்றார். இந்தப் பயத்துக்கு ஹேதுவைக்காணோம். கூலியாட்கள் கூட்ட ஸங்கேதபலத்தைக் கொண்டு முதலாளிகளை நிர்ப்பந்திப்பது பரலோக ஸாதநமாகுமோ? மதராஸ் ரெயில்வே உத்யோகஸ்தர்களால் தள்ளிவிடப்பட்ட கூலியாட்கள் தண்டவாளத்தைப் பிடுங்கி ரெயில்வண்டிகளுக்குச் சேதம் விளைவித்துப் பகு ப்ரயாணிகளுக்குத் துன்பம் உண்டாக்கிப் பலரைக்கொன்று விட்டு மோக்ஷமார்க்கத்தில் ப்ரவேசிக்கப்போகின்றார்களா? இன்னும் வருஷந்தோறும் கூடுகின்ற காங்க்ரஸ் முதலான ஸபைகளில் அத்யாத்ம விஷயங்களா விசாரிக்கப்படுகின்றன? ஒரு ரூபாய்க்கு இரண்டுபடி அரிசி, மோக்ஷத்தை அபேக்ஷித்தவர்களாலா விற்கப்படுகின்றன? ஷாப்புகளுக்கும் கடைத்தெருவுகளுக்கும் சென்றால் ஹரிகதைகளா கேட்கின்றோம்? பள்ளிக்கூடங்களும், லெக்சர் (lecture) ஸ்தாநங்களிலும் ஆத்மகுண பூர்த்தியா உபதேசிக்கப்படுகின்றது? பத்துலக்ஷம் பெயர்க்குள் தேடிப்பார்த்தால், "ஈஸ்வரன் ஒருவன் உண்டு, ஸரீர வியோகாநந்தரம் அவனை நாம் அடைய வேண்டும்" என்று ஸ்மரிப்பவர் பத்துப்பெயர் அகப்படுவரா? ஏன் லாஜ்பட்ராய் அவ்வண்ணம் கஷ்டப்பட்டாரோ தெரியவில்லை. லோகாந்தரஸ்மரணம் ஒருவர்க்கும் கூடாது என்று அவர் தாத்பர்யமோ?

கந்தி யென்றொருவர் ஸமீபத்தில் மாஹாத்ம்யம் பெற்றவர். அவருடைய த்ரிகரணங்களும் ஸமாநப்ரவ்ருத்தியில் பர்யவஸிப்பது நிஜமே. லோகாநுபவத்தை அவர் ஸ்வார்த்தம் த்யஜிப்பவர். பரோபகாரத்தின் பொருட்டுக் காராக்ருஹ ப்ரவேசபர்யந்தம் துணிந்தவர். ஆனால் விஷயசிந்தனையை ஆழ்ந்து செய்பவராக நாம் அவரை எண்ண அவகாசமில்லை. ப்ராஹ்மணர் அஹங்காரத்தால் தமக்கும் இதரர்க்கும் பேதத்தைக் கலபித்தார்களென்றும், இது பைஶாச வ்ருத்தியென்றும், பஞ்சமரென்று சொல்லப்பட்ட வகுப்பினர்கள் மற்ற ஜாதியர்களால் பலாத்காரமாகக் கீழ்ப்படுத்தப்பட்டார்களென்றும், ஆதலால் ஐரோப்பியர்கள் ஹிந்துக்களைப் பஞ்சமர் ஸ்தாநத்தில் வைத்திருக்கின்றார்களென்றும் அவர் உத்கோஷிக்கின்றார். இவ்வுக்திகள் காரண கார்ய பாவ விவேகஜந்யமாகத் தென்படவில்லை. கந்தியினுடைய அபிநிவேசமானது அவருடைய புத்தி ஸஞ்சாரத்துக்கு அவகாசம் தரவில்லையோ? அவர் சரித்ரம் படித்திலரோ? படித்தும் சிந்தித்திலரோ?

க்யாதி பெற்ற அதிராஜ்யங்கள் பல அழிந்தன. அதை நடத்திய ஜநங்கள் நாமமாத்ர ஸேஷராகப் போய்விட்டார்கள். ஈஜிப்டு, பாபிலன், அஸிரியா, பூர்வ பெர்ஷியா, க்ரீஸ், ரோம், இந்த மஹா தேசங்கள் திகந்த வ்யாபகங்களாகப் பகுகாலம் ப்ரகாசித்து அந்தர்த்தாநமே அடையவில்லையா? அந்தத் தேசத்தவர்கள் எங்குப் போனார்கள்? அவர்கள் யாது பஞ்சமர்களைத் தாழ்த்திவைத்திருந்தார்கள்? மொகல் அதிராஜ்யம் போயிற்றே! எந்தப் பஞ்சமரை அவர்கள் தாழ்த்திவைத்தார்கள்? டர்க்கி தேசத்தார் துக்கமுற்றனரே! எந்தப் பஞ்சமரை அவர்கள் தாழ்த்திவைத்தார்கள்? ஆனால் கந்தியினுடைய உக்தியில வாஸ்தவம் உண்டானால் ஐரோப்பியர்க்கும் ஒருகாலம் பஞ்சமத்வம ஸித்திக்கமாட்டாதோ? அந்த உக்தி ஸமீசீநந்யாயத்தால அநுக்ரஹிக்கப்பட்டதன்று.

'சாதுர்வர்ண்யம் மயா ஸ்ருஷ்டம் குணகர்ம விபாகஶ: ।'

என்று கீதாவசநம் உள்ளது. குணகர்மங்களின் ப்ரயுக்தமாய் லோகத்தில் பேதங்களற்றுப்போமோ? போகமாட்டாதே. ஆனால் பேதங்கள் ஜாதிக்ருதமாகக் கூடாது; வ்யக்திக்ருதமாக நடக்கலாம் என்று சொல்லக்கூடும். உத்க்ருஷ்டமான குணகர்மங்களோடு கூடினவர்களும், மத்யஸ்த குணகர்ம விஶிஷ்டர்களும், நீசர்களும், ஸ்வ வ்ருத்திகளில் ரமித்தே லோகத்தில் பெருகுகின்றார்களாதலால், ஸ்வ வ்ருத்திகளை அவர்கள் ஸ்வஸந்ததிகளின் பொருட்டு வேண்டுவதும் லோகவழக்கம். வ்ருத்தி ஸாமாந்யம் ப்ராயேண விவாஹாதி ஸம்பந்தங்களுக்கும் ஸஹபோஜநத்துக்கும் காரணமாகின்றது. இவ்வண்ணம் வகுப்புகள் லோகத்தில் உண்டாவது ஸஹஜம். தேசாந்தரங்களில் இவ்வித பேதங்கள் ஸஹபோஜநத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமாகவில்லை என்னலாம். அதுவும் உண்மையல்ல. அங்கே ஸ்பர்ஶதோஷ த்ருஷ்டிதோஷங்கள் இல்லை. இங்கே அவையுண்டு.

வேதங்களின் பூர்வபாக மதமானது க்ரியா பாஹுள்யத்தை அபேக்ஷிக்கின்றது. க்ரியைகள் பலவிதமான இஷ்டஸாதகங்களாக விதிக்கப்பட்டன. க்ரியைகளுக்கு உபயோகமாகின்ற த்ரவ்யங்களுக்கு ஸம்ஸ்கார விஶேஷங்கள் சொல்லப்பட்டுள. க்ரியைகளில் அந்வயிக்கின்ற யஜமானர்க்கும் ருத்விக்குகளுக்கும், அந்தஶ்ஶுத்திகரங்களாயும் பாஹ்ய ஶுத்திகரங்களாயும் பல வ்யாபாரங்கள் விதிக்கப்பட்டுள. இவற்றை ஆலோசித்துக் தர்ம ஶாஸ்த்ரம் எழுதினவர்கள் ஆர்ய ஜநங்களால் நித்ய நைமித்திக கர்மங்கள் செய்யப்படவேண்டும் ப்ரகாரங்களை விவரித்திருக்கின்றனர். அந்த க்ரியைகளும் அவற்றிற்குப் பொருந்திய ஆசாரங்களும் வேதாந்த மதநிஷ்டர்களுக்கும் வேண்டியிருக்கின்றன. ஆனால் அவை யாதொரு இஷ்டப்ராப்தியினுடைய உத்தேஶமுமின்றிக் கேவலம் பகவதாராதநமாகப் பண்ணும்படி அத்யாத்ம ஸம்ப்ரதாயம் வேண்டுகின்றது.

வைதிக தர்மங்கள் ஸ்நாநம் முதலான ஆசாரங்களின்றிக் கைகூடமாட்டா. 'ஆசார ப்ரபவோ தர்ம:' என்று மஹாபாரதவசநம். '[illegible]' என்கிறபடியே, பலோத்தேஶத்தால் பண்ணப்பட்ட கர்மங்களுக்குப் பலப்ரதன்

அந்தந்தத் தேவதாந்தர்யாமியான பகவான் என்பதும், பலாபேக்ஷையின்றிப் பண்ணப்பட்ட கர்மங்களால் அவனே ஆராதிக்கப்படுகின்றான் என்பதும், ஶாஸ்த்ரஸம்மதம். இந்த விதமாகச் செய்யப்பட வேண்டிய வைதிக கர்மங்கள் ஆசாரமின்றி ஸித்திக்கமாட்டா; 'ஆசாரஹீநம் ந புநந்தி வேதா:' என்றும் ஸ்மரிக்கப்பட்டது.

த்விஜர்கள் உபநயநம்போன்ற பல ஸம்ஸ்காரங்களுடன் கூடினவர்கள். ஸம்ஸ்காரம் ஶுத்திகரம். ஸம்ஸ்காரங்களாலும், ஸதாசாரங்களாலும், வைதிக கர்மங்களில் அதிகாரம் பெற்றவர்கள், அஸம்ஸ்க்ருதர்களோடும் அநாசார ஶீலர்களோடும் ஸஹபோஜநாதிகள் பண்ண அமையுமோ? இன்னும் ஆஹாராதிகளும் பூர்வ வாஸநாநுரூப ருசிபேதங்களும், ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸ பேதயுக்தங்களென்றும், ஶுத்தாஹாரம் அந்த:கரணஶுத்தியைப் பண்ணுமென்றும் ஶாஸ்த்ரத்தாலும் அநுபவத்தாலும் வெளியாகின்றது. த்விஜர்க்கு நியமேந ஸத்வாஹாரம் விஹிதம். அந்யர்க்கு அந்த நியமமில்லை. அப்படிப்பட்டவர்களுடைய ஸம்ஸர்க்கம் த்விஜர்களுக்குப் பலவித தோஷங்களை விளைவிக்குமே. த்விஜர்கள் இத்தகைய காரணங்களால் தங்களிடம் ஒரு உத்க்ருஷ்டதையும், மற்றோரிடம் ஒரு நிக்ருஷ்டதையும் பாராட்டுகின்றார் என்றால், இந்த ரூபமான அபிநிவேசம் கிறிஸ்தவ மஹம்மதியர்க்குள்ளும் இல்லையா? மதாந்தரஸ்தர்கள் ஸ்வமதங்களில் சேராதவர்களுக்குத் தங்களையொத்த லோகாநுபவத்தையும் தகைகின்றார்கள். அவ்வண்ணம் த்விஜர்கள் என்றும் செய்தவர்களன்று. ப்ராஹ்மணர்கள் பூமியில் பெருத்தவர்களல்லர்; தநத்தில் பெருத்தவர்களல்லர்; ராஜ்யமாண்டவர்களல்லர்; அஹிம்ஸையை வ்ரதமாகப் பூண்டவர்கள்; வித்யாப்யாஸம் அவர் தொழில்; தாரித்ர்யம் அவர்கள் ஸ்திதி. காளிதாஸன், 'பரஸ்பர விரோதிந்யோரேகஸம்ஶ்ரய துர்லபம் । ஸங்கதம் ஶ்ரீஸரஸ்வத்யோ: பூதயேஸ்து ஸதா ஸதாம் ॥' என்று சொன்னார். வித்யையும் பொருளும் ஓரிடம் கூடுவதில்லை என்று ஶ்லோகதாத்பர்யம். இந்த உண்மை ப்ராஹ்மணரிடம்தான் பொருந்தி நின்றது. ஸ்வகர்மாநுஷ்டாந நிமித்தமாக ஸதாசாரங்களை விடாதவர்கள். அந்தக்

கர்மங்களும் ஆசாரங்களும் மற்றவர்களோடு விசேஷ ஸம்ஸர்க்கம் பண்ணாமலிருந்தது காந்திக்குத் தோஷமாகில், காந்தியினுடைய மேதையைப்பற்றிக் கிஞ்சித் சங்கைதான் உதிக்கின்றது. பாஷாந்தரத்தில், பரம்பராகதமான ஆசாராதிகள் ஸ்வாபாவிகமாய்ப் பரிணமிக்கின்றன என்று சொல்லப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட ஸ்வாபாவிக குணலக்ஷணம் ப்ராஹ்மணர்க்கு ஸர்வதேச காலங்களிலும் ஸர்வவித பக்ஷணங்களைத் தகைகின்றது.

ஐரோப்யர்கள், பூமியில் மூன்று பாகத்தை ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொண்டார்கள். மிகுந்த பாகமொன்றும் அவர்களைத் திரஸ்கரிக்கச் சக்தியற்றது. அந்த ஒருபாக ஜனங்கள் அவர்களால் தாழ்த்தப்பட்டு அநாதரிக்கப்படுகின்றார்கள். கீழ் ஆபிரிக்காவைக் கவர்கின்றவர்க்குள் மேஜர் க்ரோகன் என்றொரு மநுஷ்யன் இருக்கின்றான். அவன் "நான் உலகம் முழுதும் பார்த்தேன். ஐரோப்ய நாகரீகம் அந்ய ஜனங்களுக்கு அநுகூலம் செய்யுமென்பதை நான் நம்பவில்லை. அது சென்றவிடமெல்லாம் அவர்களுடைய ஸர்வவித நாசம் ஸித்தம். ஆகிலும் அத்தொழிலை நாம் மேற்கொண்டோம். அதன் பயனைக் கண்திறந்து பார்ப்போமாக. ஸமுத்ரத்தில் அலைகள் மோதிவருகின்றனபோல் இரண்டு ஜனங்களுக்கும்கூட வஸிக்க இடமற்றுப்போகும் காலம்வந்தால், ஒன்று மற்றொன்றின் வ்ருத்தியால் வணங்கி மறைந்துபோக வேண்டியதே! தேசஜனங்களுடைய பூமியை நாம் திருடியாயிற்று. இப்போது அவர்கள் சரீரங்களையும் திருடவேண்டும். அவர்களை நமக்கு உழைக்கும்படிச் செய்யவேண்டும். இப்போது தேசஜனங்கட்கு ப்ரத்யேக வஸதிகள் கல்பிப்பது என்பதும் முடிவான விஷயத்தை (அதாவது அவர்களுடைய ஸம்பூர்ண நாசத்தை) தடுக்கமாட்டாது. தகுந்த காலத்தில் வெள்ளைக்காரன் எல்லாவற்றையும் கைகொள்வான். அது இப்போது ந்யூஜிலந்து எனும் தேசத்தில் நடக்கிறது. அது யுனைடட் ஸ்டேட்ஸ எனும் தேசத்திலும் நடக்கின்றது. ஆதலால் ஆபிரிக்காவிலும் அது நடக்கப் போகின்றது." என்கிறபடியே சரித்ர விமர்சனம் பண்ணியிருக்கின்றான். க்ரோகன் என்பவனைப்போல் நமக்கும் டையர், ட்வையர், என்கின்றவர்கள்போல ஜனங்கள் உண்டு. நிராயுதபாணிகளாய், நிரபராதிகளாய், பலாயநத்தில் ப்ரவ்ருத்தர்களாய் இருந்த

ஜனங்களைத் துப்பாக்கிகளைக்கொண்டு சுட்டு ஐந்நூறு பெயர்க்குமேல் கொன்றவனை இந்தத் தேசத்தில் இருக்கின்ற ஐரோப்யர்களில் பெரும்பான்மையோர் ச்லாகிக்கின்றார்கள். இங்கிலாந்து தேசத்திலும் டையர் அபிமானிகள் பெருகுகின்றனர். நமது தேசத்தில் சில ஜாதிகள் தாழ்த்தப்பட்டார் என்பது டையர் தொழிலுக்குக் காரணமாமோ? ஐரோப்யர் தவிர லோகத்தில் மற்ற யாவத் ஜனங்களும் ஸமானமான துர்த்தசையை அடைந்திருக்க, அதற்கு ஸமானகாரணத்தைத் தேடுவதைவிட்டு, உந்மத்த ப்ரலாபம் செய்வது புத்திமான்கள் வ்யாபாரமல்ல. மக்காவில் மஹம்மது பிறக்காவிட்டால் லோகசரித்ரம் வேறு விதமாயிருக்கும். மகம்மதிய மதம் பரவின இடமெங்கும் பூர்வ ஸம்ப்ரதாயங்கள் நாசமடைந்தன. நமது தேசத்தில்மட்டும் பூர்வவித்யை நாசமடையவில்லை. அதற்கு இப்போது நம் தேசத்தவர்களால் நாசம் எட்டிப்பார்க்கின்றது. கிலாபத் விஷயமாக ஸர்வ மஹம்மதியர்களும் எம்மட்டும் மதாபிநிவேசம் கொண்டிருக்கின்றார்கள்? இங்கிலீஷ் கற்ற நம்மவர்கள் அவர்களைப் பார்த்தாவது நல்ல மார்க்கத்தில் திரும்பப்படாதா? கண்டவரும் கண்டபடியெல்லாம் நம்மவர்க்குள் பேசுகின்றார்களே! மஹம்மதியர் ப்ருதிவீராஜனை ஜயித்துக் கொன்றதற்கும், பஞ்சமர் தாழ்த்தப்பட்டனர் என்கிற கதைக்கும் எங்கே ஸம்பந்தம் கூடும்?

எந்த விஷயத்தில் ஸாது வெட்கப்படுவனோ அதில் அஸாது ஸந்தோஷிக்கின்றான் என்று சொல்லப்பட்டது. ப்ராசீந ஸம்ப்ரதாய விரோதிகள் யாவரும் தத்காலம் கொண்டாடப்படுகின்றனர். மதப்ரயுக்தமாக ஆர்யமதம் வெளியிட்டதின்மேல் அறியக்கூடிய தொன்றில்லை. உபநிஷத்தும் கீதையும் அந்த விஷயத்தில் தெரிவிக்கக்கூடிய யாவத் உண்மைகளையும் தெரிவித்துவிட்டன. அநாதியாய் அவிச்சிந்நமாய் தழைத்த ஸம்ப்ரதாயம் வைதிக ஸம்ப்ரதாய மொன்றே. அதனுடைய பூர்வோத்தர பாக ஸங்கதியை ஸம்யக் ந்யாயத்தால் நம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள் விசதமாகக் காட்டியிருக்கின்றார்கள். அவர்களுடைய உக்திகளை அறியாமலும், அநாதரித்தும், விருத்த ஸம்ஸர்க்க தோஷத்தால் ஸநாதந தர்ம தூஷகர்களாய் இந்தியாவில் உதித்த ப்ரஷ்டர்கள் தத்காலம் அதே தோஷதூஷித சித்தர்களான பாஷாந்தர வித்யார்த்திகளால் கொண்டாடப்படுகின்றார்கள். [illegible]

சாதிகள் இப்போது பெருகுகின்றார்கள். ஐஹிக ப்ரதானர்கள் பாஸ்சாத்யர். பாஸ்சாத்ய வித்யாப்யாஸம் மற்றோரையும் அவ்வண்ணம் செய்கின்றது. ஐஹிக விஷயங்களில் ஸமாநாவகாஸம் எல்லா ப்ராஜைகளுக்கும் உண்டாவதை வைதிக ஸம்ப்ரதாயம் தடுக்கவில்லை. 'ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு' என்கிற ஸ்லோகப்படி பகவதாஸ்ரயணத்திலும் யாவர்க்கும் அதிகாரம் உண்டு; ஆஸ்ரயிப்பவர் யாவர்க்கும் ஆமுஷ்மிகமும் ஸமமாகக் கிடைக்கும். ஆஸ்ரயணத்தில் அபிமுகரா யிருப்பவர்க்குக் கர்த்தவ்யங்களான கர்மங்கள், அநுஷ்டிக்க வேண்டிய ஆசாரங்கள், புஜிக்க வேண்டிய ஆஹாரங்கள், சேரத்தகுந்த ஸம்ஸர்க்கங்கள், ப்ரயத்நத்தால் ஸம்பாதிக்க வேண்டிய ஆத்மகுணங்கள், ஸாதித்துக்கொள்ள வேண்டிய இந்த்ரிய நிக்ரஹங்கள் இவையாவும் பகவத்கீதையில் 13-வது முதல் 17-வது அத்யாயம் வரையில் விவரிக்கப்படுகின்றன. பகவானுடைய உபதேசங்களை யதாவத்தாக அறிந்தவர்கள், காந்தி முதலானவர்களைப்போல் பேசமாட்டார்கள். மற்ற எவ்வித குணங்கள் காந்தியினிடம் ப்ரகாசித்த போதிலும், தத்வஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தில் அவர் மட்டமானவரே. தத்வஜ்ஞாநம், ஜ்ஞாநாநுகுணமான வ்ருத்தம், ஸதாசாரம் இவை முமுக்ஷுவுக்கு அத்யந்தம் வேண்டியவைகள். நமது பூர்விகர்கள் கேவல ஸாஸ்த்ரவஸ்யதையை ஆதரித்தார்கள். அவர்கள் ஏகாந்திகள்; நிரஹங்காரிகள்; யத்ருச்சயாகக் கிடைத்தவற்றில் ஸந்துஷ்டர்கள்; ஸர்வபூதங்களுக்கும் ஹிதத்தில் ரமித்தவர்கள். அவர்களைத் தூஷித்தல் ப்ரபலமான பாகவதாபசாரம் ஆகின்றது.

ஸாஸ்த்ரத்தைப் பொய்யென்றும், அதை நம்பினவர்கள் மித்யாபிமானிகள் என்றும் சொல்பவர்களுடன் வாதமில்லை. ஆகிலும் புத்தி பூர்வமாக ஸாஸ்த்ரத்தை விஸ்வஸித்தவர்களைத் தூஷித்தல் ஒருவித ந்யாயத்திலும் சேரமாட்டாது.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:.

ஆழ்வார் பெருமை.

"முந்துற்ற நெஞ்சே! முயற்றி தரித்துரைத்து
வந்தித்து வாயாரவாழ்த்தியே—சந்த
முருகூருஞ் சோலைசூழ் மொய்பூம் பொருநல்
குருகூரன் மாறன்பேர் கூறு."

ச்ருதி ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராணங்கள் ப்ரதிபாதிக்கிற தத்வங்கள் மூன்று. அவை சித்தென்றும் அசித்தென்றும் ஈஸ்வரனென்றும் கூறப்படும். அவற்றை 'போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரஞ்ச மத்வா ஜுஷ்டஸ்தத ஸ்தேநாம்ருதத்வமேதி' என்கிறபடியே அறிந்து, மோக்ஷோபாயாநுஷ்டாநம் பண்ணி, அவ்வுபாயாநுஷ்டாந பலத்தாலே மோக்ஷத்தைப் பெறுகிறானென்று ஸகலஹித ப்ரமாணங்களும் ச்ருதி கூறுகிறது. இதில் ஈஸ்வர தத்வத்தை 'பதிம் விஸ்வஸ்யாத்மேஸ்வரம்', 'ஈஸ்வராணாம் பரமம் மஹேஸ்வரம்', 'ஹ்ரீஸ்ச தே லக்ஷ்மீஸ்ச பத்ந்யௌ' என்று ஸர்வலோகேஸ்வரனாகவும் லக்ஷ்மீநாயகனாகவும் ஸ்ரிய:பதியாகவும் நிரூபித்து, ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபத்தை 'யஸ்ய ஸ்திதௌ ஜகத்ஸ்திதி', 'ப்ராப்துஸ்ச ப்ரத்யகாத்மந: ப்ராப்த்யுபாயம் பலம் ப்ராப்தேஸ் ததா ப்ராப்தி விரோதி ச வதந்தி ஸகலா வேதாஸ் ஸேதிஹாஸ புராணகா:' என்று ஸம்க்ஷேபத்தாலும் விஸ்தாரத்தாலும் நிர்ணயித்து, இந்த ஸூக்ஷ்மார்த்தமான ஜ்ஞாநமும் அநுஷ்டாநமான வ்ருத்தியும் துர்லபமாயிருக்க, 'ஸூக்ஷ்மமான அய:விஷத்தில் வழியொன்றே உள்ளது' என்று ஓதிக்குமாறுபோல

ஶரீராத்மத்தை அறிந்து, 'தேவோஹம் மநுஷ்யோஹம்' என்று ப்ரமித்து அஹங்கரித்து, ப்ரஹ்மக்ஷத்ராதிகளில் அபிமானமடைந்து, இவ்வஹங்கார மமகாரங்களை நித்யமாயடைந்து, ஸ்வதந்த்ரமான ஸார்வ ஸ்வாதந்த்ர்யங்களைத் தன்பால் ஆரோபித்து, ஶப்தாதிவிஷய ப்ரவணராய் ஶேஷவஸ்துவிஷய விமுகராய் பகவதாஜ்ஞாதிலங்கநமும் பண்ணி, து:க பரம்பரைகளை மேல் மேலாக அநுபவிக்கிற சேதநர்படியைக் கண்ட ஈஶ்வரன், தலைப்புறத்துக்குத் திருந்தாத இடத்தில் சேனையுடன் கூடிப் புறப்படும் ராஜாக்களைப்போல ராமக்ருஷ்ணாதிரூபேண அவதரித்துத், திருத்தும்படி ஶாஸ்த்ர வாக்யத்தைக் காட்டினால், 'வாக்யந்து பரோக்ஷவிஷயம் ப்ரத்யக்ஷம் ந கஸ்யசித்' என்று தம் வாக்யத்தை ஸந்தேஹித்த யறிவார்களென்று காட்டின இடத்திலும், பெரியவன் தாழநிற்பதாகிய ஸௌஶீல்ய குணத்தில் ஈடுபடமாட்டாமல் தம் வாக்யத்தையும் அறிந்து நடக்காமல் 'அவஜாநந்தி மாம் மூடா மாநுஷீம் தநுமாஶ்ரிதம்' என்று பகவானே வயிறெரிந்து சொல்லும்படி அவஜ்ஞை பண்ணி விமுகரான அளவில், பார்வை வைத்து ம்ருகம் பிடிப்பாரைப்போலே ஸஜாதீயரான சேதநரைக்கொண்டே திருத்தப் பார்த்தருளி, பராங்குஶ பரகால விஷ்ணுசித்த ப்ரப்ருதிகளை இவ்வுலகில் அவதரிப்பித்தருளினான். இவர்கள் மற்றுள்ளாரெல்லாரிலும் சீரியரென்பதையும், இவருள்ளும் நம்மாழ்வார் சீரியரென்பதையும் அடியேன் சிற்றறிவிற்கெட்டியவாறு சிறிது விஜ்ஞாபித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

'தேஹமேவாத்மா'வென்று ப்ரமிப்பார் இவ்வுலகவாழ்க்கையில் தத்தமக்குத் தோன்றியவாறே சில சிற்றின்பங்களைப் பரமபுருஷார்த்தமாகக் கருதி அநுபவித்து, ஶரீர ஶரீரஸம்பந்தி வஸ்து க்ஷீணித்தவாறே து:கித்து முடிந்துபோகாநிற்க, இவருள் சில சீரியர், 'தேஹேந்த்ரிய மந:ப்ராணதீப்யோऽந்யோऽந

ந்யஸாதந: । நித்யோ வ்யாபீ ப்ரதிக்ஷேத்ரமாத்மா பிந்ந: ஸ்வத: ஸுகீ' என்கிறபடியே, தேஹாத்யதிரிக்தமாயிருப்பதோர் ஆத்மா உண்டு. அவன் ஸுகஜ்ஞன். அவன் ஶப்தாதி விஷய போகங்களை ஸர்வதா ஶரீரத்தைக் கொண்டு ஐஹலௌகிகத்தும் ஸ்வர்காதி லோகத்தும் அநுபவிப்பன். அதற்கு உபாயம் அநேக ஶ்ரேயஸ்ஸாதநமான ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகள் என்றும், 'ஸ்வர்ககாமோ யஜேத' என்று ஸாதயாதரராய் அவைகளை யநுஷ்டித்து, எருது பஶுக்கள்போலக் கணக்கிலே, 'பஶவஸ் ஸந்தி தேவாநாம்' என்கிறபடியே தேவதைகளுக்கு இட்ட வேலையைச் செய்து அவர்களைச் சுமந்து திரிந்து கஷ்டப்பட ; இவரிலும் சீரியராய் ஶதாஶ்வமேதம் முதலானவைகளைச் செய்து இவர்களுக்கு அரசனென்னும் பெருமை படைத்த ஸுரபதி பஶுபதி ப்ரஜாபதி என்கிற பெரிய பதத்தை நிர்வஹித்தவர்களுங்கூட அதிஶயித ஶப்தாதிவிஷய போகங்களை அநுபவித்தாலும், ஹந்த! அஸுர ராக்ஷஸாதிகள் கையிலே தாங்கள் பட்டபாடுகளை நினைத்து வருந்த ; இவரிலுஞ் சீரியர்கள், 'ஶரீராத்மவிவேகம் பெற்று ஶப்தாதி விஷயாநுபவமானது அல்பம் அஸ்திரம் து:கமூலம் து:கமிஶ்ரம் து:கோதர்கம் விபரீதாபிமாநமூலம் ஸ்வாபாவிகாநந்த விரோதி என்கிற தோஷபூயஸ்த்வத்தையுடையது; ஆகையாலே ஹேயம்; கேவலஜ்ஞாநானந்த லக்ஷணமான ஜீவாத்மாநுபவமே 'ஜராமரண மோக்ஷாய' என்கிறபடியே மோக்ஷாநுரூப ஸ்வபாவமாதலால் உபாதேயம்' என்று ப்ரமித்து, நித்யஸம்ஸாரகமான கைவல்யப்படு குழியில் வீழ்ந்து, பகவத் பாரதந்த்ர்யமான ஸாக்ஷாந்மோக்ஷத்தை இழந்து விடுவர். அந்யாத்ம ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு உபதேஷ்டாக்களான வ்யாஸ பராஶராதிகளும் அபிகாரிபாரதந்த்ர்யத்தினாலே பகவதநுபவத்தை ஸர்வகாலங்களிலும் அநுபவிக்கப் பெறார்கள்.

இவர்களிலும் சிறிய பராங்குச வ்யதிரிக்த விஷண்ணசித்த ஸம்ஸாரிகளான ஸம்ஸார ஸாகரமக்நரான ஆத்யாத்மிகாதி தாபத்ரய ஜந்ம ஶோகங்களில் மூழ்கி, பின்னர் பகவத் கடாக்ஷத்தில் மண்டியும் பகவத் கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்ய ஸாம்ராஜ்யங்களையும் அநுபவித்து வந்தார்கள்.

பராங்குசரென்றும் சடகோபரென்றும் திருவழுதி வளநாடர் என்றும் மாறனென்றும் காரிமாறனென்றும் திருவாய்மொழிப் பெருமாளென்றும் வேதந் தமிழ்செய்த பெருமாளென்றும் திருக்குருகூர் நம்பியென்றும் ப்ரஸித்தரான நம்மாழ்வாரை என்றால், அவர் திருநாமங்களை அன்னார் பெருமையினை நன்கு விளக்கும். எவ்வாறெனின் :—

பராங்குசர் என்றால் பரமதங்களாகிய மத்தகஜத்தை யடக்கும் அங்குசம் போல்பவர் என்று பொருள். இதற்கு நிதர்சநமாகத் தாமருளிய திருவாய்மொழியில் 'சுரரறிவருநிலை', 'உளனெனி லுளனவன்' என்னும், பாசுரங்களால் முன்னடியிலேயே பௌத்த பாஹ்யவாதி மத நிராகரணம் பண்ணி, பின்னர் 'ஏபாவம் பரமே', 'ஏறனைப்பூவனை' 'தேவு மெப்பொருளும்', 'கருத்தில் தேவும்' என்ற பாசுரங்களாலும், 'ஒன்றுந்தேவும் என்ற தசகத்தாலும், ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராணங்களாகிய ப்ரமாணங்களாலே ஸயுக்திகமாக நிரஸித்தும், மற்றுமிடம் வந்தவாறே 'ஓடித்திரியும் யோகிகளும்' 'உளருமில்லை யல்லரா யுள்ளாரயில்லை யாகியே' என்ற இடங்களில் ஔபாத்யாதி குத்ருஷ்டிகளை நிந்தித்தும் பரபக்ஷ நிராகரண பூர்வகமாக ஸ்வஸித்தாந்த ஸ்தாபநம் பண்ணினார். இதனால் பராங்குசர் என்று திருநாமமாயிற்று.

சடகோப ரென்றால், சடமென்கிற வாயுவிசேஷத்தில் கோபத்தையுடையவர் என்று பொருள். கர்ப்பநிர்க்கமணமாகப் பிறக்கும் ஜீவன் மாதாவின் உதரத்தில் தங்கிப் புண்ணை யுறைய வரியுண்டு ஸுக்ருத துஷ்க்ருத பலமாக ஜாடராக்நி ஸந்தப்தனாய் கர்ப்பவாஸ மஹா

ஸங்க்லேசத்தை அநுபவித்து, அநாதிகாலமாய்த் தான் பண்ணின புண்ய பாபங்களில் ஜந்மாந்தரீண ஸஞ்சித ஸம்ஸ்காரங்களை யுடையவனாய்த் தலைமேல் கூப்பிய கையனாய் ஹ்ருதய கமலவாஸியான பகவானையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து நின்றவளவிலே ப்ராஜாபத்ய வாயுவாலே தலைகீழாகத் திருப்புண்டு ப்ரஸவ மாருதத்தாலே யோநியந்த்ர பீடிதனாய்க்கொண்டு முன்கூப்பிய கையனாகவே வெளியே வருங்காலத்தில் இவனுடைய பூர்வஜ்ஞானத்தைப் போக்கவும் பூர்வம் அநுபவித்த பகவானை மறைக்கவும் பூர்வ ஜந்மாநுபூத ஜந்மாதி ஸ்ம்ருதிகளை இழக்கவும் வைஷ்ணவீயான பகவந்மாயைக்கு வசமான சடமென்கிற வாயுவானது மூடிக்கொண்டு பகவானை மறைத்துவிடும். இப்படிப்பட்ட ஸமயத்திலே தான் பகவானை க்வ? க்வ? க்வ? (எங்கே எங்கே எங்கே) என்று கதறும். இத்தகைய சடமென்கிற வாயுவை நிரஸித்து அவதாரம் முதற்கொண்டே மநுஷ்யர்க்கு தாரக போஷக போக்யங்களான அந்நபாநாதிகளை வெறுத்து தத்ஸ்தாநத்தில் 'உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாம் கண்ணன்' என்று தம் திருவாக்கினாலருளிச்செய்து வர்த்தித்து, இடந்தோறும் சடகோபன் என்றருளினமையாலும் அதுவே திருநாமமாயிற்று.

திருவழுதி வளநாடர் என்னும் திருநாமத்துக்குக் காரணம்:— வழுதி என்று பாண்டியனுக்குப் பெயர். பாண்டிநாட்டுக்கு வழுதி நாடென்று பெயர். பாண்டிநாடு வளமானது ஆழ்வார் அவதாரத்துக்குப் பிறகென்றே போதரும். எவ்வாறெனின்: 'கலௌ கலு பவிஷ்யந்தி நாராயண பராயணா: । க்வசித் க்வசிந் மஹாபாகா: த்ரமிடேஷு ச பூரிஶ:' என்று கலியிலுங்கூட பகவானையே ப்ராப்ய ப்ராபகமாக அத்யவஸிக்கும் பெரியோர்கள் சிலசில இடங்களில் அவதரிப்பார்களென்றும், த்ரமிட தேசங்களிலோ என்றால் 'பூரிஶ:' என்றும் சொல்லி, 'தாம்ரபர்ணீ நதீ யத்ர க்ருதமாலா பயஸ்விநீ । காவேரீ

ரீச மஹாபுண்யா ப்ரதீசீ ச மஹாநதீ ||' என்று அவர்கள் அவதரிக்குமிடம் கூறப்புகுங்கால் முதலிலேயே தாம்ரபர்ணியைக் கூறிய படியால் ஆழ்வாரவதாரத்தை ஸூசிப்பித்து, 'யே பிபந்தி ஜலம் தாஸாம் மநுஜா மநுஜேஶ்வர | ப்ராயோ பக்தா பகவதி வாஸுதேவே(அ)மலாஶயா: ||' என்று இத்தகைய பக்தர்கள் அவதரிப்பதற்கு ஹேது தத்தேஶவாஸிகள் தந்நதீஜலபாந மாஹாத்ம்யத்தால் பக்தர்களாயிருப்பதுவே யென்றும் கூறி முடித்தமையால், வேதவேத்யனே பகவத்பக்தி பக்ஷபாதித்த அன்னார்நடுவே தாமும் அவதரித்துத் திருநகரிக்கு ஸமீபமாயுள்ள திருக்கோளூரிலவதரித்த மதுரகவிகளென்கிற ஸச்சிஷ்யர் வருமளவும் பகவதநுபவஜ்ஞாநத்தை அடக்கிக்கொண்டு, மாதாவானவள் கருவுற்ற காலந்தொடங்கி ப்ரஸவத்தை யடைந்து புத்ரன் தோன்றியவாறே அது வெளிக்கட்டெறிக்க அதையூட்டி அவனை வளர்க்குமாறுபோல, மதுரகவிகளுக்குத் தம் அநுபவ பரீவாஹரூபமான திருவிருத்தம் திருவாசிரியம் பெரியதிருவந்தாதி திருவாய்மொழி என்கிற வாசிகமான பாலையூட்டி, ஸ்தந்யமுண்ட குழந்தைக்கு தேஹம் வ்ருத்தி யாவதுபோல் பக்திவ்ருத்திபண்ணி நாட்டாரும் அநுபவிக்க இதொரு ஸௌஹார்த்தமாய்ப் பல்லாயிரம்குழாங்கள் தம்மையேவைத்த கண் வாங்காமல் கண்டநுபவிக்கிற ஸமயத்தில் அநேகம் ப்ரகாரமாய் பகவானை அநுபவித்து, பகவானும் இவரை அநுபவித்து, பரஸ்பராநுபவங்களை தம் வாசிகங்களாகிய 'அந்தாமத்தன்பு', 'வைகுந்தா மணிவண்ணனே' என்னும் தசகங்களில் உரைத்து மகிழ்ந்தவளவில் பகவான் ஆழ்வாருடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுக்கும் 'ஸத்த்வஸத்த்வ ஸத்த்வ' என்கிறபடியே அநுக்ரஹிக்க, 'தேசவன்றமர் கீழ்மேலெமரேழெழு பிறப்பும் மாசதிரிது பெற்று நம்முடைவாழ்வு வாய்க்கின்றவா' என்கிற ஸந்தோஷாதிஶயத்தால் உள்ளம்பூரித்து மகிழ்ந்த செய்தி நாடெங்கும் பரவ அந்நாட்டரசனும் இதுகேட்டு தம் பரிவாரத்துடன் திருநகரி அடைந்தவாறே

பெருங்குழுவாய் 'அணைவதரவணை' என்னும் தசகமருளும் காலமாக முதில் 'புலனைந்து மேயும் பொறியைந்து நீங்கி, நல்லமர்ந்த இல்லதோர் நாடுபுகுவீர், அலமந்து வீய அசுரரைச் செற்றான், பலமுந்துசீரிற் படிமின்னொவாதே' என்று உபதேசித்ததால் செய்வனே அரசனுள்பட நாட்டங்கத் திருந்தி பகவத்ஜ்ஞாநவானாகு மாகிற வளத்தையும் அதினுஞ் சீரிய காஶ்யபமான 'ஆழ்வார் திருவடி' என்கிற மகாவளத்தையும் பெற்றவாறே அத்தசகத்தினின் இறுதியிலே,

" கண்டலங்கள் செய்ய கருமேனி யம்மானை
வண்டலம்புஞ் சோலை வழுதி வளநாடன்
பண்டலையிற் சொன்னதமி ழாயிரத்திப் பத்தும்வல்லார்
விண்டலையில் வீற்றிருந் தாள்வரெம் மாவீடே "

என்னும் பாசுரத்தில் தம் முத்திரையாக வேறு விசேஷணமும் இல்லாமல் 'வழுதி வளநாடன்' என்று உரைத்தார். இதுவே இவர் பெருமைக்குத் தக்க சான்றாகும்.

மாறனென்றால், லோகவிலக்ஷணரென்று பொருள். இதனை 'மலக்கு நாவுடையேற்கு மாறுளதோ இம்மண்ணின் மிசையே' என்றும், 'இனியாவர் நிகரகல் வானத்தே' என்றும், பகவத் விபூதியில் ஒருவரும் தமக்கொப்பாகாமல் தாம் விலக்ஷணராயிருக்கிறபடியை, பகவத்ஸந்நிதாநத்தில் ஸ்திரராய்த் தம் பெருமையைத் தாமே அருளிச்செய்த பொய்யில் பாட்டாலும் இவர்க்கு மாறனென்று திருநாமமாயிற்று.

காரிமாறனென்றால், தம்முடைய கவிதையை பகவான் விஷயத்தில் ஆக்கின பெருமையினை உடையார் என்று பொருள். இவ்வாழ்வார் 'பாலேய் தமிழரிசைகாரர் பத்தர் பரவும்படியும் 'தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்' என்றபடியே தொண்டருண்ணு மமுதமாயும் சிறந்த ப்ரபந்த

ளைச் செய்தருளினது ஞானானந்தவாஸம் பண்ணி விஷ்ணுப்ரஸாதியாய்ப் பெற்ற வைதுஷ்யத்தாலோ என்றால் அற்றன்று. தாமே அடியில் 'மயர்வற மதிநல மருளினன்' என்று தமக்கு ஜ்ஞான பக்திகள் ஸர்வேஶ்வர கடாக்ஷத்தால் வந்ததாய்க் கூறி, 'என்றைக்கு' மென்னும் தஶகத்தில் 'யானாய்த் தன்னைத்தான்பாடி', 'தன் சொல்லால் தான்சொன்ன இன்கவி யென்பித்து' இத்யாதிகளாலே திருவாய்மொழி பாடுதலிலும் தமக்கு கர்த்ருத்வம் இல்லை யென்றும், ஸர்வேஶனே என் நாவில் வந்து புகுந்து கூறினான் என்றும் அருளி, இவ்வர்த்தம் 'நதேவா மநுஜாகாரோ காதிசக்ரஸவிஷ்ணுதி' என்கிறபடியே பொய்யில் பாடலாயிருக்கிறபடியையும் அருளிச்செய்தார்.

பின்னும் மஹாவிஶ்லேஷத்தில் 'பணிகண்டாய் சாமாறே' 'கொடுவுலகங் காட்டேலே' 'கூட்டரிய திருவடிகள் எஞ்ஞான்று கூட்டுதியே' என்று கதறுவதும், ஸம்ஸாரிவைஷம்யமும் ஸத்ருஶவைஷம்யமும் இவைகளைக் கண்டவிடத்து 'மண்ணையிருந்து துழாவி வாமனன் மண்ணிது வென்னும்', 'மின்னுமேகக் கூழாங்கள்காள் காட்டேன்மின் நும்முரு வென்னுயிர்க் கதுகாலனே' என்றருளியும் 'வல்வினையேன் ஆவி காப்பாரினியே', 'கூரார் ஆழிவெண் சங்கேந்திக் கொடியேன்பால் வாராய்' என்று பெருமிடறு செய்து கூப்பிட்டும், பெண்ணென்றால் யாவரும் இரங்குவர் என்று எண்ணி ஸ்த்ரீத்வத்தை அடைந்து 'அஞ்சிறைய', 'வைகல்பூம்' 'பொன்னுலகு', 'எங்கானல்' என்கிற தஶகங்களில் 'ஆசார்யஸஹஸ்ரேஷு விஶேஷஸம்பந்தவைஶ்யாத் | ஏகாந்தஸ்ய ஸௌஹார்தாத் யாவிதேசேஷு ஸந்திஃ ||' என்கிறபடியே ஆசார்யஸஹஸ்ரம், ஸம்பந்தவிஶேஷம், ஏகாந்த்யம், ஸௌஹார்தமும் என்கிற ஸமவத்தணம் பற்றுசாகத் தூதுவிடுதல் என்கிற ஆசார்யவைஶிஷ்ட்யத்தால் ஆத்மீய வ்யாபாரமாகத் தம் அபிப்ராயங்களை ஸர்வேஶனுக்கு வெளியிட்டும், அவன் வாராதவாறே ஸாத்ம்யமுடைந்து, சேதனங்களையும் திர்யக்குக்களையும் தம்மோடு ஸமதுக்கிக

ளாக எண்ணி, 'வாயுந்திரை' என்னும் தஶகத்தில் அவைகள் நிமித்தம் தாம் மிக வருந்தியும், பின்னர் சோகாதிஶயவிவஶை யாய்த் தம் தஶையைத் தோழிகள் தாய்மார்கள் அயற்சேரியுள்ளார்கள் யாவரும் சொல்லும்படியுமாயிருக்கும்.

ஸம்ஶ்லேஷத்தில் 'தானும் யானுமெல்லாந் தன்னுள்ளே கலந்தொழிந்தோம், தேனும் பாலும் நெய்யும் கன்னலு மமுதுமொத்தே', 'எனக்கினி யார் நிகர் நீணிலத்தே', 'இருத்தும் வியந்தென்னைத் தன் பொன்னடிக் கீழென், றருத்தித் தெனைத்தோர் பலநாளழைத்தேற்கு, பொருத்தமுடை வாமனன் றான்புகுந்தென்றன், கருத்தையுற வீற்றிருந்தான் கண்டுகொண்டே' இத்யாதிகளில் "ரஸ்யவஸ்துக்கள் ஸர்வஸ்வம் கலந்தாற்போலநுபவித்த எனக்கு ஒருவரும் ஸமானருமில்லை. ஸர்வேஶனும் என்கருத்தில் ஸ்வாவாஸ ஸ்ரீவைகுண்டம்போல் இருந்து என்னை வியக்கின்றான்" என்று அநுஸந்தித்து வாசாமகோசரமான ரஸாதிஶயத்தையுடைய 'செஞ்சொற் கவிகாள்' என்னும் தஶகத்தையும் அருளிச்செய்தார்.

விசாரங்களைக் குறித்துக் கூறுமிடத்து 'சொன்னால் விரோதம்' என்னும் தஶகத்தில் க்ஷுத்ரர்களை ப்ரமாதங்களென்று நீங்களாகவே ஸ்துதித்து அரும்பதந்தேடி, சொற்சுவை பொருட்சுவை நிரம்பக் கவிதைபாடி நன்றாய் அமைந்துவிட்டதென்று நீங்களே ஸந்தோஷித்து, குப்பை கிளர்த்தன்ன செல்வரிடத்தில் சென்றுழி, அவர் அதற்கு முன்னரே இறக்காமல் ஜீவித்திருந்து வந்தனும் கொடுத்தாலும், கவிதைபாடுங்காலத்தில் கட்டவாங்கி ஜீவநம் செய்ததற்கும் பற்றுதபடியால், பிறகு 'என்னுடைய தத்தனை நாளைக்குப் போதும்' என்று வருந்தாமல் நும் இன் கவியை நித்யருஞாய் ஸ்ரீயப்பதியாய் ஸௌஶீல்யனாய் ஸர்வஜ்ஞனான என்னப்பன் விஷயத்தில் என்னைப்போல் பாடுங்கள்" என்று சொல்ல

அவர்கள் இருந்தவாறே 'நன்மையுடையவன் சீர்பரவப்பெற்ற யானோர் குறைவிலனே' என்றும், 'துன்பமிலனே', 'தளர்விலனே', 'கேடிலனே' என்று இவ்வாறு ஸமஸ்தவிஷயத்தில் வீறு தோற்ற நாப்புணர்த்தார்.

நாயன்மார்கள் காலத்துக்கு முன்னமே பிறந்து முப்பாலாகிய தர்மார்த்தகாமங்களை விஸதமாயுரைத்த வள்ளுவரும் காமத்துப் பாலில் இவ்வாழ்வார் திருவாய்மொழியைப் பலவிடத்தும் அடியொற்றியுள்ளார். அதனைச் சிறிது கூறுவேன்.

'ஊரவர் கவ்வை யெருவிட்டன்னை சொன்னீர் படுத்து
ஈரநெல்வித்தி முளைத்த நெஞ்சப்பெருஞ்செய்யுள்
பேரமர்காதல் கடல்புரைய விளைவித்தே,
காரமர் மேனி நம் கண்ணன் தோழீ கடியனே'

என்னும் பாடலின் பொருளையும் சொல்லையும் பொன்னே போற் போதிந்து தாம் எடுத்துக்கொண்ட குறள் வெண்பாவிற் கேற்க வழு சோராய்க் குறுக்கி,

'ஊரவர் கவ்வை யெருவாக அன்னைசொல்
நீராக நீளுமிந் நோய்.'

என்று கூறியுள்ளார்.

'கல்வியிற் பெரியன் கம்பன்' என்று ஆசாரற் புகழ்பெற்ற கம்பநாடரும் திருவாய்மொழிக்கு ஈடுபட்டே ஆழ்வார்க்கு அடிமையாகி 'சடகோபரந்தாதி' பாடியுள்ளார். மற்றொரு செய்தி கூறுவேன். வெகுகாலத்துக்கு முன் சங்கத்தாரென்ற தமிழ்ப் புலவர்கள் மதுரைப் பொற்றாமரைக் குளத்தில் தெய்விகமான சங்கப்பலகை ஏறியிருக்குங்கால் தம் செருக்கினால் ஆழ்வாரை இழித்துக் கூறியதுபற்றி மதுரகவிகள்,

'கண்ணன் கழலிணை, நண்ணும் மனமுடையீர், எண்ணும்
திருநாமம், திண்ணம் நாரணமே',

என்ற மிகச்சிறியதோர் பாடலெழுதிய முறியை சங்கப்பலகையில் வைக்க அப்பலகை மற்றையோரைத்தள்ளி இப்பாடல் முறி ஒன்றையுமே யேற்றமையால் அப்புலவர் யாவரும் வியந்து,

"ஈயாடுவதோ கருடற்கெதிரே இரவிக்கெதிர்மின் மினியாடுவதோ நாயோடுவதோ உறுமிப்புலிமுன் நரிகேசரிமுன் நடையாடுவதோ பேயாடுவதோ அழகுருவசிமுன் பெருமானடிசேர் வகுளாபரணன் ஓராயிரமாமறையின்பொருளின் ஒருசொற்பொருமோ உலகிற்கவியே" என்று ஆழ்வார் விஷயமாகக் கவிதைபாடி அபராத க்ஷாமணம் பண்ணிக்கொண்டார்கள். ஆயினும் அச்சங்கப்பலகை அச்சிறு முறியளவுகுறுகி அம்முறியை எடுத்தபிறகு இனி மற்றொருவர்க்கு இடங்கொடுத்தல் தகாதென்று அங்கேயே மூழ்கி மறைந்துவிட்டது. இத்தகைய காரணங்களால் 'நாவீறன்' என்று திருநாமமாயிற்று.

'திருவாய்மொழிப்பெருமாள்' என்றது திருவாய்மொழியிற்சீரிய பொருளாற் பெருமை படைத்தவரென்றபடி. பெருமாளுக்கு ஔரஸபுத்ரர்களாய் வால்மீகிசிஷ்யர்களான குசலவர்கள் ஸ்ரீராமாயணத்தை ஸேவித்து 'தந்த்ரீலயஸமந்விதம்' என்கிறபடியே வீணையிலிட்டு திவ்யகானமாய்ப்பாட பெருமாள்மாத்ரமே கேட்டருளினார். இத்திருவாய்மொழியையோ இன்பம் பயக்க எழில்மலர் மாதரும் தானுமாகிக் கேட்டருளி நன்கென்னுடலங்கைவிடானெ ஞாலத்தூடே நடந்துழக்கி தென்கொள் திசைக்குத் திலகமாய் நின்ற திருமாலிருஞ்சோலையிலே யானாய்த் தன்னைத்தான்பாடித் தென்னாதெனா என்று ஆளத்திவைக்கும் பண்ணார் பாடலின் கவிகளின் பெருமையை யுடையவராதலால் 'திருவாய்மொழிப் பெருமாள்' என்று திருநாமம் படைத்தார்.

'வேதந்தமிழ்செய்த பெருமாள்' என்றது மறைந்துகிடக்கும் பொருளையுடைய வேதத்தின் ஸாராம்சங்களை யாவரும்

தெளியும்படி யாவருக்கும் அதிகரிக்கலான தமிழாலே அருளிச் செய்தது பற்றியேயாகும். மதுரகவிகளும் 'மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொருள் நிற்கப்பாடி யென்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்?' என்று ஆழ்வார் விஷயமாக அருளிச்செய்தார். நம்சிற்றறிவிற் கெட்டியமட்டிலும் வேதவாக்யங்களுக்கு ஸமமான மொழி பெயர்ப்பா யிருக்குமிடங்கள் பலவாகும். ஆகையால் 'வேதந்தமிழ் செய்த பெருமாள்' என்று பெயராயிற்று.

'திருக்குருகூர் நம்பி' என்றால் திருக்குருகூரில் அவதரித்த ஆடவரில் சிறந்தவர் என்று பொருள். ஆடவர் என்றாலும் புருஷர் என்றாலும் பர்யாயசப்தங்கள். 'புருஷோ நஜேவ:' என்கிற இடத்தில் புருஷ என்கிற சப்தம் ஜீவபரமாகும். ஸகல ஜீவர்களுள்ளும் சிறந்தவராய் ஸேநாபதி என்று பெயர்பெற்ற விஷ்வக்ஸேநருடைய அவதாரமாய் இருத்தல்பற்றி நம்பி என்கிற சப்தத்துக்கு [illegible] இவரே யாவர். இலக்கணநூலார் ஆடவர் பெயரைக் கூறுங்கால் 'நம்பியாடூஉ விடலைகோவேள் குரிசில் தோன்றல் இன்னன ஆண்பெயராகுமென்ப' என்று ஸூத்ரித்தது, ஆடவரிற்சிறந்தவனையே நம்பியென்று கூறும் உலகவழக்கும் செய்யுள்வழக்கும் இரண்டையும் நோக்கி நம்பியென்னும் பதத்தை ஆட்பெயர்களின் முதற்கூறினர். திருக்கோட்டியூர்நம்பி, பெரியநம்பி திருமலைநம்பி நம்பியாண்டார்நம்பி என்று வழங்குவதையும் காண்க. இவ்வாழ்வார் பெருமை இதுவன்றி இன்னும் விசேஷித்திருப்பதை விளங்கக்கூறலாம். இவ்வாழ்வார் மெய்யினை எடுத்து மெய்யாம்மையினை அடிமுதல் விடாதே அடைந்தனராயின் பரமைகாந்த லக்ஷணங்களை அடைந்தவருட் சிறந்தவன் என்பதுபற்றி திருக்குருகூர்நம்பி என்று சிறப்பித்துக்கூறப்படுவர்.

புரட்டாசித் திருவோணத்துத் திருவேங்கடமுடையான் அவதாரமாகிய ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகனும், ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் "ப்ரபந்நஜநகூடஸ்த ஷஷ்டதேஷ்டதேஷ கலௌ ஸம்ஸ்க்ருத அபிநவதசாவதாரம் ஸ்ரீமதீவ்யக்தம்॥ என்கிறபடியே பராங்குச பரகாலாதி ரூபத்தாலே அபிநவமாக ஒரு தசாவதாரம் பண்ணி வேதங்கள் ஸமுத்ர ஜலத்தைவாங்கி ஸர்வோபஜீவ்யமான தண்ணீராக உமிழுமாப்போலே வேதார்த்தங்களில் வேண்டும் ஸாரதமாம்சத்தை ஸர்வர்க்கும் அதிகரிக்கலான பாஷையாலே ஸங்க்ரஹித்துக் காட்டியும்" என்றருளிச் செய்தபடியாலே நம்மாழ்வார் ஹரியினுடைய அபிநவதசாவதாரம் என்பது ஸுநிஸ்சிதம்.

மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்று ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான இவ்வாழ்வார் தம் வாழ்நாள் முற்றிலும் தாம் அநுபவித்த அநுபவத்தையே நான்கு ப்ரபந்தங்களாக அருளிச்செய்து, 'அவாவற்று வீடுபெற்ற குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன, அவாவில் அந்தாதிகளாலிவை யாயிரமும்' என்று சாற்றியருளுமவரை. இவ்வநுபவப் பெருக்கானது இப்ப்ரபந்தங்களில் உட்புகுந்து ஆராய்வோர்க்கு வெள்ளிடை மலைபோற் றெள்ளிதின் விளங்கும்.

இப்ப்ரபந்தமோ என்றால் இயலிசை நாடகம் என்று தமிழர் கூறும் முத்தமிழுமாம். எவ்வாறெனின், இலக்கணநூலார் கூறும் எழுத்து சொல், பொருள் யாப்பு அணி என்ற ஐந்திலக்கணமும் வழுவற நிற்றலால் இயற்றமிழாயும், 'பண்ணார் பாடலின் கவிகள்' என்றும் 'இசையோடும் பண்ணிற்பாட வல்லாரவர் கேசவன் றமரே', என்றும் தாமே அருளிச்செய்தமையால் இசைத்தமிழாயும் ஆகும்.

நாடகத்தமிழ் என்பதையும் ஆராய்வோம். நாடகமாவது ஒருவர் தம் கருத்து பிறர்க்குப் புலப்படவேண்டி மாறுவேஷம் பூண்டு அபிநயித்துக் காட்டுவதாகும். இவ்வாழ்வார் தம்முட்கருத்து பல்லோர்க்கும் விளங்கவேண்டி தாமான தன்மையிற் சொல்லாது நிற்க, தலைவியின் தன்மையடைந்து தலைவிப்பேச்சாகவும் தோழிப்பேச்சாகவும் தாய்ப்பேச்சாகவும், 'அஞ்சிறைய மடநாராய்', 'துவளில் மாமணிமாடம்' 'தீர்ப்பாரையாமினி' 'கருமாணிக்கமலை' 'மாலுக்கு' 'உண்ணுஞ்சோறு' 'கங்குலும் பகலும்'

முதலிய திவ்யதேசங்களில் நாடகத்தமிழ் என்பது விளங்க அருளிச் செய்தார். இந்நாடகத்தமிழென்பது பற்றித்தான் இவ்வாழ்வாரை யோகத்திலே ஸாக்ஷாத்கரித்து ஸகலஶாஸ்த்ரங்களையும் க்ரஹித்த நாதமுனிகள் தமக்கு உபதேசித்த ப்ரகாரம் நாடகத்துக்கு வேண்டிய பண்ராகம் தாளம் ஒத்து இவைகளுடன் ஸஹிதமாய் அநுஸந்தித்து தம்மருமகப்பிள்ளைகளாகிய கீழையகத்தாழ்வான் மேலையகத்தாழ்வான் என்கிற இருவர்க்கும் இயல் இசை நாடகம் என்கிற முத்திறமும் விளங்க உபதேசித்தார்.

'காளம்வலம்புரியன்ன நற்காதலடியார்க்குத்
தாளம் வழங்கித் தமிழ் மறையின்னிசை தந்தவள்ளல்
மூளுந்தவநெறிமூட்டிய நாதமுனி கழலே
நாளுந்தொழுதெழுவோம் நமக்கார் நிகர் நானிலத்தே.'

என்று ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரரான ஸ்வாமியார் அருளிச்செய்தார். நாதமுனிகள் காலந்தொட்டே பல திவ்யதேசங்களில் அபிநயத்தோடுகூடவே ப்ரபந்தாநுஸந்தானம் செய்கிறார்கள். இதை ஸ்ரீரங்காதி திவ்யதேசங்களில் இன்றும் காணலாம்.

இத்தனையும் கூறியவாற்றால் இவ்வாழ்வார் 'நதத்ஸமஶ்சாப்யதிகஶ்ச த்ருஶ்யதே' என்கிறபடியே ஒத்தாரமிக்காரை யில்லாத பெருமை படைத்தவராவர்.

இதனுள் ஏதேனும் உள்ளநன்மைகளை ஸதாசார்ய கடாக்ஷத்தால் வந்ததென்று கொண்டு திருவுள்ளம்பற்றி உள்ளபிழைகளை அடியேனுடைய உளறுதலாகவும் கொண்டுதள்ளி அப்பிழைகளும் பாராமலிருக்க அநுக்ரஹிக்கும்படி ஸபையோர்களை ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

விரிக்கிற் பெருகு மாதலாலும் எவ்வளவுகாலம் கூறினும் ஆழ்வார் நாயகரது குணத்தனையும் கூற முடியவில்லை என்று சொல்லவேண்டிவருமாகையாலும் யானும் இவ்வளவோடு என் உபந்யாஸத்தை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

வெள. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.
(தமிழ்ப்பண்டிதர், மன்னார்குடி.)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

வைஷ்ணவத்வ ஸர்வாதிகாரத்வம்.

உபயவேதாந்தங்களின் சேர்க்கையில் வைஷ்ணவத்வ ஸர்வாதிகாரத்வம் ஏற்படுகிறது. அதாவது - ஸகல ஜீவாத்மாக்களும் வைஷ்ணவ மதத்தைத் தழுவக்கூடுமென்பதும், ப்ரபத்தி மார்க்கத்தால் ஸகல ஜீவன்களும் மோக்ஷமடையக்கூடுமென்பதும். திருமந்த்ரத்தைக் கோபுரத்தின்மேல் ஏறிநின்று ஸர்வர்களுக்கும் யதிராஜராஜன் நம்மிராமாநுஜன் உபதேசித்ததன் கருத்து

"விபீஷணோ வா ஸுக்ரீவ யதி வா ராவண: ஸ்வயம்।"

"மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந।
தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேததகர்ஹிதம்॥"

"ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே।
அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம॥"

இதுவேயாகும்" என்னும் ஸ்ரீசக்ரவர்த்தித் திருமகன் ப்ரதிஜ்ஞையையும்,

"ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ।
அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா ஶுச:॥"

என்னும் கீதாசார்யனான ஸ்ரீக்ருஷ்ண பரமாத்மாவின் வாக்கியத்தையும் நோக்குமிடத்து ப்ரபத்திக்கு எல்லாரும் அதிகாரிகளே என்று தெரிகிறது. இது விஷயமாக,

"காகமிராக்கதன்மன்னர் காதலிகத்திரபந்து
நாகமரனயன்முதலா நாக்நகரார்தமக்கும்
போகமுயர் வீடுபெறப் பொன்னருள்செய் தமைகண்டு
நாகமலை நாயகனார் நல்லடிப்போ தடைந்தேனே."

என்னும் தேசிக ப்ரபந்தம் அடைக்கலபத்து 4-ம் பாசுரத்தின் கருத்து நோக்கத்தக்கது.

இனி இதனடியாக விசாரிக்கவேண்டிய விஷயம் பஞ்சமர் விஷயம். பஞ்சமர் வைஷ்ணவ மதத்தை ஆச்ரயிக்கக்கூடுமோ? கூடுமானால் அவர்களுக்கு வைஷ்ணவ சின்னங்களான பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்கள் உண்டா? உண்டானால் யாரைக்கொண்டு இவைகள் நடப்பிக்கப்படவேணும்? என்கிற இத்யாதி சங்கைகள் தற்காலம் நம்மை பாதிக்கின்றன. இந்த சங்கைகளுக்குத் தக்க பதில் உபய ஸம்ப்ரதாயங்களிலும் கிடைப்பது அஸாத்யமாகவே இருக்கிறது. ஆனாலும் ஸம்ப்ரதாயங்கள் ஏற்பட்ட காலத்தி லிருந்ததைக் காட்டிலும் இக்காலத்தில் இந்தக் கேள்விகள் தேசாபிமானிகளான நம்முடைய ப்ரமுகர்களால் அடிக்கடி வற்புறுத்தப்படுகிறமையாலும், பஞ்சமர் க்ரமமாய் ஐரோப்பிய சகவாசத்தாலும், நாகரீக முதிர்ச்சியாலும் தேசாபிமானம் தலையெடுத்து "ஒடினேனோடி உய்வதோர் பொருளால் உணர்வெனும் பெரும்பதம் தெரிந்து நாடினேன் நாடிநான் கண்டுகொண்டேன்" என்கிறபடி வைதிக மதங்களைத் தழுவி தாங்கள் கடைத்தேற வேணுமென்கிற எண்ணத்தை அடிக்கடி தெரிவிக்கின்றமையாலும்,

"ராவணோ நாம துர்வ்ருத்தோ ராக்ஷஸோ ராக்ஷஸேச்வர: |
தஸ்யாஹமநுஜோ ப்ராதா விபீஷண இதி ச்ருத: ||"

என்று தங்களுடைய நிக்ருஷ்டதையை முன்னிட்டுக்கொண்டு அவர்களிற் சிலர் வருகின்றமையாலும், இவர்களுக்கு ஒருவாறு பதில்கொடுத்தாலே க்ஷேமமென்று உத்தேசித்து இந்த வ்யாசம் எழுதப்படுகிறது.

சில பெரியோர்கள் ப்ராம்ஹணோத்தமர்களிலும் இஷ்டரான வைதிகர்களுக்கே ஸமாச்ரயணாதிகள் செய்யத்தகும் என்று கருதி சாமான்ய லௌகிக வ்ருத்தியிலிருக்கும் ப்ராம்ஹணர்களுக்கும் அடுக்கக்கூடாதவர்களாய், ஸம்ப்ரதாயத்தை அசிஷ்ட பரிக்ரஹமாகாமல் காப்பாற்றி வருகிறார்கள். இப்படிக் காப்பாற்றப்பட்டாலே ப்ராம்ஹணத்வமும், வர்ணாச்ரம தர்மங்களும் நிலைநிற்கும் என்பது அவர்கள் முக்கியகருத்து.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதத்தில் சிஷ்டர்களான ப்ராம்ஹணோத்தமர்கள் ஆச்ரயிக்கக்கூடிய ஆசார்யர்கள் அவர்களுக்குத் தக்கபடி உத்தமகுலமும் ஸம்ஸ்க்ருத பாண்டித்யமும் உபயவேதாந்த ஞானமும், பக்தி வைராக்யமும் தர்ம சாஸ்த்ராநுஷ்டான வைல

க்ஷண்யமும் உள்ளவர்களாக இருந்தால் மாத்திரமே ஆசார்யனும் சிஷ்யனும் ஆகிய இருவரும் கடைத்தேறக்கூடும், அப்படிக்கன்றி சிஷ்யனுடைய ஆசாரத்துக்கு ஒவ்வாத ஆசாரமுடையவரை கைப்பற்றினால் இருவரும் கெடுவது திண்ணம். யதிராஜரான ஸ்ரீமத் ராமானுஜர் காலத்தில் அவருடைய மேன்மையான பாண்டித்யத்தாலும் ஞான பக்தி வைராக்ய கர்மாநுஷ்டான வைலக்ஷண்யங்களாலும், ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத மதத்திற்கே ஒருவித மேன்மையும் கௌரவமும் ஏற்பட்டு, அநேக ப்ராம்ஹணோத்தமர்கள் இந்த மதத்தை ஆச்ரயிக்கும்படி நேர்ந்தது. அப்படியே வேதாந்த தேசிகர் காலத்திலும் அவருடைய ச்ரேஷ்டமான குணங்களால் இந்த மதத்திற்குள்ள மேன்மை மறுபடி ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இப்பேர்ப்பட்ட ஆசார்யர்களின் அநுக்ரஹத்தாலேயே இந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவமதம் வைதிக மதங்களில் ச்ரேஷ்டமான பரமவைதிக மதமாய் இதுவரையில் ப்ராம்ஹணோத்தமர்களால் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது. ஸ்ரீ வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டாபனாசார்யர்கள் என்கிற பட்டம் இவர்களுக்கே தகும்.

"சொல்லார் தமிழொரு மூன்றும் சுருதிகள் நான்குமெல்லை
யில்லா அறநெறியாவும் தெரிந்தவன் எண்ணருஞ்சீர்
நல்லார் பரவும் இராமாநுசன்" என்றும்,

"உதிப்பன உத்தமர் சிந்தையுள்" என்றும்,

"கற்றவர் காமுறு சீலன்" என்றும், "உணர்ந்த மெய்ஞ்ஞானியர் யோகந்தொறும்......புக்குநிற்கும் எம்மிராமாநுசன்" என்றும், "அருமுனிவர் தொழுந்தவத்தோன்" என்றும், "ஒள்ளிய நூல்கற்றார் பரவும் இராமாநுசன்" என்றும்,

"போற்றரும் சீலத்தி ராமாநுசன்" என்றும்,

"செம்மைநூற் புலவர்க் கெண்ணருங் கீர்த்தி யிராமாநுசன்"

என்றும், "நல்வேதியர்கள் தொழுந்திருப்பாதன் இராமாநுசன்" என்றும் இப்படிப்பட்ட கீர்த்தியையுடைய ஆசார்யனை சிஷ்டர்களான ப்ராம்ஹணோத்தமர்கள் ஆச்ரயிக்கத் தடையில்லை.

மற்றும் சில பெரியோர்கள் வைஷ்ணவத்வம் ஸமஸ்த ஜனங்களுக்கும் பொதுவானதனால், ஸமாச்ரயணாதிகள் த்ரைவர்ணிகரல்லாதார்க்கும் தகுமென்றும், அதனால் ப்ராம்ஹணத்வமும், வர்ணாச்ரம தர்மங்களும் கெட்டுப்போகவேண்டிய நியாயம் ஏற்பட

யில்லை என்றும் கருதி நம்மை அடுத்த நான்கு வர்ணத்தவர்க ளுக்கும் அநுக்ரஹம் செய்கின்றனர். இவர்களைப்பற்றியே அநேக சூத்திரர்கள் வைஷ்ணவ மதத்தைத்தழுவி யிருக்கின்றனர்.

பிற்கூறிய பெரியோர்களும், பஞ்சமர்களுக்குத் தங்கள் அநுக்ரஹத்தை ப்ரஸாதித்ததாக இதுவரையிலும் காணேம். அப்படி இரண்டொருவர் அபிப்ராயபட்டாலும் அவர்களை மற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமயாசார்யர்கள் தங்கள் கோஷ்டியிலிருந்து விலக்கத் தயாராய் இருக்கின்றனர் இப்படி கஷ்டங்கள் ஏற்படுவதால் அநேக பஞ்சமர்கள் கிறுஸ்தவ மதத்தைத்தழுவி கிறுஸ்தவர்கள் ஆகிறார்கள். அதி வ்யாபகத்வமும் பஶ்சாத்தாபமும் காட்டக்கூடிய உடையவர் மதத்திலேயே இவர்களுக்கு இடம் கிடைக்காவிட்டால் மற்ற வைதிக மதங்களில் நியாயம் கிடைப்பது அரிதாகும்.

"வைஶ்ய ஶூத்ரஸ்த்ரிய꞉ வக்ஷ்யே ஸர்வே ச வைஷ்ணவ ஸம்ஶ்ரயா꞉।
தேஷாமேவ து ஶ்ருத்யாஸ்யதி தூஷிதேஷாம் ஸாத்ம வத்ய॥"

"க்ஷத்ரியோ வா தா ஸத்தம் வக்ஷ்யாம்யஹ் வை வீஜ꞉।
யாவந்து ஸ்லுண்டார்நாம் ஹரிஸா ஶோகாபஹம்॥"

என்னும் வைஷ்ணவ ஆகம ஸ்ம்ருதிகளும்;

"நிகரின்றி நின்றவென் னீசைக்கு நின்னருளின் கணன்றிப்
புகலொன்றுமில்லை யருட்குமஃதே புகல்" என்றும்,

"சிந்தையினேடு கரணங்கள்யாவும் சிதைந்து முனநாள்
அந்தமுற்றாழ்ந்தது கண்டு அவையென்றனக் கற்றருளால்
தந்தவரங்களும் தான்சரண் தந்திடின் தானது தந்து
எந்தை யிராமாநுஜன் வந்தெடுத்தனன் இன்றென்னையே."

என்றும்,

"என்னையும்பார்த் தென்னியல்வையும் பார்த்து எண்ணில்
பல்குணத்த, உன்னையும்பார்க்கில் அருள்செய்வதே நலம்
அன்றியென்பால், பின்னையும் பார்க்கில் நலமுளதே"

என்றும் கூறும் இராமாநுஜ நூற்றந்தாதியின் கருத்தும் இங்கு நோக்கத் தக்கவை.

இப்படி உபய வேதாந்தங்களோடே உபய ஸம்ப்ரதாய ப்ரவசனத்தால், தற்காலம் இராமாநுஜனுடைய பொன்னடி ப்ராப்

ஹீனமுனி ஶ்ரேஷ்டாள் முதல், ஸர்வதர்மங்களையும் ஸ்வரூப த்யாகம் செய்து வைஷ்ணவ மதாபிவ்ருத்திக்கென்றே உழைத்தவரும் சாத்தானியர் வரையில் வ்யாபித்திருப்பதாக நாமெல்லோரும் அறிந்த விஷயம். வைஷ்ணவத்வம் வேண்டுமென்று கோரும்பஞ்சமர்க்கு, இந்த சாத்தானியரைக்கொண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸமாஶ்ரயணம் செய்விக்கக்கூடுமோ? சாத்தானியர்தாமும் ப்ராம்ஹண ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் சிஷ்யர்களாயிருப்பதால் தம்முடைய ஆசார்யர்களின் நியமநம் பெறாது இந்த விஷயத்தில் ஒன்றும் செய்யத்தக்கினவர்கள் அல்லர்.

பரம்பரை ஆசார்யத்வத்துக்கு ப்ராஹ்மணர்களே அர்ஹர்கள் என்று கொண்டால், இப்படி சாத்தானியர் மூலமாய் வைஷ்ணவசின்னங்களைப் பெற்ற பஞ்சமர்களும், அந்த சாத்தானியர்களின் பரம்பரை ஆசார்யதனியன்களையே அநுஸந்தித்து அவர்களையே ஆசார்யர்களாகக் கொள்ள வேண்டிவரும்.

கோவிந்த பட்டருக்கு திருமலை நம்பியிடத்தில் ஆஶ்ரயணமானாலும் உடையவரையே ஆசார்யராகக்கொண்டிருப்பது இங்கு நோக்கத்தக்கது. இப்படி இராஜா செல்லக்கூடாத இடங்களிலும் இராஜாவின் ஆஜ்ஞை சென்றிருப்பதால், சாத்தானியர்கள் தங்கள் ஆசார்யர்களின் நியமநத்தின்மேல் பஞ்சமர்களுக்கு வைஷ்ணவத்வத்தைக் கொடுத்து அவர்களை அந்யமதஸ்தர்களுக்கு இரையாக்காமல் காப்பாற்றக்கூடும். அப்படிச் செய்வதனால் ப்ராஹ்மணத்வமும் வர்ணாஶ்ரமதர்மங்களும் நிலை குலையா தென்பது திண்ணம். த்ரைவர்ணிகரல்லாத சூத்திரர்களுக்கு இப்போது வைஷ்ணவத்வம் ஏற்பட்டிருப்பதால் வர்ணாஶ்ரமதர்மங்களும், ப்ராம்ஹணத்வமும் நிலைகுலைந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் பஞ்சமர்களை ஒரு மதத்திலும் சேர்க்காமல் ஒதுக்கி விட்டதாலும் அவர்கள் கிறுஸ்தவபரிக்ரஹமானதாலும் அதனால் ஏற்பட்ட கிறுஸ்தவ மதாபிவிருத்தியாலும், வர்ணாஶ்ரமதர்மங்களுக்கு அதிக கேடு சம்பவித்திருக்கிறதாகத் தெரிகிறது. இந்த விஷயம் வைஷ்ணவாபிமானிகளான நாமனைவரும் சிந்திக்கவேண்டிய விஷயம்.

இனி பஞ்சமர்களுக்கு கிறுஸ்தவர் மூலமாகவே விமோசநம். கிறுஸ்தவர்கள் வேண்டுமானால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஆஶ்ரயித்து வைஷ்ணவத்வம் பெறட்டும் என்று கொண்டாலும் கொள்ளலாம். இதுவரையாக கிறுஸ்தவ மதாசாரங்களையும் அந்த மதத்தி

முக்கிய கருத்துக்களையும் ஆராய்வது ப்ரயோஜனத்தைக் கொடுக்கலாம். கிறுஸ்தவ மதத்தில் மோக்ஷபதவியென்பது, சற்றேறக்குறைய விஷ்ணுலோகத்தோடு ஒத்துப்போகும். அவர்களும் ஸகுண ப்ரம்ஹத்தையே உபாஸித்தவர்கள். சித், அசித், ஈஸ்வரன் ஆகிய தத்வத்ரயத்தை உண்மைபெற்று கொண்டவர்கள். ஜீவாத்மாவுக்கும், பரமாத்மாவுக்கும் சேஷசேஷி சம்பந்தத்தையும், பிதாபுத்ர சம்பந்தத்தையும், அவர்கள் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். ஆனால் மற்ற சம்பந்தங்களில் பர்த்ரு பார்யா அல்லது நாயகன் நாயகி, சம்பந்தத்தை அவர்கள் ஆக்ஷேபிப்பார்கள். ஏனெனில் காந்தி சௌகுமார்யாதி குணங்களுக்கு இடமான நித்ய மங்கள விக்ரஹத்தை அவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. அகனடியாய்ப் பிறக்கும் போகநிஷ்டையில அவர்கள் இழிந்தவர்கள் அல்லர். கைங்கர்யத்தையே ப்ரார்த்தனமாகக் கோரினவர்கள். பகவத் கைங்கர்யத்தைக் காட்டிலும் பாகவத கைங்கர்யத்தையே முக்கியமாகக்கருதி ஒவ்வொருவரும் தத்தம் சுகத்துக்கத்தைவிட்டு ஜனங்களின் சுகத்துக்காகவே உழைக்கவேண்டுமென்பார்கள். 'மனுஷ்யனாய்ப்பிறந்த ஒவ்வொருவருக்கும் இது சரமசரீரமே, இதற்கு முன் ஜன்மமும் இல்லை; பிறகு ஜன்மங்களும் இல்லை. இந்த ஜன்மத்தில்செய்த பாபபுண்யங்களின் பலனாக மோக்ஷமோ நரகமோ அடையக்கடவன். அதுவும் சரீராவஸான காலத்தில் மோக்ஷம் கிடையாது. கல்பாந்தத்தில் தம்முடைய ஆசார்யனை கிறுஸ்து மறுபடி இப்பூமியில் ஜனித்து ஜீவாத்மாக்களை அவரவர்செய்த பாபபுண்யங்களுக்குத்தக்கபடி மோக்ஷத்திற்கோ, நரகத்திற்கோ அனுப்பிவிடுவார் என்பது அவர்கள் கொள்கை. தங்கள் ஆசார்யனும் தேவகுமாரனும் அவதரித்த கிறுஸ்துவை நம்பி அந்த மதத்தையே தழுவி அனன்ய சரணமாக அடையாதவர்களுக்கு நரகமே ப்ராப்தி என்பது அவர்கள் கருத்து. மனுஷ்யகோடிகளின் சுகத்துக்காகவே மற்ற சேதனாசேதனங்களான வஸ்துக்கள் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவை என்றும், ஆசார நியமங்களும் அனுஷ்டானாதி க்ரமங்களும் ஸ்ராத்தாதி கர்மங்களும் விக்ரஹாராதனமும் [illegible] அப்யாஸங்களும் அனாவஸ்யமென்றும், ஆத்ம சுத்திக்கு இவை அநுகுணமாகமாட்டாதவை என்றும் அபிப்ராயப்பட்டவர்கள். ஆசார்ய நிஷ்டையையும் ப்ரபத்தியையும், கைங்கர்யத்தையுமே ப்ரதானமாகக் கொண்டவர்கள். இவற்றையெல்லாம் [illegible]

161412
600 008

மிடத்தில் இந்தமதம் வைஷ்ணவபரமான அந்தரங்கமதமென்று [illegible] சில ஸ்ரேஷ்டாம்சங்கள் பொருந்தின ஒரு ஆஸ்திக [illegible] காணப்படுகிறது. தற்காலும் அதி ப்ரபலமாயும் ராஜமதமாயும் இருக்கும் இந்த கிறுஸ்தவ மதத்தை முற்றும் தீர விசாரித்தால, உபய வேதாந்தங்களாலும் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத சித்தாந்தமே உண்மையான ஸித்தாந்தமாக இந்த ஸாக்ஷியாலும் நிரூபிக்கப் படுமென்று தைர்யத்துடன் சொல்லலாம். "Who will baptise you with fire and the Holy Ghost" (ஆசார்யனானவன் அக்னியினாலும் பரிசுத்தமான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தாலும், ஶிஷ்யனை பரிஶுத்தப்படுத்துகிறான்) என்ற வாக்கியம் இவர்கள் சாஸ்த்ரங்களில் காணப்படுகிறது. இப்பேர்ப்பட்ட மதமே உலகத்தார் எல்லாரும் அனுஷ்டிக்கக்கூடிய மதமென்றும், இதைத்தழுவினவர்கள் எல்லாரும் ஸமானர்களென்றும் ஸகோதரர்கள் என்றும், சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் பாவனை ப்ரதம சிக்ஷையான 'நம:' சப்தார்த்தம் இந்த மதஸ்தர்கள் ஏற்கனவே அடைந்திருப்பதால், இவர்களை ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஆசார்யர்கள் தங்களுடைய வைலக்ஷண்யத்தைக்காட்டியே திருத்திப்பணிகொள்ள வேணும்.

"பயன்அன்றாகிலும் பாங்கல்லராகிலும்
செயல்நன்றாகத் திருத்திப் பணிகொள்வான்"

என்றும்,

"நமனும் முற்கலனும் பேச நரகில்நின்றார்கள் கேட்க
நரகமே சுவர்க்கமாகும்"

என்றும் இருப்பது நம் ஆசார்யர்களின் மஹிமை. ப்ரம்ஹ தேஜோபலத்தைப் பார்த்தே விஸ்வாமித்ராதிகள்

"திக்பலம் க்ஷத்ரியபலம் ப்ரஹ்மதேஜோபலம் பலம்"

என்று ப்ராம்ஹணத்வத்தை யாசித்தது.

ஜனஸமூஹம் ஏற்பட்டபோதே அதற்குரிய தோட்டி முதல் தொண்டைமான் வரையிலுள்ள தொழில்களும் ஏற்பட்டன. இவற்றில் ஒரு தொழில் நின்றுவிட்டாலும் அது மொத்த ஜனங்களையும் பாதிக்கும். ஒவ்வொருவரும் தத்தம் தொழிலை ஜனஸமூஹத்தின் நன்மைக்காகவும் ஈஸ்வர ஆராதனமாகவும் கருதி, ஈஸ்வர ப்ரீதியாற் செய்தால் வைஷம்யம் ஏற்படாமல் இருக்

RKS ... 21, N10'VD
N21

கும். தோட்டிகார்யமும் ஒருவர் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய உலகக்ஷேமத்திற் கவஸ்யமே. அதனால் அவர்களை இழந்த அவர்களுக்கு ஆத்மோபாயமாகிய வைஷ்ணவத்வம் இல்லை யென்று நாம் மறுத்துவிட்டாலும் அவன் அதை இழக்கமாட்டான்.

"செய்த்தலைச்சங்கம் செழுமுத்தமீனும் திருவரங்கம்"

"சீர்கொண்ட பேரறம் செய்துநல்வீடு செறிதுமென்றும்"

"புண்ணியநோன்பு புரிந்துமிலேன்"

என்றும், அடிவரவுள்ள இராமாநுஜ நூற்றந்தாதி பாசுரங்களின் கருத்து இங்கு நோக்கத்தக்கது. திருமலைக்கு ஏறும்படி அநேக படிகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ அப்படியே வைகுண்டத்துக்கும் அநேக படிகள் ஏற்பட்டிருப்பது சித்தாந்த விரோதமாகாது. கீழ்ப்படிகளைத்தான் மதவாசார்யர்களில் சிலர் ஏற்பட்டபோதே மேலபடிகளை வகுத்த வேதாந்ததேசிகன் ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களான அஸ்மதாசார்யர்களுக்கு ஸாத்யமாயிற்று, ஸர்வஜனங்களும் வைஷ்ணவமதத்தை ஆச்ரயித்து எல்லாரும் அவனுக்கு பரதந்த்ரர்கள் என்கிற ஞானம்பிறந்து ஒத்துழைக்கும்போதே,

"ஒக்கதொழுகிற்றிராகில் கலியுகம் ஒன்றும் இல்லையே",

என்றும்,

"திரியும் கலியும் நீங்கித்தேவர்கள் தாமும்புகுந்து
பெரிய கிதயுகம் பற்றிப் பேரின்ப வெள்ளம் பெருக"

என்றும் கூறிய ஆழ்வார் ஸூக்திகள் நிறைவேறும். ஸர்வஜனங்களும் தத்தம் வர்ணாச்ரமங்களுக்குரிய ஆசாரத்தோடும்,

"தீயிற்பொலிகின்ற செஞ்சுடராழி திகழ்திருச் சக்கரத்தின், கோயின்பொறியாலே ஒற்றுண்டு நின்று குடி குடியாற்செய் கின்றோம்" என்கிறபடி விலக்ஷண சரீரத்தோடும், "சென்றால் குடையாம்" என்கிறபடி ஸகல கைங்கர்யங்களையும் ஏற்றுக்கொள்ள இஷ்டமுள்ளவர்களான பாகவதர்களாய்விட்டால் இந்த தேசம் பூலோக வைகுந்தம் என்பதற்குத் தடையென்ன?

ஸம்ப்ரதாய ரஹஸ்யங்கள் அசிஷ்ட பரிக்ரஹமாகாமலும், வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் சிதையாமலும் சித்தாந்தத்தின் கௌரவத்தைக் காப்பாற்றுவது ஒரு பெரிய கார்யமே. ஆனாலும் ஸ்ரீரங்கநாதன் உகந்த இந்தத் திவ்ய தேசத்திலேயே பிறந்து இதிலேயே வளர்ந்து இதற்கே ஆட்செய்யக்கடவரான ஆதித்ரா விடர்கள் அந்ய சேஷத்வத்தையும் அசிஷ்ட பரிக்ரஹத்தையும் அடையாதபடி, ராஜா செல்லக்கூடாத இடங்களிலும், ராஜாவின் ஆஜ்ஞை செல்லக்கூடுமானதனால் இராமாநுஜனுடைய ஆஜ்ஞையாகிய சித்தாந்தத்தை செல்லக்கூடாத இடங்களுக்கும் செலுத்தி,

"ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம்,

"ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம்"

என்கிறபடி இந்த ஜீவகோடிகளைக் கரைமரங்கண்டு கடைத்தேரபண்ணுவதும், ஆசார்யர்களின் மற்றொரு முக்கிய கார்யம். உபயவேதாந்தங்களின் சேர்க்கையாலும் உபய ஸம்ப்ரதாயங்களின் கதியாலும் இந்த சித்தாந்தம் மேலே உயரவும் கீழே தாழவும் சாத்தியமுள்ளதாக இருக்கிறது. உண்மையான இந்த சித்தாந்தம் எல்லாருக்கும் எட்டுமேயானால், பெரய்ச்சமயங்களான மற்ற மதங்கள் இதன்முன் நிற்கமாட்டா என்பது திண்ணம்.

"தத்தச்சமணரும் சாக்கியப்பேய்களும் தாழ்சடையோன்
சொற்கற்றசோம்பரும் சூனியவாதரும், நான்மறையும்
நிற்கக்குறும்புசெய் நீசரும் மாண்டனர், நீணிலத்தே
பொற்கற்பகம் எம்மிராமாநுசமுனி போந்தபின்னே"

என்றன்றோ பிரபந்நகாயத்ரி ஓலமிடுவது !!

S. க்ருஷ்ணமாசாரியன்.
(சைதாப்பேட்டை.

श्रीः।

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः।

श्रीश्रुतप्रकाशिकासहितश्रीभाष्यप्रश्नाः। *

(अधोनिर्दिष्टेषु [illegible] प्रश्नेषु यथेष्टं गृहीतानां [illegible] प्रश्नानामुत्तरं देयम्।)

1. जिज्ञासाधिकरणे अथातःशब्दार्थविचारा-वसरे [illegible] सम्यक् निरूप्यताम्।

2. 'सत्त्वं प्रसिद्धवदुपादानात्' इति सूत्रस्य [illegible] योजनाद्वये [illegible] विवरणम् [illegible] विवृणुत।

3. [illegible] जीवाज्ञानवादः [illegible]? [illegible] ब्रह्माज्ञानवादिभिः कथं [illegible]? तदिदं [illegible] निरूप्यताम्।

4. विज्ञानवादिनां [illegible] वर्ण्यताम्।

5. '[illegible]' इदं [illegible]।

6. [illegible] निरूप्यताम्।

7. [illegible] निरूप्यताम्।

* இது சென்ற மார்கழி மாஸத்தில் நடந்த பத்தாவது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸங்கத்தில் நடந்த பரீக்ஷையின் கேள்விகள்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

பத்தாவது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாஸங்கம்.

ஏற்கெனவே ப்ரசுரம் செய்திருந்த ப்ரகாரம், இவ்வர்ஷத்திய ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாஸங்கம், தக்ஷிண த்வாரகை என்றும் சம்பகாரண்ய க்ஷேத்ரம் என்றும் ப்ரஸித்தி பெற்றிருக்கும் ராஜமன்னார் ஸந்நிதியில் ஸ்ரீ ராஜகோபாலனுடைய திருவடிவாரத்தில் மிக்க சிறப்புடன் நடைபெற்றது. அதில் சேர்ந்திருந்த வைதிக வித்வத் கோஷ்டியும் ஆஸ்திக ப்ரபுக்களின் ஸாந்நித்யமும் ஸாமாந்ய ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியும் அந்யாத்ருசங்களே. சென்ற பத்து வர்ஷ காலமாக இந்த ஸங்கத்துக்கு ஏற்பட்டு வரும் உத்தரோத்தர அபிவ்ருத்தியையும் அதில் சேரும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் எல்லாருக்கும் ஸம்பவிக்கும் ஆத்மகுண உந்மேஷத்தையும் பார்த்தால், அது பகவத் கடாக்ஷத்தைப் பூர்ணமாகப் பெற்றிருக்கிறதென்றும் அதில் செய்யப்படும் கார்யமெல்லாம் பகவந்முகோல்லாஸகரமாக இருக்கிறதென்றும் ஊஹிக்க இடம் தோன்றுகின்றது. இந்த ஸங்கத்தை நிமித்தமாக வைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீ பகவான் ஜகத்முழுவதற்குமே ஹிதத்தை ஏற்படுத்த ஸங்கல்பித்திருக்கிறானென்றும் தோன்றுகிறது. ஸர்வத்திற்கும் அவனுடைய ஸங்கல்பமே ப்ரமாணம்.

இவ்வர்ஷத்திய ஸங்கத்திற்கு விசேஷித்த ஒரு சோபை ஸ்ரீ பகவத் கடாக்ஷமடியாக ஸம்பவித்தது பற்றி நாம் மிகவும் ஆநந்திக்கிறோம். இருகலையாரும் அந்வயிக்கும்படி இந்த ஸபை இவ்வளவு காலமாக பெயர்வஹித்து வந்தபோதிலும், இதன் வார்ஷிக மஹாஸங்கங்களில் அநேக தென்னாசார்யஸம்ப்ரதாய மஹான்கள் எழுந்தருளி இருந்த போதிலும், இவ்வர்ஷத்தில் அவர்கள் ஹார்த்தமாக ப்ரவ்ருத்தித்து மற்றவர்களுடன் நிஸ்ஸங்கோசமாகக் கலந்து பரிமாறி ஸ்ரீபகவத்குண விசேஷங்களை கோஷ்டியுடன் அநுபவித்தது போல இதுவரையில் எவ்வர்ஷத்திலும் அநுபவித்ததை நாம் பார்த்ததில்லை. வட ஆசார்யஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களும் அவர்களுடைய வரவை நஷ்ட லப்த த்ரவ்யம் போல ஆவலுடன் க்ரஹித்துக்கொண்டு அதிமாத்ரம் முதிதர்களாக ஆனார்கள்.

இந்த ஸாது பரிணாமத்திற்கு ஸ்ரீ. உப. காரப்பங்காடு சிங்கப்பெரு
மாள் ஸ்வாமியின் ஸாத்விகமும் அதிகம்பீரமுமான மநோபாவமே
முக்கியகாரணம். பகவத் ராமாநுஜருடைய கடாக்ஷ விசேஷத்
திற்குப் பாத்ரமாகி இருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களெல்லாரும் ஒரே
கோஷ்டியாக எவ்வித அஸூயையும் இன்றிக்கே பகவத் குண
பலத்தில் ஈடுபட்டால் அதை விட முகோல்லாஸகரமான கைங்
கர்யமும் ஸ்ரீ பகவானுக்குக்கிடைக்குமோ? இவ்வளவு காலம் அவ்
வித கைங்கர்யத்தால் ஶூந்யனாக இருந்த ஸ்ரீ பகவான், இனி
அதை ஸமக்ரமாக ஸம்பாதித்துக் கொள்வாமென்று நாம் நம்பு
கிறோம்.

இந்த ஸங்கத்தில் நடைபெற்ற உபந்யாஸங்களின் பெருமை
யைப்பற்றியாவது, ஸங்கத்திற்காக தூரதேசங்களிலிருந்த எழுந்
தருளி இருந்த ஸ்வாமிகளை ஆராதிப்பதின் பொருட்டு ஸத்கார
ஸபையார் எடுத்துக்கொண்ட பரிஶ்ரமத்தையும் ஶ்ரத்தையை
யும் ப்ரீதியாவது, ஸபா ப்ரவர்த்தகர்களின் பாக்யவிசேஷமாக
அலப்யலாபம் போல கிடைத்த ஸதஸ்ஸின் அக்ராஸநாதிபதி
யின் நிரங்குஶமான திறமையைப் பற்றியாவது புகழ்ந்து பேச
அடியேனுக்கு அநுரூபமான ஶக்தி இல்லை. ஸகல அம்ஶங்களிலும்
ஸங்கம் அதிமாத்ரம் ஶ்லாக்யமாக இருந்ததென்று மாத்ரம் அடி
யேன் சொல்லக்கூடும். ஸங்கத்திற்கு எழுந்தருளி இருந்த ஸ்வா
மிகளெல்லாரும் "நாலு நாளுடன் இந்த ஸங்கம் பூர்த்தி அடை
ந்து விட்டதே" என்னும் குறைவுடனே கலைந்து போனார்களே
தவிர வேறு எவ்வித அத்ருப்தியுடனும் அவர்கள் போனதாக
தெரியவில்லை.

அடுத்த வர்ஷத்திய மஹாஸங்கத்தைத் திருக்குடந்தையில்
ஸ்ரீ அபர்யாப்தாம்ருதன் திருவடிவாரத்தில் நடத்த வேண்டு
மென்று திருக்குடந்தையிலிருந்து எழுந்தருளியிருந்த ஸ்வாமி
கள் நியமித்ததன் பேரில் ஸபையார் அந்த நியமனத்தை மிக்க ஸந்
தோஷத்துடன் அங்கீகாரம் செய்தார்கள். இது விஷயமாக வலயு
பேட்டை ஸ்ரீ. உப. நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமியால் செய்யப்பட்ட
ஶ்ரத்தா பூர்ணமான ஆஹ்வாநம் அத்யாபிகாதுகளில் ஒலித்துக்
கொண்டிருக்கிறது: யாத்ருஶமான வ்யக்தி ஆஹ்வாநார்த்தம்
எழுந்தருளினாரோ தாத்ருஶமான பரிஷத்தே அவ்விடத்தில்
அமையுமென்று நாம் மிக்க ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டி
ருக்கிறோம். ஸங்கத்தைப் பற்றிய மற்றை அம்ஶங்கள் அடுத்த
ஸஞ்சிகையில் வெளிவரும்.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

மதிராஸ்

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின்

1919-20-ம் வருஷத்திய வர்ஷாந்த அறிக்கை. *

1. அங்கத்தினரின் தொகை:—

(வர்ஷ ஆரம்பத்தில்)

முதல் வகுப்பு அங்கத்தினர் ...	49
இரண்டாவது ,, ...	243
ஷை ,, ஶாஶ்வத அங்கத்தினர் ...	1
தீபிகைச் சந்தாதாரர் ...	26
ஆனரெரி அங்கத்தினர் ...	8
ஆக ...	327

(வர்ஷ முடிவில்)

முதல் வகுப்பு அங்கத்தினர் ...	36
இரண்டாவது ,, ...	211
ஷை ,, ஶாஶ்வத அங்கத்தினர் ...	1
தீபிகைச் சந்தாதாரர் ...	9
ஆனரெரி அங்கத்தினர் ...	7
ஆக ...	304

2. ஸபா ப்ரவர்த்தகர்கள் (எக்ஸிக்யுடிவ் போர்ட்):—இவர்க
ளுடைய தொகை வர்ஷாரம்பத்தில் 34ஐ வர்ஷ முடிவில் 36.
இவ்வர்ஷத்தில் இவர்கள் 5 தடவை சேர்ந்து ஸபை ஸம்பந்தங்க
ளான விஷயங்களைப் பற்றி ஆலோசித்தார்கள். கார்யதர்ஶிக
ளால் செய்யப்பட்டு வந்த வரவுசெலவுகளைப் பரிஶீலனம்செய்தும்,
அவர்களால் அப்பொழுதக்கப்பொழுது தாக்கல் செய்யப்பட்ட
கணக்குகளை அங்கீகரித்தும் வந்தனர்.

* இது, சென்ற மார்கழி மாஸத்தில் மன்னார்குடியில் நடைபெற்ற பத்
தாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவ மஹாஸபைத்தில் படிக்கப்பட்டு, ஸதஸ்யர்களால்
அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

3. உபந்யாஸங்கள் :—பண்டிதர்களாற் செய்யப்படும் உபந்யாஸங்களின் பெருமையையும் அவைகளின் ஆவஶ்யகதையையும் நன்றாக உணர்ந்தும், அவைகளை க்ருப்திகரமாக நடப்பித்து வைப்பதற்கு அபேக்ஷிதமான யோக்யதையை உடைத்தாயுமுள்ள ஸ்ரீ. உப. ஶ்ரீவைகுண்டம் தேஶிகாசார்ய ஸ்வாமி முதலான சில ஆஸ்திகர்கள், சென்ற மார்கழி மாஸத்தில் திருவஹீந்த்ரபுரத்தில் நடைபெற்ற வார்ஷிக மஹாஸங்கத்தில், இதற்காக ஒரு மூலதநத்தை ஏற்படுத்த முயற்சி செய்தார்களென்பது அப்பொழுது அவ்விடத்தில் ஸந்நிஹிதர்களாக இருந்த எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்கலாம். அப்பொழுது ஸம்பாதிக்கப்பட்ட தநத்தைக் கொண்டு ஒரு ஆரம்பத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று எண்ணி, முதலில் உபந்யாஸார்த்தம் ஸ்ரீ. உப. புத்தங்கோட்டகம் வித்வான் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி ப்ரார்த்திக்கப்பட்டார். அவர் க்ருபையுடன் அந்த ப்ரார்த்தனைக்கு இணங்கி, ஆழ்வாராதிகளால் உகந்தருளப்பட்டும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியைப் பெற்றுமுள்ள தக்ஷிண தேஶத்திற்கு எழுந்தருளி, ஸ்ரீ வைகுண்டம், ஆழ்வார் திருநகரி, திருப்பேரை முதலிய திவ்ய தேஶங்களில் நமது ஸித்தாந்த ஸம்பத்துக்களான பல உபந்யாஸங்களைச் செய்தருளினர். அந்த உபந்யாஸங்கள் அப்பொழுதைக்கப்பொழுது தீபிகையில ஸங்க்ரஹமாக ப்ரசுரம்செய்யப்பட்டன. இதர தேஶங்களிலும் இம்மாதிரி உபந்யாஸங்களை நடைபெறும்படி செய்யவேண்டுமென்னும் ஆஸ்தையிருந்தும், ஸம்பாதிக்கப்பட்ட தநம் செலவு ஆகிவிட்டபடியாலும் வேறுதநம் அலப்யமாக இருந்தபடியாலும், அது ஸாத்யப்படாமற் போய்விட்டது. இனியாவது இம்மாதிரி விஷயங்களை நேர்வொட்டாமல் தடுத்து, ஸ்ரீ பகவான், தனது கைங்கர்ய ரூபமான இந்த ப்ரவ்ருத்தியைத் தலைக்கட்டி வைக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

4. வார்ஷிக மஹாஸங்கம் :—சென்ற 1919-ம் ஹு டிஸம்பர் மாஸக்கடைசியில் திருவஹீந்த்ரபுரத்தில், 9-வது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாஸங்கம் நடைபெற்றது. அதைப் பற்றிய வ்ருத்தாந்தங்களெல்லாம் ஏற்கனவே ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகையில் ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஸ்ரீ. உப. மஹாமஹோபாத்யாயர் கபிஸ்தலம் தேஶிகாசார்ய ஸ்வாமி அக்ராஸநத்தை லஹித்தார். மிகுந்த சிறப்புடன் அந்த ஸங்கம் நடைபெற்றதற்கு, அவ்விடத்திலுள்ள

ஸ்ரீ. உப. ஶடகோபாசாரிய ஸ்வாமி முதலான ஆஸ்திகர்களுடைய உத்ஸாஹமும் ஶ்ரத்தையுமே முக்கிய ஹேது.

5. ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை :—யதாபூர்வம் இந்தப் பத்ரிகை நடைபெற்று வருகின்றது. ஸபையின் அத்யக்ஷரான ஸ்ரீ. உப. திவான் பஹதூர் தட்டை டி. ரங்காசார்ய ஸ்வாமியே அதன் ஸம்பாதகராக இருந்து வருகிறார். அநேக வித்வான்களும் அதற்கு யதோசிதமாக விஷய ப்ரதாநம் செய்து அதை ஆதரித்து வருகிறார்கள். சந்தாதாரர்களுடைய அபிமாநம் மாத்ரம் வர வரக் குறைவு அடைகின்றது. சற்றேறக்குறைய வர்ஷம் 1-க்கு ரூ. 200 இதனால் நஷ்டம் ஸம்பவிக்கின்றது. இந்த துஸ்திதியை நிவாரணம் செய்து ஸபையையும் தீபிகையையும் ஸ்திரமாக ப்ரதிஷ்டாபநம் செய்வதற்காக ஸபையின் ப்ரவர்த்தகர்கள் பலமான ப்ரயத்நம் செய்துவருகிறார்கள். ஆஸ்திகர்களெல்லாரும் அந்த ப்ரயத்நத்திற்கு தங்களால இயன்றமட்டும் ஸஹாயம் செய்து அதை ஸபலமாகச் செய்துவைக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

6. ஒரு ஶோசநீயமான விஷயம் :—இந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையை உத்பாதநம் செய்வதற்கு முக்கிய ப்ரோத்ஸாஹகராயும், ஸபை உத்பந்நமானது முதல் நாளது ஸம்வத்ஸரம் வரையில் பல வகையில் ஸபைக்கு முக்கிய ஆதாரமாயும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸமாஜத்திற்கே திலகம் போலவும், ஆர்ஜவம் முதலான ஸாத்விக குணங்களெல்லாவற்றிற்கும் ஒரே இருப்பிடமாயும், ஸாத்விகமான தலைமையுடன் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ உப. வங்கீபுரம் டி. ராஜகோபாலாசாரிய ஸ்வாமி, சென்ற புரட்டாசி 1-உ சனிக்கிழமை ராத்திரி 12-மணிக்கு ஸ்வல்ப வ்யாதி காரணமாக திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளிவிட்டார், என்பது பரமவேதனையான விஷயம். யோக்யதை குணம் முதலிய அம்ஶங்களில் அவர் ஒரு அநர்க்கமான வஸ்து. பாஷாந்தரத்தை அப்யஸித்து நமது ஶாஸ்த்ரங்களில் தெளிந்த ஜ்ஞாநத்தையும் த்ருடமான விஶ்வாஸத்தையும் பெற்றிருப்பவர்களுள் அவர் மிகச் சிறந்தவராக இருந்தார். அவரை அவலம்பித்து ஸபையின் நோக்கங்களுட் பலவற்றை ஸாதித்துக்கொள்ளலாமென்று ஸபா ப்ரவர்த்தகர்கள் நம்பி இருந்தார்கள். பகவத் ஸங்கல்பம் அந்யதாவாகப் பரிணமித்தது பற்றி மிகவும் ஶோகிக்கிறோம்

அவருடைய ப்ரபாவத்தாலேயே இவ்வளவு காலம் நடைபெற்று வந்த நமது ஸபையும் தீபிகையும் இனி யாரை ஆதாரமாகக் கொண்டு நிற்குமென்பது புலப்படவில்லை. ஸ்ரீ பகவானே ப்ரமாணம்.

7. வரவு செலவுகள்.

(ஸபை ஸம்பந்தமாக)

வர்ஷாரம்பத்தில் கையிருப்பு	ரூ.	154-1-7
வர்ஷத்தில் வரவு	ரூ.	1158-7-0
ஆக	ரூ.	1312-8-7
செலவு	ரூ.	1413-4-3
நஷ்டம்	ரூ.	100-11-8

(வித்வத் ஸதஸ் ஸம்பந்தமாக)

வர்ஷாரம்பத்தில் கையிருப்பு	ரூ.	114-2-9
வரவு	ரூ.	413-0-0
ஆக	ரூ.	527-2-9
செலவு	ரூ.	406-13-0
இருப்பு	ரூ.	120-5-8

இதன் விவரம் மறுபக்கத்தில் ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீ. உப. கோட்டூர் எஸ். கிருஷ்ணமாசாரியர் என்பவர் ஸபா ப்ரவர்த்தகர்களால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டு இந்தக் கணக்கை கிருபையுடன் பரிசோதித்தார். அது நிர்துஷ்டமாக இருக்கிறதென்று அவர் அபிப்ராயப்பட்டிருப்பதும் அடுத்த பக்கத்தில் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. தமது ஸ்ரமத்தைப் பெரிதாக நினையாமல் இந்தக் கணக்கை அவர் பரிசீலனம் செய்தது பற்றி அவரிடத்தில் நாம் க்ருதஜ்ஞதை யுள்ளவர்களாக இருக்கிறோம்.

மதிராஸ்,
28-12-20.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசாரியர்.
தி. கோதண்டராம ஐயங்கார்.
(கார்யதர்சிகள்.)

ஸ்ரீ ஸ்வ. ஸி. ஸபையின் வார்ஷிக வரவு செலவு கணக்கு.

வரவு.

	ரூ.	அ.	ப.
1. 1-10-19 ல் இருப்பு	154	1	7
2. சந்தாத் தொகை	960	0	0
3. தீபிகை ஸ்டாம்பு செலவில் திரும்பி வரவு	19	2	0
4. பழய ஸஞ்சிகைகளின் விற்பனை ...	31	0	0
5. விளம்பரங்கள்	2	8	0
6. ஒரு ரூபாய் முதல்	19	0	0
அதிகச் செலவு	100	11	8
ஆக ...	1286	7	3

செலவு.

	ரூ.	அ.	ப.
1. வேதாந்த தீபிகை	1033	11	9
2. குமாஸ்தா	222	0	0
3. ஏஜென்ட்	5	0	0
4. அச்சுச் செலவு	15	4	0
5. காகிதம் பென்ஸில் பேனு வகைரா ...	7	12	0
6. தபால் சார்ஜு	2	11	6
ஆக ...	1286	7	3

இந்தக் கணக்கு என்னால் பரிசோதிக்கப்பட்டது. அது நிர்துஷ்டமாக இருக்கிறது என்று நான் ஒத்துக்கொண்டேன்.

எஸ். கிருஷ்ணமாசாரியர்.
(கணக்கு பரிசோதகர்.)
7-12-20.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசாரியர்.
தி. கோதண்டராம ஐயங்கார்.
(ஸபையின் கார்யதர்சிகள்.)

ஸ்ரீ:

கடிதங்கள்.

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபர்க்கு :—

காளயுக்தி டிஸம்பர் மாஸம் 14உ [கார்த்திகைமீ 28உ] பென்ஷன்ட் ரிஜிஸ்ட்ரார் ஸ்ரீ மாடபூசி ராமபத்ராசாரியர் என்று ப்ரஸித்திபெற்ற டி. ராம ஐயங்கார் ஸ்வாமி ஆசாரியன் திருவடிகளை அடைந்த விஷயத்தைத் தெரியப்படுத்த வ்யஸநிக்கிறேன். அந்த ஸ்வாமி நம்முடைய பத்ரிகைக்கு அடிக்கடி வேதாந்த விஷயத்தைப் பற்றி வ்யாஸங்களை எழுதிக்கொண்டிருந்தார். ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸார விஷயமாய் அந்த ஸ்வாமி எழுதிக்கொண்டிருந்த வ்யாஸங்களை இந்தப் பத்ரிகாபிமாநிகளெல்லாரும் வாசித்திருக்கலாம். அவர் ஆசார்யன் திருவடிகளை அடைந்துவிட்ட விஷயம் விசேஷமாக வ்யஸநிக்கத்தக்கது.

15-12-20
சர்மாதேவி.

டி. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார்.

[illegible]

[illegible]

...REGISTRAR OF...
9 FEB 1921

ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை

பத்ராதிபர் :—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 11.] ரௌத்ரி வருஷ தைமீ [ஸஞ்சிகை 4.

" த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே ।
வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மே(அ)நவத்யா ॥" [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

காந்தியெனும் லோகோபகாரி ஸ்வப்ரகடிதமான 'யங் இந்
டியா' எனும் பத்ரிகையில், வர்ணபேதங்கள் காப்பாற்றப்பட்
டால் இந்தியா நாசமாய்ப் போகுமென்றும், அவற்றால் இந்தியா
பராதீநதையை அடைந்ததென்றும், சிலர் தமக்கு எழுதினதாயும்,
வர்ணபேதங்கள் இந்தியாவைத் தத்கால ஸ்திதிக்குக் கொண்டுவர
வில்லை யென்பது தமது அபிப்ராய மென்றும், நமது பேராசை
யும் முக்ய தர்மங்களுடைய த்யாகமும் நமைப் பராதீநப்படுத்தின
வென்றும், வர்ணபேதங்கள் நமது மதத்தைக் காப்பாற்றியவென்
றும் எழுதுகின்றார். "நாலு வர்ணங்கள் மாத்ரம் க்ரமத்தில்
ஏற்பட்டன. அவைதான் முக்யமாக ஆதரிக்கத்தக்கவை. ஒவ்
வொரு வர்ணத்திலும் அவாந்தர பேதங்கள் கழிக்கத்தக்கவை.
காலக்ரமத்தில் அவை கழிந்துவிடும். நாலு வர்ணங்கள் அழிக்
கத்தகாதவை. அவற்றுள் உத்க்ருஷ்ட நிக்ருஷ்ட யோசனை உதிக்க
வேண்டாம். அந்த யோசனை சீக்ரத்தில் அற்றுப்போய்விடும்.
குடியரசுக்கு ஜாதிபேதங்கள் விரோதமென்று கொள்ளவேண்டாம்

அப்படியானால் நமது தேசத்தில் வழங்கும் ஐந்து மதங்களும் விரோதமாகலாம். சில மதங்கள் ஸர்வ மநுஷ்யர்க்குள் ஸாமாந்யாகாரத்தை விசேஷமாகக் கொண்டாடினால், ஹிந்து மதம் ஸர்வ ப்ராணிகட்குள்ளும் அவ்வாகாரத்தை வெளியிட்டதுமன்றி ஸர்வத்ர அநுகூல புத்தியையும் விதிக்கின்றது. மநுஷ்யர்க்குள் வகுப்புக்கள் உண்டாகலாம்; அவை பரம்பராகதங்களாகக் கூடாதென்றால், பாரம்பர்யம் அநாதிதர்மமென்றும், அதை அழித்தால் ஸர்வஸாங்கர்ய தோஷம் ஸித்திக்குமென்றும் சொல்லக் கூடும். ஒரு ப்ராஹ்மணன் ஜந்மமுதல் மரணாந்தம் ப்ராஹ்மணனாகவே யிருந்தால் அது லோகஹிதத்தில் முடியும். அப்படியில்லாவிட்டால் ப்ராஹ்மணனெனும் மர்யாதையை அவன் இழக்க வேண்டியவன்; ஜந்மாந்தரத்தில் அவன் நீச வ்ருத்தியையும் அடைவான். ப்ராஹ்மணேதரன் ப்ராஹ்மண பாவத்தை அநுசரித்தானேல் அவனுக்கும் ஜந்மாந்தரத்தில் ப்ராஹ்மண ஜந்மம் ஸித்திக்கும். குடியரசின் பொருட்டு, யாவரும் ஸஹபோஜநத்தையும், விவாஹாதி ஸம்பந்தங்களையும் வ்யவஸ்தையின்றிச் செய்துகொள்ள வேண்டாம். குடியரசு எவ்வளவு விஸ்தரித்தாலும், மேற்குறித்த அம்சங்களில் ஸார்வத்ரிகம் நேரிடமாட்டாது." என்கிறபடியே சுந்தியினுடைய அபிப்ராயங்கள் மேலும் வெளியிடப்பட்டன. இப்படி யெல்லாம் யோசித்துவிட்டுத் 'தீட்டு' என்று நாம் வ்யவஹரிப்பதை மநுஷ்யலோகத்துக்கு விரோதமான கொடிய பாபமென்று அவர் சொல்கின்றார். அது ஸர்வ ஸூசகமாம். அது பகு ப்ரஜைகளைத் தாழ்த்திவிட்டதாம். அதை ஶாஸ்த்ரம் விதித்தால், சுந்தி ஶாஸ்த்ரத்தையும் நிராகரிக்க ஸித்தமா யிருக்கின்றனராம். அந்த விஷயத்தில் அவர்க்கு ஸ்வாந்தஃகரண ப்ரவ்ருத்தியே ப்ரமாணமாகுமாம்.

இந்த யோசனையினுடைய தௌர்ப்பல்யம் பெரிதாயினும், விவேசந ஸாமர்த்யம் அற்றவர்கள் அதைக் காண்பதில்லை. கார்யாகார்ய நிஶ்சயங்கள் த்ருஷ்ட விஷயங்களில் லோகாநுபவத்தை ஒட்டி, ஒவ்வொருவராலும் ஸ்வபுத்தியைக்கொண்டு நிர்ணயிக்கப்படலாம். அந்த விஷயத்திலும் மநுஷ்யக்ருத நிர்ணயங்கள் பகுப்ரகாரமாகப் பேதிக்கின்றதையும், அப்படிப்பட்ட பேதப்ரயுக்தமாக மநுஷ்யர்க்குள் த்வேஷங்களும் கக்ஷிகளும் வளரக்காண்கினோம். 'பரோக்ஷ விஷயங்களில் ஶாஸ்த்ரம்தான் ப்ரமாணம்'

என்பது நமது பூர்விகர்களுடைய நிர்ணயம். ஶாஸ்த்ரம் ஒவ்வொரு மநுஷ்யனுடையவும் அந்தஃகரண ப்ரவ்ருத்திக்கு உட்படாது. அதை நிராகரித்தல் லோகவ்யவஹாரத்தின் கேட்டில் முடிவுறும்.

ஶாஸ்த்ரம் ஒரே ப்ரகாரமாக ஏற்படவில்லை. மதங்கள்தோறும் ஶாஸ்த்ரமெனத்தகும் ப்ரமாண க்ரந்தங்கள் பேதிக்கின்றன. அவற்றுள் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்ட தத்வங்களும் விதிக்கப்பட்ட தர்மங்களும் பேதிக்கின்றன. ஆதலால் எந்த மதத்தினுடைய ஶாஸ்த்ரம் ஸர்வத்ர ப்ரமாணமாகக்கடவது? இவ்வண்ணம் யோசனைகள் உதிக்கலாம். அந்தந்த மதஸ்தர் அவ்வவருடைய ப்ராமாண க்ரந்தங்களை ஆதரித்தால் இந்த ப்ரஶ்நத்துக்கு ப்ரத்யுத்தரம் தேட வேண்டாம். ஒருவன் அதை அங்கீகரிக்காவிட்டால், அந்த விஷயத்தில் யோசனைகள் வெவ்வேறாக முடியக்கூடும்.

பல மதங்கள் கொண்டாடும் ஸமாநாம்ஶங்களை ப்ரமாணமாக அங்கீகரித்தல் சிலர்க்கு ஸம்மதம். அந்த விஷயத்தில் எந்த மத க்ரந்தமும் ஸ்வயமே ப்ரமாணமாகமாட்டாது. ஸமாநாம்ஶ ப்ரமாணதையும் ஶாஸ்த்ர, பலத்தால் ஏற்படமாட்டாது. அது கேவல யுக்திகல்பநம். யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளும் விஷயமாகாது. அந்த யுக்தியை ஆஶ்ரயிப்பவர்களும் பர்யவஸாநத்தில் யுக்திஹேதுவான தமது புத்தி வ்யாபாரத்தைத்தான் ஆஶ்ரயிக்க வேண்டும். யாவர்க்கும் புத்தி ஒரே ப்ரகாரமாக வ்யாபரிக்கமாட்டாது. ஆகையால் பரோக்ஷ விஷயத்தில் அவர்களுக்கு ப்ரமாணம் வாஸ்தவத்தில் இன்றியே போய்விடும்.

பல மதங்களினுடைய தத்வஶோதனையில் ஸமீசீந தர்க்கம் அநுக்ராஹகம். அவ்வண்ணம் ஸம்யக் தர்க்காநுக்ருஹீத ந்யாயத்தால், ஆதுநிக பௌதிக ஶாஸ்த்ர நிர்ணயங்களுக்கு விரோதமின்றி ஏற்படுவது வைதிகமதம் ஒன்றே. ப்ரபஞ்சைக தேசங்களில் பரிணாம ப்ரகாரங்களால் ஜந்மஸ்திதி லயங்கள் சொல்லக் கூடுமாயினும், ஸர்வ ப்ரபஞ்சமும், அதனுடைய ஸர்வாவஸ்தைகளையும் யோசித்தால், ஆத்யந்திகமான உத்பத்தி நாஶங்களற்றதென்றே கொள்ளவேண்டியது. உத்பத்தி நாஶங்கள் என்று வ்யவஹரிக்கப்பட்டவை அதனுடைய அவஸ்தா விஶேஷங்கள் என்றே ஏற்படும். அபாவத்தினின்று பாவபதார்த்தங்கள் உண்டாகமாட்டா. இந்த நிர்ணயம் சேதநாசேதந பதார்த்தங்களிரண்டிற்கும் ஸமாநம். ([illegible] ,

[illegible] ஸம்க்ஷேபதஃ ப்ரோக்தா [illegible] ஜ்ஞாநைகாகார [illegible] ஸம்க்ஷேபேணாபிஹிதம்' என்கிறபடியே, ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ப்ரபஞ்சத்தினுடைய விசேஷ ரூபத்தைப்பற்றிய புராண ப்ரகரணம் விவரிக்கப்படுகின்றது. ஸதஸ்பரிணாமியான ப்ரபஞ்சத்தினுடைய அசித்தம்சம் அஸத்ய மென்றும் நாஸ்தி யென்றும் சொல்லப்பட்டாலும், இடைவிடாமல் அவஸ்தா பேதங்களை அடைவதால் அதற்கு அவ்வண்ணம் பெயரென்றும், அது ப்ரவாஹத்தால் நித்ய மென்றும், அதனுடைய பரிணாமங்களுக்குச் சேதநர்களுடைய கர்மமே காரணமென்றும், சேதநர்களாகும் சிதம்ச மெனப்பட்ட ஜீவாத்மா இந்த்ரிய மநஸ்ஸுக்களால் க்ரஹிக்கத் தகாதவனென்றும், தனக்குத்தானே ப்ரகாசிப்பவனென்றும், கேவலம் ஜ்ஞாநாநந்தமயனாதலால், ஸ்வரூபத்தில் ப்ராக்ருத பேதங்களான தேவமநுஷ்யாதி சரீரவானன்றென்றும், என்றும் நாசமற்றவனாதலால் அஸ்தியென்றும் ஸத்யமென்றும் சொல்லப்படுகின்றான் என்றும், இவ்விரண்டு ப்ரபஞ்சாம்சங்களும் ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் பரமாத்மாவை ஆதாரமாயும் நியந்தாவாயும் ஸ்வாமியாயும் உடைத்தாயிருக்கின்றபடியால் பரமாத்மாவினுடைய சரீரமென்றும் சொல்லப்பட்ட உண்மையானது மற்றெந்த மதத்தில் விளங்கும்?

ஆகலால், மதமென்பதில் ப்ரக்ருஷ்டாம்சங்களான தத்வஹித புருஷார்த்த நிஸ்சயங்களைப் பரமார்த்தமாகப் போதிக்கின்ற வைதிக ஸம்ப்ரதாயமானது யாவராலும் பஹுமாநிக்கத் தக்கது. அதில் ஜநித்தவர்கள் அவ்வவர் மநம்போன படிக்கு அதனுடைய சில பாகங்களை அப்யுபகமம் பண்ணுவதும் இதர பாகங்களைத் திரஸ்காரம் பண்ணுவதும் சாஸ்த்ரபலத்தால ஏற்படமாட்டாது. அதற்கு அவ்வவர் புத்தியே ப்ரமாணமாகும். அவர்க்கு சாஸ்த்ர வஸ்யதை யென்பது முதலே இல்லை.

பலதரம் நாம் முறையிட்டபடியே, 'ஆசார ப்ரபவோ தர்மஃ', 'ஆசாரஹீநம் ந புநந்தி வேதாஃ' என்கிற வசநங்களால் வைதிக கர்மாநுஷ்டாநங்களுக்குத் தீட்டு எச்சில் முதலான தோஷங்களை விலக்குகின்ற ஆசாரங்கள் முக்யமாக விதிக்கப்படுகின்றன. ஸ்வகர்மாநுஷ்டாநங்களைத் துறந்தவனுக்கு வர்ணமென்பதே ஏற்படமாட்டாது. சாஸ்த்ர ப்ராமாண்யத்தைப்பற்றிக் காந்தி யோசித்தாரில்லை யென்று நமக்குத் தோன்றுகின்றது.

நம்மவர்க்குள் சில அர்த்தோபபத்தியுள்ள பெரிய மநுஷ்யர்கள் வர்ண நாசத்தை மிகவும் வேண்டுகின்றார்கள். ஏனென்றால் வர்ணங்களுடைய இருப்பே சிலர்க்கு அஸஹ்யமாய்ப் போய்விட்டதாம். பரர்க்குக் கஷ்டமாயிருப்பதையே காரணமாகக் கொண்டு, நாம் ஸ்வரூபத்தையாவது, ஸ்வபாவங்களையாவது ஸ்வகர்மங்களையாவது, ஸ்வம் என்று நாம் அபிமாநிக்கும் இதர வஸ்துக்களையாவது த்யாகம் செய்வது யுக்தியுக்தமாகமாட்டாது. 'பெரியோருடைய உபதேசங்களையும் சாஸ்த்ர விதிகளையும் பார்பொருட்டுத் திரஸ்கரிக்கின்றவன் பகவானுடைய ஆஜ்ஞைகளை அதிலங்கநம் செய்கின்றான்.'

தேசாந்தரங்களில் வர்ணபேதங்களில்லை யென்பது நமக்குள் வர்ணஸாங்கர்யத்துக்குத் தகுந்த காரணமாகமாட்டாது. வ்ருத்தி வ்யவஸ்தைகளில்லாம லிருப்பதைக்காட்டிலும் அவற்றின் இருப்பே ஆத்மகுண ஸம்பாதநத்துக்கு உபகாரகமாயிருக்கும். சரீரம் போகாயதநமானாலும், போகாபேக்ஷையற்றவர்க்கு அது அவ்வண்ணமாகாது. போகாபேக்ஷையுள்ளவா யாவர்க்கும, அவ்வபேக்ஷை ஸமாநமாக உதிக்கும் தசையை ஒப்புக்கொண்டாலும் போகப்ராப்தியானது ஸமாநமாய் ஏற்படமாட்டாது. போகப்ராப்தியில் எவ்வளவு ஏற்றகுறைச்சல் ஸம்பவித்தாலும் அந்த அபேக்ஷா தூஷிதங்களான சித்தமுடையோர்க்குப் பரஸ்பர அஸூயை ப்ரவஹிக்குமேயன்றி, ஆத்மகுண ப்ரகாசத்துக்கு அவகாசமே உண்டாகமாட்டாது. சரீரதாரணம் ஸர்வ புருஷார்த்த ஸாதநமானாலும், அர்த்தகாமங்கள் தர்மாவிரோதமாக ஆர்ஜிக்கப்பட்டும் அநுபவிக்கப்பட்டும் வந்தால் பரம புருஷார்த்தலாபம் காலக்ரமேண யாவர்க்கும் நேரிடலாம். ஐரோப்யர்களுக்குப் பரமபுருஷார்த்தம் என்பது யேநகேந ப்ரகாரேண அர்த்தார்ஜநத்திலும்

ஸாமாவாப்தியிலும் முடிகின்றன. இவ்வித ப்ரயத்நங்களில் அவர்கள் யாவரும் ஏகமநஸ்கர்களாய் நின்று தேசாந்தராச்ரயணரூப வ்யாபாரங்களில் ரமிக்கின்றார்களானாலும், அவர்களுடைய தேசங்கள் ஒவ்வொன்றிலும், அர்த்த காமாவாப்தியின் வித்யாஸங்களால் ஜநங்கள் பல கக்ஷிகளாகப் பிரிந்து ஒருவரையொருவர் த்வேஷிக்கின்றார்கள். வ்ருத்தி பேதங்கள் பாரம்பர்யமாக அமைந்தால் இந்த ரூபமான த்வேஷங்களுக்கு இடமில்லை. ஜந்மத்தால் ஒவ்வொருவனுக்கும் ஸ்வதர்மம் ஏற்பட்டுவிட்டால், எதைப்பற்றிக் கக்ஷிப்ரயுக்த த்வேஷங்கள் உண்டாக வேண்டும்? ஸர்வஜநங்களுடைய ஸுகவ்ருத்தியின் பொருட்டு ஒவ்வொருவனும் தனக்கென்று ஏற்பட்ட தொழிலைச் செய்தானாகில், மேற்சொன்ன த்வேஷங்கள் ஏன் உண்டாகவேண்டும்? நியத கர்மங்கள் செய்ய வேண்டுமெனும் புத்தியால் செய்யப்பட்டால், பாத்யாபாத்ய ரூப வாதங்கள் உண்டாவானேன்? ஆகலால் தேசாந்தரங்களில் த்ருஷ்டங்களான முறைகளைப் பலவந்தமாக நமது தேசத்தில் கொண்டுவருவது யோக்யாப்யுகமத்துக்கு அநர்ஹமாயிருக்கும்.

ஒரு மநுஷ்யன் யசஸ்வியாகப் பிழைத்ததற்குத் தத்காலாசாரப்படி ப்ரயோஜநம் என்னவென்றால், அவன் மரணாநந்தரம் அது அவன் மரணஸம்பந்தமாகப் பத்திரிகைகளில் சோகாவிஷ்கரணத்தில் முடிகின்றது. மரித்தவனுடைய பிற்கால ஸ்திதியைப் பற்றித் தத்காலத்தவர் நினைப்பதில்லை. விஷய பர்யாலோசனையில் மரணத்தின்பிறகு ஜீவனுடைய அஸ்தித்வத்தையே அவர் நம்புவதாக ஏற்படமாட்டாது. ஆத்ம யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்தையும், ஆத்மாவுக்கே பொருந்திய குணஸம்பாதநத்தையும், ஸ்வரூப ப்ராப்தியின் பொருட்டு உசிதமான உபாயாநுஷ்டாநத்தையும் ஆஸ்திக்யவான்கள் அபேக்ஷிப்பார்கள். லோகாந்தர விச்வாஸம் குன்றியவர்கள் ஐஹிகாநுபவங்களை யபேக்ஷிப்பார்கள். "ஜந்மாந்தரத்தை நம்புகின்றவன், தன்னுடைய ப்ரக்ருத ஜந்மத்துக்குப் பூர்வஜந்மங்களில் காரணங்கள் தேடுவான். ப்ராஹ்மணனாகவோ, ராஜபுத்ரனாகவோ, சண்டாளனாகவோ, ரிக்தனாகவோ பிறக்கின்றவன் தக்க காரணமின்றியே பிறக்கின்றா னென்பது மூடயோசனை. பூர்வ வாஸநையாலும் ஜந்மஸித்தங்களான ஸத்ஸங்காதிகளாலும் வித்யாப்யாஸ ஸதாசார ஸதநுஷ்டாநங்களாலும், தத்வஜ்ஞாநாபேக்ஷையும் அந்த ஜ்ஞாநாவாப்தியும், அவற்

றிற்கு நியமேந வேண்டிய ஆத்மகுண ஸம்பாதநமும் ஸத்குல ப்ரஸூதர்களுக்கே உண்டாகும். இவை ப்ராஹ்மணாதி வர்ணங்களில் ப்ரசுரமாகவும், த்விஜந்ம ரஹிதர்களில் ஒவ்வோரிடங்களிலும் ஸம்பவித்து வந்தன. வர்ணபேதமற்ற ப்ரதேசங்களில் சாஸ்த்ரைகவேத்யங்களான தத்வஹித புருஷார்த்த ஜ்ஞாநமும், ஸதாசாரமும், ஆத்மகுணங்களின் ப்ரகாசமும் ப்ரசுரமாக ஏற்பட்டதைக் கேட்டறியோம். இப்படி யெல்லாம் விஷய பர்யாலோசனைகள் செய்து, பரமபுருஷார்த்த ஸாதகங்களாகச் சரீரதாரணத்தையும் தத் ப்ரவ்ருத்திகளையும் நம் முன்னோர் ஏற்பாடு செய்தார்கள். 'இதுதான் லோகம்; இதன்மேல் ஒன்றுமில்லை' யென்று வாதிப்பவர் வசநங்கள் பாஷாந்தர பரிசயஸ்தர்களுக்கு அநுகூலமாகத் தோன்றுகின்றன.

"கர்மங்கள் அவற்றின் பலத்தில் ஆசையாலும், தன்னால் அவை செய்யப்படுகின்றன வெனும் அபிமாநத்தாலும், பலாவாப்தியின் பொருட்டு மிகுந்த ப்ரயாஸையோடும் செய்யப்பட்டால் அவை ராஜஸங்கள்; தனது சக்தியினுடையவும், உபபத்தியினுடையவும் அளவை மீறித் தனது செயலால் பரபீடையுண்டாவதையும் யோசியாமல் மோஹத்தால் செய்யப்பட்டது தாமஸ கர்மம், பலத்தில் ஆசையைவிட்டு ஒருவரையும் த்வேஷியாமல், தான் கர்த்தாவெனும் அபிமாநத்தை விட்டுச் செய்யப்படுவது ஸாத்விக கர்மம்;" என்று கீதாசார்யன் அருளிய உபதேசத்தை மறப்பது மதிக்குறைவு. ஏதையும் பகவான் உகப்பை உத்தேசித்துச் செய்ய வேண்டும். ஆகலால் ஸர்வப்ரயத்நங்களையும் சாஸ்த்ர வச்யதையைக்கொண்டு ஆசரிப்பதும் நலம். மனம்போனபடி நடப்பவர்க்கு சாஸ்த்ர வச்யதை வேண்டாம். மேலே விவரித்தபடியே கர்மங்களுடைய விபாகங்கள் வர்ண நியதங்களாக ஏற்படக்கூடியதையும், வர்ணஸாங்கர்யத்தில் யாதொரு நியமமுமில்லாமல் ஏற்படக்கூடியதையும் பற்றிப் புத்திமான்கள் யோசிக்கவேண்டும். ஸாத்விக கர்மங்கள் தேசாந்தரங்களில் ஜ்ஞாநபூர்வகமாக உதிக்கமாட்டா. அவை ஆர்யர்களுள் மிகவும் ப்ரகாசித்தன. பஞ்சமதுல்யதையை ப்ராஹ்மணன் அடைந்தால் பஞ்சமத்வம் அவனுக்கு உண்டாகும்; பஞ்சமன் ப்ராஹ்மணபதவியைப் பொருந்தமாட்டான். ஆகலால் வர்ணஸாங்கர்யத்தை விவேகமுள்ளவன் ப்ரார்த்திக்கமாட்டான். இத்தகைய புத்தி உண்டாவது காலகேடு. பாபத்தில் பயந்தவர்களுக்கு அது உண்டாகமாட்டாது.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

தத்கால கர்த்தவ்ய விமர்ஶம்.

நமது பரதகண்டத்தில் கலிபுருஷன் வெகுகாலம் தவம்செய்தும் ஆக்ரமிக்க முடியாமல், அங்கங்கிருக்கும் நாஸ்திகர்களை ஆஶ்ரயித்து, அவர்கள் மூலமாய் இப்பரதகண்டத்தை ஸகல பரிவாரங்களுடன் செங்கோல் செலுத்திவருகிறான். ஆகையால், தர்மத்தின் து:ஸ்திதியை நம்மால் சொல்லவே இயலாது. ஆனால், அந்த து:ஸ்திதி முழுமையும் விலக்குவதற்கு நாஸ்திகர்களைக் கலிபுருஷன் ஆஶ்ரயித்ததுபோல் நாம் எல்லாரும் ஒன்றுசேர்ந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தஸபா ப்ரவர்த்தகர்கள் மூலமாய் மடாதிபதிகள் இதர ஸந்யாஸிகள், மற்றுமுள்ள ஆஸ்திகர்கள் இவர்களிடமிருக்கும் ஸ்ரீதேவியை ஶரணமடைய வேண்டும். அந்த ஸ்ரீதேவியின் க்ருபைக் குறைவினால்தான் அதர்மத்திற்கு இவ்வளவு மேன்மை ஏற்பட்டது.

'ஸங்கே ஶக்தி: கலௌ யுகே' என்று கலியுகத்தில் ஸங்கத்திற்கே அதிக கௌரவம் கொடுத்திருப்பதால், மடாதிபதிகள் ஸந்யாஸிகள் பெரிய பண்டிதர்கள் ஆஸ்திக ப்ரபுக்கள் உள்பட ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவ ப்ரதிநிதி ஸபையை ஏற்படுத்தி அதற்கு அங்கமாக அநேகம் உபஸபைகளையும் ஏற்படுத்த வேண்டும். அந்த உபஸபையானது, ஒவ்வொரு காலேஜ் ஹைஸ்கூல் தோறும் மாணவர்களின் ப்ரதிநிதிகளால் அமைக்கப்பட வேண்டும். அந்த உபஸபையின் மேற்பார்வையில் ஒரு குருகுலத்தை (ஹாஸ்டல்) ஏற்படுத்தி அதில் மாணவர்களின் பணத்தைக் கொண்டே ஆஹாரம் முதலிய ஸௌகர்யங்களைச்செய்து, விடியற்காலம் (5-மணி முதல் 6-மணி வரை) உபயுக்த வேதபாகங்களையும், ஆழ்வாராசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளையும், ஸம்ஸ்க்ருத பாஷா பரிசயத்தையும் தகுந்த பண்டிதர்களைக் கொண்டு செய்வித்து, அவர்களைக்கொண்டே காலை 6-மணி முதல் 7-மணிக்

குள்ளாக ஸ்நாநம் ஸந்த்யாவந்தநம் முதலிய நித்யகர்மாநுஷ்டாநங்களையும் நடத்திவைக்க வேண்டும். மேற்சொல்லியபடி முதல் வகுப்பு முதற்கொண்டு பி-ஏ. வகுப்பு தேறுவதற்குள் (14-வரு) நாஸ்திகர்களின் வலையில் சிக்காமல் ஆர்யமான நமது ஆசாரத்தை அதற்கு வேண்டிய வேதம் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷா பரிசயம் இவைகளுடன் அநுஷ்டாநபர்யவஸாயியாய்த் தெரிந்துகொண்டு, பிறகு ஸதாசார்ய கடாக்ஷத்தால் ஸ்வஸ்வரூப நிரீக்ஷகர்களுக்கு ஸ்வரூபத்தாலேயே தர்மோபதேஶம் செய்கின்றவனாய், காலத்திற்கு அநுகுணமாய் ஜீவிகாவ்ருத்திகளையடைந்தும் வாஸகாவஶத்தாலே ஸத்கர்மங்களை விடாமல் செய்துகொண்டு ஸத்வித்யா க்ரஹணத்துக்கு ஸதாசார்ய ப்ரதீக்ஷணம் செய்துகொண்டிருப்பன்.

கிறிஸ்தவ பாதிரிகளும் மதப்ரசாரம் செய்வதற்காகப் பல தேசங்களிற் சென்று, தங்களுடைய கம்பீரமான ஸ்வபாவத்தினால் உதாரகுணத்துடன் கொஞ்சம் பணத்தைச் செலவழித்து ஹைஸ்கூல்களையும் காலேஜுகளையும் ஏற்படுத்தி, மாணவர்களின் பணத்தைக்கொண்டும் கவர்ன்மெண்டு க்ராண்டைக் கொண்டும் ஆங்கில பாஷாப்ரவ்ருத்தியைச் செய்வதானது, இந்தியர்கள் ஆங்கிலம் கற்றுக்கொண்டு கௌன்ஸிலர்களாய் வந்து பணம் வாரிக்கொள்ள வேணுமென்பதற்கல்ல. ஆனால், நிதம் ஒரு மணி ஸாவகாஶம் இந்துக்களுக்குப் பைபில் உபதேஶம் செய்வதற்காகவே இவ்வளவு பாடுபடுகிறார்கள். அதுபோல, நாம் நமது மதவிஷயமாக ஏன் பாடுபடக்கூடாது? நமது மதத்தினுடையவே உஜ்ஜீவநம் ஏற்பட வேண்டும் என்னும் நம்பிக்கை நமக்கு இருந்தால் நாம் அப்படி பரிஶ்ரமப்பட வேண்டியது அவஶ்யமன்றோ?

இக்காலத்திய சில ஶாஸ்த்ரஜ்ஞர்களும் வைதிகர்களும், மேனாட்டு நாகரிகத்தாரின் அதிக பரிசயத்தால் தங்களுக்கு அஸாதாரணமான மதாசாரங்களையும், பாண்டித்யத்தையும் ஸமயோசிதமாகச் செய்துகொள்கிறார்கள்; அஶாஸ்த்ரீயங்களான அநுஷ்டாநங்களை ஶாஸ்த்ர ஸம்மதங்களென்று சொல்வதற்கும் முன் வராமலிருப்பதில்லை. இவைகளெல்லாம் ஸதாசார பரீக்ஷணத்துடன்

கல்வி கற்பிக்கப்படாமையாலேயே ஏற்படுகின்றது. நமது தேசத்தில் நடத்தப்படும் கர்மாக்களில், சிலர் ஸந்த்யாவந்தனத்தைச் செய்வதேயில்லை. உபாத்யாயனால் செய்விக்கப்படும் கர்மாக்களில், சிலர் மந்த்ரங்களைச் சொல்லாமலே அபிநயம்மாத்ரம் செய்கிறார்கள். இவைகளையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் வைதிக ச்ரேஷ்டர்கள், 'பணமிருந்தால் ஒன்றும் வேண்டியதில்லை' என்று, சொல்லி முடித்துவிடுகிறார்கள். இக்காலத்திய உபாத்யாய வ்ருத்திக்கு மற்றை எவ்வித்யைகளிலும் மேல்நோக்க முடியாதவர்களே வருகிறார்கள். இவ்விதமான உபாத்யாயத்தின் மஹிமை சொல்லாமலே விளங்கும்.

ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் உள்ள யஜமானனும், தனக்கும் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் வெகுச்ரத்தையுடனே ஆடையாபரணங்கள் வாங்கிக்கொடுத்து அழகுண்டாகச் செய்வதில் நோக்கமுள்ளவனாய் இருக்கிறானே தவிர, வைதிகர்களடையும் ச்ரமங்களைக் கண்டு அவர்கட்குப் பணத்தாலும், பிறவற்றாலும் அந்த ச்ரமங்களை நீக்க முயலுவதேயில்லை. வரும்படிக்கும் காலத்துக்கும் தகுந்தபடிதான் வைதிகர்களும் அமைகிறார்கள்.

முற்காலத்தில் நமது இந்தியாவானது எல்லா விஷயங்களிலும் மேன்மைபெற்று விளங்கியது. தற்காலம் மற்றெல்லாத் தேசங்களும் மற்றெல்லா விஷயங்களிலும் அதிக மேன்மையடைந்து விட்டபோதிலும் வேதாந்த வித்யாவிஷயத்தில் மாத்ரம் கிட்ட அணுகுவதற்கும் முடியாமலிருப்பது, பூர்வாசார்யர்களின் அதிக பரிச்ரமத்தையும் பகவானுடைய விசேஷக்ருபையையும் வெளிப்படுத்துகிறது. ஆனாலும், மதாந்தரங்களும் அவைகளின் ஆசாரங்களும் சிலரால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு அநுஷ்டிக்கப்பட்டும் வந்தால், அதற்குக் காரணம் பணம் இருக்கும் இடங்களிலும் அதற்குப் போகும் வழிகளிலும் (Schools and Colleges) மேற்சொன்ன மதாசாரங்கள் இருப்பதேயாகும்.

இக்காலத்தில் ப்ருஹ்மத்வேஷம் ப்ராஹ்மணர்க்கே அதிகமாயிருக்கிறது. ஆகையால் தான் அப்ராஹ்மணனுக்கு ப்ராஹ்மணரிடத்தில் அதிக த்வேஷம் உண்டாயிருக்கிறது. ஆகையால் பொதுவாய் ப்ருஹ்மத்வேஷத்தைப் பரிஹரிக்க வேண்டுமானால், ப்ராஹ்ம முஹூர்த்தத்தை அர்த்தமுள்ளதாகச் செய்து ப்ராஹ்மணச் செய்கையைக் கார்யத்திலும் காட்டவேண்டும்.

ஆஸ்திகர்களான ப்ரபுக்கள் ஏதோ சிலவிடங்களில் ஸதஸ்ஸுக்களை ஏற்படுத்தி, கிஞ்சித்காரம் ஸம்மாநம் செய்வதால், விசேஷ உபகாரமும் பண்டிதர்கட்கு ஏற்படுவதில்லை. பாமர ஜநங்களும் பண்டிதர்களின் உபதேசத்தால் நன்றாகத் திருத்தப்பட்டு நல்வழிப்படுதலையும் காணோம்.

மேலும் ஸாமாந்யமாய் ஸதஸ்ஸுக்களில் பரீக்ஷையும் வெகுமதிகளும் நடக்கின்றனவே தவிர, பொதுவாய் அநுஷ்டிக்கவேண்டிய கர்மங்களின் ஸந்தேஹத்தை ஸதஸ்ஸிலிருக்கும் பண்டிதர்கள் ஆலோசனைசெய்து, ஒரேவிதமான அபிப்ராயத்தை வெளியிட்டு, லோகத்தை ஒரேமாதிரியாகக் கர்மாநுஷ்டாநம் செய்யும்படி செய்வதில்லை. இதுவே பண்டிதர்களிடத்திலிருக்கும் பெருங்குறையாகும்.

பொது விஷயங்களில் பண்டிதர்களும் ஸந்யாஸிகளும் பரிச்ரமம் அதிகம் எடுத்துக்கொள்ளாமையாலும், மடாதிபதிகள் அதிக பரிச்ரமத்துடன் பணச்செலவைச் செய்யாமையாலும் ஹிந்து ஜநஸமூஹமானது நாஸ்திகர்களின் கபடத்தால் வஞ்சிக்கப்பட்டு, அவர்களின் மதாசாரத்தில் தலைசிறந்து விளங்குகின்றது. ஆனால், இப்பொழுது ஜநங்களுக்கு மேனாட்டு நாகரிகத்தில் வெறுப்புண்டாயிருக்கிறபடியால் ஒவ்வொரு இனத்தாரும் ஒரு ஜநப்ரதிநிதி ஸபையை ஏற்படுத்திக்கொண்டு, ஒவ்வொருவனுக்கும் ஒரு வருஷத்திற்கு ஒரு ரூபாயவீதம் சந்தாவை வசூல் செய்து, அந்தப் பணத்தைக்கொண்டு வைதிகமார்க்கப்ரதிஷ்டையை மிகவும் எளிதில் செய்துவிடலாம். இந்த ஸமயம் உலகத்தைத் திருப்பாவிட்டால், அந்தக் கெட்ட செயல்களுக்கெல்லாம் நாமே ஆளாகவேண்டி நேரிடும். இந்த உலகத்தை இதற்கும் கீழான நிலைமைக்குக் கொண்டுவருவதற்கு அநேகர் ஜநப்ரதிநிதிகள்

புதிதாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் ராஜாங்க மஹாஸபையை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஆகையால், பாகவதகாஷ்டையில் சிறந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அனைவரும் ஸ்வல்ப வித்யாஸத்தை மனத்தில் வைத்துக்கொள்ளாமல், அடியேனுடைய இவ்விண்ணப்பத்தைத் தீரவிசாரித்துத் தீர்மானம்செய்து, ஒவ்வொரு காலேஜ் ஹைஸ்கூல்கள்தோறும் ஒரு குருகுலத்தை ஏற்படுத்தி, ஸ்ரீவைஷ்ணவ உலகத்தில் ஸதாசார ப்ரதிஷ்டைசெய்து, அதன்மூலமாய் நமது சிறுவர்களெல்லாரையும் கர்மப்ருஹ்மஜ்ஞர்களாய்ச் செய்து அதன் மூலமாய் அப்ராஹ்மணர்களுக்கு இருக்கும் ப்ருஹ்மத்வேஷத்தையும் நீக்கி ஸ்வராஜ்யம் பெறுவாராக.

"வெதெ ஸஂஜாதவெதெ ஶாஸ்த்ரஜநவசநெ ஸ்ராவநிதஸ்ரீஸூரெ ஸஂஷீணெ ஸவதெ ஸதி த்ஸநாமாணெ விஷ்ணோ ஶாணெ விஶாணெ । ஶாயாவாதெ ஸமெதெ கலிகநஷவிஶாஸெ நவுதெ விவாதெ யத்ஸ்தாணாய யோஷ்ஷதிஸதா ஸமவாது விஷ்ணுவணாவதாராः ॥"

ஈ. ல. ந்ருஸிம்ஹமதாஸ்.

ஸ்ரீ:.

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

		ரூ.	அ.	ப.
1.	ஸ்ரீகீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்கநாதாசார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யானத்துடன்)	0	2	0
2.	ஸ்ரீ அஹோபிலமடமும், அதன் சிஷ்யர்களின் கர்த்தவ்யங்களும்:—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0
3.	ஸ்ரீ பாகவத நவஶ்லோகீ - (ஸ்ரீ. சேட்லூர் நரஸிம்ஹாசார்யர்)	0	4	0
	ஸ்ரீ சதுஶ்லோகீவிவரணம்	0	2	0

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

இயற்பா.

பொய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

முதல் திருவந்தாதி.

(முன் ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி.)

16. பழுதே பலபகலும் போயினவென் றஞ்சி
அழுதே னரவணைமேற் கண்டு—தொழுதேன்.
கடலோதங் காலலைப்பக் கண்வளரும் செங்கண்
அடலோத வண்ண ரடி.

(இ-ள்., கடல் - சமுத்திரத்தினது, ஓதம் - அலை, கால் - (தனது) திருவடிகளிலே, அலைப்ப - (துடைதட்டி உறங்கச் செய்வதுபோல்) வீச, கண்வளரும் - நித்திரை செய்கின்றவனும், செங்கண் - செந்நிறமான கண்களையும், அடல் ஓதம் வண்ணர் - (அனுபவிக்க விரும்புகின்றவர்களை அவ்வாறு செய்யவொட்டாது) அடர்க்குந் தன்மையுள்ள (சௌந்தரிய) அலைகளோடு கூடிய வடிவையுடையவருமான எம்பெருமானது, அடி - திருவடிகளை, அரவு அணைமேல் - திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே, கண்டு - கண்ணாரக் கண்டு - தொழுதேன் - (கண்டபின் செய்யவேண்டிய) தொழுகையையும் செய்தேன்; "பல பகலும் - (இதுபோலவே எம்பெருமானது திருவடிகளை ஸாக்ஷாத்காரம் செய்து நற்காலமாகப் போக்கவேண்டிய கீழே கழிந்த) காலமெல்லாமும், பழுதே - வீணாகவே (எம்பெருமானை அநுபவியாமலே), போயின - கழிந்து விட்டனவே!", என்று - என்று எண்ணி, அஞ்சி - அச்சங்கொண்டு, அழுதேன்—; (எ - று.).

தேவதாந்தரங்களை யடைந்து எம்பெருமானை யடையாது இழக்கிறகாட்டிலுள்ளாரிழவை 'எம்பெருமானே பரம்பொருள்' என்றறிவிட்டுக் கூறி ஒருவகையாகப் போக்கிய இவ்வாழ்வார், இங்கு அநாதிகாலமாக இதர தேவதைகளையும் உபாயாந்தரங்களையும் மேற்கொண்டு, எம்பெருமானை யடையாமல் திரிந்த தமது இழவை நினைத்து வருந்துகின்றனரென்க. போனகாலம்போ அநாதி: வருங்காலம்போ அநந்தம்: அநந்தமான வருங்காலத்தைப் போலவே எம்பெருமானது அநுபவத்தோடு கழியவேண்டிய அநாதிகாலமும் அவ்வாறு கழியாமல் வீணாகக் கழிந்தனவேயென்று, இற

ந்தகாலத்துத் தம் இழவுக்கு ஆழ்வார் வருந்தட்டும்; அஞ்சவேண்டிய தென்னெனில் :—இழ்மையிழந்த அதிகாரி தாமே யாதலால், 'எதிர் காலத்திலும் இறந்த காலத்து வாசனை எங்கேவந்து விடுமோ?' என்று நினைக்கையில் இறந்த காலத்து நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியும் அச்சம் விளைக்குமென்க. (கசு)

17. அடியும் படிகடப்பத் தோள்திசைமேற் செல்ல
முடியும் விசும்பளந்த தென்பர்—வடியுகிரால்
ஈர்ந்தா னிரணியன தாகமிருஞ்சிறைப்புள்
ளூர்ந்தா னுலகளந்த நான்று.

(இ - ள்.) வடி - கூர்மையான, உகிரால் - (தனது) நகத்தால், இரணியனது ஆகம் - இரணியாசுரனது உடம்பை, ஈர்ந்தான் - பிளந்தவனும், உலகு - பூமி முழுவதையும், அளந்த - (தனது ஒற்றைத் திருவடியால்) அளந்தருளிய, நான்று - காலத்தில்,—இருஞ்சிறை புள் - பெரிய சிறகையுடைய பக்ஷியாகிய கருடாழ்வானை, ஊர்ந்தான் - ஏறி நடத்துபவனுமாகிய திருமால், அடியும் - திருவடியும், படி கடப்ப - பூமியை அளந்து கொள்ள, தோள் - திருத்தோள்களும், (இடம் அடையும்படி) திசைமேல் - திக்குக்களிலே செல்ல—, முடியும் - அப்பிரானது திருவபிஷேகமும், விசும்பு - அளத்தற்கு அரிய ஆகாசத்தை, அளந்தது - அளவுபடுத்திக் கொண்டது, என்பர் - என்று தத்துவ முணர்ந்த முனிவரர் சொல்லுவார்கள். (எ - று.)

"ஸம்ஸாரத்தில் நினைத்தபடி யெல்லாம் எம்பெருமானை அநுபவிக்க முடியுமோ? பரமபதத்திலே போனாலன்றோ அநுபவிக்க முடியும்" என்று ஒரு சங்கை உண்டாக, 'நான் இத்தனை நாள் எம்பெருமானை இழந்தது அப்பிரான் அருகிலில்லாமல் மிகவும் தூரத்தனாய் இருந்ததனாலா? அவன் தானே எல்லார் தலையிலும் தனது திருவடியை வைத்த அப்போதும், அவனை யனுபவிக்கமாட்டாது இழந்துவிட்டு, இப்போது அவனது சரிதையைப் பிறர் சொல்லக் கேட்கும்படி யாவதே!' என்று தாம் எம்பெருமானை யனுபவிக்காது வீணே போதுபோக்கியதற்கு இரங்குகின்றன ரென்க. 'அடியும் படிகடப்ப தோள் திசைமேற் செல்ல' என்ற தொடரில் "கோலமாமென் சென்னிக்கு" என்கிறபடியே தமது திருமுடிக்கு அலங்காரமாகும்படி ஆசைப்படுகின்ற திருவடிகள் காடுமேடையுமான பூமியை யளக்கும்படியும், பிராட்டியைத் தழுவுவதற்குரிய திருத்தோள்கள் திக்குக்களிலே செல்லும்படியும் ஆய்விட்டனவே! என்று ஆழ்வார் ஈடுபட்டமை தோன்றும். (கஎ)

18. நான்ற முலைத்தலை நஞ்சுண்டுறிவெண்ணெய்
தோன்றவுண் டான்வென்றிச் சூழ்களிற்றை—யீன்றாலும்
பொருதுடைவு கண்டானும் புள்வாய் கீண்டானும்
மருதிடைபோய் மண்ணளந்த மால்.

(இ - ள்.) (பேய்வடிவை மறைத்துத் தாய்வடிவு கொண்டுவந்த பூதனையினுடைய), நான்ற - (உள்ளேயிருக்கின்ற பாலின் கனத்தாலே) சரிந்து

தொங்குகின்ற, முலைத்தலை - தனத்திலுள்ள, நஞ்சு - விஷத்தைச், உண்டு - அவள் பிணமாய் விழும்படி) அமுதுசெய்து, உறி - உறிகளிலே (சேர்த்து வைத்த), வெண்ணெய் - வெண்ணெயை (களவுசெய்து), தோன்ற - (அதனைக்குப் பகையான சிசுபாலாதிகளுடைய கூட்டத்திலும்) பிரசித்தமாகும்படி, உண்டான் - அமுது செய்தருளினவனும்,—வென்றி - வெற்றியையுடைய, சூழ் - எதிர்த்தவர்களைத் தவறாமல் தன் கையில் அகப்படுத்திக் கொள்ளக்கூடிய, களிற்றை - குவலயாபீட மென்கிற யானையை, ஊன்றி - உறுதியாக எதிர்நின்று, பொருது - போரிட்டு, உடைவு கண்டானும் - 'தலையெடுக்காமல் உருவழித்து உருக்குப்போம்படி செய்தவனும், புள்ளின் - (தன்னை விழுங்கவந்த) பகாசுரனுடைய, வாய் - வாயை, கீண்டானும் - கிழித்துப் போகட்டவனும், (யாவனெனில்?)—மருது - (இரட்டையா யிருந்த மருதமரங்களின், இடை - நடுவிலே, (அவை வேர்பறிந்து விழும்படி), போய் - தவழ்ந்துபோய்,—மண் - பூமி முதலான உலகங்களை, அளந்த - அளந்துகொண்ட, மால் - திருமாலேயாவன். (எ - று.)

"எம்பெருமான் திருப்பாற்கடலிலே கிடக்கையிலும், அங்கு நின்றும் வந்து திரிவிக்கிரமனாகி நடந்த சமயத்திலும் இழந்தது கிடக்கட்டும்; இடக்கை வலக்கை அறியாதாரும் வாழும்படி இடைக்குலத்திலே வந்து அப்பெருமான் திருவவதரித்த போதிலும் அவனைக் கிட்டப்பெறாமல் இழந்தேனே!" என்று இதனால் வருந்துகின்றன ரென்க. அழகும், ஆச்சரியத்தவரிடத்து அன்பும், அதிமாநுஷ சேஷ்டிதமும், வரையாதே யாவரிடத்திலும் கலந்திருத்தலும், முதலிய குணங்கள் திரிவிக்கிரம மூர்த்திக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுக்கும் ஒத்திருக்கையிலே "மருதிடை போய் மண்ணளந்த மால்" என்று அவ்விரு மூர்த்திகளையும் ஒரு மூர்த்தியாகச் சேர்த்து அநுஸந்திக்கின்றன ரென்க. பூதனையின் சரிதையால், "எம்பெருமானால் பரிசிக்கப்படுபவர் யாவரேனும் அவர்க்கு வந்தேறியான தன்மைபோய்த் தமது ஸ்வரூபத்தையுடைய தன்மையுண்டாகு" மென்பது பெறப்படும். பாலைப் பருகியபின்பு, தொங்கிய முலையும் பேய்வடிவுமாய் விழுந்த நிலையைக்கருதி, "நான்ற முலை" என்று அருளிச்செய்தா ரெனக் கொள்ளலுமாம். 'வெண்ணெய் தோன்றவுண்ணுதல் - பகையான சிசுபாலாதிகள் ஏசும்படி களவுகண்டுண்ணுதல். வென்றி சூழ்களிறு - வெற்றியையும் சூழ்ச்சியையுமுடைய களிறு என்றும், எப்போதும் வெற்றியையே சூழ்ச்சி செய்கிறகளிறு என்றும், வெற்றியையுடையதாய் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைச் சூழ்க்க [தனக்குள் அகப்படுத்திக் கொள்ள நினைத்த] களிறு என்றும் உரைக்கலாம். "பொருதிடைவு கண்டானும்" என்றும் பாடம். இடைவு - பின்னிடுதல்: தோற்றல். (கஅ)

19. மாலுங் கருங்கடலே! யென்நோற்றாய்? வையகமுண்
டாலி னிலைத்துயின்ற வாழியான்—கோலக்
கருமேனிச் செங்கணமால் கண்படையு ளென்றும்
திருமேனி நீதீண்டப் பெற்று.

(இ-ள்.) வையகம் - இந்தப் பிரபஞ்சத்தை, உண்டு - (பிரளயத்தில் அழியாதபடி) திருவயிற்றிலே எடுத்து வைத்து, ஆலின் இலை - ஆலந்தளிரிலே, துயின்ற - கண்வளர்ந்தருளின, ஆழியான் - (ஒருகால் அந்தத் திருவயிற்றிலும் பிரளயம் வந்தால் அதனை இருதுண்டாக்குவதற்கு ஏற்ற கருவியான) திருவாழியாழ்வானை யுடையவனும், — கோலம் - அழகிய, கரு - கறுத்த, மேனி - திருமேனியையும், செங்கண் - (அந்தத் திருமேனிக்கோர் நிறமுண்டாகும்படி வாத்சல்யத்தால்) சிவந்த திருக்கண்களையுமுடைய, மால் - அடியார் பக்கல் அன்பு நிறைந்தவனுமான எம்பெருமான், கண்படையுள் - உறங்குகையில், என்றும் - எக்காலத்திலும், திருமேனி - அவனது திருமேனியை, தீண்டப் பெற்று - அநுபவிக்கப்பெற்று, (அந்தப் பரிசவின்பத்தினால்), மாலும் (மதுபானம் செய்பவர் போலே) மயங்கிக்கிடக்கிற, கருங்கடலே! - கருநிறமுள்ள கடலே!; நீ —, என் நோற்றாய் - (இந்தப் பாக்யம் கிடைத்தற்கு) என்ன நோன்பைச் செய்தாய்? (எ-று)

"எப்போதாவது எம்பெருமானை அநுபவிக்கப் பெறுவோமா?" என்று எண்ணிக்கொண்டு, அது கிடைக்கப் பெறாமையால் நான் கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டிருக்க, கடலே! நீ பூமியைப்போல் ஒருகால் எம்பிரானைப் பரிசிக்கப் பெறுவதல்லாமல் எப்போதும் மடியிலே கண்வளரும்படி அப்பெருமானை விட்டுக்கொண்டு நித்தியாநுபவம் பண்ணும் பெரும்பேற்றைப் பெற்று வாழ்கின்றாயே! இப்பேற்றைப் பெறுகைக்கு நீ என்ன நோன்பு நோற்றாயோ? அதனை நீ சொன்னால் நானும் அந்த நோன்பை நோற்று அவனைப் பெறுவேனே" என்கிறார். "கருங்கடலே!" என்ற விளியில், நான் அவனைப் பெறாமையால் உடல் வெளுத்திருக்க உனக்கு மாத்திரம் அவனைப்பெற்ற செருக்கு தோன்ற இத்தன்மைபடுவதே! என்ற கருத்துத் தொனிக்கும். திருப்பாற்கடல் வெண்மை நிறமுடையதாக விருக்கவும், "கருங்கடல்" என்றது - எம்பெருமானது கருமாணிக்கத் திருமேனி நிறம் பட்டு நிறம் மாறியதனாலென்பர்; அன்றி, கரியகடலிலும் திருமால் வாழ்கின்றானென்று கொண்டு அதனையே "கருங்கடல்" என்று குறித்ததாகக் கொள்ளலுமொன்று. எம்பெருமானைப் பரிசிக்கப்பெறுதலே பேறு என்பார் 'தீண்டப் பெற்று' என்றார். 'கருமேனி செங்கண்மால்' - முரண்தொடை. கண்படை - கண்வளர்ந்தருளுகிற நிலை. இங்கே யோகநித்திரையான நிலையைக் காடும். (கக)

20. பெற்றார் தளைகழலப் பேர்ந்தோர் குறளுருவாய்ச்
செற்றார் படிகடந்த செங்கண்மால் — நற்றா
மரைமலர்ச் சேவடியை வானவர்கை கூப்பி
நிரைமலர்கொண் டேத்துவரால் நின்று.

(இ-ள்.) பெற்றார் - தன்னைப் பிள்ளையாகப் பெற்ற வசுதேவ தேவகியர்களுடைய தளை - காலிலிட்ட விலங்கு, கழல - நீங்கும்படியாக, பேர்ந்த - (பாற்கடலினின்றும்) பேர்ந்து (இங்கே கிருஷ்ணனாய் திருவவதரித்து), (அவ்வளவோடு நில்லாமல்), ஓர் - ஒப்பற்ற, குறள் உருவாய் - வாமன வேஷத்தை யுடையவனாய், செற்றார் - (தன்னையாச்ரயித்திருக்கின்ற இந்திரனை வருத்துவதனால் தனக்குச்) சத்துருவான மஹாபலி போல்வார், (தமதென்று நினைத்திருந்த) படி - பூமியை, கடந்த - அளந்து தனதாக்கிக்கொண்ட, செம் கண் மால் - (தனது காரியம் கைகூடப்பெற்ற மகிழ்ச்சி தோன்றுமாறு) செந்நிறமான திருக்கண்களுள்ள திருமாலினுடைய, நல் தாமரை மலர் சே அடியை - அழகிய தாமரைப் பூப்போலே இருக்கிற சிவந்த திருவடிகளை, வானவர் - இந்திரன் முதலிய தேவர்கள், கைகூப்பி - அஞ்சலி பந்தம் செய்துகொண்டு, நிரை - தொகுக்கப்பெற்ற [ஒழுங்காகத் தொடுக்கப்பெற்ற], மலர் - செவ்வி மாறாத பூக்களை, கொண்டு - சமர்ப்பித்து, நின்று - ஆச்ரயித்து, ஏத்துவர் - ஸ்தோத்திரம் செய்யப் பெறுவராம். (எ - று.)

'கடல் எம்பெருமானைப் பெற்றுக் களித்தவளவு மாத்திரமோ? அப்படிக் கையை விட்டு இங்கேவந்து அவதரித்தபோதும் சில பாக்கியவான்கள் கிட்டித் தமக்கு வேறெங்கும் அநுபவிக்க முடியாத எம்பெருமானது சௌலப்ய குணத்தில் ஈடுபட்டு அநுபவிக்கப் பெற்றார்களாம். அப்படியிருக்க, நான்மாத்திரம் இழக்கும்படி நேர்ப்பட்டதே!' என்று தம்முடைய நிலைமையையே வெறுக்கின்றாரெனக. இனி, தேவதாந்தரங்கட்கும் தன்னைக் கொடுத்தவன் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியைத் தந்து உதவின கடலுக்குத் தன்னைக்கொடுத்ததைச் சொல்லவேணுமோ? அப்படிப்பட்டவனை நான் இழந்தேனே யென்று வெறுக்கின்றாரெனக் கருத்துக்கொள்ளினுமாம். பேர்ந்து - பிறந்து என்றுமாம் - "பெற்றார் தளை கழலப்பேர்ந்து" — என்ற தொடர், வாமனாவதாரச் செயலையே கூறுவதெனக் கொண்டால், தன்னை யாச்ரயிக்கப் பெற்றவருடைய ஸம்ஸார பந்தம் நீங்கப் பரமபதத்தினின்றும் வந்து என்று பொருளாம். "நல்பிள்ளை" என்று அபிமானித்திருப்பார் தளையையே கழலச்செய்பவன், "அடியோம்" என்றிருப்பார் தளையைக் கழற்றுவானென்பதில் ஐயமில்லை யென்க. நிரை யென்பதை வானவர்க்கு விசேஷணமாக்கி, திரளான தேவர்கள் என்று பொருள் கொள்ளலுமொன்று. ஏத்துவராம் - தமது காரியத்தைப் பார்ப்பவரான தேவர்கட்கும் இத்தன்மை நேர்ந்ததே! இது தகுமோ? என்ற தகுதியின்மைப் பொருளைக் காட்டும். "மலர சேவடியை" என்றும், 'ஏத்துவரானின்று' என்றும் பாடமுண்டு. (உ0)

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம:.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை, மதிராஸ்.

சென்ற இரண்டு ஸஞ்சிகைகளில் இந்த ஸபையின் ஸ்திதியைப்பற்றி தீபிகாபிமாநிகளுக்கு அடியேனுக்குத் தெரிந்த விஷயங்களை விஜ்ஞாபநம் செய்துகொண்டேன். அந்த விஜ்ஞப்தி முழுவதும் பதிர கர்ணஜாபமாகாமல் கிஞ்சித் ஸபலமாகவே பரிணமிக்கிறது என்பதைப் பார்க்க மநஸ்ஸில் ஸந்தோஷம் ஜநிக்கின்றது. ராஜமன்னார் ஸந்நிதியில் நடைபெற்ற வார்ஷிக ஸதஸ்ஸிலேயே அந்த ஸாபல்யத்தின் ஸூசக சிஹ்நங்கள் சில தென்பட்டன. நமது ஶாஸ்த்ரார்த்தங்களும் அவைகளில் சோதிதங்களாயுள்ள அநுஷ்டாநங்களும் வர வர லோபம் அடைவதையும், இங்குமங்குமுள்ள சில மஹான்களைத் தவிர்த்து மற்றை எல்லாராலும் நமது ஸித்தாந்தம் அநாதரிக்கப்படுவதையும், முக்கியமாக நமது பாலர்கள் நாஸ்திகஸம்ஸர்க்கதர்களாய் எவ்வித வைதிக அடையாளமும் இல்லாமல் ஆஸ்திகர்கள் ஶோகிக்கும்படி வளர்வதையும் அங்கு வந்திருந்த எல்லாரும் நன்றாக உணர்ந்திருந்ததாகவே தெரியவந்தது. இந்த ஸபையின் அபிவ்ருத்தியும் ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகையின் ப்ரசாரமும் இந்தத் துர்த்தசையை யதாஶக்தி நிவ்ருத்திப்பிப்பதில் உசிதமான உபாயங்களென்றும் அவர்கள் அறிந்திருந்தார்கள். வர்ஷத்தில் ஒரு தடவையாவது இம்மாதிரி வைதிக வித்வத் ஸங்கத்தை ஸேவிப்பதும், நமது ஆசார்யர்கள் நம்முடைய ப்ரயோஜநத்திற்கென்றே அநுக்ரஹித்திருக்கும் க்ரந்த ரத்நங்களின் தாத்பர்யத்தை ஸங்க்ரஹமாகவாவது பெரியோர்கள் சொல்லக் கேட்பதும் மஹத்தான ஶ்ரேயஸ் ஸாதநங்கள் என்று அவர்கள் பரஸ்பரம் ப்ரஸ்தாவித்துக்கொண்டிருந்ததை பலர் கேட்டிருக்கலாம். வருகிற வர்ஷத்திய வார்ஷிக ஸதஸ்ஸை திருக்குடந்தையில் நடத்தவேண்டுமென்று ஸபையை ப்ரார்த்தித்தபொழுது, ஸ்ரீ. உ. வே. வலயபேட்டை நரஸிம்ஹாசார்

யர், பகவதாவிஷ்டர்போல சொன்ன வார்த்தைகள் அந்த ஸதஸ்ஸில் ஸந்நிஹிதர்களாக இருந்த பல பெயர்களுடைய ஆந்தரங்கமான அபிப்ராயத்தை வெளியிட்டனவென்றே சொல்லலாம். ஸதஸ் நடந்த காலத்தில் ஸபையின் அங்கத்தினராகச் சேர்வதாய் பல பெயர்களால் செய்யப்பட்ட ப்ரதிஜ்ஞையும் ப்ராயேண நிறைவேறிக்கொண்டு வருகிறது. இவ்விடமிருந்து வடதேஶத்தில் லௌகிகவ்யாபாரத்திற்காக போயிருக்கும் ஒரு மஹானால் பண்டித உபந்யாஸத்திற்கென்றே ப்ரதிஜ்ஞாதமான பெரிய த்ரவ்ய ஸஹாயமும் இந்த ஶ்ரத்தாதிஶயத்தின் ஸூசகமே. இவையெல்லாம் இதனுடன் ஶாந்தமாகாமல் மேல் அபிவ்ருத்தமாகும் பக்ஷத்தில், இனி ஸதஸ்ஸைப்பற்றி நாம் ஶோகிக்கக் காரணமில்லையென்றே நினைக்கிறேன்.

தவிரவும், ஸபா ப்ரவர்த்தந விஷயத்தில் கேவலம் ஶ்ரத்தை மாத்ரத்துடன் இல்லாமல் ஶ்ரத்தாநுகுணமான ஶக்தியும் பொருந்தியுள்ள சில ஆஸ்திகர்கள் இவ்வர்ஷத்தில் புதிய ஸபா ப்ரவர்த்தகர்களாய் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய ப்ரவேஶமும் உத்திஷ்ட பலத்தை ஸாதித்துக்கொடுக்குமென்று நம்புவதற்கு ஹேது உண்டு. ஸபைக்காக மூலதநமொன்றை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று பூர்வம் செய்யப்பட்ட ப்ரயத்நம் மாத்ரம் இன்னும் அவ்வளவாக பலவத்தாகவில்லை. யாசநத்தினால் அதற்கு ஸித்தி ஏற்படவேண்டி இருக்கிறபடியால், யாசநமாகிற அந்தக் கலையில் திறமையுள்ள சில ஆஸ்திகர்களை ஸபையில் ஸ்ரீ பகவான் ப்ரவேஶிப்பிக்கவேண்டும். அவர்களையும் ப்ரவேஶிப்பித்து பகவான் ஸபையை அநுக்ரஹித்துவிட்டால், இதுவரையில் க்லேஶத்துடன் ஸபையின் பாரத்தை வஹித்து வந்தவர்கள், [illegible]பர்களாய்

"ஜாதோ மமாயம் விஶத: ப்ரகாமம் ப்ரத்யர்ப்பிதந்யாஸ இவாந்தராத்மா"

என்று கண்வ மஹர்ஷி அநுபவித்து நிவ்ருத்தித்ததுபோல, மநஸ்ஸில எவ்விதக்கவலையுமின்றிக்கே ஸபையை வஹிப்பதிலிருந்து நிர்வ்ருதர்களாயும் நிவ்ருத்திக்கலாம்.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை
பத்தாவது வார்ஷிக மஹாஸங்கம்.

இது சென்ற மார்கழிமீ 12, 13, 14, 15 (1920ஆ டிஸம்பர்மீ 26, 27, 28, 29)ம் தேதிகளில் ஸ்ரீராஜமன்னார்கோயிலில் செவ்வனே நடைபெற்றது. உபயகாலையாருடைய ஐகமத்யமும், தூரதேசத்திலிருந்து [illegible]ர்கள் வந்திருந்ததும், இந்த ஸபை ஜனங்களின் மனத்தைக் கவர்ந்து ஒருவர்க்கொருவர் ஸஹஜமாய்க் கலப்பதைப் பரவும்படி செய்திருக்கிறது என்பதைத் தெரிவிக்கிறது. இப்படியே இது மேன்மேல் வ்ருத்தியடைந்து இந்த ஸபையின் ப்ரதானகொள்கை நிறைவேறும்படி பகவான் அனுக்ரஹிக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

வார்ஷிக மஹாஸங்கத்தின் ப்ரதம தினமாகிய ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை 8-30 மணிக்கு இந்த ஸதஸ்ஸின் அக்ராஸனாதிபத்யத்தை வஹிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றியிருந்த திருவஹீந்திரபுரம், சேடலூர் வித்வான் பகவத்விஷயம் ஸ்ரீ. உ.வே. நரஸிம்ஹாசார்யஸ்வாமி ஹரித்ராநதி மேல்கரையில் இறங்கியிருந்த திருமாளிகையிலிருந்து பூர்ணகும்பபுரஸ்காரத்துடன் ஹரித்ராநதி தென்கரைக்கோடியில் ஸபை கூடுவதற்காக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த இடத்திற்கு எழுந்தருளப்பண்ணப்பட்டார். 8-45 மணிக்கு வரவேற்பு ஸபையின் அத்யக்ஷரான ஸ்ரீ. உ.பா. டி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், பி. ஏ., பி. எல்., ஸபையோர்க்கு ஸ்வாகதம் கூறியருளினார். 9 மணிக்கு அக்ராஸனாதிபதி தம்முடைய உபந்யாஸத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். இந்த ஸபையின் ப்ரதானோத்தேசத்தை அனுஸரித்து, உபயகாலையாருடைய பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளில் பரஸ்பரம் ஆக்ஷேபங்கள் இல்லையென்று ப்ரமாண பூர்வகமாகப் பரக்க நிரூபித்தருளி, நாம் இதுவரையில் அப்படி இருப்பதாக ப்ரமித்து அந்யோந்யம் அஸூயாதிகளைப் பாராட்டி வைமனஸ்யத்தை அடைந்திருப்பதை முற்றிலும் விட்டுவிட்டு, இனியாவது ஒன்றுசேர்ந்து ஸ்ரீபகவத்ராமானுஜரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட இந்த ஒப்பற்ற ஸம்ப்ரதாயத்தைப் பரவச்செய்வதில் ப்ரயத்னம் செய்யவேண்டுமென்று வற்புறுத்தியருளினார். 11-மணிக்கு உபந்யாஸம் முடிந்ததும் வேளக்குடி ஸ்ரீ. உ.பா. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியும், திருச்சினுப்பள்ளி ஸ்ரீ. உ.பா. ஏ. வீ. கோபாலாசார்ய ஸ்வாமியும் அக்ராஸனாதிபதியை ஸ்லாகித்துச் சில [illegible]ம் பேசினார்கள். 11-10 மணிக்கு ஸபை கலைந்தது. மாலை 2-மணிக்கு அக்ராஸனாதிபதியின் அத்யக்ஷதையில் மறுபடியும் ஸபை கூடிற்று. திருச்சி

னுப்பள்ளி ஸ்ரீ. உ.பா. ஏ. வீ. கோபாலாசார்ய ஸ்வாமி ஸ்ரீவரதராஜபஞ்சாசத்தில் சில ஶ்லோகங்களுக்கு விசேஷார்த்தங்களை நிரூபித்தருளினார். பிறகு 3-20 மணிக்கு திருவையாறு வ்யாகரண ஸாஹித்ய சிரோமணி வி. ஆர். எஸ். தாதாசார்ய ஸ்வாமி, ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையைப்பற்றி உபந்யாஸம் செய்தருளினார். பிறகு 4-30 மணிக்கு, காரப்பங்காடு வித்வான் ஸ்ரீ. உ.பா. தேசிக வரதாசார்ய ஸ்வாமி ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைதம் என்னும் விஷயத்தைப் பற்றி எளிதான தமிழில் கேட்பவர்கள் ஸகலரும் ஸுலபமாய் அறியும்படி உபந்யாஸம் செய்தருளினார். 5-30 மணிக்கு ஸபை கலைந்தது.

இரண்டாவது நாள் திங்கட்கிழமை காலை 8-மணிக்கு மறுபடியும் அக்ராஸனாதிபதியின் அத்யக்ஷதையில் ஸபை கூடிற்று. முதலில் ஸபையின் அங்கத்தினர்களின் ஸங்கம் நடைபெற்றது. ஸபையின் வர்ஷாந்த அறிக்கையைத் தெரிவித்துக்கொண்டு, சென்னை ஹைகோர்ட் வக்கீல் டி. ஆர். க்ருஷ்ண ஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமி, ஸபையின் துஸ்திதியைப்பற்றியும், அதைப் பல விதத்தாலும் முன்னேற்றவர நாமெல்லோரும் ப்ரயத்னம் செய்ய வேண்டும் என்றும் நன்றாக எடுத்துக்காட்டினார். ஸபையோரால் வர்ஷாந்த அறிக்கை அங்கீகரிக்கப்பட்டது. டெல்லியில் உத்யோகத்திலிருக்கும் ஒரு ஆஸ்திக ஸ்வாமி தபால்மூலமாய் இஸ்ஸபையின் துஸ்திதியை அறிந்து மிகவும் சோகாக்ராந்தராய் ஒருகடிதம் எழுதி அனுப்பி, தன் சந்தாவாக ரூ. 50-ம் அனுப்பியிருப்பதையும் தெரிவித்து, "இப்படி இந்த ஸ்வாமி முன் வந்திருப்பதைப்போல மற்றும் ஆஸ்திகர்களும் இவ்விஷயத்தில் முன்வந்து இந்த துஸ்திதியை நீக்கிவிடவேண்டும்" என்று ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டார்.

பிறகு 8-45 மணிக்கு காரப்பங்காடு வித்வான் ஸ்ரீ. உ.பா. சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி "ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தம்" என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி ரொம்பவும் ரஞ்ஜகமாக ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு அர்த்தம் முதலியவைகளுடன் உபந்யாஸம் செய்தருளினார். அக்ராஸனாதிபதி இவருடைய உபந்யாஸத்தை ஸ்லாகித்துவிட்டு, சில அபூர்வ விஷயங்களை நிரூபித்தருளினார். 10-45 மணிக்கு காலை ஸபை கலைந்தது. காலை 8-மணி முதல் 11-மணி வரையில சென்னை, ஆழ்வார் ஆசார்யர்கள் திவ்யக்ஷேத்ர பரவசன ஸபையாரின் ஆதீனத்தில், அக்ராஸனாதிபதியின் திருமாளிகையில் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரபரீக்ஷை நடைபெற்றது. ஒன்பது திருநாமங்கள் பரீக்ஷார்த்திகளாக அந்வயித்தார்கள்.

மாலை 2-மணிக்கு அக்ராஸனாதிபதியின் அத்யக்ஷதையில் ஸபை கூடிற்று. அவதாரங்களின் உண்மை என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி ஸ்ரீ. உ.பா. வித்வான் காடந்தேத்தி கோபாலாசார்ய ஸ்வாமியும், ஆழ்வார்பெருமை என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி மன்னார்கோவில் வித்வான் ஸ்ரீ. உ.பா. ஸௌ. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியும், ஆசார்ய வைபவத்தைப்பற்றி காரப்பங்காடு வித்வான் ஸ்ரீ. உ.பா. வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமியும் உபந்யாஸம் செய்தருளினார்கள். இப்படி இவ்விஷயங்கள் மூன்றும் உத்தரோத்தரம் ச்ரேஷ்டமாய் ஓரே[illegible]

தில் நாம் கேட்கும்படி வாய்த்தது ஓர் அத்ருஷ்டமே என்று அக்ராஸனாதிபதி நிரூபித்தருள 5-30 மணிக்கு ஸபை கலைந்தது.

மூன்றாவது தினமாகிய செவ்வாய்க்கிழமை காலை 8-மணிக்கு மறுபடியும் அக்ராஸனாதிபதியின் அத்யக்ஷதையில் ஸபை கூடிற்று. முதலில் அங்கத்தினர்களின் ஸங்கம் நடைபெற்றது. இந்த ஸபையின் அத்யக்ஷ ப்ரதிநிதிகளில் ஒருவராயும், இந்த ஸபையின் ஆரம்பத்தில் இதின் அத்யக்ஷராயும், ப்ரதி வருஷமும் இந்த ஸபையில் அந்வயித்தவராயும், நம் ஸித்தாந்தத்தில் மிகவும் ஆஸ்திகராயும், லௌகிகத்திலும் நல்ல ஸ்திதியில் இருந்தவருமான ஸ்ரீ. உப. டீ. ராஜகோபாலாசார்ய ஸ்வாமி அல்ப வ்யாஜத்தினால் இந்த விபூதியை விட்டகலும்படி பகவத் ஸங்கல்பம் நேரிட்டது இந்த ஸபைக்கு மிகவும் சோசநீய விஷயமென்று ஸ்ரீ. உப. பீ. ஆர். க்ருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் எடுத்துக் காட்டினார். பிறகு அந்த ஸ்தானத்தில் மன்னார்கோவில் ஸ்ரீ. உப. எஸ் ராஜகோபாலாசார்யரை நியமிக்கும்படிக்கும், சென்றவருஷ எக்ஸிக்யூடிவ் போர்டு மெம்பர்களை இந்தவருஷ மெம்பர்களாக இருக்கும்படிக்கும், ஸ்ரீ. உப. எஸ். ராஜகோபாலாசார்ய ஸ்வாமி ஸ்தானத்தில் திருச்சினாப்பள்ளி ஹைகோர்ட் வக்கீல் ஏ. வீ. கோபாலாசார்யரை நியமிக்கும்படிக்கும் கார்யதரிசி, ஸ்ரீ. உப. எஸ். வாஸுதேவாசார்ய ஸ்வாமி ப்ரார்த்திக்க ஸபையோரால் அது அங்கீகரிக்கப்பட்டது. பிறகு கார்யதரிசி தம்முடைய தேஹஸ்திதியினால் ஸபையின் கார்யங்களை முழுவதும் தாமே நேரில் கவனிக்கமுடியவில்லையென்றும், அதற்காகத் தனக்கு உதவி செய்யும்படி ஒரு உதவி கார்யதரிசி நியமிக்கப்படவேண்டும் என்றும், ஸபையின் நியமங்களை அதற்கனுகுணமாக மாற்றவேண்டும் என்றும் தெரிவித்துக்கொள்ள, ஸபையோரும் அதை அங்கீகரித்து நியமங்களை மாற்றவும், சென்னை ஸ்ரீ. உப. கோமடம் ஸ்ரீநிவாஸய்யங்காரை உதவி கார்யதர்சியாக நியமிக்கவும் அநுமதிகொடுத்தார்கள். 8-45 மணிக்கு மஹாமஹோபாத்யாய ஸ்ரீ. உப. கபிஸ்தலம் தேசிகாசார்ய ஸ்வாமி மோக்ஷ ஸ்வரூபம் என்னும் விஷயத்தைப்பற்றிப் பரக்க நிரூபிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸூத்ரங்களின் பதஸ்வாரஸ்யத்தை யனுஸரித்து அர்த்தவிசாரம் செய்யும்பொழுது, நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தில் நிர்த்தாரணம் செய்யப்பட்டிருப்பதே தத்வார்த்தமாகுமென்றும் நிரூபித்தருளினார். அவகாசமில்லாமையினாலும், ஸ்வாமியின் திருமேனி அனுகூலமாக இல்லாமல் இருந்தபடியாலும் உபந்யாஸத்தை யதோசிதம் விஸ்தரிக்கக் கூடாமற் போய்விட்டது. காலை 8-மணி முதல் 11-மணிவரையில் ஸ்ரீபாஷ்ய பரீக்ஷை நடந்தது. ஒன்பது திருநாமங்கள் பரீக்ஷையில் அந்வயித்தார்கள். 11-மணிக்குக் காலை ஸபை கலைந்தது.

மாலை 2-மணிக்கு அக்ராஸனாதிபதியின் அத்யக்ஷதையில் மறுபடியும் ஸபை கூடிற்று. இதிஹாஸ புராண தத்வத்தைப்பற்றி வித்வான் தில்லையம்பூர் ஸ்ரீ. உப. சக்கரவர்த்தியாசார்ய ஸ்வாமியும், பாகவதாபசார ப்ரசஸ்தியைப்பற்றி நெம்மேலி வித்வான் ஸ்ரீ. உப. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியும், நித்யகர்மானுஷ்டானத்தைப்பற்றி கோடவாசல் வித்வான் ஸ்ரீ. உப. நரஸிம்

மாசார்ய ஸ்வாமியும் உபந்யாஸம் செய்தருளினார்கள். மாலை 5-30 க்கு ஸபை கலைந்தது.

நாலாவது தினமாகிய புதன்கிழமை காலை 8-மணிக்கு மறுபடியும் அக்ராஸனாதிபதியின் அத்யக்ஷதையில் ஸபை கூடிற்று. முதலில் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் வாசிகாம்சத்தில் இரண்டு ஸ்வாமிகள் பரீக்ஷிக்கப்பட்டார்கள். பிறகு ஸ்ரீ. உப. வித்வான் புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி ஸ்ரீ பகவத்கீதை என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி உபந்யஸிக்க ஆரம்பித்து, சங்கரபாஷ்யத்தில் பல இடங்களில் விஷ்ணுபரத்வம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறதென்று ப்ரமாண புரஸ்ஸரமாக நிரூபித்தருளினார். பிறகு ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் வாசிகாம்சத்தில் பரீக்ஷை நடைபெற்றது. ப்ரதிதினமும் ஸபைக்கு வந்துகொண்டிருந்த ம. ரா. ரா. ஸ்ரீ. ராமஸ்வாமி சாஸ்திரிகள் என்னும் ஒரு ஆஸ்திக வித்வான் சில வார்த்தை சொல்லத் தமக்கு அவகாசம் கொடுக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார். மத்யாஹ்நம் 2-மணிக்குமேல் அவகாசம் கொடுப்பதாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. 11-மணிக்கு ஸபை கலைந்தது. மத்யாஹ்நம் 1-15 மணி முதல் அக்ராஸனாதிபதியின் திருமாளிகையில் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் வாசிகாம்ச பரீக்ஷை நடைபெற்றது.

மாலை 2-15 மணிக்கு அக்ராஸனாதிபதியின் அத்யக்ஷதையில் மறுபடியும் ஸபை கூடிற்று. காலையில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டபடி ம-ா-ா-ஸ்ரீ சாஸ்திரிகள் மூன்று நிமிஷவரையில் தாங்களும் வைஷ்ணவர்கள் என்றும் விஷ்ணுவின் பரத்வத்தை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறதாகவும் ப்ரமாணத்துடன் உபபாதித்துத் தன்னை அவைஷ்ணவனென்று பஹிஷ்கரிக்காமல் பேசுவதற்கு அவகாசம் ஏற்படுத்திக் கொடுத்ததற்கு நன்றியையும் தெரிவித்துக்கொண்டார். பிறகு வேளக்குடி வித்வான் ஈயுண்ணி ஸ்ரீ. உப. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி கைங்கர்யம் என்னும் விஷயத்தைப்பற்றியும், ஒப்பிலியப்பன் ஸந்நிதி வித்வான் ஸ்ரீ. உப. நவநீதம் க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி ஸ்ரீ பகவானுடைய ஆஸ்ரித பக்ஷபாதத்தைப்பற்றியும் உபந்யாஸம் செய்தருளினார்கள். 5-15 மணிக்கு காரப்பங்காடு வித்வான் ஸ்ரீ. உப. சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி இந்த ஸபை ஸ்ரீ ராஜகோபாலன் ஸந்நிதியில் கூடின விசேஷத்தைப்பற்றி 15-நிமிஷம் சில விஷயங்களை நிரூபித்தருளினார். பிறகு அக்ராஸனாதிபதியின் முடிவுரையில் ஸபை நடந்தேறினதைப்பற்றிச் சில விஷயங்களை நிரூபித்து, தற்காலத்தில் யாதொரு ப்ரயோஜனமுமில்லாமல் தலையை மொட்டையடித்துக்கொள்ளுதல், குடுமியைக் கத்தரித்துக்கொள்ளுதல், ஆங்கில நடை உடைகளை அநுஸரித்தல், நித்யகர்மானுஷ்டான வர்ணாஸ்ரம தர்மங்களைத் த்யஜித்தல், முதலியவைகளைச் செய்துவரும் நம்முடைய சிறுவர்கள் அப்படிச் செய்துகொள்வதனால் வீணில் கெட்டுப்போகிறார்களென்றும், அப்படிச் செய்வது மிகவும் பரிஹஸநீயமென்றும், நம்முடைய முன்னோர்களுடைய அனுஷ்டானங்களை சாஸ்திரத்தில் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியே அவரவர்கள் சக்திக்கு அனுகுணமாக அனுஷ்டிப்பதே நம்முடைய கடமையென்றும், அப்படிச் செய்தால் தான் நம்முடைய தேசம் ஸுபிக்ஷமாயி

க்குமென்றும், மிகவும் விஸ்தாரமாய்க் கேட்போர் மனது உருகும்படியாகவும் அனேகம் ஆவ்ருத்தி கைக்கொட்டுக்கள் உண்டாகும்படியாகவும் அதி யாம்சர்யமாகத் தம்முடைய வாக்ம்ருதத்தை சரமாரி பொழிந்தருளினர். பிறகு வாஜபேயம் ஸ்ரீ. உ.ப. வீரராகவாசார்ய ஸ்வாமி ஸபைக்கு எழுந்தருளியிருக்கும் பண்டிதர்கள் விஷயமாகவும், ஸ்ரீ. உ.ப. பி. ஆர். க்ருஷ்ண ஸ்வாமி அய்யங்கார் வரவேற்று ஸபையார் விஷயமாகவும், வந்தனங்களைத் தெரிவித்தார்கள். அடுத்தவருஷ இந்த ஸதஸ்ஸை திருக்குடந்தையில் ஆராவமுதாழ்வான் ஸந்நிதியில் நடைபெறவேண்டுமென்று பெருகவாழ்ந்தான் மஹாமஹோபாத்யாய ஸ்ரீ. உ.ப. ரங்காசார்ய ஸ்வாமி குமாரரும், வலையபேட்டை ஸ்ரீ. உ.ப. நரஸிம்மாசார்ய ஸ்வாமியும் ப்ரார்த்தித்தார்கள். அந்த ப்ரார்த்தனையும் ஸபையாரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

பிறகு யதாக்ரமம் வித்வான்களுக்கு ஸம்பாவனை செய்யப்பட்டது. மசூலிப்பட்டணம், ஸ்ரீ. ஸ்ரீ. ஸ்கதார் ராவ் ஸாஹிப், டீ ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்ய ஸ்வாமியால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஸ்ரீவண்சடகோப ஸ்ரீ ஆதிவண் சடகோப யதீந்த்ரமஹாதேசிகன் ஸம்மானம் என்று 10 ரூபாய் பொறுமானமுள்ள தசோபநிஷத் பாஷ்ய ஸ்ரீகோசம் இரண்டு ஸம்புடங்கள், அஹோபிலமடம் ஜீயர் ஸந்நிதியின் நியமனத்தின்பேரில் திருக்குடந்தை ஸ்ரீமுஷ்ணம் கனபாடி வீரராகவாசார்ய ஸ்வாமிக்கு கொடுக்கப்பட்டன.

பிறகு ஸ்ரீபாஷ்யபரீக்ஷையில் ஸ்ரீ. உ.ப. நெடுந்தெரு ஸ்ரீநிவாஸாசார்யருக்கு ப்ரதம ஸம்மானமும், திருக்குடந்தை சே. லக்ஷ்மீவராஹாசார்யருக்கு த்விதீய ஸம்மானமும், நாவல்பாக்கம் நீலமேக தாதாசார்யருக்கு த்ருதீய ஸம்மானமும், மற்ற ஸ்வாமிகளுக்கு யதோசித ஸம்மானங்களும், ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸார பரீக்ஷையில் ஸ்ரீ. உ.ப. திருக்குடந்தை சே. லக்ஷ்மீவராஹாசார்யருக்கு ப்ரதம ஸம்மானமும், ஸ்ரீமுஷ்ணம் க்ருஷ்ணமாசார்யருக்கு த்விதீய ஸம்மானமும், ஸ்ரீரங்கம் கல்யாண வெங்கடராகவாசார்யருக்கு த்ருதீய ஸம்மானமும், மற்றவர்களுக்கு ஸவ்யாக்யானம் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம் ஸ்ரீகோசம் ஒன்றும் அளிக்கப்பட்டன. மாலை 7-30 மணிக்கு ஸபை கலைந்தது.

இந்த ஸபை பரிஷ்காரமாய் நடைபெற்றதற்கு ப்ரதானகாரணம் இந்த அஹோபிலமடம் ஜீயரே. தம்முடைய தேஹஸ்ரமத்தைச் சிறிதும் பாராட்டாமல், நம்மவர்களால் ப்ராயேண அலக்ஷ்யம் செய்யப்படும் கால நியந்தனைக்குக் கட்டுப்பட்டு காலை 8-மணிக்கும் மாலை 2-மணிக்கும் கொஞ்சமேனும் தாமதமின்றி எழுந்தருளினதல்லாமல் உபந்யாஸகர்களுக்கு அளவிட்ட காலத்துக்குள்ளே முடிக்கும்படி அவர்களை ப்ரார்த்தித்து நிர்பந்தித்ததினாலும் காலாகாலத்தில் ததீயாராதனைகள் நடைபெற அவகாசமுண்டாயிற்று.

மதிராஸ்,
17—1—21.

கோமடம் ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார்,
உதவி கார்யதரிசி.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸார பரீக்ஷை.*

1. ப்ரபத்தியின் அங்காங்கிகளை காரணமந்த்ரமான த்வயத்தில் அநுஸந்திக்கும் ப்ரகாரத்தை நிரூபிக்க.

2. உபாய விபாகாதிகாரத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கும் கர்மயோக ஜ்ஞானயோக பக்தியோகங்களைப்பற்றியாவது, ப்ர பத்தியில் உக்திநிஷ்டை, ஆசார்யநிஷ்டை, ஸ்வநிஷ்டை, இவை களைப்பற்றியாவது ஸ்வவசனத்தில் எழுதுக.

3. ஸ்தான விசேஷாதிகாரத்தில் மூன்று ஸ்தலங்களைத் தனித்தெடுத்து பாட்டுக்கள் அருளிச்செய்திருப்பதற்குக் கரு த்தை விவரிக்க.

4. ‘[illegible]’ என்கிற ஶ்லோகத்துக் கும், ‘அமையாவிவை’ என்கிற பாட்டுக்கும் பதாந்வயம், அர்த் தம், தாத்பர்யம், ப்ரயோஜனம் இவைகளை நிரூபிக்க.

5. (1) [illegible] ।
[illegible]
(2) [illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥
(3) வீடினை வேண்டும் பெரும்பயனே. [
(4) செழுமறையின் முதலெழுத்துச் சேர்ந்த கோ
(5) நம்பண்ணமரும் தமிழ் வேதமறிந்தபகவர்களே

* இது சென்ற மார்கழிமாஸத்தில் மன்னார்குடியில் நடைபெற் ஸ்ரீவைஷ்ணவ மஹாஸங்கத்தில் நடத்தப்பட்ட பரீக்ஷை.

(6) நானுன்னையன்றியிலேன் கண்டாய் நாரணனே
நீ என்னை அன்றியிலை.

இவைகளுக்கு தாத்பர்யார்த்தங்களை எழுதுக.

6. 'ப்ரக்ருதி-ஸம்ஸ்ருஷ்டாஹி:' என்கிற இடத்தில் ஶரீர பதத்தை விட்டு ப்ரக்ருதி ஶப்தம் ப்ரயோகித்திருப்பதற்கு ப்ரயோஜனம் என்ன?

7. சரம ஶ்லோகத்தில் 'வ்ரஜ' ஶப்தத்தின் ஆறு அர்த்தங்களையும் நிரூபிக்க.

8. (1) ஏதேனுமொரு வஸ்துவின் ப்ரகாஶத்துக்குப் பலியென்கிற ஸாமான்யாகாரத்தைத் தன் ப்ரகாஶத்துக்குத் தான் பலி என்று விஶேஷித்தவாறே ப்ரத்யக்த்வமாம். இவ்விஶேஷமில்லாத வஸ்துவுக்கு இஸ்ஸாமாந்யமும் இத்தோடு வ்யாப்தமான சேதநத்வமுமில்லை.

(2) ஏகாதிகாரி விஷயத்திலே ஏகபலத்துக்குக் குருவாயிருப்பதொன்றை உபாயமாகக் காட்டி லகுவாயிருப்பதொன்றிலே ருசியைப் பிறப்பிக்கிறதென்கை விவக்ஷித விபரீதம். அங்கத்திலே அங்கிபல நிர்தேஶமாய் ஸ்துதி மாத்திரமாயிறே அப்போது பலிப்பது.

இவையிரண்டின் அர்த்தங்களையும் விஸ்தாரமாய் நிரூபிக்க.

9. ரஹஸ்யத்ரயங்களில் திருமந்திரம், த்வயம், சரமஶ்லோகம் என்கிற க்ரமத்துக்குக் காரணத்தை நிரூபிக்க.

10. புண்டரீகர், க்ஷத்திரபந்து, இவர்களுடைய வ்ருத்தாந்தங்களையும், ஸப்தரிஷி ஸம்வாதம், குண்டதரோபாக்யானம், இவைகளைப்பற்றியும் சுருக்கமாக எழுதுக.

11. நம்முடைய ஸித்தாந்தத்துக்கு ப்ரதானப்ரதிதந்திரம் யாது என்பதையும், அதற்குக் காரணத்தையும் நிரூபிக்க.

12. அர்த்தபஞ்சகங்களை ஸங்க்ரஹேண நிரூபிக்க,

13. அந்த்யஜாதியில் பிறந்து உபாயாநுஷ்டானம்செய்து மோக்ஷம் பெற்ற ஒருவர் சரித்திரத்தை எழுதுக.

14. ஆதிவாஹிகர்களின் க்ரமத்தை பரக்க நிரூபிக்க.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே [illegible] நம:

புஸ்தக விமர்ஶம்.

திருக்குடந்தை ஸ்ரீ. உ.வே. ஶ்ரீநாமு ஸ்ரீநிவாஸ பாட்ராசார்யரிடமிருந்து கீழ் குறிக்கப்பட்டுள்ள புஸ்தகங்களை தீபிகையில் விமர்ஶம் செய்யும் பொருட்டு நாம் வரப்பெற்றோம்.

(1) முகுந்தமாலை (மூலம் மாத்ரம்; நாகர லிபி.)

(2) ராமாயண தநிஶ்லோகம் (2,3-வது ஸஞ்சிகைகள்; க்ரந்த லிபி.)

(3) அதிகரண ஸாராவளி (அதிகரண சிந்தாமணியுடன்; க்ரந்த லிபி.)

இவைகளுள் முதலான முகுந்தமாலை என்னும் க்ரந்தம், ஸ்ரீ குலசேகர ஆழ்வாரால் செய்யப்பட்ட பகவத் ஸ்தோத்ரம்; 40 ஶ்லோகம் அடங்கியுள்ளது. உத்க்ருஷ்டமான பக்தியின் பரீவாஹமாய் பக்தோத்தமரிடமிருந்து ப்ரவஹித்துள்ள இந்த ஸ்தோத்ரம், பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்தின் த்யானத்தை போக்யமாக அநுபவிக்கும் பாகவதர்களால் ஸதா அநுஸந்தானம் செய்யத்தகுந்தது. விலை அணா இரண்டாக இருக்கிறபடியால் எல்லாராலும் ஸுலபமாக வாங்கக்கூடியதே.

ராமாயண தநிஶ்லோகம் என்னும் க்ரந்தத்தைப்பற்றி முதல் ஸஞ்சிகை வெளிவந்த உடனே நாம் விமர்ஶித்திருக்கிறோம். இப்பொழுது வெளிவந்துள்ள மற்றை இரண்டு ஸஞ்சிகைகளுடன் அந்த க்ரந்தம் பூர்த்தி அடைகின்றது. காண்டம், ஸர்க்கம், ஶ்லோகம் என்னும் க்ரமத்தை அநுஸரித்து க்ரதனம் செய்யப்பட்டிருப்பதுடன், அந்தந்த திவ்யப்ரபந்த வ்யாக்கியான ஸ்தலங்களையும் குறிக்கப்பெற்றிருக்கின்றது. ஸ்ரீ பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் வ்யாக்கியானங்களிலுள்ள ஸ்வாரஸ்யத்தை அநுபவித்திருக்கும் ஸஹ்ருதயர்களே இதன் அநர்க்கத் தன்மையை அறிவார்கள். 212 பக்கமுள்ள இந்த க்ரந்தத்தின் விலை அணா 8.

அதிகரண ஸாராவளி என்னும் மூன்றாவது க்ரந்தம், ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹா தேஶிகன் அநுக்ரஹித்துள்ள திவ்ய ஸூக்திகளுள் ஒன்று. வேதாந்த ஸூத்ரங்களின் ஒவ்வொரு அதிகரணத்தினுடைய விஷயம், ஸம்ஶயம், விசாரம், நிர்ணயம், ப்ரயோஜனம் ஆகிய ஐந்து அங்கங்களையும் தெளிவாக எடுத்து உரைப்பதுடன், உபஸ்திதிக்கு ஸுலபமாக வரும்படி ஸ்ரக்தரா ஶ்லோக ரூபமாக ஸ்ரீ ஸ்வாமீ இந்த க்ரந்தத்தை அநுக்ரஹித்திருக்கிறார். ஸ்ரீமத் குமார வரதாசார்யரால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டுள்ள அதிகரண சிந்தாமணி என்னும் வ்யாக்கியானத்துடன் இந்த க்ரந்தம் பூர்வம் தெலுங்கு லிபியில் அச்சுப் பதிப்பிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால், அது ஸுஶோதிதமாக இல்லை என்பது அதை ஸேவித்தவர்களுக்குத் தெரியவரும். பிழைகள் பலவாக இருந்தபடியால், பலவிடங்களில் பங்க்திகள் அஸங்கதங்களாகவே காணப்பட்டன. ஸ்ரீவத்ஸ சக்ரவர்த்தி அபிநவ பட்ட பாண ராயம்பேட்டை ஸ்ரீ

உப. க்ருஷ்ணமாசார்யருடைய ஸஹாயத்தைக்கொண்டு அந்தப் பிழைக ளெல்லாவற்றையும் திருத்தி, முக்கிய பாட பாடாந்தரங்களையும் பரிகல்பித்து, இப்பொழுது க்ரந்த லிபியில் அந்த க்ரந்தம் அச்சுப்பதிப்பிக்கப்பட்டு வருகின்றது. இது பெரியதொரு கைங்கர்யமே; ஆனால் மஹத்தான ஶ்ரமத்தால் ஸாதிக்கத்தகுந்தது. அச்சுப்பதிப்பிக்கப்படும் க்ரந்தம் நிர்த்துஷ்டமாக இருக்க வேண்டுமானல், ஸாமாந்ய ஶாஸ்த்ர பரிசயத்துடன் வேதாந்த ஶாஸ்த்ரத்தில் பரிநிஷ்பந்நமான ஜ்ஞாநத்தை உடைய பண்டிதர்களின் ஸஹாயத்தைக்கொண்டே இது அச்சுப்பதிப்பிக்கப்படவேண்டும். ஆரப்தமான இந்தக் கைங்கர்யம் நிர்விக்நமாக பூர்த்தி அடையவேண்டுமானல், தநவான்களுடைய நிரர்க்களமான ஸஹாயமும் இதற்கு அபேக்ஷிதமே. இவைகளுள் ஒன்று லப்தமாக இருக்கின்றது. மற்றென்றையும் ஸ்ரீ பகவான் ஸங்கல்பித்துக் கொடுத்து இந்த ப்ரயத்நத்தை தலைக்கட்டிவைப்பரென்று நாம் நம்புகிறோம். இந்த க்ரந்தத்தின் விலை ரூ. 5 ரூ. 50 விலைகொண்ட ஒரு பங்கு எடுத்துக்கொள்பவர்களுக்கு 15 புஸ்தகம் கொடுக்கப்படுமாம்.

இப்புஸ்தகங்களெல்லாவற்றையும் கும்பகோணம், பாட்ராசார்யர் வீதி, 16-ம் நெ. வீடு, ஸி. ர. ஸ்ரீநிவாஸ பாட்ராசாரியரிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்.

ஒரு பாரிதோஷிகம்.

மதிராஸில் இருக்கும் ஸ்ரீ. உப. டி. எஸ். வரதாசாரியர் என்னும் ஆஸ்திகர் நமது ஸபையில் மிக்க விஶ்வாஸமுள்ளவராக இருக்கிறார் என்பது அநேகமாக ஸபை அபிமாநிகளுக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். நமது வித்வத் ஸதஸ்ஸுக்கு அவர் ஒவ்வொரு வர்ஷத்திலும் சிறந்த உதவி செய்து வருகிறார். இவ்வர்ஷத்திலும் அவர் வித்வத் ஸம்மாநத்திற்காக வழக்கம் போல உதவி செய்ததுடன், "தீக்ஷாவிதிகள்" என்பதைப்பற்றி ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் ஶாஸ்த்ரீயமாகவும் மற்றை அம்ஶங்களிலும் சிறந்ததாகவுமுள்ள வ்யாஸமொன்று எழுதுவோர்க்கு ரூ. 100-பாரிதோஷிகம் கொடுப்பதாக ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார். பாஞ்சராத்ர வைகாநஸ ஸம்பத்தங்களான தீக்ஷாவிதிகளே இதில் விவக்ஷிதங்கள். 1921-ம் வர்ஷம் ஜூலை மாஸம் 1 உக்குள் அந்த வ்யாஸம் அடியிற்கண்ட விலாஸத்திற்கு அனுப்பப்படவேண்டும். ஸபையின் நிர்வாஹக அங்கத்தினர் வ்யாஸங்களின் பரிஶீலநத்திற்காக உசிதங்களான வ்யவஸ்தைகளைச் செய்வார்கள். இந்த வ்யாஸம் எழுதுவதில் அபேக்ஷிக்க இச்சையுள்ளவர்கள் அடியிற்கண்ட விலாஸத்திற்கு தங்களுடைய இஷ்டத்தைத் தெரிவிக்கும்படியாண் ஒரு ஸ்ரீமுகத்தை நியமிக்க வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

|| ஸ்ரீ: ||

|| ஸ்ரீமதே வகுளபூஷண மஹாகுரவே நம: ||

|| ஸ்ரீமதே பகவதே பாஷ்யகாராய நம: ||

|| ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம: ||

|| ஸ்ரீமதே ஸ்ரீநிவாஸராமாநுஜ மஹாதேஶிகாய நம: ||

ஸ்ரீ ஸத்ஸம்ப்ரதாய விவேகம்.

[இது சென்ற மார்கழியில் ஸ்ரீ ராஜமன்னார்கோவிலில் நடந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் பத்தாவது வார்ஷிக ஸங்கத்தில் அக்ராஸனம் வஹித்த திருவஹீந்திரபுரம் சே... ஊர் வித்வான் பகவத்விஷயம், ஸ்ரீ. உப. வே. நரஸிம்மாசார்ய ஸ்வாமியின் உபந்யாஸம்.]

பொலிக பொலிக பொலிக போயிற்று வல்லுயிர்ச் சாபம்
நலியு நரகமு நைந்த நமனுக் கிங்கி யாதொன்றுமில்லை .[மே...
கலியுங்கெடும் கண்டுகொண்மின் கடல்வண்ணன் பூதங்கள் மண்...
மலியப்புகுந்திசைபாடியாடியுழிதரக்கண்டோம்.

ஸ்ரேயம் ஸம்யாகவ்ஸ்தாஸ்ய விஸ்ஸாஸ்த்ரகவேநவதி
ப்ரணேதா ஜீவாநாம் ப்ரமிதநிலயோ ப்ரபரிஷ்ஹார:
வரியுவேஷா ப்ரவேஷ்டநஸகவம்பூ: விதூயதே:
ந கிஞ்சித் கர்தவ்யம் கலிரவி விநஷ்டத்ரநுவத: ||
உதயிவஸ்ஸ்ர்மாவே ஸ்ரீமுஷ்ஃஸா யதோ
க்ஷித்ரஶ்வேரஸ்லாஸஹதாஸ்வபூதாவி |
ஶரஸ்ய நஸனளவாஸ்த கீதயஸ: ப்ரபோதக:
லீஷித ஷஶிதநூ தாஸாஸ்வரஶாத் ஶ்ரேஷ்ட: ||

ப்ராஹ்ம்யம் யஸ்ய ததா வர்ஷம் ஸதம்
ஸம்ஸ்ருதி மார்க்கேஷு ஸம்ஸாரே ப்ரமத: |
ஸ்வஜந்மஸு ஸஹஸ்ரேஷு ந ஸம்பிரோதஸா
ஸ்திதி: ப்ரபந்ந பாதஸ்ய ஸம்ஸார ஸம்பதா: |

1 'அநேக ஜந்மஸாஹஸ்ரீம் ஸம்ஸார பதவீம் வ்ரஜந் | மோஹஶ்ரமம் ப்ரயாதோऽஸௌ வாஸநா ரேணு குண்டித: ||', 2 'அஹோ மே ஸ்வஹதீ யாதா நிஷ்பலா ஜந்மஸந்ததி: | அநாராதித கோவிந்த சரணாம்போருஹத்வயா ||', 3 'மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து,' 4 'ஓடியோடிப் பலபிறப்பும் பிறந்து' இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ஸ்ருஷ்டிகாலம் தொடங்கி எண்ணிலாத பலபிறப்பும் பிறந்து அவைகளிலும் மரம் செடி முதலிய ஸ்தாவரங்களாயும், பசு பக்ஷி முதலிய திர்யக்குக்களாயும், மனுஷ்யஜன்மத்திலும் இலிங்கத்திட்ட புராணத்தீரும் சமணரும் சாக்கியருமாகிய பாஹ்யகுத்ருஷ்டி மதங்களில் அழுந்தி தட்டித் தாவற்று ஒரு க்ஷணகாலமும் நடுவில் இளைப்பாறுவதற்கு இடமில்லாமல் ஸம்ஸார மருகாந்தாரத்திலேயே ஓடி உழன்றுகொண்டிருக்கிற ஆத்மவர்க்கங்களுக்கு 5 'பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்யதே ||' 6 'யே ஜந்மகோடிபி: ஸித்தா: தேஷாமந்தேऽத்ர ஸம்ஸ்திதி:', 7 'ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோ த்யாந ஸமாதிபி: | நராணாம் க்ஷீண பாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே ||', 1 'யே ஜந்மகோடிபி: ஸம்ஸித்த தர்மாணாம் க்ஷீணபாபை: ப்ரஜாயதே ...' என்றிவை முதலியவைகளில் சொல்லுகிறபடியே அனேகம் ஆயிரங்கோடி ஜன்மங்களில் செய்த புண்ணியங்களின் பலத்தால் ஸ்ரீவைஷ்ணவஜன்மம் உண்டாகிறது. இத்தைக்கணிசித்தன்றோ 2 'துர்லபோ மாநுஷோ தேஹோ தேஹிநாம் க்ஷணபங்குர: | தத்ராபி துர்லபம் மந்யே வைகுண்டப்ரியதர்ஶநம் ||' என்று சுகமஹருஷி அருளிச்செய்தது. க்ஷணபங்குரோऽபி மாநுஷோ தேஹோ துர்லப: என்றன்வயம். ஒரு க்ஷணத்தில் அழியக்கூடியதாயிருந்தாலும் மனுஷ்யதேஹம் மிகவும் துர்லபம், அதாவது 3 'மறுகாலின்றி மாயோன் உனக்கேயாளாகும் சிறுகாலத்தையுறுமோ அந்தோ தெரிதலே' என்கிறபடியே பகவானை ஆச்ரயிக்கக்கூடிய மனுஷ்யதேஹம் என்றபடி, அதிலும் ஒரு க்ஷணகாலம் கிடைப்பதும் துர்லபம் என்கிறது. எதுவென்னில், 'வைகுண்டப்ரியதர்ஶநம்' மிகவும் துர்லபம் இது என்கிறது. ... ஒரு காலத்திலும் ஜ்ஞானஸங்கோசமில்லாத அயர்வறுமமரர்கள் வைகுண்டர்கள், அவர்களுடைய ஸ்வாமியான பகவான் வைகுண்டன், அவன் ஸர்வாகாரத்தாலும் ப்ரியன், 4 'வாஸுதேவ: ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:' என்கிறபடியே ஸர்வவித

1. விஷ்ணு புராணம் - 6 - 7 - 19. அனேகம் ஆயிரம் ஜன்மங்கள் ஸம்ஸார மார்க்கத்தில் ஓடிக்கொண்டிருந்து கர்மவாஸனைகளாகிற புழுதியினால் பூசப்பட்டவனான இந்த ஜீவன் அஜ்ஞானம் ச்ரமம் இவைகளை யடைந்தான்.

2. ஆளவந்தார் காரிகை: பகவானுடைய தாமரைப் பூப்போன்ற திருவடிகளிரண்டையும் ஆராதிக்காமல் என்னுடைய அதிகமான ஜன்ம பரம்பரை நிஷ்பலமாய்ச் செல்லாநின்றது.

3 திருவாய்மொழி - 2 - 6 - 8. 4. திருவாய்மொழி 4-10-7.

5. கீதை - 7 - 19 - அனேகங்களான (புண்ய) ஜன்மங்களினுடைய கடைசியில் (பகவானே எல்லாம் என்கிற) ஜ்ஞானத்தையுடையவனும் என்னை அடைகிறான்.

6. பௌஷ்கரஸம்ஹிதை - எவர்கள் கோடி ஜன்மங்களினால் ஐஶ்வர்யாதி பலங்களை யடைந்தவர்களோ அவர்களுக்குக் கடைசியில் இந்த மோக்ஷோபாயத்தில் நிஷ்டை உண்டாகிறது.

7. ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரம். ஆயிரம் ஜன்மங்களில் தபஸ் த்யானம் ஸமாதி இவைகளினால் நாசமடைந்த பாபத்தையுடைய மனிதர்களுக்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் பக்தி உண்டாகிறது.

1. எவர்கள் அனேகம் கோடி ஜன்மங்களில் சேர்க்கப்பட்ட பரிசுத்த தர்மத்தையுடையவர்களோ அவர்களுக்கு உம்முடைய திருவடிகளில் அநந்யப்ரயோஜனமான பக்தி உண்டாகிறது.

2. ஸ்ரீபாகவதம். க்ஷணகாலமிருந்தாலும் மனுஷ்ய தேஹம் அடைவது துர்லபமானது. அதிலும் துர்லபம் வைகுண்டனுக்குப்ரியர்களான வர்களுடைய தர்சனம் என்று நினைக்கிறேன்.

3. திருவாய்மொழி - 6 - 9 - 10.

4. கீதை 7-18. வாஸுதேவனே எல்லாவிதமான ப்ரியங்களும் என்று நினைக்கும் மஹாத்மா மிகவும் துர்லபன்.

மான ப்ரியர்களும் பகவானே என்கிற ஜ்ஞானம் உண்டாவ[illegible] மிகவும் துர்லபம் என்றபடி, அன்றிக்கே வைகுண்டப்ரியர்[illegible] பகவானுக்கு மிகவும் ப்ரீதிவிஷயர்களான பாகவதர்கள், அ[illegible]களுடைய தர்சனம்(ஸேவை), 1 '[illegible]' என்றும் 2 'ஆட்டமேவியலர்ந்தமரு[illegible] யர்வெய்தும் மெய்யடியார்கள் தம் ஈட்டம் கண்டிடக்கூடுமே அதுகாணும் கண் பயனாவதே' என்றும் சொல்லுகிறபடி [illegible] கிடைப்பதரிது என்று சொல்லுகிறதாகவுமாம். அன்றிக்[illegible] அப்படிப்பட்ட பாகவதர்களுடைய கடாக்ஷம் கிடைப்பதரி[illegible] என்றாகவுமாம். 3 '[illegible]' என்றிறே 'பாகவத கடாக்ஷத்தின் பெரு[illegible] இருக்கும்படி. இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியே பெரிய முத[illegible] யாரும் (ஸ்ரீ ஆளவந்தாரும்) 4 '[illegible]' என் றருளிச்செய்தார். ஸ்ரீ மந்நிகமாந்தமஹாதேசிகனும் 5 '[illegible]

1. ஸ்ரீபாகவதம் - 10 - (மற்றபுண்ய தீர்த்தம் முதலிய) அவைக[illegible] நீடித்த காலத்தில் உத்தமமாகின்றன, ஸாதுக்கள் ஸேவையினால் மாத்தி[illegible] ரமே (பரிசுத்தமாக்குகிறார்கள்).

2. பெருமாள் திருமொழி - 2 - 1

3. ஸ்ரீ [illegible] (எவனுக்குத் தத்வத்தில் புத்தியானது [illegible] [illegible] திருக்கிறதோ, அதாவது ப்ரயோஜனத்தில் [illegible] முடிவுபெற்றிருக்கிறதோ) அப்படிப்பட்டவனுடைய கடாக்ஷங்களுக்கு [illegible] எல்லா ப்ராணிகளும் எல்லாப் பாபங்களினாலும் விடப் படுகிறார்கள்.

4. ஸ்ரீ [illegible] - 58. [illegible] உம்முடைய ரூபத்தை ஸேவிக்க வேண்டு மென்கிற ஆசையினால் [illegible] நினைக்கப்பட்ட மிகவும் உத்தமமான ஐச்வர்யமும் [illegible] மோக்ஷம், இவைகளுடைய [illegible] [illegible] மஹாத்மாக்களினால் [illegible] [illegible] கையை எனக்கு உண்டாக்கும். [illegible] இரு [illegible] மஹாத்மாக்களின் [illegible] மிகவும் [illegible]

5. அச்யுதசதகம் - 95. ஓ! அச்சுதனே! தேவரீருடைய [illegible] தில் பராங்முகர்களாய் [illegible] [illegible]

[illegible]' என்று அச்யுதசதகத்திலும், 1 '[illegible]' என்று வரதராஜ பஞ்சாசத்திலும் அருளிச்செய்தார். இப்படி அதிச்லாக்கியமுமாய், துர்லபமுமான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஜன்மமே எல்லோராலும் அபேக்ஷிக்கத்தக்கது என்பது 2 '[illegible]', 3 'நன்மை தீமைகள் ஒன்றுமறியேன் நாரணனென்னு மித்தனையல்லால் புன்மையால் உன்னை புள்ளுவம் பேசி புகழ்வானன்று கண்டாய் திருமாலே உன்னுமாறுன்னை யொன்று மறியேன் ஓவாதே நமோ நாரணா வென்பன் வன்மையாவதுன் கோயிலில் வாழும் வைட்டிணவனென்னும் வன்மை கண்டாயே' என் றித்யாதிகளில் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட வைஷ்ணவன் ஒருவன் ஒருகுலத்தில் பிறந்தானேயாகில் அவனாலே அந்தக்குலம் முழுவதும் உஜ்ஜீவிக்கிறது என்பது 4 '[illegible]' என்றும், 5 'கேசவன் தமர் கீழ்மேலெமரேழெழு பிறப்பும் மாசதிரிதுபெற்று நம்

போலே இருக்கின்றவர்களுடைய பார்வையினின்றும் விலகி அம்ரு தத்தை முகத்திலுடையவர்கள்போலிருக்கிற பக்தர்களுடைய கடாக்ஷத்தை என்னை அடையும்படி செய்யும்.

1. ஸ்ரீவரதராஜ பஞ்சாசத் - 43. ஓ! கரிசைலத்துக்கு நாதனான ஸ்வாமியே, (தேவரீர் ப்ரஸாதம் பண்ணுவீராகில், தேவரீருடைய [illegible] பத்தில் நான் இருப்பேனாகில், தேவரீருடைய [illegible] யானது இருக்குமாகில்) தேவரீருடையதான இந்த [illegible] ஸம்ஸாரத்தை யடைவேனாகில் இந்த ஸம்ஸாரமே மோக்ஷந்தான். [illegible]

2. [illegible] - 1 - 13. விஷ்ணுவுக்குத் தாஸனாயிருக்கும் [illegible] மாத்திரம் எல்லா ஜன்மங்களிலும் ஆசைப்படுகிறேன்.

3. பெரியாழ்வார் திருமொழி - 5 - 1 - 3

4. [illegible] புராணம், நம்முடைய குலத்தில் விஷ்ணுபக்தனாகிய ஒருவன் பிறந்தான், அவன் நம்மை ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டுவிப் போகிறான் (என்று) பித்ருக்கள் தோள்தட்டுகிறார்கள். [illegible]

5. திருவாய்மொழி - 2 - 7 - 1.

முண்டைய வாழ்வு வர்ய்க்கின்றவா ஈசனென் கருமாணிக்கமென் செங்கோலக்கண்ணன் விண்ணோர் நாயகன் எம்பிரான் எம்மான் நாராயணனுக்கே' என்று மருளிச்செய் திருப்பதினும் ஸித்தம். 1 '[illegible]' 2 'தத்தியேழுலகுண்ட தாமணி வண்ணன் தன்னைத் தொழாதவர் பெற்றதாயர் வயிற்றினைப் பெருநோய்செய்வான் பிறந்தார்களே' என்றிவை முதலியவைகளால் வைஷ்ணவ ஜன்மம் இல்லாத மற்றவர்களின் ஜன்மம் நிந்திக்கப்பட்டிருக்கிறது.

வைஷ்ணவ லக்ஷணம்.

இப்படிப்பட்ட உத்தமமான வைஷ்ணவத்வம் எதினால் ஸித்திக்கிறது? இதின் லக்ஷணமென்ன வென்னில்:-' [illegible]' என்றிவை முதலிய ஸ்ருதிகளிலும், 3 'தீயிற்பொலிகின்ற செஞ்சுடராழி திகழ்திருச் சக்கரத்தின் கோயிற் பொறியாலே ஒற்றுண்டு' என்றும், 4 'உடுத்துக் களைந்த நின் பீதகவாடை யுடுத்துக்கலத்ததுண்டு' என்றிவை முதலிய பாட்டுகளிலும், இவைகளின் ஸங்க்ரஹமாக 5 '[illegible]' என்கிற ஆசார்ய ஸ்ரீஸூக்தியிலும் நிரூபிக்கப்பட்டவை.

1. வராஹபுராணம், ஏவனுக்குப் பிறந்தது முதல் மரணகாலம் வரையில் பகவான் தேவதையாக ஆகவில்லையோ, அதாவது பகவானுக்கு பக்தி செய்யப்படவில்லையோ அப்படிப்பட்டவன் நம்முடைய குலத்தில் பிறக்கவேண்டாம், (நம்முடைய பாபத்தினால்) பிறந்தபோதிலும் சீக்கிரமாக மரணமடையட்டும்.

2. பெரியாழ்வார் திருமொழி - 4 - 4 - 2.

3. திருப்பல்லாண்டு - 6

4. திருப்பல்லாண்டு - 8

5. ஸ்ரீசக்ரசரித்ரரணை, சக்ரம் முதலிய அங்கணங்களைத் தரித்துக் கொண்டிருப்பவர்களாயும் நன்றாய் ஊர்த்வ புண்ட்ரங்களைத் தரித்துக் கொண்டிருப்பவர்களாயும், பகவானுடைய தாமரைப் பூப்போன்ற

இப்படிப்பட்ட வைஷ்ணவ லக்ஷணமுள்ளவர்களுக்கு மனதில் வாஸ்தவமான பகவத் பக்தி இல்லையே யாகிலும் அப்படி அது இல்லை என்று நிஸ்சயமாயறியுமளவும் இந்த பாஹ்ய லக்ஷணங்களைக் கொண்டு ஆதரிக்கவேண்டுமென்னுமர்த்தத்தை ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் ப்ரபாவ ரக்ஷாதிகாரத்தில் 'உள்ளொரு பசையற்று பசுத்தோல் போர்த்துப் புலிப் பாய்ச்சல் பாயுங் கணக்கிலே பாகவதபாவனை பண்ணித் திரிவாரையும் உள்ளறியுமளவும் உபசாரங்கள் அஸாரங்களை ஆதரித்தாப்போலே ருபகாரமங்களையிட்டு ஆதரிக்க ப்ராப்தம்' என்று ஸ்வாமி அருளிச்செய்தார்.

இந்த மதத்தின் திருநாமம்.

இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தம் பராசர சுக சௌநக வ்யாஸ போதாயனாதி மஹருஷிகளினாலும், பராங்குச பரகால நாத யாமுன ப்ரப்ருதி பரமாசார்யர்களினாலும் தங்கள் தங்கள் அநுஷ்டானங்களினாலும், க்ரந்தங்களினாலும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டுவிந்து, 1 '[illegible]' என்று சொல்லப்பட்ட கலிகாலத்திலும் மாறாமல் வந்து கொண்டிருக்கிறது. இதற்கு ஸ்ரீவிசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தமென்றும், பகவத்ராமானுஜ ஸித்தாந்தமென்றும் திருநாமம் வழங்கி வருகிறது. இதை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பலபடியாக வ்ருத்தி செய்தபடியினால் ராமானுஜ ஸித்தாந்தம் என்கிற திருநாமம் உண்டானது. சேதனாசேதன வஸ்துக்கள் பகவானுக்குச் சரீரம், பகவான் இவைகளுக்கு ஆத்மா என்கிற இந்த சரீராத்ம பாவஸம்பந்தமே ஸித்தாந்தத்தின் [illegible] இதையே இந்த ஸம்ப்ரதாயத்தின் திருநாமமாக்கினார்கள். அதாவது விசிஷ்டம் என்று

வடிகளில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணினவர்களாயும், அன்னால் புஜிக்கப்பட்ட போகத்தில் ஆசையுடையவர்களாயும், தேவதாந்தரங்களினால் [illegible] சத்தர்களாயும், ப்ரமாணத்தை அநுஸரித்துப் போகுமவர்களாயும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை சிரஸினால் வணங்குகிறோம்.

1 விஷ்ணு புராணம் - 6 - 1 - 50 ஓ! மைத்ரேயரே, கலியுகத்தில்

சேர்ந்தது, அத்வைதமென்றால் ஒன்றாயிருக்கை. தனக்குச் சரீரமாகிய சேதநாசேதன வஸ்துக்களோடுகூடிய ப்ரும்மம் ஒன்று என்று சொல்லுகிற இம்மதம் ஸ்ரீவிசிஷ்டாத்வைத மதம் என்னப்படுகிறது. அப்படியே ஸ்ரீமந் ந்யாயஸித்தாஞ்ஜனத்தில் 1 '[illegible]' என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. சிலர் 'விசிஷ்டயோரத்வைதம்' அதாவது காரண தசையிலிருக்கும் ஸூக்ஷ்ம சேதநாசேதனசரீரக ப்ரும்மம் ஒருவிசிஷ்டம், அதாவது காரண தசையில் இவ்வஸ்துக்கள் எல்லாம் நாமரூப விபாகமில்லாமல் ஸூக்ஷ்மமாய் தமஸ்ஸென்கிற ரூபமடைந்து பகவச்சரீரமாய் நின்றது. கார்யதசையில் ஸ்தூலசேதநாசேதனசரீரகப்ரும்மம் ஒருவிசிஷ்டம், அதாவது கார்யதசையில் தேவமனுஷ்யாதி நாமரூபங்களை யடைந்து பரமாத்மாவிற்கு சரீரமாய் நின்றது. இந்தக் காரணதசை, கார்யதசை இவை இரண்டிலுமிருக்கும் விசிஷ்டப்ரும்மம் ஒன்று, ஆகையினால் விசிஷ்டாத்வைதம் என்று நிர்வஹிக்கிறார்கள். இப்பக்ஷம் விருத்தமன்றாகிலும் காரணகார்ய தசைகளிலிருக்கும் வஸ்துக்கள் பகவானுக்கு சரீரம் என்று முன்னாலேற்பட்டாலொழிய இவ்வர்த்தம் ஸித்திக்காதாகையால் எல்லா வஸ்துக்களையும் சரீரமாக உடையது என்பதை கொண்டே திருநாமம் சொல்லுவது உசிதமாகையினால் முதல் பக்ஷமே ஸ்வாரஸ்யமானது. இவைதவிர மற்றவர்கள் தங்கள் மனம்போனபடியெல்லாம் விசிஷ்டமான அத்வைதம் என்றிவை முதலிய வ்யுத்பத்தி பண்ணுமதெல்லாம் சாஸ்திர விருத்தமாமன்றிக்கே ஸம்ப்ரதாயார்த்த க்ரஹண பாவத்தை ப்ரகாசம் செய்கிறது. இந்த சரீராத்ம பாவஸம்பந்தமே இஸ்ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு ப்ரதானமான அர்த்தம் என்பது ஸ்ரீமத்ரஹஸ்ய த்ரயஸாரத்தில் ப்ரதான ப்ரதி

லோகங்களுக்கு ஸ்வாமியாயும். எல்லாவற்றையும் ஸ்ருஷ்டிப்பவரும், [illegible]யிருக்கிற விஷ்ணுவை, பாஷண்டர்களினால் கெடுக்கப்பட்ட ஜனங்கள் ஆராதிக்கப்போகிறதில்லை.

1 எல்லாச் சேதநாசேதனங்களையும் தனக்குச் சரீரமாக உடைய ப்ரும்மம் ஒன்றே தத்வம்.

கந்திராதிகாரத்தில் 'நாராயணாதி சப்தங்களிலே விவக்ஷிதமான ஸம்பந்த விசேஷத்தை ஸித்தாந்தத்துக்குத் தளமாக்கி' என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

தத்வஹித புருஷார்த்த ஸங்க்ரஹம்.

இந்த விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தில் நாம் அவச்யம் அறியவேண்டிய விஷயங்கள் மூன்று. அவையாவன:—தத்வம், ஹிதம், புருஷார்த்தம் என்பனவாம். தத்வமாவது ஜீவாத்ம பரமாத்ம ஸ்வரூபங்கள். ஹிதமாவது மோக்ஷோபாயமான பக்தி ப்ரபத்திகள். புருஷார்த்தமாவது பரிபூர்ண ப்ரும்மானுபவ பரீவாஹமான கைங்கர்ய விசேஷங்கள். இவைகள் 1 '[illegible]' என்று ஸங்க்ரஹேண நிரூபிக்கப்பட்டன. அதாவது சேதனமென்றும் அசேதனமென்றும் இருவகைப்பட்ட வஸ்துக்களையும்; அதாவது தன்னை யொழிந்த மற்றெல்லாவஸ்துக்களையும் தனக்குச் சரீரமாக உடைய ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதத்வம். அவன் எல்லாத் தசையிலும் 2 'அகலகில்லேன் இறையுமென்று அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா' என்கிறபடியே பிரிவில்லாமல் லக்ஷ்மியுடன் சேர்ந்திருக்கிறான். 3 '[illegible]' என்று

1. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம், ஆசார்யக்ருத்யாதிகாரம். ஜீவாத்மாவாகிற வஸ்து [illegible]; ஈசனாகிய ஸர்வேச்வரன் அந்த ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் மேற்பட்டவன். அந்த பகவானிடத்தில் ஆத்மாவின் பரத்தை ஸமர்ப்பிப்பதாகிய ஹிதமமானது. அந்த பகவானுடைய கைங்கர்யம் ப்ரயோஜனம்.

2. திருவாய்மொழி - 6 - 10 - 10.

3. ஸ்ரீசதுச்லோகீ - 4. விகாரங்கள் ஒன்றுமில்லாத அளவில்லாத பெரிய விபூதிகளையுடைய எல்லா வஸ்துக்களையும்விட மேலான ப்ரும்

பெரிய முதலியாரும் அருளிச்செய்தார். கர்மங்கள் நி
ஶேஷமாக நசித்தபின்பு அப்ராக்ருதமான ஸ்தான விசேஷ
த்தில் பகவானைப் பரிபூர்ணமாக அநுபவித்து அவ்வநுபவ
த்தின் பரீவாஹமாய்ச் செய்யும் கைங்கர்ய பரம்பரைகள் பர
புருஷார்த்தம். இப்படிப்பட்ட புருஷார்த்தத்தை யடை
வதற்கு பக்தி ப்ரபத்திகள் இரண்டும் உபாயங்களாக சாஸ்
த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும் பக்தியோகம் கர்
மயோகாதி அனேக அங்கங்களை உடையதாகையாலும், சி
ரகாலம் ஸாவதானத்தோடு அநுஷ்டேயமாகையினாலும், ப்ர
பத்தியை அங்கமாக உடையதாகையாலும், நடுவில் வி
க்நங்கள் ஸம்பவிக்கக் கூடியதாகையாலும், அஜ்ஞர்களாயு
ம் அல்பசக்திகளாயும் கால விளம்பத்தைப் பொறுக்காதவர்க
ளாயும் த்ரைவர்ணிக ரல்லாதவர்களாயு மிருப்பவர்களால்
அநுஷ்டிக்கமுடியாதாகையினாலும், எல்லோரும் அநுஷ்டி
க்கக் கூடியதாய், மேற்கூறப்பட்ட விக்நங்கள் ஒன்றாலும்
தடுக்கப்படாததாய், ஸர்வபலங்களுக்கும் ஸாதனமாய் நினை
த்தபோது பலத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதான ப்ரபத்தியின்
வைபவத்தை நினைத்து ' [illegible] '
என்றருளிச்செய்யப்பட்டது.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தின் ஐகமத்யம்.

1 ' [illegible]
[illegible] ' என்றபடியே ப்ரதிவாதி
கள் ஒருவராலும் கலக்க முடியாமல் நன்றாய் ஸ்தாபிக்கப்

...மென்று சொல்லப்படுகின்ற எந்த விஷ்ணுவினுடைய ஸ்வரூபமோ,
அந்த ஸ்வரூபத்தைவிட அந்த பகவானுக்கு மிகவும் ப்ரியமாயும் மிகவும்
ஆச்சர்யமான அவயவங்களோடு கூடியு மிருப்பதென்று சொல்லப்படு
கிற எந்த விக்ரஹமோ, ஸாதமாக விளங்குகிற அந்தப்பகவானுடைய
வேறு எந்த அவதார விக்ரஹங்களோ, [illegible] அவைகளும் [illegible]
அஸாதாரணங்களாய் அப்ராக்ருதங்களாயும் ஸ்வரூபம் முதலியவைகளோடு
நெருக்கமாகச் சேர்ந்திருக்கின்றன.

1. ஸ்ரீதேசிகன் காரிகை. ஆதிமுதல் அந்தம்வரையில் [illegible]
இந்த ஸம்ப்ரதாயத்தில் [illegible]

பட்ட இந்த ஸித்தாந்தத்தில் கலியுக ஸ்வபாவத்தால் தங்கள்
தங்கள் புத்தி பேதத்தினால் அனேகவிதமான ஸித்தாந்தங்கள்
போலும், பரஸ்பர விரோதங்களும் வ்யுத்யாஸங்களு மிரு
ப்பன போலும், அவைகளுக்குள் ஒன்றே பரமார்த்தம்; இதர
ங்கள் கல்பிதங்கள் என்றிவை முதலிய ஸந்தேஹங்கள் ஆதுனி
க விமர்சகர்களுக்கு உண்டாகின்றன. அப்படி நம்முடை
இந்த ஸம்ப்ரதாயத்தில் தத்வஸ்திதியில் அர்த்தபேதங்கள்
இல்லையென்றும், நம்பூர்வாசார்யர்கள் அனைவரும் ஏகாபிப்ரா
யத்தை உடையவர்கள் என்றும், அவர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்தி
களைப் பராமர்சிக்கும் பொழுது ஸ்பஷ்டமாக ஏற்படும். சில
இடங்களில் க்ரந்தமுகேனவ்யத்யாஸம் காணப்படு மதுவும்
பூர்வாசார்யர்களுடைய குற்றமன்று, அவர்களுடைய பூர்வா
அறியாமல் பிற்பட்டவர்கள் அர்த்தம் பண்ணியிருப்பதினா
லுண்டானது. 1 ' [illegible]
[illegible] ' என்று அருளிச்செய்திருக்கும் ந்யாயம் இங்கும் துல்யம்.
இப்படி பேதங்கள்போல் தோற்றுமவற்றை யெல்லாம் இங்கு
பராமர்சித்தால் காலம் விளம்பிக்கு மாதலால் ப்ரதானம்
கள் மாத்திரம் இப்பொழுது பராமர்சிக்கப்படுகின்றன.
இதில் தத்வ விஷயத்திலும் புருஷார்த்த விஷயத்திலும் அதி
வ்யத்யாஸமில்லாமையினாலும், இருக்கும் ஸ்வல்ப வ்யத்யாஸ
த்தினால் 2 ' [illegible]
தா | [illegible] '
என்று ஸ்ரீசதுச்லோகீ பாஷ்யத்தில் அருளிச் செய்திருக்கிற
படியே பரம புருஷார்த்தத்துக்கும் உபாயாநுஷ்டானத்துக்கு
விரோதமில்லாமையினாலும் அந்த உபாயத்தைப் பற்றிய [illegible]
சங்களே இங்கு விசாரிக்கப்படுகின்றன.

---

1. ஸ்ரீமத் அதிகரணஸாராவளீ - 11. கலிகாலத்தின் பலத்தினா
லேற்பட்ட மனதையுடையவர்களினால் அர்த்தத்தில் விரோதம் க
ல்பிக்கப்பட்டது.

2. இப்படி இந்த விஷயத்தில் ஏதாவது ஒரு அம்சத்தில் ஸம்ச
யமிருந்தபோதிலும் வித்வான்களுக்கு உபயோகமுள்ள பாகத்தை வி
மாகத் தெரிந்துகொள்ளுவதினால் உபாயமும் பலமும் ஸம்பவிக்கும்.

பக்தி ஸ்வரூப விருத்தமன்று.

சாஸ்திரங்களில் புருஷார்த்தத்தை அடைவதற்கு ஸாதனமாக விதிக்கப்பட்ட உபாயவிசேஷங்களில் அபிப்பிராய பேதங்கள் இருப்பன போல் சிலர் ப்ரமிக்கிறார்கள். விசாரிக்கப்புக்கால் இது நிலை நிற்காது. எங்ஙனே என்னில்:—பக்தியோகமாவது, அதை அநுஷ்டிக்க சக்தி இல்லாதவனுக்கு ப்ரபத்தியாவது மோக்ஷோபாயமென்று ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் முதலிய பூர்வாசார்யர்களின் நிஷ்கர்ஷம். இது இப்படி இருக்க ஸ்ரீ வசன பூஷணத்தில் 'ப்ராபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கு அஜ்ஞான அசக்திகளன்று, ஸ்வரூப விரோதமே ப்ரதானஹேது' என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பதைக் கொண்டு சிலர் ஆபாத ப்ரதீதியினால் பக்தி ஸ்வரூப விருத்தமென்று ப்ரமிப்பார்கள். ஈட்டில் முதற்பத்து, முதல் திருவாய்மொழி முதல் பாட்டில் "மயர்வறமதிநலமருளினன்' என்பதற்கு வ்யாக்யானமாக 'இதுக்கு அவ்வருகே ஓர் உபகாரத்தைச் சொல்ல நினைத்துக் கீழ் நின்ற விலையை அழைத்து, மேல் தோள்படி கொள்ளுகிறார். அந்த உபகாரம் தானேதென்னில் 'மயர்வற' இத்யாதி. ......பக்திரூபாபன்னஜ்ஞானத்தைத்தந்தான்' என்றும், விடுமின் முற்றவும் ப்ரவேசத்தில் 'நான் பெற்றது பக்திரூபாபன்ன ஞானமாயிருந்தது' என்றும், மாலை நண்ணி ப்ரவேசத்தில் 'எல்லோரும் ஒக்க அவனை ஆச்ரயியுங்கோள், ஆச்ரயிக்குமிடத்தில் அவன் திருவடிகளிலே பக்தியைப் பண்ணுங்கோள்' என்றும், சார்வே தவநெறிப்ரவேசத்தில் 'இனித்தான் இவர் வழியே போய் இவருடைய பேற்றை பெறுக நினைத்திருந்த ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரும் ப்ரபத்தியைப் பண்ணிப் பின்னை பக்தி தொடக்கிப் பிரார்த்தித்தாரிறே... அந்த ப்ராப்யத்துக்கு ப்ராபகமாக வேதாந்தங்களில் பக்தியென்றும், ப்ரபத்தியென்றும் இரண்டுபாயங்களை விதித்தது' என்றும், இப்படியே அர்த்தபஞ்சகம் முதலிய ரஹஸ்யங்களிலும் பக்தியை உபாயமாக அருளிச்செய்திருப்பதினால் ஸ்வரூபவிருத்த மென்ன வொண்ணாது. ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரும் [1] 'இதி [illegible]

1. சரணாகதிகத்யம், என்கிற மூன்று இடங்களிலும் சொல்லப்படுகிற ப்ரபத்தியோடு கூடினவர்க்கு என்னைச்செய்யும்.

[illegible]' என்று கத்யத்தில் பக்தியை ப்ரார்த்தித்திருக்கிறார். இதற்கு வ்யாக்யானமான ஸ்ரீ ச்ருதப்ரகாசிகையிலும் [1] '[illegible]' என்று பக்தியை இஷ்டமானதாயும் புருஷார்த்தத்தில் சேர்ந்ததாயும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. [2] '[illegible]' என்று ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. கீழ் எடுத்த ஸ்ரீ வசனபூஷண வாக்யத்துக்கு 'பக்திஸ்வாதந்த்ர்யகர்ப்பமாகையினால் பாரதந்த்ர்ய விசிஷ்ட ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தம்' என்று வ்யாக்யானம் பண்ணியிருப்பது கீழ் உதாஹரித்த ப்ரமாணங்களோடும் மற்றும் பக்தி ஸ்வாதந்த்ர்ய ஜ்ஞான ரூபமல்ல என்கிற பூர்வாசார்ய ஸ்ரீ ஸூக்திகளோடும் விரோதிக்கிறது. ஈட்டில் மதிநலமருளினன் என்பதின் வ்யாக்யானத்தில் 'ஜ்ஞானோதயம், அஜ்ஞானம், விபரீத ஜ்ஞானம் என்கிறவிவை வாஸனையோடே போம்படியாக ...... விபரீதஜ்ஞானமாவது ஸ்வதந்திரமாகவும் ஸ்வபோக்யமாகவும் நினைத்திருக்கிற கேவலனுடைய ஜ்ஞானம்' என்றும், இதின் அரும்பதத்தில் [3] '[illegible]' 'விபரீதஜ்ஞானமாவது' இதி என்றும் அருளிச் செய்திருப்பதினாலும், பக்தியில் ஸ்வாதந்த்ர்யஜ்ஞானமில்லை என்றேற்படுகிறது. அப்படியே [4] '[illegible]' என்கிற ஸூத்திரபாஷ்யத்திலும் பக்தனும் பகவானைத் தனக்கு அந்தராத்மா என்று உபாஸிக்கவேண்டுமென்று நிஷ்கர்ஷிக்

1. பிறகு த்வயத்தில் நான்காம் வேற்றுமையின் அர்த்தமாகிய இஷ்ட பலத்தை யடைவதை ப்ரார்த்திக்கிறார்.
2. பக்திரூபமான ஞானமும் (உண்டாகட்டும்).
3. ஆத்மாவுக்கு சேஷத்வமே ஸ்வரூபநிரூபக தர்மமாகையால் அதைவிட்டு ஸ்வதந்திரமாக அநுஸந்திப்பது தப்பு விபர்யயத்தோடு கூடியது என்ற அபிப்ராயத்தினால் சொல்லுகிறார். சாரீரகஸூத்திரம் 2-3-49.
4. சாரீரகஸூத்திரம் - 4-1-3. பக்தியோக நிஷ்டர்கள் பகவான் தங்களுக்கு ஆத்மா என்றே உபாஸிக்கிறார்கள். சாஸ்திரங்களும் அப்படியே சொல்லுகின்றன.

கப்பட் டிருப்பதினால் பக்தியிலும் பாதந்த்ரத்வாநு ஸந்
னம் 'ஹித்திக்கிறதாகையினாலே ஸ்வாதந்த்ர்யாநு ஸந்தா
ப்ரஸக்தி இல்லை. மேலும் பலஸ்த்வாரா விரோதமென்று
சொல்லவொண்ணாது, பலம் மோக்ஷமாகையினால். இப்படி
வர்ணாச்ரமாதி தர்மங்களை இதிகர்த்தவ்யங்களாக உடை
கையினால் தேஹாத்ம விவேகம் பிறந்தவனுக்கு ஸ்வரூ
விருத்தமல்லவோ என்றும், பரமைகாந்தித்வ தர்மத்துக்
விருத்தமல்லவோ என்றும், ஆசார்ய ருசி பரிக்ருஹீத மல்ல
மையாலே விருத்தமல்லவோ என்றும இப்புடைகளில் செ
லுமதெல்லாம் விசாரிக்கப்புக்கால் நிலைநிற்காது என்று ஸ்ரீம
ரஹஸ்ய த்ரயஸாரத்தில் ஸாத்யோபாய சோதனாதிகாரத்தி
பரக்க நிரூபிக்கப்பட் டிருக்கிறது. ஆகையினால் கீழ் உதா
க்கப்பட்ட ஸ்ரீவசன பூஷண வாக்யத்துக்கு அகிஞ்சனனு
தன் அதிகாரத்துக்குப் பொருந்தினதல்ல வாகையினால் வி
த்தம் என்று அர்த்தம் கொள்ளவேண்டுமே ஒழிய பக்தி ஸ்
வதா ஸ்வரூப விருத்தமென்று அர்த்தம் சொல்ல முடியாது
அப்படியே ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் ஸாத்யோபா
சோதனாதிகாரத்தில் 'ஆனபின்பு உபாஸனாதிகளுக்கு வேறு
விரோதமில்லாமையாலே பிதாசாஸ்திரம் ஆதராதிகளுக்
அவகாசமுனாதிகள் போலே இவை 'அகிஞ்சநோऽநந்ய கதி
என்றிருக்கும் அதிகாரிக்கு ஸ்வாதிகார விருத்தங்களென்
ப்ராப்தம்' என்றருளிச் செய்யப்பட் டிருக்கிறது. இப்படியே
மற்றோரிடத்தில் ஸ்ரீவசன பூஷணத்தில் 'ஜ்ஞானிக்கு அபாயம்
என்றருளிச் செய்திருப்பதற்கு அகிஞ்சனனான தன்னதிகா
ரத்தை அறிந்தவனுக்கு அபாயம் என்றர்த்தம் சொல்லவேண்
டுமே யொழிய 'ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமி யுடைய உபேக்ஷாஹேது
வாய்க்கொண்டு ப்ராப்யவிரோதியுமா யிருக்கையாலே' என்று
வ்யாக்யாதமா யிருப்பதைக்கொண்டு விரோதி என்று சொல்
லக்கூடாது. ஏனெனில் உபாஸகனையே ஜ்ஞானி என்றெடுத்
1 தேஷாம் ஜ்ஞாநீ நித்யயுக்த ஏகபக்திர்விசிஷ்யதே
ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தமஹம் ஸ ச மம ப்ரிய:' என்று ஸ்ரீகீ

1. கீதை 7-17. அவர்களில் நித்யயோக முள்ளவனும், என்னிடத்
திலேயே முக்கிய பக்தியுடையவனுமிருக்கிற ஞானியானவ

சார்யனால்கொண்டாடப்பட்ட உபாஸகனுடைய உபாஸனத்தை
அவனுடைய உபேக்ஷாஹேது என்று சொல்லவொண்ணாதிறே.
மோக்ஷோபாயமாகவே சாஸ்திரசோதிதமான உபாயத்தையும்
ப்ராப்யவிரோதி என்று எப்படிச் சொல்லக்கூடும். அப்படியே
அகலகில்லேன் என்கிற பாட்டின் வ்யாக்யானத்தில் ஈட்டில்
1'மந்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு' என்கிறபடியே
பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்திகளாய்ப் பேற்றோடு தலைக்கட்டு
மது பக்தியோகமாவது' என்றருளிச் செய்திருப்பதினாலும்
ப்ராப்தி விரோதி என்ன வொண்ணாது. ஆகையினால் கீழ் நிரூ
பித்தபடியே ப்ரமாணங்களுக்கு விரோத மில்லாமல் 'ஞானி'
என்னும் பதத்துக்கு ஸ்வாதிகாரமான அகிஞ்சனத்வத்தை
அறிந்தவன் என்றே அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும். இப்படியே
வேறு சில இடங்களில் பூர்வாசார்யர்களுடைய பாவம் அறி
யாமல் ப்ரமாணங்களுக்கு விருத்தமாக வ்யாக்யாதமா யிருக்
கும் இடங்களுக்கும் ஸமாதானம் கண்டு கொள்வது.

ப்ரபத்தி அவச்யம் அனுஷ்டிக்க வேண்டியது

இப்படிக் கீழ் பக்தி ஸ்வரூப விருத்தமன்று என்று நிரூ
பிக்கப்பட்டது. ஆகிலும் நமக்குத் தற்காலத்தில் அதை
அனுஷ்டிப்பது அசக்யமாகையால் நம்மதிகாரத்தை அறிந்து
ப்ரபத்தியிலேயே இழியக்கடவோமாயிருக்கிறோம். இப்படிப்
பட்ட உபாயானுஷ்டான விஷயத்தில் இருதலையாருக்கும்
பேத மிருப்பதாகச் சிலர் ப்ரமிக்கிறார்கள். அதாவது சிலர்
பகவானுடைய அபாரகாருண்ய மிருக்க நாம் ஒரு உபாயா
னுஷ்டானமும் செய்வதென் என்றும், ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் செய்த
ப்ரபத்தியினாலேயே நமெல்லோரும் உத்தீர்ணாரயோம் என்
றும், இப்புடைகளில் மற்றும் சில ஆக்ஷேபங்களைச் சொல்லி
நாம் ப்ரபத்தியை அனுஷ்டிக்க வேண்டியதில்லை யென்கிறார்
கள். இவ்விஷயத்தில் பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீ ஸூக்தி

ச்ரேஷ்டன். அந்த ஞானிக்கு நான் மிகவும் இஷ்டன், அவனும் என
க்கு இஷ்டன்.

1. கீதை. 9-34. என்னிடத்தில் மனதைவைத்தவனாயும், என்னி
டத்தில் பக்தியுடையவனாயும், என்னை ஆராதிக்கிறவனாகவும் ஆகக்கட
வாய். என்னை நமஸ்காரம் செய்.

களைப் பராமர்சிப்போம். ஈட்டில் மஹா ப்ரவேசத்தில் முதல் ச்ரிய: பதியில் 'அதிகாரியைப் பெற்றாலும் உபாயம் ஸித்த மானாலும், ஸ்வீகார மில்லாதபோது ஜீவிகை யாகாமையாலே அந்த ஸ்வீகார வேஷத்தை 1 'கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட' என்றும், இதினுடைய ஸாங்கானுஷ்டான வேளையிலே 2 'அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தே னென்றும்' அருளிச் செய்தார். இந்த ஸ்வீகாரஸித்தி தானும் அவனாலே என்னுமிடத்தை 3 'நின்பாதமே சரணாகத்தந் தொழிந்தாய்' என்றும், 4 'அதுவும் அவனதின்னருளே' என்றும் அருளிச் செய்தார்' என்றும், இதின் ஜீயர் அரும்பதத்தில் 'இது ஸர்வாதிகாரமாயிருக்க உபாயம் ஸித்தோபாயமாயிருக்க ஸர்வருக்கும் முக்திவர வேண்டாவோ என்ன—'அதிகாரியை' இத்யாதி. ஸ்வீகார மில்லாத போது என்ற இடத்திலே 5 'ஸ்வப்ருஜேஷ்வாவிஷ்டி ஸ்வெவுஸ்ரீ ஸஷக்காரஷணிகொவீ ஸநு | ஸாஸாரு தஜுவா ஹிகவாஷ ஷாவெஷ்ரம் வடீக்ஷதெ ||' என்றதனுஸந்தேயம். ஜீவிகையாகாமையாலே 'ஜீவநஹேதுவாகாமையாலே ...... இப்படியானால் நிர்ஹேதுகத்வபங்கம் வாராதோ வென்ன இந்த 'ஸ்வீகாரஸித்தி' இத்யாதி. 'அதுவுமவனதின்னருளே—அந்த இச்சை தானும் அவனுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையடியாக உண்டானதே' என்றும், இரண்டாம் பத்து மூன்றும் திருவாய் மொழி நாலாம் பாட்டு எனதாவி இத்யாதி வ்யாக்யானத்தில் ஈட்டில் 'ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுவிடில் ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கமாம், ஸமர்ப்பிக்கில் அவனதான வஸ்துவை அவனுக்குக் கொடுத்ததாம், ஆனால் செய்யவடுப்ப தென்னென்னில்? ப்ராந்தி ஸமயத்தில் ஸமர்ப்பிக்கவும் வேணும், தெளிந்தால் கொடுத்தோமென்றிருக்கக் கடவனல்லன்' என்றும், இதின் ஜீயர் அரும்பதத்தில் 'அத்யந்த பார

1. திருவாய்மொழி-5-8-11. 2. திருவாய்மொழி- 6 - 10 - 10
3. திருவாய்மொழி-5-7-10 4. திருவாய்மொழி-8-8-2.
5. லக்ஷ்மீதந்த்ரம் - 17 - 78. பகவான் ஸர்வஜ்ஞனாயிருந்தபோதிலும், எப்பொழுதும் கருணையையுடையவனாயிருந்தபோதும், ஸம்ஸாரத்தையும் கடத்துகிறவனானதையாலே ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்ற அபேக்ஷையை எதிர்பார்க்கிறான்.

ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை

பத்ராதிபர் :—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 11·] ரௌத்ரி ஞூ மாசிமீ [ஸஞ்சிகை 5.

"த்ருஷ்வநகமநம் தரோவணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் தயாநே - வபுரலகுலாவ்ருதாநநாப்ஜ விஜயஸகெ ரதிரஸ்து மேஃநவத்யா ||" [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

பூர்வகாலங்களில் மதமென்பது ஸர்வ தேசங்களிலும் ப்ராயிகமாக ஐஹிக ஸுகப்ராப்தியின்பொருட்டும் துக்க நிவ்ருத்தியின்பொருட்டும் கொண்டாடப்பட்டுவந்தது. மரணாந்தரம் ஜீவனுடைய இருப்பில் விச்வாஸமுள்ள ஜனங்கள் இந்த லோக ஸுகங்களைக் காட்டிலும் விசேஷித்த ஸுகானுபவங்களைத் தரும் லோகாந்தர வாஸங்களை அபேக்ஷித்தும் மதங்களை வழிபட்டனர். ஐரோப்பியர்களுடைய பூர்வ மதங்களும், யூதர்மதமும், வேதங்களின் பூர்வ பாகங்களும் இத்தகைய விச்வாஸங்களை ஒவ்வொரு ப்ரகாரமாக வெளியிடுகின்றன. நம்மவர்கள், ஸ்வர்க்க போகங்களையும் துக்க நிவ்ருத்தியையும், இந்த்ராதி தேவதைகளை ஆராதித்து ஸம்பாதித்ததாகக் கர்மகாண்டம் காட்டுகின்றது. இவையெல்லாம் பரமபுருஷார்த்தம் ஆகமாட்டாவென்று நிர்ணயித்து பரமபுருஷார்த்தத்தினுடையவும் ஆத்மாவினுடையவும் ஸ்வரூப சோதனையை வேதாந்த சாஸ்த்ரம் பண்ணியது. வேதாந்தம் வெளியிட்டதை அநுஸரித்தே தேசாந்தரங்களில் சிலர் ஆத்ம ஸ்வரூப விஷயத்தைச் சிந்திக்குமிடங்களில் சிந்தித்தார்கள் என்று சொல்லக்கூடும்.

"மாடர்ன் ரிவ்யூ" எனும் பத்ரிகையில் இந்த ஜனவரி மாஸ ஸஞ்சிகையில் ஆப்ரஹாம் லிங்கன் என்பவரைப்பற்றி ஒருவர் எழுதுகின்றார். அவர் பிறப்பால் ஹிந்து; ஸஹவாஸத்தால் அமெரிக்கா மநுஷ்யன். அவருடைய புத்தியும் உக்திகளும் ஸஹவாஸத்தை ஒட்டி ப்ரகாசிக்கின்றன. ஆத்மாவினுடைய அஸ்தித்வமும், அதனுடைய ஸ்வரூபகுண விமர்சையும், அதனுடைய ஸ்வரூப ப்ராப்தி விஷயத்தில் ஒருவன் பண்ணவேண்டிய ப்ரயத்நமும் ஸுதீந்த்ரபோஸ் என்பவரது மநஸ்ஸில் ப்ரவேசிக்கத்தகாத அம்சங்கள். இவருடைய சொற்களைக் கேட்டால், இந்தியா முழுதும் ம்லேச்சமயமாய் விடும். யாவரும் ஐஹிகாநுபவத்தில் பாக்யம் கொண்டாடிக் கொண்டு களிப்பர்; பரஸ்பரம் த்வேஷிப்பர்; இறந்தவுடன் அவர்களுடைய கார்யம் முடிவாய்விடும்.

அமெரிக்காவின் நாகரீகம் அவர் மநஸ்ஸைக் கவர்ந்தது. அங்குள்ள கேடுகள் பலவாறாகத் தெரியக்கூடியவையானாலும், அவற்றை அவர் கவனிக்கமாட்டார். அர்த்தார்ஜநத்திலும் பரிமித ஸுகாநுபவத்திலும் அமெரிக்கா தேசத்தார்கள் ஸததம் உத்யுக்தர்களாய் நிற்கின்றார்கள். பௌதிக சாஸ்த்ரபரிசயம் அவற்றை உத்தேசித்தே பண்ணப்படுகின்றன. பொருளற்றவர்க்கு இவ்வுலகமில்லை. இவ்வுலகத்தின்மேல் ஒன்றை எண்ணுதவர்க்குப் பொருளாசையும், பொருள் தேடும் முயற்சியும் ஸஹஜமே. அவர்கள் அவற்றைக்குறித்தே சப்தங்களை வளர்த்துவார்கள்: பேசுவார்கள்; எழுதுவார்கள்; போதிப்பார்கள்; கேட்காதவரை நிந்திப்பார்கள்.

அந்த மாடர்ன் ரிவ்யூ பத்ரிகையிலேயே, பூர்வம் இத்தேசத்துக்குப் பாதிரிமார் தொழிலைச் செய்யவந்த C F ஆண்ட்ரூஸ் எனும் ஐரோப்யர் எழுதுகின்றார். எழுதும் விஷயம் ரவீந்த்ரநாதருக்கும் ப்ராஞ்சு தேசஸ்தரான பெர்க்ஸன் எனும் மஹா க்யாதிபெற்ற தத்வவிமர்சிக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணை:-"ஐரோப்யர் பூதபௌதிக விஷயங்களைப்பற்றி மிகவும் சிந்திக்கின்றார்கள். இந்தியர் "ஆத்ம விஷய சிந்தநத்தில் ஆழ்ந்தவர்கள். பூதபௌதிக விஷயஜ்ஞாநம் பரமார்த்தத்தை வெளியிடாது என்று இந்தியர் யோசிப்பது சரியே. ஸ்வரூபப்ராப்தியைப்பற்றித் தான் மநுஷ்யன் நிஜமாக ப்ரயத்நப்படவேண்டியவன். ஆகலால் மநநத்தையும் த்யாநத்தையும் கீழ்தேசத்தார் க்ரமமாகவே அப்யஸித்தார்கள். தத்கால

லோகஸ்திதியானது இப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளுடைய ஸங்க்யையைக் குறைக்கின்றது. ஆகலால் ஜநங்கள் ஐஹிகத்தில் மூழ்கிப்போய் ஆமுஷ்மிகத்தை மறந்துவிடுவார்களென்று சங்கிக்க வேண்டியிருக்கின்றது. தத்காலம் பௌதிக சாஸ்த்ரத்தை முற்றிலும் துறத்தல் கூடாது. அதைத் துறந்த தேசங்கள், அதனுல் பலத்தில மிகுந்த தேசாந்தர ஜநங்களால் பீடிக்கப்படுகின்றன. அவற்றில் ப்ரகாசிக்கும் சில அத்யாத்ம வித்பரிஷ்டர்களும் அக்காரணத்தால் நாசமடைந்து போவார்கள். இந்தியாவில மட்டும் மதமென்பது தத்வவிமர்சநத்தை ஒழித்து வளரவில்லை. வேதாந்தம் இந்தியர் மதம். இந்தியர்களால் அது ஐரோப்யர்க்குக் கிடைத்தல்வேண்டும். ஸங்கீதம், சில்பம், ஸாஹித்யம், மதம் இவை ஒருவனைப் பரோபகாரத்திலும் பரிடம் தயையிலும் ப்ரவர்த்திக்கப் பண்ணும். பௌதிக சாஸ்த்ரம், இவற்றுடன் சேராவிட்டால், அநர்த்தரூபமான ப்ரவ்ருத்திகளுக்கு இடங்கொடாது. வேதாந்த விஷயங்களை ஐரோப்ய பாஷைகள் மூலமாகச் சிறிது அறிந்தபிறகு, இந்தியாவானது ஒரு உத்க்ருஷ்ட ஸம்பத்தை ஐரோப்பாவுக்குக் கொடுக்கும் நிலையிலிருக்கின்றதென ஸ்பஷ்டமாய் ஏற்படுகின்றது" என்கிறபடியே பெர்க்ஸன் ரவீந்த்ரநாதருடன் பேசினராம்.

ஐரோப்யர்களுள் Philosophy எனும் தத்வார்த்த சிந்தனையில் அத்யக்ஷதையை வஹிக்கின்ற பெர்க்ஸன் என்பவருடைய யோசனைக்கும் ஸுதீந்த்ரபோஸ எனும் ப்ரஷ்டருடைய யோசனைக்கும் பேதமானது மேலவிவரித்தபடியே வெளியாகின்றது.

இந்தியாவில் ராஜ்யாதிகாரம் நடத்தும் ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியர்களுடைய விதரணையையும் புத்தியையும் இந்தியருடைய ஸாவ ஸ்வத்தையும் மிகவும் திரஸ்கரித்தார்களென்றும, அந்த திரஸ்காரமானது இந்தியர ஸ்வவித்யையை நிந்திக்கும்படியான நிலைக்கு அவரைக் கொண்டு விட்டதென்றும், ரவீந்த்ரநாதர் பெர்க்ஸனை எனபவரிடம் சொன்னாராம். அதற்கு பெர்க்ஸன் ..... இந்தியாவை ஆங்கிலேயர் எவ்வண்ணம் நடத்தினாலும், ஐரோப்பாவில் இந்தியருடைய ஜ்ஞாநமானது மிக ..... உரைத்தனராம். "புருஷனுக்கு ஸாத்யமாயிருக்கிற புருஷார்த்தங்கள் இரண்டு. ஒன்று ..... மற்றது அஹங்காரஜயம். ஒன்று த்யாகத்தாலும் பக்தியாலும ஆத்மஸ்வரூபத்தை ப்ரகாசிப்பித்

தக்கொண்டு விஷயங்களைத் திரஸ்கரிக்கின்றது; மற்றதோ விஷயார்ஜநத்திலும் போகார்த்தம் பூதபௌதிக பதார்த்த வஶீகரணத்திலும் உத்யோகத்தை ஜநிப்பிக்கின்றது. இவ்விரண்டு மார்க்கங்களையும் ஒன்றுபடுத்தல் வேண்டும்; அது மதமென்றால் தான் ஆகவேண்டும். ஐரோப்பாவில் மதமென்பது சப்தமாத்ரத்தில் முடிகின்றது; அதில் அர்த்தமேயில்லை.'' என்றும் பெர்க்ஸன் மொழிந்தாராம்.

இதை யோசித்தால், நியதகர்மங்களை அவற்றில் ஸங்கத்தை விட்டு, பலாவாப்தியில் த்ருஷ்டியின்றி, ஆசை த்வேஷம் முதலானவை அவற்றிற்கு ஹேதுவாகாமல், கேவலம் பகவதாராதநமாகப் பண்ணினால் அவை ஸாத்விக கர்மங்களென்றும், பலாபேக்ஷையால் தான் கர்த்தாவென்கிற அபிமானத்துடன் மஹாப்ரயாஸ ஸாத்யங்களான கர்மங்களைச் செய்யல் ராஜஸ ப்ரவ்ருத்தியென்றும் கீதாசார்யன் உபதேசித்ததை நம்மவர் மறக்கின்றார்களே யென்று யோசிக்கவேண்டியிருக்கின்றது. இந்த உபதேசமொன்றினால்தான் பெர்க்ஸன் யோசித்தவண்ணம் பரஸ்பர விருத்தங்களான மார்க்கங்களிரண்டும் ஒன்றுபடக்கூடும். பகவத் ப்ரீணநமான கர்மங்கள் லோகஸங்க்ரஹத்தில் முடியும். பூதபௌதிக பதார்த்த வஶீகரணம் ஸ்வபோகங்களின் பொருட்டாகாமல், பகவத் க்ருபையால் கிடைத்த விஷயமென்கிற கருத்தால், பரோபகாரத்தில் பர்யவஸித்தால் பகவத் ப்ரீணநமாய் நிற்கும். தேசாந்தரஸ்தர்களை ஆக்ரமிக்கவும், அவர்களுடைய பீடையிலும் அது முடியுமாகில் பகவானுடைய நிக்ரஹந்தான் அதற்குப் பலம்.

இங்கிலீஷ்காரர் இந்தியருடைய வித்யையை நிந்தித்து நிக்ரஹித்தார்களென்றும், அதனுடைய ப்ரயோஜநமாக இந்தியரே ஸ்வவித்யா விஷயத்தில் நிந்தையை வஹிக்கின்றனரென்றும் ரவீந்த்ரநாதர் உரைத்தனர். இதற்கு ப்ரதம காரணம் மெகாலேயெனும் ஐரோப்யரும், ராம்மோஹனராய் எனும் வங்காளியுமே. இவர்கள் தத்கால இந்தியாவை உண்டாக்கினவர்கள். தத்கால இந்தியாவானது தனக்குற்ற கேட்டை இப்போதுதான் காணத் தொடங்கியது. ஸர்வ ஐரோப்ய நாட்டிலும் ஜ்ஞாநப்ரதாநர்களால் கொண்டாடப்படுகின்ற வேதாந்த வித்யையானது இனியாவது ஸம்பாதநார்ஹமான வித்யைகளில் ப்ராதாந்யத்தை ஸ்வதேசத்திலாகிலும் மறுபடியும் அடைந்ததாகில் இந்தியாவுக்கு க்ஷேமஸ்தாநம் க்ரமமாக உண்டானதாக எண்ணக்கூடும்.

அதி ப்ராஶஸ்த்யமான மோக்ஷமார்க்கம் ஒன்று; ப்ரியத்தைத் தரும் போகமார்க்கம் வேறு. இவ்வண்ணம் இவையிரண்டும் விருத்த பலங்களுடன் கூடியவை; ஒன்றில் ப்ரவ்ருத்திப்பவனுக்கு மங்களம் உண்டாகும். மற்றதை வரிக்கின்றவனுக்குப் பரம புருஷார்த்தமில்லை. அவன் மந்தமதியாதலால், ப்ரியரூபமான போகங்களை அபேக்ஷித்து விஷயார்ஜநத்திலும், ஆர்ஜித விஷய த்ராணத்திலும் ப்ரயத்நபரன் ஆகின்றான். இந்த்ரியங்கள் விஷயங்களை ப்ரகாஶிப்பிக்கின்றன; ஆத்மாவைக் காட்டுகின்றனவல்ல. ஆதலால் ஸாதாரண ஜநங்கள் விஷயங்களை ஸாக்ஷாத்கரிக்கின்றனர். விவேகியான ஒரு புருஷன் அம்ருதத்வத்தை அபேக்ஷித்து இந்த்ரியாதிகளை நிரோதம் செய்து ஜ்ஞாநத்தால் தனக்குள் இருக்கிற ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்காரம் செய்கின்றான். இப்படியெல்லாம் உபநிஷத் வெளியிட்டதை லோகமெங்கும் ஜ்ஞாநப்ரதானர் தேடவும், உபநிஷத் ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஜநித்தவர்கள் தங்களுக்குச் ஸ்வாயத்தமாகக் கிடைத்ததைப் பறி கொடுக்கின்றனரே என்று யோசிக்கின்றோம்.

யாவரும் லௌகிக ப்ரவ்ருத்திகளைத் திரஸ்கரிக்கவேண்டுமென்று நாம் சொல்லவில்லை. ஆயிரத்தில் ஒருவர்கூட அவ்வண்ணம் செய்யமாட்டார். ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் ஸாதாரண ஜநங்களை ப்ராக்ருத பதார்த்தாந்வேஷணத்தில் தான் கட்டுப்படுத்தும். மோக்ஷ மார்க்கம் எவ்வளவு உபதேசிக்கப்பட்டாலும் அது சிலரைத் தான் கட்டுப்படுத்தும். ஆனால், அது ஸர்வத்ர பஹுமாநிக்கத்தக்கது. அதனுடைய திரஸ்காரமும் நிந்தையும் ராக்ஷஸ ஸ்வபாவத்துக்குத் தான் பொருந்தும். அநேக ஜந்மங்களெடுத்துப் பலபடிகளால் தான் ஸதாசார்ய ஸம்பந்தம் உண்டாகும். ப்ராயேண ஆசார்ய ஸம்பந்தமின்றி மோக்ஷமென்பது ஸ்மரிக்கத்தகாத விஷயம். நல்ல வழிகளை ஒருவன் அடையவேண்டுமென்றால், அவன் ஸாதுக்களையும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தையும் தூஷிக்கமாட்டான். முதலில் உதாஸீநனாக இருந்தாலும், க்ரமேண அந்த விஷயங்களில் அவனுக்கு ஆபிமுக்யம் உண்டாகலாம். 'ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தில் நான் ஜநித்தேன்; அதை நான் பஹுமாநிக்கின்றேன்' என்று இவ்வளவு பர்யந்தம் ஒருவன் சிந்தித்தானாகில் அவனுக்கு யாதேனுமொரு ஜந்மாந்தரத்தில ஶ்ரேயஸ்ஸை ஸாதித்துத் தரவேண்டிய ஹேதுக்கள் ஸம்பவிக்கலாம். லோகத்தில் எந்த மதஸ்த

ரும் ஸ்வத்வத்தை வாயினால் ஒப்புக்கொள்ளும் மாத்ரத்தால் அபேக்ஷித புருஷார்த்தம் கைகூடுமென்று சொல்வதில்லை.

ப்ரஹ்லாதனை யொத்த பரமபாகவதன் தன்னிடம்வந்த ஜனங்களைப் பார்த்து, "அஸாரமான ஸம்ஸாரமெனும் சுழலில் சிக்கிக் கொண்டு, அதில் க்ஷுத்ரபாஸங்களை நீங்கள் ஸுகமென ப்ரமித்துத் தேடுவதை விடுங்கள். நான் உங்கட்குப் பலவந்தமாகச் சொல்கின்றேன். சேதநாசேதந ரூப ஸர்வ பதார்த்தங்களிலும் ஸமமாக நிற்கின்ற ஸர்வேஶ்வரனை நினைத்து ஸர்வத்ர அநுகூல புத்தியைப் பண்ணுங்கள். அது அச்யுதனுடைய ஆராதநம். அவன் ப்ரஸந்நனாகில், நீங்கள் தேடுகின்ற தர்மார்த்த காமங்களில் உங்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடாத தொன்றுமில்லை. ஆனால் அவை அல்பங்கள். பகவானை ஆஶ்ரயிக்க வேண்டும். அவனை ஆஶ்ரயித்தால் மோக்ஷமாகும் பலம் நிஸ்ஸம்ஶயமாக உங்களைக் கிட்டும்." என்று உத்கோஷித்தவண்ணம் நாம் இந்தப் பத்ரிகை மூலமாக நமது ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஜநித்தவர்களைக் கூவியழைக்கின்றோம்.

பூதபௌதிக ஜ்ஞாநம் லோகோபகாரத்தின்பொருட்டு ஸம்பாதிக்கப்படட்டும். தேசாநுகூலமான ப்ரயத்நங்கள் குறைவறப் பண்ணப்படட்டும். இவை யாவும் அத்யாத்ம ஜ்ஞாநத்தின்மேல் ஊன்றி நிற்றல்வேண்டும். 'நான்' எனும் ப்ரதீதிக்குப் பரமார்த்த ரூபமான வஸ்துவை அறியாமலும், அறிந்தும் அந்த ஜ்ஞாந விரோதமாயும் செய்யப்பட்ட ஸர்வ ப்ரயத்நங்களும் ராஜஸ தாமஸ ப்ரயத்நங்கள். வேதப்ரதாநர்களுடைய வம்ஶங்களில் உதித்தவர்கள் அத்தகைய ப்ரயத்நங்களில் மூழ்குவது ஸாதுக்களைப் பீடிக்கிறது.

காந்தி யெனும் மஹாத்மாவினால் ப்ரேரிக்கப்பட்ட விஷயமானது, நம் பவாகத்து விஷதுல்யமாகப் பரிணமித்த வித்யா த்யாகத்தில் பரவியிருப்பதை நாம் அப்யுபகமம் செய்கின்றோம். அத்யாத்ம ஶாஸ்த்ர ரக்ஷணத்தை உத்தேஶித்து அவர் அவ்விண்ணமை செய்கின்றாரில்லை. அவருடைய உத்தேஶம் யாதாகிலும், அவர் ஆத்மா எனும் வஸ்துவை ஒப்புக்கொண்டு, அதனுடைய ஒரு நாமத்தை விஶேஷமாக ப்ரகாஶிப்பிக்க முயல்கின்றனராதலால், ஆத்மாவினுடைய அஸ்தித்வத்தை ஒப்புக்கொண்டு நடத்தப்பட்ட ப்ரயத்நமானது, ஆத்ம ஸ்வரூப குணங்களை ஸம்யக் வெளிப்படுத்துகின்ற வைதிக ஸம்ப்ரதாயத்தை ரக்ஷிக்கக் கடமைப்பட்டவர்களாலும் அதை ரக்ஷிக்க உபகரிக்குமென்று விஶ்வஸிக்கின்றோம்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீ ஹயவதந பரப்ரஹ்மணே நம:.

அவதாரங்களின் உண்மை.

ஸாமிவத: ப்ரகாராச்ச த்ரவ்யத: ஹேதுதஸ்ததா ।
காலத: ஸ்வபலத்வாச்ச ஜந்மநாஸுக்ஷ்ம்ய தோஹரே: ॥

ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேஶ்வரன், அப்ராக்ருத திவ்ய மங்கள விக்ரஹ விஶிஷ்டனாய் அநேகாவதாரங்களை லோக ஹிதார்த்தமாய்ச் செய்கிறானென்று, அவனுடைய அவதார ரஹஸ்ய மறிந்த மஹான்கள் நிரூபிக்கும் சில வாக்யங்களைக்கொண்டு யதாமதி அவதாரங்களின் உண்மையை நிரூபிக்கிறேன்.

முதலில் எம்பெருமானால் செய்யப்பட்ட அவதாரங்கள் ஸத்யமென்றும், அப்படி அந்த பகவான் அவதார காலங்களில் ஜ்ஞாந ஸங்கோசமின்றிக்கே ஜ்ஞாநம் முதலிய ஷாட்குண்யங்களைக் கைவிடாமல் அவதரிக்கின்றானென்றும், அவனுடைய அவதார விக்ரஹங்கள் கர்மோபாதியின்றிக்கே ஸ்வேச்சையினால் ஆவிர்ப்பவிக்கின்றனவென்றும், அவை பஞ்சபூத ஸங்காதரூபமான ஶரீரம் போலன்றிக்கே ஶுத்த ஸத்வமயமென்றும், அவ்விதமான அவதாரங்களுக்கு, 'அப்யுத்தாநம்' 'யதோதி' எப்பொழுதோ அதுவே காலமென்றும், ஸாதுபரித்ராணமே பரம ப்ரயோஜநமென்றும், இவ்விதமாய் அவதார ரஹஸ்யத்தை அறிந்தவன் இந்த ஜந்மத்திலேயே ஜந்மாந்தரத்தினால் வ்யவதாநமில்லாமல் பக்திப்ரபத்தி ரூபோபாய நிஷ்டனாய் மோக்ஷத்தை யடைவனென்றும், இப்படி ஜீவனுடைய ஜந்மத்தைக் காட்டிலும் பகவானுடைய ஜந்மத்துக்கு வைலக்ஷண்யம் ஸ்வரூபத்தினாலும் ப்ரகாரத்தினாலும் த்ரவ்யத்தினாலும் காரணத்தினாலும் காலத்தினாலும் பலத்தினாலும் ஆக ஆறு ஹேதுக்களைக்கொண்டு ஸித்தாந்தம் பண்ணப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த அவதாரங்கள் ஸத்யம்; இந்த்ரஜாலம்போல பொய்யன்று.

சிலர், அவதாரங்கள் இந்த்ரஜாலம்போல் பொய்யென்பார்கள். அது அஸங்கதம். 'அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே,' 'தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்' என்று ஶ்ருதி சொல்லுகிறது. இது மித்யையென்று சொல்லுகிற மதத்தில் ஸங்கதமாகாது. ப்ரபஞ்சமே மித்யை என்று சொல்வதனாலே ஈஶ்வரனுடைய ரூபமும் மித்யையென்று ஸித்தியாநிற்க, விஶேஷித்து ரூபமில்லையென்று சொல்வதனால் பயனில்லை. மேலும் 'விஜாயதே' என்று ஜந்மத்தை விதித்து, அதையே நிஷேதிக்கிறதென்கை அநுபபந்நம் என்று அவதாரநித்யத்வவாதி பக்ஷத்தை நிரஸித்து, 'அஜாயமாந:' என்பதால் ஜீவனைப்போல் கர்மாயத்த ஜநநமில்லையென்று நிஷேதித்து, 'பஹுதா விஜாயதே' ஸ்வேச்சையினால் ஏற்பட்ட ஜநநத்தைச் சொல்லுகிறதென்று, 'அஜாயமாந இதிகர்மக்ருத ஜநநிஷேத:, விஜாயத இதி இச்சாக்ருத ஜநநவிதி:' என்று விதி நிஷேதங்கட்கு விஷயவ்யவஸ்தை ஶ்ருதப்ரகாஶிகையில் ஸ்ரீ ஸுதர்ஶந பட்டரால் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

ஆகவே, அஜாயமாந: = கர்மாதீந ஜநநமில்லாதவனாய், பஹுதா விஜாயதே = இச்சையினால் அவதரிக்கின்றானென்று அர்த்தம். தஸ்ய = அந்த பகவானுடைய, யோநிம் = ஜந்ம ப்ரகாரத்தை, தீரா: (தியம் ராந்தீதி தீரா:) புத்திமான்களுக்குள் ஶ்ரேஷ்டர்கள், பரிஜாநந்தி = ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் அறிகிறார்கள் என்றிப்படிச் சொல்வதனால், மற்றையோர் தெரிந்துகொள்ள மாட்டாரென்று சொல்லப்பட்டது. இதை அடியொற்றின அவதார ரஹஸ்யமறிந்த மஹர்ஷிகள் அநேகர் தங்கள் தங்கள் க்ரந்தங்களில் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். வஸுதா ஶ்ரோத்ர ஜந்மாவான வால்மீகி மஹர்ஷியும் 'ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ் ஸநாதந:' என்று, ஸநாதந:-என்பதால் ஷட்பாவ விகார ராஹித்யம் என்பதைக் காண்பித்து, ஜஜ்ஞே - என்று ஸ்வேச்சை

யால் ஜந்மத்தை அருளிச்செய்தான். ஸ்ரீ பாரதத்திலும், 'ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகோऽஸௌ' என்று கொண்டாடப்பட்ட வ்யாஸ பகவானும் 'ந பூதஸங்கஸம்ஸ்தாநோ தேஹோऽஸ்ய பரமாத்மந:' என்று அருளிச்செய்தார். ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் புலஸ்த்ய வஸிஷ்ட வரப்ரஸாத லப்த பரதேவதா பாரமார்த்ய ஜ்ஞானமுடைய ஸ்ரீ பராஶர ப்ரஹ்மர்ஷியும் 'ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகோऽஸௌ ஜநா:' என்று அருளிச்செய்தார். இன்னும் அநேக மஹர்ஷிகளும் இவ்விதமாய் வர்ணித்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் பகவானுடைய அவதாரங்கள் இந்த்ரஜாலம்போல் மித்யையன்று; ஸத்யமேயாகும்.

அவதாரகாலத்தில் பகவானுக்கு ஜ்ஞானாதி ஸங்கோசம் இல்லையென்பது.

பகவான் அவதார காலங்களிலும் ஷாட்குண்யங்களைக் கைவிடாமல் அவதரிக்கிறானென்பது ஸித்தம். ஸ்ரீ கீதாசார்யன் ஸ்ரீ கீதையில் 'பஹூநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி தவ சார்ஜுந । தாந்யஹம் வேத ஸர்வாணி ந த்வம் வேத்த பரந்தப ।' (4-அத்-5-ஶ்லோ.) என்கிற ஶ்லோகத்தில் அவதாரத்திற்கு ஸத்யத்வம் ஒப்புக்கொள்ளாத வரையில் 'பஹூநி வ்யதீதாநி' வசநம் ஸ்வரஸமில்லையாதலாலும், 'தவ ச' என்பதை த்ருஷ்டாந்த ரூபமாய்க் கொண்டு பகவானுடைய அவதாரஸத்யத்வ ஸ்தாபகமாகாமல் போனால் த்ருஷ்டாந்தம் வ்யர்த்தமாய் விடுமாகையால் ஜந்மம் உண்மையென்று ஒப்புக்கொள்ள வேணுமென்று ஸ்தாபித்து, 'அஜோऽபி ஸந்நவ்யயாத்மா' என்கிற அடுத்த ஶ்லோகத்தில் அஜோऽபிஸந், அவ்யயாத்மாபிஸந், பூதாநாமீஶ்வரோऽபிஸந் என்று அஜத்வாதிகளைப் போலே ஜ்ஞாநாதி ஸங்கோசமில்லையென்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆனால் இவ்விடத்தில் ஒரு ஆக்ஷேபம் ஜநிக்கக்கூடும். அதென்னவெனில்: பகவான் ஜ்ஞாநாதி ஸங்கோசமில்லாதவனு

இருந்தால் அவதாரகாலங்களில் தான் துக்கப்படுகிறதும் சத்ருக்களால் பரிபவத்தை அடைகிறதும், அசுரர்களுக்கு அடிமையாகிறதும், உன்மத்தன் போல் புலம்புகிறதும் எப்படி ஸங்கதமாகுமென்பது. இவைகட்கு ஸமாதானம்:—இவைகளெல்லாம் அபிநயமாத்ரமே தவிர வேறுவிதமாய் ஏற்பட்டனவல்ல. இந்த சங்கையை ஸூகமஹர்ஷி (ஸ்ரீபாகவதம் 5-19-5-ல்) பரிஹரித்திருக்கிறார். அதில், 'மர்த்யாவதாரஸ்த்விஹ மர்த்யசிக்ஷணம் ரக்ஷோவதாயைவ ந கேவலம் விபோ: | குதோऽந்யதா ஸ்யாத்ரமத: ஸ்வ ஆத்மந: ஸீதாக்ருதாநி வ்யஸநாநீச்வரஸ்ய ||' என்று பகவான் மநுஷ்யனாய் அவதரித்ததின் ப்ரயோஜநம் லோகத்தில் ஸம்ஸாரத்தினுடைய துக்கம் அநுபவிக்கத்தக்கதாம்படிதான். ஸீதாவியோகம் முதலானவை நேரிட்டகாலத்தில் வ்யஸநத்தை அநுகரணம் பண்ணி அதனால் ஸம்ஸாரத்தில் ஜிஹாஸையை ஜநிப்பித்து, அவர்களைத் திருத்தவேண்டியதற்கேயொழிய ஸர்வாந்தராத்மாவான ஆத்மாராமனை (நிரஸ்தஸாம்யாதிசயவைபவ) அலையடங்கின கடல் போலே ஸ்வாத்மாநுபவ மாத்ரத்தால் த்ருப்தனான பகவானுக்குக் கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட வ்யஸநாதிகள் ஸம்பவிக்கமாட்டாவென்று சொல்லி இருக்கிறார். மேலும் மநுஷ்ய பாவனையிலும், ஜடாயுவுக்கு முக்திப்ரதானம் முதலிய அமாநுஷ சேஷ்டிதங்கள் பரத்வத்தை ப்ரகடனப்படுத்துகின்றனவென்று 'ஜலதிம் ந தீர்ண ... ராக்ஷஸேந்த்ரா: ... விபீஷணம் ||' என்று ஆழ்வானும் அருளிச்செய்துள்ளனர். 'தேவரீர் கடலைக் கடக்கவில்லை; அரக்கர்களை அழிக்கவில்லை; அவனுடைய பலாபலங்களையும் கணிசிக்கவில்லை; இப்படிப்பட்ட ஸந்தர்ப்பத்தில் ராவணாநுஜனான விபீஷணனை ராஜ்யாபிஷேகத்திலே அமர்ந்திருக்கச் செய்தீரே! இது என்ன? தேவரீர் 'ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே' என்று மநுஷ்யத்வாபிநயம் பண்ணினாலும் பரத்வத்தைத் தேவரீருடைய வ்யாபாரம் கோட் சொல்லுகிறதென்று மநுஷ்யத்வாபிநய காலத்தில்கூட பரத்வ

த்தை அநுபவித்தருளினார். ஆகையால் லீலையால் மநுஷ்ய ஸஜாதீயனாய், அவர்களுடைய தர்மத்தை அநுஷ்டித்து, தன்னை மநுஷ்யனென்று அபிநயம் செய்வதே தவிர, வாஸ்தவத்தில் ஜ்ஞாநாதி ஸங்கோசமில்லையாகையால், அவதாரகாலத்திலும் தன்னுடைய குணங்களைக் கைவிடாமலே அவதரிக்கிறான். எந்தக் காலத்திலும் எப்பொழுதும் தனக்கு ஜ்ஞாநாதி ஸங்கோசமில்லையென்பதை 'அஜோऽபிஸந் - அவ்யயாத்மா - பூதாநாமீச்வரோऽபி ஸந்' என்று தானே வெளியிட்டிருக்கிறான். 'அஜோऽபிஸந்' 'ஸம்பவாமி' என்கிற விதி நிஷேதங்களுக்கும் 'அஜாயமாந:' என்கிற ச்ருதிக்கு அர்த்தம்போல் கண்டுகொள்வது.

பகவானுடைய அவதாரவிக்ரஹம் அப்ராக்ருதம் என்பதும், பகவானுடைய மூலபூதமான பரவிக்ரஹம்.

'நபூதஸங்கஸம்ஸ்தாநோ தேஹோऽஸ்ய பரமாத்மந: | ந தஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்திர் மாம்ஸமேதோऽஸ்திஸம்பவா | ந யோகித்வாதீச்வரத்வாத் ஸத்யரூபோऽச்யுதோ விபு: ||' இவை முதலான ப்ரமாணங்களில் பரமாத்மாவினுடைய விக்ரஹம் ப்ருதிவ்யாதி பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையினால் உண்டாக்கப்பட்டதல்லவென்றும், சேதநர்களுக்கு அசேதந ஸக்தி புண்யபாபரூபமான கர்மஸக்தி இவைகள் இந்தவிக்ரஹத்தில் அஸ்ப்ருஷ்டமாயிருக்கிறதென்றும், ஆகையினால் லோகத்திலுள்ள ஸகல ரூபங்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமென்றும் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதுபோல இப்படிப்பட்ட அவதார விக்ரஹங்களும் மூலபூதமான பரவாஸுதேவனுடைய ரூபம்போல் லோகவிலக்ஷணமென்றும்; 'தவைஷ ... ', '... ', 'தஸ்மிந் ... ', 'நித்யஸித்தே ததாகாரே', 'ஸ்ரீவத்ஸ ...' என்று சொல்லுகிற பாகமும் இந்த வ்யூஹ விபவாதி ரூபங்களின் பரிணாமங்களுக்குக் காரணமாயிருக்கிற

தென்றும்; இந்த அவதார விக்ரஹங்கள் ஸம்ஸார நிவ்ருத்யர்த்த மாய்ச் சேதநர்களால் ஆஸ்ரயிக்கக் கூடியதென்றும் நிஷ்கர்ஷிக் கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படியே ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் பல விடங் களில் எம்பெருமானுக்கு அதிநிர்மலமாய் ப்ரகாசித்து, ஸௌந்தர் யலாவண்யாதி குணங்களினால் அவன் உகந்த குணங்கள் பொருந் தியிருப்பது பற்றி அவனும் விடமாட்டாமல் நித்யமாய் அங்கீ கரிக்கும்படியான பஞ்சருபமான திவ்யமங்கள விக்ரஹமிருப்பதாகச் சொல்லுகிறது. அதுபோலவே அதனுடைய பரிணாமங்களான அவதார விக்ரஹங்களும் அப்படியே பகவானுடைய ஸரீரம். இங்கு ஒரு ஆக்ஷேபம். 'ஸரீரமென்கிற காரணத்தினாலேயே 'த்வக் சர்மமாம்ஸருதிராஸ்திமேதோமஜ்ஜா' என்று தோல் வெள் ளைத்தோல் மாம்ஸம் ரக்தம் உயிர்த்தண்ணீர் எலும்பு நரம்பு என்று சொல்லப்படுகிற ஸப்ததாதுமயமாயும், மும்மலத்துடன் கூடியதையும், கர்மத்தாலே உண்டானதும் துக்ககாரியென்றும் [illegible]ள்ளதாயிருப்பதனாலே கர்சமுள்ளதா யிருக்கவேண்டு மென்றும் ஆகவே அப்ராக்ருதமென்று சொல்வது அநுபபன்னம் மேலும் அவதாரகாலங்களில் நானாவித யுத்தங்களில் பாணங் களால் [illegible] உண்டாகி ரக்தம் வடிந்து 'ப்ரஹாஸ [illegible] [illegible] [illegible]களாலும் ஸீதாவியோகத்தினால் சோகமும் [illegible] [illegible] வ்யூஹ நவ்ய ஶோஹிதாஙு' என்று சொல்லுகிற மோஹமும் அப்ராக்ருத ஸரீரமாயிருந்தால் எப் படி ஏற்படுமென்றும் யுக்திவாதம் பண்ணுவார்கள். தர்மிக் ராஹ: ப்ரமாணத்தாலே ஈஸ்வரன் எந்த ஸாஸ்த்ரத்தினாலே ஸித் திக்கிறானோ அதே ஸாஸ்த்ரத்தினால் ஈஸ்வரனுடைய ஸரீரம் அப் ராக்ருதமென்று ஸித்திப்பதால் வசந விரோதத்தில யுக்திவாதம் பயன் படாதாகையால் ஸாஸ்த்ரத்தினால் ந்யாயம் சொல்ல வழி யில்லையென்று ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகன் அதிகரண ஸாரா வளியில் ஸ்தாபித்து ஸோகம் மோஹம் இவற்றை அவதாரத் தில் அநுகரிப்பது [illegible] செய்யுமவர்கள் வேறும் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளாயிருப்பார்களை மோஹித்து ப்ராதிகூல்யத் தில் ப்ரவ்ருத்திப்பித்து 'க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமஸுபாந்' என்கிற தன் னுடைய நிக்ரஹ ஸங்கல்பத்துக்கு விஷயர்களாகும்படி செய்வ தற்காகவுந்தான் என்பதை 'யதஃஸ்வேஷ்வாவதாரேஷு ஹிநயதி தஃஸாவாஸுரோஷ்வபாயம்' என்றும் அருளிச்செய்திருக் கிறார். ஆகவே பகவானுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹம் அப்ராக் ருதமென்று முடிகின்றது.

(இன்னும் வரும்.),

ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

ரூ. அ. பை.

1. ஸ்ரீ ரஹஸ்யார்த்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்கநாத ஸார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யானத்துடன்) 0 2 0
2. ஸ்ரீ அஷ்டஸ்லோகியும், அதன் [illegible] [illegible] யங்களும்:—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்ய பட்ட வ்யாக்யானம்) 0 2 0
3. ஸ்ரீ [illegible] வைபவம். 0 2 0
4. ஸ்ரீராமாயணத்தில் [illegible] ஸ்ரீ. உ.பி. எஸ். கோபாலஸ்வாமி ஐயங்காரால் எழுதப் பட்டுள்ளது ... ... 0 [illegible]
5. [illegible]
[illegible] இ. [illegible] 0 2 0

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

இயற்பா.

—◦◦◦—

பொய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

முதல் திருவந்தாதி.

(முன் ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி.)

21. நின்றுநில மங்கை நீரேற்று மூவடியால்
சென்று திசையளந்த செங்கண்மாற்கு — என்றும்
படையாழி புள்ளூர்தி பாம்பணையான் பாதம்
அடையாழி நெஞ்சே! அறி.

(இ-ள்) சென்று - (தான் வாமனனாகத் திருவவதரித்த காசியபராச்சிரமத்தினின்று மஹாபலிச்சக்கரவர்த்தி யாகஞ்செய்கிற இடத்திற்குப் போய்), நின்று - (அந்த மஹாபலியின் எதிரிலே இரப்பாளன் என்பது தோன்றுமாறு) நின்று, (தான் வேண்டியபடியே மூவடி மண்ணை நீர்வார்த்துக் கொடுக்க) அம் கை - (வேண்டுவார் வேண்டியதையெல்லாம் குறைவறக்கொடுத்த) தனது அழகிய கையாலே, நிலம் - (அந்தப்) பூமியை, நீர் ஏற்று - வாங்கிக் கொண்டு, (மூவடிக்காக அந்த மஹாபலியைச் சிறைவைக்க எண்ணி) மூவடியால் - (த்ரிவிக்கிரமனான தனது) மூன்று அடிகளாலே, திசை - திக்குக்களோடு அளந்த - (அந்த மஹாபலி தனது தாக நினைத்திருந்த மண்ணையும் விண்ணையும்) அளந்துகொண்ட, செங்கண்மாற்கு - (இப்படி ஆச்ரிதனான இந்திரனின் காரியத்தை நிறைவேற்றியதால் தோன்றின பெருமகிழ்ச்சியாலே) சிவந்த கண்களையுடையவனான திருமாலுக்கு, என்றும் - எப்போதும், படை - திவ்யாயுதமாவது, ஆழி - திருவாழியாகும்; ஊர்தி - (மேற்கொண்டு ஏறி நடத்துமது) வாகனம், புள் - பெரிய திருவடியாகும்; பாம்பு அணையான் - திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய அந்த எம்பெருமானது, பாதம் - திருவடிகளை, ஆழி நெஞ்சே - ஆழ்ந்த தன்மையுள்ள மனமே! அடை - கிட்டியனுபவிக்கப்பார்; அறி - (இதனை நன்றென்று) கருது; (எ-று.)

திருவடி, திருவனந்தாழ்வான், திருவாழியாழ்வான் என்ற இப்படிப்பட்ட [illegible] பரத்துவத்தோன்றுதற்கு ஏற்றவற்றையுடைய ஸர்வேச்வரன் திரு[illegible] ஆச்ரயித்தவர்களிடத்திலுள்ள அன்பினால் மிகவும் எளியனானவன்

ஆகையால் அவனுடைய பரத்துவத்தைக் கண்டு 'இவனை நாம் எப்படிக் கிட்டுவோம்?' என்று நினைக்காமலும் மஹாபலிபோலே அகாமலும் 'அப்பெருமானைக் கிட்டியனுபவிக்கப்பார்' இதை; ஓலைக்வார்த்தையாகக் கருதாமல் நன்றென்று கொள்வாயென்று தமது நெஞ்சை நோக்கி ஆழ்வார் உபதேசிக்கின்றனரென்க. ஆழிநெஞ்சேயறி - என்னை அப்பெருமானைக்குறித்து ஓதுவிக்க வல்ல மனமே! நீ இப்போது எனக்கு அப்பிரானை விட்டிருக்க முடியாத என் நிலையை அறியென்றுமாம். நிலமங்கை யென்றே எடுத்து - ஸ்ரீஜநகராஜனிடத்துப் போய் பூமங்கைக்கு நீரேற்றாற்போல புவிமங்கையைப் பெற நீரேற்று என்றுமாம். சென்று அளந்த என்று கூட்டியுரைத்தலுமொன்று. 'பாம்பணையான்' என்ற தொடரில் திருமால் ஆச்ரயித்தவர்களோடு கலந்திருக்கும் தன்மையன் என்பது பெறப்படும். (உக)

22. அறியு முலகெலாம் யானேயு மல்லேன்
பொறிகொள் சிறையுவண மூர்ந்தாய் — வெறிகமழும்
காம்பேய்மென் தோளி கடைவெண்ணெ யுண்டாயைத்
தாம்பேகொண் டார்த்த தழும்பு.

(இ-ள்) பொறி கொள் - பல நிறங்களையுங் கொண்டுள்ள, சிறை - சிறகுகளையுடைய, உவணம் - கருடாழ்வானை, ஊர்ந்தாய் - ஏறி நடத்துபவனும், வெறி கமழும் - (வாசனைப் பண்டங்களை அணிந்திருந்ததனால்) நறுமணம் வீசப்பெற்ற, காம்பு ஏய் மெல் தோளி - மூங்கிலை யொத்தனவாய் மெல்லிய தன்மையை (அதனினும் சிறப்பாகத் தம்மிடத்துக்) கொண்டுள்ளனவான தோள்களையுடைய யசோதை, கடை - அந்தத் தோள்வருந்தும்படி) கடைந்தெடுத்த, வெண்ணெய் - வெண்ணெயை, உண்டாயை - (களவு செய்து) உண்ட உன்னை, தாம்பே கொண்டு, கைக்கொட்டின தொரு தாம்பைக்கொண்டு, ஆர்த்த - கட்டியதனாலுண்டான, தழும்பு - தழும்பை, யான் ஏயும் அல்லேன் - நான் [illegible]வனுமே யல்லேன்; உலகு எல்லாம் அறியும் —; (எ-று).

"நான் அடைந்தார்க்கு எளியவனென்று எப்படி உமக்குத் தெரியும்?" என்று எம்பெருமானுக்கு அபிப்ராயமாக, உனது தாய் கூர்ந்தெடுத்து வைத்த வெண்ணெயை, ஆச்ரயித்தவரின் பொருள் என்று நீ உண்ண, அவன் 'அதற்காகத் தாம்பினால் கட்டிய தழும்பை உலகத்தார்க்கு மறைக்க முடியுமோ? அது உனது எளிமையை (ஸௌலப்யத்தை) வெளியிடாதோ?' என்கிறார். கைக்கெட்டியதொரு தாம்பைக்கொண்டு கட்டும்போது கயிறை நீட்டவாவது உரலைச் சிறக்கவாவது செய்ய முடியாவாகையால், உடம்பில் அழுந்தத் தழும்புண்டாகும்படி கட்டவேண்டியதாயிற்றென்க. பருமை, நற்றன்மை, நெகிழ் நீளுதல் முதலிய குணங்களால், மூங்கில் தோளுக்கு உவமையாம். உவமையில் இல்லாத மென்மை, உபமேயத்திலுள்ள தென்பதை 'மென்தோளி' என்றார். (உஉ)

23. தழும்பிருந்த சார்ங்கநாண் தோய்ந்தவாம் அங்கை
தழும்பிருந்த தாள்சகடம் சாடித்—தழும்பிருந்த
பூங்கோதையாள்வெருவப் பொன்பெயரோன் மார்பிடந்த
வீங்கோத வண்ணர் விரல்.

(இ-ள்) வீங்கு ஓதம் - பொங்கி அலையெறிகிற கடல்போல, வண்ணர் - [illegible] வத்தையுடைய எம்பெருமானது, அம் - அழகிய, கை - திருக்கையில், சார்ங்கம் - சார்ங்கமென்னும் பேர்கொண்ட வில்லினுடைய, நாண் - நாணி, தோய்ந்த - உராய்தலினால் வந்த, தழும்பு—, இருந்த(து) - இருந்தது; தாள் - (மிகவும் மென்மை பொருந்திய) திருவடிகளில், சகடம் - (அசுரன் ஆவேசித்திருந்த) சகடத்தை சாடி - முறிந்து விழும்படி உதைத்த (அதனாலே தோன்றிய) தழும்பு இருந்த(து)—; விரல் - விரல்களிலே, பூ - அழகிய, கோதையாள் - மயிர் முடியையுடைய பிராட்டி, வெருவ - (பெண்கள் [illegible] சேரிப்போமோ? என்று) நடுங்கும்படியாக, (பெருஞ்சீற்றத்துடனே), பொன் பெயரோன் - இரணியாசுரனுடைய, மார்பு - மார்பை, இடந்த - பிளந்து போகட்டதனாலுண்டான, தழும்பு இருந்த(து)—; (எ-று.)

இப்பாசுரத்தில், 'தாம்பே கொண்டார்த்த தழும்பு - அதியுமலகொ [illegible]' என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்யவே, எம்பெருமான் '[illegible] [illegible] கட்டின்மையுமாம்து; நான் ஒரு காலத்தில் [illegible] [illegible] கட்டுண்டாற் போலிருந்ததுகொண்டு நீர் இங்ஙனம் [illegible] [illegible]?' என்று தனது இடையிலிருக்கும் தழும்பை மறைக்கப் [illegible] [illegible] தழும்பாயிருந்தால் உன்னால் மறைக்க முடியும்; உனது [illegible] [illegible] [illegible] உன்னுடம்பு எங்கும் [illegible] [illegible] [illegible] வந்த தழும்பன்றோ உள்ளது' என்று அவ்வெம் [illegible] [illegible] இருக்குவதாயுமிதும், [illegible] [illegible] வந்த தழும்பையெல்லாம் எடுத்துக்காட்டுகின்றனரென [illegible] சொற்கள் வேண்டிய பொருளை விளக்கும்' என்பவாதலால், 'இருந்த' என்பதற்குச் சம்பந்தம் என்று பொருள்கூறின், கை, தாள், விரல் என்பன [illegible] [illegible]. [illegible] 'வீங்கோத வண்ணர்' என் [illegible]—கை, தாள், விரல் என்ற மூன்றினோடும் இயையும் [illegible].

24. விரலோடு வாய்தோய்ந்த வெண்ணெய் கண்டாய்ச்சி
உரலோடு உறப்பிணித்த ஞான்று—குரலோவா
தேங்கி நினைந்தயலார் காண இருந்திலையே!
ஓங்கோத வண்ணா! உரை.

(இ-ள்) ஓங்கு - அலைமிகுந்த நீர்ப்பெருக்கையுடைய, ஓதம் - கடல்போன்ற [illegible] நிறத்தையுடையவனே! (நீ, "வெண்ணெயைக்களவுகண்டு உண்ட [illegible]போதில்) விரலோடு - உனது விரலிலும், வாய் - வாயிலும், தோய்ந்த

படிந்துள்ள, வெண்ணெய் - (வெண்ணெயை, ஆய்ச்சி - இடைச்சியான யசோதை, கண்டு - பார்த்து, (உன்னைத் தண்டிக்கும்படி) உரலோடு - (உனது வயிறு உதவியாயிருந்த) உரலோடுகூட, (உன்னை) உற - நன்றாக, பிணித்த - (சேர்த்துக்) கட்டின, ஞான்று - சமயத்தில், குரல் ஓவாது - (நீ) கதறுகிற (சத்தத்தால் நீங்காமல், ஏங்கி - (வாய்விட்டு அழமாட்டாமல் விம்மல் பொருமலாய்) ஏங்கிக்கொண்டும், நினைந்து - (வெண்ணெயைக் களவு காண்பதைப் படி என்பதையே) எண்ணமிட்டுக்கொண்டும், அயலார் - (உன்னுடைய புண்பட்ட பஞ்சலக்ஷம் குடியிலுள்ள பெண்களாகிய) அயலாரெல்லாரும், காண, (கண்ணனுக்கு இன்னும் வேணுமென்று சொல்லியபடியே சிரித்துக்கொண்டு) வேடிக்கைபார்க்க, இருந்திலையே - இருந்தவனல்லையோ? உரை - நீ இதனை உண்மையாகச் சொல்லிக்காண்; (எ-று.)

'நாம் வெண்ணெயைக் களவு காண்பதுக்கு கட்டுண்டோமாகவேணுமோ?' என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு அபிப்ராயமாக, 'நீ கட்டுண்டபடியை மறைக்க முடியுமோ?' என்கிறார். ஸ்ரீகிருஷ்ணனே! நீ வெண்ணெயைக் களவு காண்கையில் ஒருநாள் வெண்ணெய் வாயது கையதாக இருக்க, அப்போது உனது தாயான யசோதை கண்டு சினந்து உனக்குத் தண்டனையாக உரலோடுசேர உன்னைக் கட்ட, நீ அழத்தொடங்க, அவள் ஒரு கோலையோச்சி 'இக்கோலுண்டு பார்' என்று அதட்ட, நீ ஏங்கி, உன்னால் பெருந்தீம்புண்ட பஞ்சலக்ஷம் குடியிலுள்ள பெண்கள் யாவரும் ([illegible]) [புண்ணியமாவது பாவமாவது ஒருவனுக்கு இப்பிறப்பிலே கிரமமாய் அவற்றின் பயனை இக்குத்தானே அநுபவிப்பன்] என்றபடி நீ தங்களைப் படுத்திவைத்த பெரும்பாட்டின் [illegible] ப்பன் இப்பிறவியிலேதானே உனக்கு விளைந்ததாகக் கொண்டு உன்னை வேடிக்கை பார்க்க, அப்போதும், வெண்ணெய் களவு காண்பதையே நினைத்துக் கொண்டு, அவாப்த ஸமஸ்தகாமனும், ஸர்வசக்தியும், ஸர்வஜ்ஞனுமான நீ ஒரு குறையுள்ளவன் போலவும், அந்தக் கட்டினின்று தப்புவதற்கு மிக்கசக்தி [illegible]வன்போலவும், கட்டையவிழ்க்கும் உபாயத்தை உணராதவன் போலவும் இருந்தாயே! இது என்ன ஆச்சரியம்! நீ இதனை எங்கட்கு அறியச்சொல்ல வேணுமென்பதாம். "வெண்ணெய் விழுங்கி வெறுங்கலத்தை வெற்பிடை யிட்டு" என்றபடியே ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் வெண்ணெயைக் களவு கண்டு உண்ணும்போது ஒரு அடையாளமுந் தெரியாதபடி ஸாமர்த்தியமாக உண்ணுதலு முண்டு; அங்ஙனமன்றிக்கே, விரலொடு வாய் தோய்ந்த வெண்ணெயொடு அகப்பட்டுக்கொண்டு விழிக்கிற வேளையுமுண்டென்க. 'ஓங்கோத வண்ணா உரை' என்றதனால் ஒரு கடலைத் தேக்கிவைத்தாற்போலேயிருக்கும் அப்பெருமானது வடிவைக்காணவும், அவனது வார்த்தையைக் கேட்கவும் [illegible]வேணுமென்று இவ்வாழ்வார்கொண்டுள்ள விருப்பம் வெளிப்படும். (உச)

25\. உரைமேற்கொண் டென்னுள்ள மோவாது எப்போதும்
வரைமேல் மாகதமே போலத்—திரைமேல்
கிடந்தானைக் கீண்டானைக் கேழலாய்ப் பூமி
யிடந்தானை யேத்தி யெழும்.

(இ-ள்.) வரைமேல் - ஒரு மலையின்மேலே, மாகதமே போல - [illegible] ரத்தினம் படிந்தாற்போல, திரைமேல் - திருப்பாற்கடலின்மேல், [illegible] தானை - பள்ளி கொண்டிருப்பவனும், கீண்டானை - (தன்னிடத்து பக்தி [illegible] சிறுவனான ப்ரஹ்லாதனுடைய தன்பம் தீரும்படி இரணியனை [illegible] திருவுகிரால்) கிழித்துப் போட்டவனும், கேழல் ஆய் - மஹா [illegible] யாகி, பூமி இடந்தானை - (ப்ரளய சமுத்திரத்திலே கரைந்து அண்ட[illegible] யிலே யொட்டின) பூமியை(த்தனதுகோட்டால்) குத்தியெடுத்தவனுமா[illegible] எம்பெருமானை, என் உள்ளம் - எனது மனமானது, உரை - சொல்ல[illegible] மேற்கொண்டு—, ஓவாது - ஒழியாமல் (எப்போதும்) ஏத்தி - (அப்பெருமா[illegible] னது சில குணத்தைத் தெரிவிக்கும் சரித்திரங்களைப்) புகழ்ந்து, எழும் உஜ்ஜீவிக்கும். (எ-று.)

இப்பாசுரத்தில் எம்பெருமானது ஓவாது ஏத்திய சிலகுணத்தை [illegible] சந்தித்த ஆழ்வார், அவ்வெம்பெருமான் ஓவாது என்னிருந்த [illegible] தமது மனமும் ஓவாதே அவனது சில குணத்தைப் பேசுவதில் [illegible] டதை இந்தப் பாசுரத்தால் தெரிவிக்கின்றனரென்க. இவ்வாழ்வாரது ம[illegible] தனது தொழிலாகிய சிந்திப்பதோடு நில்லாமல், வாயின் தொழி[illegible] யுரைத்து ஏத்துதலை மேற்கொண்டு விரும்பிற்றென்க. இதனை "[illegible] யானே" என்ற திருவாய்மொழியில், கொண்டல் வண்ணா! [illegible] புரிவ் கேடியானே! "[illegible] என்றதனுடன் [illegible] இங்கு உரைமேற்கொண்டு என்பதை, மேல் உரைகொண்டு என்று [illegible] மேலான சொற்களைக்கொண்டு என்று உரைப்பினுமாம். திருப்பாற்க[illegible] லையில் திருமால் பள்ளிக்கொண்டிருத்தல் வெண்ணிறமாகத் தோன்று[illegible] மலை உச்சியில் இந்திர நீலத்தைப் பதித்தாற்போலுமென்று இப்போது[illegible] மை கூறினர். கேழலாய்க் கீண்டானை யிடந்தானை என்று சேர்த்து - வரா[illegible] ரூபியாய் அண்டபித்தியிலே ஒட்டின பூமியை [illegible] ஒட்டு[illegible] தப் பிறகு கோட்டால் குத்தியெடுத்தவனை யென்று பொருள்[illegible] திரைமேற் கிடந்தானை கீண்டானை என்ற சேர்த்தியால், அப்பெருமான் [illegible] அடியார்க்கு என்ன தீங்கு எப்போது வருகிறதோ' என்ற [illegible] சாய்ந்திருப்ப, அடியாரின் துன்பம் செவிப்பட்டவுடனே பதறி அதனை[illegible] தீர்க்க ஏற்ற திருக்கோலத்தோடு இங்குத் தோன்றித் துயரத்தைப் போ[illegible] தின்றுமரன்பது பெறப்படும். ([illegible])

(இன்னும் வரும்).

[illegible] ஆ. கோபாலக்ருஷ்ணமாசார்[illegible]

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே வேதாந்த ராமாநுஜ மஹாதேசிகாய நம:.

பாகவதாராதந ப்ரசஸ்தி.

ஸ்ரீமத் வைஷ்ணவ தம்ஸலக்ஷண மேதநம் யாத்ருஸ்யமா யோஜா ஷாம் ஸாம்ஸாரிநாம் நிகரோஷு கஸ்ஸநகண: ஸ்ரீவாஸுதாஸா ஷிய: । மகுராநாம் மஹிதாஞ்சநஸ்ய விதிஷாம் வ்யாதிம் ஸதா ஸஹியன விஜயம் வ்யூதிவஸஸிரயா நாவாம்ஸதம் வேத ஸய: ॥

மஹான்களுடைய முன்னிலையில் விஞ்ஞாபித்துக்கொள்ளுவ தென்னவெனில்: இவ்வுலகில் ஐஹிகமும் ஆமுஷ்மிகமுமான ஸகல நன்மைகளும் "தம்தேவதாநாம் பரமம் தைவதம்" என்ற மேலான தேவர்களுக்கும் தேவும் ஈசனும் ஸ்ரீமந்நாராய ணனுடைய அநுக்ரஹத்தால் ஆகவேண்டியிருப்பதால், அவனு டைய ஆராதநம் எல்லாருக்கும் அவச்யமாயிருக்கிறது. ஆனாலும் இதைவிட மேலான ஆராதநம் ஒன்றுண்டு. அதற்குப் பாகவதா ராதநம் என்று பெயர். ஆதலால் தான் "ஆராதநாநாம் ஸர் வேஷாம் விஷ்ணோராராதநம் பரம் । தஸ்மாத் பரதரம்ப்ரோ க்தம் ததீயாராதநம் பரம் ॥" [ஆராதநங்களுள் பகவதாராதநம் மேலானது; அதைவிட மேலானது ததீயர்களின் ஆராதநம்] என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ததீயர்கள் என்றால் பாகவதர் கள். அவர்களின் லக்ஷணங்களாவன:—"நயஸ்மி நிஜவர்ணதர்மதோ [illegible] ஸமசித்ராத ஸாதுஹ் விபக்ஷபக்ஷே । [illegible]

* [illegible] ஸ்ரீ ராஜமன்னார் ஸந்நிதியில் நடைபெற்ற ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் ப-வது வார்ஷிக மஹோத்ஸவத்தில் ஸ்ரீ [illegible] ஸ்ரீ [illegible] யால் செய்யப்பட்ட [illegible]

[illegible] விஷ்ணுஸ்ஸதா ॥ [illegible] ॥" [நாம் எவ்வளவு பக்தியுள்ளவனாயும் பகவானுடைய இஷ்டனாயிருந்தாலும் பகவானுடைய ஆஜ்ஞாரூபங்களான வர்ணாச்ரம தர்மங்களை விட்டால் பகவானுக்கு த்ரோஹியாய் விடுவோம். வர்ணாச்ரம தர்மங்களாலே பகவான் ஆராதிக்கப்படுகிறான் என்கிற எண்ணத்தினால் எவன் நிஜதர்மங்களை விடாமல் அநுஷ்டித்துக்கொண்டும், அதினால் சத்ரு மித்ரன் உதாஸீனன் என்கிற பேதபுத்தி யில்லாமல் யாவரிடத்திலும் ஒரே ரீதியாய் இருந்துகொண்டும், பிறர் பொருளை அபஹரித்தல் பிறர்க்குத் தீங்குசெய்யல் முதலியவற்றைத் தவிர்த்துக் கலியின் கொடிய தீச்செயல் தன்னிடம் அணுகாதபடி எப்பொழுதும் கோவிந்த ஸ்மரணம் உடையவனாயும், கனகமாயிருந்தாலும் ஏகாந்தத்திலிருந்தாலும் பிறர் பொருளாயிருந்தால் அதை த்ருணமெனப் பாவித்தும், ஸ்ரீநாரணையன்றி மற்றொன்றில் செல்லாச் சிந்தையனாயிருக்கிறானோ, அப்படிப்பட்ட புருஷனை விஷ்ணுபக்தனென அறியவேண்டும்] என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இப்படிப்பட்ட பயிலவினிய பங்கயக் கண்ணனைத் தாளும் தடக்கையும் கூப்பி, அவன் பாதம் பணிந்து, அவன் பெருமை பிதற்றிப் பயிலும் திருவுடைய பாகவதர்களின் ஆராதநமென்னவெனில், அவர்களைக்கண்டால் சந்த்ர குளிர்மாதிகள் போலவும் சில்வு தென்றல்போலவும், அபிமத விஷயங்கள் போலவு முகந்து ‘அவரே யெம்மையாளும் பரமர், அவரே யெமக்குப் பெருமக்கள், அவரே யெம்மையாளுடை நாதர்’ என்றெண்ணிக்கொண்டு [illegible]த்தாலும் அவர்கள் விஷயத்தில் அபசாரங்களில்லா

மல் அவர்களுக்கு க்ரய விக்ரயார்ஹ சேஷயுள்ளவர்களாய்த் தத் கைங்கர்ய ரஸிகர்களாயிருத்தல் முதலியவைகளே. இவைகளே ஸர்வபலப்ரதனான பகவானுடைய ஆராதநத்தைக்காட்டிலும் மேலாகக் கருதப்படுகின்றன. அதற்குக்காரணம், இப்ரக்ருதி மண்டலத்தில் எவ்வளவு தூரம் அபிஜ்ஞர்களாயும், ஆஸ்திகர்களாயும், ‘தெய்வம் ஒன்றுண்டு, அதன் ஆஜ்ஞைப்படி நடந்து அதன் ப்ரீதிக்குப் பாத்ரர்கள் ஆகவேண்டும்’ என்கிற எண்ணமுள்ளவர்களாயிருப்பினும், அவர்களும் மாயமயக்குக்களால் இன்புறும் இவ்விளையாட்டுடைய மாதவனின் மாயாவிலாஸத்தினால் மதிகேடர்களாகி, மானிடஜாதியில் பிறந்து, மாதா பிதா மனைவி மக்கள் என்னும் கோசுபட்டு, மாதரார் கயல்கண்ணிலும் அவர்களின் விரிகுழலிலும் பட்டு, அவர்கள் புணரின்பவெள்ளத்திலும் ஆழ்ந்து அநுராகத்தழுந்தும பயன்படைந்து மறுமைக்கும் வெறுமைபூண்டு, பாபத்துக்குப் பண்டகசாலையாய், நன்மையென்றால் நஞ்சாய், தீமையென்றால் தேவாம்ருதமாய், குற்றமென்றால் கொண்டாட்டமாய், குணமென்றால் போராட்டமாய், உடலுக்கே கரைந்து நைந்தும், கிரயக்குள்போல் திரிந்து பாழ் ஜன்மங்களைப் போக்கிவ, "[illegible] ॥" [illegible] ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறியாதவர்களுக்கு ராத்ரி யெல்லாம் தூக்கத்தாலும், பகலெல்லாம் பொருள்தேடல் குடும்பத்தைப் போஷித்தல் முதலியவற்றாலும், வாழ்நாளெல்லாம் வியர்த்தமாகக் கழிகின்றபடி அற்ப ஸுகத்தை நினைத்து, [illegible] நாளுமுடலை மகிழ்ந்து, நாளை வீணாய் கழித்து, விஷய ஸுகத்தை நாடி, அல்லும்பகலும் வாடி, [illegible] 'நீ பகவத் [illegible]' [illegible] என்றிசைபாதே யமனுக்குக் கிங்கரர்களாய் [illegible] இந்த்ரியங்களுக்குக் கிங்கரர்களாய், [illegible] அவ

பாகவதனை உச்சரித்து, பரமபத மமாத்ருக்குப் பரிசுபர்த்தம் பண்ணுமென்று, "ஜிஹ்வே கீர்த்தய கேசவம்" 'நாக்கே! பகவான் நாமத்தைச்சொல்' என்றால், "ஜிஹ்வாக்ரே வர்த்ததே [illegible]" [நாக்கு நுனியில் இருக்கிறது' என்றிவ்வாறு ப்ரசம்சைகளாய், "[illegible] ||" என்று பகவானுடைய ஸேவை ஸ்தோத்ரம் அவனுடைய நாமத்தை யுச்சரித்தல் முதலியவற்றில் ப்ரீதி விச்வாஸம் ஆதரம் முதலியன இல்லாமல் விபரீதத்தில் விசேஷ ப்ராவண்யமுடையவராய் விடுகிறார்கள்.

இப்படி நரகத்துக்கு நாற்றங்காலாயிருக்கும் ஸம்ஸாரத்தில் நல்வழியில் நடப்பவர் அல்பமாயிருக்க, "[illegible] ||" [முன்னுள்ளவரின் தபஸ்ஸை, தீர்த்தயாத்ரை, நல்லவர்களுக்குத் தானம் முதலியவை செய்தால் ஸத்ஸஹவாஸமுண்டாகும்] என்கிறபடி [illegible] புண்யாத்மக்கள் எடுத்து, அதனால் [illegible] அடைந்து, அதிலிருந்து, மனப்பகையென்ற புண்யத்துக்குப் போக்கிடமாய், பொறுமைக் கிருப்பிடமாய், [illegible] களஞ்சியமாய், நற்குணங்களுக்கு நிதியாய், மெய்யின் வாழ்க்கை [illegible] மெய்ப்பொருள் [illegible] மாதனார் வழி செல்லுதற்கு [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] இன்பமும் செல்வம் இம்மண்ணுலக [illegible] [illegible] 'உண்ணும் சோறு பருகுநீர் [illegible] வெற்றிலை எல்லாம் கண்ணனே' என்றெண்ணிக்கொண்டு [illegible]

[illegible] குமிழ் கட்டமிட்டு ஆடிக்கொண்டும், ஆனந்தக் கண்ணீருடன் அழுதகண்ணீர் மழைசோர நின்றுநைந்து [illegible] பாகவதோத்தமர்கள் திறத்தில், "[illegible] ||" என்கள், "[illegible] || [illegible] || [illegible] ||" என்ற அர்த்தத்தைச் சோரர்களும், ஸேவகர்களும் வர்த்தகர்களும் மிகவும் இஷ்டமான ப்ராணனுக்கு ஹானி நேர்வதாயிருந்தாலும் நேரட்டுமென்றெண்ணிக்கொண்டு தேடுகிறார்களோ, அப்படிப்பட்ட அர்த்தத்தையும், இஷ்டமான [illegible] பதார்போகத்தையும், கொஞ்சி விளையாடும் குழந்தைகளின் மழலைச் சொற்களையும், ஸ்நேஹிதர்களின் [illegible] [illegible] உபகாரங்களையுடைய க்ருஹங்களையும், பரம்பரை [illegible] வ்ருத்திகளையும் பசுக்களையும் ப்ருத்யர்களையும் [illegible] [illegible] கொண்ட பெண்டிர் மக்கள் உற்றார் [illegible] [illegible] [illegible] வாஹநம் வஸ்த்ர முதலியவற்றை [illegible] தேவர்களும் [illegible] [illegible] நாளடியேன் [illegible] [illegible] பெருஞ்செல்வமும், நன்மக்களும், மேலாத்தாய் தந்தையும் [illegible] [illegible] சொல்லிக்கொண்டு, [illegible] [illegible] இருக்கிறார்களோ அவர்களை எப்படி [illegible] [illegible] "[illegible] ||" [நான் [illegible] [illegible] [illegible]

இல்லேன் என்று எப்பொழுது மென்னையே ஆச்ரயித்திருக்கும் லக்ஷ்மியையும் விரும்பேன்] "ஸாதவோ ஹ்ருதயம் மஹ்யம் ஸாதூநாம் ஹ்ருதயம் த்வஹம் । மதந்யத் தே ந ஜாநந்தி நாஹம் தேப்யோ மநாகபி ॥" [என்னுடைய ஹ்ருதயத்தில் ஸாதுக்களும், ஸாதுக்களின் ஹ்ருதயத்தில் நானுமாக இருக்கிறோம்; என்னைவிட்டு அவர்கள் வேறொன்றை அறிகிறதில்லை; அவர்களைவிட்டு நானும் வேறொன்றை அறிவதில்லை;] என்றிப்படிச்சொல்லாம் ஆராதநத்தைக் கொள்ளுமவனுமான பகவானுடைய ப்ரீதிவெள்ளம் மேட்டு நிலத்திலும் ஏறிப்பாயும்படி பெருக்கெடுத்து ஓடுகின்றதன்றோ!

இன்னும் நாம் எவ்வளவு தாம் ஈச்வரனை அங்கீகரியாமல் தள்ளத் துணியினும், ப்ரஜை உதைத்துத் தள்ளினும் தாயானவள் அதன் தொட்டிலின் கீழ்க்கிடக்கும் தாய்போல் நம்முடைய சரீரத்தின் பரிசுத்தியாராமல் இரங்கித்திருந்து பணிகொள்ளும் அளவுக்குகூடான தயாநிதியாய், அகலில் திருப்பாற்கடல் ஸ்ரீவைகுண்டம் முதலிய இடங்களை விட்டு அபர்லக் கொட்டிலான சரீரத்துக்குள் உறைந்து ஸம்ஸாரத்தை ஒழிக்க உத்யுக்தனாயிருந்தே பவனாயும் நிர்ஹேதுக ஸௌஹார்த்தத்தால் நம்முடைய 'யாத்ருச்சிக ப்ராஸங்கிக' என்னும் ஸுக்ருதங்களை நம்மை யறியாமல் கணக்கிட்டுக்கொண்டு மோக்ஷார்த்த சிந்தை செய்யும்படியான விசேஷத்தைச் செய்து, ["ப்ராயேண தீர்த்தாபிகமாபதேசை: ஸ்வயம் ஹி தீர்த்தாநி புநந்தி ஸந்த: । யேஷாம் ஸம்ஸா[illegible] ஸத்ருச்யா[illegible]மெவ ஹ்ருதா: । கிம் வா [illegible] பாதஸ்பர்சா ஸநாதிபி: ॥"] பெரும்பாலும் பெரியோர்கள் தீர்த்தயாத்ரை என்கிற வ்யாஜத்தால் புண்யஸ்தலங்களுக்குச்சென்று பாபிகளின் பாபத்தைப் போக்கடித்ததால் அந்த ஸ்தலங்களுக்கு நேர்ந்த தோஷத்தை நீக்கி சுத்தமாக்குகின்றார்கள்; எவர்களை நினைத்த மாத்ரத்தில் எல்லாப் பாபங்களும் போய் [illegible] அவர்களின் ஸேவை முதலியவை கிடைத்தால் சுத்தி

ளுக் கேட்கவேண்டுமோ? "ஸம்ஸார[illegible] ஸர்வ[illegible] நமஸ்க்ருதே । ஸத்ஸங்கம [illegible] ஔஷதம் ॥" ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஸம்ஸாரத்தில் பற்றுதலில்லாமல் இருக்கவேண்டும்; அதற்கு முடியாவிடின் ஸாது ஜனங்களின் ஸஹவாஸத்தைத் தேடவேண்டும். ஏனெனில் ஸாதுக்கள் தான் ஸம்ஸாரப்பற்றுக்கு மருந்து. 'ஸத்ஸங்கதியானது ஸர்வைச்வர்யத்தைக் கொடுக்கும்' என்றிருப்பதால், ஸாத்விகர்களோடு அத்வேஷமும் ஆபிமுக்யமும் இவற்றை நமக்கு விளைவித்து, அதனடியாக உடம்பு இன்னார்படியிராமல் வெளிச்சிறப்புடையார்க்கு வரும் குண வ்ருத்தங்களையு முண்டாக்கி, ஜ்ஞேயோபாதேயக்ஷமராய் நம்மை நிறுத்துவதாலும், மறுபடியும் தாங்களும் காருணிகோத்தமராய்த் தன்னுடைய சக்தி விசேஷாதிஷ்டானத்தால் அதிசயித கார்யங்களை நடத்துபவராய், தன்னுடைய அவதாரமென்று சொல்லப்படும் சில ஆசார்ய பாகவதர்களைக்கொண்டு மிகுதி குறைவறச் சாக்குமவர்களின் பாசுரங்களாலேயே தத்வஹித புருஷார்த்தங்களைத் தெரிவிப்பித்து உபாயவிசேஷத்தை அவலம்பிக்கச் செய்து, க்ருத க்ருத்யனுக்கித் தனக்கு சேஷர்களாயிருப்பதைக் காட்டியும் தன்னுடைய பக்தர்களுக்கு சேஷர்களாக இருப்பதிலேயே, ["மத்பக்த பக்தேஷு ப்ரீதிரப்யதிகா மம ।"] 'எனக்கு என் பக்தனுக்கு பக்தனாக இருப்பவனிடத்தில் அன்பு அதிக விசேஷமும்,' என்று அதிக ப்ரீதியுள்ளவனாக இருப்பதனாலும் "தஸ்மாத் விஷ்ணு ப்ரஸாதாய வைஷ்ணவாந் பரிதோஷயேத் ॥" [பகவத் ப்ரீதிக்காக பாகவதர்களைச் சந்தோஷப்படுத்தவேண்டும்] என்கிறபடி பகவத் ப்ரஸாதத்துக்கு இதுவே முக்யகாரணமாயிருக்கிறபடியாலும் இந்த ஆராதநம் உத்க்ருஷ்டமாகிறது.

இன்னும் எவர்கள் ப்ராம்மணர்களோ, அவர்கள் பூஜிக்கப்பட்ட பொழுதே நான் பூஜிக்கப்படுவேன்; அவர்களோடு யாருக்கு விரோதமோ அவர்களோடு எனக்கும் விரோதமென்றும், "நாஹம் [illegible] ததா ப்ரீதிமவாப்நோமி [illegible] । யதா ப்ராஹ்மணஸ்ய [illegible] ஸம்ஸ்கஸ்ய [illegible] ॥" [ப்ராம்ம [illegible] ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட பக்ஷ்யம் முதலியவற்றைப் புசிக்கும் நிஷ்காமனான ப்ராம்மணனுடைய

[illegible] திருப்தியடைவதுபோல் [illegible] புதிக்கும் அக்ரமகத்தினால் திருப்தியடையமாட்டேன்] என்று சொல்லிக்கொண்டு, தன்னுடைய பக்தர்களுக்குச் செய்யுமுபகாரத்தை மறந்துவிடுவான். தன் அர்ச்சையாமிக்குச் செய்ததைப் [illegible] ஒருவன் ஒருசமயம் [illegible] பொழுது [illegible] விரும்புகிறதில்லை; அதெங்ஙனே யென்னில், சக்ரவர்த்தித் திருமகன் [illegible] ஸர்வலோகங்களாலும் கொண்டாடப்பட்டிருக்கையில், ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் ஸ்ரீராகவனைநோக்கி "ப்ரபோ!" [illegible] என்று, நாடு, நகரம் [illegible] மனைவி மக்கள் முதலியவற்றை விட்டு, நின்னையே வேண்டினேன்; செல்வம் வேண்டாமல் வந்த எனக்கு [illegible] ஐச்வர்யத்தை அளித்தனை. நானும் [illegible] என்று அதனை பஹுமானிக்கலானேன். ஆயினும் [illegible] '[illegible]' என்பதுபோல் நீ உடுத்துக்களைந்த பட்டாடை பரியட்டம் பூஷணம் முதலியவற்றை [illegible] பெறுவது [illegible] ருசிகரமுமாயிருக்கும். ஆதலால் அடியேனை அநுக்ரஹிக்க வேண்டி, ["ஸோ நாதி வா [illegible] [illegible] ஸ்ப்ருஹா"] இந்த வஸ்த்ரம் ஆபரணம் மாலை முதலியவைகளை [illegible] தரிக்கவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தார். அதற்கு ஸ்வாமி உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார்.

(இன்னும் வரும்.)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே [illegible] வரவரமுநயே நம:.

ஸாத்விகமான ஓர் உபகாரம்.

இக்காலத்தில் நமது ப்ராசீன ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு ஸம்பவிக்கும் [illegible] ஆதாரங்களுக்கு [illegible] உத்தமத்தையும் பார்த்து அவைகளை [illegible] ஒரு மஹான், தங்கிருக்யத்தம் தான் யதாசக்தி ப்ராயத்தப்பட்ட [illegible] ஸபா ப்ரவர்த்தகர்களிடம் கொடுப்பதாக சென்ற மார்கழி மாஸத்தில் ஸ்ரீ [illegible] ஸந்நிதியில் நடைபெற்ற வார்ஷிக ஸதஸ்ஸில் [illegible] இருநூறு ரூபாய் [illegible]

ப்ரதிஜ்ஞையை பத்ரிகாத்வாரா தெரிவித்துக்கொண்டார். [illegible] பஹுப்ராயேண நமது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எல்லாருக்கும் [illegible] இருக்கலாம். நமக்கு இயற்கையாக ப்ராப்தமாயிருக்கும் நடை உடை பாவனைகள் எல்லாவற்றையும் கைதவறவிட்டு பாஸ்சாத்யர்களுடைய ஸம்ஸர்க்கத்திலும் அவர்களுடைய நோக்கங்களிலும் பக்தோத்ஸாஹர்களாய், ஐஹிக ச்ரேயஸ்ஸையும் இந்த்ரிய ஸுகத்தையுமே பெரிதாகக் கருதி நாம் [illegible] என்பது தான் அவருக்கு மிக்க தாபத்தை [illegible] ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களால் நிறைந்துள்ள மஹான்கள் எழுந்தருளி இருக்க க்ராமங்களெல்லாம் பாழடைந்து [illegible] ஆத்யாத்மிக ச்ரேயஸ்ஸை ஸாதித்துக் கொடுக்கக்கூடிய வேதப்ரோக்தங்களான வித்யைகளெல்லாம் [illegible] இருக்கின்றன. அர்த்த ஸம்பாதநம் இந்த்ரிய [illegible] பலம் என்னும் வ்யாமோஹத்தால் ஸ்வதர்மத்தைக் கைவிட்டு [illegible] தர்மத்தை ஆக்ரமிக்க ப்ரயத்நம் செய்து இரண்டுமில்லாமல் [illegible] ஆயிரக்கணக்காக கஷ்டப்படுகிறார்கள். செய்யும் [illegible] விசாரமென்பதே போய்விட்டது. உத்தம [illegible] இருந்தபோதிலும், லௌகிக உத்யோகம் என்னும் [illegible] மாத்திரம் அதம வேலைகளையும் அங்கீகரிக்கிறார்கள். க்ராமவாஸத்தில் ருசி என்பதே போய்விட்டது. [illegible] மாத்ரத்தில் ஆதர்ஷங்களாயுள்ள [illegible] ஏற்படுகின்றது. [illegible] வந்து [illegible] இருக்கின்றன. [illegible] உதயோக ஜீவநமே பெரிதாம். [illegible] வ்யக்திகளிடத்தில் பாரதந்த்ர்யமே போக்யமாம். [illegible] போனபடி நடப்பதே [illegible] வ்யயமில்லாமல் தேஹத்திற்கு ஆரோக்யத்தையும் [illegible] ஐச்வர்யத்தையும் கொடுக்கக்கூடிய [illegible] இவை யெல்லாம் [illegible] மருந்துகளுக்கு ஸ்தலங்களாக இருக்கின்றன.

ஸபா ப்ரவர்த்தகர்களை அவர் கேட்டுக்கொண்டது என்னவென்றால் – இப்படி [illegible] கேவலம் [illegible] உணர்ந்திருக்கும் ஒரு ஸாத்விக [illegible] ஒவ்வொரு க்ராமத்திலும் இவ்விஷயமான தத்துவத்தை [illegible] பிக்கும்படியான உபந்யாஸங்களைச் செய்வித்து, இவ்விஷயத்தை [illegible] வேண்டுமென்பது அவர்

கருத்தன்று. ஸர்வ:ப்ரகாரத்தாலும் அகிஞ்சனர்களாக இருக்கிறவர்கள் அர்த்த ஸம்பாதநத்திற்காக ப்ரயத்நம் செய்ய வேண்டுவது அவஶ்யமே. குடும்ப போஷணத்திற்கு வேண்டுமளவு ஸ்வத்தை உடையவர்கள் எதற்காக ஆத்ம ப்ரமத்தை ஸம்பாதித்துக் கொண்டு ஸ்வரூபத்யாகத்தைச் செய்கிறார்கள் என்பது தான் அவருக்கு விளங்கவில்லை. 'ஶ்வோ ந வேவ ஸ:' என்று சொன்ன மஹர்ஷிபோல இவரும் நினைக்கிறார். இந்த இருநூறு ரூபாயைக் கொண்டே இஷ்டம் முழுவதும் ஸாதிதமாகிவிடும் என்றும் அவர் ப்ரமிக்கவில்லை. இம்மாதிரி பலர் உபகரித்து அந்த உபகாரத்தைக்கொண்டு விடாமுயற்சியுடன் ஸபா ப்ரவர்த்தகர்கள் உழைத்து வருவாரேயாகில், ஒருகால் ஜனங்களுக்கு நல்ல புத்திஜநித்து அதுவழியாக தேஶத்திற்கு ஶ்ரேயஸ் ஸம்பவிக்கலாம் என்னும் ப்ரத்யாஶையே அவரை இந்த வ்யாபாரத்தில் ப்ரவ்ருத்திப்பிக்கின்றது.

இந்த விஷயத்தைப்பற்றி ஸபா ப்ரவர்த்தகர்கள் தீர்க்கமாக ஆலோசித்து, இந்த உபகாரத்தை அங்கீகரிப்பதில் எவ்வித பாதகமுமில்லையென்று நிர்ணயித்து தன்பேரில். அந்த மஹாநும் ப்ரதிஜ்ஞாதமாயுள்ள ரூபாய் இருநூறையும் அனுப்பிவிட்டார். ஸபா ப்ரவர்த்தகர்களும் அதற்கு உசிதமான ஸம்விதாநங்களைச்செய்து வருகிறார்கள். அநேகமாக வருகிற பங்குனி மாஸம் ஆரம்பத்திலேயே இது ஸம்பந்தங்களான உபந்யாஸங்கள், உபக்ரமிக்கப்படும். தஞ்ஜாவூர் ஜில்லாவில் ப்ரதம ப்ரவ்ருத்தி நடக்கவேண்டுமென்பது தாதாவின் அபிப்ராயமானதால், ப்ராயேண திருக்குடந்தை, தஞ்ஜாவூர், ராஜமன்னார் ஸந்நிதி, நாகபட்டணம் இவைகளுக்கு ஸமீபத்திலுள்ள ஸ்தலங்களிலேயே இவை முதலில் நடத்தப்படும்.

இதன் விஷபத்தி எப்படி ஆகுமோ? அதை இப்பொழுது சொல்லமுடியாது. தாதாவினுடைய எண்ணத்தின் ஸாதுத்வம் மிகவும் புகழ்க்கத்தது என்று மாத்ரம் சொல்லலாம். ப்ரதி ஸம்வத்ஸரமும் இவ்வளவு ரூபாய்களை இப்படி விநியோகம் செய்ய அவர் ஶக்தரோ அஶக்தரோ அது நமக்குத் தெரியாது. அப்படி இருந்தபோதிலும் அவர் இம்மாதிரி கொடுப்பதாக ஏற்றுக்கொள்வதே அவருடைய ஶ்ரத்தையை வெளியிடுகின்றது. தம்முடைய பெயரை இது ஸம்பந்தமாக வெளிப்படுத்துவதில் அவர் ஆஸக்தராகவுமில்லை. ஆனாலும் அதை வெளிப்படுத்துவதே நமது தர்மமென்று எண்ணி நாம் அதை இவ்விடத்தில் குறிக்கின்றோம்.

டி. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார், இம்பீரியல் ஸெக்ரிடேரியட், டில்லி.

இந்த விஷயமாக அவரிடத்தில் ஸபைக்குள்ள க்ருதஜ்ஞதையாம் இந்த பத்ரிகை மூலமாக நாம் ஆவிஷ்கரிக்கின்றோம்.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்.

தந்த்ர்யானுஸந்தான தசையைப் பார்த்தால் 1 'ஸ்ரீ ஶேஷிண்யப் ஶ்ரியா ஸஹோபிருதக:', 2 'ஸ்வஸ்வாம்யாதாரவிதேய ஶஹம் ஶரணமஹம் ப்ரபத்யே' என்றனுஸந்திக்கிற கேவல ஶேஷத்வ ஞான தசையும் பாரதந்த்ர்ய ஞானகார்யமே யாகிலும் அதுவும் ப்ராந்தி தசை என்னும்படியா யிருக்கும்' என்றும், (இத்தால் ஸமர்ப்பண தசை வாஸ்தவத்தில் ப்ராந்திதசை யல்ல, அதைப் போலத் தோன்றும் என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது), அடையவளைந்தான் அரும்பதத்தில் 'ஸ்வரூப பரபல ஸமர்ப்பணாத்மகமான ப்ரபத்தி சரீரத்திலே ஸ்வரூப ஸமர்ப்பணமாவது ஸ்வதஸ்ஸித்தமான ஶேஷத்வத்தினுடைய அநுஸந்தான மாத்திரமே ஒழிய தின்னதான ஆத்ம வஸ்துவை அவனுக்கு ஸமர்ப்பிக்கை அன்றாயிருக்கச் செய்தேயும் ஆத்ம ஸமர்ப்பணமாவது தன்னதான ஆத்ம வஸ்துவை அவனுக்கு ஸமர்ப்பிக்கை என்று அப்ரபுத்தர்க்குத் தோன்றுமிறே. தத்ப்ரபகமென அருளிச்செய்த வாக்யம் இது என்று கண்டு கொள்ளுவது ...... இந்த ப்ரபத்யுத்தர காலப்ரபுத்தனைப் பற்ற 'ப்ராந்தி ஸமயத்தில்' இத்யாதி வாக்கியங்கள்' என்றும், தனி ப்ரணவம் என்கிற ரஹஸ்யத்தில் 'ஆனால் ஸ்வரூப விரோதமான ஸமர்ப்பணம் பண்ணினவன் ஸ்வரூப ஞானம் பிறந்தால் ப்ராயச்சித்தம் பண்ண வேண்டாவோ என்னில்? வேண்டா, எங்ஙனே யென்னில்:— அந்யதா ப்ரதிபத்தியான ஆத்மாபஹாரம் பண்ணினவன் ஸர்வபாபமும் பண்ணித் தன்னையு மழித்துக்கொண்டாப்போலே யதாவத் ப்ரதிபத்தியான ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணினவனுக்கு ஸர்வ ப்ராயச்சித்தமும்கூடி ஸர்வப்ராயச்சித்தமும் பண்ணினானாக்கடவன்' என்றும், இரண்டாம் பத்து ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி எம்மா வீடு ப்ரவேசத்தில் 'ப்ராப்யம் [illegible] கில் இப்படியன்றோ இருப்பது, இவர் நிஷ்கர்ஷிக்கவேண்டுகிறதென்னென்னில்? ஸர்வேஶ்வரன் இவ்வாத்மாவுக்கு ஶேஷியாய், இவனும் ஶேஷபூதனாய் அவனுடைய உபாயபாவமும்

1. ஸ்தோத்ரரத்நம் 52. நான் இப்பொழுதே (உம்முடைய திருவடிகளில்) உன்னால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டேன்

2. சரணாகதியில் [illegible] திருவடித் தாமரைகள் இரண்டையும் நான் சரணமடைகிறேன்.

நித்யமுமாய் இருக்கச் செய்தேயன்றோ இவனுக்கின் ம ஸ்வீகாரம் வேண்டுகிறது' என்றும், இதின் ஜீயர் அரும்பதத்தில் 'ஸ்வீகாரம் வேண்டுகிறது-ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க பரிஹாரார்த்தமாக ஸ்வீகாரம் வேண்டுகிறதென்றபடி' என்றும், நாலாம்பத்து, எட்டாம் திருவாய்மொழி ஆறும் பாட்டு அறிவினால் குறைவில்லா என்பதின் வ்யாக்யானத்தில் ஈட்டில் "'சேதனபேதத்தோபாதி போருமிறே உபாய பேதமும், கர்ம யோகம் முதலாக ப்ரபத்தி பர்யந்தமாக ஸகல உபாயங்களையும் வ்யுக்தமாக உபதேசித்தபடி' என்றும், (இப்படியே பன்னீராயிரத்திலும் வ்யாக்யாதம்), ஏழாம்பத்து முதல் திருவாய்மொழி உண்ணிலாவிய ப்ரவேசத்தில் ஈட்டில் 'ஈச்வரன் க்ருபை பண்ணுகைக்கு வேண்டுவது ஸம்ஸாரத்தினுடைய ஹேயதை நெஞ்சில் படுகையும், அத்தலையில் கைங்கர்யத்தை அநுஸந்திக்கையும், ப்ரபத்தி பலிக்கைக்கும் மேற்பட இல்லையிறே' என்றும், ஒன்பதாம் பத்து பத்தாம் திருவாய்மொழி மாலைநண்ணி ப்ரவேசத்தில் 'எல்லோரும் ஒக்க அவனை ஆச்ரயியுங்கோள், ஆச்ரயிக்குமிடத்தில் அவன் திருவடிகளிலே பக்தியைப்பண்ணுங்கோள், பக்திக்குப்பரிகரமில்லாதார் ப்ரபத்தியை பண்ணுங்கோள், அதுக்கீடான அத்யவஸாயம் இல்லாதார் உக்திமாத்திரத்தை யாகிலும் பண்ணுங்கோள், அவ்வளவே கொண்டு அவன் [illegible].... என்னுடைய நிர்வ பரங்குசனும் [illegible] என்று கொண்டு ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே ப்ரயாஸம் பண்ணினவனிறே' என்றும், ஒன்பதாம் பத்து பத்தாம் திருவாய்மொழி நாலாம் பாட்டு சரணமாகும் என்பதின் வ்யாக்யானத்தில் 'இவன் தன் பக்கலிலே ப்ரயாஸம் பண்ணின அன்று தொடங்கி இவனை பொழியத் தனக்குச் செல்லாமை உண்டாயிருக்கச் செய்தேயும்' என்றும், பத்தாம் பத்து நாலாந் திருவாய்மொழி சார்வே தவநெறி ப்ரவேசத்தில் 'இவ்விரண்டு கோடியும் இவருக்கு உண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் தம்முடைய பேறுக்குடலாக இவர் நினைக்கிறது ப்ரபத்தியிறே. [illegible] வர்வுழி [illegible] இவருடைய பேறு பேறாக [illegible] ரும் ப்ரபத்தியைப் பிள்ளை பின்னை பக்தி [illegible] ப்ரார்த்தித்த [illegible] ப்ராப்யத்துக்கு ப்ராபகமா [illegible]

பக்தியென்றும் ப்ரபத்தி என்றும் இரண்டு உபாயங்களை விதித்தது. அவை இரண்டிலும் பக்தி த்ரைவர்ணிகாதிகாரம், ப்ரபத்தி ஸர்வாதிகாரம், அதில் ஸர்வாதிகாரமுமாய், தாம், திருவுள்ளத்தாலே தமக்கு உபாயமாக அங்கீகரித்த ப்ரபத்தியை வீடுமின் முற்றத்திலருளிச் செய்தார். த்ரைவர்ணிகாதிகாரமான பக்தியை பத்துடை யடியவரிலே அருளிச்செய்தார். ஆக இரண்டு திருவாய்மொழிகளிலும் அருளிச்செய்த பக்தி ப்ரபத்திகள் ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தின படியை அருளிச் செய்கிறார்' என்றும், பன்னீராயிரப் படியில் மூன்றும் பத்து மூன்றும் திருவாய்மொழி ஆறும் பாட்டு வேங்கடங்கள் வ்யாக்யானத்தில் 'அநிஷ்டநிவ்ருத்தி பூர்வகமான பகவதனுபவ போகத்துக்கு உறுப்பான ஆச்ரயண ஸௌகர்யத்தை அருளிச் செய்கிறார்' என்றும், ஐந்தாம் பத்து, எட்டாம் திருவாய்மொழி எட்டாம் பாட்டு களைவாய் துன்பம் வ்யாக்யானத்தில் ஜீயர் அரும்பதத்தில் 'சரமச்லோக பூர்வார்த்த ப்ரதிபாத்ய அதிகாரி க்ருத்யத்தில் குறை இல்லை என்றபடி' என்றும், முமுக்ஷுப்படி ரஹஸ்யத்தில் த்வயப்ரகரணத்தில் 'இவன் அர்த்திக்க வேணுமோ? ஸர்வஜ்ஞன் நினைவறியானோ என்னில்? இவன் பாசுரம் கேட்டவாறே திருவுள்ளம் உக்கும்' என்றும், சரம ஶ்லோக ப்ரகரணத்தில் வ்ரஜ ஶப்தார்த்தத்தில் 'இத்தால் வ்ரஜ என்கிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாய பாவத்தைத் தவிர்க்கிறது. ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது. ஞானந் மோக்ஷ மாகையாலே மாநஸமான அநுஷ்டானத்தைச் சொல்லுகிறது, உபாயம் அவனாகையாலும் இவை நேரே உபாயமில்லையாகையாலும்' என்றும், அர்த்த பஞ்சக ரஹஸ்யத்தில் 'உபாயஸ்வரூப மென்கிறது கர்மஜ்ஞான பக்தி ப்ரபத்தி ஆசார்யாபிமானம் என்றைந்து' என்றும், ஸ்ரீ வசன பூஷணத்தில், த்ரிபாத் விபூதி ப்ரகரணத்தில் 'பக்தியில் அசக்தனுக்கு ப்ரபத்தி' என்றும், தத்வசேகர ரஹஸ்யத்தில் [1]'தஸ்[illegible]

---

1. அதற்கு ப்ரதிபந்தகமாய் அநந்தமான ஆக்ஞாதி லங்கனத்தால் உண்டான பகவந் நிக்ரஹத்தை நிவ்ருத்திப்பதற்கு உபாயம் எல்லா

[illegible] ஶ்ரீமந்நாராயணம் ஶரணாரவிந்த சரணாகதி என்கிற ஜ்ஞானம் தத்வஜ்ஞானமாவது' என்றும், 'இனி ப்ரதிபந்தக நிவ்ருத்திக்கு உபாயம் ந்யாஸ த்யாக நிக்ஷேப சரணாகத்யாதி சப்த வாச்யமாய் ...... பரமாத்மப்ரபதநம், அதாவது பகவதாஜ்ஞாதிவர்த்தன நிவ்ருத்தி, பகவதாநுகூல்யம், ஸர்வசக்தித்வாநுஸந்தானம், அடக்கமின்மை ... கூடியிருந்துள்ள யாச்ஞாகர்ப்பமான விஸ்ரம்பரூப ஞான விசேஷம். அதில் ஜ்ஞேயாகாரம் ஈஶ்வரனுடைய நிரபேக்ஷ ஸாதனத்வம் ...... இதுதான் சாஸ்திரார்த்தமாகையாலே ஸக்ருத் கர்த்தவ்யம்' என்றும், ஸ்ரீ பெரிய வாச்சான் பிள்ளை யருளிச்செய்த ராமாயண தனி ச்லோகியில் 'ஸக்ருதேவ ப்ரபன்னாய' ச்லோக வ்யாக்யானத்தில் 'தவ' என்னும் பதத்துக்கு அர்த்தத்தில் 'தவ' 1 '[illegible]' என்று பருஷிக்கிற ராவணனோடும் அவனோடு சேர்ந்தாரோடும்வாசியற ஹிதம்சொல்லுகையாலே 'ஆநுகூல்ய [illegible]' என்கிற ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பமும்' என்றாரம்பித்து மற்ற அங்கங்களையும் நிரூபித்து, 'கடைசியில்' என்கிற கார்ப்பண்யமும் ஆக இப்படி சரணாகதியினுடைய ஷட்ப்ரகாரமும் குறையாதபடி பண்ணின என்னை' என்றும், த்வயம் என்னும் ரஹஸ்யத்தில் 'ப்ரபத்தி பண்ணும் ப்ரயோக மிருக்கும் படி யென்னென்னும் அபேக்ஷயிலே 2 '[illegible]' என்றும் ப்ரபத்திபண்ணும் ப்ரயோகம் சொல்லிற்று. .... இப்ரபத்தி தன்னை 3 'அஹமஸ்ம்யபராதானாம் ஆலயோऽகிஞ்சனோऽகதி: | த்வமேவோபாயபூதோ மே பவேதி ப்ரார்த்தனாமதி: ||

ஜந்துக்களுக்கும் சரண்யனான ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திருவடித் தாமரைகளில் சரணாகதி பண்ணுவது. 1. உன்னையும், இந்த ராக்ஷஸர்களோகூடிய லங்கா புரியையும் காப்பாற்றிக்கொள்.

2. லோகத்துக்குப்பதியாகிய. ப்ரும்மமாகிற மஹானவில் ப் ... த்தினால் ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கிறேன்.

3. அஹிர்புத்ன்ய ஸம்ஹிதை - 37 - 30 - 31. நான் குற்றங்களுக்கு இருப்பிடமாயும் வேறு உபாயமில்லாதவனாயும் ஆகிறேன். நீரே எனக்கு உபாயமாக இருக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திப்பதாகிய அனு

ஶரணாகதி ரித்யுக்தா ஸா தேவேऽஸ்மின் ப்ரயுஜ்யதாம் |' என்று ருத்திரன் அதிகாரி ஸ்வரூபத்தையும், ப்ரபத்தி லக்ஷணத்தையும் இந்த ஸர்வேஶ்வரன் பக்கலிலே ப்ரயோகிப்பான் என்றும் சொன்னானிறே. 1 'அனன்யஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே மஹாவிஶ்வாஸபூர்வகம் | ததேகோபாயதா யாச்ஞா ப்ரபத்தி: ஶரணாகதி: ||' என்றிவை இரண்டு ச்லோகமும் ப்ரபத்தியின் லக்ஷணவாக்யம். 2 'ஆனுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜனம் | ரக்ஷிஷ்யதீதி விஶ்வாஸோ கோப்த்ருத்வவரணம் ததா || ஆத்மநிக்ஷேப கார்பண்யே ஷட்விதா ஶரணாகதி:' என்றும், இது ப்ரபத்திக்கு அங்கமென்று, ப்ரபன்னனான பின்பு பிறக்கும் ஸம்பாவித ஸ்வபாவங்கள் சொல்லிற்று' என்றும், தனிசரமத்தில் 'சரணாகதி மோக்ஷஸாதனமென்னுமிடம் ச்வேதாச்வதரோபநிஷத்திலும் சொல்லிற்று. சரணாகதியின் ஸ்வரூபம் 2 'ஆனுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ...... ஷட்விதா ஶரணாகதி:' என்றாரம்பித்து, ஆனுகூல்ய ஸங்கல்பாதிகளை நிரூபித்து, 'ஆத்ம நிக்ஷேபம் என்றது ரக்ஷ்யத்வேந ஸமர்ப்பிக்கை, அதாவது ஆத்மாத்மீயமான நிகில பர ஸமர்ப்பணம். ஏவம்விதமான சரணாகதியையே ச்ருதி ஆத்மயாகமாக விதித்தது' என்றும், 'இதில் பூர்வார்த்தத்தாலே அதிகாரிக்ருத்யம் சொல்லுகிறது. உத்தரார்த்தத்திலே ஈச்வரக்ருத்யத்தையும் அதிகாரிக்ருத்ய சேஷத்தையும் சொல்லுகிறது. .... இது தான் ப்ரார்த்தனா கர்ப்பமாயிருக்கும். 1 'மஹாவிஶ்வாஸபூர்வகம் ததேகோபாயதா யாச்ஞா ப்ரபத்தி

ஸந்தானம் சரணாகதியென்று சொல்லப்பட்டது. அது இந்த தேவனிடத்தில் ப்ரயோகிக்கப்படட்டும்.

1. பரதமுனி லக்ஷணவாக்யம். தன்னுடைய இஷ்டமானது அயலரால் ஸாதிக்கப்பட முடியாமலிருக்கும்பொழுது, மஹாவிஶ்வாஸத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு அவனை உபாயமாகயாசிப்பது ப்ரபத்தி சரணாகதி.

2. அஹிர்புத்ன்ய ஸம்ஹிதை 37 - 27 - 28. அனுகூலமாக இருக்கிறேன் என்னும் ஸங்கல்பம், ப்ராதிகூல்யத்தின் விடுதல், ரக்ஷிக்கப்போகிறான் என்கிற நம்பிக்கை, அப்படியே கோப்த்ருத்வவரணம், பரந்யாஸமும் கார்ப்பண்யமும் (ஆக இப்படி) சரணாகதி ஆறுவிதமானது.

[illegible] ॥' என்றும், '[illegible] [illegible] | [illegible]'' என்றும் லக்ஷணவாக்யங்கள் சொல்லுகையாலே .... இந்த வித்யனுஷ்டானமிற உபாயஸ்வீகாரம் ஸக்ருத்தென்னுமிடம் ப்ரபத்தி சாஸ்திரங்களாலும் ப்ரபத்தி வித்துக்களாலும் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டது' என்றும், ஆறும்பத்து பத்தாம் திருவாய்மொழி உலகமுண்ட பெருவாயா ப்ரவேசத்தில் ஈட்டில் 'இனித்தான் சரணாகதி பல ப்ரார்த்தையாமிடத்தில் ஶரண்யன் பக்கலிலே பண்ணவும் வேணும், தான் அதிகாரியாகவும் வேணும்...... ஞானாதிகளால் பூர்ணனை சரண்யவிஷயத்தில் சரணாகதி பல வ்யாப்தையென்னுமோ பாதி ஆனுகூல்யாதி விசிஷ்டனை அதிகாரி சரணம்புக்கால் பலவ்யாப்தை என்கிற அர்த்தத்தையும் சொல்லுகிறது' என்றும், '[illegible]' இத்யாதிகத்ய சூர்ணிகா வ்யாக்யானத்தில் ஸ்ரீ ச்ருத ப்ரகாசிகாசார்யரால் 1 '[illegible]' என்றும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆக இந்த வாக்யங்களினால் ப்ரபத்தி அவசியம் அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்றும் அப்படி அனுஷ்டிக்காவிடில் பலம் வராதென்றும், ஆனுகூல்யாதி அங்க விசிஷ்டமாகவும், பரஸமர்ப்பண ரூபமாகவும் இருக்குமென்றும் சொல்லப்பட்டதாகிறது. ஆகையால் சில இடங்களில் அங்கங்கள் ஸம்பாவித ஸ்வபாவங்கள் என்று சொல்லியிருப்பதும் சில அங்கங்களே போதுமென்று சொல்லியிருப்பதும் மற்றும் இப்புடைகளில் சொல்லுமவையெல்லாம் ப்ரபத்தியின் உத்தர காலத்தைப் பற்றியதென்றும், ஒரு அங்கத்தை ஸ்தோத்திரம் பண்ணியதென்றும் அறியத்தக்கது. இவ்வர்த்தம் ஸ்ரீமந் ந்யாஸ விம்சதியில் 2 '[illegible]

1. ஆனுகூல்ய ஸங்கல்பம் முதலியவைகளை அங்கமாகவுடையது அதல்லவோ அந்தச்சரணாகதிக்கு மற்ற உபாயங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகிய ஸ்வரூபம்.

2. ஸ்ரீமந் ந்யாஸவிம்சதி - 12. பூர்வாசார்யர்கள் ஐந்து அங்கங்

[illegible] 'என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆக இப்படி அங்க பஞ்சக விசிஷ்டமாய் பரஸமர்ப்பண ரூபமான ப்ரபத்தி அவசியம் கர்த்தவ்யமென்பது ஸர்வ ஸம்மதமாயிருக்க சில இடங்களில் ஸம்பந்த ஞானமாத்திரம், வித்தோபாயப்ரதிபத்திமாத்திரம், சைதன்ய க்ருத்யம், சித்தஸமாதானம், அதிகாரி விசேஷணம் என்றிப் புடைகளிலே ப்ரபத்தி அனுவச்யமென்று [illegible] அருளிச்செய்திருப்பதற்கும் இவ்வுபாயத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டியதில்லை என்பதில் தாத்பர்யமில்லை, ஸர்வஜ்ஞனான பகவானே ப்ரதானமாயும், அவ்யவஹிதமுமான உபாயம் இது பரம்பரையாக உபாயம் என்பதில் தாத்பர்யம். இப்படியே அர்த்தம் கொள்ள வேண்டுமென்பது [illegible] நேரே உபாயமில்லாமையாலும் [illegible] [illegible] ஒரு பிள்ளையிறே இங்ஙனே இருக்கச்செய்தே ஒரு நாள் ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் [illegible] பண்ணிக் கொண்டு [illegible] இந்த [illegible] எழுந்தருளினார் என்றும் [illegible]

[illegible]

1. [illegible]

பெறலா மென்றால் அவ்வாபிமுக்யம் தானும் பரம பக்தியோபாதி அரிதா யிருக்குமிறே இச்சேதனனைப் பார்த்தால் இத்தலையில் ஆபிமுக்யத்துக்கு மேற்பட வேண்டா என்று சொல்லுகிறவை யெல்லாம் சரண்யனுடைய நீர்மையைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. இவனுக்கு வேண்டுவது சொல்லப்புக்கால் 1 'ஸஹாவிஶ்வாஸவத்வுகுல' என்ன வேண்டும்படியா யிருக்குமிறே. ஒரு சிறுமை விஸ்வஸித்து ஆறுமாதத்துக்கு வேண்டும் சோறும் தண்ணீரும் ஏற்றிக்கொண்டு கடலிலே இழியா நின்றான். அவ்வோபாதி விஸ்வாஸமாகிலும் வேண்டாவோ பகவத் விஷயத்தைப் பற்றுவார்களுக்கு' என்றருளிச் செய்வர்' என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பதினாலும் ஏற்படுகிறது. இதனால் ப்ரபத்தி செய்யவேண்டியதில்லை என்று சில இடங்களில் சொல்லி யிருப்பதும் பகவானுடைய க்ருபையினுடைய ப்ராதான்யத்தை விவக்ஷித்தபடி என்றறியத் தக்கது. ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் செய்த ப்ரபத்தியினாலேயே நாமெல்லோரும் உத்தீர்ணராவோம் என்று சொல்லுவதும் விமர்சகாலத்தில் நிலை நிற்காது. ஏனெனில் ஆத்மாத்மீய பர ஸமர்ப்பணமே சாஸ்திரங்களில் விஹிதமே யன்றி பின்னால் வருமவர்களுக்குக்கூட சேர்த்து உபாயானுஷ்டானம் பண்ண ஒருவிதியும் காணப்படவில்லை. ஆகையினால் அப்படிச் சொல்லும் வார்த்தைக்கு ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய காலத்தில் அவருடைய சிஷ்ய பரம்பரைகளில் அந்வயித்தவர்களாய் அவருடைய ஆத்மீய பரஸமர்ப்பணத்தில் அந்வயித்தவர்களுக்கு மாத்திரம் வேறுபாயானுஷ்டான மில்லாமலே மோக்ஷம் கிடைத்தது என்பதில் தாத்பர்யம். அப்படியே இப்பொழுதும் ஆசார்யர்களினால் ஆத்மீயத்வேன சேர்த்து ப்ரபதனம் பண்ணப்பட்டவர்கள் வேறு உபாயானுஷ்டானம் பண்ணக் கடவோம், அப்படியே ஒரு மலையினின்றுமொரு மலையிலே தாவும் ஸிம்ஹ சரீரத்தில் ஜந்துக்களைப்போல பாஷ்யகாரர் ஸம்பந்தம் பண்ண அவரோடொன்றான குடல் துவக்காலே நாமுத்தீர்ணராவோம் என்று முதலியாண்டான் அருளிச்செய்த பாஸ

1 [illegible]

ரம்' என்று ஸ்ரீமத் ரஹஸ்ய த்ரயஸாரத்தில் அதிகாரி விபாகாதிகாரத்தில் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையினால் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் பரஸமர்ப்பணம் பண்ணின காலத்தில் நமக்கு அவரோடு ஒரு குடல் துவக்கில்லாமையினால் அவர் அநுஷ்டித்த ப்ரபத்தியில் நமக்கு ஆத்மீயத்வேன அந்வயமில்லாமையாலே அந்த ப்ரபத்தி நமக்கு இப்பொழுது கார்யகரமாகாது. அப்படியே ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் த்ரிஜடை முதலியவர்களின் ப்ரபத்தியில் தத்காலத்தில் அவர்கள் அபிமானத்துக்கு விஷயர்களான நாலு ராக்ஷஸர்களும், ஏகாக்ஷி முதலிய ராக்ஷஸிகளும் மாத்திரம் ரக்ஷிக்கப்பட்டார்களேயொழிய அவர்களுடைய குடல் துவக்காலே ராவணாதி ஸர்வ ராக்ஷஸர்களும் ராக்ஷஸிகளும் காப்பாற்றப்படவில்லை என்பது ப்ரஸித்தமிறே. 1 'ஜிதக்ஷஸுஹஸ்வளயமுவஸ் ஸப்ராஜஸவ வாவநாம் | ஷுதாவஹாரவளயமுவஸ் நிஷ்ப்ரீதிஃ ஸஹாஸவ ணம்||' என்கிறபடியே அநாதிகாலமாகப் பகவானுடைய வஸ்துவாகிய ஆத்மாவைத் தன்னுதென்றபிமானத்ததினாலேயே எல்லாப் பாபங்களையும் விடமேற்பட்ட ஆத்மாபஹாரம் பண்ணினவனாகையினால் அதை நிவ்ருத்தி செய்யக்கூடிய ப்ரபத்தியை அவச்யம் அநுஷ்டிக்க வேண்டுமென்பது எல்லாப் பூர்வாசார்யர்களினுடையவும் நிஷ்க்ருஷ்டமான ஏகாபிப்ராயம் என்றதாயிற்று.

லக்ஷ்மியின் உபாயத்வம்.

இப்படிக்கீழ் ப்ரபத்தி அவச்யம் அநுஷ்டேயம் என்று நிரூபிக்கப்பட்டது. அப்படி அதை அநுஷ்டிக்கப் புக்கால் லக்ஷ்மிக்கு உபாயத்வம் அதில் உண்டா? இல்லையா? என்கிற விமர்சத்தில் 2 'ஆகிஞ்சந்ய ஸ்வீகார ப்ரபத்தி ஸ்ரீ த்ரு நஸாரதஃ | வதீஶிஷ அநவெஃ வபத்ஸு ஐவஹாஷிதஃ ||' என்று ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில்

1 ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம்.

2 ஆகையினால் வேறர்த்தம் சொல்லுவதில் தாத்பர்ய மில்லாத அநேகங்களான ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி இவைகளை அநுஸரித்திருப்பதினாலே பத்னியோடு சேர்ந்திருக்கிற ஒருவனே (பகவானே) இந்த காரிக்லோகத்தில் நம்மால் ப்ரபத்தி செய்யத்தகுந்தவனாக சொல்லப்பட்டான்.

சரம ஶ்லோகாதிகாரத்தில் லக்ஷ்மிக்கு உபாயத்வத்தில் அந்வயம் உண்டு என்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு உபாயத்வம் என்பது பிராட்டி கேவலம் புருஷகாரமாய் மாத்திரம் நின்று விடாமல் பகவானிடத்தில் நம்முடைய பரத்தை நாம் ஸமர்ப்பிக்கும் காலத்தில் பகவானைப் போலவே அவளும் உத்தேச்யையாயிருக்கை. ஈட்டிலும் மஹாப்ரவேசம் முதல் ச்ரிய: பதியில் 'இத்தால் நம்மாசார்யர்கள் ரஹஸ்யத்தில் பதத்வயத்தாலும் அருளிச்செய்து கொண்டு போரும் அர்த்தத்துக்கு அடி இவ்வாழ்வாராயிருக்கும் என்றதாயிற்று. ஆஶ்ரயண வேளையிலே [1] 'மலர்கள் விரும்பும் நம் அரும்பெறலடிகள்' என்று தொடங்கி, போக வேளையிலே [2] 'கோலமலர்ப் பாவைக்கன்பாகிய என்னன்பே' என்றும் சொல்லுகையாலே ஆச்ரயண வேளையோடு போக வேளையோடு வாசியற ஒரு மிதுனமே உத்தேச்யமென்னுமிடம் சொல்லிற்றாயிற்று' என்றும், ஆறும்பத்து, பத்தாம் திருவாய்மொழி, பத்தாம் பாட்டு அகலகில்லேன் வ்யாக்யானத்தில் ஈட்டில் 'இருவருமான சேர்த்தியிலே இறே இவன் அடிமை செய்வது, அச்சேர்த்தி தன்னையேயிறே இவன் உபாயமாகப் பற்றுகிறதும், ...' இப்படி உபயமும் விலக்ஷணமான மிதுனம் உத்தேச்யமாக இருக்கிற முமுக்ஷுக்களுக்கு ஒரு குறையுண்டோ. இவர்களைத் தனித்தனியே பற்றினார்க்கு ஸ்வரூப விநாசமிறே. மிதுனமே உத்தேச்யமென்றிருப்பார்க்கு ஸ்வரூபோஜ்ஜீவனமிறே. ராவணாதிகள் 'பக்கலிலே இவ்வர்த்தம் காணவுமாம்' என்றும், ஏழாம்பத்து ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி பதினோராம் பாட்டு இங்கு மங்கும் வ்யாக்யானத்தில் 'ஸாதனானுஷ்டான ஸமயத்தோடு ப்ராப்ய வஸ்துவை ப்ராபித்த ஸமயத்தோடு வாசியற இஹலோக பரலோகங்களிரண்டிலும் ச்ரிய: பதி அல்லது போக்கி இவ்வாத்ம வஸ்துவுக்குத் தஞ்சமாயிருப்பார் வேறில்லை' என்றும், மூன்றாம் பத்து ஏழாந் திருவாய் மொழி எட்டாம் பாட்டு நம்பனை ஞாலம் படைத்தவனை வ்யாக்யானத்தில் அன்போடழகிய மணவாளஜீயர் அருளிச்செய்த உரையில் 'ஸ்ருஷ்டி தசையோடு ஆச்ரயண தசையோடு

1. திருவாய்மொழி - 1 - 3 - 2. திருவாய்மொழி - 10 - 10 - 7

ப்ராப்யதசையோடு வாசியற அநுவ்ருத்தமான ச்ரிய: பதித்வத்தை உடையவனாய்' என்றும், நாலாம் பத்து ஐந்தாம் திருவாய்மொழி பதினோராம் பாட்டின் வ்யாக்யானத்தில் ஈட்டில் 'நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழி கற்றாரை பெரிய பிராட்டியார் தமக்கே பரமாகக்கொண்டு ஸமஸ்த துக்கங்களையும் போக்குவர் என்கிறார் ...... ஸர்வேச்வரன் பலம் கொடுக்கிற தசையிலே அவனை விலக்கி நானே இதற்குப் பலம்கொடுக்க வேணும் என்று தனக்குப் பரமாக ஏறிட்டுக் கொண்டு பலம் கொடுக்கும். வினை தீர்க்குமே—இத்திருவாய் மொழி கற்றாருடைய பகவதனுபவ விரோதியான ஸகல ப்ரதிபந்தகங்களையும் போக்கும், 'இத்திருவாய் மொழி கற்றார்க்கு அந்த: புரத்திலே படியும் நடையும்' என்றும், இதின் ஜீயர் அரும்பதத்தில் 'படியும் நடையும்—அனுபவமும் கைங்கர்யமும்' என்றும் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆக இத்தால், ஸர்வ பாபத்தையும் போக்கடிக்கும் தன்மையும் மோக்ஷம் கொடுக்கும் தன்மையும் லக்ஷ்மிக்கும் உண்டென்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. மேலும் ஆறும்பத்து ஒன்பதாம் திருவாய் மொழி மூன்றாம்பாட்டின் வ்யாக்யானத்தில் ஈட்டில் 'இப்பாட்டால் அநாரார்த்தத்தை ஸக்ரமமாக வ்யாக்யானம் பண்ணுகிறார். 'ஸுவரக்ஷணே' இறே தாது. ரக்ஷிக்குமிடத்து ஸர்வப்ரகாரமாக ரக்ஷிக்கவேணும், அதுதான் ஸர்வகாலமும் ரக்ஷிக்கவேணும், அப்படி ரக்ஷிக்குமிடத்தில் ஸர்வ, ரக்ஷகளாக வேணும், இப்படி வரையாதே ரக்ஷிக்குமிடத்தில் 'நீகளிருவராய் நின்று' என்னுமவளும், 'என்னடியாரது செய்யார்' என்னுமவனும் கூடவாயிற்று, என்றும், இதின் ஆடையுடையவரான் தான் அரும்பதத்தில் 'தத்வ விவேகம், உபாயானுஷ்டானம் புருஷார்த்தாவாப்தி இவைகளெல்லாம் ரக்ஷணவிசேஷங்கள்' என்றும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இத்தால் மோக்ஷ ப்ரதானமாகிற ரக்ஷணத்திலும் லக்ஷ்மீ விசிஷ்டத்வம் சொல்லப்பட்டதாகிறது. மேலும் ஆறும்பத்தில் பத்தாம் திருவாய்மொழி ப்ரவேசத்தில் ஈட்டில் 'கீழேயும் பல இடங்களிலே ப்ரபத்தி பண்ணினார். அவ்விடங்களிலே தர்மிபுக்க இடத்தே நிரூபக தர்மங்களும் புக்கடவது என்கிற ந்யாயத்

தாலே லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் சொன்னார், இங்கு அது தன்னையே வாய்விடுகிறார்' என்றும், தனிப்ரணவமென்னும் ரஹஸ்யத்தில் 'இவனுடைய ஸ்வரூபநிரூபகங்களான கல்யாணகுணங்களிலும் ப்ரதானம் லக்ஷ்மீ ஸ்வரூபமாகையாலும், ... இவனுக்கு தேவதாந்தர வ்யாவ்ருத்தி லக்ஷணங்களிலே ப்ரதானம் லக்ஷ்மீ பர்த்ருத்வம் .... இன்னும் சில ஆசார்யர்கள் இங்ஙனே அருளிச்செய்வர்கள். எங்ஙனே என்னில்:— அபத்னீகனுக்கு யாகத்திலே அந்வயமில்லாதாப் போலேயும், ப்ரதானமஹிஷீ வ்யதிரேகேண ராஜாவுக்கு அபிஷேகமில்லாதாப் போலேயும், இவனுடைய ரக்ஷகத்வ சேஷித்வம் லக்ஷ்மீ வ்யதிரேகேண இல்லை. நஞ்சீயர் இவ்வர்த்தம் அருளிச்செய்யச் செய்தே பிராட்டிக்கு ஸத்தாஸித்தி எம்பெருமானாலே, எம்பெருமானுக்கு நிரூபகஸித்தி பிராட்டியாலே யன்றோ அருளிச்செய்தது' என்றும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இத்தால் லக்ஷ்மிக்கு ஸத்யத்வாதிகளைப் போலே ஸ்வரூப நிரூபக தர்மத்வமும், தர்மியுடன் இல்லா இடங்களிலும் அந்வயமும் நிரூபிக்கப் பட்டதாயிற்று. இப்படிப்பட்ட இந்தவசனங்களுக்குப் புருஷ காரமாகப் பிராட்டியும், உபாயமாக எம்பெருமானும் உத்தேச்யர்களாகிறார்கள் என்று தாத்பர்யம் சொல்லவொண்ணாது. உபாயப்ரபத்தியும் புருஷகார ப்ரபத்தியும் வெவ்வேறு காலத்தில் அநுஷ்டிக்கவேண்டிய தனி ப்ரபத்திகள். அதாவது. ஸ்வாபராதங்களை நாம் பிதாவாகையினால் கோபித்துக்கொண்டு சிக்ஷிக்கக் கூடியவனுமாய் அதற்கனுகுணமாக சக்தனுமாய் ஸர்வஜ்ஞனாகையாலே நாம் செய்தகுற்றங்களை யெல்லாம் கண்ணாரப் பார்த்தவனாயுமிருக்கிற பகவானிடத்தில் கூசாமல் அணுகி நின்று ப்ரார்த்திப்பதும் அதற்கவன் முகம் கொடுப்பதும் அஸம்பாவிதமாகையாலே பிராட்டியிடத்தில் 'முதலில் புருஷகார ப்ரபத்தியைச் செய்து அவள் அநுக்ரஹத்தைப் பெற்று பிறகு எம்பெருமானைக்கிட்டி உபாயரூபமான ப்ரபத்தி பண்ணவேண்டும். இப்படிப் புருஷகார ப்ரபத்தியில் லக்ஷ்மீமாத்திரம் உத்தேச்யை, உபாயமாகிய ப்ரபத்தியிலும் எம்பெருமான் மாத்திரம் உபதேச்யனாகும் பக்ஷத்தில் ஒரு ப்ரபத்தியிலும் மிதுனமும்,

அல்லது சேர்த்தியும் உத்தேச்ய மில்லை யாகையினால் கீழ்க் கூறிய வாக்யங்களோடு விரோதிக்கும். 'மேலும் தனித்தனியே பற்றுவார்க்கு ஸ்வரூப விநாசமிறே பலிப்பது' என்கிற இதுவும் கோல்விழுக்காட்டாலே வரக்கடவதா யிருக்கும். இப்படிப் புருஷகார ப்ரபத்தியும், உபாயப்ரபத்தியும் முன் பின்னாகவே அநுஷ்டிக்கவேண்டும் என்னும் அர்த்தம் சரணாகதி கத்ய ஸ்ரீ ச்ருதப்ரகாசிகையில் [1] '[illegible]' என்றும், '[illegible]'— [2] '[illegible]' என்றும், பரந்தபடியில் '[illegible]' என்கிற நிர்வசனங்களைக் கொண்டு அநந்ய சரண்யனாயிருக்கிற எனக்கு அபராத நிவ்ருத்தி மாத்திரத்திலே ப்ரஸந்நையாய் அசரண்ய சரண்யையாயிருக்கிற உன் திருவடிகளொழிய புகலில்லை என்று இவன் விண்ணப்

---

1. அதில் பராக்ரமத்தை உடையவனாகையினாலே க்ரூரஸ்வபாவத்தையுடைய பிதாவாயிருக்கும் தன்மையினால் ஸுலபமாயணுக முடியாத பகவானை யாச்ரயிப்பது ஸித்திக்கவேண்டியதற்காக புருஷகார பூதையாய் வாத்ஸல்யம் என்கிற குணம் நிறைந்த லக்ஷ்மியை ஆச்ரயிப்பது ஸ்ரீமத் என்னும் பதத்துக்கு வ்யாக்யானமாகச் சொல்லப்படுகிறது. முன்றிக்கே லக்ஷ்மியை ஆச்ரயித்து அவனிடத்தில் திருமந்திரத்தினால் தன் ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்த புருஷார்த்தத்தை ப்ரார்த்திப்பதை அந்தப் புருஷார்த்தத்துக்கு உபாயத்தை ப்ரார்த்திப்பதுவரையிலும் செய்து அவனுடைய உத்தரவினால் த்வயம் அநுஸந்திக்கப்படுகிறது என்று பூர்வாசாரியர்களுடைய அநுஸந்தானத்தை நினைத்துக்கொண்டு முதலில் லக்ஷ்மியிடத்தில் ப்ரபத்தி செய்கிறாராகவுமாம்.

2. எல்லாவற்றிற்கும் சரண்யனான பகவானைக் கிட்டாதவர்கள் அசரண்யர்கள், அப்படிப்பட்டவர்களுக்குள் ஒருவன் என்று சொல்லுகிறார்— 'அநந்ய' என்றாரம்பித்து.

பம் செய்யும் வார்த்தையைத்தானே கேளா நிற்கும். ஈச்வ
னைக் குறித்து விண்ணப்பம் செய்யும் வார்த்தையை அவன்
கேட்கும்படி பண்ணா நிற்கும்' என்றும், தனித்வயத்திலும்
இப்படியே நிர்வசனங்களைச் செய்து 'இது ப்ரமாண ஸித்
தமேயன்று, லோகஸித்தம் ...... தாஸதாஸிகைகள பணி
செய்கைக்காகவும் புத்திராதிகளுடைய வ்யுத்பத்திக்காகவும்
பிதாவானவன் நியமித்தால் மாதாவின் நிழலிலே ஒதுங்கி
நின்று அவன் 'இவளுக்கும் உகவியவளவிலே இவர்
றின் குற்றத்தைப் பார்க்கக் கடவதோ என்றிவள் காட்டிக்
கொடுக்கக்காணா நின்றோமிறே' என்றும் அருளிச் செய்யப்
பட்டிருப்பதினுலும் ஸித்தம். 1 'உபாயிஷு ஏகமெவைக செ
ஷிணௌ' என்கிறபடியே நமக்கு சேஷிகளாயிருப்பார் இருவர்
களாகையாலும், அவ்விருவர்களிடத்திலுமே நம்முடைய ப
ஸமர்ப்பணத்தைச் செய்யவேண்டியதாகையாலும் முதலில்
நாம் பகவானைக் கிட்டுவதற்காகப் பிராட்டி புருஷகாரமாய்
நின்று பிறகு நம்முடைய ஸமர்ப்பணத்தில் உபாயத்வேன
பகவானோடு சேர்ந்து அந்வயிக்கிறாள் என்பதே தத்வார்த்
தம். இப்படி லக்ஷ்மிக்கு உபாயத்வம் ஸித்திக்கிறபடியினுல்
சில இடங்களில் பகவானை மாத்திரம் உபாயம் என்றருளிச்
செய்யப்பட்டிருப்பதெல்லாம் பகவான் ப்ரதானன் என்பதினு
லும், 2 'தவ ஸ்வாமி ஸகதாநவமிஹி தே ஸ்ருதிரவி'
என்று ஸ்ரீபட்டர் அருளிச்செய்திருக்கும் ந்யாயத்தாலும் உட
பந்நம் இவ்வர்த்தம் லக்ஷ்மியை எம்பெருமானுக்கு ஸ்வரூபநிரூப
தர்மமாக அருளிச் செய்த ஈட்டின் வாக்யத்தாலும், 'எம்பெ
ருமானைச் சொன்ன இடமெல்லாம் பிராட்டியைச் சொல்லி
ற்றும்' என்கிற எம்பெருமானார் வாக்யத்தினுலும் ஸித்தம்.

வர்ணாச்ரம தர்மங்களின் கர்த்தவ்யதை.

சிலர், ப்ரபன்னர்கள் வர்ணாச்ரம தர்மங்களை விட்டுவிட
வேண்டும் என்றும், இப்படியே பூர்வாசார்யர்கள் அபிப்ரா

1. ஷடர்த்த ஸங்க்ஷேபம். ஒரே சேஷியாயிருக்கை அவ்விருவர்களை
யும் ஆதாரமாக வுடையது.

2. ஸ்ரீகுணரத்னகோசம் - 28. அந்த பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தில்
அடங்கி இருப்பதினுல் ச்ருதி உன்னைத் தனித்துச் சொல்லுவதில்லை.

யப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்றும், ப்ரமிக்கிறார்கள். இதை
விசாரிப்போம். அர்த்த பஞ்சக ரஹஸ்யத்தில் 'ஸதாசார்
யோபதேச க்ரமத்தாலே உபாய ஸ்வீகாரம் பண்ணி விபரீத
ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தராய் வேதவிஹிதமான வர்ணாச்ரம தர்மா
னுஷ்டானமும், பகவத் பாகவத கைங்கர்யமும், மானஸவாசிக
காயிகங்களாகவே யதாபலமனுஷ்டித்து' என்றும், ஸ்ரீ வசன
பூஷணத்தில் 'கீழ்ச்சொன்ன பகவத் கைங்கர்யம் அறிவது
சாஸ்திர முகத்தாலே, ஆசார்ய கைங்கர்ய மறிவது சாஸ்
திர முகத்தாலும் ஆசார்ய வசனத்தாலும் ...... கைங்கர்யம்
தான் இரண்டு. அதாவது இஷ்டம் செய்கையும் அநிஷ்டம்
தவிருகையும், இஷ்டா நிஷ்டங்கள் வர்ணாச்ரமங்களையும்,
ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையும் அவலம்பித்திருக்கும்' என்றும், இதி
ற்கு ஸ்ரீ மணவாளமாமுனிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வ்யாக்
யானத்தில் 'இப்படிக் கர்த்தவ்யமான கைங்கர்யங்கள் இரண்
டும் அறிவது எம்முகத்தாலே என்னும் ஆகாங்க்ஷையிலே
அருளிச்செய்கிறார் மேல் 'கீழ்ச்சொன்ன' என்று தொடங்கி,
கீழ் என்றது வஸ்த்வ்யாதிகளைச் சொன்ன இந்தக் கணையில்
என்றபடி. பகவத் கைங்கர்யம் அறிவது சாஸ்திர முகத்தாலே
என்றது பகவான் இவனுக்கு இப்போது வாய்திறந்தொன்றை
யருளிச் செய்யாமையாலே தத்ப்ரதிபாதகமான ஸ்ருதிஸ்ம்ரு
த்யாதி சாஸ்திரமுகத்தாலே அறியவேணுமென்கை..... இவை
தானிரண்டும் எத்தை அவலம்பித்திருக்கும் என்ன அருளிச்
செய்கிறார் மேல் 'இஷ்டா நிஷ்டங்கள்' என்று தொடங்கி.
அதாவது கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்ய ப்ரதி ஸம்பந்திகள் இரு
வருடையு இஷ்டா நிஷ்டங்கள் இவ்வதிகாரியுடைய வர்ணாச்
ரமங்களையும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையும் பற்ற இருக்குமென்கை.
இஷ்டா நிஷ்டங்கள் வர்ணாச்ரம தர்மங்களைப் பற்றி இருக்கை
யாவது ஸ்வவர்ண ஸ்வாச்ரம உசிதமான தர்மங்களை பாரா
ர்த்ய புத்யா அனுஷ்டிக்கை இஷ்டமாய் ஸ்வார்த்த புத்யா அநி
ஷ்டமாயிருக்கை. பாரார்த்ய புத்யா அனுஷ்டிக்கையாவது
லோகஸங்க்ரஹதயாவாகவும் சிஷ்ய புத்திரர்களுடைய உஜ்ஜீ
வனார்த்தமாகவும் ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலே அனுஷ்டிக்கை......
இவ்வர்த்தத்தை 'இனி இவற்றில் நம்மாசார்யர்கள் அனுஷ்டிக்
கிறவை சிஷ்ய புத்ரர்களுடைய உஜ்ஜீவனார்த்தமாக ஆந்ரு'

ஸம்ஶயத்தாலே அநுஷ்டிக்கிறார் களத்தனை. இப்படி அநு ஷ்டியாதபோது பகவத் விபூதி பூதரான சேதனர்க்கு நாச ஹேதுவாகையாலே ஈசுவரனுக்கு அநபிமத பூதனாவன். ஆகையாலே யாதோ ரளவாலே லோக ஸங்க்ரஹம் பிறக்கும், யாதோரளவாலே சிஷ்ய புத்திரர்களுக்கு உஜ்ஜீவனம் உண் டாம். அவ்வளவும் அநுஷ்டேயம் என்றதாயிற்று. ப்ரவ்ரு த்தி தர்மம் தானே அபிஸந்தி பேதத்தாலே நிவ்ருத்தி தர்ம மானவோ பாதி இந்த நிவ்ருத்தி தர்மமும் ப்ராப்யமாகக்கட வது. இவ்விடத்தில் அகரணே ப்ரத்யவாயமும் எம்பெருமா னுடைய அநபிமதத்வமும் தன்னுடைய புருஷார்த்த ஹாநியு மாகக்கடவது' என்று தனி ச்லோகத்திலே (தனிசரமத்திலே) இவர் தாமே அருளிச்செய்தாரிறே ...... அநிஷ்டம் வர்ணாச்ர மத்தை அவலம்பித்திருக்கும், இஷ்டம் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை யவலம்பித்திருக்கும் என்றிங்ஙனே விபஜித்து வர்ணாச்ரமா சாரத்தை அநிஷ்ட கோடியாகச் சொல்லப் பார்க்கில் 'ச்ருதி ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா யஸ்தா முல்லங்க்ய வர்த்ததே | ஆஜ்ஞாச்சேதீ மம த்ரோஹீ மத்பக்தோபி ந வைஷ்ணவ: ||' 2 'அவிப்லவாய தர்மாணாம் பாலநாய குலஸ்ய ச | ஸங்க்ரஹாய ச லோகஸ்ய மர்யாதா ஸ்தாபநாய ச || ப்ரியாய மம விஷ்ணோச்ச தேவ தேவஸ்ய சார்ங்கிண: | மநீஷீ வைதிகாசாரம் மநஸாபி ந லங்கயேத் || யதா ஹி வல்லபோ ராஜ்ஞோ நதீம் ராஜ்ஞா ப்ரவர்த்திதாம் | லோகோபகாரிணீம் பீத்வா வ்யாகாதத்வம் ஹி யாதி து ...|| ஸ்வயமபி...

---

1. விஷ்ணுதர்மம் - 6 - 31. ச்ருதி ஸ்ம்ருதி என்னுடைய ஆஜ்ஞை; எவன் அந்த ஆஜ்ஞையை அதிக்ரமித்து நடக்கிறானோ (அவன்) என்னுடைய ஆஜ்ஞையைத் தடுத்தவன். என்னிடத்தில் பக்திசெய்து கொண்டிருந்தபோதிலும் எனக்கு விரோதி, வைஷ்ணவனல்ல.

2. லக்ஷ்மீதந்திரம் - 17 - 93 94, 95, 96, 97. தர்மங்களுக்கு நாசமுண்டாகாமலிருப்பதற்காகவும், சிஷ்ய புத்ராதிபரம்பரைகளின் ரக்ஷிப்பதற்காகவும், லோகத்தின் சேர்த்துக்கொள்ளுவதற்கும் (லோகத்தார் சேருவதற்காகவும்) வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட மர்யாதையை ஸ்தாபிப்பதற்காகவும் தேவதைகளுக்கெல்லாம் தேவதையாயும் சார்ங்கமென்னும் வில்தரித்தவனுமாயிருக்கிற பகவானுடையவும் என்னுடையவும் ப்ரீதி உண்டாவதற்காகவும், வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் கர்மங்களின்

OFFICE OF ... 6 APR 1921 ...

ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 11.] ரௌத்ரிஹூ பங்குனிமீ [ஸஞ்சிகை 6.

"த்ரிஸ்ஸப்தக்ருத்வ: க்ஷத்ரியவம்ஸநாஶ க்ருதோ ... அவதாரோ ... ஸ தேவோ ..." [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-38.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

சென்ற ஸெப்டம்பர் மாஸம் 'ஆர்யா' பத்ரிகையில் அரவிந்த கோஸ் என்பவர் உபநிஷத்துக்களைப்பற்றி விசேஷமாக எழுதுகின்றார். அதை யாவரும் படித்துச் சிந்தித்தல் வேண்டும். உபநிஷத்துக்கள் பாஷாந்தரங்களில் மொழிபெயர்த்து எழுதப்பட்டுள ; மொழிபெயர்ப்புக்களில் அவற்றின் தாத்பர்யார்த்தங்கள் வெளிப்படுவதில்லை. ஸ்வபாஷையில் அவற்றை வாசிப்பவர்க்கு உண்டாகும் ஜ்ஞாநமும் அநுபவமும் பாஷாந்தரங்களில் உண்டாவதில்லை. அவற்றின் அபூர்வார்த்தங்கள் புத்தியை அதிக்ரமித்து ஆத்மாவுக்கு ஸ்வயமே ப்ரகாசிக்கின்றன. அவற்றை ஆதாரமாய்க்கொண்டு நமது தேசத்தில் பல தர்ஶநங்கள் உத்பந்நமாயின. பௌத்தஸமயம் உபநிஷத்துக்களின் ஏகதேசார்த்தங்களைத் தேசாந்தரங்களில் பரவச்செய்தது. பைதாகொராஸ், ப்ளேடோ முதலான யவநர்களுடைய உக்திகளில் உபநிஷர்த்தங்கள் வெளியாகின்றன. Neo-Platcnism, Grenticism, Suffism முதலான பர மதங்கள் உபநிஷதர்த்தங்களைப் பாஷாந்தரங்களில் ப்ரகாசிப்பிக்கின்றன. ஜர்மாநியருடைய தத்வசிந்தனை யாவும் உபநிஷத்துக்களில் ஸம்ஶயமறக் காட்டப்பட்ட அர்த்தங்களையே மறுபடியும்

வெளிப்படுத்துகின்றது. தத்கால தத்வார்த்த போதகர்கள் உப
நிஷதர்த்தங்களை அநுஸரித்தே தமது உக்திகளுக்குத் தெளிவை
ஸம்பாதிக்கின்றார்கள். தத்வ விசாரமென்று லோகத்தில் க்யாதி
பெற்ற ப்ரபந்தங்கள் யாவும் ஸாக்ஷாத்தாகவோ பரம்பரையாக
வோ உபநிஷத்தில் தமது மூலத்தைத் தேடுகின்றன.

அபூர்வார்த்தங்கள் ஆத்ம ஸம்வேத்யங்களாய், ஸ்வாநுபவ
ஸித்தங்களாய், மஹர்ஷிகளுக்கு ப்ரகாசித்தவண்ணம், உபநிஷத்
துக்களாக நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. அவற்றின் மப்தராசி
களும், வாக்யங்களுடைய கோவைகளும், அவற்றால் உபதேசிக்
கப்பட்ட விசேஷார்த்தங்களும், அவற்றிற்கு அந்யத்ர மூலமொன்
றைத் தேட இடந்தரவில்லை. உபநிஷத் ப்ரகாஸ்யங்களான உண்
மைகளுக்கு ஸமானமாக உலகத்தில் ஒன்றுமில்லை. அவை ஸர்வ
தேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளுக்கும் பொருந்தி உபகரிக்கின்
றன. நாமரூப விபக்தமாய்த் தோன்றும் இப்ரபஞ்சம் அஸத்தில்
உத்பந்நமன்று; ஸர்வத்துக்கும் ஸமாந காரணமான நாமரூப
பேதங்களற்ற ப்ரஹ்மம் ஒன்றே. பேதமற்ற காலத்திலும், அதா
வது ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையை அடைந்துநின்ற காலத்திலும், ஸ்தூல
மாகக் காணப்படுகின்ற இப்போதும், ஸர்வமும் ப்ரஹ்மாத்மகம்.
ப்ரஹ்மம் ஸர்வத்துக்கும் ஆத்மாவாயும், யாவும் ப்ரஹ்ம மரீரங்க
ளாய் எப்போதும் ப்ரஹ்மத்தைவிட்டுத் தனியே இருக்கத்தகா
தவைகளாயும் இருக்கின்றபடியால், ஒவ்வொரு வஸ்துவுக்குள்ளும்
ப்ரஹ்மத்தினுடைய இருப்பும், நமக்குள்ளும் அதனுடைய இருப்
பும், நாமெனப்பட்ட ஜீவனும் நமதென்று நாம் அபிமானிக்கின்ற
மரீரங்களும் ப்ரஹ்ம ப்ரகாரங்களாயிருக்கும் உண்மையில்
யாவும் ப்ரஹ்மம் எனும் பரமார்த்தமும், ஒவ்வொரு சேதநனும்
உபநிஷதர்த்தங்களைக் கேட்டமாத்ரத்தில் விவாதத்துக்கிடமின்றி
ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிய தசையில் உபநிஷத் வாக்யங்கள் தொ
டர்கின்றன. மப்தாநுபூர்வியானது மப்தவிஸ்தாரமின்றியும்
ம்ரவண மாத்ரத்தால் பூர்வம் அப்ரகாமிதங்களாய் நின்ற தத்வங்
கள் ஸம்மயத்துக் கிடமின்றி ப்ரகாமிக்கவும், ப்ரயோஜந மற்ற
மப்தமொன்று மில்லாமலும் உபநிஷத்துக்கள் விளங்குகின்றன.
மப்தவ்ரயமின்றி அர்த்தபௌஷ்கல்யத்தை அங்கேதான் ஸாக்ஷாத்
கரிக்கவமையும். அந்யத்ர பகு ப்ரயாஸத்தோடு எழுதப்பட்ட
க்ரந்தங்களின் இரண்டபொருளை உபநிஷத்துக்களில் ஒரு சிறிய

வாக்யத்தில் விமதமாகக் காணக்கூடும். ஒரே பதம் பகு அர்த்த
கர்ப்பமாக விளங்குகின்றது. இவை தர்க்கத்தாலும் அநுமானத்
தாலும் நிர்ணயிக்கப்படவில்லை. ஆத்ம வேத்யங்களான ஸர்
வார்த்தங்களும், ஆத்மஸாக்ஷிகங்களாய் ப்ரகாசிக்கப்பெற்றன.

இவ்வண்ணம் அரவிந்தகோஸ் என்பவருடைய வசனங்களை
ஸங்க்ரஹித்தோம். ராஜாங்க பாஷையில அவை எழுதப்பட்ட
படித் தமிழில் மொழிபெயர்க்க அவகாமம் நமக்கில்லை. மேலே
விவரித்தபடியே நமக்கு ஏற்பட்ட வைதிக ஸம்ப்ரதாயத்தின்
கந்தம்கூடத் தெரியாதபடியே, நமது சிறுவர்கள் அந்யர் வித்யை
யை அப்யஸிக்க நேர்ந்தபடியும், அவர்கள் ஸ்வதர்மங்களையும்
ஸ்வாசாரங்களையும் பறிகொடுத்துவிட்டுத் தேசாந்தராசாரங்களை
மேற்கொள்வதும், நம்து மதத்தையும், நமது முன்னோர்களையும்
நம்முடைய பூர்வ ருஷிகளையும் ஆசார்யர்களையும் பழித்தல் ஆகா
தோ? நமது வித்யாத்யாகம் ஏற்பட்ட பிறகு நாமென்று நம்மிடப்
நிஸர்க்கமாக உண்டாக வேண்டிய கௌரவ மென்பது எங்கு
அங்குரிக்கும்? பரவித்யாப்யாஸம் ஸ்வகௌரவ நாமகம் என்ற
இப்போது சிலர் சொல்வது பூர்வம் புலப்படாமல் போனதேன்,
இந்தியர் சித்தவ்ருத்தியானது அடிமைகளுடைய சித்தவ்ருத்தி
யென்று சில பாஸ்சாத்யரே அபிப்ராயப்பட்டது பொய்யாமோ
தத்கால இந்தியா (Modern India) என்று சொல்லிக்கொள்வது
அடிமைகளுடைய இந்தியாவன்றோ? ஸ்வாராஜ்யத்தைப் பரர்
களுடைய ஸைந்யபலத்தாலும் மஸ்த்ரபலத்தாலும் இழந்தபோதி
லும், ஸ்வம் என்று நமக்கு ஏற்பட்ட யாவற்றையும் ஸ்வயமா
இழப்பது சித்த ஸ்வாஸ்த்யம் அற்றவர்களுடைய தொழிலன்றோ

இந்தத் துர்தசைக்குப் பரர்களையே காரணமாகச் சொல்ல
முடியாது. மெக்காலே எனும் ஐரோப்யன், நம்முடைய வித்ய
விஷயத்தில் பிறவிக் குருடன். அவன் சொன்னதை ராம், மோஹ
ராய எனபவர் அங்கீகரித்து ப்ரசாரத்துக்குக் கொண்டுவர வேணு
வரியபானேன? அவரும், அவரைச்சேர்ந்த ஸமாஜத்தனரும்
அவரைப்போல் ஸமாஜாந்தரங்களை உண்டாக்கினவர்களும்
ஸ்வதேசத் த்வேஷிகளால் தாமும் கெட்டுத் தத்காலக் ...
கெல்லாம் மூலகாரணமும் ஆனார்களன்றோ?

தேசாபிமானிகளென்று க்யாதியடைந்த பலர் தேசவழக்க
ங்களைத் தேசவேஷத்தை உதாஸீனித்து ... ப்ரயத்னப்படுகி

றார்கள். வழக்கங்கள் மாறலாம்; மாறாமல் எக்காலத்திலும் எத்தேசத்திலும் இருந்ததில்லை. அந்த மாறுதல் காலக்ரமத்தில் தற்செயலாய் உண்டாயிற்று. இடைவரன்று ஒருவழக்கத்தை அழிக்க முயல்வது எதிர்பாராத கேட்டை விளைவிக்கும். தேச ஒற்றுமைக்கென்று செய்கின்ற ப்ரயத்னங்கள் யாவும் தேசஸ்தர்க்குள் முன்னில்லாததோர் பேதத்தை விளைவித்து முடிகின்றன. ஒவ்வொரு பேதமும் கக்ஷிகளுக்குக் காரணமாய் த்வேஷத்தில் பலிக்கின்றது. எப்படிப்பட்ட ப்ரயத்னமும், அது சாஸ்த்ர விரோதத்தில் பர்யவஸித்ததாகில், லோகஹிதத்தின் பொருட்டாகமாட்டாது.

ஜாதிபேதத்தைத் திரஸ்கரிக்கின்றவர்கள் தம்மட்டும் ஜாதியைத் துறக்கலாம். துறக்காதவர்களை த்வேஷிக்காமல் அவர்கள் இருக்கமுடியாது. அந்யதேசங்களில் வர்ணபேதங்கள் இல்லையென்பதே நாம் அவற்றை யழித்துவிடப் போதுமான ஹேதுவாமோ? வர்ணபேதங்கள் ஒற்றுமை குறையாது இதற்கு முற்பட்ட காலங்களில் நமது தேசத்தில் கொண்டாடப்படவில்லையோ? இப்போது அவை ஒற்றுமைக் குறைவுக்குக் காரணமென்றால், அது அந்யர்கள் போதிப்பதை அங்கீகரிப்பதால் வந்த கேடன்றோ? நமக்குள் பேதங்கள் நிலைக்கப் பரர்க்கு லாபம் வ்ருத்தி யடைகின்றது. பேதங்களை வேண்டும் பரர்கள் அவற்றை உண்டாக்க வழிதேடுவது ஸஹஜம். அவர்கள் தேடும் வழிகளை நம்மவர்க்குள் சிலர் அங்கீகரித்தல் அடிமைகளின் சித்தவ்ருத்தியை வெளிப்படுத்துகின்றது. பரர்களுடைய தேசங்களில் பரஸ்பரம் த்வேஷிக்கின்ற வகுப்புகள் இல்லையா? அவர்க்கும் நமக்கும் வித்யாஸம் யாதென்றால், அயலாரால் தேசத்துக்கு அபாயம் நேரிடுங்கால் அவர்கள் தமக்குள் பேதங்களை மறந்து ஸ்வதேச ரக்ஷணத்தில் ஒன்று சேர்ந்து முயல்கின்றார்கள். நம்மவரோ பரரால் பரிபவத்தையும் குணமாகக்கொண்டு தமக்குள் பரஸ்பரம் மாத்ஸர்யத்தை வளர்க்கின்றார்கள். இத்தகைய ஜனங்களை எவ்விதத்தாலும் ஸமாதானம் செய்வதென்பது கூடாத காரியம். அடிமைகளுடைய சித்தவ்ருத்தி நம்மவர்க்குள் நீங்கினாலன்றிப் பொதுவான க்ஷேமம் கூடிவரமாட்டாது.

மதமென்றால் வைதிகமதம் ஒன்றுதான் ஊர்ஜிதமாய் நிற்கத் [illegible]. மற்றவை ஆபாஸங்களே; ஸம்யக் தர்க்கங்களால் அ[illegible]

க்ரஹம் பெறத்தகாதவை; கேவலாபிநிவேசத்தால் கொண்டாடத்தக்கவை; சாஸ்த்ர நிபுணர்களால் ஆதரிக்கத்தகாதவை; யுக்த்யாபாஸங்களைக்கொண்டு மந்தமதிகளை மயக்குகின்றவை; ப்ரஜாஹிம்ஸையில் பர்யவஸித்தவை; தேசாந்தர ஆக்ரமணங்களில் உத்யோகித்தவை; விஷயேச்சையையும் விஷயார்ஜநத்தையும் விஸ்தரிக்கின்றவை; ஆர்ஜவமற்றவை; ஸத்யத்தினுடைய கந்தமற்றவை; தர்மத்தின் மர்யாதைகளைக் கடந்தவை; இவ்வித தோஷங்களே குணங்களாகத் தோன்றுமவர்களால் நினைக்கத்தக்கவை.

வைதிக ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் தேசாந்தராக்ரமணம் செய்தாரில்லை; வஞ்சனையால் பரர்களை ஸ்வமதத்தில் ஆகர்ஷித்தாரில்லை; பரர் பொருளைச் சூறையாடினாரில்லை; அதர்மயுத்தம் செய்தாரில்லை; யாவர்க்கும் யுத்தத்தையே தொழிலாக்கினாரில்லை; பரர்களைத் தம்மைப்போல் எண்ணி மோசம் போனவர்கள்; தர்ம மர்யாதையைக் கடந்தார்களில்லை. அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு நீடித்த பராதீநம் நேரிடுவானேன்?

காரணம் தேடப்போய் ஆபாஸங்களைக் காரணமாகக் கருதுகின்றார்கள். ஸ்வாராஜ்யத்தை நமது தேசத்தார்மட்டும் இழந்தார்களில்லை. கிறிஸ்தவர்களாலும், மஹம்மதியர்களாலும் ஸ்வாதந்த்ரியம் இழந்த நாடுகள் பல. அங்கெல்லாம் ஜனங்கள் ஸ்வதர்மத்யாகம் செய்தார்கள்; ஸ்வரூபம் மாறிப் பூர்வ ஸ்மரணையை விட்டுவிட்டார்கள். இந்தத் தசை இதுவரையில் நமக்கு வாராமலிருந்தது; இப்போது நம்மவர்களாலேயே ப்ராப்தமாகின்றது.

நமக்குள் ஜ்ஞாந ப்ரதாநர் வேதாந்த மதத்தின் ப்ரகாசிப்பதைக் காட்டினோம். தேசாந்தரத்தில் விசார ஸமர்த்தர்கள் அந்த மதத்தை மிகவும் உகப்பதையும் காட்டினோம். இதைக் கணிசிக்காதவர்கள் ஜ்ஞாதாக்கள் ஆகமாட்டார்கள்; அவர்கள் தமக்கென்று ஒரு கௌரவத்தைப் பாராட்ட அநர்ஹர்கள். இவர்களைச் சீர்திருத்தத்தக்க ஜ்ஞாதாக்கள் இன்னும் நமது தேசத்தை விட்டகன்றாரில்லை. ஆனால் அவர்கள் ஏகாந்த சீலர்கள்; ஸங்க்யையில் குறைந்துகொண்டு வருகின்றவர்கள்; பாதிரிமார்களைப் போல் கண்டவிடங்களிலும் சென்று, கண்ட ஜனங்களையெல்லாம் தோன்றியபடிப் பலவழிகளால் வசீகரணம் செய்யமாட்டார்கள்; தேடிச் சென்றவர்களைப் பரீக்ஷித்து வித்யோபதேசம் செய்வார்

கள். இவர்களைத் தவிர, இவர்களைப்போல் ஜ்ஞானத்தை ஸம்பாதித்த சிலர் பட்டணங்களிலும் நகரங்களிலும் தமது ஜ்ஞானத்தை ப்ரகாஸிப்பித்து அர்த்தார்ஜந பரர்களாயிருக்கின்றார்கள். அவர்களும் விஷயத்தைத் தெளிவுடன் போதிப்பிக்க அதிகாரிகள்தான். ஆனாலும் பாஷாந்தர பரிசயஸ்தர்கள் அவர்களை ஆதரிப்பதும் அநுஸரிப்பதும் துர்லபமாயிருக்கின்றது. அதற்குக் காரணம் அவருடைய பாஷாந்தர பரிசயமே. அது ப்ரஹ்ம வித்யா விரோதி என்று பலமுறை யுரைத்தோம். அது ஐஹிக ஸுகத்தைக் காட்டி ஜநங்களை வஞ்சிக்கின்றது. ஐஹிக ஸுகத்தைத் தேடும் முறைகள் யாவும் பரர்க்குப் பீடையை உண்டுபண்ணுகின்றன. ஜநங்கள் இக்காலம் ஒன்று கூடும் வழிகளைப் பாராமர்ஸித்தால், அது பரஸ்பர அநுகூல புத்தியால் உண்டாகின்றதெனச் சொல்ல இடமில்லை. ஸமாநதுக்கமோ, துக்கமெனும் புத்தியோ, பரரிடம் த்வேஷத்தை உண்டாக்கித் தத்காலம் ஒற்றுமைக்கு ஹேதுவாகின்றது. துக்கம் எவ்வளவு பர்யந்தம் யோசிக்கப்படுகின்றதோ அவ்வளவு பர்யந்தம் அதை ஹேதுவாக உடைய ஒற்றுமையும் நீடிக்கின்றது. துக்கநிவ்ருத்தி ஸம்பவித்தால் ஒற்றுமையும் அற்றுப்போம். ஆதலால தன்னைப்போல் பரரைப் பார்க்கவேண்டுமெனும் தர்மம் தத்கால ஜநங்களுக்கில்லை. அது ஸர்வமும் ப்ரஹ்மாத்மகமெனும் விஸ்வாஸத்தால வர்வேண்டும்; பகவானிடம் அநந்ய பக்தியால் உண்டாகவேண்டும். தனக்குள் அந்தராத்மாவாய் இருக்கின்றவன் யாவர்க்குள்ளும் அவ்வண்ணமே நிற்கின்றான், அவனிடம் பக்திநிலைத்து நிற்கவேண்டும்; என்று நினைக்கின்றவன்தான், தன்னையொத்துப் பரர்களைப் பாவிப்பன். இந்த உண்மைகள் வைதிகமதம் ஒன்றிலே தான் ஸம்ஸயமற ப்ரகாஸிக்கின்றன.

பௌதிக விஷயஜ்ஞானம் மநுஷ்ய ப்ரயத்நத்தால் க்ரமேண அதிகரித்துக்கொண்டுவரும். அதற்குப் பரிமிதியென்று ஒன்று ஏற்படமாட்டாது. ஸரீரவான்களான மநுஷ்யர்கள் இந்த்ரிய மநோபுத்திகளைக்கொண்டு அந்த ஜ்ஞானத்தை ஸம்பாதிக்கின்றனர். அந்த ஜ்ஞானத்தை இந்த்ரியாதி கரணங்களைக்கொண்டு ஸம்பாதித்து ஸாக்ஷாத்கரிக்கின்றவனைப்பற்றியும், பூதபௌதிக பதார்த்தங்களுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களை நடத்திக்கொண்டு ஸர்வ சேதநவர்க்கங்களையும் தனதுடைய அநாதி கர்மவஸ்யத்தியால்

போஷித்துக்கொண்டு வருகின்ற ஈஸ்வரனைப்பற்றியும் மேலே சொன்ன ஜ்ஞானமானது சிந்திக்கப் போதுமானதன்று. இந்த அபரோக்ஷ விஷயத்தில் ப்ரமைகளை மாத்ரம் நிவர்த்திக்க அது ஸஹகரிக்கும். அந்த ஜ்ஞான ஸம்பாதநம் தத்காலம் ஜீவநோபாயத்தைக் கல்பிக்க அநுகூலமாயிருக்கின்றபடியால், அதை ஸம்பாதித்தல் ந்யாயமே. ஆனால் கேவல ஜீவநோபாயத்தைத் தேடப்போய், நம்மவர்கள் ஆத்மஹாநியை ஸம்பாதிக்கின்றார்கள். ஆதலால் ஆத்ம ஜ்ஞானத்தை நமது முன்னோர்கள் காட்டினபடியே ஸம்பாதித்துக்கொண்டு அதற்கு விரோதமில்லாமல் ஐஹிகவிஷய ஜ்ஞான ஸம்பாதநமும், ஐஹிக ஸுகாந்வேஷணமும் நடைபெறும் பக்ஷத்தில், நமது தேசத்தின் க்ஷேமத்திற்கு முற்றிலும் குறைவுண்டாகாது.

ஆரம்பத்தில் அரவிந்தகோஸ் என்பவருடைய அபிப்ராயத்தைப்பற்றி நாம் வரைந்ததும், சென்ற மாஸங்களில் பாஸ்சாத்யர்களுக்குள் தத்வயோதனை செய்யத்தக்கவர்களுடைய யோசனைகளை நாம் வெளியிட்டதும், பாஷாந்தரம் கற்றவர்களால் பஹுமாநிக்கத்தக்கவர்கள் யோசனைகளைப் பாஷாந்தர பரிசயஸ்தர்கள் ஆதரிக்க வேண்டியவர்கள் என்று யோசித்துப் பண்ணப்பட்ட விஷயங்கள். வைதிக ஸம்ப்ரதாயமானது ஸ்வஸ்திதிக்கு அவர்களுடைய அப்யுகமத்தை அபேக்ஷித்து நிற்கவில்லை. பசித்து வருந்திய ஒருவனுக்குக் கிடைத்தது கொஞ்சம் காக்கை மாம்ஸம்; அதுவும் நாய் கடித்துவிட்டுப் போனது; அதை அவன் கைப்பற்றப் போகையில் அதை ஒருபருந்து எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டது; அவன் துக்கித்து, 'காகமாம்ஸம் ஸுநோச்சிஷ்டம் ஸ்வல்பம் தத்பி துர்லபம்' என்று சொல்லி அழுதானாம். தத்கால பாஷாந்தர வித்யையும், அதைக்கொண்டு ப்ராஹ்மணப் பிள்ளைகள் ஜீவநோபாயங்களைத் தேடும் முறைகளும், அந்த ப்ரயத்நத்துக்கு ஸம்பாவிதங்களான விகாதங்களும், அவர்களுடைய ஆத்மநாஸத்தில் முடிவதில் ஸம்ஸயம் இல்லையெனக் காட்டும்போதும், ஸரீரஹாநியையும் உண்டாக்கிவிடும் ஸ்திதியை யோசித்து, அந்த வித்யையையும், அதன் ப்ரயோஜநங்களையும் யதோசிதம் த்யஜித்து, ஸ்வரூபத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்வது நம்மவர்க்கு இப்போது உற்ற கடமை.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீ ஹயவதந பரப்ரஹ்மணே நம:

அவதாரங்களின் உண்மை.

(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி.)

பகவானுடைய அவ்தாரங்களுக்கு இச்சையே காரணமாகும்.

இவ்விதம் அவதார ரூபங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிற விஷயத்தி[ல்] பகவான் கர்மாதீநமின்றிக்கே தன்னுடைய இச்சையினாலே அ[வ]தரிக்கிறான். இந்த அர்த்தத்தை ஸ்ரீ பாகவதம் (3 - 9 - 2 - [ல்]) "ரூபம் யதேதத் அவபோதரஸோதயேந ஶஶ்வந்நிவ்ருத்த தமஸ: ஸதநுக்ரஹாய । ஆதௌ க்ருஹீதம் அவதார ஶதைக பீஜம் யந்நாபி பத்ம பவநாத் அஹம் ஆவிராஸம்" என்னும் ஶ்லோகத்தில், நிருபாதிகமாய் நித்யம் ஆவிர்ப்பவிக்கிற அளவில்லா[த]விருக்கிற ஆநந்த ஸ்வரூபனாய், ஒருகாலத்திலும் ஜ்ஞாந ஸங்கோ[ச]மில்லாதவனான பகவானுடைய அப்ராக்ருத திவ்யவிக்ரஹம் அ[நே]காவதாரங்களுக்குக் காரணமாயிருக்கிறது. அது ஸாதுபரித்[ரா]ணார்த்தமாய், ஆதிகாலத்தில், ஸுகதுக்காநுபவார்த்தம் ஶரீரம் எடு[க்]கிற ஜீவனுடையதுபோல் அல்லாமல் தன்னுடைய இச்சையா[லே] பரிக்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று சொல்லப்படுகிறது. அ[தனா]ல், ஜீவனுடைய ஜந்மத்தைக் காட்டிலும் பகவஜ்ஜந்மம் விலக்ஷண[]மென்று சொன்னதாயிற்று இதை நினைத்தே ஸ்ரீ ஸஹஸ்ரநாம[த்]தில் "ஸம்பவ:, பாவந:, பர்த்தா, ப்ரபவ:, ப்ரபு:, ஈஶ்வர:, ஸ்வயம்பூ:, ஶம்பு:" என்று எழு திருநாமங்களிலும் அவ[னு]டைய அவதார வைபவம் சொல்லப்படுகிறது. ஸம்பவ: - அ[வ]ங்கு ஸர்வதேசங்களிலும் ஸர்வகாலங்களிலும் ஸர்வ அவஸ்[தை]களிலும் மத்ஸ்ய கூர்மாதிகளான அவ்தாரங்களையும் பல தட[வை]

களிலும் எடுக்கிறானென்றும், ப்ரபவ: என்பதால் ப்ரக்ருஷ்ட: ப்ரபவோ யஸ்ய ஸ: என்ற வ்யுத்பத்தியால் உத்க்ருஷ்ட ஜந்மமுள்ளவன் என்றும் சொன்னதாயிற்று. ["தேவாதிஜந்ம [illegible] ப்ரக்ருஷ்டோத்பத்தி [illegible] । [illegible] ப்ரபவ: பரிகீர்த்தித:॥"] தோஷமொன்றுமில்லாமல் இருக்கையும், இதை யறிந்த மாத்ரத்திலே ஸகல பந்தங்களும் வாஸனையற்றுப் போகையும்தான் ஜந்மத்துக்கு ப்ரக்ருஷ்டமென்று சொல்லியிருக்கிறது.

இதை நினைத்துத்தான் "ஸ உ ஶ்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந:" என்று ஸ: - அந்த பரமபுருஷன், ஜாயமாநஸ்ஸந்நேவ - ஶ்ரேயாந் பவதி - அவதரித்தவனாய்க்கொண்டு மேன்மை யடைகின்றானென்று ஶ்ருதி அவனுடைய அவதாரத்தின் மேன்மையை வர்[ணி]த்தது. தன்னைத் தாழநினைத்து அவதரித்தவுடன் மேன்மை நிறம்பெறும்படி யிருக்கிறது. ஆழ்வாரும், பரரூப வ்யூஹரூபங்களைக் காட்டிலும் சேதநோஜ்ஜீவநத்தில் [illegible] வ்ருத்தங்களா யிருப்பதால் அந்யத்ர காணக்கூடாத ஸ்வபாவம் ஸஜாதீய வேஷம், இவைகளுடன்கூடின விபவாவதாரமே ஸகல கல்யாண குணங்களையும் ப்ரகாஶிப்பிக்கிறபடியால் அதையே அநுஸந்தி[க்]க வேண்டுமென்று "[illegible]" என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார். ஆகையால் கல்யாணகுணங்களின் புஷ்டி விபவாவதாரத்தில் என்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பகவான் இப்படி ஸ்வேச்சையினால் அவதரிப்பதைப்பற்றி "ஸ்வயம்பூ:" என்று அவருக்குத் திருநாமம் வழங்கிவருகிறது. "ஸ்வயம்பூத்வம் கர்மபாரவஶ்யம் விநா [illegible]" என்று நிர்வசநம். காமத்திற்குட்பட்டால் ஸ்வேச்சையி[னா]ல் மாத்ரம் ஆவிர்ப்பவிப்பது என்பது அர்த்தம். ஸ்வயம் ஆத்[ம]நா பவதீதி ஸ்வயம்பூ: - தான் தன் இச்சையால் அவதரிப்ப[து]

வன் என்றபடி. இதனாலன்றோ அவனுடைய பிறவியின் மேன்மை விளங்குகின்றது.

அவதாரங்களின் காலம்.

'யதா யதா ஹி தர்மஸ்ய க்லாநிர் பவதி பாரத । அப்யுத்தாநம் அதர்மஸ்ய ததாத்மாநம் ஸ்ருஜாம்யஹம் ॥' [ஏ! பாரதா!! எந்தெந்தக் காலங்களில் வேதங்களிற் கூறப்பட்டுள்ள நாலுவர்ணங்களுக்கும் நாலு ஆஶ்ரமங்களுக்கும் உரியதான தர்மத்துக்குக் குறைவும் அதர்மங்களுக்கு அபிவ்ருத்தியும் உண்டாகின்றனவோ, அப்போது நானே என் ஸங்கல்பத்தினாலே கீழ்ச் சொன்னவண்ணம் என்னை ஸ்ருஷ்டித்துக் கொள்கிறேன்] 'நகாலநியமோ(அ)ஸ்தி ... தர்மஸ்ய ... காலவிஶேஷ நியமோ வி... நாஸ்தி ...' என்பது பாஷ்யம். இதனால் காலநியமமில்லை; தர்மக் குறைவும் அதர்ம வ்ருத்தியும் ஏற்படும் காலந்தான் அவதாரத்துக் காலமென்று ஏற்படுகிறது. ஸ்ரீ தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேஶிகனும் 'காலநியமஸ்ய வக்ஷ்யமாணத்வாத் யதா யதேதி வீப்ஸா - ந த்வேதி காலவிஶேஷம் ஸம்பவாமி தாவிபாவ காலவிஶேஷ நிபந்தநம்' என்னுமளவால் கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தை த்ருடீகரித்தருளினார். ஆகவே தர்மக்குறைவும் அதர்ம வ்ருத்தியும் ஏற்படும் காலமே அவதாரகாலம் என்று சொல்லப்பட்டது.

அவதாரத்தின் ப்ரயோஜனம்.

'பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாஶாய ச துஷ்க்ருதாம் । தர்மஸம்ஸ்தாபநார்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே ॥'' ஸாதுக்களின் ரக்ஷணத்திற்காகவும், துஷ்டர்களின் நாஶத்துக்காகவும், தர்மத்தை நிலைநிறுத்தும் பொருட்டும் அந்தந்த யுகத்தில் அவதாரம் செய்கிறேன் என்று [ஸ்ரீகீதா 4-8-ல்] சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இவ்விடத்தில் ஸாதவः என்பதற்கு 'ஸாதவோஹ்யுக்த லக்ஷணாः தத்பரித்ராணமேவோத்தேஶ்யம் । ஆநுஷங்கிகஸ்து துஷ்க்ருதாம் விநாஶः ஸங்கல்பமாத்ரேணாபி ததுபபத்தே:'' [ஶாரீரக மீமாம்ஸை 1 - 1 - 7] அந்தராதிகரண பாஷ்யத்தில், உபாஸகர்களுடைய அநுக்ரஹமே ப்ரதாந ப்ரயோஜநம்; துஷ்டர்களுடைய ஶிக்ஷணம் ஆநுஷங்கிகம்: அதாவது அப்ரதாநமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையினால் 'பரித்ராணாய ஸாதூநாம்' என்கிற விடத்தில் ப்ரதாந ப்ரயோஜநமான ஸாது பரித்ராணத்தை முதலிலே வெளியிட்டு தத்ஸித்யர்த்தம் அப்ரதாந ப்ரயோஜநமான துஷ்டர்களுடைய விநாஶத்தை ஸ்வாமி ஶிஷ்ட ஸமாஶ்ரயண பதத்தாலே பின்னே காட்டியருளினார். இங்ஙனே ஸ்ரீபாரதத்தில் ஸபாபர்வத்தில் பீஷ்மவசநமாக, 'ஸாதூநாம் ரக்ஷணார்தாய துஷ்டாநாம் நிக்ரஹாய ச ...' என்று ஸ்ரீ வ்யாஸரும், ஸ்ரீ பாகவதம் [10 - 2 - 29 - ல்] 'பிபர்ஷி ரூபாண்யவபோத ஆத்மா க்ஷேமாய லோகஸ்ய சராசரஸ்ய । ஸத்த்வோபபந்நாநி ஸுகாவஹாநி ஸதாமபத்ராணி முஹு: கலாநாம் ॥' என்று சுகப்ரும்மர்ஷியும், 'தேவதிர்யங்மநுஷ்யாதி சேஷ்டாவந்தி ஸ்வலீலயா । ஜகதாமுபகாராய ந ஸா கர்மநிமித்தஜா ॥' என்று பராஶர ப்ரும்மர்ஷியும், 'ஸ்வாஹிதேனைவ ... லோகாநாம் ஹிதகாம்யயா ॥' என்று ஸ்ரீ வால்மீகி மஹர்ஷியும் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். ஸாதுக்களுடைய பரித்ராணமாவது, அவர்களுடைய அநுவ்ருத்தி பர்யந்தம் ரக்ஷணம். பகவானுடைய ஸம்ஶ்லேஷத்தை ஸுகமாகவும், அவனுடைய விஶ்லேஷத்தை துக்கமாகவும், அந்தப் பரமாத்மாவின் அதீநமான ப்ராண தாரணத்தையுடையவர்களும் அவனுடன் ஶயநம் ஆஸநம் ஸஞ்சாரம் போஜநம் இவை முதலியவற்றைச் செய்கிறவர்களும், அவனைவிட்டால் க்ஷணமாத்ரத்தையும் கல்பகோடி காலமாய் நினைக்கிறவர்கள், தன் ஸௌந்தர்ய லாவண்ய யௌவநம் முதலிய திருக்குணங்களை

யுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹங்களின் தர்சநத்தையும், தனது ஸௌசீல்யம் முதலிய குணங்களையும் காட்டி ஸுகத்தைத் தருவது. தான் நேராக அவதரித்தாலொழிய இந்த ப்ரயோஜநம் நிறைவேறாதாதலால் இது அவதாரத்திற்கு ப்ரதாந ப்ரயோஜநமாகிறது. இது ஸித்திக்கவேண்டி துஷ்டர்களை சிக்ஷணம் செய்கையினால் அது அப்ரதாநமென்று சொல்லிற்று. 'விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம்' என்ற இடத்திலுள்ள சகாரம் அந்வாசய சகாரம் என்று ஏற்பட்டது. எந்த விடத்தில் இரண்டு ப்ரயோஜநங்களுக்கு ப்ராதாந்யம் சொல்லப்படுமோ அவ்விடத்திலுள்ள சகாரம் ஸமுச்சயார்த்தத்திலும், ஒன்று ப்ரதாநமாய் மற்றொன்று அப்ரதாநமாய் இருக்குமிடத்தில் உள்ள சகாரம் அந்வாசயமென்பதும் சாஸ்த்ரஜ்ஞர்களுடைய நிர்வாஹம். லோகத்தில் க்ருஷீவலன் ஸஸ்யவ்ருத்தியை ப்ரதாந ப்ரயோஜநமென்றெண்ணி அவற்றின் வ்ருத்திக்கு ப்ரதிபந்தகமாயிருந்துள்ள களைகளைப் பிடுங்கி ஸஸ்யங்களை வளரச்செய்தல்போல, பகவான் ஸாதுஜநங்களாகிற ஸஸ்யவ்ருத்தியை முக்யமாகக் கோலி, அவர்கட்கு விரோதிகளான துஷ்டர்களை நிக்ரஹம்செய்து அந்த ஸாதுக்களை ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் "[illegible]" என்கிற ப்ரகாரம் ரக்ஷிக்கிறான். இவ்விதம் அந்த பகவானுடைய ஸர்வாவதாரங்களும் சேதந ரக்ஷணைகாந்தமாயிருக்கிறதென்னுமிடத்தை "[illegible] ॥" என்று ஆழ்வான் வெளியிட்டருளினர். [இதன் தாத்பர்யம் அப்ராக்ருதமாயும் சுபாச்ரயமாயும் நாமத்துக்கு உட்படாததுவையுமான தேவரீரால் பரிக்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிற ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்கள், பக்தர்களைக் காக்கும் பொருட்டேயன்றி வேறு ப்ரயோஜநத்துக்காகவன்று; ஆகையினால் திருமாலிருஞ்சோலையில் கோயில்கொண்டு அழகராய் அவதரிப்பதற்கும், ஆச்ரி

தர்களுடைய ரக்ஷணமே ப்ரதாந ப்ரயோஜநமாயிருப்பதால் ஜ்ஞாந சக்தி ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்யம் முதலிய கல்யாணகுணங்களினால் நிறைந்த ஆச்ரிதரக்ஷணதீக்ஷிதனான தேவரீரையே சரணமடைகிறேன் என்பதாம்.]

இப்படி பகவானுடைய அவதாரங்கள் அநேகங்களில் முக்யமான அவதாரங்கள்பத்து. அவை "மத்ஸ்ய: கூர்மோ வராஹஶ்ச நாரஸிம்ஹஶ்ச வாமந: । ராமோ ராமஶ்ச ராமஶ்ச க்ருஷ்ண: கல்கீ ச தே தஶ ॥" இதையே பட்டர்பிரானும்,

"தேவுடையமீனமாயாமையாயேனமாயரியாய்க்குறளாய்
மூவுருவிராமனாய்க்கண்ணனாய்க்கற்கியாய்முடிப்பான்கோயில்
சேவலொடுபெடையன்னஞ்செங்கமலமலரேறியூசலாடிப்
பூவணைமேற்றுதைந்தெழுசெம்பொடியாடிவிளையாடும்புனலரங்கமே"

என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார்.

(இன்னும் வரும்.)

காடந்தேத்தி. வே. கோபலாசார்யர்,
(கமலாபுரம்.)

ஸ்ரீ:.

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

	ரூ.	அ.	ப.
1. ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்கநாதாசார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யாநத்துடன்)	0	2	0
2. ஸ்ரீ அஹோபிலமடமும், அதன் சிஷ்யர்களின் கர்த்தவ்யங்களும் :—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0
3. ஸ்ரீ சதுஸ்லோகீவிவரணம்	0	2	0
4. ஸ்ரீராமாயணத்தில் விசேஷார்த்தங்கள் ஸ்ரீ. உ.வே. எஸ். கோபாலஸ்வாமி ஐயங்காரால் எழுதப்பட்டது	0	4	0
5. ஆர்யாப்யுதயம் ஸ்ரீ. உ.வே. டி. இ. சடகோபாசார்யர்	0	2	0

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:.

ஸம்ஸ்க்ருத பாஷை.

ஸம்ஸ்க்ருதபாஷா மஹிஷீண நிதராம் ஸாதாரணம் விசே ஷாம்ஸம் விஜ்ஞாபயதி விநீதஸ்ரீரோஹிணி ஸ்ரீநிவாஸதாஸ:

மஹாபண்டிதர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையில் அஜ்ஞ ஜநங்களிற் சிறந்தவனான அடியேன், பண்டித ப்ரகாண்டர்களால் மட்டும் அறியக்கூடிய பெருமை வாய்ந்த ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையைப்பற்றிக் கிஞ்சித் விஜ்ஞாபநம் செய்ய ஆரம்பிக்கிறேன்.

“ப்ராஜ்ஞஸ்ய ஜந்தூனாம் ஸா ஸ்ருத்வா வாச ஸ்ருதா: ஶாஸ்த்ரா: । ஶ்ரவணமாத்ரா தேவ ஹம்ஸ: க்ஷீரமிவாம்பஸி ॥”

என்கிற பாராஶர்யரின் ஸூக்தியை அநுஸரிக்கும் மஹான்கள் எல்லாத் தேசங்களுக்கும் ஆகரமான இவ்வுபந்யாஸத்தில் குணலேசத்தைத்தேடி அவ்வளவிலேயே அடியேன் அவ்யாஜமாய் அநுக்ரஹிக்க வேணுமாய் மிகுந்த வணக்கத்துடன் ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

ஸம்ஸ்க்ருதம் ப்ராயஸ்ஸர்வபாஷோபஜீவ்யம்.

இவ்வுலகில் நடைபெறும் ஸர்வ வ்யவஹாரங்களும் பாஷையையே முக்யமாக ஆஸ்ரயித்து நிற்கின்றன. பாஷையென்பது இல்லாமற்போனால், ஒருவருக்கும் தன் அபிப்ராயத்தை வெளியிட முடியாமற்போவதுடன் ஒன்றும் செய்ய முடியாமலும் போய்விடும். தேவகந்தர்வாதிகளும் பாஷையையே உபஜீவித்து நிற்பதாகத் தைத்திரீய யஜுர்ப்ராஹ்மணம் 2-வது அஷ்டகம் 8-வது ப்ரஶ்நம் 8-வது அநுவாகத்தில், ‘வாசம் தேவா உபஜீவந்தி விஶ்வே । வாசம் கந்தர்வா: பஶவோ மநுஷ்யா: । வாசீமா விஶ்வா

புவநாந்யர்பிதா ॥’ என்கிற வாக்யங்களில் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. ஹிந்தி, கைரனீ, மாஹாராஷ்ட்ரீ முதலிய பல பாஷைகள் வ்யவஹாரத்திற்கு ஸாதநமாய் இருக்கின்றன. இவைகளுக்கு ஸம்ஸ்க்ருதமே நேராகவும் பரம்பரையாகவும், ப்ரக்ருதியா யிருக்கிறது. மாஹாராஷ்ட்ரீ முதலிய பல பாஷைகளில் இருக்கும் ஶப்தங்கள் பெரும்பாலும் ஸம்ஸ்க்ருத ஶப்தங்களை அநுஸரித்து நிற்கின்றன. கீழ்க்கண்ட பாஷைகளிலிருந்து ஸம்ஸ்க்ருத ஶப்தங்கள் ஏற்பட்டனவென்று ப்ரதிபந்தி சொல்வது ஶாஸ்த்ரத்துக்கும் அநுபவத்துக்கும் விருத்தமானது. வரருசியென்னும் மஹர்ஷியினால் செய்யப்பட்ட ப்ராக்ருத ஸூத்ரஜாலத்தில் ‘ஸம்ஸ்க்ருதம் ப்ரக்ருதி’ என்பது நன்கு விளங்குகிறது. அக்ரந்தத்தில், 10, 11.-வது பரிச்சேதங்களில் ‘பைஶாசீ ப்ரக்ருதி: ஶௌரஸேநீ’ ‘மாகதீ ப்ரக்ருதி: ஶௌரஸேநீ’ என்கிற நான்கு ஸூத்ரங்களால் பைஶாசீ மாகதீ யென்னும் பாஷைகளுக்கு ஶௌரஸேநீ என்னும் பாஷை ப்ரக்ருதியென்று நிரூபித்து, 12-வது பரிச்சேதத்தில் ‘ஶௌரஸேநீ ப்ரக்ருதி: ஸம்ஸ்க்ருதம் ஶேஷம் மாஹாராஷ்ட்ரீவத்’ என்கிற மூன்று ஸூத்ரங்களினால் ‘பெரும்பாலும் மாஹாராஷ்ட்ரீ பாஷைக்கொப்பான ஶௌரஸேநிக்கு ஸம்ஸ்க்ருதம் ப்ரக்ருதி’ என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. பின்னும் அக்ரந்தத்தில் சில ஸூத்ரங்களால் ஸம்ஸ்க்ருத ஶப்தங்களிலிருந்து ப்ராக்ருத ஶப்தங்கள் உண்டாகும் விதத்தைச் சுருக்கமாகக் காண்பித்து, ப்ரத்யயம், ஸமாஸம், தத்திதம், லிங்கம், வர்ணம் முதலியவற்றிற்கு விதி ஸம்ஸ்க்ருத வ்யாகரணத்தில் கண்டு கொள்ள வேண்டியதென்கிற அபிப்ராயத்தின் பேரில் கடைசியில் ‘ஶேஷ: ஸம்ஸ்க்ருதாத்’ என்று ஸூத்ரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் ஸம்ஸ்க்ருதம் மாஹாராஷ்ட்ரீ ஶௌரஸேநீ பாஷைகளுக்கு நேராகவும், பைஶாசீ மாகதீ பாஷைகளுக்குப் பரம்பரையாகவும், ப்ரக்ருதியென்றும், ப்ராக்ருதஶப்தங்களைப் பெரும்பாலும் ஸம்ஸ்க்ருத வ்யாகரணத்தைக் கொண்டே நிர்வஹிக்க வேண்டுமென்று ஏற்படுகிறது. ஹிந்தி, பாலீ, நேபாலீ முதலிய

பாஷைகள் நிரூபிக்கப்பட்ட ப்ராக்ருத பாஷாவிகாரங்க ளென்று பாஷாசரித புஸ்தகத்திலிருந்து தெரியவருகிறது. 'ப்ரக்ருதியி ஞலே (ஸ்வபாவத்தாலே) ஆகதம் (ஏற்பட்டது) ப்ராக்ருதம்; அதுவே ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்டு ஸம்ஸ்க்ருத பாவத்தை அடைந்தது என்று ருத்ரட காவ்யாலங்கார வ்யாக்யாதாவான நமிஸாதுவின் வசநம், முன் சொல்லப்பட்ட வருருசி ஸூத்ரங்களுக்கும் '[illegible]' என்கிற ப்ராக்ருத மஞ்ஜரீ முதலிய க்ரந்தங்களுக்கும் விருத்தம். ஸம்ஸ்க்ருதம் என்னும் வ்யவஹாரமானது ப்ரயோக ஸௌஷ்டவ லக்ஷண ஸம்ஸ்காரத்தையாவது வ்யாகரணத்தினல் உண்டுபண்ணப்பட்ட ஶப்த ஶாஸ்த்ரரூபமான ஸம்ஸ்காரத்தையாவது அவலம்பித்து ஏற்பட்டிருக்கவேண்டு மென்று ஸ்ரீமத்ராமாயண வ்யாக்யைகளி லிருந்து தெரியவருகிறது. வ்யாகரண பரம்பரை நித்யமா யிருப்பதால் வ்யாகரண ஸம்ஸ்காரமுள்ள ஸம்ஸ்க்ருதத்திற்கு அநித்யத்வம் ப்ரஸக்தமாகாது. ஸம்ஸ்க்ருத மென்னும் பதம் பங்கஜாதி ஶப்தங்கள்போல் யோகரூடமானபடியால் பாஷாந்தர விஷயத்தில் ஸம்ஸ்க்ருத ஶப்த வ்யவஹாரம் ப்ரஸக்திக்காது. இப்பாஷை தேவலோகத்திலிருந்து வந்ததென்னும் காரணத்தால் '[illegible] ।[illegible] ॥' இத்யாதி ஸ்தலத் தில் பர்த்ருஹரி ஆசார்யதண்டி முதலியோரால் 'தைவீ' என்று வ்யவஹரிக்கப்படுகிறது. சிலர் நாடகாதிகளில் ஶாஸ்த்ர ப்ரகா ரம் ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்டவர்களுக்கே ஸம்ஸ்க்ருத பாஷணம் கண்டி ருப்பதால், ஸம்ஸ்க்ருத பாஷாஶப்தத்தில் கர்மதாரய ஸமாஸம் போல் ஷஷ்டீ தத்புருஷனையும் ஸாதிக்கிறார்கள். இந்த எப் படியாவது இருக்கட்டும். நமிஸாதுவின் வசநம் நிரூபிக்கப்பட் டும் நிரூபிக்கப்படப் போவதுமான ப்ரமாண ஜாலங்களுக்கு விருத்தமானதால் அநுபாதேயம். மஹா பாஷ்யகாரரும் பஸ் பஶையில் '[illegible] [illegible]

[illegible]' என்கிற வாக்யங்களால் ப்ராக்ருதங்கள் ஸம்ஸ்க்ருதாபப்ரம்ஶங்களென்று நிரூபிக்கிறார். ஸம் ஸ்க்ருத ஶப்தங்களுக்கும் அபப்ரம்ஶங்களுக்கும் இருக்கும் ஸாஜாத்யம், நாடகங்களில் ப்ராக்ருத வாக்யங்களையும் அதன் சாயாவாக் யங்களையும் படிக்கும் பண்டிதர்களுக்கு ஸுகமமானதால் இங்கே அதற்கு உதாஹரணங்கள் காண்பிக்கப்படவில்லை. இம்மாதிரியான ஸம்ஸ்க்ருதாபப்ரம்ஶங்களுக்கு வ்யவஹரிப்பவர்களுடைய கர ணங்களின் அபாடவமே காரணம். இவ்வர்த்தத்தை '[illegible] । [illegible] ।' என்கிற க்ரந்தத்தால் பர்த்ருஹரி நிரூபித்திருக்கிறார். இந்த அப ப்ரம்ஶங்களை யாகத்தில் ப்ரயோகிக்கக் கூடாதென்று மஹா பாஷ்யகாரர் கூறியிருக்கிறார். இதனால் ஸர்வஸமயத்திலும் வ்ய வஹரிக்கத்தக்க பாஷை ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையே யென்று வெளி யாகிறது.

ஸம்ஸ்க்ருத பாஷா வ்யாவஹாரிகீ

இப்பாஷை தேஶநியமமின்றி த்ரைவர்ணிகர்கள் எல்லாரா லும் முன் வ்யவஹரிக்கப்பட்ட தென்கிற விஷயத்தில் கொஞ்சம் கூட ஸந்தேஹம் கிடையாது. மநுஸ்ம்ருதியில் அபிவாதந ப்ரத்ய பிவாதநங்கள் '[illegible]' என்று இம்மாதிரியாக ஸம்ஸ்க்ருத வாக்யத்தால் செய்யப்படவேண்டுமென விதிக்கப்பட் டிருக்கிறது. பாணினீயத்திலும் '[illegible]' என்று அஶூத்ரவிஷயமான ப்ரத்யபிவாத வாக்யத்தின் கடைசி அச்சுக்கு ப்லுதம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மஹா பாஷ்யகார ரும் வ்யாகரணத்யயநத்திற்கு ப்ரயோஜநம் சொல்லும் காலத்தில் '[illegible] ।[illegible]' என் கிற வாக்யத்தால் ப்ரத்யபிவாத வாக்யத்தில் ப்லுதப்ரயோகம்

அறியாதவர்களை ஶாஸ்த்ரப்ரகாரம் அபிவாதநம் செய்யக்கூடாதென்று கூறியிருக்கிறார். இக்காலத்திலும் அபிவாதநம் செய்யும்பொழுதும் பெரியோர்கள் ஶிஷ்யாதி விஷயத்தில் ப்ரத்யபிவாத ப்ரயோகம் செய்வதைக் காண்கிறோம். பின்னும் மநுஸ்ம்ருதியில் ‘ப்ராஹ்மணம் குஶலம் ப்ருச்சேத் க்ஷத்ரபந்துமநாமயம் । வைஶ்யம் க்ஷேமம் ஸமாகம்ய ஶூத்ரமாரோக்யமேவ ச ॥’ என்கிற ஶ்லோகத்தால் ப்ராஹ்மணாதிகளின் ஸமாகம காலத்தில் குஶலாதி ப்ரஶ்நம் செய்யவேண்டுமென விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. குல்லூக பட்டர் இப்பத்ய வ்யாக்யாநத்தில் ‘குஶலக்ஷேம ஶப்தங்களும், அநாமயாரோக்ய பதங்களும் ஒரே அர்த்தத்தை உடையனவா யிருப்பதால் ஶப்த விஶேஷத்தை உச்சரித்தலே மநுவுக்கு அபிமத’ மென்று எழுதுகிறார். இதனால், முன் ஸம்ஸ்க்ருத ஶப்தங்கள் வ்யவஹாரத்தில் இருந்தன வென்று தெரியவருகிறது. ‘யஃ கஶ்சித் கஸ்யசித் தர்மோ மநுநா பரிகீர்த்திதஃ । ஸ ஸர்வோऽபிஹிதோ வேதே ஸர்வஜ்ஞாநமயோ ஹி ஸஃ ॥’ என்கிற பத்யத்தாலே மநுஸ்ம்ருதி வேதமூலகமென்று ஏற்படுகிறபடியால் ஸம்ஸ்க்ருத ஶப்தங்களால் வ்யவஹாரம் வேதாநுக்ருஹீதமென ஊஹிக்கப்படுகிறது. கௌதம தர்ம ஸூத்ரம் முதலிய தர்மஶாஸ்த்ரங்களில், பிக்ஷை வாங்கும் காலத்தில் ப்ராஹ்மண ப்ருஹ்மசாரி முதலியோர்க்கு ‘பவதி பிக்ஷாம் தேஹி’ முதலிய வாக்யங்களின் உச்சாரண விதியும் முன்சொல்லியதையே த்ருடப்படுத்துகிறது. பாணிநி, தூரத்திலிருந்து விஷயத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக ப்ரயோகிக்கப்பட்ட வாக்யத்தின், கடை அச்சுக்கு ‘தூராத்தூதே ச’ என்கிற ஸூத்ரத்தால் ப்லுதம் விதித்திருப்பதும் ஸம்ஸ்க்ருத ஶப்தத்தால் வ்யவஹாரத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது. பின்னும் அவர் ‘ப்ராசாம் உதீசாம்’ முதலிய பதங்களைச் சொல்லி அவரவர்கள் மதத்தை உபந்யஸித்திருக்கிறார். அவரால் ஸங்கீர்த்தநம் செய்யப்பட்டவர்களின் க்ரந்தம் ப்ரத்யக்ஷாகோசரமா யிருப்பதால் அவர்கள் செய்திருக்கும் ஸம்ஸ்க்ருத வ்யவஹாரமே இவ்வித உபந்யாஸத்திற்குக் காரணமென்று

பாஶ்சாத்ய விமர்ஶகர்கள் அபிப்ராயப்படுகிறார்கள். மஹாபாஷ்யத்தைப் பராமர்ஶிக்குங்கால் ஸம்ஸ்க்ருதம் வ்யாவஹாரிகமெனத் தெரியவருகிறது. அப்பாஷ்யத்தில் பஸ்பஶையில் வ்யாகரணத்யயநத்திற்கு ப்ரயோஜநம் சொல்லுங்காலத்திலிருக்கும் ‘யஸ்து ப்ரயுங்க்தே குஶலோ விஶேஷே ஶப்தாந் யதாவத் வ்யவஹாரகாலே । ஸோऽநந்தமாப்நோதி ஜயம் பரத்ர வாக்யோகவித் துஷ்யதி சாபஶப்தைஃ ॥’ என்கிற க்ரந்தத்தால் வ்யவஹாரகாலத்தில் வ்யாகரணத்தை ஸ்மரித்து ஸாது ஶப்தங்களை ப்ரயோகிப்பதற்கு அப்யுதய ரூபமான பலம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் பாஷ்யகாரர் காலத்திலிருந்தவர்கள் வ்யாகரணாத்யயந மில்லாமலே ஸம்ஸ்க்ருதத்தால் வ்யவஹரித்தாரக ளென்று ஏற்படுகிறது. பின்னும் அதே பஸ்பஶையில் ‘ஶவதிர்கதிகர்மா கம்போஜேஷ்வேவ பாஷிதோ பவதி விகார ஏநமார்யா பாஷந்தே ஶவ’ என்ற க்ரந்தத்தில் பாஷதாதுவை உபயோகப்படுத்தி யிருப்பதனாலும் இவ்வர்த்தம் ஸ்பஷ்டமாகிறது. ‘ஜகத்வாசித்வாத்’ என்கிற ஸூத்ர பாஷ்யத்தில் பாலாக்யாரத்தாது விஷயத்தில் அஜாதஶத்ருவுக்குத் தனக்கு அபிமதமான ‘ஜ்ஞபி’ என்னும் ஆதேஶத்தின் விகல்பத்தை த்ருடப்படுத்துவதற்காக வையாகரண ஸூத்ரஸம்வாதம் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அங்கிருக்கும் பாஷ்யம் இவ்விதம்:— “ஏவம் ஹி கஶ்சித் வையாகரணஸூத்ரம் ஏகஸ்ய ஶப்தஸ்ய ப்ரவே[illegible] இதி. ஸம்ப்ரதி ஸூத்ரம் [illegible] ப்ராஹ இதி. வையாகரண ஸூத்ரம் [illegible] இதி. ஸம்ப்ரதி ஸூத்ரம் ப்ராப்திஜ்ஞா தேவாநாம் ப்ரியஃ [illegible] இதி. வையாகரண ஸூத்ர [illegible] இதி. ஸம்ப்ரதி ஸூத்ரம் [illegible] நேதி வக்தவ்யம்” ஸூத்ர ஶப்த நிஷ்பத்தி விஷயத்தில் வையாகரண ஸூத்ரங்களின் அபிப்ராய பேதத்தை நன்கு விளக்கிக்காட்ட கையட வ்யாக்யாநம் காண்பிக்கப்படுகிறது

அஃது இவ்விதம்:—'வ்ருத்தவ்யவஹாரே இதி. ஸாதீரேவ வ்ருத்த வ்யவஹாரஜ்ஞாநாதி நகவா வாயஸ்ரணா ஸித்திர்வ்யுத்பத்தி:. வ்யாஸிதகவா டீகெஷிணாஹ. சஹொநாவகூதி. வெகு உத இதி யத்ர டிம்வஸ்ய ஸம்ஜ்ஞா வஜாயாஹ வாஶபவ இதிகேவா கூதூ வூதிவாடிநாயாஹ வூராஶக்தெநதி. வஷத சூவஹதீ 'ஷஷ' வூர்ண இத்ய வாஹஹஊ வவநாக கதஸி 'மதூஷ' வஷக்ரூ வகாரஸ்யா நக்ஷ வஷ வ்யாய்யக வாதகநெந்து ஈயவாஹஸ்ய ஈயவூராணாக வஷத இதிஸம்ஜ்ஞகி'. இக்ரந்தத்தால் பாஷ்யகாரர் காலத்தில் ஸம்ஸ்க்ருத ஶப்தங்களால் இவ்வித வ்யவஹாரம் நடந்தேறியதெனத் தெரியவருகிறது. பின்னும் வ்யவஹாரத்திற்கு அநுகுணமாய்க் காணப்படும் பாஷ்யங்களும் நிரூபித்த அர்த்தத்தில் ஹஸ்தாவலம்பநமாயிருக்கின்றன. தார்க்கிகர்கள் 'ஶக்திக்ரஹம் வ்யாகரணோபமாந கோஶாப்த வாக்யாத் வ்யவஹாரதஶ்ச। வாக்யஸ்ய ஶேஷாத் விவ்ருதேர் வதந்தி ஸாந்நித்யத: ஸித்தபதஸ்ய வ்ருத்தா:॥' என்றும் காரிகோபந்யாஸ பூர்வமாக வ்யவஹாரத்திலிருந்து சக்தி க்ரஹோத்பத்தியை இவ்விதம் நிரூபிக்கிறார்கள். 'கடமாநய கடமாநய' என்று இம்மாதிரியான ஶப்தங்களால் ப்ரயோஜக வ்ருத்தனால் ஏவப்பட்ட ப்ரயோஜ்ய வ்ருத்தனுக்குக் கடாநயநாதியில் ப்ரவ்ருத்தியைப் பக்கத்திலிருக்கும் பாலன் கண்டு க்ரமமாகக் கடாதிபதங்களுக்கு கவசாத்யர்த்தத்தில் சக்தியை க்ரஹிக்கிறானென்று. இதனால் வ்யவஹாரத்தாலேயே முன் ஸம்ஸ்க்ருத ஶப்தங்களுக்கு அர்த்தம் பாலர்களால் பெரும்பாலும் அறியப்பட்டதே தவிர, இப்போதுபோல் க்ரந்தபடநத்தாலே மாத்ரம் அறியப்படவில்லையென்று தெரிகிறது. இதுவரையில் ஶாஸ்த்ர க்ரந்தங்கள் வ்யவஹாரத்துக்கு ப்ரமாணமாகக் காண்பிக்கப்பட்டன. இனி அதற்கு உபஷ்டம்பகமான காவ்யங்கள் உதாஹரிக்கப்படுகின்றன.

ஸ்ரீநிவாஸ தாதாசார்யர்.

(இன்னும் வரும்.)

ஸ்ரீ:

நிலத்து மொழிகளும் வடமொழி மாணவர்களும்.

"நிலத்து மொழிகளும் நடுத்தரப் பள்ளிக்கூடங்களிற் பயிலும் வடமொழி மாணவர்களும்" என்னும் தலைப்பின் கீழ்ச் செந்தமிழ் பத்திரிகையின் சென்ற ஐப்பசி மாதத்திய ஸஞ்சிகையில் வரையப்பட்டிருக்கும் வ்யாஸம் கவனிக்கத்தக்க விஷயம். பள்ளிக்கூடங்களில் வித்யைகள் முழுவதும் ஆங்கிலத்திலேயே கற்றுக்கொடுக்கப்படுகின்றன; ஸ்வதேஶபாஷைகள் அப்ரதாநமாயிருக்கின்றன. சில வருஷங்களாய் மேல்படிப்புக்கு இவைகளைக் கட்டாயப் பாடங்களின் கோடியிலிருந்து நீக்கிவிட்டார்கள் என்பது யாவருக்கும் தெரியும். இதனால் தேசீய பாஷைகள் மதங்கள் முதலியவைகளில் நம்மவர்க்கு அந்ய தேசத்தவர்களைப்போல் வரவர அறிவு குறைந்து வருவதையும் காண்கிறோம். ஆயினும் பூர்வவாஸனையினால் அபிமாநம் மாத்ரம் இந்த தலைமுறையில் கொஞ்சம் நடையாடுகிறது. சிறுவர்களுக்கோவென்றால் அத்யந்தம் அந்யதேசவித்யை, நடையுடைய பாவனைகள், ருசிகள், உபதேசங்கள், இவைகளில் மாத்ரம் ஸம்ஸர்க்கமும் அபிநிவேசமும் வளர்ந்து, 'நம்முடைய பாஷை நம்முடைய மதம் நம்முடைய உயர்ந்த ஆசாரம்' என்கிற அபிமாநம் ஜநிக்கக்கூட ஆஸ்பதங்கள் இல்லாத நிலைக்குத் தற்காலத்திய படிப்பின் நிலைமை வந்திருக்கிறது. ஆகையால் செந்தமிழில் இவ்விஷயத்தைப் பற்றிப்பொதுவாய் உரைத்திருப்பதை நாமும் அங்கீகரிக்க வேண்டியது அவஶ்யம் தான்.

ஆகிலும் அப்பத்ரிகையில் ஸ்கூல் பைனல், (School Final) பரிக்ஷைக்குப் படிக்கும் மாணவர்களில், ஸம்ஸ்க்ருதத்தை ஒரு விஶேஷப் படிப்பாகப் பயிலுமவர்களையும் கட்டாயப்படுத்தித் தமிழிலும் பரிக்ஷைகொடுக்கச் செய்யவேண்டுமென்று வற்புறுத்தியிருப்பதும், அதற்கு ஆதாரமாகச் சொல்லியிருக்கும் கக்ஷிகளும், பள்ளிக்கூடப் படிப்பின் நிலையையுணர்ந்து நிஷ்பக்ஷபாத

மாகச் சொன்னதாகக் காணப்படவில்லை. நிர்விவாதமான விஷயங்களிலும், அதற்கென்று கக்ஷிகளும் வாதங்களும், அதிலிருந்து ஆக்ரஹங்களும் விபரீதங்களும் ஏற்படுவது, நம் தேசத்துக்கும் மதத்துக்கும் மிகவும் ஸாதாரணம். கீழ் சொன்ன வ்யாஸத்தில் "ஆங்கிலமும் வடமொழியும் பயின்றோர் 'நிலத்து மொழியில் தமக்குப் பேசவும் எழுதவும் அவ்வளவு வலிமை இல்லை' என்று சொல்லுவதை நேற்றுப் பார்த்தோமே" என்றும், மற்றும் ஸம்க்ருதாபிமானிகள் 'நிலத்து வழங்கும் மொழிகளின் (தமிழ்முதலியன) வளர்ச்சிக்கு முட்டுக்கட்டைகள் போட்டுவருகின்றனர்' என்றும் வடமொழியை பிராமணரே பெரும்பாலும் கற்கின்றனராயினும் அதனால் 'உலகத்துத் தொழில் முயற்சி முதலியவைகளுக்கு ஒருவித உபகாரமும் இல்லை' என்றும், அது நிலத்து மொழியின் வளர்ச்சிக்கு இடையூறு செய்வது' ஆகுமென்றும், அவர்களுக்கு தமிழில் பரிக்ஷை வேண்டாமென்றால் 'ஒரு வகுப்பாருக்கென்று ஒரு விலக்கு ஏற்படுத்த விரும்புவது நாட்டின் நன்மையைப் பெரிதும் கெடுத்துவிடும்' என்றும், இப்படிப் பலவித தர்க்கங்கள் காணப்படுகின்றன. நாட்டில் பிராமண த்வேஷமும் அதனடியாக ஸம்ஸ்க்ருத த்வேஷமும் வளர்ந்து வருவது ப்ரஸித்தம். ப்ரஸ்தாப வ்யாஸமும் அதை ஒருவாறு ஆமோதிக்கிற மாதிரி இருக்கின்றது. ஸம்ஸ்க்ருதம் படித்ததினாலோ நம்மவர்க்குத் தமிழில் பேசமுடிகிறதில்லை? ஸம்ஸ்க்ருத வாஸனையேயில்லாமல் தமிழைக் கட்டாயப் படிப்பாகக் கொண்டு பி.ஏ. முதலிய பட்டங்கள் பெற்று உயர்ந்த பதவிகளிலிருப்போரில் எவ்வளவு பெயர்கள் தமிழில் பேசவும் எழுதவும் சக்தியுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள்? காங்க்ரஸ் பிரமுகர்கள் தமிழில் ப்ரஸங்கிக்க முயல்வதைக் காண்கின்றோம். அவர்களில் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் மாத்திரம் காலேஜில் பயின்ற ஸ்ரீமான் ஸத்ய மூர்த்தி ஐயர் தட்டுத்தடங்கலில்லாமல் தமிழில் வெகு உபந்யாஸங்களை ஊரூராய்ச் செய்துவருகின்றதை காணோமோ? 'தமிழில் பேசமுடியவில்லை, வெட்கமாகத் தானிருக்கிறது. என்னசெய்வது?' என்று கரைந்த தமிழ் பி. ஏக்களையும் காணோமோ? பிராமணரே பெரும்பாலும் தென் இந்தியாவில் வடமொழி பயிலுவதைப்பற்றியே அவர்களுக்குத் தமிழ் நிர்ப்பந்தம் செய்ய வேண்டுமென்பது அந்த வ்யாஸத்தின் கருத்துப்போலும்! மற்றவர் ஸம்ஸ்க்ருதம் படிப்பதை யார் தடுத்தார்? படிக்கத்தான் ப்ரஸக்தி

உண்டோ? படிப்பவனுக்கு அதிகச்சுமை யென்றால் ஸம்ஸ்க்ருதத்தைவிட்டுவிட்டும் என்பதா விடை? ஆனால் நிர்ப்பந்தத்தாலோ அல்லது வேறு முகாந்தரத்தைக் கொண்டோ வடமொழிப் பயிற்சியைக் குறைக்க முயல்வதுதான் ந்யாயமோ? தற்காலத்திய உலகத்துத் தொழில் முயற்சியை மாத்திரம் பார்த்தால் தமிழும் அதற்கு இன்றியமையாததா வென்பது நிச்சயம். ஸம்ஸ்க்ருதம் தமிழுக்கு முட்டுக்கட்டை யென்பது முற்றிலும் வேரற்ற வாதம். மற்றும், பகவான் பேரும் உருவமுமில்லாத பாழாகிய ப்ரக்ருதியில் அநுப்ரவேசித்து "[illegible]" என்னும்படியான விசித்ரமான ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைச் செய்வதுபோல, ஸம்ஸ்க்ருத ஸம்பந்தமே தமிழுக்கு ஏற்றத்தையும் இனிமையையும் கொடுத்துள்ளது. மணிப்ரவாள நடையைப் பரிசயம் பண்ணினவர்களுக்கு இச்சுவை நன்கு விளங்கும். ஆனால் தமிழின் ஸாரங்களை யெடுத்து ஸம்ஸ்க்ருத பாஷை உண்டாக்கப்பட்டதென்று கூறும் தமிழபிமானிகளும் உண்டு! ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாகிய நமக்குத் தமிழ்ப் பாஷை மிகவும் உபாதேயமானது. "இவர்கள் (ஆழ்வார்கள்) மகிழ்ந்து பாடும் செய்ய தமிழ் மாலைகள் நாம் தெளியவோதித் தெளியாத மறைநிலங்கள் தெளிகின்றோமே" என்றல்லவோ ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச்செய்தார். தவிரத்தான் பிறந்து வளர்ந்து புழங்கிவரும் பாஷையில் யாருக்குத்தான் அபிமானமிராது? இவ்வபிமானத்துக்கு அடையாளம் ஸம்ஸ்க்ருத த்வேஷம்தானோ?

ஆகையால் 'நிலத்து மொழி' யபிவிருத்தியாகவேண்டுமானால் பள்ளிக்கூட பாடங்களெல்லாவற்றையும் நிலத்து மொழியில் கற்பிக்கவேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்வதனால் தான் ஆகவேண்டும். அஃதன்றிச் சிறுவர்களை வீண் நிர்பந்தங்களுக்குள்ளாக்குவது தகாது. அதன்நிமித்தமாக வடமொழிப் பயிற்சியைத் தடுப்பதும் அநுசிதம். இந்தியாவில் தமிழ்ப்ரதேசங்களொழிய மற்றெங்கும் வடமொழிப்பயிற்சியே ஒருவனுடைய உண்மையான பயிற்சிக்கு அறிகுறியென்று கருதப்படுகிறது. நாகரீகம் படைத்த உலகெங்கும் ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையைப் புகழாதவரில்லை. த்வேஷபுத்தியால் யாது கூறினும் ஸம்ஸ்க்ருதமும் வைதிகமதமுமே பல நூற்றாண்டுகளால் அன்னியரால் சூறையிடப்பட்ட இத்தேச ஜனங்களின் மர்யாதையையும் ஸ்வரூபத்தையும் காப்பாற்றிவருகின்றன வென்பதை யாவரும் மறுக்க முடியாது. இத்தேவபாஷாபிவ்ருத்தியை நாடி அதற்குத் தக்க ப்ரயத்னங்களையும் செய்யவேண்டியது ஒவ்வொரு ஆஸ்திகனுடைய கடமையாகும்.

புரசைபாக்கம். என். ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்.

இயற்பா.

போய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

முதல் திருவந்தாதி.

(முன் ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி.)

26. எழுவார் விடைகொள்வா ரீன்துழா யானை
வழுவா வகைநினைந்து வைகல்—தொழுவார்
வினைச்சுடரை நந்துவிக்கும் வேங்கடமே வானோர்
மனச்சுடரைத் தூண்டும் மலை.

(இ-ள்.) எழுவார் - (தாம் பெறவேணு மென்று கையேற்கிற செல்வம் கைப்பட்டவுடனே எம்பெருமானைக்) கைவிட்டுப் போகின்றவர்களும், விடை கொள்வார் - (எம்பெருமானை அநுபவித்தலை விரும்பாமல் தமது ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையே விரும்பி அவ்வெம்பெருமானை மீண்டும் கண்ணெடுத்துப் பாராமல்) விடைபெற்றுக்கொண்டு போமவர்களும், ஈன் - இனிய, துழாயானை - திருத்துழாயை அணிந்தவனான திருமாலை, வழுவா - ஒருநாளும் விட்டு நீங்காமல் (கிட்டி நின்று), வகை - (அப்பெருமானை அநுபவிக்க வேண்டிய) வழியை, நினைந்து - ஆராய்ந்து, வைகல் - எல்லாக் காலமும், தொழுவார் - அநுபவிப்பவர்களும், (ஆகிய இந்த மூவகையான அதிகாரிகளுடைய) வினைச்சுடரை - (அவரவர் வேண்டுகின்ற புருஷார்த்தங்கட்குத் தடையான) தீவினையாகிய நெருப்பை, நந்துவிக்கும் - (உருத்தெரியாதபடி) அவிக்கச்செய்கின்ற, வேங்கடமே - திருவேங்கடமலையே, வானோர் - (தீவினையின் சம்பந்தமே என்றுமில்லாத) நித்திய ஸூரிகளுடைய, மனம் - திருவுள்ளமாகிற, சுடரை - விளக்கை, தூண்டும் - (அப்பெருமானுடைய சீலாதி குணங்களிலே சிரத்தையை வளர்த்து) தூண்டுகின்ற, மலை - மலையாகும்; (எ-று.)

"எல்லோரும் தமது மனம் பொருந்த எம்பெருமானை அநுபவிப்பது பரமபதத்திலன்றோ?" என்ன, அந்தப் பரமபதத்தில் வாழ்கின்ற நித்திய ஸூரிகளும் அப்பெருமானது சீல குணத்தை எப்போதும் அநுபவிப்பது இங்குத் திருமலையிலேதான்; அல்லாமலும் வராஹாவதாரம் முதலிய அவதாரங்கட்குப் பிற்பட்டுப் போனவரும் இழக்காம லிருக்கும்படி திருமலையிலே தனது சீல குணம் தோன்றக் கிட்டியுள்ளா னென்கின்றா ரென்க. பகவானைச் சரணம் புகுகின்ற அதிகாரிகள் மூவர்; அவராவார்: 1. ஐச்வர்யம் வேணுமென்று வேண்டுகின்ற ஐச்வர்யார்த்திகள்; 2. 'ஆத்மாநுபவமே போதும்; கடவுளே! உன்னை அநுபவிப்பது எமக்கு வேண்டா' என்று மீண்டும் கடவுளைக் காணவேண்டாதபடி, இறுதியாக அப்பெருமானிடத்தில்

விடைபெற்றுக்கொண்டு போகின்ற கைவல்யார்த்திகள்; 3. எம்பெருமானைப் பிரியாமல் எப்போதும் அவனுடனேநின்று அநுபவிப்பதையே வேண்டுபவரான பகவச்சரணார்த்திகள்; என இவர்; இவர்களை முறையே ஆழ்வார், 'எழுவார் விடைகொள்வா ரீன்துழாயானை.........வைகல் தொழுவார்' என்றார். ஐச்வர்யார்த்திகளைக் குறிக்குமிடத்து நம்மாழ்வார் 'போற்றியென்றேற் றெழுவர்' என்று அருளிச்செய்தது இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. ஐச்வர்யார்த்திகளை, இழந்த செல்வத்தை மீண்டும் பெற விரும்புகின்ற ப்ரஷ்டைச்வர்ய காமர், புதிதாகச் செல்வத்தை வேண்டுகின்ற அபூர்வைச்வர்ய காமர் என இருவராக்கி, எம்பெருமானைத் தாம் வேண்டுகின்ற புருஷார்த்தங்களுக்கு இடையூறான பாபத்தைப் போக்கிக்கொள்ள நால்வகை யதிகாரிகளும் திருமலையில் வந்து சேர்கின்றனரெனக் கூறுவது மொன்று. மீட்சியில்லாமையாலே எம்பெருமானிடத்து விடைகொண்டு போவதையே ஸ்வபாவமாக வுடையவர்களென்று கைவல்யார்த்திகளைக் குறித்தார். (உக)

27. மலையாற் குடைகவித்து மாவாய் பிளந்து
சிலையால் மராமரமேழ் செற்றுக்—கொலையானைப்
போர்க்கோ டொசித்தனவும் பூங்குருந்தம் சாய்த்தனவும்
கார்க்கோடு பற்றினான் கை.

(இ-ள்.) (இந்திரன் பெருஞ்சினங்கொண்டு பெருமழையைப் பொழிவிக்க, அதனைத் தடுப்பதற்காக), மலையால் - கோவர்த்தன மென்ற மலையைக் கொண்டு, குடை கவித்து - குடையாகப் பிடித்தும், மா வாய் பிளந்து - குதிரைவடிவங் கொண்டுவந்த கேசி என்னும் அசுரனது வாயைப் பிளந்தும், சிலையால் - வில்லைக்கொண்டு, மராமரம் ஏழ் - ஏழு ஆச்சாமரங்களை, (ஸுக்ரீவனுக்கு நம்புதல் உண்டாகுமாறு) செற்றும் - அழித்தும், (இச்செயல்களோடு நிற்காமல்), கொலை - கொல்லுந் தன்மை வாய்ந்த, யானை - குவலயாபீடமென்னும் யானையினது, போர் கோடு - போர்செய்வதற்கு உதவியாயிருந்த தந்தத்தை, ஒசித்தனவும் - பிடுங்கினவையும், பூ குருந்தம் - பூவோடு கூடிய குருந்தமரத்தை, சாய்த்தனவும் - (வேர்பறியுண்டு கீழேவிழும்படி) தள்ளினவையும்,—கார் - (குளிர்ந்து முழங்குவதில்) மேகத்தை ஒத்திருப்பதான, கோடு - சங்கத்தை, பற்றினான் - (தனது ஸௌகுமாரியத்துக்குத் தகாதிருந்தும்) வருந்திக் கைகொண்டிருப்பவனுமான எம்பெருமானது, கை - திருக்கைகளேயாகும்; (எ-று.)

இங்குத் திருமலையில் எழுந்தருளியிருக்கிற திருவேங்கட முடையானுடைய திருக்கைகளை அநுசந்தித்த ஆழ்வார், அவை மிகவும் ஸுகுமாரமாக இருந்தும், அவதாரங்களில் பெரிய வீரச்செயல்களை யெல்லாம் எதிரும் வருத்தமின்றிச் செய்தனவே! என்று ஈடுபட்டு, வீரப்பாடுதோன்ற அவை விளங்குவதை யாவரும் காணலாமென்கிறார். எம்பெருமான் திருக்கையிலேயுள்ள சங்கத்திற்கு மேகம்பற்றியுள்ள சங்கை இல்பொருளுவமையாகக் கூறியதாகக் கருத்துரைத்தது மொன்று. (உஎ)

28. கைய வலம்புரியும் நேமியும் கார்வண்ணத்
தைய மலர்மகள்நின் ஆகத்தாள் — செய்ய
மறையான்நின் உந்தியான் மாமதிள்மூன் றெய்த
இறையான்நின் ஆகத் திறை.

(இ - ள்.) கார் - மேகம் போன்ற, வண்ணத்து - வடிவையுடைய, [illegible] புரியும் - (ஸ்ரீ பாஞ்சசன்னியம் என்கின்ற) வலம்புரிச்சங்கமும், நேமியும் - (சுதரிசன மென்கின்ற) திருவாழியும், கைய - (உன்னுடைய) கையிலுள்ளன; மலர் மகள் - அலர்மேல் மங்கையானவள், நின் ஆகத்தாள் - உன்னுடைய திருமார்பை விட்டுப் பிரியாமலிருக்கின்றாள்; செய்ய மறையான் - (உன்னை உள்ளபடி காட்டும்) சேர்மையுள்ள வேதத்தை யுடையவனான பிரமன், நின் உந்தியான் - (உனது) நாபீகமலத்தி லிருக்கிறான்; மா - பெரிய, மதிள் - (முறையே இரும்பு பொன் வெள்ளி என்பவற்றாலாகிய) மதிளையுடைய, மூன்று - திரிபுரத்தை, எய்த - (எரிந்துபோம்படி) அம்பு தொடுத்துவிட்ட, இறையான் - ஈசுவராபிமானமுள்ள உருத்திரன், நின் ஆகத்து - உனது திருமேனியின் ஏகதேசத்தைப்பற்றி யிருத்தலால், இறை - ஈசுவரத்துவமுள்ளனானான்; (எ - று.)

ஆழ்வார் திருமலையிலே எழுந்தருளியிருக்கிற திருவேங்கட முடையானை நோக்கி 'உனது திருமேனியிலே அழகும் ஐச்சுவரியமும் சீலம் முதலிய குணங்களும் நிழலிட்டுத் தோன்றுமென்கின்றாரென்க. முதல் மும்மூர்த்திகளில் பிரமன் உருத்திரன் என்ற மற்றையிருவருக்கும் முதன்மையுண்டாகுமாறு திருநாபியிலும் திருமேனியின் வலப் பக்கத்திலும் இடங்கொடுத்திருப்பது உனது சீர்மைக்குண மென்பது பின்னிரண்டடியின் கருத்து. மாமதிள் மூன்றெய்த இறையான் - கோள்சொல்லிப் பெயர்படைப்பாரைப் போலே ஊரைச்சுட்டுப் பேரைப்படைத்தானென்றபடி. இறை என்பதற்கு 'ஏகதேசத்தில்' எனப்பொருள் கொண்டு, இறையான் நின் ஆகத்து ஏகதேசத்திலே உளன் என்று வினைவருவித்து முடிப்பினுமாம். (௨௮)

29. இறையும் நிலனும் இருவிசும்பும் காற்றும்
அறைபுனலும் செந்தீயு மாவான் — பிறைமருப்பின்
பைங்கண்மால் யானை படுதுயரம் காத்தளித்த
செங்கண்மால் கண்டாய் தெளி.

(இ - ள்.) இறையும் - (பரமபதத்தில் ஸர்வ ஸ்வாமித்துவம் தோன்றும்படி எழுந்தருளி யிருக்கிற) ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனும், — நிலனும் - பூமியும், இரு விசும்பும் - பரவிய ஆகாசமும், காற்றும் - வாயுவும், அறை புனலும் - (அலை) எறிகிற ஜலமும், செந்தீயும் - சிவந்த நிறத்தையுடைய அக்கினியும், (ஆகிய பஞ்சபூதங்களால் ஆகிய லீலாவிபூதியை), ஆவான் (உம்) - சேஷமாக வுடையவனுமாகிய எம்பெருமானே, — பிறை மருப்பின் - பிறைபோலேயிருக்கிற தந்தமும், பைங்கண் - பசுமையான கண்களுமுள்ள, மால் - பெரிய, யானை - ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுடைய, படு - (முதலையின் கையிலே அகப்பட்டுப்) பட்ட, துயரம் - துக்கத்தை, காத்து - போக்கி, அளித்த - (அவ்யானை

யின் கையிலிருந்த தாமரை மலர்களைத் திருவடிகளிற் பணிமாறுவித்து) இரட்சித்தருளின, செம் கண் - (வாற்சல்யத்தைத் தெரிவிக்குமாறு) சிவந்த திருக்கண்களையுடைய, மால் கண்டாய் - திருமாலாவன்; தெளி - (நெஞ்சே! நீ இதனை நன்றாக) அறிந்துகொள்; (எ - று.)

நித்திய விபூதி [பரமபதம்] லீலாவிபூதி [இந்த ப்ரபஞ்சம்] என்ற இருவிபூதிகளுக்கும் தலைவனாயிருக்கிற எம்பெருமானுடைய பெருமையைப் பார்த்துப் பின்வாங்காமல் அவ்வெம்பெருமான் அடியவர் விஷயத்தில் பேரன்பு கொண்டு அரை குலையத் தலைகுலைய ஓடிவந்து தோன்றும் பெரும்பித்தனாய்ப் பரதந்த்ரனா யிருப்பானென்று புத்திபண்ணியிருப்பா யென்று தம்மனத்தை நோக்கி உபதேசிக்கின்றாரென்க. இதனால் எம்பெருமானது தன்மையை அறிந்து அவனடிமை கொள்ளும்போது விலக்காதிருப்பதே வேண்டுவது: அவனை அடைய வேறு உபாயம் வேண்டுவதில்லை; அவன் தானாகவே அடிமைகொள்வானென்பது புலப்படும். இப்படி அவன் தானாகவே அடிமை கொள்ளுபவனாயிருக்க, ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வான் 'ஆதிமூலமே!' என்றது அதற்குள்ள வாசனையாலே யென்பர். மால் - அடியார்கள் பக்கல் பித்துக்கொண்டவன்: கண்டாய் - முன்னிலை யசைச்சொல். (௨௯)

30. தெளிதாக வுள்ளத்தைச் செந்நிறீஇ ஞானத்
தெளிதாக நன்குணர்வார் சிந்தை — எளிதாகத்
தாய்நாடு கன்றேபோல் தண்டுழாயா னடிக்கே
போய்நாடிக் கொள்ளும் புரிந்து.

(இ - ள்.) (ஐம்புலன்களில் மேய்வதினால் உண்டான கலக்கம் நீங்கும்படி), உள்ளத்தை - மனத்தை, தெளிது ஆக - தெளிவையுடையதாம்படி, செந்நிறீஇ - செவ்வனே நிறுத்தி, [ஐம்பொறிகளை வெல்லப்பாராமல் எம்பெருமான் பக்கலிலே மனத்தை மூட்டி], ஞானம் - விசுத்தமான பக்தியாலே, தெளிது ஆக - ('நாம் அடிமை; அவன் தலைவன்' என்கிற) தெளிவு உண்டாகும்படியாக, நன்கு - நன்றாக, உணர்வார் - உணர்ந்திருப்பவர்களுடைய, சிந்தை - மனமானது, — எளிதாக - வருத்தமில்லாமல், (பெரிய பசுத்திரளின் இடையில்) தாய் - தன் தாயை, நாடு - தேடிக்கொண்டு கிட்டுகிற, கன்றேபோல் - கன்றைப்போல, தண் துழாயான் - குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலையை அணிந்த எம்பெருமானுடைய, அடியே - திருவடிகளையே, புரிந்து - விரும்பி, (வேறொன்றையும் நாடாமல்), போய் —; நாடி - தேடி, கொள்ளும் - தானே சேரும்; (இது நிச்சயம்); (எ - று.)

மனத்தையடக்கி எம்பெருமானோடு தமக்குள்ள உறவையறிந்திருப்பாருடைய மனமானது, பல பசுக்களின் இடையில் தனது தாயையே நாடிப் பதிக்கொண்டு செல்லும் கன்றுபோல மற்றெவரையும் ஆச்ரயிக்காமலும் ஐம்புலன்களிலும் செல்லாமலும் அவ்வெம்பெருமானையே பற்றிக்கொண்டு மிக்க அபிநிவேசத்துடன் சென்றுவிடு மென்பதாம். ஞானத்தெளிதாக என்று பிரித்துப் பொருள் கூறுவது மோனைத்தொடைக்குச் சேராது. 'அடிக்கே' என்றும் பாடம். (௩௦

வை. மு. கோபால கிருஷ்ணமாசாரியர்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

பத்ரிகா விமர்ஸம்.

ப்ரஹ்ம வித்யை: காஞ்சீபுரம் ப்ரதிவாதி பயங்கர மடத்தின் ஆஸ்தாந நிர்வாஹகரான ஸ்ரீ. அநந்தாசார்ய ஸ்வாமியின் ஆஜ்ஞையை முன்னிட்டு, அந்த மடத்தின் தர்ம ப்ரசார விபாகத்தின் உட்பிரிவான பத்ரிகா ப்ரசார ஸாகையின் ஆதரவில், ப்ரஹ்ம வித்யை என்னும் பெயர்பூண்ட மாஸாந்தர பத்ரிகை ஒன்று இரண்டொரு மாஸ காலமாக ப்ரசுரிக்கப்பட்டு வருகின்றது. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தர்மத்தின் அபிவ்ருத்தியே அதை ப்ரசுரிப்பவர்களுடைய முக்கிய நோக்கமென்றும், அப்படி இருந்தபோதிலும் அந்தத் தர்மத்திற்கு அங்கமாயுள்ள ஸாமாந்ய தர்ம அபிவ்ருத்தியும் அவர்களது பராமர்ஸத்திற்குக் கோசரமென்றும் நாம் அறிகிறோம். இப்படிப்பட்ட பத்ரிகைகள் இக்காலத்தில் அவஸ்யம் அபேக்ஷிதங்களே. இம்மாதிரி எவ்வளவு பத்ரிகைகள் வெளிவந்தாலும், அவ்வளவுக்கும் அவகாஸம் இருக்கின்றது. ஐஹிக ஸ்ரேயஸ்ஸையே பெரியதாக நினைத்து அதன் அபிவ்ருத்திக்காக ஜனங்கள் ப்ராயேண பரிஸ்ரமப்படுகிறபடியால், ஆமுஷ்மிக ஸ்ரேயஸ்ஸம்பந்தமான ஜ்ஞாநம் ஆத்யந்திக லோபத்தை அடையாமல் இருக்க வேண்டுமானால், இம்மாதிரி பத்ரிகைகள் ஆயிரக்கணக்காகவே வெளிவரவேண்டும். அது காரணமாகவே நாம் இந்தப் பத்ரிகைக்கு மிக்க ஸந்தோஷத்துடன் ஸ்வாகதம் கூறுகின்றோம். தவிரவும், சென்ற பத்து வருஷகாலமாக இம்மாதிரி வ்யாபாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தித்து, ப்ரவ்ருத்தியின் ஸாபல்யத்திற்கு ப்ரதிபந்தகமாக இருக்கும் ஜனங்களின் பராங்முகத்தால் இஞ்சித் பக்ஷ... ஹர்களாக நாம் அஸ்தாயத்தை அடைகிறபடியால், நமக்கு மறுபடியும் ... கொடுத்து ப்ரோத்ஸாஹநம் செய்யக்கூடியதான நமது ஸஹ்ருதர்களின் இந்த ப்ரயத்நத்தை நாம் விஸேஷமாக ஆதரிக்கின்றோம். கலியின் கொடுமையால் ஆக்ராந்தமாயுள்ள இந்த ஜகத்தில் அந்... நிவ்ருத்திக்குமபொருட்டு ஸஞ்சரிக்கும் நாம் எல்லாரும் பரஸ்பரம் ஸஹகாரிகளே. அப்படிப்பட்ட பரஸ்பர ஸஹகாரித்வ ஜ்ஞாநத்தை ஸ்ரீ பகவான் நமது மனஸ்ஸில் த்ருடப்படுத்தி நமது முக்கிய நோக்கமாயுள்ள ஸாத்விக தர்ம ப்ரசாரத்தை நிர்விக்நமாய் அவனே தலைக்கட்டிக்கொள்ள வேணுமென்றும், அந்த பகவானையே அஸ்தாந பய ஸங்கிகளாக இருக்கும் நாம் ஹார்த்தமாக ப்ரார்த்திக்கின்றோம்.

இந்த 'ப்ரஹ்ம வித்யை' என்னும் பத்ரிகை, இப்பொழுது 16-பக்கங்களை உள்ளதாக இருந்தபோதிலும், இந்த முயற்சி ஸ்திரப்பட்டு சீர்மையுறும் காலக்ரமேண அதிக பக்கங்களுள்ளதாக பரிணமிக்குமென்று நாம் அறிகிறோம். தபால்செலவு உட்பட இதன் க்ரயம் இப்பொழுது ரூ. 2. இதை அபேக்ஷிப்பவர்கள் "ப்ரஹ்ம வித்யா, ஸுதர்ஸந அச்சுக்கூடம், ஸந்நிதித் தெரு, சின்ன காஞ்சீபுரம்" என்னும் விலாஸத்திற்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீ. ஸ்ரீநிவாஸதேவாசார்யன்.

ஸ்ரீ:.

கடிதங்கள்.

(1)

கொடியாலம் ஸதஸ்.

காளயுக்தி ரௌத்ரி வருஷ மாசிமீ 19உ ஸ்ரீரங்கத்தைச்சேர்ந்த கொடியாலம் க்ராமத்தில் அத்வைத விஸிஷ்டாத்வைத மதஸ்தர்களான பண்டிதர்களால் வழக்கம்போல் நடத்தப்பட்டுவரும் ஸ்ரீ வைதிகவித்வத் ஸபை நடைபெற்றது.

தத்காலம் கங்காதரபுரம் ஸ்ரீ. உப. வே. சக்ரவர்த்தி கஸ்தூரி ரங்காசார்ய ஸ்வாமி அக்ராஸநம் வஹித்தார்.

ஏற்கெனவெ காரியதர்சியாயிருந்த புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீ. உப. வே. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியால் சென்ற வருஷத்திய வரவு செலவு கணக்குகள் படிக்கப்பட்டுச் சபையால் அங்கீகரிக்கப்பட்டவுடன், சென்ற வருஷத்திய ஸபையின் தீர்மானப்படி அச்சிடப்பட்ட ஸபையின் ரூல்களும் ப்ரயோஜனங்களும் கீழ்நடந்த வ்ருத்தாந்தங்களும் அடங்கியதான பத்ரிகைகளும் யாவருக்கும் கொடுக்கப்பட்டது.

சென்ற வருஷத்தில் க்ராமாந்தர உபந்யாஸகர்களாக நியமிக்கப்பட்டிருந்த பழூர் ப்ரம்மஸ்ரீ. மஹாலிங்க சாஸ்திரிகள் முதலான பண்டிதர்களால் பல இடங்களில் நம் வைதிக தர்மவிஷயமான பல உபந்யாஸங்கள் நடத்தப்பட்டன. இவ்விதம் ஸபையின் அபிவிர்த்தி காரியங்களைப்பற்றியும் வைதிக தர்மாபி விர்த்திக்காக சுமார் நூறு பண்டிதர்களுடையவும் ப்ரபுக்களுடையவும் கை ஒப்பமிட்டு ஸ்ரீ அஹோபிலமடம், ஸ்ரீ வானமாமலை மடம், ஸ்ரீ. உத்தராதி மடம், கும்பகோணம் ஸ்ரீ சங்கராசார்யஸ்வாமி மடம் முதலான இடங்களுக்கு அனுப்பின பத்திரிகைகளுக்கு ஒருவிதமான பதில் ஸ்ரீ ... கிடைக்காமலிருப்பதைப்பற்றி மிகுந்த வருத்தத்துடன் சொல்ல, ஸபையிலிருந்த அனைவரும் மடாதிபதிகளுக்கு ... வைதிகதர்மத்தில் இருக்கும் ஔதாஸீந்யத்தைப்பற்றி ... வருந்த

மடைந்தார்கள். இந்த விஷயங்களையும் மேல்நடக்கவேண்டிய விஷயங்களையும்பற்றி மறுதினம் ஸபைகூடவேண்டுமென்கிற தீர்மானத்தோடு ஸபை கலைந்தது.

மறுதினம் பகல் 2-மணிக்கு ஷை கஸ்தூரி ரங்காசாரிய ஸ்வாமியின் அக்ராஸனத்தின் கீழ் ஷை ஸபை ஆரம்பிக்கப்பட்டு அடியில்கண்டதீர்மானங்களுடன் சபை முடிவுபெற்றது.

ஏற்கெனவே அத்யக்ஷராகவிருந்த குன்னியூர் பிரம்மஸ்ரீ. ஸூர்யநாராயண சாஸ்திரிகள் வயோதிக்யத்தினால் அசக்தராயிருப்பதால் அத்யக்ஷராகத் தத்காலம் புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீ. உ.ப. வே. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் ஸ்வாமியும் கார்யதர்சிகளாக மேலைப்பாளையம் ஸ்ரீ. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியரும் ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீ ரங்கஸ்வாமி பட்டர்ஸ்வாமியும் நியமிக்கப்பட்டார்கள். ஷை ஸபையின் கும்பகோணம் பிரிவுக்காக அக்நிஹோத்ரம் ஸ்ரீ. உ.ப. வே. வீரராகவதாதாசாரியர் ஸ்வாமியும் அத்யக்ஷராகவும், ஏற்கெனவே கார்யதர்சிகளாக விருந்த ஸ்ரீ. உ.ப. வே. தாதம்தேசிகதாதாசார்ய ஸ்ரீ. உ.ப. வே. லக்ஷ்மீவராஹாசாரியர் ஸ்வாமியும் கார்யதர்சிகளாகவும், திருச்சினாப்பள்ளி பிரிவுக்காக ஏற்கெனவே கார்யதர்சிகளாகவிருந்த ஸ்ரீ. உ.ப. வே. தட்டை ஸ்ரீநிவாஸாசாரியரும் ஆத்தூர் பிரம்மஸ்ரீ. ஸுப்ரமண்ய சாஸ்திரிகளும் உபய கார்யதர்சிகளாகவும், பழூர் பிரம்மஸ்ரீ யக்ஞலிங்க சாஸ்திரிகள் குன்னியூர் சுந்தரசாஸ்திரிகளும் க்ராமாந்தரங்களில் உபந்யாஸகர்களாகவும் தண்டாந்துரை பிரம்மஸ்ரீ வைத்யநாத சாஸ்திரிகள் ஷை ஊர் பிரிவு ஸபைக்குக் கார்யதர்சிகளாகவும் நியமிக்கப்பட்டார்கள்.

அந்தந்த வருஷங்களில் ஸபையின் எல்லா அங்கத்தினர்களாலும் ஸபையின் அபிவிருத்தியை உத்தேசித்து நடத்தப்படும் காரியங்களும் வரவு செலவு கணக்குகளும் லிகிதமூலமாய் மஹாஸபையில் படிக்கப்படவேண்டுமென்றும், அதுவே அச்சிடப்பட்டு ப்ரசுரப்படுத்தப்பட வேண்டுமென்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

சென்ற வருஷம்போலவே மடாதிபதிகளுக்கும் தேவஸ்தான தர்மங்களைப்பற்றி தேவஸ்தான தர்மகர்த்தர்களுக்கும் தெரிவிக்கவேண்டுமெனவும் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

ஒவ்வொரு கிராமாந்தரங்களிலும் நடத்தப்படும் கல்யாணம் முதலான விசேஷங்களில் வைதிக வித்வத் ஸபையின் அபிமானிகளால் ஷை ஸபைக்குத் தக்க உசிதமான ஸம்பாவனை செய்யப்படவேண்டும் என்றும், கிராமங்

களிலும் நகரங்களிலும் ஸம்பவிக்கும் தர்மசாஸ்திர ஸந்தேகங்களுக்கு ஷை ஸபையின் அபிமானிகள் மூலமான பரிஷத்தின் தீர்மானப்படி நிவர்த்திக்கப் படவேண்டியதுடன் அந்த நிமித்தம் ஸம்பவிக்கும் உபகாரங்கள் ஸபையைச்சேரவேண்டியது என்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

ஏற்கெனவே ஸபையின் செலவுக்காகப் பண்டிதர்களிடமிருந்து வசூலிக்கப்பட்டிருந்த ரூ. 7-0-0 செலவுபோகப் பாக்கி 1-2-0 ; தத்காலம் பண்டிதர்களிடம் வசூலிக்கப்பட்ட ரூ. 7-2-0 ; ஆக ரூ. 8-4-0. இவ்வளவும் ஸபையின் ஸம்பந்தமான கணக்குகளை ஒப்புப் புஸ்தகங்களும் கார்யதர்சிகளான ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் ஸ்ரீ. ரங்கஸ்வாமி பட்டர்ஸ்வாமி இவர்களிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்டன.

இங்ஙனம் வைதிகவித்வத் ஸபையின் கார்யதர்சிகள்,

மேலைப்பாளையம் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்.

ஸ்ரீரங்கம் ரங்கஸ்வாமிபட்டர்.

(2)

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபருக்கு:—

திருச்சினாப்பள்ளி ஜில்லா முசிறி தாலூக்கா துறையூர் பக்கத்திலுள்ள அனேகம் கிராமங்களில் வசிக்கும் வைஷ்ணவர்களான சில ஸச்சூத்ரர்களிடம் சில அவைதிக மதஸ்தர்கள் ஸமாச்ரயணம் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் முதலான பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களுக்கு யாதொரு ப்ரமாணமுமில்லை ப்ரும்மஞானமுண்டானால் எல்லாரும் ப்ராம்மணனாகலாம்' என்றும் இவ்வாறு வேறுவிதமான அனேக அவைஷ்ணவவுபதேசங்களைச்செய்து அனேக ஸாதுஜனங்களை அவைஷ்ணவர்களாக்கி வருவதைப்பார்த்து வந்த மருடி என்னும் கிராமவாஸியான வைஷ்ணவ சிரோமணியான பாபுரெட்டியார் என்கிற ஓர் ஸாது ஸ்ரீவைதிக வித்வத்சபையின் ப்ரவிருண்டாகிய புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீ. உ.ப. வே. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியார் ஸ்வாமியிடம் அந்யர்களால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டுவரும் வைஷ்ணவர்களைத் தெளிவித்து அவர்கள் வைஷ்ணவர்களின் ஆசாரத்தில் இருக்கும்படி செய்வதற்காக அவசியம் வரவேண்டுமென்று நிர்பந்தித்துப் ப்ரார்த்திக்க அந்த ஸ்வாமியும் அவர் ப்ரார்த்தனைக்கிணங்கி

[illegible] மாசி௴ 22உ சிக்கத்தம்பூர் முதலிய பல பெரிய கிராமங்களுக்குப்போய் அங்கிருந்த அவைதிகரை வாக்யார்த்தஞ் சொல்ல அழைத்த காலத்தில் அவர் தாம் மௌநவ்ரதம் வஹித்து இருப்பதுடன் ஊர்த்வ புண்ட்ரம் முதலானதுக்கு ப்ரமாணம் இல்லை 'என்று நான் சொல்லவில்லை என்றும் வைஷ்ணவர்கள் தாங்களாகவே வந்து தமது திருவடியை ஆச்ரயித்தார்களே யன்றி தாம் அவர்களை அவைஷ்ணவர்களாக்கப் பிரயத்நம் செய்ய வில்லை என்றும் சொல்லியனுப்பினார். பிறகு மௌநவ்ரத மணிந்த மாமுனியாய் பாவிக்கும் அம்மகாபுருஷனுடன் வாதிக்க வழியில்லாததினால் ஷை ஸ்வாமி அவ்வூரில் ஏற்கெனவே வைஷ்ண வாசாரத்திலிருந்து கலங்கினவர்களையும் மற்ற வைஷ்ணவர்களை யும் இராமாநுஜகூட்டத்தில் சபைசேர்த்து பஞ்ச ஸம்ஸ் காரங்களினுடையப் பிரமாணங்களையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதத்தி னுடைய ஸர்வோத்க்ருஷ்டத்வத்தையும்பற்றித் தெளிவாக வுப தேசித்து சந்தேகித்தவர்களைத் தெளிவித்து அவர்கள் முன் போல வைஷ்ணவாசாரத்திலேயே இருப்பதாக வரம்பெற்று விந்ததுடன் சமீபத்திலிருக்கும் 4-5 கிராமங்களுக்குப்போய் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மதத்தின் பெருமையைப்பற்றியும் ஆஸ்திக்யத்தைப் பற்றியும் அனேக உபன்யாஸங்களைச் செய்துவந்தார். ஸ்ரீ வைஷ் ணவ ஸம்பிரதாயத்திலுண்டான விசேஷ ஊக்கத்தினால் 2-3 தடவை ஸ்ரீரங்கம் வந்தலைந்து காத்திருந்து கைப்பணத்தைச் செலவுசெய்து ஸ்ரீ. பு. ஸ்ரீ. ஸ்வாமியை அழைத்துக்கொண்டுபோய் அதிகமாக வுபசரித்த மாருடி பாபுரெட்டியாருடைய பரயத்தி னத்தினால் பு. ஸ்ரீ. ஸ்வாமியின் உபந்யாஸ மூலமாய் 4-5 ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த சபைகளும் ஏற்படுத்தப்பட்டன. இக் காலத்தில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஆசாரமென்னும் சாதுப் பசுக்களைப் பரதேசப் பெரும்புலிகள் ப்ரதிதினமும் பாரணைசெய்வதுடன் கம் நாட்டு நீசர்களும் நலிந்துண்ண ஆரம்பித்தார்கள் என்னும் விஷயத்தை நம் வைஷ்ணவ சித்தாந்தசபையின் அபிமானிகள் நன்குணர்ந்து இவ்வாபத்தினின்றும் நமது ஆசாரப் பசுக்களைப் பாதுகாத்துப் போஷிக்கப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

ஸ்ரீரங்கம், பங்குனி௴. } மேலப்பாளையம். ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், ஸ்ரீரங்கம். ரங்கஸ்வாமி பட்டர்.

ஸ்ரீவைதிக வித்வத்ஸபையின் காரியதர்சிகள்.

[illegible] ஸர்வேச்வரனும் பிராட்டியும் அருளிச்செய்த வசனங்களோடும், பூர்வாசார்யர்க ளுடைய வசனானுஷ்டானங்களோடும் விரோதிக்கும். ஆன பின்பு கீழ்ச்சொன்னபடியே இவ்வாக்யத்துக்குப் பொருளா கக்கடவது என்றும், ஸ்ரீ வசனபூஷணத்தில் [illegible] நிஷித்தம் தானும் நாலுபடியாயிருக்கும், அதாவது அக்ரு த்ய கரணமும், பகவதபசாரமும், பாகவதாபசாரமும் அஸஹ் யாபசாரமும் .... பகவதபசாரமாவது தேவதாந்தரங்களோ டொக்க ஈச்வரனை நினைக்கையும், ராம க்ருஷ்ணாத்யவதாரங் களில் மனுஷ்ய ஸஜாதீயதா புத்தியும், வர்ணாச்ரமவிபரீதமான [illegible]மும் என்றும், பரந்தபடியில் சரம ச்லோகப்ரகரணத் தில் '[illegible]' என்பதின் வ்யாக்யானத் தில் இங்கு த்யாஜ்யமாகச் சொல்லுகிறது ஸகல சாஸ்த்ரங் களிலும், இப்ரபந்தம் தன்னில் இச்லோகத்துக்குக் கீழுண்டான [illegible] ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட மோக்ஷஸாதனமான [illegible] தர்மம். ஸர்வசப்தார்த்தம் [illegible] களாகையாலே [illegible] யில்லை. நிமித்தாந்தரத்தாலே அநுஷ்டானமுண்டானாலும் அனுஷ்டானம் விஹிதமா [illegible] அவர்ஜநீயங்களாகையாலும் அவைதிகத்வாதி தோஷமில்லை. .... மோக்ஷஸாதனத்வ ப்ரதிபத்தியை போகடுங்க என்று

அனுஷ்டானத்தை புத்திமான் மனதினாலும் அதிக்ரமிக்கக்கூடாது. எப் படி ராஜாவுக்கு மிகவும் ப்ரீதிவிஷயமாயிருக்குமொருவன் ராஜாவினால் உண்டாக்கப்பட்டதாய் லோகங்களுக்கு உபயோகமுள்ளதாயும், அழகான தாயும் அனேகம் பயிர்களை வ்ருத்தி செய்யக்கூடியதாயுமிருக்கிற [illegible] அதைக்குறித்துத்தான் அபேக்ஷையில்லாதவனாயிருந்தபோதிலும் அதிக்ரமம் செய்தவனைக்கொண்டு குலத்தை வதுவனோ, இப்படியே வேதத்தினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட எல்லையை அதிக்ரமித்து நடக்கிற மனி தன் இதற்கு முன் எனக்கு இஷ்டனாயிருந்தபோதிலும் என்னுடைய உத்திரவை மீறி நடந்ததினாலே இவன் எனக்கு ப்ரியனல்ல. புத்திமான் மனதினால் அதில் உபாயத்வக்ராஹத்தை விடவேண்டும்.

ப்ரவேசத்திலே சொன்னேமிறே. ஆகையால் அநுஷ்டான விரோதமில்லை' என்றும், 'அதுவும் த்யாஜ்யங்களாய் ஓராகாரத்தாலே உபாதேயங்களா யிருக்கும். கர்மாநுஷ்டானம் தேஹயாத்திரையிலே அந்தர்பூதமா யிருக்கும். ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞான விஷயத்திலே அந்விதமா யிருக்கும் ஜ்ஞானயோகம். போஜனத்துக்கு க்ஷுத்துப்போலே கைங்கர்யத்துக்கு ப்பூர்வக்ஷணத்திலே அநுவர்த்திக்கக் கடவதான ருசிவிசேஷத்திலே அந்வயிக்கும் பக்தி. இருவர் பக்கலிலும் அநுஷ்டானம் ஸமானமாயிருக்கச்செய்தே ஹேதுவைஷம்ய முண்டாயிருக்கும். ஸாதனத்வ புத்தி அநுவர்த்திக்கும் உபாஸகனுக்கு ஸாத்யத்வபுத்தி அநுவர்த்திக்கும் ப்ரபன்னனுக்கு விஹிததர்மானுஷ்டானத்துக்கு முக்யாதிகாரி ஸித்தஸாதன நிஷ்டன். ஸாத்யாந்தர நிஷ்டன் (மற்றப்பலத்தில் ஆசையுடையவன்) ஸ்வர்க்காதி ஸாதனமாக நினைத்திருக்கும். ஸாதனாந்தர நிஷ்டன் (பக்தியோக நிஷ்டன்) மோக்ஷஸாதனமாக நினைத்திருக்கும், ஸித்தஸாதன நிஷ்டன் (ப்ரபன்னன்) ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாக நினைத்திருக்கும். என்றும் அருளிச்செய்யப்பட் டிருக்கிறது. ஆக இத்தால் ப்ரபன்னனுக்கு உபாயபுத்யாவாவது, உபாயாங்கத்வ புத்யாவாவது வர்ணாச்ரமதர்மங்கள் அநுஷ்டிக்கவேண்டியதில்லையே யாகிலும் பகவதாஜ்ஞா விஹிதங்களாய்க் கொண்டு ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாய் அநுஷ்டேயங்கள் என்றேற்படுகிறது. [1] '[illegible]' என்றும் ஸ்ரீதேசிகனும் அருளிச்செய்திருப்பதினால் பகவதாஜ்ஞா விஹிதங்களான வர்ணாச்ரம தர்மானுஷ்டானங்களை விட்டுவிட்டால் உடனே அநேகவிதமான கெடுதல்கள் ஸம்பவிப்பதினால் வர்ணாச்ரமதர்மானுஷ்டானத்தை இச்சரீரம் விடுமளவும் அநுஷ்டிக்கக்கடவன் என்பதேற்படுகிறது. மேலும் [1] '[illegible]' என்கிறபடியே அவைகளை அநுஷ்டிப்பதினால் ப்ரத்யவாயம் நேராமலிருப்பதுடன்

1. ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரம். அபராத பரிஹாராதிகாரம்.

பகவானுடைய ப்ரீதியும் உண்டாகிறபடியினால் அவச்யம் வர்ணாச்ரம தர்மங்களை அநுஷ்டிக்க வேண்டும் என்றதாயிற்று.

சிலர் ப்ரபன்னர்களாய்விட்டால் வர்ணபேத முண்டோ? எல்லோரும் வைஷ்ணவர்கள் என்று பாவிக்க வேண்டாமோ? என்றிவை முதலியவைகளைச் சொல்லிக்கொண்டும், ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரும் அப்படியே அநுஷ்டித்ததாகவும், ஆகையினால் அதுவே அவருடைய மதம் என்றும், ஆகையினால் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் தாராளமான மனதை யுடையவர் என்றும், மதக் கட்டுப்பாட்டை சீர்திருத்தினவர் (Social reformer), ஸ்ரீதேசிகன் மிகவும்மதாக்ரஹத்தை உடையவர்என்றும், பாஷ்யகாருடைய சீர்திருத்தங்களுக்குஒருவரம்பிட்டனர்என்றும்இப்புடைகளில் பூர்வாசார்யஸ்ரீஸூக்திகளில் லேசத்தும்பரிசயமில்லாமையினால் பல படிகளாய் ப்ரமிக்கிறார்கள். ஸ்ரீ பாஷ்யகாருடைய க்ரந்தங்களிலாவது மற்றுமுள்ள பூர்வாசார்யர்களுடைய க்ரந்தங்களிலாவது, இவர்களுடைய ப்ரமத்துக்கு ப்ரமாணம் இல்லை என்பது அவைகளை விசாரித்தால் தெரியவரும். ஸ்ரீ ஆளவந்தார் [1] '[illegible]' என்று ஸ்ரீ கீதார்த்தஸங்க்ரஹத்திலே அருளிச்செய்தார். '[illegible]' என்கிற ஸ்ரீ கீதாச்லோகவ்யாக்யானத்தில் '[illegible]' என்றும், '[illegible]' என்றாரம்பிக்கும் ஸூக்தியின் வ்யாக்யானத்தில் '[illegible]

1. கீதார்த்தஸங்க்ரஹம். சாஸ்திரத்துக்கு விரோதமான தெல்லாம் ஆஸுரஸ்வபாவமானது.

2. தேஹத்தைத் தரிக்கிறதற்குக்காரணங்களாகிய சாதம் தீர்த்தம் முதலியவைகளும் அவைகளை அனுபந்தித்திருக்கும் மற்றக் கர்மங்களும் விட்டுவிட முடியாததாகையினால் அதற்காக பஞ்சமஹாயஜ்ஞம் முதலியவைகளின் அனுஷ்டானமும் விடமுடியாதது.

3. சாரீரகஸூத்ரம். 2 - 3 - 47. இப்படி ப்ரும்மாம்சமாயிருப்பதும் [illegible] ப்ரவர்த்திக்கப்படுவதும், ஜ்ஞாதாவாயிருப்பது [illegible]

அந்வயித்தவாறே ‘ஸ்மேஹம்’ என்றிருந்த காலம் ஜன்மாந்தரமாய்த் தோற்றுமிறே. ஒரு ஜன்மத்திலே த்விஜன்மாவாகிறானிறே. ராஜர்ஷியான விசுவாமித்திரன் அந்த ஜன்மத்திலே ப்ரும்மர்ஷியானானிறே. அங்கே தபஸ்ஸாலே வர்ணபேதம் பிறந்தது. இங்கு பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே ஸ்வரூப பேதம் பிறந்தது. உனக்கு நான் என்றவனந்தரம் முன்பு நானெனக்கு என்றிருந்த இது வ்யதிரேகமாய்த் தோற்றுமிறே’ என்றும், ‘குலந்தரும்’ என்கிற பாட்டின் வ்யாக்யானத்திலும் ‘ஜன்மவ்ருத்தங்களினால் குறைய நின்றான் ஒருத்தனுக்கு பகவத் ஸம்பந்தம் உண்டானால் இவற்றால் உயர்ந்தானொருத்தன் இவை இரண்டிலும் இவனுக்குத் தாழ்வுண்டாகவும் தானுயர்ந்தானாகவும் நினைத்திருக்கவும் கூட கூசவேண்டும்படியாயிற்று பகவத் ப்ரபாவமிருக்கும்படி; ஆகிலும் பெண் கொடுத்தல் கொள்ளுதல் செய்கிறாரில்லை. அதுக்கடி ஜாதி நிபந்தனமாகை, ச்லாகை குண நிபந்தனம்’ என்றும் ஸ்ரீ பெரிய வாச்சான்பிள்ளையினால் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அரும்பதத்தில் ‘ஜாதி நிபந்தனம் என்றது ப்ராம்மண ஜாதியிலே பிறந்தவன் அதிலே கொடுத்துக்கொள்ளக் கடவன் என்று சரீரஸம்பந்தத்துக்குச் சொன்ன சாஸ்திர நிபந்தனம் என்றபடி. குண நிபந்தனமென்றது பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே வந்த சேஷத்வஜ்ஞான நிபந்தனம் என்றபடி’ என்றும், ஈட்டில் வீடுமின் முற்றவும் ப்ரவேசத்தில் ‘இதுதான் வேதாந்த விஹிதையான பக்தியானாலொழில் ஸர்வேஸ்வரன் அருள் இவர் பெற்றார் என்கிற ஏற்றம்போம். அபசூத்ராதிகரண ந்யாயம் ப்ரஸங்கிக்கும்’ என்றும் அரும்பதத்தில் ‘ந்யாயம் ப்ரஸங்கிக்கும் ந்யாய விரோதம் ப்ரஸங்கிக்கும்’ என்றும், ஸாரவே தவநெறி ப்ரவேசத்திலும் ‘இனித்தான் இவருடைய பக்தி வேதாந்த விஹிதையானால் பக்தியல்லவது தன்னையோ பார்க்குமன்று அபசூத்ராதிகரண ந்யாயம் ப்ரஸங்கிக்கும்’ என்றும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆக இத்தால் ப்ரபன்ன ஜனஸந்தான கூடஸ்தரான ஆழ்வாருக்கே சூத்ராதி பேதம் போகவில்லை என்றேற்படுகிறபடி

யினால் 1 ‘[illegible] ॥ [illegible] ॥’ என்றருளிச் செய்திருக்கிறபடியே ஜாதிபோகாமலிருந்தபோதிலும் வைஷ்ணவன் என்கிற ஆகாரத்தினால் சாஸ்திரங்கள் விதித்த கட்டளையில் பஹுமானிக்கத் தட்டில்லை என்றதாயிற்று. அப்படியே ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில், ப்ரபாவ வ்யவஸ்தாதிகாரத்தில் ‘மஹர்ஷிகளும் ‘[illegible]’ இத்யாதிகளிற்படியே ப்ரதிபத்தி விசேஷங்களைப் பற்ற உத்க்ருஷ்டர் பக்கல் அபக்ருஷ்ட சப்தமும் அபக்ருஷ்டர் பக்கல் உத்க்ருஷ்ட சப்தமும் ப்ரயோகித்தார்களத்தனை. ஆகையால் பகவத் பக்தரல்லாத ப்ராம்மணர் சூத்திரர்களைப் போலே அநாதரணீயரென்றும், பகவத் பக்தரான சூத்திரர்கள் ப்ராம்மணரைப் போலே ச்லாகநீயரென்றும் சாஸ்திர தாத்பர்யம்’ என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

1 ‘வைஷ்ணவேந [illegible]’
2 ‘[illegible] ॥’ என்றும்,
3 ‘குலந்தாங்கு சாதிகள் நாலிலும் கீழிழிந்து எத்தனை நலந்தானிலாத சண்டாள சண்டாளர்களாகிலும் வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்காளென்றுள் கலந்தாரடியார் தம்மடியாரெம்மடிகளே’ என்றும் ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகிறபடியே வைஷ்ணவர்களான அப்ராம்மணர்களும் சாஸ்திரங்களில் ஏற்படுத்தப்பட்ட வரம்புக்குட்பட்டு பஹுமானிக்கத் தக்கவர்கள் என்றும், அவர்களை அவைஷ்ணவர்களான மற்ற அப்ராம்மணர்களுக்கு ஸமமாக நினைக்கக் கூடாதென்றும், அப்படி நினைப்பவர்கள் நரகத்தையடைவார்களென்று மேற்ப

---

1. ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரம், ப்ரபாவரக்ஷாதிகாரம்.
2. இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் - 27 - 26
3. திருவாய்மொழி - 3 7 - 8

டுகிறபடியினாலும், பரமபுருஷார்த்தமாகிய மோக்ஷம், அதற்குக் காரணமாகிய பகவத் ப்ரீதி முதலியவைகளில் ப்ராம்மணர்களுடன் துல்யமென்று 1 'ஸோ ஹி யாய்ய வ்யபாஶ்ரித்ய யேபி ஸ்யு: பாபயோநய: | ஸ்த்ரியோ வைஶ்யாஸ்ததா ஶூத்ராஸ்தேபி யாந்தி பராம் கதிம் ||' என்றும் 2 'அநந்தரம் ப்ரெல்லையினின்று அவனைத் தாழ்வும் நேர்த்தமை முதலாக ஜாதி: யதந்யயாய் வந்தடையும் வகை வண்டகோர்த்தி விருந்திய ஸந்த்திலர் திலையை யன்பாற்ந்தறிவித்தனரே' என்றும் நிக்ஷர்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதினாலும், அவர்களுக்கும் பகவதாராதனம் முதலிய ஸத்கர்மங்கள் யதாதிகாரம் செய்யவேண்டு மென்று 3 'ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரியவைஶ்யஶூத்ராணாம் ... ஶூத்ரகுலோத்பந்நா: ... வைஷ்ணவா: ... ஸாகவதா விப்ரோஸாய நீதஸாக்ஷ்யணாய ||' இத்யாதிகளினால் ஏற்படுகிறபடியினாலும் இப்பொழுது நவீனர்க்ச் சிலர் பாராட்டும் ப்ராம்மண அப்ராம்மண தாவேஷங்களை வைஷ்ணவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் பாராட்டக்காரணமே இல்லாமையினாலும் ஶாஸ்திர விருத்தமாகையினாலும், பகவத்பக்தி முதலிய குணங்களினால் மிகவும் முக்யர்களான நம்மாழ்வார் முதலிய அனேகம் ஆசார்யர்கள் ப்ராம்மணர்களினாலும் ஆலயங்களில் ப்ரதிஷ்டை செய்து பூஜிக்கப்பட்டு வருவதினாலும் பூர்ண மத்யஸ்தர்போல் ராஜ்யக்ஷேமத்திற்காகயாரோ சிலர் கட்டிவிட்ட அனாவஶ்யகமான தாவேஷத்தை பாராட்டி ஸ்வரூப நாஶத்தை உண்டு பண்ணிக்கொள்ளாமல் மஹாராஜரும் இளையபெருமாளும் சேர்ந்து ஸமாதானம் செய்து கொண்டாப்போலே வைஷ்ணவர்களான எல்லோருமொன்று சேர்ந்து அந்யோந்யாபிவ்ருத்தியை தேடுவதவஶ்யமாகும். ஆகையினால் 4 'தொழுமினீர் கொடுமின் கொள்மின்' 5 'ததிஸ்ஸெயா த்தேதா ப்ராஹ்மணஸ்ய ஸ்வபசோ ...

---

1. கீதை.
2. ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
3. பாரதம் ... பர்வம் 66-39; 40.
4. திருமாலை - 41.
5. பார - அச 104 91.

ஹ்யஹம்', என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஞானாதிகளைப்பரஸ்பரம்கொடுத்துவாங்கிக்கொள்ளலாமாகையாலும்பூஜ்யத்வத்திலும், மோக்ஷத்தை யடைவதிலும் ஸத்கர்மானுஷ்டானாதிகளிலும், வைஷ்ணவத்வத்திலும், ப்ராம்மணர்களுக்கும் அப்ராம்மணர்களுக்கும் வ்யத்யாஸ மில்லாமையினாலும் வைஷ்ணவர்களான அப்ராம்மணர்களை அவமதிப்பது பகவதபசாரமாகையாலும், நரகாதிகளுக்குக் காரணமாகுமாகையினாலும் இருவர்களும் ஒருவிதமான பேதபுத்தி யில்லாமல் ஒருமிக்கச் சேர்ந்து 2 'ஸம்ஸாரவிஷவ்ருக்ஷஸ்ய த்வேஃபலே ஹ்யம்ருதோபமே | கதாம்ருதரஸாஸ்வாதஸ்ஸங்கமஸ்ஸஜ்ஜநைஸ்ஸஹ ||' என்றிருந்து காலத்துக்கு ப்ரயோஜனமாக வெடுத்த ஜன்மத்திலும் திருவுடைய ப்ராம்மணர்களுடன் சேர்ந்திருக்கிற சிறிய பெருப்பேற்றைத் திருவருளாலே பெற்றோமென்று க்ருதார்த்தனாய்' என்று ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் ப்ரபாவரக்ஷாதி காரத்தில் ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச்செய்தபடியே அவர்களைப் பாவித்து, ஸம்ப்ரதாய ப்ரவசனம் ராஜ்யக்ஷேமம், முதலிய கார்யங்களை ஏகோபித்து செய்யவேண்டியது நம்முடைய கடமையாகும்.

நிகமனம்

இப்படி நம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள் தத்வஹித புருஷார்த்த விஷயங்களில் அபிப்ராய பேதப்படவில்லை என்னும் அர்த்தத்தை ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகனும் ஸ்ரீமத் ஸம்ப்ரதாய பரிசுத்தி என்னும் ரஹஸ்யத்தில் 'ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஶிஷ்ய ஸம்ப்ரதாயங்கள் ஒன்றிலும் அர்த்த விரோதமில்லை, வாக்யயோஜனாபேதமே உள்ளது' என்றருளிச்செய்திருக்கிறார். பிற்பாடுண்டாகிய அர்த்தபேதங்களினால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸம்ப்ரதாயத்தில் அர்த்தபேதம் உண்டு ... அயலார் ஶங்கிப்பதற்கு இடமும், பாகவத ஶேஷத்வத்துக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தமாயிருக்க அத்தை இழந்து ஒருவருக்கொருவர் வைமநஸ்யத்தை யடையவும் இடமுமுண்டாகிறது. இதற்கு இடம் கொடுப்போமாகில் ஏற்கனவே க்ஷீணதசையை அடைந்திருக்கும் இக்காலத்தில் நம்முடைய ஸ்ரேஷ்

டதமமான மதம் கூடிய சீக்கிரத்தில் நசித்து விடும்படியாகும் ஆகையால் கீழ்ப்பக்க நிரூபித்தபடியே ப்ரதாநம்சங்களில் நம்முடைய பூர்வாசார்யர்களுக்கு அபிப்ராயபேதம் இல்லாமையாலும், இப்படியே மற்றும் சங்கிக்கும் விஷயங்களை சீர்தூக்கிப்பார்த்தால் ஆபாதப்ரதீதியினால் உண்டான அந்த சங்கைகளும் நிலைநிற்காவாகையினாலும் நாமெல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து ஸம்ப்ரதாயத்தை முன்கொண்டு வருவதற்கு ப்ரயத்தினம் செய்வதே நாம் நம்முடைய பூர்வாசார்யர்களுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யத்தில் ப்ரதானதமமானதாகும். ஆகையினால் இதுவரையில் கேவலம் அஜ்ஞாநாதிகளினாலும், அஸூயாதிகளினாலும் ஒருவர்க்கொருவர் வைமநஸ்யத்தை அடைந்திருக்கும் நிலைமையைவிட்டு ஏகோபித்து ஸம்ப்ரதாயப்ரவசனம் செய்வோமாக. இது நிர்விக்னமாய் நடப்பதற்காக

'[illegible]
[illegible] |
[illegible]
[illegible] ||'

என்று ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகன் ப்ரார்த்தித்தபடியே அடியேனும் ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

ஜயது யதிராஜ ஸூக்தி:
ஜயது முகுந்தஸ்ய பாதுகாயுகளீ |
ததுபயதநாஸ் த்ரிவேதீம்
அவந்த்யயந்தோ ஜயந்து ஸந்த: ||

ஜயது நிகமாந்த யுக்மம் ஜயது யதீந்த்ர ஸ்வஸ்திதம் பாஷ்யம்
ஜயது வைஷ்ணவஸம்வ: ஜயது ஸதாசார்ய வைபவ ஸ்தோத்ரம் ||

S.V.R. & Co., ...y, Madras

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:.

வேதாந்த தீபிகை

பத்ராதிபர்கள்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.
என். ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், பி.ஏ., பி.எல்.

புஸ்தகம் 11.] துன்மதி வரு சித்திரைமீ [ஸஞ்சிகை 7.

"த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே | வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ||" [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

சிறிது காலமாய் நமது சென்னை மாகாணத்தில் ராஜாங்கத்தில் உத்யோகம் பதவி முதலியவைகளைக் காரணமாகக்கொண்டு 'அப்ராஹ்மண ப்ரசாரம்' (non-brahman movement) என்பது தீவ்ரமாய் நடந்து வருவதை நமது ஆப்தர்கள் அனைவரும் அறிவார்கள். லௌகிக ஸமூஹ ஸம்பந்தமான விஷயங்களிலும், அதிலும் ராஜீயப் புரட்சிகளிலும் நமக்கு அந்வயமில்லைதான். ஆயினும் ப்ராஹ்மண ஸம்ருத்தியும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீயும் நமக்கு அநாதியாய்ச் சேமித்துக் கொடுக்கப்பட்ட அதிஸாதாரணமான அரிய தநமாகையாலே இவற்றிற்கு அந்த ப்ரசாரத்தால் அபிகாதங்கள் நேரிடுமாயின் அவையளவில் நாம் உதாஸீநமாயிருப்பது உசிதமாகாது. 'அப்ராஹ்மண ப்ரசாரம்' நடந்துவரும் வேகத்தைக் கவனித்தால், 'ததஸ்து ஸத்வவிஹீநாநாம் ஸதாமபி பராபவ:' [ஸத்வகுண மில்லாதவர்க்குப் பிறர் இருப்பே பொறாமையாம்] என்னும் கணக்கில் ப்ராஹ்மணர்களுடைய ...

சிலர்க்கு அத்யந்த அஸஹ்யமாயிருக்கிறது. சென்னைச் சட்டசபையில் கடைசியாய் நடந்த நடவடிக்கைகளில் இவ்வபிநிவேசம் நன்றாய் வெளியாயிற்று. இச்சபை அங்கத்தினர்களில் பெரும்பான்மையோர் நப்ராஹ்மணர்களாதலின் ப்ராஹ்மணர்களின் ஆதிக்யத்தைக் குறைக்க அவர்களால் செய்யப்பட்ட ப்ரேரணைகள் மிகவும் விந்தையாகவே யிருந்தது. ப்ராஹ்மணர் விசேஷமாய் நியமிக்கப்பட்டு விடுவார்கள் என்று சில உத்யோகங்களை வேண்டாமென்றார்கள். நீதி பரிபாலநத்தை ரெவின்யூ இலாகா உத்யோகஸ்தரிடமிருந்து பிரித்துவிடவேண்டியது மிகவும் அவஸ்யமாகிலும், அதனால் சில ப்ராஹ்மணர்களுக்குப் புதிதாய்ப் பதவிகள் கிடைக்குமாயின் அவை கூடாவென்றார். டிஸ்ட்ரிக்ட் முன்சிபுகள் பெருவாய் ப்ராஹ்மணர்களாதலின், அவர்களுக்கு ராஜாங்கத்தில் அளிக்கப்பட்டுக் கொடுபடாமலிருந்த சம்பள உயர்வைக் கொடுக்கக்கூடாதாம். இப்படி ப்ரேரித்துக் கொண்டேபோய் கடைசியாய் ப்ராஹ்மணர்களை இன்னும் ஐந்து வருஷகாலத்துக்கு நீதி இலாகா ஸ்தாநங்களில் நியமிக்கக் கூடாதென்றும் தீர்மானித்தார்கள்! இச்சந்தர்ப்பங்களில் அச்சபையிலடங்கிய ப்ராஹ்மணர்கள் வஹித்த நிலைமையும் நமக்கு ஸமாதாநத்தைக் கொடுக்கவில்லை. இந்நிகழ்ச்சி எவ்வெப்படிகளில் பர்யவஸிக்கு மென்பதும் உறுதியாய்க்கூற முடியாது. வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டே விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிய வமையு மென்னும்படியான பகவத் ஸந்நிதிகளிலும் ப்ராஹ்மணரின் ப்ராதாந்யத்தைக் குலைக்கவும், மற்றும் ஆசாரச் சீர்திருத்த மென்னும் வ்யாஜத்தைக்கொண்டு நமது ஸநாதநமான ஆசாரங்களைச் சீர்குலைக்கவும், சட்டஞ்செய்யும் அதிகாரத்தை உபயோகப்படுத்த வேண்டுமென்பாருமுளர். சட்டஸபையில் ஒருவர், ப்ராஹ்மண த்வேஷம் தொலையவேண்டுமானல் எல்லாரும் நப்ராஹ்மணராகி விடுவதே கருமம் என்றார்.

* * * * * *

‘ஶ்ருத்யாயைகம் ஸ்வஸ்தா வஸாமயர் ஊஸிஷ: வாரவதீ’

என்று நாடெங்கும் பாரமார்த்திகமான வைதிக தர்மப்ரவர்த்தநத்திலேயே நோக்காயுள்ள இத்தீபிகைக்கும் இவ்விஷயத்தில் கவனிக்க வேண்டிய அம்சம் ஒன்றுண்டு. அதாவது, இத்தகைய வெ

டமான ப்ருஹ்மத்வேஷத்துக்குக் காரண பராமர்சத்தில் நம்மவர்களே நமக்கிசைந்துள்ள பாகம். ப்ராஹ்மணர்கள் அளவுக்கு மீறியும் ஸ்வரூப நாசங்களுக் கிணங்கியும் அர்த்தபரராக லௌகிக பதவிகளை ஆக்ரமிக்க யத்நிக்கிறார்களென்றால் அதை நாம் ஆக்ஷேபிப்பதில்லை. கேவல ஜீவநோபாய நிமித்தமாக ஆத்ம ஹாநியை ஸம்பாதிப்பதின் கொடுமையை இப்பத்திரிகை பலமுகங்களாலும் கண்டித்திருக்கிறது. மநுப்ரப்ருதி ரிஷிகள் தங்கள் செல்வாக்கினால் ப்ராஹ்மணர் விஷயத்தில ஒருவிதமாயும் சூத்ராதிகளிடத்தில் அநுதாபமில்லாமல் வேறாகவும் சிக்ஷாக்ரமங்களை விதித்திருப்பதும், ப்ராஹ்மணர் தங்கள் முன்னேற்றத்தையே கருதி மற்றவர்களுடைய த்ரவ்யங்களை மாத்ரம் பற்ற வழிசெய்து கொண்டு அவர்களை பஹுமாநிக்காததோடு அவர் மனதில் புண்படும்படி பலவிதங்களில் அவமதித்து வந்திருப்பதும் போதாதென்று ப்ராஹ்மணரைப் போலவே தாயின் வயிற்றில் கருத் தரித்துப் பிறந்த பஞ்சமரை மநுஷ்ய கோடியிலேயே சேராதவரைப் போல் நிஹீநதசையில் நிறுத்திப் பரிபவித்து வருவதும், ஸாவம் விதமான தமது நடவடிக்கைகளினாலேயே, ‘ஸஹோ[illegible]’ என்னும் நிலையிலிருக்கும் ஆங்கில ராஜ்யத்தில் ப்ராஹ்மணர் தங்கள் பரிபவத்தைத் தாமே தேடிக்கொண்டிருப்பதாய்ப் பல ப்ரமுகர்கள் அநுசயிக்கிறார்கள். இதற்குப் பரிஹாரம் ஏகமூலிகா ப்ரயோக ந்யாயத்தாலே பஞ்சமர் பர்யந்தமாக ஸஹ பங்க்திபோஜநமும் யதேச்சமான விவாஹமு மென்று ப்ரமிக்கும் பெரியோரை ஸாமாந்யமாகக் காணலாம். மநுப்ரப்ருதிகளைத் தூஷிப்பவர்களுக்கு அவர்கள் வெளியிட்ட ஸாஸ்த்ரங்களை உள்ளபடி அறிந்த பிறகு பேசவேண்டு மென்கிற நியமமில்லை. ரிஷிகள் விதித்த கட்டளைகளில் வர்த்திக்கும் ப்ராஹ்மணர்களை நிலத்தேவரென்று பரவுவதும் ஓர் குறையோ? அத்தகையவர் விதிவசத்தால் ‘கதாசித்’ அபராதிகளானால் அவர்களையும் ரஜஸ்தமோகுண பூயிஷ்டரான மற்றக் குற்றவாளிகளையும் ஒருங்கு செய்து சிக்ஷிப்பதுதான் தர்மமாகுமோ? ஆதுநிக ராஜ்ய நிர்வாகங்களிலும் இவ்விதமான தாரதம்யங்களைக் கண்டிலேமோ? மேலும் ரிஷிகள் ப்ராஹ்மணர் விஷயத்தில் செய்திருக்கும் கடுமையான விதிகளுக்கு, ப்ராஹ்மணர் ஐஹிக ஸுகப்ராவணர்களானால்

கொஞ்சங்கூட இவர் ரிஷிகளை மெச்சக் காரணமில்லை. இதற்காக ப்ராஹ்மணர் விஷயத்தில் இதரர் த்வேஷம் பாராட்டவும் ந்யாயமில்லை. சூத்ராதிகளிடத்தில் ப்ராஹ்மணர் என்ன பரிபவம் நடத்துகிறார்கள் என்பதும் விளங்கவில்லை. வர்ணாச்ரம தர்மாநுஷ்டான க்ரமத்தில் ப்ராஹ்மணருக்கு ஏற்றமிருப்பினும் பாகவத ப்ரபத்தி முதலியவைகளிலாவது, வேறு ஐஹிக வ்யவஹாராதிகளிலாவது மற்றவர்களிடத்தில் நாம் செய்யும் தவறுதல்கள் யாவை? உதர நிமித்தமாக இக்காலத்திற்போல் அஸூயா ப்ராதுர்பாவமுண்டாகாத நம் பெரியோர் காலத்திலும் சூத்ரர் விஷயத்தில் அவர்கள் வைத்திருந்த ப்ரதிபத்தியை ஸ்ரீதேசிகன் பாதுகா ஸஹஸ்ரத்தில் 'நியதமணி [illegible] ॥' [ஓ மணிபாதுகையே! நீர் தாங்கிக்கொண்டிருக்கும் திருவடிகளினின்றும் உண்டான சூத்ரஜாதிக்குப் பெருமை விளைக்கவன்றோ அம்மாமுனிவர் சடகோபனென்னும் பெயரைத் தாங்கி அவ்விதமான ரூபத்துடன் அவதரித்தார்] என்பதினால் விளங்கும். கேவலம் பிறப்பை உத்தேசித்துப் பஞ்சமர்களை நாம் இகழ்ந்ததுமில்லை. மற்றும் ஜ்ஞானஸம்பாதகமும் அவரிடத்தில் ப்ராஹ்மணர் பெறலாமென்பது வைஷ்ணவ தர்ம உபதேச ப்ரகரணங்களில் பலவிடங்களில் ப்ரஸித்தம்.

'குலந்தாங்கு சாதிகள் நாலிலும் கீழிழிந்து, எத்தனை
நலந்தானிலாத சண்டாளர் சண்டாளர்களாகிலும்
வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்காளென்றுள்
கலந்தார் அடியார் தம்மடியார் எம்மடிகளே'

என்று நம்மாழ்வார் காட்டிய பாகவத சேஷத்வ காஷ்டையை அவலம்பித்தவர்களல்லரோ ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்! நம் மதத்தாலும் தத்ப்ரயுக்தமான அஹங்காரத்தாலும்தான் ப்ராஹ்மணர் இந்த சோச்யமான நிலைக்கு வந்துவிட்டனரென்று பிதற்றும் ப்ரமுகர்களை அதெங்ஙனே யென்பதை உதாஹரித்துக் காட்டச்சொன்னால், 'பின்னை வேறென்ன காரணம் இப்போது நாமிருக்கும் ஸ்திதியைக் காணீரோ' என்று மேன்மேலும் பேசிற்றே பேசவல்லரல்லால், ஸமீசீநமான ப்ரத்யுத்தரம் அவர்களிடத்தில் கிடைப்

பதில்லை. ஸஹபங்க்தி போஜனம் ஸங்கர விவாஹம் முதலியவைகளினால் இதரர்களுடைய ப்ரீதியை ப்ராஹ்மணர் ஸம்பாதிக்க முயலுவது நிரர்த்தகம். அல்லாமலும் அநர்த்தகரம் என்பது ஐரோப்பிய மஹாயுத்தத்தாலும், அதை அப்யுபகமம் பண்ணினவர் திறத்திலும் இதரர்கள் பாராட்டிவரும் ஜாதித்வேஷத்தாலும் நன்கு விளங்கும். நிபுண பராமர்சத்தில் ஒன்று நிச்சயமாய்த் தோன்றும். அதாவது - ஸ்வரூபஹானியைச்செய்யும் கார்யங்களிலிழிந்தாவது ஜநஸமூஹத்தைத் தம் திறமாக்கிக் கொள்ளக்கூடுமென்று ப்ராஹ்மணர் நினைப்பது மிகவும் அறிவீனம் என்பதே.

* * * *

இத்தருணத்தில், ஏப்ரல் மீ 8உ தியன்று சென்னை கடற்கரையில் மஹாத்மா காந்தி யென்பவர் ப்ரஸ்தாவ விஷயமாக உபந்யஸித்ததை இங்குக் குறிப்பிடலாம். தற்காலத்தில் நாடெங்கும் அவர் பூஜிக்கப்படுவதாலும் தேச நன்மைக்கென்றே தம்மையும் தம்முடைமையையும் அர்ப்பணம் செய்த மஹானானதாலும், அவர் கூற்றுக்களில் ஸமீசீநமானவற்றை நாம் அங்கீகரிக்கத் தட்டில்லை. 'ஸ்வதேசமித்ரன்' என்னும் பத்ரிகையில் ப்ரசுரிக்கப்பட்டுள்ள அவர் உபந்யாஸத்திலிருந்து அடியில் வருமாறு ஸங்க்ரஹிக்கிறோம்:—'நமது முன்னோர்களான ப்ராஹ்மணர்கள் நமக்கு சேமநிதியாக வைத்துவிட்டுப் போயிருக்கும் தர்ம முறைகளினாலே ஹிந்துமதம் துலங்கிவருகிறது. அதற்காக இந்தியர்களாகிய நாம் எவ்வருணத்தினராயினும் நன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். நான் உலகிலுள்ள எல்லா மத க்ரந்தங்களையும் படித்திருக்கிறேன். ஹிந்து மதத்தைத் தவிர எந்த மதமும் தாரித்ர்யத்தையே தமது லக்ஷ்யமாகக் கொண்ட வர்க்கத்தாரை ஏற்படுத்தி யிருப்பதாக நான் அறிந்ததில்லை. நானும் ஒரு ப்ராஹ்மணரல்லாதவர் தான். எனவே ப்ராஹ்மணரை அழிக்க முயற்சித்தால் அது பெரும் பிழையாகி விடும் .... நான் இந்தியா முழுவதும் சுற்றிப் பார்த்ததில் இந்தக் கலியுகத்தில் ப்ராஹ்மணர்தான் எல்லாவித த்யாகங்களும் செய்ய முன்வந்திருப்பதை நான் பார்த்தேன் .... மானிட தர்மத்தின் உயர்ந்த லக்ஷ்யங்களை அநுஸரித்து ப்ராஹ்மணர்களே வழி காட்டி யிருக்கிறார்கள் .... ப்ராஹ்மணர்களுடன் போராட்டம் செய்வதினாலும் அவர்களிடம் பொறு

மைப் படுத்தினாலும் அவர்களைத் தூற்றுவதினாலும் தங்களுடைய நிலைமை கொஞ்சமும் அபிவ்ருத்தி யடையாதென்பதையும், இன்னமும் கேவலமான நிலைமைக்குத் தாங்கள் வந்துவிட நேருமென்பதையும் ப்ராஹ்மண ரல்லாதார் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும்.' பஞ்சமர்களை உத்தாரணம் செய்யும் விஷயத்தில் காந்தியவர்கள் சொல்வதை முழுமையும் நாம் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. ஆனால் அவர் மொழிகளில் ஒன்று குறிப்பிடத்தக்கது. அது இங்ஙனே:— 'தீண்டாத் தன்மையை ஒழிக்கவேண்டுமென்பதற்காக அவர்களுடன் ஸம்பந்தம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்றாவது ஸமபங்க்தி போஜனம் செய்யவேண்டுமென்றாவது நான் சொல்வதாக நினைத்துவிட வேண்டாம்.' இனியாவது நம்மவர் ப்ராந்தி கழியுமோ?

* * * *

'பங்குனியீ' ஸஞ்சிகையில் ப்ரசுரிக்கப்பட்ட முதல் கடிதத்தில் கொடியாலம் ஸதஸ்ஸின் கார்யதர்சிகள், வைதிக தர்மாபிவ்ருத்தியைக் கருதி த்ரிம்தஸ்தர்களாகிய மடாதிபதிகளுக்கும் பத்ரிகைகளை யனுப்பியும் பதில் ஸ்ரீமுகம் ஒருவரிடத்திலிருந்தும் கிடைக்கவில்லையென்றும் அதனால் அச்சபையிலிருந்த அனைவரும் 'மடாதிபதிகளுக்கு வர்ணாச்ரம தர்மத்தில் இருக்கும் ஔதாஸீன்யத்தைப்பற்றி நிரம்பவும் வருத்த மடைந்தார்கள்' என்றும் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இதை நாம் என்னென்பது? வைதிக ஸ்ரீயின் அபிவிருத்திக்காகவே ஏற்பட்ட ஸ்தாபகங்களில் அதற்குச் சலிகை குறைந்தால் இப்போது ப்ராஹ்மணர் அநுபவிக்கும் பரிபவத்துக்கு உத்தராவதியுண்டோ? 'எல்லா மடாதிபதிகளும் இப்படி ஒருமனதாய் மௌநம் ஸாதித்ததும் ஈச்வர கோபத்துக் கறிகுறி' யென்றால் அதுவும் உபபந்நமாகும். இதற்கொரு பரிஹாரமுளதோ? அல்லது மேன்மேலும் வைதிக தர்மம் குலைந்து நசிப்பதோ? இந்நிர்வேதமானது ஆஸ்திகர்களை அநவரதம் கலக்கிவிடுகிறது. எனினும் ஸ்வய மகில நிர்மாண நிபுணனான ஸ்ரீமந்நாராயணன் தர்மக்லாநியை ஆத்யந்திகமாக உபேக்ஷிக்கமாட்டானென்னும் த்ருட விச்வாஸமுடையோமாகையால், மடாதிபதிகளும் கண்திறக்கும்படியும், நம்மவர்க்குள் ஆஸ்திக்யம் குலையாதபடியும் ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்தான அவனே கடாக்ஷிப்பானாக.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீஹயவதந பரப்ரஹ்மணே நம:.

அவதாரங்களின் வைபவம்.

(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி.)

1. மத்ஸ்யாவதாரம்:—ஆதிகாலத்தில் பகவான் ப்ருஹ்மாவுக்கு வேதங்களை உபதேசித்தார். அப்பொழுது ஸோமகன் என்னும் ஒரு அஸுரன் அந்த வேதங்களை அபஹரித்துப் பாதாளலோகம் சென்றான். அவனை ஸம்ஹரித்து அந்த ஸமுத்திரத்தில் முழுகின ச்ருதிகளை மீளவும் மீட்டுக்கொடுத்து 'ப்ராஹ்மணாநாம் தநம் வேத:' என்றும் 'ஸாஹி ஸ்ரீரம்ருதா ஸதாம்' என்றும் சொல்லப்படுகிற அந்த வேதமாகிற ஸம்பத்தை ப்ருஹ்மாவுக்குக் கொடுத்தார். லோகோபகாரமாய் மாத்ஸ்ய புராணத்தை வேதத்திற்கு உபப்ருஹ்மணமாகச் செய்தும், வைவஸ்வதமநு தர்ப்பணம் செய்யும் ப்ரளய ஸமயத்தில் தன்னுடைய கமண்டலுவில் ஆவிர்ப்பவித்த மத்ஸ்யம் நாழிகைதோறும் வ்ருத்தியடைவதைப்பார்த்து வாபி, கங்கை, ஸமுத்ரம் இவைகளில் ஏறியவுடனே ப்ரளய காலத்தில் அந்த மத்ஸ்யம் தன்னுடைய கொம்பினால் தரிக்கப்பட்ட ஓடத்தின் உலகஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமான அந்த வைவஸ்வதமநுவை ஏற்றிவைத்துத் தர்மங்களை உபதேசித்தும் ஸாது பரித்ராணம் துஷ்டசிக்ஷணம் இவைகளைச் செய்தான்.

2. கூர்மாவதாரம்:— பகவான், ஜராமரண மில்லாமலிருக்க வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்த தேவாஸுரர்களை க்ஷீராப்தியில் அம்ருத மதநம் செய்யும்படி நியமித்து, முதலில் தான் ஆமையாகி ஆழ்கடல் கடையவேண்டி மந்தர பர்வதத்தை மத்தாகவும் வாஸுகியைக் கடைகயிறாகவும் கொண்டு கடைந்து, மந்தர பர்வதம் பாதாளத்தில் அமிழ்ந்துபோகாதபடி தன்னுடைய முதுகினால் தரித்து, ப்ருஹ்மரூபத்தைத் தரித்து உள்ளே ப்ரவேசிக்கும்படி அந்தப் பர்வதத்தின் மேல் ஆக்ரமித்து இழுப்பதற்கு ஸௌகர்ய

மாக அவர்களின் நடுவே தானும் கடைகிறவனாய் நின்று, தேவதைகளிடத்தில் தன்னுடைய அம்ஶத்தால் அநுப்ரவேசித்து மஹாப்ரயாஸேந ஸமுத்ரத்தைக் கலக்கி தேவதைகளுக்கு அம்ருதப்ராஶநம் பண்ணிவைத்ததாலும் ஆஶ்ரிதர்களுடைய ரக்ஷணம் ப்ரதாநமென்று சொல்லப்பட்டது.

3. வராஹாவதாரம்:— ஆதிவராஹ ரூபியாய்ப் பகவான் ஆஶ்ரிதவிரோதிகளை நிக்ரஹம் பண்ணுவதற்காக, பூமியைப் பாயாகச்சுருட்டி ப்ரளயார்ணவத்திலே கொண்டுபோன ஹிரண்யாக்ஷன் என்னும் அஸுரனை, பஞ்சாஶத்கோடி விஸ்தீர்ணையான பூமியின் உத்தரணத்தில் ஸமர்த்தமாய் அதிப்ரதுள தீர்க்கோந்நதமாயும் ஸ்வேச்சா மாத்ரத்தாலே பரிக்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கும் இந்த்ரநீல ஶில ஶிக ஶேகராயமாண சந்த்ரோதயம் போல் இருக்கிற தம்ஷ்ட்ரையென்கிற கோரப்பல்லாலே பிளந்து, அவனுடைய ஹ்ருதயத்திலே ப்ரளயார்ணவ ஜலத்தைப் பாய்ச்சி கர்ஜந ஶப்தத்தாலே அண்டங்கள் செவிடுபடும்படி கர்ஜநம்பண்ணி, தன்னுடைய பத்நியான லக்ஷ்மிக்கு ப்ரியம் செய்யவேண்டி அதற்காகவே பூமியை உத்தரணம் பண்ணினானே என்று சொல்லலாம்படி அவதரித்ததனாலே பூமியுத்தாரணம் ஹிரண்யாக்ஷ நிரஸநம் இரண்டும் ப்ரயோஜநம் என்று ஏற்பட்டது.

4. ந்ருஸிம்ஹாவதாரம்:— தேவதைகளாலும் இதர ஜாதியராலும் ஆர்த்ர வஸ்துவினாலும் ஶுஷ்க வஸ்துவினாலும் பூமியிலும் ஆகாஶத்திலும் இரவிலும் பகலிலும் மரணமில்லை யென்று சதுர்முகனிடத்தில் வரம் வாங்கிக்கொண்டிருக்கிற ஹிரண்யனை ஸம்ஹாரம் பண்ணுவதற்காகவும், ஆஶ்ரிதனான ப்ரஹ்லாதனைக் காப்பாற்றுவதற்காகவும் அவன் அபேக்ஷித்த ஸமயத்தில் நரங்கலந்த சிங்கமாய் அவதரித்து, இப்படி ஒன்றுக்கொன்று விருத்தமாயிருக்கிற மநுஷ்யரூபமும் ஸிம்ஹரூபமும் சேர்ந்த ஶரீரத்தை பரிக்ரஹிக்கச்செய்தேயும் ஸௌந்தர்யம் முதலியவற்றால் ரமணீயனாயிருந்து லோகத்தார்க்கு ஆஶ்ரயணீயனானான்.

5. வாமநாவதாரம் :— இவ்வவதாரத்தில் இந்த்ரனுடைய த்ரைலோக்ய ஸாம்ராஜ்ய ஶ்ரீயை அபஹரித்த பலிச்சக்ரவர்த்தியையும் தண்டகமண்டலுதாரியான வாமநவேஷங்கொண்டு மூவடி

மண் வேண்டுமென்று யாசித்து அவனை ஸத்யபாஶத்தினால் பத்தனாகச் செய்து, 'த்ரிவிக்ரமாவதாரம்' என்று ஸர்வலோகங்களையும் தன்னுடைய சரணாரவிந்தத்தினின்று பெருகின கங்கையைக்கொண்டு காப்பாற்றினான். வேதங்களில் இந்த வ்ருத்தாந்தம் அடிக்கடி ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

6. பரசுராமாவதாரம்:—இந்த அவதாரத்தில் பகவான் தன்னுடைய ஶக்தியினாலே ஆவேஶிக்கப்பட்ட பரஶுராமனாய் ப்ருகு குலத்தில் அவதரித்துத் துஷ்டக்ஷத்ரிய வர்க்கங்களை இருபத்தொரு தலைமுறை கருவறுத்துப் பூமிபாரத்தைப் போக்கடித்தான். இது ஆவேஶாவதாரம் என்று சொல்லப்படும்.

7. ராமாவதாரம் :—பகவான் தேவதைகளுடைய ப்ரார்த்தனைக்கு இணங்கி, சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய் அவதரித்து, ராவணாதிகளை ஸம்ஹரித்து, ரிஷிகளைக் காப்பாற்றி, அவதாரத்திற்கு ப்ரதாநப்ரயோஜநமான ஸேது நிர்மாணத்தையும் செய்தருளினான்.

8, 9. பலராம க்ருஷ்ணாவதாரங்கள் :—இவற்றில், பூதநா ஶகடாரிஷ்ட ப்ரலம்ப தேநுக கம்ஸாதிகளை ஸம்ஹரித்தும் பூபார நிவ்ருத்தி முதலியவைகளும் செய்யப்பட்டன. பூபாரநிவ்ருத்தி ப்ரயோஜநம்.

10. கல்க்யவதாரம்:—பகவான் கல்கிவிக்ரஹத்தைத் தரித்துக் குதிரையின் மேலேறி, குதிரைவடிவு முன்னவனாய்க் கலியுகத்தின் அவஸாநகாலத்தில் துஷ்டஜநங்களை வஹிக்க ஶக்தியற்றவளான பூமியைப் பாரமின்றிக்கே செய்யத் திருவுள்ளமாய், கலிதோஷத்தினால் கெடுக்கப்பட்ட புத்தியுள்ளவர்களை வேரோடே களைந்து, க்ருதயுகத்தின் தர்மப்ரவர்த்தகமாகிற விஶேஷத்தைச் செய்தருளப்போகிறான்.

ஆகவே விபவாவதாரங்கள் அநேகம் இருந்தாலும் இந்தப் பத்து அவதாரங்களும் ப்ரயோஜநவஶத்தால் முக்யமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ப்ராஸங்கிகமாய் அர்ச்சாவதார மாஹாத்ம்யமும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பகவானுடைய ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி

கல்யாணகுணங்கள்போல அவற்றிற்கு ப்ரகாரமான வ்யூஹ விப வாவதாரங்களும் அஸங்க்யாதங்கள். இதைவிட பண்டிதபாமர ஸாதாரணமாக எல்லாராலும் ஸ்ரீரங்கம் முதலான நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளிலும் கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் ஆஸ்ரமங் களிலும், 'வைதிகம் தாந்த்ரிகஞ்சைவ ததா வைதிக தாந்த்ரிகம். த்ரிவிதம் கர்ம ஸம்ப்ரோக்தம் பஞ்சராத்ராகம த்ரிதாமநே ॥' என்று ஆராதநீயமாய் மத்யே ஸம்பாவிதங்களான அபராதங்களை யும் பொறுத்து, ஶயநாஸந போஜநாதிகளில் அர்ச்சகரிட்ட வழக் காய் இருக்கக் கூடியதாய், ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்யாதி ஸர் வோத்தர குணங்களினால் மண்டிதமான திவ்யவிக்ரஹ ஶோபை யில் விபவரூபேண அவதரித்த தோராத தனி வீரனை சக்ரவர்த் தித் திருமகனைக்கூட தோற்கும்படி செய்யும் வைலக்ஷண்யமுள் ளதான 'ஸர்வாபராத ஸஹிஷ்ணு ...' என்று ஸர்வாபராத ஸஹமாய், 'விஶ்வாஸ ...' என்று சொல்லுகிற ப்ரகாரம் அர்ச்சா விக்ர ஹத்தை ஆஶ்ரயிப்பவர்களுக்கும் பரமபுருஷார்த்தம் கொடுக்கக் கூடிய வைபவமுள்ளதான அர்ச்சாரூபத்தைப்பற்றி ஸ்ரீமந்நிக மாந்தமஹாதேஶிகன் ஸ்ரீதாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் 'ஸர்வாவதார ... ' என்றபடி க்ஷீரவத் (பாலும் ஜலமும் சேர்வதுபோல்) பரரூபத்தினுடைய ஸம்ஶ்லேஷம் அர்ச்சாரூபத்திலிருக்கிறபடியால் அதுவே உபாஸ்ய மென்றும், ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரரக்ஷையில் 'ப்ரதிஷ்டாநாயகே ... விஶேஷாத் ... ' இத்யாதியாலும் அதனுடைய மாஹாத்ம் யத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார்.

ஆகவே, விபவாவதாரத்திற்குள்ள விசேஷத்தை 'வேதாநுத்தரதே ஜகந்நிவஹதே பூகோளமுத்பிப்ரதே

தைத்யம் தாரயதே பலிம் சலயதே க்ஷத்ரக்ஷயம் குர்வதே। பௌலஸ்த்யம் ஜயதே ஹலம் கலயதே காருண்யமாதந்வதே ம்லேச்சாந் மூர்ச்சயதே தஶாக்ருதிக்ருதே க்ருஷ்ணாய துப்யம் நம:' 1-வேதங்களைத் தேடுவது; 2-மந்தரபர்வதத்தைத் தாங்குவது; 3-பூமியை உத்தரணம் செய் வது; 4-பக்தனை ப்ரஹ்லாதனை ரக்ஷிப்பது; 5-பூமியை யாசிப் பது; உலகங்களை அளப்பது; 6-துஷ்டர்களான அரசர்களை ஸம் ஹரிப்பது; 7-ராவணாதி ராக்ஷஸர்களை ஸமூலம் வதம் செய்வது; 8-யமுனையை பலாத்காரமாய் இழுப்பது; காளியன் கஞ்சன் இவர் களை மாய்ப்பது; இவைகளெல்லாம் எவனுக்கு லீலையோ அவனை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறோமென்று மேல் ஶ்லோகத்தினாலும், 'ஸ்ரீரங்கஹஸ்திகிரிவேங்கடஶைல ...' என் னும் ஶ்லோகத்தினாலும் அர்ச்சாவதார வைபவத்தையும் ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ராசார்யராகிய கடாதூரம்மாள் அருளிச்செய்திருக்கிறார். 'ஸர்வம் ... ' [தேவரீர் இவ்வுலகில் மநுஷ்யத்வாபிநயம் பண்ணி மநுஷ்யஸஜாதீயனாய் 'ஸகல ... ' என்னும்படி மாம்ஸ சக்ஷுஸ்ஸுக்களான அசேதனர் களின் உஜ்ஜீவநார்த்தம் அவதரிக்காமல் இருந்தீரேயானால் தேவ ரீரை உபாஸிக்கவேண்டியது அர்ச்சிக்கவேண்டியதென்று விதிப் பதான ஶ்ருதிகளும் விஷயம் ப்ரத்யக்ஷமில்லாமையால் அபார்த் தமாய் விடும்] என்று விபவம் அர்ச்சை இவற்றின் மஹிமையை வெளியிட்டிருக்கிறார்.

நிகமநம்.

ஆகவே அவதாரம் ஸத்யமென்பதை 'பஹூநி மே வ்யதீதாநி' என்கிற ஶ்லோகத்தாலும், 'அஜோऽபி ஸந்' என்கி

ஶ்லோகத்தில் அஜோபி ஸந் - அவ்யயாத்மா - பூதாநாம் ஈஶ்வரோபி ஸந் - என்கிற அம்ஶத்தினுல், இவ்வவதார காலங்களில் ஜ்ஞாநாதி ஸங்கோசம் இல்லையென்பதையும் 'ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாம் அதிஷ்டாய' என்கிற அம்ஶத்தால் அவதார விக்ரஹம் அப்ராக்ருத மென்பதையும், 'ஸம்பவாம்யாத்மமாயயா' என்பதால் அவதாரத்திற்கு இச்சை காரணமென்பதையும், 'யதா யதா ஹி' என்பதால் அவதார காலத்தையும், 'பரித்ராணாய' என்பதால் அவதாரத்தின் ப்ரயோஜநத்தையும், 'யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே' என்கிற ஶ்லோகத்தினுல் அர்ச்சாவதார வைபவத்தையும் நிரூபித்து, இவ்விதமான அவதாரத்தின் உண்மையையும் செய்கையையும் அறிந்தவன் மீண்டும் பிறப்பதில்லை யென்னுமதை 'ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம்' என்கிற ஶ்லோகத்தினுல் இவ்வித அவதாரங்களின் உண்மையை கீதாசார்யனே வெளியிட்டருளினுன்.

முற்றிற்று.

காடந்தேத்தி. வே. கோபாலாசார்யர்,

(கமலாபுரம்.)

ஸ்ரீ:.

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

	ரூ.	அ.	பை.
1. ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்கநாதாசார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யானத்துடன்)	0	2	0
2. ஸ்ரீ அஹோபிலமடமும், அதன் ஶிஷ்யர்களின் கர்த்தவ்யங்களும்:—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0
3. ஸ்ரீ சதுஶ்லோகீவிவரணம்	0	2	0
4. ஸூர்யாப்யுதயம் ஸ்ரீ. உப. டி. இ. ஶடகோபாசார்யர்	0	2	0

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

ஸம்ஸ்க்ருத பாஷை.

(தொடர்ச்சி.)

ஸர்வ காவ்யங்களுக்கும் முதன்மையானதும், எல்லா புருஷார்த்தங்களையும் விளைவிக்கக்கூடியதும், நிகரற்றதுமான காவ்யம் ஸ்ரீமத்ராமாயண மென்பது. 'ந தே வாக் அந்ருதா காவ்யே காசிதத்ர பவிஷ்யதி' என்று ப்ருஹ்மா வால்மீகியை அநுக்ரஹித் திருப்பதால் இப்ரபந்தத்தில் எந்த இடத்திலும் அப்ராமாண்ய ஶங்கை பண்ணக்கூடாது.

ஆரண்ய காண்டத்தில் இல்வல வாதாபி வ்ருத்தாந்தத்தைத் தெரிவிக்குங் காலத்தில் 'தாரயந் ப்ராஹ்மணம் ரூபம் இல்வல: ஸம்ஸ்க்ருதம் வதந் । ஆமந்த்ரயதி விப்ராந் ஸ ஶ்ராத்தம் உத்திஶ்ய நிர்க்ருண: ॥' என்று இல்வலனது கெட்ட செய்கை வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ரிஷிகள் தம்மை ப்ராஹ்மண னென்று நினைக்கவேண்டும் என்னும் காரணத்தா லல்லவா இல்வலன், ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் பேசினுன். இதனுல், முற்காலத்தில் ப்ராஹ்மணர்கள் எல்லாரும் ஸம்ஸ்க்ருதத்தாலேயே வ்யவஹரித்தார்களெனத் தெரியவருகிறது.

கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில், பிக்ஷுவேடம் பூண்டவரும் லக்ஷணம் பொருந்திய வாக்யத்தால் தன்பெயர் ஊர் முதலியவற்றைக் கேட்பவருமான ஹநூமானை, இராமன், லக்ஷ்மணன் ஸமீபத்தில் 'நூநம் வ்யாகரணம் க்ருத்ஸ்நம் அநேந பஹுதா ஶ்ருதம் । பஹு வ்யாஹரதாऽநேந ந கிஞ்சித் அபஶப்திதம் ॥' என்று புகழ்ந்திருக்கிறார். வ்யாகரணத்திலிருந்து இராமன், [illegible]

காண ஶ்ரவணம் பண்ணியிருத்தலை ஊஹித்திருப்பதால் வ்யவஹார காலத்தில் வ்யாகரணத்தால் ஏற்படக்கூடிய ஸாது ஶப்தங்கள் உபயோகிக்கப்பட்டன வெனத் தோன்றுகிறது. இந்த அர்த்தத்தை ஸ்ரீ கோவிந்த ராஜர் 'அநேந ஹநு[illegible] ஸம்ஸ்க்ருத பாஷயைவ வ்யவஹார இதி ஸூச்யதே ॥', என்கிற க்ரந்தத்தாலும், ஸ்ரீ மஹேஶ்வர தீர்த்தர் 'நகிஞ்சிதபஶப்தித மித்யநேந ஸம்ஸ்க்ருத பாஷயைவ வ்யவஹ்ருதவாநிதி ஸூச்யதே' என்கிற க்ரந்தத்தாலும் ஸ்பஷ்டமாய் வெளியிட்டார்கள்.

அசோக வனிகையிலிருக்கும் ஶிம்ஶுபா வ்ருக்ஷத்தின்மீது ஏறினவரும், ஸீதைக்கு ஸமாதானம் செய்ய ப்ரவர்த்தித்தவருமான ஹனூமான், 'நான் த்ரைவர்ணிகன்போல் ஸம்ஸ்க்ருதத்தாலேயே ஸீதையோடு பேசுவேனேயாகில், அவள், 'ராவணனே ஸாது வேஷமெடுத்துக்கொண்டு பேசுகிறான் என்று பயப்படுவள்' என்று எண்ணினர். இது ஸுந்தர காண்டத்தில், "யதி வாசம் ப்ரதாஸ்யாமி த்விஜாதிரிவ ஸம்ஸ்க்ருதாம் । ராவணம் மந்யமாநா மாம் ஸீதா பீதா பவிஷ்யதி ॥" என்கிற ஶ்லோகத்தால் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. இந்தப் பத்யத்தில் ப்ராஹ்மணனை மாத்ரம் போதிக்கக்கூடிய 'விப்ர,' 'ப்ராஹ்மண' முதலிய ஶப்தங்களை விட்டு, த்ரைவர்ணிகனைப் போதிக்கும் 'த்விஜாதி' ஶப்தத்தை ப்ரயோகித்திருப்பதால், த்ரைவர்ணிகர்கள் முன்னே ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையினாலேயே பேசினர்களெனத் தெரியவருகிறது.

மஹாபாரதத்தைப் பராமர்ஶித்தாலும் ஸம்ஸ்க்ருதம் வ்யாவஹாரிகமென ஸ்பஷ்டமாகிறது. ஆதிபர்வத்துக்குள் அடங்கின ஜதுக்ருஹ பர்வத்தில், பாண்டவர்கள் வாரணாவதத்திற்குப் புறப்பட்ட பொழுது, தர்மாவதாரமான விதுரர், ம்லேச்சபாஷை முதலியவற்றில் ஸித்தமான வர்ணங்கள் ஒளித்தல், வர்ணங்கள் ஒழித்தல் வேறு எழுத்துக்களை உச்சரித்தல் முதலிய ஸங்கேதங்களைக் கொண்டு, 'அலோஹம் நிஶிதம் ஶஸ்த்ரம் ஶரீர பரிகர்தநம் ।

யோவேத்தி நதம் க்நந்தி ப்ரதிகாதவிதம் த்விஷ꞉ ॥ கக்ஷக்ந꞉ ஶிஶிரக்நஶ்ச மஹாகக்ஷே பிலௌகஸ꞉ । ந தஹேதிதி சாத்மாநம் யோ ரக்ஷதி ஸ ஜீவதி ॥' என்றும், இரண்டு ஶ்லோகங்களினால் ஶத்ருவினால் செய்யப்பட்ட ஜதுக்ருஹோபாயத்தை யுதிஷ்டிரருக்குத் தெரியப்படுத்தினர். விதுரர், ஸம்ஸ்க்ருதத்தால் வ்யவஹரிக்காமல் போனால் பத்யத்தில் கண்டபடி வர்ணங்களை ஒளித்தல், ஒழித்தல், வேறுவர்ணங்களை உச்சரித்தல் முதலியவற்றிற்கு ஸௌகர்யம் ஏற்படாமல் போய்விடும். குந்தியும் விதுரரின் அபிப்ராயத்தை அறியாதவளாய் மேலே யுதிஷ்டிரனை "என்ன சொன்னார் விதுரர்?" என்று கேட்கிறபடியாலும் ஸம்ஸ்க்ருதத்தாலேயே விதுரர் வ்யவஹரித்தாரென ஏற்படுகிறது.

உக்தி ப்ரத்யுக்திரூபமாகச் செய்யப்பட்ட நாடகங்களும் அக்காலத்திய வ்யவஹாரத்தை ஸூசிக்கின்றன. நைஷத காவ்யத்தில் 10-வது ஸர்க்கத்தில் தமயந்தியின் ஸ்வயம்வரத்திற்காக அழைக்கப்பட்ட அரசர்களும், தமயந்தியை அடையவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தால் நளவடிவம் எடுத்துக்கொண்டு தாமாகவந்த இந்த்ராதிகளும் ஸ்வயம்வர மண்டபத்தை யடைந்தார்கள். அம்மண்டபத்தில் வேந்தர்களெல்லாரும் தங்கள் தங்கள் தேஶத்தில் மாத்ரம் வ்யவஹரிக்கக்கூடிய பாஷையால் வ்யவஹரித்தால் தங்களுள் ஒருவர்க்கொருவர்க்கு அபிப்ராயம் விளங்காமல்போய் விடுமென்று எண்ணங்கொண்டவர்களாய் யாவர்க்கும் பொதுவான ஸம்ஸ்க்ருதத்தால் பேசிக்கொண்டார்கள். தேவர்கள் தங்கள் பாஷையான ஸம்ஸ்க்ருதத்தாலேயே வழக்கப்படி பேசினார்கள். இப்படி அரசர்களும் தேவர்களும் ஸம்ஸ்க்ருதத்தால் பேசும்பொழுது, அங்கிருந்தவாஸிகள் 'இவர்கள் தேவர்கள்' இவர்கள் அரசர்கள்' என்று அறியத் திறமையில்லாதவர்களாய் விட்டார்கள் என்பது, 'அந்யோந்ய பாஷாநவபோதபீதே꞉ ஸம்ஸ்க்ருத்ரிமாபிர் வ்யவஹாரவத்ஸு । திக்ப்யஸ்ஸமேதேஷு ந்ருபேஷு

[illegible] என்னும் பத்யத்தால் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் பாரத கண்டத்தில் எல்லாத் தேசங்களிலும் முன்னே வ்யவஹரிக்கப்பட்ட பாஷை ஸம்ஸ்க்ருதமே. தேசபாஷை அந்தந்தத் தேசத்தில் மாத்ரம் வ்யவஹரிக்கப்பட்டதென ஏற்படுகிறது. சிலர் "பண்டிதர்கள் முன், ஒருவர்க்கொருவர் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் பேசிக்கொண்டார்களெனும் விஷயத்தில் நமக்கு விவாதமில்லை; ஆனால் அந்தந்த தேச பாஷையிற்போல் பெண்களும் பாலர்களும் பேசாதபடியால் இப்பாஷைக்குக் குறையிருக்கிறது" எனச் சொல்லுகிறார்கள். ப்ராசீந ப்ரபந்தத்தைப் பராமர்சித்துப் பார்த்தால் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் பெண்கள் பாலர்கள் யாவரும் பேசினதாகவே தெரிகிறது. மஹாபாரதம் முதலிய க்ரந்தங்களில் சகுந்தலாதிகளின் சாஸ்த்ரார்த்தோபந்யாஸ ப்ரகாரம் மஹாபண்டிதர்களுக்கும் ஆச்சர்யத்தை விளைவிக்கிறது. பின்னும் பாரதத்திலேயே அநேக ஸ்தலங்களில் நிரூபிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தை த்ருடப்படுத்துவதற்காகப் பண்டிதைகளான ஸ்திரீகளின் வாக்யங்கள் ப்ரமாணங்களாகக் காண்பிக்கப்படுகின்றன. இதற்கு 'விதேஹராஜ [illegible] [illegible] ॥' முதலிய பல உதாரணங்கள் இருக்கின்றன. மாளவிகாக்நிமித்ரத்திலும், உத்தர ராமசரிதம் முதலிய க்ரந்தங்களிலும், கௌசிகீ, வநதேவதை ஆத்ரேயீ முதலியோர்க்கு ஸம்ஸ்க்ருதத்தாலேயே பாஷணம் நிர்த்தேசிக்கப்படுகிறது. ஸ்த்ரீகள் ஸம்ஸ்க்ருதத்தாலேயே பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள் என்ற விஷயத்தில் ஐதிஹ்யமும் இருக்கிறது.

அநந்த பட்டனென்பான் வித்யாப்யாஸத்திற்கு முந்தி பண்டிதர்களான தன் ஸஹோதரர்களோடு கூடச் சாப்பிடும்பொழுது தன் பார்யையைக் கூப்பிட்டு, 'ஏயி[illegible]' என்று சொன்னான்.

அவனுடைய ஸஹோதரர்கள் அவ்வாக்யத்தைக்கேட்டு '[illegible]' என்று ப்ரயோகிக்கவேண்டியிருக்க, புல்லிங்கமாக 'ஏயி' சப்தத்தை ப்ரயோகித்தானென்று நகைத்தார்கள். பிறகு அவனுடைய பார்யை தன் பர்த்தாவின் பரிபவத்தை ஸஹிக்காதவளாய்த் தக்க பரிவேஷணத்தால் தன் பர்த்தாவுக்கு '[illegible]' என்ற பதப்பிரிவு இஷ்டம்; தயிர் கொண்டுவரவேண்டாம், மோர் கொண்டுவரவேண்டுமென்று அபிப்ராயம்' என்று ஸூசித்துத் தன் மைத்துனர்களை வெட்கித் தலைகுனியும்படி செய்தாளென்பது உலகப்ரஸித்தமான ஐதிஹ்யம். இதனால் ஸ்த்ரீகளும் முற்காலத்தில் ஸம்ஸ்க்ருதத்தாலேயே பேசினார்களெனத் தோன்றுகிறது. இந்த ஐதிஹ்யத்தில் ஸ்த்ரீ ஸம்ஸ்க்ருதத்தால் பேசவில்லையானாலும், புருஷன் ஸ்த்ரீயைக் குறித்துப் பேசியிருப்பதால் ஸ்த்ரீக்கும் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் பேசுந்திறமை வாய்ந்திருக்க வேண்டுமென ஏற்படுகிறது.

பாலர்களும் முன் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் பேசியிருப்பதாகவே வாக்ய பதீயம் சிசுபாலவதம் என்னும் க்ரந்தங்களால் ஏற்படுகிறது. வாக்ய பதீயத்தில் ஸாது சப்தங்களை ஸ்மரித்தே அபப்ரம்சங்களிலிருந்து அர்த்தபோதம் உண்டாகிறதென்கிற விஷயத்தில் உதாரணமாக '[illegible] ॥' என்று உபந்யஸிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சிசுபாலவதம் 15-வது ஸர்க்கத்தில், யுத்தத்திற்குப் போக அநுமதி கேட்கவேண்டி, பார்யையினிடம் சென்றவர்களான சிசுபால படர்களின் பாவியான சோகத்தைக் குறிக்கிற அக்காலத்திய சேஷ்டைகளை வர்ணிக்குங் காலத்தில், ஒரு குழந்தை, அபசகுனத்திலிருந்து பயந்த தன் தாயால் மருட்டப்பட்டுக் கோபமூண்டு, யுத்தத்திற்காகப் புறப்படும் தன் தந்தையைக் குறித்து, 'தாதத்வஜஸி' என்று பேதமில்லாமல் சொல்லி, அவன் ஹ்ருதயத்தைக் கலக்கிற்று என்று '[illegible] ॥' என்னும் பத்யத்தில் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விரண்டு க்ரந்தங்க

ன்றால் பாலர்கள் முர்த்தி ஸம்ஸ்க்ருதத்தால் அஸ்பஷ்டமாய்ப் பேசின தாக நிர்த்தாரிதமாகிறது.

ஸரஸ்வதீ கண்டாபரணகாரர் 'விக்ரமாதித்யன் காலத்தில் யாவரும் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் பேசிக்கொண்டிருந்ததாக 'காலே ஶ்ரீஸாஹஸாங்கஸ்ய கே ந ஸம்ஸ்க்ருத வாதிந: ।' என்னும் க்ரந்தத்தால் ஸ்பஷ்டமாய் அறிவிக்கிறார்.

ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகன், தம்மால் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீ ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில் 2-வது அங்கத்தில் குருஶிஷ்ய ஸம்வாத முகமாக ஸம்ஸ்க்ருதம் அகில லோகாவர்ஜக மென்றும், அரசர்களால் கொண்டாடப்பட்டதென்றும், வ்யவஹார மார்க்கத்தில் இருப்பதென்றும் அருளிச்செய்கிறார். அவ்விடத்திலிருக்கும் ஸ்ரீஸூக்தி இவ்விதம்:—

ஶிஷ்ய:— [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] ॥

[illegible]

[illegible] ।

[illegible]

குரு:— [illegible]

[illegible] ।

[illegible]

(இன்னும் வரும்.)

ஸ்ரீநிவாஸ தாதாசார்யர்.

இயற்பா.

பொய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

முதல் திருவந்தாதி.

(முன் ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி.)

31\. புரியொருகை பற்றியோர் பொன்னாழி யேந்தி
அரியுருவு மாளுருவு மாகி—எரியுருவ
வண்ணத்தான் மார்பிடந்த மாலடியை யல்லால்மற்
றெண்ணத்தா னாமோ? இமை.

(இ-ள்.) புரி - (ஸ்ரீபாஞ்சசன்ய மென்கிற) வலம்புரிச்சங்கத்தை, ஒரு கை - ஒரு திருக்கையிலே, பற்றி - பிடித்துக்கொண்டும், (மற்றொரு திருக்கையிலே), ஓர் - ஒப்பற்ற, பொன் - அழகிய, ஆழி - திருவாழியை, ஏந்தி - தரித்தும், ஆள் உரு உம் அரி உரு உம் ஆகி - நரமும் சிங்கமும் கலந்த வடிவை யுடையவனாய்க்கொண்டு, எரி உருவம் வண்ணத்தான் - அக்னியினுடைய வடிவம்போலே (கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியாத) வடிவத்தையுடையவனான இரணியனது, மார்பு - மார்பினை, இடந்த - (நகத்தால்) குத்திப் பிளந்துபோகட்ட, மால் - திருமாலினது, அடியை - திருவடிகளை, அல்லால் - தவிர, மற்று - வேறொரு விஷயத்தை, இமை - ஒரு முறை கண்ணிமைக்கும் பொழுதேனும், எண்ண தான் - நினைத்தற்கேனும், ஆமோ - முடியுமோ? (முடியாது) (எ-று.)

அடியவனான பிரகலாதனைப் பாதுகாப்ப தற்பொருட்டுத் தன்னை யழிய மாறி நரமுஞ் சிங்கமுங் கலந்த வடிவைக்கொண்ட அப்பெருமான் அடியார்க்காகப் பரதந்த்ரனாதலையும் வாத்ஸல்யங் கொள்வதையும் எண்ணிப் பார்த்தால், வேறே ஒரு விஷயத்தை க்ஷணகாலமாவது எண்ணப்போமோ? - வேறொரு விஷயத்தை எண்ணவும் வகையில்லை யென்பதாம். 'பற்றி' 'ஏந்தி' என்பன இரணியனது வரம் பழுதாகாமைக்காக, சங்கசக்கரங்களைத் தான் கையிற்பற்றி ஏந்திக்கொண்டிருந்தன னென்பதைக் காட்டு மென்பர். புரி - வலம்புரி என்பதன் நாமைகதேச நாமக்ரஹணம்; சதுரியபாமையைப் 'பாமை' என்பதுபோல. பிரஹ்லாதன் பக்கல் அன்பு கொண்டவ னென்பார் 'மால்' என்றார். மால் - அடியார்கள் பக்கல் அன்பு [illegible] கொண்டவன் [illegible] என்பார் - இமை - பார்க்கனிமையாம். (ஸ)

32. இமையாத கண்ணா லிருளகல நோக்கி
அமையாப் பொறிபுலன்க ளைந்தும்—நமையாமல்
ஆகத் தணைப்பா ரணைவரே ஆயிரவாய்
நாகத் தணையான் நகர்.

(இ - ள்.) இமையாத-(ஞானத்தில்) குறைவில்லாத, கண்ணால் 'நெஞ்சு' எனப்படுகிற உட்கண்ணாலே, இருள் - அஞ்ஞானமாகிய இருட்டு, அகல - விட்டு நீங்கும்படி, நோக்கி - (தனது ஸ்வரூபத்தையும் பகவானது ஸ்வரூபத்தையும் உள்ளபடி) கண்டு, அமையா - (பெற்றவற்றைக்கொண்டு திருப்திப்பட்டு) அடங்கியிராத, பொறிபுலன்கள் ஐந்தும் - பஞ்சேந்திரியங்களையும் (அவற்றிற்கு உரிய ஶப்தம் ஸ்பர்ஶம் முதலிய) பஞ்ச விஷயங்களையும், நமையாமல் - அடக்காமலே, ஆகத்து - தமது மனத்தில், அணைப்பார் - (எம்பெருமானை வைத்துத்) தியானிப்பவர்கள், ஆயிரம் வாய் நாகத்து அணையான் - ஆயிரம் வாயைக்கொண்ட ஆதிசேஷனைப் படுக்கையாகவுடைய எம்பெருமானது, நகர் - நகரமாகிய ஸ்ரீ வைகுண்டத்தை, அணைவர் - கிட்டப் பெறுவார்கள்; (எ - று.) ஏகாரம் - தேற்றம்.

"தெளிதாக" என்ற பாசுரத்தில் 'செந்தீஇ' என்று இந்திரிய ஜயத்தைச் சொன்ன ஆழ்வார், இந்தப் பாசுரத்தில் அஃது இல்லாவிட்டாலும், எம்பெருமான் கடாக்ஷிக்கும்போது அதனை விலக்காதார்க்கு அவனைக் கிட்டலாமென்கிறாரென்க. இனி, ஏகாரத்தை எதிர்மறையாக்கி, இந்திரிய ஜயம் பண்ணாமல், ஆகத்தணைப்பார் - (ஸ்திரீகளின்) தேகத்தை அணைத்துக்கொண்டு தமது விருப்பத்தின்படியே திரிபவர்கள், அணைவரே - (அவ்வெம்பெருமானது நகரத்தைச்) சேருவார்களோ? சேரமாட்டார் என்று பொருள் உரைத்தலும் ஒன்று. (௩௨)

33. நகர மருள்புரிந்து நான்முகற்குப் பூமேல்
பகர மறைபயந்த பண்பன்—பெயரினையே
புந்தியாற் சிந்தியா தோதி யுருவெண்ணும்
அந்தியா லாம்பயனங் கென்?

(இ - ள்.) பூமேல் - (திருநாபிக்) கமலத்தில், நான்முகற்கு - (நான்கு திக்குக்களையும் நோக்கிய) நான்கு முகங்களையுடைய பிரமதேவனுக்கு, நகரம் - இருப்பிடத்தை, அருள்புரிந்து - கருணைசெய்து கொடுத்தும், பகர - (இங்குள்ளாரெல்லாருக்கும்) ஓதும்படியாக, மறை - (தத்துவ ஞானத்தைப் போதிக்கிற) வேதத்தை, பயந்த - உபகரித்த, பண்பன் - (சீலம் முதலிய) குணங்களையுடையவனது, பெயரினை - (சீலம் முதலிய குணங்களுக்கு வாசகமான) திருநாமத்தை, புந்தியால் - மனத்தினால், சிந்தியாது - எண்ணாமல், ஓதி - (வாய் மாத்திரத்தாலே) சபித்து, உரு எண்ணும் - மந்த்ரத்தை ஆவ்ருத்தி செய்கிற, அந்தியால் - சந்தியா வந்தநம் முதலிய கர்மாநுஷ்டானங்களால்

ஆம் - உண்டாகப் போகிற, பயன் - பிரயோஜநம், என் - என்ன இருக்கிறது? (ஒன்றுமில்லை யென்றபடி); (எ - று.)

எம்பெருமானை உள்ளீடாகக் கொள்ளாதே செய்கின்ற சந்தியாவந்தநம் முதலிய கர்மாநுஷ்டானங்கள் யாவும் பயனற்றனவா மென்றபடி. அந்தரங்கர்க்குக் கிட்ட மாளிகை கட்டுமாபோலே, திருமால் தனது நாபீகமலத்திலே நான்முகற்கு இருப்பிடத்தை அருளினனென்க. சிந்தியாது பயனங்கென் - மனப்பூர்வமாக வல்லாமற் செய்யும் ஆபாஸ ரூபமான கருமங்களால் எம்பெருமானை அகலுகையே பலித்துவிடு மென்பது கருத்து. (௩௩)

34. என்றொருவர் மெய்யென்ப ரேழுலகுண் டாலிலையில்
முன்னொருவ னாய முகில்வண்ணா!—நின்னுருகிப்
பேய்த்தாய் முலைதந்தாள் பேர்ந்திலளால் பேரமர்க்கண்
ஆய்த்தாய் முலைதந்த வாறு.

(இ - ள்.) ஏழுலகு - ஏழுலோகங்களையும், (பிரளயத்தில் அழியாதபடி) உண்டு - அமுதுசெய்து, ஆல் இலையில் - ஓர் ஆலந்தளிரிலே, முன் - முற்காலத்தில் (பிரளய காலத்தில்) ஒருவன் ஆய - துணையற்றவனாய்க் கண்வளர்ந்தருளின, முகில்வண்ணா - கருமுகில் போல் கறுத்தவடிவை யுடையவனே! நின் - உன் விஷயத்தில், உருகி - வெளிக்குச் சிநேகிப்பதுபோலே காட்டி, முலை - ஸ்தந்யத்தை, தந்தாள் - கொடுத்தவளான, பேய் தாய் - பேய்த்தாயான பூதனை யானவள், பேர்ந்திலள் - (அவ்விடத்தினின்றும்) பெயரமாட்டாமல் (பிணமாய்) விழுந்தாள்; பேர் - பெரிய, அமர்க்கண் - அந்த யுத்தபூமியில், ஆய் தாய் - இடைத்தாயான யசோதைப் பிராட்டி (தான் சிறிதும் அஞ்சாமல்), முலை - ஸ்தந்யத்தை, தந்த - கொடுத்த, ஆறு - பிரகாரத்தை, ஒருவர் - அறிவிற்கு இணையற்றவர்களான (வியாசர் பராசரர் முதலிய) இருடிகள், மெய் என்பர் - மெய்யென்று சொல்லாநிற்பர்கள்; என் - இது என்ன ஆச்சரியம்? (எ-று.)

யசோதைப் பிராட்டியானவள், தனது ஸ்தந்யத்தைக் கொடுத்துப் பூதனை பிணமாய் விழுந்ததைக் கண்டும், தான் சிறிதும் அஞ்சாமல் அந்தப் பூதனை தந்த விஷத்துக்கு மாற்றான அமிருதமாகத் தனது ஸ்தந்யத்தைக் கொடுத்தாளன்றோ? இவவாறு நாட்டில் வேறு எவர்களிடத்திலேனும் சிநேகத்தைக் கண்டிருந்தால் நாம் இதனை மெய் என்னலாம்; இவ்யசோதைப் பிராட்டியின் சிநேகமும் ஒரு சிநேகமே! என்று ஆழ்வார் யசோதைப் பிராட்டியின் சிநேகத்தில் ஈடுபட்டுக் கூறுகின்றனரென்க. "என்றொருவர் மெய் யென்பர்" என்பதற்கு - புறம்பே இவ்வாறான சிநேகத்தைக் காணாமையால் இதனை நம்பி ஒருவர் மெய்யென்று கூறும்படி என்னவ்ன! என்று கருத்துகொள்ளலாம். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைக் கொல்லக் கருதி அதற்காக முயன்று பேய்ச்சி இறந்த இடமாதல்பற்றி அதனைப் 'போர்க்

னம்' என்றாரென்க. 'பேரமர்க்கண்' என்பதற்கு - பெரிய ஒன்றுடனொன்று பொரா நிற்கின்ற கண் என்று பொருள்கூறி, ஆய்த்தாய்க்கு விசேஷண மாக்கலு மொன்று. (௩௪)

35. ஆறிய வன்பி லடியார்த மார்வத்தால்
கூறிய குற்றமாக் கொள்ளல் நீ—தேறி
நெடியோ யடியடைதற் கன்றே ஈரைந்து
முடியான் படைத்த முரண்.

(இ - ள்.) ஆறிய - நிரம்பின, அன்பு - பக்தி, இல் - இல்லாத, அடியார் - ('நாம் எம்பெருமானுக்கு அடியோம்' என்கிற) ஞானமாத்திரத்தை யுடையவர்கள், தம் - தங்களுடைய, ஆர்வத்தால் - சிநேகத்தினாலே, கூறிய - ('எம்பெருமானை அநுபவிக்கவேணும்; அவனுக்கு அடிமை செய்யவேணும்' என்றாற்போல ஸ்வப்ரயோஜனத்துக்காகச்) சொன்னவார்த்தைகளை, நீ - (குற்றத்தை நற்றமாகக் கொள்ளும் பக்தவத்ஸலனான) நீ, குற்றம் ஆ - குற்றமாக, கொள்ளல் - கொள்ளா தொழிய வேணும்; (அது ஏனெனில்)— ஈர ஐந்து முடியான் - பத்துத் தலைகளை யுடையவனான இராவணன், படைத்த - புத்திபூர்வமாகப் பண்ணின, முரண் - (சீதாபிராட்டியைப் பிரித்த) மாறுபட்ட செயலானது, நெடியோய் - (சிறிது ஆநுகூலியம் உள்ளவரிடத்திலும் எல்லையில்லாத சிநேக பக்ஷபாதங்களைச் செய்கிற) பெருமையை யுடைய உனது, அடி - திருவடிகளை, தேறி - தெளிந்துவந்து, அடைதற்கு - (காலக்ரமத்திலே சிசுபாலனாகிக்) கிட்டுகைக்கு, அன்றே - (காரணமாயிவிட்டது) அல்லவோ? (எ - று.)

மேற்பாசுரத்தில், யசோதையினுடைய சிநேகத்தை யநுசந்தித்த ஆழ்வாருக்கு, தம்போல்வாருடைய சிநேகம் பிராதிகூலிய சமமாகத் தோன்றிற்று; அதனால் சற்றுக் கலங்கிய அவ்வாழ்வார் "ராவணனிடத்திலிருந்த பிராதிகூலியமே அவனது மூன்றாம் பிறவியில் சிசுபாலனாகி உன்னை அடைவதற்கு அநுகூலமாகப் பலித்ததே! அப்படியிருக்க, என் போல்வாரிடத்துள்ள போலியான ஆநுகூலியமும் அநுகூலமாவதற்குத் தடையுண்டோ?' என்று தேறிக் கூறுகின்றன ரென்க. துவாரபாலகாயிசனாகிப் பிறந்த இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்த வியாஜத்தால் அப்பிறவியொழிய, பிறகு சிசுபாலனாகி, அப்பிறவியிலும் மாறுபட்டு, ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கையாலிறந்து சாப விடைபெற்று மோக்ஷம் அடைந்ததை ப்ரஸித்தம். தேறி - பிரசன்னனாகி; கூறியவற்றைக் குற்றமாகக் கொள்ளல் என்று கூட்டி உரைப்பினுமாம். கொள்ளல் - எதிர்மறை வியங்கோள்; நெடியோய் - முன்னிலையொருமை வினையாலணையும்பெயர்; ஆறும்வேற்றுமைத் தொகை. (௩௫)

கை: மு கோபால இராகவையங்கார்சாரியர்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:.

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்.*

ஸாங்க ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராண வேத்யம் ।
ஸர்வம் ஸமஸ்த ஜகதாம் ஸ்ரீவைஷ்ணவம் ஸமம் மதம் ॥

ஆங்கிலக்கல்வியில் உயர்தரப் பயிற்சி யடைந்தும், நமது ஸித்தாந்தத்தில் ஈடுபட்டு அதை ஸம்ப்ரதாயப்படி க்ரஹித்தும், லௌகிகத்தில் நற்பதவியுடன் பரம ஆஸ்திகராய் விளங்கும் நமது அரிய நண்பர் ஒருவர், சிறிது காலத்துக்கு முன் இரண்டு கேள்விகள் கேட்டார். அவையாவன:—(1) ஈச்வரன் என்று ஒருவனை ஜகத் ஸ்ருஷ்டி முதலியவைகளைச் செய்தவனாக ஒப்புக்கொள்வானேன்? வஸ்துக்களின் ஸ்வபாவங்களினாலும் சக்திகளினாலும் நாநாவிதமான மாறுதல்கள் ஏற்பட்டு, ப்ரபஞ்சமேன் உண்டாயிருக்கக்கூடாது? (2) 'வைஷ்ணவர்' என்றால் அர்த்தமென்ன? நெற்றியில் திருமண் ஸ்ரீ சூர்ணம் தரிப்பதும் இதர ப்ராஹ்மணர்களை நிந்திப்பதால், தமக்கு ஒரு ஏற்றமிருப்பதாய் நினைப்பதுமன்றி வேறுண்டோ?" என்பவை. இக்காலத்தவர் இப்படிக் கேட்பது மிகவும் ஸாதாரணம். இவர்களுக்கு நம் பூர்விக விஷயங்களில் ஜ்ஞாநம் சூன்யமாயிருப்பதுடன், விதேசக் கல்வியின் பயனாக நமது மதம் முதலியவைகளைப்பற்றி இவர்கள் விபரீத ஜ்ஞாநம் நிரம்பினவர்களாயுமிருக்கிறார்கள்.

இவ்விஷயத்தில் சொல்லவேண்டியவை பலவுள. அதற்கு இச்சமயம் போதாது; ஆயினும், காலாநுகுணமாக அடியேன் க்ரஹித்ததைச் சுருக்கமாக விண்ணப்பம் செய்து கொள்ளுகிறேன்.

இதில் முதற்கேள்விக்கு, ஆஸ்திக மதங்களெல்லாம் ஒரு மாதிரியாகவே ஸமாதாநம் சொல்லக்கூடும். அதாவது, நாஸ்தி

* இது, 3. 4. 21 - ல் புரசபாக்கத்தில் நடந்த ஆழ்வாராசார்ய திருக்ஷேத்ர ப்ரவசந ஸபையின் வார்ஷிக மஹாஸங்கத்தில் ஸ்ரீ. உ.வே. என். ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்.

கர்களால் ஈஶ்வரனில்லையென்று ஸாதிக்கமுடியாதென்பதே. 'ஶக்தயஸ்ஸர்வபாவாநாமசிந்த்யஜ்ஞாநகோசரா:' [ஸர்வ வஸ்துக்களி னுடையவும் சக்திகள் நமது புத்திக்கும் ஜ்ஞாநத்துக்கும் கோசர மில்லாதவை] என்றும், 'நிமித்தமாத்ரமேவாஸௌ ஸ்ருஜ்யாநாம ஸர்ககர்மணி। ப்ரதாந காரணீ பூதா யதோவை ஸ்ருஜ்ய ஶக்தய:॥ நிமித்தமாத்ரம் முக்த்வைவம் நாந்யத் கிஞ்சிதபேக்ஷதே। நீயதே தபதாம்ஶ்ரேஷ்ட ஸ்வஶக்த்யா வஸ்துவஸ்துதாம்॥' [வஸ் துக்களின் ஸ்ருஷ்டிகார்யத்தில் ப்ரஜாபதியானவர் நிமித்தமாத்ர மாக இருக்கிறார். இது தவிர அவரிடம் வேறொன்றும் அபே க்ஷிதமில்லை. ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் வஸ்துக்களின் ஶக்திகளே ஸ்ருஷ் டிக்கு ப்ரதாந காரணங்கள். ஓ தபஶ்ரேஷ்டரே! ப்ரதிவஸ்து வும் தன் சக்தியினாலேயே அவ்வஸ்துவாக ஸ்வரூபமடைகிறது.] என்றும் சொல்லியிருக்கும் ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண வசநங்கள்கூட நாஸ்திகர்களுக்கு அநுகூலம்போல ப்ரமிக்கச்செய்யக்கூடும். சாஸ் த்ர விஶ்வாஸமும் ஸத்ஸம்ப்ரதாய உபதேஶமுமின்றி இந்த ப்ராந் திக்குப் பரிஹாரமில்லை. 'எவ்விதத்திலும் நாஸ்திகனது நிலை நிற்காது. 'யதி நஸ்ஸ்யாத் தத: கிம் ஸ்யாத் ஸ்திதேஷ்விதி நோ மத:' [நாம் நல்வழியில் நடந்தோமானால் தைவமில்லையென் றாலும் நமக்கென்னகுறை? இருக்கிறதாகில் நாஸ்திகன் முடிந் தான்] என்பது பிரசித்தமான வசனம். 'லோகாயதிகன் தா னும் அதிருஷ்ட முண்டாகில் செய்வதென்னென்று உள்ளஞ்சி யிருக்கும்' என்றும் ஸ்ரீதேசிகன் ரிக்வேதம் முதலிய கிரந்தங் களைப் பிரசுரம் செய்வித்த க்யாதிபெற்ற ஐரோப்பிய ஸமஸ் கிருத ஆசிரியரான மாக்ஸ் முல்லர் (Professer Max Muller) இதை ஸ்வாரஸ்யமாக ஒரு உபந்யாசத்தில் சொல்லியிருக்கிறார் அதாவது–"ஒருவன் தன்மதம் என்று ஒன்றைக் கொண்டாடு முன் மதம் என்னும் உணர்வு அவனுக்கிருக்க வேண்டும். அது இன்றி யமையாதது. தன் வாழ்நாளில் ஒரு தடவையாவது இவ் வுலகையும் த்ருஷ்டி கோசரமான விசும்பையும் தாண்டி அவற் றிற்கு மேற்பட்ட ப்ரதேசங்களில் மனதைச் செலுத்தி அகந்தமு

என்னும்படியான வஸ்துவை க்ரஹித்து, அந்த க்ரஹண மானது அன்றி மனதை விட்டகலாம லிருக்கவேண்டும். இந்த்ரியங் களுக்கு கோசரமான உலகானுபவங்கள் அல்பங்கள், நிலையற்றவை, விபரீத ஆகாரங்களை யுடையவை, என்று தெளியாமல் அவைகளி லேயே உழலுமவனுக்கு மதஉணர்ச்சிகள் (Religious Concents) உண்டாகாது. மனிதன் தன் பிரயத்னத்தால் மாத்ரம் தெரிந்து கொள்ளும் ஞானமெல்லாம் குறுகிய ஸ்வபாவத்தை யுடைய தென்றறிந்தா லொழிய, சிறுமையில்லாத அவ்வநந்தத்தைப்பற் றிய உணர்வு உண்டாகாது. அதற்குப் பரம் (Beyond) என்றோ, காணமுடியாதது (Unseen) என்றோ, எல்லையில்லாதது (Infinite) என்றோ, பிருக்ருதியைக் கடந்தது (Super-natural) என்றோ, அல்லது ஐச்வரம் (Divine) என்றோ பெயரிடுங்கள். இங்ஙன் ஒருபடியை ஒப்பினாலல்லது மதம் அல்லது ஆஸ்திக்யம் சாத் தியமில்லை" என்று. (India-What it can teach us, Chap III)

வேதாந்தங்களிலும் அவற்றை யனுசரித்த ஆசார்யஸூக்தி களிலும் நாஸ்திக்யம் பலமுகங்களால் கண்டிக்கப்பட்டிருப்பது பிரசித்தம். அன்றியும், ஈச்வரனை இல்லை யென்பதே அவனு உண்டு என்பதை ருசுப்படுத்துகிறதென்பது நம்மவர் கொள்கை. நம்மாழ்வாரும் இவ்வர்த்தத்தை 'உளனெனி லுளனவனுருவ மிவ் வுருவுகள், உளனலனெனி லவனுருவ மிவ்வருவுகள்' என்று ரதிப் பாதித்தார். எவ்விதத்திலும் நாஸ்திக்யம் யுக்திக்கு ஒவ்வாது என்பது ஐரோப்பிய தத்வவாதிகளும் ஒப்புக்கொண்ட விஷயம்.

இப்படி ஆஸ்திக்ய புத்தி உண்டானால் ஶாஸ்த்ரத்தை தம் இஷ்டப்படி வழியல்லா வழியில் க்ரஹிக்க முயன்று அநர்த்த பரம் பரைகளில் இழியாமல், அதை ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஶுத்தியுடைய ஆசார்யர்கள் பக்கலிலே கேட்டுத் தெளியவேண்டும். அவர்கள் தாம் சிரியதநத்தைச் சேமித்து வைத்தாப்போல் விச்சேத மில்லாத அநாதியான குருபரம்பரையில் காப்பாற்றிவைத்து வந்திருக்கும் அருமையான அர்த்தங்களை உபதேசிக்க வல்லவர்.

இவர்கள், 'தமேவ யஸ்மின் விஶ்வாஸ தத்ஸாக்ஷாதுபகாரக: ஸ்வமதேஷு மத்யேஷு புருஷேஷு ... தத்ஸம்பந்தினி ... ப்ராப்யாய ... ஶாஸ்த்ராய॥' என்கிற படியே சேதநம், அசேதநம், ஈஶ்வரன், ஐஹிக ஆமுஷ்மிக ஸுகங்

கள், மோக்ஷம், அவைகளையடையும் உபாயங்கள், கதிகள், இவை களை உள்ளபடி தெளிவிக்கும்படியான புராண ரத்நத்தை நிர்மாணம் செய்த பரமகாருணிகரான ஸ்ரீபராசர ப்ருஹ்மரிஷி ப்ரப்ருதிகள் உபதேசித்த ஸம்ப்ரதாயத்தைக் காப்பாற்றி வருபவர்கள். நமது மதத்தின் உண்மை விளங்க வேண்டுமானால் இந்தத் தத்வத்தை எப்போதும் ஞாபகத்தில் வைக்கவேண்டும்.

இந்தப் பீடிகையுடன் ப்ரக்ருதத்தில் முக்யமாய்ச் சொல்ல வேண்டியதான கீழ்க்குறித்த இரண்டாவது ப்ரஶ்நத்தை விசாரிப்போம். இதில் முற்பட நமது மதமின்னதென்பதைத் தெளிய வேண்டும். ஸ்ரீ தேசிகன் இதைச் சுருக்கி அருளிச்செய்திருப்பது எங்ஙனென்றால் :— 'தேஹேந்த்ரியாதி வ்யதிரிக்தனாய் நித்யனாயிருப்பான் ஒரு ஆத்மா உண்டு, இச்சேதநாசேதநங்கள் இரண்டுமொழிய இவற்றுக்கு அந்தர்யாமியாய் சேஷியாயிருப்பான் ஒரு பரமாத்மா உண்டு, இப்பரமாத்மாவை யொழிய இவ்வாத்மாவுக்குத் தானும் பிறரும் ரக்ஷகராகமாட்டார் என்று தத்வத்தையும், அநாதிகாலம் அந்தாதியாக ஸம்ஸரித்துப் போந்த அடியேனுக்கு இனி ஒரு கர்ப்ப வாஸக்லேஶம் வாராதபடி திருவடிகளைத் தந்து ரக்ஷித்தருள வேண்டும் என்று ஆசார்யன் ப்ரஸாதித்த குருபரம்பரா பூர்வக த்வயத்தால் ஸ்ரீமானான நாராயணன் திருவடிகளைச் சரணமாகப் பற்றி ஆத்மாத்மீயங்களையும் அவற்றைப் பற்றவரும் சுமைகளையும் அங்கே ஸமர்ப்பிப்பது என்று ஹிதத்தையும், ஸதாசார்யன் காட்டிக்கொடுக்கக் கைக்கொண்ட எம்பெருமான் இனி நம்மை ஒருபடிக்கும் கைவிடான் என்கிற தேற்றத்தோடே 'இங்கிருந்த காலம் அப்பவர்க்க பூர்வரங்கமான நிரபாத அநுகூல வ்ருத்தியோடே நடப்பது என்று உத்தர க்ருத்யத்தையும், பூர்வாசார்யர்கள் ஸங்க்ரஹ ருசிகளுக்குச் சுருக்கி அருளிச்செய்வர்கள்.' [ஆசார்யக்ருத்யாதிகாரம்.]

நமது மதம் இப்படி ருஜுவாயிருக்க, நடவடிக்கைகளில் நாம் மிகவும் குறுகிய நோக்குடையவர்களாகக் காணப்படுகிறோமென்று பலர் எண்ணுகிறார்கள். இது காலதேச வர்த்தமானங்களினுடையவும் தேசயாத்ரைக்காக அவஶ்யமாய் நாம் உட்படும் பலவித அபிகாதங்களினுடையவும் கார்யம். இதனால் ஸ்ரீவைஷ்ணவரின் கொள்கைகளை ஒருவரும் சரியாய் அறிய நிதானிக்கிறார்களில்லை. இத்தகையோரின் சங்கைகளுக்கு உதாரணம் வருமாறு :—

மற்ற ப்ராஹ்மணர்கள் த்ரிமூர்த்திகளையும் பகவத் ஸ்வரூபங்களென்று ஸமமாகப் பாவிக்கிறார்களே! ஶிவாலயங்களுக்கும் விஷ்ணுவாலயங்களுக்கும் பக்ஷபாதமின்றிச் சென்று ஸேவிக்கிறார்களே! நாமேன் அது கூடாதென்கிறோம்? அவர்கள் எந்த ப்ராஹ்மணர் க்ருஹத்திலும் ஸாதாரணமாய்ப் புஜிக்கிறார்களே! நாம் அவர்களை ஸமபங்க்தியில் கூடசேர்க்க மறுக்கிறோமே! வேதாத்யயநம் வைதிக கர்மங்கள் இவைகளை நம்மிலும் அதிகமாகவே அவர்கள் ஆதரிக்கிறார்கள். எனினும் நம்மாசாரத்தையே நாம் வியக்கிறோம். அவர்கள் ஊர்த்வபுண்டரங்களையும் திர்யக் புண்டரங்களையும் யதேச்சமாக தரிக்கிறார்கள். நாம் திர்யக் புண்டரத்தைத் தோஷமென்று கொண்டோம். பரப்ருஹ்மம் விஷ்ணுவானாலென்ன சிவனானாலென்ன? பொதுவாய் 'ப்ராஹ்மணன' என்பதிருக்க 'வைஷ்ணவன்' என்று ஒரு தனிப்பெயரெதற்கு? என்றிவை முதலியன. இவ்வித யோசனைக்கு அநுகுணமாக இவர்கள் மத்யஸ்த த்ருஷ்டி என்று ஒரு அந்த த்ருஷ்டியையும் கொள்வதுண்டு; அது வெகுவாய் ஒருதலைத் தீர்வைப்போல் விஷய பராமர்ஶத்தில் வேரில்லாக் கொத்தானைப்போல் நிலையற்றிருக்கும். நமது ஸித்தாந்தம், ஆசார்யர்களின் நோக்கு முதலியவைகளைக் குறைத்துப்பேசவே ப்ரவ்ருத்தித்தவர்களிடம் அவைகளைப்பற்றிக் கேட்டு, அவர்கள் சொல்வதே பரமார்த்தமென்றும் அவர்களுடைய பேரில் அங்கீகாரமே பரமலாபமென்றும் கருதி, வஸ்து தத்வத்தைப் பாராமல் முரட்டுப்போக்காய், நிஷ்பக்ஷபாதமாகத் தீர்மானிப்பதாய் நினைத்துக்கொண்டு நம்மவர் மனதைக் கலக்குவது தற்காலம் மிகவும் ஸஹஜமாயிருக்கிறது. ஸார்டு க்ருஷ்ணா, ஸார்டு புத்தா என்று பகவானையும் ஆவனையில்லையென்றவனையும், அவர்களுடைய உக்திகளையும் ஸமமாக நினைக்க வேண்டுமாம். தர்ம ஸம்ரக்ஷணம் செயவதற்காகவே தன் ஸங்கல்பத்தாலே, வஸுதேவ புத்ரனாய் அவதரித்து 'ஸுபம் ஸவை

[illegible] ஆநயேர்ம் வ்யவஸிதி: । [illegible] ஸ்ரு ஸ
[illegible] ஸுஜவம் ॥ [illegible] க்ருஷ்ண [illegible]
[illegible] நம । [illegible] ஸ்ர் [illegible]
[illegible] । [illegible] ஸ்ரீ [illegible] நாத்ர [illegible] ।
[illegible] என்று தைவது

ப்ரக்ருதிகளின் தர்மத்தைப் பலபடிகளில் பகவான் உபதேசி
த்ததை எள்ளளவும் நினையாமல், ஶாஸ்த்ர விஶ்வாஸத்தை
களைந்த வெ-த்தர் 'அஹிம்ஸா பரமோ தர்ம:' என்று கூறி
விட்டாரென்றும் ஶாந்தியையும் பூதகயையையும் உபதேசித்த
அவர் தாமென்றும் இம்மத்யஸ்த த்ருஷ்டிகள் ஸந்தோஷப்படு
வார்கள். மேலும் ப்ரமாண ஶரணர்களாயும் தர்மபீருக்களுமா
ஆசார்யர்களையும், வேதநிந்தகர்களாயும் ஐஹிக விஷயங்க
ளையே பரமபுருஷார்த்தமாக நினைத்து, அதற்கு அநுகுணமா
வேதாந்த வசனங்களைத் தாறுமாறாய் அர்த்தம்செய்து, மனம்
போன போக்காய் உபதேசித்து, ஸதாசாரங்களை வேர்களையறு
க்கும் கலியுக வேதாந்திகளையும், ஒன்றாகப் பார்ப்பது ம
லாமல், பிற்கூறியவர்களின் கொள்கைகளே உபாதேயங்களெ
ன்றும் கொள்வார்கள். இவர்களுடைய ஆஸ்திக்யம் பகவானை
ஆசார்யர்களையும் தாங்கள் பெரிய மனது பண்ணி ஆதரிப்பத
மாத்ரம் உதவிற்றே யொழிய, உண்மையில் அவர்கள் க்ருபையை
பெற்றுத் தாங்கள் உஜ்ஜீவிக்கப் பிரயோஜனப்படா தென்பது
திண்ணம். சாஸ்த்ர விஹிதமில்லாத வழிகளில் ஒருவன் கொ
ளும் வெறும் ஶ்ரத்தை கார்யகரமாகாது என்பதை 'த்ரிவி
தவ திருஷா' என்று தொடங்கி ஸ்ரீகீதாசார்யன் அருளிச்செய்த
அந்த ஶ்ரத்தை ராஜமார்க்கத்தை விட்டு முட்புண்டுகள் நிறைந்த
குறுக்குவழிகளில் நடப்பவனுடைய ஶ்ரத்தைக்கும், எதிரிலிரு
க்கும் கிணற்றைக் கவனிக்காமல் முரட்டுப்போக்காய் நடந்
அதில் விழுமவனுடைய ஶ்ரத்தைக்கும் ஸமானமாகும். ஆகை
யால் ராஜபாட்டையில் நடப்பவனுக்கே ஜாக்ரதை அஜாக்ரதை
களினால் ஸௌகர்யமும் அதன் குறைவுகளும் ஏற்படுவனபோல
ஶாஸ்த்ர விஹிதமான விஷயங்களில் மாத்ரம் தான், ஸாத்விகம்
ராஜஸம் தாமஸம் என்று வகுத்தபடி ஶ்ரத்தையில் தாரதம்யங்க
ளும் அதன் கார்யம் பலம் இவைகளில் வித்யாஸங்களும் ஏற்படு
கின்றன. தன்னிஷ்டப்படிச் செய்பவைகளுக்கு இந்த விசாரம்
அஸங்கதம். இதை மனத்திற்கொண்டு ப்ரஸ்தாப விஷயத்தில்
ப்ரமாணங்களிருக்கும்படியைச் சுருங்க விசாரிப்போம்.

'கற்கக் கசடறக் கற்பவை கற்றபின், நிற்க வதற்குத் தக.'
என்னும் குறட்பாவை வேதாந்தத்தில் அந்வயிக்க வேண்டியது
மிகவும் உசிதம். ஸதாசார்யரைக் கிட்டி உண்மையான தத்வ ஜ்ஞா
னத்தை ஸம்பாதித்தால், அந்த ஜ்ஞானத்துக்கு அநுகுணமாக நம் வாழ்
நாள் முழுவதும் நாம் நடந்துகொள்ள வேண்டுவதுதான் அதன்
ப்ரயோஜனம். அப்படி நடவாவிடின் நமது ஜ்ஞானமெல்லாம்
கழுதைமேலுள்ள குங்குமச்சுமைக்கு ஒப்பாகும். 'ஸ்ரீவைஷ்ணவர்'
என்பதற்கு இதுதான் பொருள். அதாவது: வைதிகமதத்தின் உப
தேசப்படி நடப்பவர். ஜீவ ஈஶ்வர ஸ்வரூப ஸம்பந்தங்களையும்
பகவதபிப்ராயங்களையும், சாஸ்த்ரமூலமாய் உள்ளபடி யறிந்து
அவ்வறிவுக்குத் தக்கபடி நடப்பவர். ஈஶ்வரனை ஒரு சேதந
விசேஷமாக (Personal God) வேதாந்தங்களில் உபதேசித்திருக்
கிற தென்பது நமது கொள்கை யாதலின், அவனின்ன தேவனெ
யென்பதைத் தெளியாவிட்டால் அவன் திருவடிகளில் ஶரணாகதி
பண்ணி நமது ரக்ஷாபாரத்தை அவன் பரமாக ஸமர்ப்பிப்பதும்
அவனிடத்தில் ரக்ஷணத்தை எதிர் பார்ப்பதும் அஸங்கதமாகு
மென்பது லோகாநுபவத்தாலேயே, அறியலாம். ஸர்வேஶ்வர
னைப்போல், ஜ்ஞானம், தேஜஸ், ஆநந்தம் முதலான உயர்ந்த குணங்
களை இயற்கையிலேயே யுடைய ஜீவன், தன்னுடைய அநாதியான
கர்மத்தின் பலனைத் தன்னுள்ளிழுக்கித் தன் ஸ்வபாவத்துக்குப்
பொருந்தாததான ப்ருக்ருதியாகிறபாழிலே கட்டுண்டுழலுவதை
யும், இதைப் பரிஹரிப்பதற்கு ஜகத் காரணனாய் ஸர்வஜ்ஞனாய்
ஸர்வஶக்தனாய் பரம காருணிகனாய் ஸர்வஸுலபனாய், 'தேவும்
உலகும் உயிரும் மற்றும் யாதொன்றுமில்லா அன்றும்', 'ஏகோ
ஹ வை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்மா நேஶாந:', என்னும்படி தன்னொப்பாரில்லப்பனுமிருந்த ஸ்ரீம
ந்நாராயணனைத் தவிர, பரதேவதையாவது ரக்ஷகராவது வேறிலை
யென்பதையும், சாஸ்த்ர முகத்தால் அறியவேணும். ஆகை
யற்றியே, நமது ஸித்தாந்த ஸ்தாபகர்களாகிய ஆழ்வாராசார்ய
ர்கள் தங்கள் ஸூக்திகளில் பரதேவதா நிர்ணயத்தை முக்யமா
ப்ரதிபாதித்தார்கள். இவர்கள் நிஷ்கர்ஷித்தபடிகளைச் சுருக்கி
ஸ்ரீயபதி ரம்மான் ...

ஹரிர் விஷ்ணு: ஸ்வயம் தத்வம் வா தைத்திரீயக உபநிஷத் யஜ்ஞவல்க்ய நாஸ । ஸநாதநஹரிர் ஹர: ஸ்வயம் ம்ருணவஸ்ய ஸாதாரணோ ஹ்ரு: ஸ்வயம் தத்வஜ்ஞ ஸ்வயம் பூதவதாவதார நிர்ணயம் நீயதாம்' என்று ப்ரஸ்ந ப்ரதிவசந ரூபமாக அருளிச்செய்தார். இதன் பொருள்:—தத்வத்தை யறிந்தவன் ஸர்வஸ்மாத் பரமான வஸ்து ஸ்ரீவிஷ்ணு என்று சொல்லப்படும் ஸ்ரீமந்நாராயணன் தானென்று தெளியவேண்டும். பரதேவதா நிர்த்தாரணம் பண்ணுவதற்கென்றே ப்ரவர்த்தித்த தைத்திரீயம், உத்தரநாராயணீயம், ஸுபாலம், மஹோபநிஷத், கடவல்லி முதலிய வேதாந்தங்கள் விஷ்ணுவே பரதேவதை யென்று நிர்ணயித்தன. உபநிஷத்துக்களில் சிலவிடங்களில் பரப்ருஹ்மத்தை ஸம்பு, ஸிவன், ருத்ரன், ஆகாசம், என்றிவை முதலிய பதங்களினால் பேசியிருப்பதெல்லாம் அவ்வோ ஸ்தலங்களில் பகவானுடைய சிலகுணங்களைக் காரணமாகக்கொண்டு பகவானையே சுட்டிக்காட்ட ப்ரயோகிப்பட்டவை. ஓரிடத்தில் ருத்ரன் தன்னைப் பரதேவதை யென்று தானே சொல்லிக்கொண்டதாகக் காணப்படுவதும், ஸ்ரீ வாமதேவர் ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான் முதலியவர்களைப்போல் தன்னை மறந்து தன் அந்தர்யாமியான பகவத் ஸ்வரூபத்தை நினைத்துச் சொன்னபடி. மற்றோரிடத்தில் 'ப்ருஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரர்கள் உண்டாகிறார்கள்' என்னும் வாக்யத்துக்கு, ப்ரஹ்மாவும் ருத்ரனும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகிறார்கள் என்றும், ஆனால் பகவான் தன் இச்சையினால் அவர்கள் மத்தியில் ஸ்ரீ விஷ்ணுவாக அவதரிக்கிறான் என்றும் பொருள்கொள்ள வேண்டும் என்பது அந்த ப்ரகரணத்திலேயே ஸ்தைர்யஸ்துவை த்யானம் பண்ண வேண்டும்' என்பது முதலிய வாக்யங்களினாலும், 'அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே [பிறப்பில்லாத பகவான் பலவிதமாகத் தானே ஆகிறான்]' என்பது முதலிய வேறு ப்ரமாணங்களினாலும் ஸித்தம். இப்படியே ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமத்தில 'ஸம்பவோ பாவநோ பர்த்தா ப்ரபவ: ப்ரபுரீஸ்வர:' என்பதற்கு 'ஸ்வேச்சயா ஸமீசீநம் ஜந்ம ஸம்பவ:' । 'பரித்ராணாய ஸாதூநாம்' இத்யாதி

நோக்தே: - இதி ஸம்பவ இதி நாம' பகவான் தன் இச்சையினாலே உண்டாவது (அதாவது அவதரிப்பது) பொருந்து மாகையால் 'ஸம்பவ:' என்று பெயர், 'தர்மத்தை நிலைநிறுத்துவதற்காக யுகந்தோறும் அவதரிக்கிறேன் என்னும் பகவத் வசநத்தாலேயே இது நிர்ணயிக்கப்படுகிறது' என்று ஸ்ரீ சங்கராசாரியரும் வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கிறார். [வேதோபப்ருஹ்மணங்களாகிய இதிஹாஸ புராணங்களில், ப்ருஹ்ம ருத்ராதிகளுடைய ஸ்வவாக்யங்களினாலேயே இவ்வர்த்தம் ஏற்படுவதை ஆசார்யர்கள் பரக்க வருளிச்செய்திருக்கிறார்கள்.] அதர்வசிரஸ் என்னும் உபநிஷத்தில் பகவானை ருத்ரன் என்று நிரூபித்ததும், அவனை பஸ்மதாரணாதிகளுடன் உபாஸிக்க விதித்ததும், ஒரு விசேஷபலத்தை அபேக்ஷிப்பவர்க்கு விதித்ததே யொழிய, மோக்ஷத்துக்காக உபாஸிப்பவனுக்கு அல்ல. ருத்ரன் என்றால் (ஸம்ஸாரருஜம் த்ராவயதி) ஸம்ஸார துக்கத்தைப் போக்குகிறவன் என்றர்த்தம். மற்றோரிடத்தில் 'பகவானிலும் அந்தரமான விஷயத்தைத் தேடி அதை த்யாநிக்க வேண்டு'மென்றது அவனுடைய கல்யாண குணங்களை என்று அங்கேயே வ்யக்தமாகிறது. இதை எல்லா பாஷ்யகாரர்களும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எல்லா மதஸ்தர்களாலும் ப்ரமாணமென்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட ஸ்ருதிகளையும் மநுஸ்ம்ருதி, ஸ்ரீமத்ராமாயணம், ஸ்ரீமத்பாரதம், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் முதலிய உபப்ருஹ்மணங்களையும் மத்யஸ்த த்ருஷ்டியால் பார்த்தால் ப்ரும்ம ருத்ராதிகள் மஹாப்ரளயத்துக்குப் பிறகு பகவானால் ஸ்ருஷ்டிக்கப் படுவார்களென்றும், அவர்களும் ஜீவர்கள் தானென்பதும், விசேஷ தபஸ்ஸு முதலிய ப்ரபாவங்களினால் பகவானை ஆராதித்து அவன் ப்ரஸாதத்தால் தங்கள் பதவிகளையும் ஐஸ்வர்யங்களையும் பெற்றார்களென்பதும், அவர்கள் செய்யும் ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார கார்யங்களை பகவானே அவர்களுக்கு அந்தர்யாமியா யிருந்து செய்விக்கிறான் என்பதும் அவர்களும் பகவந்மாயைக்கு அடங்கினவர்களென்றும், ஜ்ஞாநப்ரவர்த்தகர்களானாலும் கர்மவஸ்யர்களாகையால் சில ஸமயங்களில் ஜ்ஞா

கர்மமுழுங்கி பகவானிடத்தில் அபசாரப்பட்டு மீண்டும் பஶ்சாத்தாபாதிகள் பிறந்து பகவத் க்ருபையால் பரிசுத்தர் ஆகிறார்கள் என்பதும், முமுக்ஷுவுக்கு பகவானொழிய வேறொருவரும் தஞ்சமாகமாட்டாரென்பதும், மற்ற தேவதைகள் கொடுக்கும் பலன்களெல்லாம் 'இறையவரவரவர் விதிவழி யடைய நின்றனரே' என்றபடி பகவானே அவர்களுக்கு அந்தர்யாமியா யிருந்து கொடுக்கிறான் என்பதும், 'யெவ்யந்ய தேவதா ஭க்தா:' என்று ஶ்ரீகீதாசார்ய னருளிச்செய்தபடியே இதர தேவதைகளை ஆராதிப்பவர்களும்கூட பகவானையே வழிடல்லா வழியில் ஆராதிக்கிறார்கள் என்பதும், பகவானே வென்றால் ஜகத் ரக்ஷணார்த்தமாக தன் ஸ்வபாவத்தில் கொஞ்சங்கூட மாறுபாடில்லாமல் விஷ்ணுரூபமாய் அவதாரம் செய்கிறான் என்பதும் அவதார் தசையில் காணப்படும் ஸந்தோஷம் வ்யஸநம் முதலியவைகளெல்லாம் அபிநய மாத்ரமென்பதும், இவை முதலான விஷயங்கள் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோலே விளங்கும். இவ்வர்த்தங்களை 'நெருயநெஞ் ஸ்ரீக்ஷணெ ஶூடிநாமண ஏநாவ்யாஸ ஏநாவெ்யாகிஸ்ரூத ஶ்ரீநாஷாராயணொ நஂஶ்பதி: ஐவியுதநா: ஏாக்ஷிநோ ஏாக்ஷெஶாஸ்ய:॥' என்று பரதேவதா பாரமார்த்ய அதிகாரத்தில் ஶ்ரீ தேசிகன் ஸங்க்ரஹித் தருளினார்.

நடாதூர். ஶ்ரீநிவாஸாசார்யர்.

(புரசைபாக்கம்.)

(இன்னும் வரும்)

ஶ்ரீ:.

ஶ்ரீமதெ ஭க்ஷீந்ருஸிஂஹ பரப்ரஹ்மணெ நம:.

ஶ்ரீ பகவத் கீதை.*

ஶ்ரீபகவத் கீதை யென்னும் புராதந க்ரந்தமானது "வ்யாஸாய விஷ்ணு ரூபாய" என்றும், 'க்ருஷ்ணத்வைபாயநம் வ்யாஸம் விஃி நாராயணம் ப்ரபும்' என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவதாவேஶாவதாரமான ஶ்ரீ வேதவ்யாஸ பகவானால் அருளிச்செய்யப்பட்டு, 'ஶாரத: பஞ்சமோ வேத:' என்றும், 'வேதாநத்யாபயாமாஸ மஹாபாரத பஞ்சமாந்' என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஐந்தாவது ஆரணமாய் அனைவராலும் ஆதரிக்கப்படும் பாரதமென்னும் இதிஹாஸத்தின் ஓர் ப்ரதாந பாகமாக இருக்கிறது.

பிறவியெனும் பெருநோயால் பீடையுறும் ப்ராணிகளைக் கரைபுரண்ட கருணையினால் காப்பாற்றக் கருதிக் கீழுலகத்தவதரித்த கண்ணபிரான், அநாதியான ஆரணமெனும் அமுதக் கடலைக் கடைந்தெடுத்து, அவனியாளு மாதுரர்க்கு அன்புடனே யளித்திட்டு ஆநந்த மூட்டினதால் அமருலகத் தமுதுக்கும் அருமையாம் அமுதெனவே ஆரியரின் சிரோமணிகள் ஆதரித்துப் போருவார்கள்.

இவ்வவனியின்கண் ஆத்மாவின் க்ஷேமத்தை அன்புடனே போதிக்கும் ஆர்யமத க்ரந்தங்கள் அநந்தங்களா யிருந்தாலும் அவற்றுள் வேதாந்தபாகங்கள் வெவ்வேறு தேவதையை விதம் விதமாய் வணங்கிட விதிப்பதால், சாஸ்த்ரங்கள் சிந்திக்காச் சாது

* சென்றவருஷம் மார்கழிமீ ஶ்ரீ ராஜமன்னார் ஸந்நிதியில் நடைபெற்ற ஶ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் 10-வது வார்ஷிக மஹாஸங்கத்தில் ஶ்ரீ. உ.வே. புத்தன்கோட்டகம் ஶ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்.

கள் சிந்தைக்கு விருத்தம்போல் தோன்றுவதாலும், அதன் வ்யாக்யாந வசநமாய் வ்யாஸருஷி ஸங்க்ரஹித்த ஸூத்ரங்கள் ஸூக்ஷ்மமாம் விஷயத்தைச் சுருக்கமாய்ச் சொல்வதனுல் பலவிதமாம் பாஷ்யத்தைப் [illegible] செல்லும்படியாகி ஸாத்விகரின் சிந்தைக்கும் ஸந்தேஹம் விளைப்பதாலும், ‘ [illegible] ’ என்கிறபடியே ஆரணத்தின் அவதாரமான ஆதிகாவ்யமானது அறிவரிய பெரும்பொருளால் பரிபூர்ணமாயிருந்தும், ‘ [illegible] ’ என்று பரதத்வ ஸ்வரூபத்தைப் போர மறைத்திட்டு, ‘ [illegible] ’ என்கிறபடியே இராஜ்ய மிழந்ததும், கானகம் குடிகொண்டதும், தாரத்தைப் பறிகொடுத்ததும் முதலான பலவிதமான பேரிழவைப் பரிபூர்ணமாய் உண்ட ஓர் பார்த்திவரின் கதையாய் இவ்வுலகின் வாழ்வதனையே விஸ்தாரமாய் வரைந்து, பரலோகம் பெறும்வழியைப் புறம்பாகப் பேசுவதால் மோக்ஷத்தில் ஊக்கமுடன் மதிகுறைந்த மானிடர்கள் தெளியாதே திகைப்பதாலும், மஹாபாரதத்தின் மிகுந்த பெரும்பாகமெல்லாம் சூதாடும் சிந்தையினுல் செல்வமிழந்ததும், பக்தர்கள் பெருஞ்சபையில் பர்த்தாக்கள் பார்த்திருக்கப் பெண்டிரைப் பறிகொடுத்ததும், பாராண்ட பூபதிகள் பெரும்பசியால் உருமறைந்து பாரெங்கும் பிச்சைபோந்ததும், தண்ணியரின் திருவடியைத் தாரமுடன் தண்டனிட்டு உண்டியுடை காரணமாய்த் தொண்டு பூண்டதுமான உலகெல்லாம் உட்கரையும் துயரத்தைப் ப்ரதாநமாய்த் தெரிவிப்பதுடன், மாலடியில் மனம்வைத்து மாசில்லா மனந்தெளிந்த மாமுனிவரும்கூட மடந்தையரின் மதிமுகத்து மயங்கி நின்றதும், தேவதையின் ஆசிரியன் தம்பியுடன் தெரிவையரைத் தாம் புணர்ந்ததும், உலகத்தை அழித்தளிக்கும் உம்பர்களில் பெரியோரும் பெண்டிரைக் கண்டவுடன் தண்டனிட்டுத் தொண்டுபூண்டதுமான கேட்கப் பிடிக்காத கிழவை

விஷயத்தை விரித்துரைப்பதாலும், பதினெண் புராணங்களும் பலவிதமாகப் பரதேவதை பலவுளவென்றும், சில பர்த்தாவே பெண்டிரைப் பரதேவதையாய்ப் போற்றினதாயும், சில புத்திரரைப் பக்தியுடன் சித்தத்தில் சிந்தித்ததாயும், சில பக்தரையே ப்ருஹ்ம மெனப் பேசுவதாலும், சில குமாரரையே குருவாகக் கும்பிடுவதாலும், சில ப்ரபஞ்சமே ப்ருஹ்ம மென்பதாலும், அவைகளைப் பார்த்துவரும் புத்திமான்கள் பித்தேறிப் பாரெங்கும் திரியும்படி செய்திடுவதால் கீழ்ச்சொன்ன குற்றமெல்லாம் கடிகளவும் காணுத இக்கீதை பெறும் கர்ணாம்ருதமே சொற்குறைவும் வார்த்தை விரிவும் ஸந்தேஹங்களு மில்லாமல் சிறந்த கூர்மதியாம் சீடனுக்கு ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வேஸ்வரன் அருளமைந்து பொருள் நிறைந்த சொல்லழகின் வடிவமாய் அவதரித்து, ஸாதுக்களான ஸம்ஸாரி சேதநரின் துயரங்களெல்லாம் தொலைத்து, ஆநந்தம் அநுபவிக்கும் தொல்வழியாம் நல்வழியை நன்றாக விளக்குவதால் ஸாஸ்த்ரங்கள் எல்லாவற்றிலும் சிறந்ததென ஸாதுககளால் ஸ்லாகிக்கப்படுகின்றது. ஆகையினு லன்றோ விரோதிகளாம் ஸாதியரும் வேதாந்தாரியரெனும் வாய்புகழும் நம்தேசிகன் ‘ [illegible] ’ என்று பூவக்கடலுள் புரளுமவர் கரையேறும் வழியாகப் பெரியோர்கள் முன்பாக ப்ரதிதநமும் பகவத்கீதையின் பொருளைக் கேட்க விஸ்வஸிகளுக்கு உபதேசித்தருளினுர்.

இவ்வாறு பார்முழுதும் வாழ்விக்கும் பெருமையுடன் பகவான் அருளிச்செய்த பகவத்கீதை யிருக்க, பரவாஸுதேவர்க்கு ப்ரதிநிதியாய் முன்வந்த பௌண்ட்ரகன் போல், பரதேசி புது மதத்தோர் பழக்கத்தால் பழையமதம் கைநழுவி, தம் புத்தியில் தோன்றுவ தெல்லாம் ப்ரமாண மெனப் போற்றிவரும் சில புத்திமான்கள் இக்கலியுகத்துக் கருணமாய்க் கற்பித்த புதுக்கீதை பலபலவே உண்டாகப் பார்த்து வருகிறோம். ‘ [illegible] ’ என்று, ஓட்டகத்தின் விவாஹத்தில் அழகான கழுதைகள் ஆக [illegible] தொடுத்து

போல், இக்கலியுகத்துப் புண்ணியர்கள் கற்பிக்கும் மதத்திற்கு இப்புதுக்கீதை ப்ரதானமான ப்ரமாணமாவதும் மிகவும் அழகானதே!

இப்புதுக்கீதையின் பெருமையைப் பரிபூர்ணமாக உரைக்க மனங்கொள்ளாது சில விபரீதங்களை மட்டும் சுருக்கமாகச் சொல்வோம். இது காயத்ரியின் அக்ஷரத்தை அநுஸரித்து அறுநான்கு அத்யாயமானாலும், முன்மகிமை பின்பெருமைகளைப் பேசும் இருபாகத்துடன் இருபத்தாறு அத்யாயமாக இருக்கிறது. ஸநாதந தர்ம மண்டலமெனும் ஸபையைச் சேர்ந்த சிலர், ஸ்வப்நத்தில் கண்டது தான் இதற்கு மூலப்ரமாணமாம். பழைய பாரதத்தில் இல்லாத பற்பல ஸ்லோகங்கள் சேர்ந்திருப்பதால் 'ஷட்ஶதானி ஸவிம்ஶானி ஶ்லோகானாம் ப்ராஹ கேஶவ: । அர்ஜுந: ஸப்தபஞ்சாஶத் ஸப்தஷஷ்டிம் து ஸஞ்ஜய: ॥ த்ருதராஷ்ட்ர: ஶ்லோகமேகம் கீதாயா மாநமுச்யதே ॥' என்கிறபடியே 745 - ஸ்லோகங்கள் அடங்கினதாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஸ்ரீ ஶங்கர பாஷ்யம் முதலில் ஸ்ரீகீதை 700 - ஸ்லோகங்கள் அடங்கினதாகச் சொல்வதை இவர்கள் ஒப்புக்கொள்கிறதில்லை. முன் இருந்த பாஷ்யகாரர்கள் உள்ளது வேறு, எழுதினது வேறு என்றும் சொல்லுகிறார்கள். காலத்திற்கு அநுகுணமாக வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களை விபரீதப்படுத்த வேணுமாம். 'ஶூத்ராணாம் சைவ யோக்யாநி பாவநாநி விஶேஷத: । தஸ்மாத்தாநி ச ஶாஸ்த்ராணி ஶ்ரவ்யாணி பரமர்ஷிபி: ।' என்று சூத்ரர்களுக்கு அநதிகாரம் சொல்லுகிற பாரதத்துக்கு விருத்தமாக இக்கீதை ஸர்வாதிகாரமாம். இதுபோலவே, அநேக விஷயங்கள் வைதிக மதங்களுக்கு விபரீதமாகக் காணப்படுவதால் இவர்கள் ஸ்வப்நத்தில் அவதரித்த கீதையை, வேதத்தை ஒப்புக்கொண்ட வைதிகர்கள் அங்கீகரிக்கமாட்டார்கள் என்பதுடன், இவர்கள் காலத்துக்கு அநுகுணமாக இக்கீதை முதலான ப்ரமாண க்ரந்தங்களையும் மாற்றுவிக்கச் சொல்வதால், கொஞ்சகாலம் கழித்து இவ்விபரீத கீதையை வேறுவிதமாக மாற்றுவதால் இவர்களும் இப்புதுக்கீதை கைநழுவி பழைய மதம் புகுவார்களானபடியினால் இவ்விஷயத்தில் நாம் உதாஸீநராக வர்த்திக்கிறோம்.

18 - அத்யாயங்களாய் ஸ்ரீபகவானால் அருளிச்செய்யப்பட்ட ஸ்ரீபகவத்கீதையின் தாத்பர்யத்தை ஸ்ரீ ஆளவந்தார் ஸ்ரீமானை நாராயணன் பக்தியோகத்தினாலே அடையப்படுகிறானென்றும் அந்த பக்தியோகமும் தன்தன் வர்ணாஶ்ரம தர்மத்துடன் கூடின கர்மயோக ஜ்ஞாந யோகங்களினால் ஸாத்யமென்றும் 'ஸ்வதர்மஜ்ஞாந வைராக்ய ஸாத்ய பக்த்யேக கோசர: । நாராயண: பரம் ப்ரஹ்ம கீதாஶாஸ்த்ரே ஸமீரித: ॥' என்கிற ஸ்லோகத்தினால் சுருங்க அருளிச்செய்தார்.

இதில் முதல் அத்யாயமானது ஸாக்ஷாத் தத்வோபதேஶத்தைச் செய்யாமையால் கீதாஶாஸ்த்ரத்தில் சேராவிட்டாலும் அதன் அவதாரிகையாயிருப்பதால் கீதாஶாஸ்த்ரத்தில் சேர்ந்ததென்றே பூர்வாசார்யர்கள் அபிப்ராயப்படுகிறார்கள். இது 'அஸ்தாந ஸ்நேஹ காருண்ய தர்மாதர்மதியாகுலம் । பார்த்தம் ப்ரபந்நமுத்திஶ்ய ஶாஸ்த்ராவதரணம் க்ருதம் ॥' என்கிற ஸ்லோகத்தினால் ஸ்ரீ ஆளவந்தாரால் அருளிச்செய்வதுடன், '[illegible] ஶாஸ்த்ரம் அவதாரயாமாஸ' என்னும் பாஷ்யத்தினால் ஸூசிக்கப்பட்டு, 'அஶோச்யாநிதி ஶ்லோகஸ்யாபி [illegible] ஶாஸ்த்ராவதரணம் ஸாக்ஷாச்ச ஶாஸ்த்ரார்த்தத்வாத்' இதி தாத்பர்ய சந்த்ரிகா ஸ்ரீ ஸூக்தியாலும் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அன்றிக்கே, பஞ்சம வேதஸாரமான பகவத்கீதை வேதத்தின் வ்யாக்யானமாகையினாலும், 'பரீக்ஷ்ய லோகாந்........' என்கிற ஸ்ருதியின்படியே பூர்வோத்தர மீமாம்ஸா ஶாஸ்த்ரங்களின் க்ரமத்தை அநுஸரித்துக் கர்மகாண்ட விசாரம் செய்து, ஸ்வர்க்காதிகளான அல்ப அஸ்திர பலங்களில் வைராக்யம் உண்டானவனுக்கே ப்ரஹ்மவித்யையில் அதிகாரமாகையினால் அர்ஜுனனுக்கு உபதேஶிக்கப்போகிற ப்ரஹ்மவித்யைக்கு அதிகாரமான ஆத்மவஸ்துவினுடைய ஸாமாந்ய ஜ்ஞாநமும் ஸ்வர்க்காதி புருஷார்த்த வைராக்யமும் இருக்கிறபடியை முதல் அத்யாயம் சுருங்கத் தெளிவித்து இரண்டு முதலிய அதிகாரங்களால் ப்ரஹ்மவித்யை அங்கங்களுடன் பரக்கப் பேசப்படுகிறது. அதெங்ஙனே

யென்னில், 'தத்ராவஸ்ய' என்றாரம்பித்து 'வாவலெவா ...யெஷ ஷு...' என்றும், 'வாவாநுஷாஷிவதி...' என்றும் சொல்வதினாலும், 'நாகெ நியதம் வாஸொ ஹவதீத்யநு...ஶு...' என்பதினாலும், தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறான ஆத்மா ஒன்று உண்டென்றும், அவன் நரகத்திற்குப் போகாமலிருக்க ஆஸைப்படுவதினால் விஶேஷ ஶாஸ்த்ர வஶ்யதையும் சொல்லப்படுகிறது. 'ஜாயதெ வணஸங்கர: ஸங்கரொ நரகாயெவ' என்று சொல்வதினால் தத்காலம் நமது நாகரிகர்கள் சொல்லும் ஜாதிஸாங்கர்யத்தை அர்ஜுனன் அங்கீகரிக்காததுடன், ஜாதி கலந்துபோனால் நரகாநுபவமும் உண்டென்று நிஶ்சயித்தானாகிறது. மேல் 'பதந்தி பிதரொ ஹ்யேஷாம்' என்பதனால் ஜாதி ஸாங்கர்ய முடையவர்கள் தாங்கள் கெட்டுப்போவதுடன், பித்ருக்களையும் துஷ்பிப்பதாகச் சொல்வதாலும், இவ்விஷயத்தை ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் நிஷேதிக்காததுடன் மேல் 'ஸ்வெ ஸ்வெ கர்மணி' என்றும், 'ஸ்வகர்மணா தமப்யர்ச்ய' என்றும் அருளிச்செய்வதால் ஜாதிபேதம் அவஶ்யமென்றும் அறிவிக்கப்பட்டதாகிறது. 'ஸ்ரெயொ ஹொக்தும் ...ஹொகெ' என்றும், 'கிம் நொ ராஜ்யேந' என்றும் 'ஹந்தும் ஸ்வஜநம்' என்றும் சொல்வதனால் ஆத்ம க்ஷேமத்திற்காக ஐஶ்வர்யத்தை அநாதரித்ததனால் விஷயங்களில் விஶேஷ வைராக்யம் சொல்லப்பட்டது. ஆக, இவற்றால் வேத பூர்வபாகத்தில் சொல்லப்படும் பலங்களின் அல்பத்வ அஸ்திரத்வங்களை அறிவித்து 'நத்வேவாஹம்' என்று ஆரம்பித்து, உத்தர மீமாம்ஸையின்படியே பராவரதத்வ நிரூபணம் செய்யப்படுவதால், முதல் அத்யாயம் வேதத்தில் பூர்வபாகார்த்தத்தின் ஸங்க்ரஹமாகவும், பாக்கி 17 - அத்யாயங்களும் வேதாந்த விசார ரூபமாக முடிகிறபடியால் முதல் அத்யாயத்தைச் சேர்த்து ஸ்ரீகீதாஶாஸ்த்ரமென்று சொல்லக் குறையில்லை யென்றும் சொல்வார்கள்.

(இன்னும்வரும்.)

புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ஹயக்ரீவ...ஸ்ரீநிவாஸ...நம:.

கடிதங்கள்.

(1)

தனிஸ்லோகம்.

இப்பொழுது ஸ்ரீ. உ.வே. அபிநவபட்டபாண ஶப்த தர்க்காலங்கார வித்யாபூஷணாதி பிருதலங்க்ருதரான ராயம்பேட்டை சக்ரவர்த்தி க்ருஷ்ணமாசார்யர் ராமாயண தனிஸ்லோகம் என்னும் க்ரந்தத்தை வெகு சேர்த்தியான விதமாக ப்ரசுரம் செய்திருக்கிறார், என்பது எல்லார்க்கும் தெரிந்த விஷயம். அதில் அயோத்தியா காண்டத்தில்,

"கதம் ஹ்யஸ்ய ராஜ்யாதெ ...ராஜ்யார்த்தமாக:"

என்னும் இடத்தில், ஈட்டில் சொல்லப்பட்ட அன்வயத்தை—(ராஜ்யார்த்தமாக: கதம் ஹ்யஸ்ய ராஜ்யாதெ ...)—மாற்றி, வேறுவிதமாக அன்வயித்து பதவுரை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணமாசார்யஸ்வாமி அருளிச்செய்திருக்கிறார்.

மேலும் ஸுந்தரகாண்டத்தில்,

"நகொத்தமம் ...த ...ஸஸாத"

என்னும் இடத்தில் 'நகொத்தமம்' என்னும் பதத்திற்கு வ்யாக்யான விருத்தமாய் 'சிறந்த பர்வதம்' என்று பதவுரை எழுதி யிருக்கிறார். ஸ்ரீமத் ராமாயணத்திலேயே இதற்கு இரண்டு ஸ்லோகங்களுக்குப் பின்னால்,

"ஶாகாம் ...ஹீகாய நகஸ்ய தஸ்ய"

என்று ஆதிகவியின் ப்ரயோகம் காணப்படுகிறதே. அங்கு இவ்வர்த்தம் பொருந்துமோ? இந்த கட்டம் ...முதலிய க்ரந்தங்களிலும் (செடிகளைக் கொண்டே) அநுஸரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த விஷயங்களை ஸர்வ...ஸாவபௌமரான அந்த ஸ்வாமிக்கு அடியேன் ஜ்ஞாபிப்பது,

"..."

என்னும் ந்யாயமாக அபஹாஸ்யமே யாகிலும், தஸாவ வாஸா...
திகுணய் விஜ்ஞாபிக்கலானேன். பட்டபாண ஸ்வாமியேயோ அல்ல
வேறு தீபிகாபிமானிகளோ இந்த விருத்தாம்ஸங்களுக்கு - (ஆபாத விரு
மாகவே இருக்கலாம்) - ஸமாதாநத்தை நமது தீபிகா மூலமாகவே க்ரு
செய்தால், அவர்கள் பக்கல் க்ருதஜ்ஞதாநு ஸந்தாநைக பரனாக இருப்பே

சிந்தாத்ரிபேட்டை,
மதிராஸ்
6—4—1921. } சே. க்ருஷ்ண தாஸ

[1. 'ஸாவிராஹோத்தாக்ஷணே ஜாதவ்யூ க்ஷணாக்ஷள ஜாதோர
க்ஷயம் தத்ருக்ஷம் ஸாஜ்யம் வஸிஷ்டஹிர்யாழ' என்பது ஸ்ரீ கோவ
ந்தராஜீய வ்யாக்கியானம்.

2. 'சிறந்த பர்வதம்' என்னும் அர்த்தம் ஸங்கதமோ? என்று ஸங்
ஜிக்கின்றது. ஸ்ரீ. ...

(2)

ஸ்ரீ அஹோபிலம் அழகியசிங்கர்.

க்ருபைசெய்து அடுத்த ஸஞ்சிகையில் ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் இப்பொழு
எந்த இடத்தில் எழுந்தருளி இருக்கிறாரென்றும், எவ்வளவு தினங்கள் அ
விடத்தில் எழுந்தருளி இருக்கக்கூடுமென்றும், இனி ஸஞ்சாரம் எந்த இட
களுக்கு எந்த மார்க்கமாய் இருக்குமென்றும், திருமேனி பாங்காக எழு
தருளி இருக்கிறாரா என்றும், இத்யாதி விஷயங்களைப்பற்றி ப்ரசுரம் செ
யும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இவ்விடத்தில் இருக்கும் அநேக ஆஸ்
கர்கள் இது ஸம்பந்தமான ஜ்ஞாநத்தை அபேக்ஷிக்கிறார்கள்.

சேலம்,
8-4-1921. } கிடாம்பி. ராமாநுஜாசாரிய

[சற்றேறக்குறைய ஒரு மாஸத்திற்கு முன்னதாக ஸ்ரீ ஸ்வாமி தி
வெவ்வுளூருக்கு எழுந்தருளினார். எழுந்தருளும்பொழுது ஜ்வரத்தால் தி
மேனி பாங்கு இல்லாமல் இருந்தது. திருவடிகளிலும் வயிற்றிலும் ஸ்வல்
வீக்கம் இருப்பதாகவும் ஜநங்கள் சொல்லிக்கொண்டார்கள். திருக்குமா
ரும் திருத்தம்பியாரும் தந்திகொடுத்து வரவழைக்கப்பட்டார்கள். ஸ்ரீ ஸ்வா
மியின் நியமநத்தின்பேரில் ஸ்ரீ. உ.வே. தில்லையம்பூர் சக்ரவர்த்தி ஸ்வாமிக்கு
ஒரு தந்தி கொடுக்கப்பட்டதாம். அவரும் வந்தார். வந்த தினத்திலே
அவருக்கு புநஸ்ஸமாஶ்ரயணமும் பாரந்யாஸமும் நடந்தனவாம். அந்தக் கால

தில், 'ஸ்ரீ ஸ்வாமி இவரைத் தமக்குப் பிறகு ஆஸ்தாந நிர்வாஹார்த்தம் உத்
தேசித்திருக்கிறார்' என்று ஒம்வதந்தியும் பிறந்தது. ஆனால் தில்லையம்பூர்
ஸ்வாமி திரும்பி ஊருக்குப் போய்விட்டதாக நாம் அறிகிறோம். ஸ்ரீ ஸ்வாமி
யின் திருத்தம்பியாரும் ஊருக்கு எழுந்தருளி விட்டாராம். குமாரரும்
ஸ்நுஷையும் மாத்திரம் தங்கி இருக்கிறார்கள். மடத்திலேயே ஒரு வெளி
அறையில் வஸித்துக்கொண்டு மடத்திலேயே அப்யவஹாராதிகளை வைத்
துக்கொண்டிருப்பதாகத் தெரியவருகிறது.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு இப்பொழுது கொஞ்சம் திருமேனி பாங்கு என்றே
சொல்லலாம். ஆனால், ஜ்வரம் நிஶ்ஶேஷமாக நிவ்ருத்தமாகவில்லை. இந்த
வருஷத்திய ஸ்ரீவீரராகவனுடைய ப்ரஹ்மோத்ஸவத்தை எல்லாவிதத்திலும்
த்ருப்திகரமாகவே ஸ்ரீ ஸ்வாமி நடத்தி வைத்தாராம். ததீயாராதந வைப
வம் அபரிமேயமாம். தமது திருமேனியின் அபாடவத்தைக் கணிசத்தேனும்
ஆதரியாமல் உத்ஸவார்த்தம் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்வாமிகளின் ஸௌகர்
யத்தை ஸம்பாதிப்பதிலும் உத்ஸவத்தை ஸரியான காலங்களில் யதாக்ரமம்
நடத்திவைப்பதிலும் ஏராளமான ஶ்ரத்தையை எடுத்துக்கொண்ட ஸ்ரீஸ்வாமி
விஷயத்தில் எல்லாரும் மிகுந்த க்ருதஜ்ஞதையுள்ளவர்களாகவே இருக்கி
றார்கள். ஆனால், ஸ்ரீமடத்திலாவது ஸ்ரீ வீரராகவன் ஸந்நிதியிலாவது
லௌகிக விஷயங்களைப் பராமர்ஶிக்கத்தகுந்த காரியஸ்தர் நியமிக்கப்பட
வில்லையாம். நாலு ஐந்து வருஷகாலமாக ஸ்ரீ வீரராகவன் ஸந்நிதி கைங்
கர்ய பராமர்ஶார்த்தம் நியமிக்கப்பட்டிருந்த ஸ்ரீ. உ.வே. குப்புஸாமி ஐயங்கார்
என்பவர் அந்த வேலையிலிருந்து நிவ்ருத்திக்கப்பட்டிருக்கிறாராம். அவர்
ஸ்தாநத்தில் வேறு ஒருவரும் நியமிக்கப்படவில்லையாம்.

இப்பொழுது இருக்கும் உபபத்தி அநுபபத்திகளை ஆலோசித்துப் பார்க்
கும் பொழுது இன்னும் 5,6, மாஸங்களுக்கு எவ்வித ஸஞ்சாரமுமில்லா
மலே ஸ்ரீஸ்வாமி திருவெவ்வுளூரிலேயே எழுந்தருளி இருக்கலாமென்று
தோன்றுகிறது. ஆனால், ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹனுடைய ஸங்கல்பத்தை யார்
அறியக்கூடும்? ஸ்ரீ. வா.]

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

கார்யதர்ஸியின் விஜ்ஞாபநங்கள்.

(1)

உபந்யாஸங்கள்.

டில்லியில் இம்பீரியல் ஸெக்ரடேரியட் ஆபீஸில் வேலையாய் இருக்கும் ஸ்ரீ. உப. டி. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார் என்பவர், தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவ அக்ரஹாரங்களில் சில உபந்யாஸங்களைச் செய்விக்கும் பொருட்டு ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையாரிடம் ரூ. 200 கொடுத்திருக்கிறாரென்றும், அந்த த்ரவ்யத்தை ஸபையார் க்ருதஜ்ஞதாநுஸந்தாநத்துடன் அங்கீகரித்து அவருடைய இஷ்டப்படி உபந்யாஸங்களைச் செய்விக்க உசிதங்களான ஸம்விதாநங்களைச் செய்து வருகிறார்களென்றும் சென்ற மாசி மாஸத்திய ஸஞ்சிகையில் ப்ரசுரம் செய்திருந்தோம். பங்குனி மாஸத்திலேயே இந்த உபந்யாஸங்களை உபக்ரமிக்க வேண்டுமென்று ப்ரயத்நம் செய்தும் சில அஸௌகர்யங்களால் அப்பொழுது அவை உபக்ரமிக்கப் படாமல் போய்விட்டன. இப்பொழுது நமது ஸபையின் பண்டிதர்களுள் ஒருவரான ஸ்ரீ. உப. வித்வான் புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி ஸபையின் ப்ரார்த்தனைக்கு இணங்கி அந்த உபந்யாஸங்களைச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றவே, நாளது சித்திரை மாஸம் ஆரம்பத்தில் ஸ்ரீ ராஜமன்னார் ஸந்நிதிக்கு அடுத்த வடுவூரில் ஸ்ரீ சக்ரவர்த்தித் திருமகன் உத்ஸவம் கண்டருளின பொழுது அவை உபக்ரமிக்கப்பட்டன. (1) ஸ்ரீ ராமனுடைய வைபவம், (2) பகவத் பாகவதரும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தின் உத்கர்ஷமும், (3) பக்தி யோகம், (4) வர்ண தர்மமும் நமது ஸபையின் ப்ரயோஜநமும், ஆக இந்த நாலு விஷயங்களையும் ஆதாரமாக எடுத்துக் கொண்டு நாலுநாள் அந்த ஸ்வாமி உபந்யாஸங்களைச் செய்தார். இந்த உபந்யாஸங்களின் ஸங்க்ரஹம் தீபிகையின் அடுத்த ஸஞ்சிகையில் ப்ரசுரம் செய்யப்படும். ப்ராமகங்களாயுள்ள பாஸ்சாத்ய நாகரீகங்களால் ப்ரதாரிதர்களாய் நமது தேஸத்தவர்கள், ஸ்வ ஸ்வ தர்மத்திலிருந்தும் தாம் பஹு காலமாக அநுபவித்து வந்த ஔந்நத்யத்திலிருந்தும் இப்பொழுது அடைந்திருக்கும் அத:பதநத்தை ஒருவாறு நிவ்ருத்தி செய்ய ப்ரயத்நம் செய்ய வேண்டுமென்பதே இந்த உபந்யாஸங்களின் முக்கிய கருத்து. அதைத் தத்வோபதேஸ புரஸ்ஸரமாக ஸ்ரோதாக்களின் மநஸ்ஸில் உணர்த்தி நமது தேஸத்துக்கு உண்மையான ஸ்ரேயஸ்ஸை ஸ்ரீ புத்தங்கோட்டகம் ஸ்வாமி தமது உபந்யாஸங்களால் யதோசிதம் ஸாதித்துக் கொடுப்பார் என்று எல்லாரும் நிஸ்சயமாக நம்பியிருக்கிறோம். அநேக ஆஸ்திகர்கள் இந்த உபந்யாஸகாலத்தில் ஸந்நிஹிதர்களாக இருந்தார்களென்றும் உபந்யாஸங்களைக் கேட்டு மிகவும் ஆநந்தித்தார்களென்றும் நாம் அறிகிறோம். நீடாமங்கலத்

தில் உபந்யாஸமொன்றைச் செய்வதாக ஸம்விதாநம் செய்திருந்தும் சில ப்ரதிபந்தகங்களால் அது நடைபெறாமல் போய்விட்டதாம். திருக்கண்டியூர், திருக்குடந்தை, திருவாரூர் முதலிய இடங்களில் சீக்கிரத்திலேயே உபந்யாஸங்களைச் செய்ய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. இந்த உபந்யாஸங்களைச் சரிவர நடத்திவைக்கும் பொருட்டு மஹத்தான உத்ஸாஹத்தையும் பரிஸ்ரமத்தையும் எடுத்துக்கொள்ளும் மன்னார்கோவில் "ஸ்ரீ. உப. கோட்டேர் எஸ். ராஜகோபாலாசாரியர், ஸ்ரீ. உப. ராகவாசாரியர், ஸ்ரீ. உப. பாட்ராசாரியர் முதலிய ஆஸ்திகர்கள் விஷயத்தில் நாம் மிக்க க்ருதஜ்ஞதையுள்ளவர்களாக இருக்கிறோம். தமது தேஹ ஸ்ரமத்தையும் இதர விதமாக ஸம்பவிக்கும் க்லேஸங்களையும் கிஞ்சித்தும் ஆதரியாமல், இந்த ஸத் ப்ரவ்ருத்தியில் தமக்கு நிஸர்க்கமாயுள்ள உத்ஸாஹாதிஸயத்தால் இம்மாதிரி பரமோபகாரம் செய்யும் ஸ்ரீ. உப. புத்தங்கோட்டகம் ஸ்வாமி விஷயத்தில் ஸபையாரெல்லாரும் அளவற்ற நன்றியறிவு உள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஸ்ரீ. உப. டில்லி ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்காருடைய இந்த ஸாது ப்ரவ்ருத்தியை ஸ்ரீ பகவானே தலைக்கட்டிவைக்க வேண்டுமென்று நாம் ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

(2)

அர்ச்சாவதார வைபவம்.

சென்ற ஸித்தார்த்தி ஸம்வத்ஸரத்தில் திருவஹீந்த்ர புரத்தில் நடைபெற்ற நமது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் ஒன்பதாவது வார்ஷிக ஸதஸ்ஸில் ஸ்ரீ. உப. அபிநவ பட்டபாண வாத்ஸ்ய சக்ரவர்த்தி ராயம்பேட்டை க்ருஷ்ணமாசாரிய ஸ்வாமியால், விக்ரஹாராதந ப்ராமாண்ய ப்ரதிபாதந புரஸ்ஸரமாக அர்ச்சாவதார வைபவத்தைப்பற்றி எழுதப்பட்டும், ஸபா பண்டிதர்களால் ஸகல விஷயங்களிலும் உத்க்ருஷ்டமென்று ஸ்லாகித்து அங்கீகரிக்கப்பட்டதுமான லேகம், இப்பொழுது நாகரலிபியில், மதிராஸ் ராவ் பஹதூர் டி. நம்பெருமாள் செட்டியார் அவர்களால் அச்சிடப்பட்டு ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இதைப்பற்றிய விமர்ஸம் அடுத்த ஸஞ்சிகையில் வெளிவரும். ஸபையின் அங்கத்தினராயுள்ள ஆஸ்திகர்களெல்லாருக்கும் இந்தப் புஸ்தகத்தைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று ம-ா-ா-ஸ்ரீ செட்டியார் அவர்கள் ஆஸைப்படுகிறபடியால், புஸ்தகத்தை அபேக்ஷிக்குமவர்களெல்லாரும் தபால் சார்ஜுக்காக ஒரு அணா ஸ்டாம்பு ஒன்றை அனுப்பி தமது விலாஸத்தையும் தெரிவித்தால் அந்தப் புஸ்தகத்தின் ஒரு ப்ரதி அவர்களுக்கு அனுப்பப்படுமென்று விஜ்ஞாபநம் செய்து கொள்ளுகிறோம். மதிராஸ், மௌண்டுரோடு ஸ்ரீ சடகோப நிலயம், ஸ்ரீ. வை. ஸி. ஸபை உதவிகார்யதர்ஸி கோமடம் எஸ். ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார் என்னும் விலாஸத்துக்கு எழுதிக் கொள்ள வேண்டும்.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின்

1920—21-வது வருஷத்திய சந்தாவரவு.

(4—2—21 to 26—4—21.)

1.	ஈ. ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்யர், திருவல்லிக்கேணி	3	0	0
2.	கே. சுந்தரராஜ அய்யங்கார், சிந்தாத்ரிபேட்டை	3	0	0
3.	எம். ஸ்ரீநிவாஸ தாதாசார்யர், தளிகை	3	0	0
4.	சக்ரவர்த்தி ராகவாசார்யர், முத்யால்பேட்டை	3	0	0
5.	வீ. கோபாலாசார்யர், புரசைபாக்கம்	5	0	0
6.	கே. வி. பார்த்தஸாரதி அய்யங்கார், பார்க்டவுன்	1	0	0
7.	மாதவாசார்யர், மைலாப்பூர்	1	8	0
8.	டாக்டர் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், புரசைபாக்கம்	5	0	0
9.	டி. கே. நம்பி அய்யங்கார், மைலாப்பூர்	3	0	0
10.	கெ. ஜி. அனந்த சுப்பசாஸ்திரி, ஹரிபாத்	1	8	0
11.	டி. ஈ. பார்த்தஸாரதி அய்யங்கார், நாமக்கல்	3	0	0
12.	டி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், ஸிம்லா	3	0	0
13.	அநந்தார்யர், புரசைபாக்கம்	5	0	0
14.	பி. துரைசாமி அய்யங்கார், பீ. ஆர். ஸ்குயர்	5	0	0
15.	என். ராஜகோபாலாசார்யர், மைலாப்பூர்	5	0	0
16.	ராகவாசார்யர், எழும்பூர்	1	0	0
17.	வி. நரஸிம்மய்யங்கார், எழும்பூர்	3	0	0
18.	என். வி. கே. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், பார்க்டவுன்	5	0	0
19.	என். ஆர். திருமலை அய்யங்கார், மதுரை	3	0	0
20.	ஏ. வெங்கடாசல முதலியார், திருவண்ணாமலை	1	0	0

வித்வத்ஸதஸ் வரவு.

(1—3—21 to 20—4—21.)

1.	திவான் பஹதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர்	10	0	0
2.	எஸ். டி. க்ருஷ்ணய்யங்கார்	5	0	0
3.	ஹானரபில் கே. வி. ரங்கஸ்வாமி அய்யங்கார்	30	0	0
4.	எஸ். ராஜகோபாலாசார்யர்	93	0	0

பண்டிதர் உபந்யாஸ பண்டு.

டி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், டில்லி	200	0	0

9-SEP 1921

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே [illegible] நம:.

வேதாந்த தீபிகை

பத்ராதிபர்கள்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.
என். ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 11.] துன்மதி௵ வைகாசி௴ [ஸஞ்சிகை 3.

"த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் த
தாநே । வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதி
ரஸ்து மே௮நவத்யா ॥" [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

முன்னொரு காலத்தில் ஒரு ரிஷிபுத்ரன் ஒரு வேடச்சேரியின் வழியாய்ச் சென்றுகொண்டிருக்கையில் சாலை வ்ருக்ஷமொன்றின் மீதிருந்த கிளியானது அவனைப்பார்த்து 'இதோ வருகிறான் ப்ராம்மணன், அவனைப்பிடித்துக் கட்டுங்கள், கத்தியால் வெட்டுங்கள், அவன் பொருளை அபஹரியுங்கள்' என்றிப்படிப் பேசிற்று. ரிஷிகுமாரன் இதைக்கேட்டுத் திடுக்கிட்டு விரைந்து செல்லுகையில் அருகிலிருந்த மற்றொரு மரத்தின் மேலிருந்த வேறொரு கிளியானது 'ப்ராம்மணோத்தமர் எழுந்தருளுகிறார், அவருக்கு அர்க்யபாத்யாதிகளை ஸமர்ப்பியுங்கோள், ஸத்காரம் செய்யுங்கோள்' என்று மதுரமான மொழிகளை மொழிந்தது. முனிவர் புதல்வன் இதைச் செவியுற்று விஸ்மிதனானான். கிளியைநோக்கி 'அந்த வ்ருக்ஷத்தின்மீதிருக்கும் உன்னைப்போன்ற அக்கிளி மிகவும் பயங்கரமான வார்த்தைகளைச் சொல்லிற்று, நீயோ பரம ஸாத்விகமாகப் பேசுகிறாய், இதின் உண்மை யாது?' என்று வினவ, அக்கிளியானது 'நானும் நீர் முன்கண்ட கிளியும்

ஒருதாயின் வயிற்றிற்பிறந்தவர்களே, ஒரு தகப்பன் பிள்ளைகள் ஆனால் என்னே முனிவர்கள் எடுத்துவளர்த்தார்கள், அதுவோ வெளில் வேடுவச்சேரியில் வளர்ந்தது அக்கிளி கோமாம்ஸ பக்ஷிகளாகிய வேடர்களின் வார்த்தைகளையே கேட்டு வளர்ந்தது. இத்தகைய ஸம்ஸர்க்க பேதத்தாலே ஒருவனுக்கு தோஷங்களும் குணங்களும் உண்டாகின்றன என்பதை தேவரீரும் இப்போது ப்ரத்யக்ஷமாகக்கண்டு கொண்டது"—'ஸம்ஸர்கஜா தோஷகுணா பவந்தி' என்று உத்தரம் சொல்லிற்று.

இவ்விருத்தாந்தம், மேல்நாட்டுக் கல்வியில் மாத்திரம் ஊறின நம்மவர்களுக்கு நமது பூர்விக வித்யையிலும் மதத்திலும் உண்டாயிருக்கும் அநாதரவுக்கும் விபரீத நினைவுகளுக்கும் நிதர்சனம். சற்றேறக்குறைய ஒரு நூற்றாண்டுக்கு மேற்பட்ட காலமாய் ஆங்கிலக் கல்வியானது நமது நாட்டில் ஸாவதானமாய் செழிப்பாய்ப் ப்ரவஹித்துவருகிறது. ராஜ்ய ஸம்பந்தமான கார்யங்களெல்லாம் ஆங்கில பாஷையிலேயே நடக்கவேண்டியிருப்பதினாலும், அதற்குக் கணக்கற்ற சிப்பந்திகள் வேண்டியிருந்ததினாலும், இத்தலையில் ப்ராம்மணர்களுக்கு வ்ருத்திமார்க்கங்கள் குறைந்து வந்ததில் லௌகிகப் பதவிகளில் அவர்கள் மிகவும் உத்யுக்தரான காரணத்தினாலும், அக்கல்வி தீவ்ரமாய் வ்ருத்தியை அடைந்தது. ஆனால் அதின் பலமாக நம்மவர்கள் நமது ப்ராசீன வித்யையையும், மதாசாரங்களையும் மறந்து, அவைகளில் அவர்களுக்கு அபிமானம் குறைந்து அநாதிகாலமாகக் காப்பாற்றி வைத்து ஸ்ரேயஸ்கரமாக நம்பெரியோர்கள் நமக்குக் கொடுத்த மதத்தையும் ஸ்வரூபத்தையும் அடியோடு இழக்கும் நிலைமைக்கு வந்து விட்டார்கள். அக்ஷராப்யாஸம் செய்து வைத்து முதல்கொண்டே சிறுவர்களுக்கு இப்புதுக்கல்வியை ஊட்டுவதுடன் நமதென்னும் கல்வி ஒன்றுண்டென்பதையே அவர்களுக்குக் காட்டுவார்களில்லை. சுமார் இருபத்தைந்து வருஷங்களுக்கு முன்வரையில் கொஞ்சம் உபபத்தியுள்ளவர்கள் (சொத்துடையவர்கள்) ப்ராசீன வைதிகவித்யையையே அப்யஸித்து வந்தார்கள். மற்றவர்களுக்கும் வைதிக ஸ்ரீயை உடையவர்களின் ஸம்ஸர்க்கமும் (சேர்க்கையும்) விசேஷமாக இருந்தது. அவரவர்கள் க்ருஹங்களில் பெரியோர்களுடைய அநுஷ்டானம், பகவதாராதனம், ஸத்கால க்ஷேபம் முதலியவைகளைக் கண்டும் அப்யஸித்

தும், வணங்கியும் ஆஸ்திக்யம் ஒருவாறு நடையாடிவந்தது. இப்போதுள்ள சிறுவர்களுக்கு இந்த உபகாரமும் இல்லை. ஆனால், நாஸ்திகத்வத்துக்கு பரிபோஷகங்களான (தாங்கும்படியான) உபகரணங்களோ ஆயிரமடங்கதிகரித்து விட்டன. இப்படிப்பட்டதான நிலைமையையும் அதற்குப் பரிஹார மென்னவென்பதையும் ஆலோசனை செய்து கார்யகரமான துறைகளில் இறங்கவேண்டியது நமது ப்ரமுகர்களின் முக்யமான கடமை. ப்ரக்ருதத்தில் இத்தசை ஸம்பவித்திருப்பதற்குக் காரணங்களை ஒருமுகமாகப் பராமர்சிப்போம்.

'கலௌ ஜகத்பதிம் விஷ்ணும் ஸர்வஸ்ரஷ்டாரமீச்வரம் நார்ச்சயிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷண்டோபஹதா ஜநா:॥' என்கிறபடியே, கலிபுருஷனின் ஸேவகர்களோ என்னும்படியான பௌத்தர் லோகாயதர், துருஷ்கர், யவனர், முதலியவர்களின் உபத்ரவத்தால சுமார் இரண்டாயிரம் வருஷகாலமாய் வைதிகமதத்துக்கு உண்டாயிருக்கும் சீர்குலைவும், பயமும் எண்ணிறந்தவை. நமது ஸ்வதேச சக்ரவர்த்தியாகவே ராஜ்யம் வஹித்த அசோகராஜன் பௌத்தமதத்தைப் பரவச்செய்யவும், வைதிகமதத்தைத் தொலைக்கவும் தனசெல்வாக்கு முழுவதையும் உபயோகப்படுத்தினான் என்பது சரித்ரங்களில் பரவலிதம். பிறகு யவனர்கள் துருஷ்கர்கள் முதலிய விதேசத்தவர் பலநூற்றாண்டுகளாக நமது தேசத்தைச் சூறையாடினதும், நமது கோயில்களைத் தரைபடுத்தினதும், பலாத்காரமாக நம்மவரை மதங்களில் சேர்த்ததும், இன்னும் பலவிதங்களில் வைதிகமதத்தையும் மதத்தவர்களையும் தாக்கினதும் இத்தேச சரித்ரத்தைக் கொஞ்சமேனும் [illegible] [illegible]களுக்கும் தெரிந்த விஷயங்கள். இங்கிலீஷ் ராஜ்யத்தில் நமது நாட்டில் நல்லபடி ஆரம்பித்த காலமாகிய இப்போதைக்கு சுமார் ஒரு நூற்றாண்டின் முன்பாகத்து, தேசமிருந்த ஸ்திதியை டாக்டர் பார்குஹார் (Dr. Farquhar) என்னும் ஆங்கில ப்ரமுகர் இவ்வண்ணம் உரைக்கிறார்:—இந்நூற்றாண்டு (சுமார் 1800-ஆம் முதல்) உதிக்கும் காலத்தில் ஹிந்துக்கள் மிகவும் பரிதாபகரமான நிலையிலிருந்தார்கள். கி. பி. 1800-வது வருஷமாக்கவே [illegible] [illegible]யர் அவர்களை ஜயித்ததில் அவர்களை மிகவும் கஷ்டமாக [illegible] விட்டார்கள். பிறகு மொகலாய அரசாக்ஷியில் [illegible] [illegible] [illegible] ஆலயங்களுக்கு அவகாசமும் உண்டானது [illegible]

அதற்கும் பிறகு 18-வது நூற்றாண்டில் (கி. பி. 1700—1800) நாட்டிலுண்டான மஹாபயங்கரமான குழப்பங்களின் பலமாக மேற்சொல்லியபடி இடையிலுண்டான சிறிது அநுகூலங்களும் அடியோடு நஷ்டமாய் விட்டன. வித்யை ம்ருதப்ராயமாய் (அநேகமாய் செத்ததாய்) விட்டது. ஸாதாரணமான லௌகிகப்படிப்பையும் காண அரிதாய்விட்டது. வேதாந்த மதமானது எங்கோ சில ஏகாந்த ஸ்தலங்களில் மாத்திரம் உயிரை வைத்துக் கொண்டிருந்தது. ஜநஸங்கங்கள் அதிகமாயிருந்த ஸ்தலங்களில் விபரீத தேவபூஜைகளும் அவைகளுக்கு அநுகுணமான க்ரௌர்யாதிகளும், அதர்மமும் நிறைந்தவையுமான சடங்குகளும் நிரம்பி இருந்தன'—என்று.

இந்த நிலைமையில் இங்கிலீஷ்காரரின் ஆதிராஜ்யம் ஆரம்பித்தது. தங்கள் பயிற்சியும் வித்யையும் பரவவேண்டிய ஏற்பாடுகளை ராஜாங்கத்தார் செய்தார்கள். நாட்டில் அமைதியும் காலக்ரமத்தினால் உண்டாயிற்று. பரமாபத்துக்களுக்கும் அஸஹ்யமான (பொறுக்க முடியாத) உபரோதங்களுக்கும் ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாய்த் தப்பிக் கொஞ்சமேனும் ஸ்வரூபஹானியில்லாமல் வந்திருப்பதே வேதாந்த மதத்தின் உண்மையை ப்ரகாசப்படுத்துகிறது. இதை முன்போல் அப்யஸித்து அநுபவிப்பதற்கு அவகாசமும் ஸௌகர்யமும் இவ்வரசாக்ஷியில் உண்டாயிற்று. ப்ரஜைகளுடைய மதவிஷயங்களில் எவ்விதத்திலும் ப்ரவேசிப்பதில்லை யென்று அரசாங்கத்தாரும் வெளியிட்டு விட்டார்கள்.

ஆயினும், காலாநுகுணமாக வேறுவிதமான ப்ரதிபந்தகங்கள் ஏற்பட்டு விட்டன. இவைகளில் முற்பட்டது விதேச கல்வியின் பரவியயாம். ஐரோப்பியருடைய காவ்யங்கள், நாடகங்கள், சரித்ரங்கள், தத்வசாஸ்திரங்கள், முதலியவை யாவும் நாஸ்திகத்வத்தையோ, அல்லது கிறிஸ்து மதத்தையோ அடிப்படையாகக் கொண்டவை. ஐரோப்பியர் நினைவில் ஆஹாரவிஹாராதிகளுக்கும், மதாசாராதிகளுக்கும் ஸம்பந்தமே இல்லை. அவர்களில ஸ்திரீகளும் புமான்களும ஐஹிக வ்யாபாரங்கள் எல்லாவற்றிலும் ஸமமாக அங்கயிப்பதும த்ரவ்யார்ஜநத்துக்காக எந்த தொழிலையும் கைக்கொள்வதும், அநுஷ்டானம் முதலிய நியமங்கள் இல்லாமல் பசித்தபோது கிடைத்த இடத்தில் ஒருவித

நிர்ப்பந்தமும் மில்லாமல் புஜித்து ஸுகித்திருப்பதும்; நம்மாசாராதிகளை அவர்கள் மதியீனர்களின் கார்யங்களென்று இகழ்வதும், பௌதிகசாஸ்திர ஆராய்ச்சியினால் ஐஹிகஸுக ஸாதநங்களை அவர்கள் மேன்மேலும் வ்ருத்திசெய்து வருவதும் இப்படிப் பலவிதமான புதுக்காக்ஷிகளை நூதநமாக இங்கிலீஷ் படிப்பைக் கற்றவர்கள் கண்டபோது அவைகளில் ஈடுபட்டுப் பூர்விக ஸம்ப்ரதாயத்தை நழுவவிட்டால் இது ஒரு ஆச்சர்யமன்று. இத்துடன் கிறிஸ்து மதத்தைப் பரவச்செய்ய கணக்கற்ற பாதிரிமார்களும் ஊரூராகத் தங்கள் ப்ரசார வேலையைச் செய்து வந்தார்கள். ஜநங்களின் மனத்தைக் கவரும்படியாக ப்ரஸங்கங்கள் செய்தும், பத்ரிகைகளையும் புஸ்தகங்களையும் ப்ரசுரம் செய்தும், ஏழைகளுக்குப் பிழைப்பு ஏற்படுத்தியும், ரோகிகளுக்காக ஆங்காங்கு வைத்யசாலைகளை ஸ்தாபித்தும், சிறுவர்களும் சிறுமிகளும் புதுக்கல்வியைக் கற்கப் பாடசாலைகளை ஏற்படுத்தியும், இப்படிப் பல துறைகளில் பாதிரிமார்கள் தங்கள் செல்வாக்கை வ்ருத்தி செய்துகொண்டார்கள். ஆங்கிலேய அரசாக்ஷி முறையில் ஆதிமுதற்கொண்டே ஹிந்துக்களுக்கும் மஹம்மதியர்களுக்கும் முறையே அவரவர்கள் தர்மசாஸ்திரங்களை அநுஸரித்தே அவர்களுக்குச் சொந்தமான ஸொத்துக்களின் ஸம்பந்தமான சட்டங்கள் வழங்கப்பட வேண்டுமென்று ஒரு கொள்கையுண்டு. அதற்காக நமது தர்மசாஸ்திரங்கள் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டும் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டும் வந்தன. இதை யடுத்து ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையை ஐரோப்பியர்கள் அப்யஸித்து சாகுந்தலநாடகம், ஸ்ரீகீதை, உபநிஷத்துக்கள் முதலிய க்ரந்தங்களை நூறுவருஷங்களுக்கு முன்பே ஐரோப்பிய பாஷைகளில் மொழி பெயர்த்தும், குருமுகமாக க்ரஹிக்கவேண்டுமென்று நம்மவர்கள் ரஹஸ்யமாக (மறைத்து) வைத்திருந்த வேதம், பாஷ்யம் முதலியவைகளையும் ப்ரசுரித்து அவைகளை கிறிஸ்து மதகாரந்தங்களுடன் சேர்க்கச் சொல்லுவதாகத் தங்கள் தங்கள் புத்திக்கெட்டினபடி அபிப்ராயங்களை வெளியிடத்தலைப்பட்டனர். வெகு அபூர்வமான க்ரந்தங்கள் ஐரோப்பியரின் ஊக்கத்தால் அச்சிடப்பட்டுக் காப்பாற்றப்பட்டன என்பது உண்மையே. ஆனால், அவர்கள் தங்கள் மதத்தையும், ஆசாரங்களையுமே உத்க்ருஷ்டங்களாக நினைப்பவர்களாதலின் ஒரு தலைப்பாலில் ஒரு சொட்டு மோரைத்

கலந்தாற்போல் அவஸரம் வாய்த்த போதெல்லாம் நம்மதத்தை யும் ஆசாரங்களையும் ஒருவாறு இறக்கிப்பேசியே வந்திருக்கிறார் கள். இவை யல்லாமலும் இவற்றுடன் வைதிக மதம், கிருஸ்துவ மதம், மஹம்மதிய மதம், பௌத்த மதம் முதலிய உலகத்து மதங்களை யெல்லாம் ஒரு நேரில் வைத்து ஒத்துப்பார்ப்பதென்னும் ஸம்பர தாயமும் தற்காலமாய்ப் பரவிற்று. இப்பராமர்சங்களில் வைதிக மதத்துக்கு ஒரு துரத்ருஷ்டம் நாளது வரையிலுமுண்டு. அதாவது பராமர்சகர்களுக்கு நமது மதத்தில யதார்த்தமான (வாஸ்தவமான) பரிவேசமிருப்பதில்லை; க்ரந்தங்களும் அதிகம் கடினங்களாயு மிருக்கின்றன; பரம்பரா ஸித்தமான அர்த்தங் களை ஆசார்ய முகமாக க்ரஹித்தவர்களுக் கல்லது அவைகளின் உண்மையான பொருள்கள் விளங்குவதில்லை. இப்படி க்ரஹிப்ப தற்கு பராமர்சகர்களும இணங்குவதில்லை. நம்பெரியோர்க ளும 'இராமனுண்டாமென்ன, இராவணன் ஆண்டாலென்ன' என் னும் மத்யஸ்தத்துடன் இருந்து விடுகிறார்கள் போலும். இதர மதக்ரந்தங்கள் மிகவும் ஸுலபமானவை. யாரும் அதிகரிக்கக் கூடியவை. 'அஹிம்ஸை பரமதர்மம்', பரோபகாரத்துக்கு மேற்பட்ட புண்யமான கர்மம் வேறில்லை', 'மனிதரெல்லாம பரஸ் பரம் ஸஹோதரர்கள்', 'தேவன் புதல்வர்கள்' என்றிப்படி இளை ஞருக்கு உகப்பான ஸாமாந்ய தர்மங்களை அம்மத க்ரந்தங் கள் பெரிதாக உபதேசிக்கின்றன. கேட்பவர்களும் மனமிரங்கு கிறார்கள்.

இப்படிப் பலவிதமான ப்ரபலங்களான உபரோதங்களின் மத்தியில் வளர்பவர்களுக்கு வைதிக ஸமயத்திலும் ஆசாரத்திலும் பற்றுக்குலைவதும் ஓர் வியப்பாகுமோ? இவர்களுக்கு வர்ணாச் ரமாநுஷ்டானங்களும், ஆஹார வ்யவஹார நியமங்களும், ஜாதி பேதங்களும, விபரீதங்களாகவும் பாதபந்தகங்களாயும தோன்றக் குறைவில்லை. தேஹத்தைவிட வேறான ஆத்மவஸ்து ஜ்ஞாந மில்லையாதையினால் ஜன்மாந்தரங்கள், கர்மாநுகுணமான போகங் கள், இவைகளில நம்பிக்கை நழுவுகிறது. முகத்தைச்சரியமயமான பகவதர்ச்சாவதாரத்தில் ஸங்கல்ப மூடபக்தியென்றும், குழந்தை விளையாட்டென்றும் இவர்களுக்குப் புலப்படும். 'தேவ, மிவாசார்ய முபாஸீத' (பகவானைப்போல் ஆசார்யனையும் பூஜிக் கவேண்டும்)', என்னும் உபநிஷத் துபதேசம் இவர்கள் எண்ணத்

தில் பகவந்நிந்தைக்கு ஸமானமாகும். நம்மைப்போன்ற மனித ரொருவரையே தெய்வத்துக்குச் சமமாகக்கருதுவது அத்தேவ நிந்தை. இவற்றின் பலமாக ப்ரும்மஸமாஜம், ஆர்ய ஸமாஜம், தேவஸமாஜம், தியாஸபி, முதலிய பல விபரீதச் சமயங்கள் நாட் டில் கிளம்பின. இவையெல்லாம் கிறிஸ்து மதத்தை யநுஸரித்து வைதிக க்ரந்தங்களை விபரீதமாகப் பலபடிகளில் வ்யாக்யானம் செய்து ஒவ்வொன்றும் தானே ப்ராசீன வைதிக மதத்தை உள்ள படியே வெளியிடுவதாகக் கட்டியங் கூறுகின்றன. பகவத் ஸங் கல்பத்தில் வைசித்ர்யம்தான் எப்படிகளிலெல்லாம் வெளியாகின் றன! 'நின்மாட்டாய மலர்புரையும் திருவுருவம் மனம் வைக்க மாட்டா தபலசமய மதிகொடுத்தாய்' என்று நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்ததும் இக்காலத்தின் கொடுமையை எதிர்பார்த்திருந்தபடி யோ? இம்மாதிரியான மதங்களுக்கு அபிமானமும் ஜனக்கட்டும் ஏற்படுகிறபடிகளை ஸ்ரீ தேசிகன் பரமத பங்கத்திலருளிச்செய் திருப்பது எங்ஙனே யென்றால்?— 'வைதிக பரித்யக்தராய்க் கொண்டு போக்கற்றவர்களை ஆள் திரளுகைக்காகக் கூட்டிக் கொள்ளுகையாலும், ஔஷத மணிமந்த்ர யந்த்ர................. ஸாமர்த்தியங்களைக் கொண்டு ..... மோஹநாதிகளான க்ஷுத்ர ஸித்திகளை இட்டு மந்தபுத்திகளாய் க்ஷுத்ர கௌதுகிகளாயிருப் பார்க்கு அவற்றில் ஆசை விளைப்பிக் கையாலும் அங்கநா ஸம்ச்லேஷாபத்தைப் பண்ணி அநுப்ரவேசித்துக் கொள்ளுகையா லும், ஸவபூஜாதிநாஜீவிகா ஸௌகர்யத்தாலும்......... ஜாதி விசேஷங்களை யழித்துச் சொல்லுகிற நியமலாகவத்தாலே த்ருஷ்டா த்ருஷ்ட ஸௌகர்யத்தைக்காட்டி விச்வஸிக்கையா லும், இந்திரஜால கல்பங்களாய் ஏழைகளுக்குத் தோஷம் தெரியாத ஸாதந தூஷணாபாஸங்களையிட்டு அநாதி ப்ரஜ்ஞான தார்க்கிகரை ஆகர்ஷித்துக் கொள்ளுகையாலும், இப்ரகாரங்க ளாலே பஹுஜந பரிக்ரஹமுண்டாம். அனந்யபு இதுகானே வழியாக 'முத்ரா நந்தமுதிகொ ஹொகஃ நஹொகஹுகவு விஜகஃ' என்றும், 'ஸஹஸ்ரா வஹ்ஜித வஹஜகாஃ' என்றும் சொல்லு கிறபடியே பரிக்ரஹ பரம்பரை நடவாநிற்கும்'—என்று.

இப்படி ஆசார்யர் அருளிச்செய்திருப்பது தற்கால நிலைமை க்கு எவ்வளவு ஸ்வாரஸ்யமாகப் பொருந்தியிருக்கிற தென்பதை நாம் உரைக்கவும் வேண்டுமோ? ஆசாரச் சீர்திருத்தம் என்னும்

வ்யாஜத்தை வைத்துக்கொண்டு அநாசார பரிக்ரஹமும் அதன் மூலமாக அநர்த்த பரம்பரைகளும் பஹுஸாவமாகத் தழைத்து வருவதும் இந்நிலைமைக்கு மிகவும் பொருந்தியதே.

'குரங்குகள் மலைகள் நூக்கக்குளித்துத் தாம் புரண்டிட்டோடித் தரங்க நீரடைக்கலுற்ற சலமிலாவணிலம்போல' நம் நிலைமை அவ்வணிலத்தின் கணக்கிலாவது 'கவிஷுதஃ கரஷ்நம் ஷரஷ்நஃ' என்கிறபடியே திணியிருளையும் போக்கவல்ல நம் இராமாநுஜமத ரக்ஷண கைங்கர்யத்தில் அந்வயிக்கக்கூடுமாயின் அதுவும் ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்தான ஸ்ரியஃபதியின் பரிபூர்ண க்ருபாகார்யம் என்பது திண்ணம்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் எனப்படும் ராமாநுஜ மதஸ்தர்கள் தென்தேசத்து ஹிந்துக்களுக்குள் சுட்டிக்காட்டும்படியான உயர்ந்த ஸ்தாநத்தை வகிக்கிறார்கள். உத்க்ருஷ்டங்களானவும் உபபத்தி பூயிஷ்டங்களாகவுமுள்ள பல தேவாலயங்கள் அவர்கள் வசத்திலிருக்கின்றன. அவர்களில் அநேகர் ப்ராம்மணர்கள். ஆங்கிலக் கல்வியும் அவர்களுள் மிக்க விளங்குகின்றது. மற்றப் பல ஸமூஹத்தவர்களைக் காட்டிலும் இவர்கள் வெகுகாலத்துக்கு முன்னமேயே ஒன்றுசேர்ந்து ஸ்வஸமூஹ ஏற்பாடுகளைச்செய்து கொண்டு ஸ்வரக்ஷண வ்யாபாரத்தில் இழிந்து ஸ்வாபி வ்ருத்தியைநாடி இருப்பார்களாயின் இந்தத் தரு விஸ்மய விஷயமாகமாட்டாது. ஆனால் அவர்கள் த்வேஷ துஷ்டமான இருகக்ஷிகளாகப் பிரிந்து விட்டார்கள் ......' என்று தேசாந்தர மதவ்யாபகரான கீழ்க்குறித்த டாக்டர் பார்க்குஹார் என்பவரே அநுதபிக்கிறார். 'கநெள்ங்ஞ வொரஜநீ விஜஹாகவஸுபா' என்றும், 'வாஸு ஹிதெள தக்ஷிணாம் வபிஸரெஷுரோம் வதூபா' என்றும் ஸ்ரீதேசிகன் ப்ரார்த்தித்ததை லௌகிகரும் வைதிகரும் ஏக மநஸ்கர்களாய்ச் சிந்தித்து ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீயின் பெருமையை உணர்ந்தும், போதித்தும், அவ்வருமையான நிதியை ஸ்வரூப ஹாநிவாராதபடிக் காப்பாற்றி அதை எல்லோரும் அநுபவித்து க்ருதார்த்தராகும்படியான ஏற்பாடுகளைச் செய்யவும் கடமைப பட்டவர்களல்லவா? பாஸ்சாத்ய வித்வாங் நம்மிடத்தில் அநுதாபம் காட்டுமளவிலாவது தம் பொறுப்பை நம்மவர்கள் கவனிக்கவேண்டாமா? ஸர்வபூதாநுகூல்யத்தை (எல்லா பூதங்

களிடத்தும் அநுகூல புத்தியை) ப்ரதம தர்மமாகக்கொண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தங்களுக்குள்ளேயே ஒற்றுமையும் அபிமானமு மில்லாமலிருந்தால் பின்னைப் மற்றவர்கள் பர்யந்தமாக 'ஸதஸ்யாநுகூல்யம் ஸங்கல்பித்வ நிஸ்ரயஃ' என்றுண்மையான ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம் செய்ய ப்ரஸக்தி எங்ஙனே?

* * * *

திருக்குடந்தையில் ஸ்ரீ ஆராவமுதாழ்வான் ஸந்நிதியில் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்வர்ணமயமான ஸ்ரீ ஸடாரியை ஸமீபத்தில் யாரோ தூர்த்தர்கள் களவாடி விட்டதாகக் கேட்டு மிகவும் வ்யஸனிக்கிறோம். அதிகாரிகள் இதுவிஷயமாக விசாரணை செய்து வருவதாகத் தெரியவருகிறது. சிறிதுகாலத்துக்கு முன் ஸ்ரீரங்கநாதன் திருவாபரணமொன்று காணாமற் போனதாகவும் ஒரு வதந்தி உண்டாயிற்று. திவ்ய தேசங்களில் இவ்விதமாய் சேரிடும் ந்ருஸம்ஸமான க்ருத்யங்களை ஒவ்வொரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவனும் பெரிய உத்பாதங்களாகக் கருதத்தட்டில்லை. நமது மதம் தான் ஸப்ராணமானது (Living religion). தனது ஸத்யத்தை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல்க் காட்டுகிறது, என்பது முதலியவைகளுக்குத் திவ்ய தேசங்களில் எழுந்தருளி இருக்கும் எம்பெருமானுடைய வைபவங்களே ப்ரதான நிரூபகங்கள். இவற்றைக் குலைக்கப் பார்த்தல் ராவணாதிகளின் க்ருத்யங்களுக்குச் சமமானது. தேவாலய பரிபாலனங்களில் மிக்க குறைவுகள் இருக்கின்றன. அவற்றில் அர்த்த ஸம்பந்தமான விஷயங்களை ராஜாங்க உதவியைகொண்டு சீர்திருத்த முயற்சிகள் ஒருவாறு நடந்து வருகின்றன. இன்னும் முழுவதும் கைகூடவில்லை. ஆனால் திருவாராதனம் முதலிய வைதிகாம்சங்களைத் திருத்த ஒருவித முயற்சியையும் காணோம். அநேகமாய் ஒவ்வொரு பெரிய தேவஸ்தானத்திலும் வைதிக தர்மபரித்ராணார்த்தமாகவே ஆசார்ய புருஷர்களும், ஸந்யஸ்தர்களும், மடாதிபதிகளும், அதிகாரிகளாக ஏற்படுத்தப்பட்டு மர்யாதை, ப்ரஸாதம் முதலியவைகளையும் பெற்று வருகிறார்கள். தங்கள் கடமைகளில் அவர்கள் பூர்ணமாய் அந்வயித்தாலல்லது திருவாராதனம் முதலியவைகள் ஸாஸ்த்ரோக்தமானபடிகளிலும் நாஸ்திகவாத பூயிஷ்டமான இக்காலத்திய நாகரீகங்களில் மூழ்கிய ஜனங்களுக்கு ஈஸ்வரபக்தியை வ்ருத்தி செய்யும்படிக்கும்; ஸர்வேஸ்வரனுக்கும் படிக்கும் நடந்தேறு

வது ப்ராயஸம். இவ்விண்ணப்பத்தை யவர்கள் செவியுறப்ரார்த்திக்கிறோம்.

*   *   *   *

சென்றமாதத்திய ஸஞ்சிகையில் சென்னையில் நடக்கும் நப்ராம்மண ப்ரசாரத்தின் விபரீத பர்யவ்ஸானங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டோம். ப்ராம்மண த்வேஷத்தை விசேஷமாக வளர்த்துவரும் 'ஜஸ்டிஸ்' பத்திரிகையில் நாளது மேமீ 7வ பதிப்பில் இவ்வாறு எழுதியிருக்கிறது:—" இவ்விராஜதானியிலுள்ள தேவாலயங்கள் நப்ராம்மணர்களாலேயே வைத்து போஷிக்கப் பட்டு வருகின்றன வாதலின் அவைகளெல்லாம் நப்ராம்மணரின் ஆதிக்கத்திலேயே இருக்க வேண்டுமென்பதும், நாளடைவில் அவைகள் ப்ராம்மணர்கள் கையில் சென்று விட்டதானது நாடெங்கும் நப்ராம்மணருக்கு க்ரோதத்தையுண்டுபண்ணி விட்டதென்பதும் ஸாமான்யமாய் எல்லோரும் அறிந்த விஷயமே..........
.........நமது கோயில்களில் ப்ராம்மணர் மாத்திரம்தான் பூஜை செய்யக்கூடியவர்கள் என்னும் நியமம் இருக்கும் வரையில் நப்ராம்மணர் மற்றப்படி எவ்வளவு செல்வாக்கு உடையவராயினும் அவர்கள் திறத்தில் ப்ராம்மணர் அதிகாரம் செலுத்தியே வருவார்கள். நப்ராம்மணர் தங்கள் ஆலயங்களைத் தம்மாதீனத்திலேயே வைத்துக்கொள்ளக் கவலைப் படுவார்களாயின் அர்த்தமில்லாத ஸம்ப்ரதாய மென்பதை யொழித்து புத்திக்கும் யுக்திக்கும் அனுகுணமாக இவ்விஷயத்தைப்பற்றி பர்யாலோசிக்க வேண்டும். ந்யாயமான நோக்கத்துடன் உத்தியோகப் பற்றில்லாத மெம்பரொருவர் சென்னைச் சட்டசபையில் ஏதாவது மசோதாவைக் கொண்டு வருவாராயின் அதைச் சட்டமாகத் தாங்களே ஏற்றுக்கொண்டோ, அல்லது தங்கள் அதிகார தோரணையின் பலத்தைக் கொடுத்தோ, ராஜாங்கத்தாரே உதவி செய்வார்கள் என்று ராஜீயப்ரசங்கங்களில் பொதுவாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. நமது கக்ஷியைச் சேர்ந்த ஒரு ப்ரமுகர் இவ்விஷயத்தை ஏற்கனவே கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்றும் நமக்கு உறுதி சொல்லப்படுகிறது. இது நிற்க இப்போது மதுரையின் செய்தி என்ன? அங்குள்ள

நப்ராம்மண ஸஹோதரர் மனதில் நம்பிக்கையை மீளவும் உண்டு பண்ண ராஜாங்கத்தார் என்ன செய்திருக்கிறார்கள்? அல்லது யாது செய்யப்போகிறார்கள்? இது மிகவும் அவசரமான விஷயம்"

[It is a matter of common knowledge that temples endowed by non-brahmins and should therefore be in the hands of non-brahmins throughout the province have been passing into the hands of non-brahmins ina manner which has naturaly provoked the indignation of the non-brahmins throughout the province............If brahmins are to be the only priests who are allowed to perform pujas in our temples, they will continue to be in a position to dictate to the non-brahmins however influenetial they may be otherwise. If non-brahmins are anxious to manage their own temples they must consider this question deeply, not in the light of meaningless tradition but from the point of view of reason and common sense. It is stated that on the general question that government may undertake legislation or lend the weight of their authority and support to any bill drawn up in the proper spirit by a private member of the Madras Legislative Council to be introduced into it, and we are assured that a well-known member of our party is engaged upon the subject. Meanwhile what about Madura? What action have the government taken or propose to take to restore confidence in the minds of our non-brahmin brethren in Madura? The matter is urgent "—Justice 7—5—1921.]

மதுரை மீனாக்ஷியம்மன் கோவிலின் ஸம்பந்தமாய் ஸமீபத்தில் உண்டான சில விவாதங்களை முன்னிட்டு இதைஷை பத்திரிகை வரைந்துள்ளது. அனேக ந்யாயஸ்தலங்களில பரிசீலனை செய்யப் பட்டு வருகின்றன. நிற்க, அப்பத்திரிகையின் மேற்கண்ட உ... ரும்பணத்தை உதாஸீனம் செய்யாமல் ஆஸ்திகர்களான வை... கர்களும் லௌகிகர்களும் ஜாகருகர்களாக கவனிக்கவேண்டு மென்பதை மாத்திரம் இப்பொழுது விஜ்ஞாபனம் செய்து கொள்ளுகிறோம்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்.

(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி.)

ஜீவனுக்கும் ஈஸ்வரனுக்கும் ஐக்யம் கல்பித்து 'ஜகத் முத
யன பொய்; ப்ராந்தியினால் மெய்யாக நினைக்கிறோம்' என்று
'கேவல ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமான ப்ருஹ்மம் ஒன்றே ஸத்யம்
நானே அந்த ப்ருஹ்மம் என்று அறிவதுதான் மோக்ஷோபாயம்
என்றும் சொல்லுகிற அத்வைத மதத்திற்கு பகவத் கைங்கர்ய
பரம புருஷார்த்தமாகாது. ஆகையால் ஆராதிக்கப்பட வேண்
டிய பரதேவதை இன்னாரென்று நிச்சயிக்க வேண்டியதும் அம
தத்துக்கு அவஸ்யமல்ல. பொய் யென்ற வ்யவஹார தசையி
ஆராதிப்பதற்கு 'ஸகலதேவா விதீயம்' என்கிற நிலையில் பரதே
வதை நிற்க வேண்டியதில்லை. எனவே, அம்மதஸ்தர்களின் நிலை
யில் விஷ்ணு, ருத்ரன், ஸூர்யன், தேவி, கணநாதன் என்று எல்
லாத் தேவதைகளும் ஸமமாகத் தோன்றுவார்கள். அவர்கள்
பூஜை ப்ரதீக ஆராதனமாம். அதாவது, ஜீவனும் ஈஸ்வரனும்
ஒன்றே யென்னும் அத்வைத ஜ்ஞானம் பிறப்பதற்கு ஸாதகமாக
சித்த சுத்திக்காக ஸாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட தேவதா பூஜை
கள். அத்வைத ஜ்ஞானம் பிறந்தவனுக்குப் பகவதாராதனம் என்ப
தற்கு அர்த்தமில்லை. ஆயினும் ஸ்ரீ ஸங்கராசார்யர் வ்யாவஹாரி
தசையில், ஸ்ரீ விஷ்ணுவே பரதேவதை யென்பதை அவர் க்ர
ந்தங்களில் பலவிடங்களில் வ்யக்தமாய்ப் பேசியிருக்கிறார். உதா
ரணமாய்த் தமது கீதா பாஷ்யத்தில் ஆரம்பத்திலேயே 'நாரா
யண: பரோவ்யக்தாத் அண்டமவ்யக்த ஸம்பவம் । அண்டஸ்யாந்தஸ்த்விமே
லோகா: ஸப்தத்வீபா ச மேதிநீ ॥ [அவ்யக்தம் எனும் ப்ரக்ருதி

யைக் காட்டிலும் ஸ்ரீமந்நாராயணன் மேற்பட்டவன்; அவ்யக்தத்திலிருந்து இந்த அண்டம் உண்டாயிற்று; ஸகல பூதங்களும் அண்டத்துக்குள் அடங்கியவை; ஏழு த்வீபங்கள் அடங்கிய பூமியும் அதற்குள் அடங்கியது.] என்று மது மங்களாசரணம் பண்ணி, அந்தப் பகவானான நாராயணன் இந்த ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்து அதன் க்ஷேமத்தைக் கருதியவராய் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ரூபமான கர்மங்களை முறையே மரீசி முதலியவர்கள் ஸநக ஸநந்தநாதிகள் என்னும் ருஷிகள் முகமாக ப்ரவ்ருத்திப்பித்தும், பின்னர் ஜகத்தில் தர்மம் குலைந்து அதர்மம் மேலிட்டபொழுது, ஜகத்தைப் பரிபாலனம் செய்ய விரும்பி 'அந்த ஆதிகர்த்தாவாகிய நாராயணனென்னும் பெயருடைய விஷ்ணுவானவர் [ஸ ஆதிகர்த்தா நாராயணாக்யோ விஷ்ணு: ....] தேவகியிடத்தில் வஸுதேவ புத்ரனாய் க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்தாரல்லவா?' என்று முடித்திருக்கிறார். இப்படியே மேலும் பலவிடங்களில் காணலாம்.

ஸ்ரீ ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்திலும் இவ்வபிப்ராயத்தைப் பரக்க வெளியிட்டிருக்கிறார். ஸ்ரீ ஸஹஸ்ரநாம உபக்ரம ஸ்லோகங்களின் பாஷ்யத்தில், ஸ்ரீ விஷ்ணுவே பரதேவதை என்பதை நிரூபிக்க நமது ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்களில் ப்ரமாணமாக எடுக்கப்பட்ட ஸ்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதி வசனங்களையெல்லாம் ஸ்ரீ ஸங்கராசார்யரும் எடுத்து விளக்கியிருக்கிறார். மேலும், ஸ்ரீ ஸஹஸ்ரநாமத்தின் முதல் ஸ்லோகமாகிய 'விஸ்வம் விஷ்ணு:' என்பதன் வ்யாக்யானத்தில 'விஸ்வம்' என்பதற்கு ப்ரமாணங்களை விஸ்தாரமாகப் பராமர்சித்து, பாரதத்தில் கைலாஸ யாத்ரையில் ஸ்ரீ மஹேஸ்வர வசனமாகிய 'நாராயணேதி யஸ்யாஸ்யே வர்ததே நாம மங்களம் । நாராயணஸ்து தம் நித்யம் [illegible] ॥ [எவன் நாவில் மங்களகரமான நாராயண நாமம் இருக்கிறதோ, அவனை ஸ்ரீமந்நாராயணனே பசு, தன் அருமைக்கன்றைத் தொடர்வது போல் தொடர்வன்]' என்பதை முடிவாகச் சொல்லி, இதை [illegible] அபிப்ராயத்தில் கொண்டு 'ஸ்ரீ ஸஹஸ்ர நாமபாஷ்ய

எல்லாத் தர்மங்களையும்விட உத்தமமானது' என்று சொல்லப்பட்டது.' என்று முடித்துவிட்டுப் பிறகு, 'கிமேகம் தைவதம் லோகே [லோகத்தில் ஒன்றாகிய தைவம் எது?]' 'கிம்வாப்யேகம் பராயணம் [பரமமாய் அடையப்படவேண்டிய தொன்று என்பது எது?]' 'யதஸ் ஸர்வாணி பூதாநி [யாதொருவனிடமிருந்து ஸகல பூதங்களும் உண்டாயினவோ]' என்பவைகளினால் காட்டப்பட்ட ப்ருஹ்மமானது விஶ்வ ஶப்தத்தால் சொல்லப்பட்டது' என்று வ்யாக்யாநம் செய்தோம். அந்த ப்ருஹ்மம் அல்லது விஶ்வம் யாரென்று கேட்டால் 'விஷ்ணு' ['வேவேஷ்டி விஷ்ணு:]' என்று சொல்லப்பட்டது. ரிக்வேதத்தில் 'ஆஸ்ய ஜாநந்தோ நாம சித் விவக்தந மஹஸ்தே விஷ்ணோ ஸுமதிம் பஜாமஹே' என்பது முதலிய வாக்யங்களினால் விஷ்ணுவின் நாமஸங்கீர்த்தனமானது ஸம்யக் ஜ்ஞானத்தை (அத்வைத ஜ்ஞாநத்தை) அடைவதற்கு ஸாதநமாக விதிக்கப்பட்டது' என்று உபபாதித்து, இதற்கு ஆதாரமாக மற்றைப் ப்ரமாணங்களையும் காட்டியிருக்கின்றார். 'விஷ்ணு' என்றால் தேஶம் காலம் வஸ்து முதலியவைகளால் அளவிடக் கூடாதவன் என்று அவரால் வ்யாக்யாதம் [தேஶ கால வஸ்து பரிச்சேத ஶூந்ய:] அப்படியே, 'ஸர்வ: ஶர்வ: ஶிவ: ஸ்தாணு:' என்பதன் பாஷ்யத்திலும் 'நிஸ்த்ரைகுண்யதயா ஶுத்தத்வாத் ஶிவ:' [த்ரிகுணங்களில்லாத பரிசுத்தனாகையால், ஶிவன்] 'ஸ ப்ரஹ்மா ஸ ஶிவ: இத்யபேதோபதேஶாத்' [அவன் ப்ருஹ்மா அவன் ஶிவன் என்று ஒன்றாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.] 'ஶிவாதி நாமபி: ஹரிரேவ ஸ்தூயதே' [ஶிவன் முதலிய நாமங்களினால் ஸ்ரீஹரியே ஸ்தோத்ரம் பண்ணப்படுகிறார்] என்றார். 'ஶம்பு:' என்பதற்கு 'ஶம் ஸுகம் பக்தாநாம் பாவயதீதி ஶம்பு:' [பக்தர்களுக்கு ஸுகத்தைச் செய்பவராதலின் ஶம்புவெனப்பட்டார்.] நம் ஆசார்யர்களும் அப்படியே தான் வ்யாக்யாநம் செய்கிறார்களெனக் கீழே கண்டோம். ஆனால் அப்பெயர் கொண்ட ப்ரஸித்தரான ஶிவன் ஜீவர்களில் சேர்ந்தவன் என்று ப்ரமாணஸித்தமென்பது நமது கொள்கை, ஸ்ரீ வைஷ்

ணவ ஸஹஸ்ரநாமத்தின் முடிவில் 'ஸர்வப்ரஹரணாயுத:' என்பதற்கு 'ஆயுதத்வேந அப்ரஸித்தாந்யபி நகாதீந்யாயுதாநி அஸ்ய ஸந்தீதி ஸர்வப்ரஹரணாயுத இதி வசநம் ஸத்யஸங்கல்பத்வம் ஸர்வேஶ்வரத்வம் ச ஸூசயிதும் [ஆயுதங்கள் என்கிற ப்ரஸித்தியில்லாத நகம் முதலிய ஆயுதங்களும் பகவானுக்கு இருக்கின்றன, ஆனதால் ஸர்வப்ரஹரணாயுத: எனப்பட்டது' என்று முடிவில் சொல்லப்பட்டதனால், இவர் (விஷ்ணு) ஸத்ய ஸங்கல்பத்தை உடையவர் ஸர்வேஶ்வரர் என்பது காட்டப்பட்டது]' என்று வ்யாக்யாநம் பண்ணினார்.

க்ருஷ்ண மிஶ்ரர் என்னும் ப்ரஸித்தரான அத்வைதாசார்யர் தாம் இயற்றிய ப்ரபோத சந்த்ரோதயம் எனும் நாடகத்தில் ஸ்ரீ விஷ்ணுவே பரதேவதை யென்பதை நிரூபித்து, விஷ்ணு பக்தியினாலேயே அஜ்ஞாநம் காமம் க்ரோதம் மோஹம் இவைகளை ஜயிக்க வேண்டுமென்றும், அதனால் ஜ்ஞாநம் (ப்ரபோதம்) உதித்து, பௌத்தம் சார்வாகம் முதலியவைகளில் அகப்படாமல் அத்வைத ஸித்தியை யடைய வேண்டுமென்றும் நிரூபித்தார்.

ஸ்ரீமத்வ மதஸ்தர்கள் வைஷ்ணவர்கள் என்பது ப்ரஸித்தம். இவற்றை யெல்லாம் நன்றாய் ஆராய்ந்தால் வைதிக மதங்கள் யாவும் விஷ்ணுவே பரதேவதை யென்று கொண்டவைகள் என்பது ஸ்பஷ்டமாகும். வேதாந்தமே பாஶுபதத்தை நிந்தித்திருக்கிறது. ஶைவமதம் ப்ரத்யேகமாய் உண்டானது, காலக்ரமத்தில் அதை ப்ரவ்ருத்திப்பித்து வந்த பின்னோர்கள் ஶிவன் தான் பரதேவதை யென்பதற்கு வேதாந்தத்திலும் ப்ரமாணங்கள் இருக்கின்றனவென்று ஹடவாதம் செய்திருக்கிறார்களே யொழிய, அவ்வாதத்தை நிர்ஷேபமாக ஸ்தாபிக்க அவர்களாலும் முடியவில்லை. ஆயிரம் வர்ஷங்களுக்கு முன் வைதிக மதத்தைப் பரிஶீலித்த மஹம்மதிய வித்வானாகிய ஆல்பிரூனி என்பவர் ஹிந்து மதத்தில் பரதேவதையை (God) விஷ்ணு வென்று தெரிந்து எழுதியிருப்பதைக் கவனித்தாலும் வேதாந்தங்களின் நோக்கு இன்னதென்பது ஒருவாறு விளங்கும்.

இப்படியே நமது மதக்ரந்தங்களை ஆராய்ந்து பல புத்தகங்களை எழுதின (Farquhar) பார்க்குஹார் என்னும் ஐரோப்பிய நிபுணர் ('Outlines of the Religious Literature of India') என்னும் தம் புத்தகம் ஒன்றில் வைதிக மதக்ரந்தங்களை விமர்சிப்பதில், விஷ்ணு பாரம்யமே வெகுவாய் உபநிஷத்துக்கள், பாரதம், கீதை முதலிய சாஸ்த்ரங்களில் ஏற்படுவதை விளக்கிவிட்டு, இவைகளில் சிவனுக்கு உத்க்ருஷ்ட ஸ்தானம் இல்லாமலிருப்பதையும், பிற்பட்டு வைஷ்ணவ க்ரந்தங்களை அநுஸரித்து சைவ ஸித்தாந்த க்ரந்தங்கள் கிளம்பினதையும் முகாந்தரங்களுடன் விளக்கி யிருப்பதையும் இங்கு கவனிக்கலாம்.

இப்படிப் பரதேவதா நிஷ்கர்ஷமில்லாதவர்களுக்கு எந்த ஆலய ஸேவையும் எந்த தேவதா பூஜையும் ஒன்றென்னும் ப்ரமம் உண்டாகும். தெளிவுடைய பரமைகாந்திகளுக்கு சிவாலயாதி ஸேவைகள் கார்யகரமில்லை யாகையால் அவர்கள் அவைகளில் அந்வயிப்பதில்லை. அதனாலேயே இவர்கள் குறுகிய த்ருஷ்டியுடையவர்கள் என்றுசொல்வது அறியாமையும் அபசாரமும் ஆகும்.

(இன்னும்வரும்.)

N. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்,
(புரசைபாக்கம்.)

ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

	ரூ.	அ.	ப.
1. ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்கநாதாசார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யானத்துடன்)	0	2	0
2. ஸ்ரீ அஹோபிலமடமும், அதன் சிஷ்யர்களின் கர்த்தவ்யங்களும் :—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0
3. ஸ்ரீ சதுஸ்ச்லோகீவிவரணம்	0	2	0
4. ஸூர்யாப்யுதயம் ஸ்ரீ. உ.வே. டி. இ. சடகோபாசாரியர்	0	2	0

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:.

ஸம்ஸ்க்ருத பாஷை.

(தொடர்ச்சி.)

இப்பொழுதும் வெகுபேர்கள் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் பேசுவதைக் காண்கிறோம். 'ந ம்லேச்சிதவை நாபபாஷிதவை, ம்லேச்சோ ஹ வா ஏஷ யதபசப்த:' என்ற ஸ்ருதி வைதிக கர்மாநுஷ்டான காலத்தில் பாஷாந்தர ஸம்பந்தம் கூடாதென நிராகரிக்கிறது. இக்காரணத்தைக் கொண்டே பாஷாந்தராபிமானிகளான விப்ரர்களும் ஸம்ஸ்க்ருதத்திலேயே வைதிக கர்மங்களை அநுஷ்டிக்கிறார்கள். இது வரையில் ஸம்ஸ்க்ருதம், எல்லாப் பாஷைகளுக்கும் மாத்ரு பாஷை யென்றும், த்ரைவர்ணிகர்கள் ஸ்த்ரீகள் பாலர்கள் எல்லாராலும் வ்யவஹரிக்கப்பட்டதெனவும் நிரூபிக்கப்பட்டது.

ஸம்ஸ்க்ருதம் அம்ருதம்.

இப்படி யாவராலும் வ்யவஹரிக்கப்பட்ட இப்பாஷையை ம்ருதை என்று சொல்வது அவிவேக கார்யமேயாகும். 'இப்பொழுது எல்லாராலும் வ்யவஹரிக்கப்படாதபடியால் ம்ருதை யென்று சொல்வது பொருந்தும்' எனும் பக்ஷத்தில் ம்ருதத்வம் என்றால் என்ன? ப்ராணத்யாகத்துக்கு ஆஸ்ரயமாயிருத்தல் என்றால், இந்த அசேதநமான ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் வராது. 'எப்பாஷை எல்லாராலும் வ்யவஹரிக்கப் படுகிறதோ அந்த ஜீவனுள்ளது, ஏப்பாஷை எல்லாராலும் வ்யவஹரிக்கப் படவில்லையோ, அப்பாஷை ம்ருதையென்று குணவ்ருத்தியால் வ்யவஹரிக்கப்படுகிறது. ஸம்ஸ்க்ருத பாஷை எல்லாராலும் வ்யவஹரிக்கப்படாதபடியால் ம்ருதையே' என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், இதர பாஷைகளும் எல்லாராலும் வ்யவஹரிக்கப்படாதபடியால் ம்ருதப்ராயத்

தால் வ்யபதேசிக்கப் படட்டும். நன்றாய் ஆலோசித்துப் பார்த்தால் 'இதர பாஷைகளே ம்ருதைகள்' என்று சொல்லவேண்டியதாய் ஏற்படுகிறது. ஸர்வ பாஷைகளும் ஸம்ஸ்க்ருத விக்ருதி பூதங்களல்லவா? அவைகளும் பாரத கண்டத்தில் எல்லா இடத்திலும் வ்யவஹரிக்கப்படுகிறதில்லை. ஸம்ஸ்க்ருதமோ ப்ரக்ருதி ரூபமாகவும் விக்ருதி ரூபமாகவும் இப்பொழுதும் எல்லா இடத்திலும் வ்யவஹரிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் ஸம்ஸ்க்ருதத்தை ம்ருதமென்று சொல்வது அவிவேக மூலமேயாகும்.

ஸம்ஸ்க்ருத வைபவம்.

இப்பூமண்டலத்தில் புலப்படும் ஸகல பாஷைகளும் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையின் மஹிமையாகிற ஸமுத்ரத்தினுடைய திவலைகளென்றே சொல்லவேண்டியிருக்கிறது, இப்பாஷையில் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட அலங்காரங்களும், த்வநி, வ்ருத்தி, ரீதி, பாகம், குணம் முதலியவைகளும் புலப்படுகின்றன. இவைகளின் லக்ஷணம் ஸ்வரூபம் இவைகளை நிரூபிக்கின்ற ப்ரபந்தங்கள் பரஸ்ஸஹஸ்ரங்கள், இவ்விதம் எந்தப் பாஷையிலுமில்லை யென்று பாஹிர்தேசிய புரஸ்ஸரமாகச் சொல்லப்படுகிறது.

வேறு பாஷையில் ப்ரஸ்துத வ்ருத்தாந்தத்தால் அப்ரஸ்துத வ்ருத்தாந்தத்திற்கும், அப்ரஸ்துதத்தால் ப்ரஸ்துதத்திற்கும், ப்ரஸ்துதத்தால் ப்ரஸ்துதத்திற்கும் ஸபங்க ஶ்லேஷம். அபங்கஶ்லேஷையால் இரண்டர்த்தத்திற்கும் விதிபரமாகவோ நிஷேதபரமாகவோ ஸம்ஶய பரமாகவோ நிஶ்சயபரமாகவோ இருக்கும் ஒரு வாக்யத்திலிருந்து தத் விபரீதமான அர்த்தத்திற்கும், ஒரே வாக்யத்திலிருந்து ப்ரகரணாதியினால் அநேகார்த்தங்களுக்கும், ப்ரதிபத்தியானது அதிகமாய் ஏற்படுகிறதில்லை யென்பது அநுபவஸித்தம். ப்ரகரணாதி வஶத்தால் ஒரே வாக்யத்திலிருந்து அநேக அர்த்தங்கள் தோன்றுகின்றன வென்பதற்கு த்ருஷ்டாந்தமாகக் காவ்ய ப்ரதீபம் காண்பிக்கப்படுகிறது:—

"[illegible] இதி, [illegible]

[illegible] இதி, [illegible]

[illegible]"

இதி,

இவ்வர்த்தங்கள் பாஷாந்தரங்களிலும் தோன்றலாம். ஆ[illegible] லும் ஸபங்க ஶ்லேஷம் அபங்கஶ்லேஷம் முதலியவையால் அ[illegible] கார்த்த போதநீயும், பதம், அதன் ஏகதேசம் முதலியவையா[illegible] அபிநந்த நீயமான அநேகார்த்தங்களைத் தோன்றப் பண்ணுவது[illegible] பாஷாந்தரத்தில் விரள மென்பதில் கொஞ்சம்கூட ஸந்தேஹ[illegible] கிடையாது. ஸமீப காலத்தில் ப்ராக்ருத ஶரீரத்தைப் பரித்[illegible] ஜித்தவரும், ஸர்வ கலாசாலையில் ஸம்ஸ்க்ருதத்தைப் படித்[illegible] பரீக்ஷை கொடுப்போர்க்குச் சிரோமணி பட்டம் அளிக்கவேண்[illegible] மென்று ஏற்பாடு செய்தவரும், சென்னையில் ஸம்ஸ்க்ருத கலா[illegible] சாலை ஏற்படுத்தினவரும், ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையின் ஸ்வாரஸ்ய[illegible] உள்ளபடி அறிந்தவருமான ஸ்ரீமாந் வி. க்ருஷ்ணஸ்வாமி ஐயர[illegible] கள் மதராஸ் விஶ்வவித்யாலயத்தில் (Madras University) [illegible] (Convociation) காலத்தில் '[illegible]' என்கிற அநுவாகத்தைச் சொல்லி, '[illegible]

ளால் அபூர்வமென எண்ணப்பட்ட ஆசார்யன் வித்யை முடிந்தவுடன் ஸிஷ்யனுக்குச் செய்யும் உபதேஸ ப்ரகாரமானது எங்களுக்குப் புதிதன்று; ஆனால் வேதத்திலேயே கூறப்பட்டு வெகு காலமாய் ஆர்ய ஸம்ப்ரதாயத்தில் வந்து கொண்டிருக்கிறது. வைதிக ஸம்ப்ரதாயத்தின் பெருமை அப்படிப்பட்டதென உபந்யஸித்து அங்கிருக்கும் பாஸ்சாத்யர்களுடையவும் தத் ப்ராயர்களான பாரதீயர்களுடையவும் பாஷாந்தரமே பெரிதென்னும் எண்ணத்தைப்பறக்கடித்தார்களெனக் கேள்விப்படுகிறோம். இப்பொழுது அவரைப்போல் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையின் ஸாரம் அறிந்து அதன் அபிவ்ருத்திக்காகப் பாடுபடும் மஹான்கள் இரண்டு மூன்றுபேர் இருந்தால் ஸம்ஸ்க்ருதம் எல்லாப் பாஷைகளைக் காட்டிலும் ஓங்கி விளங்கும். ஸம்ஸ்க்ருத பாஷைக்கு அவ்வளவு பாக்யம் ஏது?

[illegible]

ஸம்ஸ்க்ருத பண்டிதர்கள் யாவரும் முன் அரசர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டு, உதரபூரண சிந்தை யற்றவர்களாய் ஸர்வ ஜநங்களையும் அநுக்ரஹிக்க வேண்டுமாறு அநேக க்ரந்தங்களை இயற்றினார்கள். இக்காலத்திய அரசர்கள் ஸம்ஸ்க்ருத பண்டிதர்களை ப்ருத்யர்களுக்கு ஒப்பாகக் கூட நினைக்கிறதில்லை; அரசர்கள் மட்டுமில்லை; ப்ராஹ்மண குலத்திற்குக் கோடரிக் காம்புகளாயும், வர்ணாஸ்ரம தர்மத்தை அடியோடு நாசம் செய்ய வேண்டுமென்று ஸங்கல்பம் செய்து கொண்டவர்களாயும், பஞ்சமோத்தார பாராயணர்களாயும் ராஜாங்கத்தில் மிகுந்த கௌரவம் வாய்ந்தவர்களாயுமிருக்கிற சில ப்ராஹ்மண தமர்களும் பண்டிதர்களை அவமதிக்கிறார்கள். எப்பொழுதும் அவமதிக்கப்படும் பண்டிதர்கள் 'இனிமேல் நம் குழந்தைகளை ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் போடுவதில்லை' என்று ஸங்கல்பித்துக் கொண்டவர்களாய்த் தம் குழந்தைகளுக்கு இங்கிலீஷ் கற்பித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். இதனால், "[illegible] ॥" என்றபடி உலகம் கெட்டுப்போய் விட்டது.

இனியாவது வ்யுத்பந்நர்களெல்லாரும் ஸங்கோசத்தை விட்டு ஸம்ஸ்க்ருதத்தால் பேசுவார்களேயானால் பாஷாந்தரார்களின் ம்ருத வ்யபதேஸம் ஒருவாறு நீங்கும். இப்பாஷை எப்படி, முன்போல் பாரதபூமி முழுவதும் நன்றாய்ப் பரவுமோ, அப்படிச் செய்யவேண்டுமாறு, ஸம்ஸ்க்ருத பாஷா ஸமுந்நமேஷத்தில் ஸத்தீக்ஷர்களான மஹான்களை ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

ஆகாயத்தில் பறக்கும் பக்ஷிகளைக் கூப்பிடும்போது எல்லாப் பக்ஷிகளுக்கு முன், தனக்கும் இரக்கை இருக்கிறதென்னும் காரணத்தைக்கொண்டு கொசு முந்திவந்ததுபோல், மஹா பண்டிதர்களைக் கூப்பிடும்போது கை கால்கள் எனக்கு மிருக்கின்றன என்னும் காரணத்தைக்கொண்டு இச்சபைக்கு வந்ததோ பேசினதோ பரிஹாஸத்துக்கு ஆஸ்பதமே. இவ்விதம் உலகமறிந்த பல்லட கவியும் சொல்லியிருக்கிறார். "[illegible] ॥" ஆனாலும் கருணாநிதியான மஹான்கள் அவ்யாஜமான வாத்ஸல்யத்தால் இவ்வபராதத்தை மனத்தில் நினைக்கமாட்டார்களென்று நம்பி இவ்விஷயத்தில் தலையிட்டுக் கொண்டேன். இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபைக்கு அலங்காரமாயிருக்கும் பண்டித ப்ரகாண்டர்களுக்கு அடியேனுடைய அநந்த ப்ரணாமங்களை திறார்த்தமாக ஸமர்ப்பிக்கின்றேன்.

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible]

வெ. ஸ. ஸ்ரீநிவாஸ தாதாசார்ய:.

[illegible]

இயற்பா.

பொய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

முதல் திருவந்தாதி.

(முன் ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி.)

36. முரணை வலிதொலைதற் காமன்றே முன்னம்
தரணி தனதாகத் தானே—இரணியனைப்
புண்ணிரந்த வள்ளுகிராற் பொன்னாழிக் கையால்நீ
மண்ணிரந்து கொண்டவகை.

(இ - ள்.) முன்னம் - முற்காலத்தில், தரணி - இந்த பூலோகத்தை, தானே - (பலிச்சக்கரவர்த்தி யென்ற) தானே, தனது ஆக - தன்னுடையதென்று அபிமானித்திருக்கையில்,—இரணியனை - இரணியாசுரனை, புண்ணிரந்த - புண்படுத்திப் பிளந்த, வள் - கூர்மையான, உகிரால் - திருநகங்களோடு கூடிய, பொன் - விரும்பத் தகுந்த, ஆழி - திருவாழியை யுடைத்தான, கையால் - கையினாலே, நீ - ஸ்ரீமானான நீ, மண் - பூமியை, இரந்து - யாசித்து, கொண்ட - பெற்றுக்கொண்ட, வகை - விதம்,—முரணைவலி - ஸம்ஸாரிகளுடைய மாறுபட்ட மிடுக்கானது, தொலைதற்கு அன்றே - தொலையும் பொருட்டன்றோ? (எ - று.) ஆம் - அசை.

எம்பெருமான் ஸௌலப்பிய குணத்தை மேற்கொண்டு 'என்னது என்று இந்த உலகங்களை அபிமானித்திருந்த மஹாபலியினிடம் சென்று இரப்பாளனாய்ச் சென்று மண்ணையிரந்து கொண்டது அஹங்கார மமகாரங்களில் மூழ்கிக்கிடக்கின்ற ஸம்ஸாரிகளை அந்தத் துர்க்குணங்கள் போய் அந்தப் பலிச்சக்ரவர்த்தியை அடிமை கொண்டது போலவே அடிமை கொள்வதற்காகவன்றோ!! அப்படியிருக்க, 'கூறிற்குற்றமாக் கொள்ளல்' என்று அந்தப் பெருமானிடம் அபராத க்ஷாமணங்கேட்க வேண்டியது எதுக்கு என்று இதனால் தேறுதல் அடைகின்றாரென்க. 'மஹாபலி தன்னது என்று இந்தப் பூமியை அபிமானித்தானாகில் இன்று நாம் இரந்து பெற்றோமாக அப்பூமியைக் கொள்ளலாகாதோ?' என்று நீ இப்பூமியை இரந்துகொண்டவகை யசோதைப் பிராட்டியைப் போலவே எங்களை உருக்கலாமென்ற கருத்தினாலல்லவோ? என்க. முன்னம் தரணி தனதாகத்தானே அபிமானித்திருந்த இரணியனெனினுமாம். தரணி எம்பெருமானை தன்னுடையதாயிருக்கவும் தான் இரந்து கொண்டவகை எனக் கூறவும் இடமுண்டு. 'தொலைதற்காமென்றே' என்ற பாடமும் உண்டு. (௩௬)

37. வகையறு நுண்கேள்வி வாய்வார்கள் நாளும்
புகைவிளக்கும் பூம்புனலு மேந்தித்—திசை திசையில்
வேதியர்கள் சென்றிறைஞ்சும் வேங்கடமே வெண்சங்கம்
ஊதியவாய் மாலுகந்த வூர்.

(இ - ள்.) வகை அறு - (கடவுளை அடைதற்கு உரிய வேறான) பலவழிகளும் (கடவுளிடத்துப் பெறுதற்கு உரிய) பலவகைப் பயன்களும், அறுதற்குக் காரணமான, நுண் கேள்வி - ஸூக்ஷ்மமான கேள்வியின், வாய்வார்கள் - பொருந்தியிருக்கப் பெற்றவரான, வேதியர்கள் - வேதார்த்தங்களில் வல்லவரான பிராமணர்கள், (திருவாராதனத்துக்கு உபயோகமாகும்படி) நாளும் - தினந்தோறும், புகைவிளக்கும் - தூப தீபங்களையும், பூபுனலும் - புஷ்பங்களையும் தீர்த்தத்தையும், ஏந்தி - தாங்கிக்கொண்டு,—திசை திசையின் - பல திக்குக்களினின்று, சென்று - பிரயாணமாகப் புறப்பட்டுப்போய், இறைஞ்சும் - ஆச்ரயிக்கின்ற, வேங்கடமே - திருவேங்கடமலையே, வெண்சங்கம் ஊதிய - (பாரத யுத்தத்திலே நின்றநிலையில் தானே எதிரிகள் முழுக்காயாக அழியும்படி) வெண்ணிறமான ஸ்ரீபாஞ்சஜன்ய மெனுஞ் சங்கத்தை வாயில் வைத்து ஊதின, வாய் - வாயையுடைய, மால் - திருமால், உகந்த - மனமுவந்து எழுந்தருளியிருக்கிற, ஊர் - திருப்பதியாகும்; (எ - று.)

'எம்பெருமான் தன் ஸௌலப்பிய குணம் தோன்றுமாறு திருவவதரித்த ஸ்ரீவாமநாவதாரத்தைக் கிட்டுதல், காலத்தாற் பின்பட்ட நமக்கு முடியாதே!!' என்று, ஓர் ஆசங்கை தோன்ற, அக்குறைதீர அவ்வெம்பெருமான் திருமலையில் எப்போதும் ஸௌலப்பிய குணத்தோடு கிட்டி நிற்கின்றானென்கின்றார். வகையறும் நுண்கேள்வி - பிரயோஜநாந்தரங்களும் ஸாதநாந்தரங்களும் நமக்குத் தகாவென்று உணர்தற்கு ஏற்ற ஸூக்ஷ்மமான கேள்வி. பிரயோஜநாந்தரங்களாவன:—ஆயுள், பசு, புத்ர, அந்நாதிகளான சம்பத்து, சுவர்க்கம் முதலியன. ஸாதநாந்தரங்களாவன:—பகவானாகிற உபாயத்தைத் தவிர்ந்து கர்மயோகம் ஜ்ஞானயோகம், பக்தியோகம் முதலியன. கேள்வி - ச்ரவணம். (௩௭)

38. ஊரும் வரியரவ மொண்குறவர் மால்யானை
பேர வெறிந்த பெருமணியைக்—காருடைய
மின்னென்று புற்றடையும் வேங்கடமே மேலசுரர்
எம்மென்னு மால திடம்.

(இ - ள்.) ஒண் குறவர் - ஒளியையுடைய குறவர், மால் யானை - (புனத்திலே பட்டிமேயுமாறுவருகிற மலைபோற்) பெரிய யானையானது, பேர - (அப்புனத்தினின்று) அப்பாற்போகும்படி, எறிந்த - வீசிய, பெரு மணியை - பெரிய மாணிக்கத்தைக்கண்டு, ஊரும் வரி அரவம் - (தன் விருப்பத்தின்படியே) சஞ்சரிக்கின்ற உடல்வரிகளையுடைய பாம்பானது,—கார் உடைய - மேகத்தோடுகூடின, மின் என்று - மின்னலென்று நினைத்து, (அந்தமின்ன

வின் பிறகு உடனே தோன்றக்கூடிய இடிக்கு அஞ்சி) புற்று அடையும் (தனக்கு அபயஸ்தானமான) புற்றிலே சென்று புகும் சிறப்பையுடைய வேங்கடமே - திருவேங்கடமலையே,—மேல - யாவரினும் சிறந்த, சூரி நித்யஸூரிகள், (தனித்தனியே), என் இடம் என்னும் மாலது - என்னுடையது என்று சொல்லுகின்ற பேரன்பிற்கு விஷயமான பிரதேசமாகும் (எ-று.)

எம்பெருமான் திருவுள்ளமுவந்து திருமலையிலே வாழ்வதனால், ஆழ்வார் அம்மலையிலுள்ள பாம்பு குறவர் யானை முதலிய பதார்த்தங்களையும் அவ்வெம்பெருமானைப்போலவே உபேய [உபேயம் - ப்ராப்யம், அடையத்தக்கது] மாக நினைத்து அநுபவிக்கின்றாரென்க. திருமலையில் வாழ்கின்ற குறவர்கள், தமது புனத்திலே பட்டிமேயும்படி வந்த யானையை ஓட்டுவதற்கு அங்கே கிடக்கிற மாணிக்கத்தைக் கொண்டு எறிய, அந்த மாணிக்கம் கருநிறமுள்ள யானையின் மீது படுகையில் அதனைக்கண்ட பாம்பு கருநிற மேகத்தில் தோன்றும் மின்னலென்று மயங்கி, மின்னல் தோன்றினால் உடனே இடியிடிக்குமென்று நினைத்து, இடிக்கு அஞ்சிதான் ஒளித்து வாழக்கூடிய புற்றிற்சென்று சேர்தற்கு இடமானது திருவேங்கடமலையென்பதாம். பாம்பு இடிக்கு அஞ்சுமென்பதை, "விரிநாகம்.............. உருமின் கடுஞ்சினம் சேணின்று முட்டும்" என்பதனாலும் அறிக.

வரி - உடற்கோடு; குறவர்க்கு ஒண்மை - இவர்கள் பாட்டன் முப்பாட்டன்மார்களிலே ஒருத்தன் இம்மலையினின்று கீழிறங்கினானென்றும் பழியற்றிருக்கை. மால் யானை - மலைபோன்ற தோற்றமுள்ள பெரிய யானை. பெருமணி - மலைமீது மற்றொருமலை தாக்கினாற்போலத் தோன்றும் பெருவடிவத்தை யுடைய மணி; மிக்கவிலை பெற்றமணி யெனினுமாம். மேலசூரர் - சிலகாலம் வாழ்ந்து பிரளயத்தில் அழிகிற இந்திராதி தேவர்கள்போலன்றி, என்றும் அழியாத நிலைபெற்றுள்ள நித்திய சூரிகள். எம்பெருமான் நித்தியவாசஞ் செய்வதால், நித்தியசூரிகளில் ஒவ்வொருவரும் தமது அபிநிவேசம் தோன்றும்படி தனித்தனி 'என்னிடம் என்னிடம்' என்று சொல்லி, இம்மலையைக் கிட்டுவர் என்க. திருவேங்கடம் என் இடம் என்னும் மாலது— என்று அந்வயம். மால் - பேரன்பு: அபிநிவேசம். இனி, என்மாலது எனனும் இடம் என்று அந்வயித்து - எனது திருமால் வாழ்கின்ற தேசம் என்று சொல்லக்கூடிய இடமாகு மென்று பொருள் கூறினுமாம்; இவ்வுரைக்கு, மால் ஸர்வேஶ்வரன், "எம்மென்னுமால திடம்" என்னும் பாடமுண்டு. மணியைக்கொண்டு பட்டிமேய்கிற யானையைக் குறவரெறிவரென்றது உதாத்தாலங்காரம். 'வேங்கடம் மாலது' என்கையாலே இந்தத் திருப்பதியின் போக்யதை, உள்ளே சென்று எம்பெருமானைச் சேவிக்க வேணு மென்னும் விருப்பத்தையும் கெடுத்துத் தன்னிடத்தில் அகப்படுத்து மென்பது தொனிக்கும். மேல - குறிப்புப் பெயரெச்சம். மாலது - முன்னையபொருளில், மால், என்னும் பகுதியினடியாகப் பிறந்த வினைமுற்றும், இரண்டாவது பொருளில் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயருமாம். (௩௮)

39. இடந்தது பூமி யெடுத்தது குன்றம்
கடந்தது கஞ்சனைமுன் னஞ்சக்—கிடந்ததுவும்
நீரோத மாகடலே நின்றதுவும் வேங்கடமே
பேரோத வண்ணர் பெரிது.

(இ - ள்) பேர் - பெரிய (அலைக்கிளர்ச்சியையுடைய) ஓதம் - கடல்போன்ற, வண்ணர் - வடிவையுடைய எம்பெருமான்,—இடந்தது - (பிரளயக் கடலிலே மூழ்கிக்) குத்தியெடுத்துக் கொண்டேறினது, பூமி - பூமியையாகும்; எடுத்தது - (கிருஷ்ணனாகி மழையினால் நேர்ந்த ஆபத்தைப் போக்க) எடுத்துப் பிடித்தது குன்றம் - குன்றம், கோவர்த்தன மென்னும் மலையையாகும்; முன் - முற்காலத்திலே, கடந்தது - (தனது வலிமையால்) வென்றொழித்தது, கஞ்சனை - கம்ஸனையாகும்; (இவ்வவதாரங்கட்குக் காரணமாக) கிடந்ததுவும் - கண்வளர்ந்தருளினதும், நீர் ஓதம் மா கடலே - மிக்க நீர்மயமான அலையுடைய அலையெறிகிற பெரிய திருப்பாற்கடலிலே யாகும்; (எல்லா அவதாரங்களின் குண சேஷ்டிதங்களும் விளங்கும்படி) பெரிது நின்றது - (மிக்க உகப்போடு) என்றும் நின்றருளினது, வேங்கடமே திருவேங்கட மலையிலே யாகும் (எ - று.)

ஒன்று செய்யக்கருதி, அதனைச் செய்து தலைக்கட்ட முடியாமல் அதற்கு மாறானதைச் செய்யும் நம்மைப் போல வல்லாமல் எம்பெருமானது திருவருளால் மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார், ஒவ்வொரு சேஷ்டிதத்தை ஒவ்வோரிடத்திற் செய்த எம்பெருமான் அவ்வக்குண சேஷ்டிதங்கள் யாவும் என்றும் விளங்கும்படி, திருமலையில் நிற்கையாலே, இதனோடு மற்றுமுள்ள இடங்கள் யாவற்றினும் மிகவுஞ் சிறந்ததாமென்று அத்திருமலையைத்தாம் நிலையாக விரும்புவதற்குக் காரணத்தை இதனால் அருளிச்செய்கின்றன ரென்க. 'பெரிது நின்றது' என்றதனால் இவ்வழகு என்றும் யாவராலும் அனுபவிக்கத் தக்கதாகும் என்று கூறினாராயிற்று. ஓதம் - அலை; நான்காமடியில் கடலுக்கு இலக்கணை. (௩௯)

40 பெரிவிற் பகழிக் குறவர்கைச் செந்தீ
வெருவிப் புனந்துறந்த வேழம்—இருவிசும்பில்
மீன்வீழக் கண்டஞ்சும் வேங்கடமே மேலசுரர்
கோன்வீழக் கண்டுகந்தான் குன்று.

(இ - ள்.) கை - கையில் எடுத்துப் பிடித்த, வில் - வில்லையும், பகழி - அம்புகளையு முடைய, குறவர் - (இங்கு வாழ்கின்ற) குறவர், (இரவில் வழி காண்பதற்காக எரியவிட்ட சுளுந்தின்) செந்தீ - செந்நிறமான நெருப்பின் ஒளிக்கு, வெருவி - அஞ்சி, புனம் - (தான் பட்டி மேய்கிற) தினைப்புனத்தை, துறந்த - (இனி எப்படியானாலும் இங்குவாரே னென்று உறுதியான எண்ணங்கொண்டு) கைவிட்ட, வேழம் - யானையானது, (தான் போமிடத்தி

னம்) இருவிசும்பின் - பெரிய ஆகாசத்தினின்று, மீன் - நக்ஷத்திரங்கள் வீழ—, கண்டு - (அதனைப்) பார்த்து, (நாம் மேலே ஓரடிகூட வைக்க முடியாதபடி நடக்கிற வழியிலே குறவர்கள் தாம் நெருப்பை விட்டார்களென நினைத்து மேலே போகமாட்டாமல்) அஞ்சும் - நடுங்கும்படியான, வேங்கடமே—,— மேல் - முன்னொரு காலத்திலே, அசுரர்கோன் - அசுரர்களெல்லாம் தலைவனென்று பெயர் வைத்துக்கொண்டிருந்த இரணியன், வீழக்கண்டு - பிணமாய்க் கீழேவிழும்படி செய்து, உகந்தான் - (நம்மை யாச்ரயித்த சிறுவனது விரோதி அழியப்பெற்றோமென்று) அகமகிழ்ந்த எம்பெருமான் நித்யவாசம் செய்கின்ற, குன்று - மலையாகும், (எ - று.)

திருவேங்கடமலையில் வாழ்கின்ற குறவர் கையும் வில்லுமாக இரவிற் சஞ்சரிக்கும்போது இருட்டில் வழிதெரியாமையாலே அதனை யுணரும் பொருட்டுச் சுளுந்தை எரிய விட்டுக்கொண்டுவர, அந்தத் தீயின் ஒளியாலே, அவர்களைக்கண்ட புனம் மேய்கின்ற யானை 'பெருத்த வில்லும் அம்புமாகிப் புனம் மேய்கின்ற நம்மை நலிவதற்காகவே புனங்காக்கின்ற இக்குறவர்கள் வருகிறார்கள்; ஆகவே, இனி ஒருபோதும் இந்தத் தினைப்புனத்திற்பட்டி மேயும்படி வாரோம்,' என்று புனத்தில் மேயும் ஆசையை அறவொழித்து அப்பால் செல்ல ஒருப்பட, அங்கு வானத்தினின்று நக்ஷத்திரம் கீழ்விழுந்ததாக, 'இது குறவர் பரண்களிலேயிருந்து எறிந்த எரிகொள்ளியாகும்' என்று மயங்கி அப்பாற்செல்லவும் முடியாமல் இருந்த இடத்தில் தானே அஞ்சி நடுங்கி நிற்குமென்க. இவ்வர்ணனையால் திருவேங்கடமலை நிர்ப்பயமான தேசமாக இருந்தும் அஸ்தானே பயசங்கையே யுள்ளதென்ற விஷயம் ஏற்படும். நெருப்பைக் கண்டால் அஞ்சுவன ஆனைக்கு இயல்பாகையால், இருளின் நீக்கு ஆனை அஞ்சிற்றென்றலும் ஒன்று. (௬0)

(இன்னும் வரும்.)

ஸ்வா: மு. கோபால கிருஷ்ணமாசார்யர்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

கார்யதர்சியின் விஜ்ஞாபநங்கள்.

(1)

அர்ச்சாவதார வைபவம்.

சென்ற சித்திரைமீ ஸஞ்சிகையில் இது விஷயமான விமர்சம் அடுத்த ஸஞ்சிகையில் வெளிவரும் என்று குறிப்பிட்டிருந்ததை நம் நீபிகாபிமானிகள் கவனித்திருக்கலாம்.

இந்த வ்யாஸகர்த்தாவானவர் ஏற்கனவே ஜகத்ப்ரஸித்தி பெற்ற பண்டிதராகையினால் அவர் விஷயம் எழுதுவதற்கு அகிஞ்சனர்களாயும் அல்பஜ்ஞர்களுமான நாம் அநர்கர் என்றறிந்து அதுவிஷயம் ப்ரஸ்தாவிக்க வில்லை. இக்ரந்தத்தில் இரண்டு பாகங்களாக விஷயத்தைப் பிரித்துக்கொண்டு 32-பக்கங்க ளடங்கிய முதல் பரிச்சேதத்தில் இவ்விக்ரஹாராதன விஷயமான காலநிர்ணய விமர்சம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ருதியிலும், தத்வ்யாக்யாதாக்களான ஸ்மார்த்தாக்களின் க்ரந்தங்களிலும், இதர மதங்களான பௌத்தாதி க்ரந்தங்களிலும், நவீனகால ஆராய்ச்சி செய்யும் பண்டிதாக்ரேஸர்களுடைய புஸ்தகங்களிலும் ரொம்பவும் பராமர்சம் செய்து விக்ரஹாராதன விஷயமான ப்ரமாணங்கள் முற்றிலும் அனேகமாய் எடுக்கப்பட்டு உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்விமர்சம் ரொம்பவும் படிப்பவர்களின் மனதைக் கவர்ந்து இவ்விஷயத்தில் நம்பிக்கை உண்டாகும்படி செய்யக்கூடியதாயிருக்கிறது. 52-பக்கங்க ளடங்கிய இரண்டாவது பரிச்சேதத்தில் இந்த ரூபத்தின ப்ரகாரங்களையும், இதில் நம்பூர்வாசார்யர்கள் ஈடுபட்டிருக்கும் ப்ரகாரத்தையும், இந்த அர்ச்சாவதாரமே ஸகலருக்கும், பண்டித பாமர விபாகமற உத்தேச்யம்" என்றும், பரம புருஷார்த்தத்துக்கு ஸாதனமாகுமென்றும் நன்கு நிரூபித்திருக்கிறது. மேற்கூறியபடி பண்டிதாக்ரேஸரான இந்த ஸ்வாமியின் வ்யாஸத்தைப் பூர்ணமாகப் பராமர்சிக்க நமக்கு சக்தி இல்லை. இது ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் பரிசயமில்லாதவர்களுக்கும் பயன்படுமாறு அந்த ஸ்வாமி இதைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தாரேயாகில் இது இன்னும் ஸகலருக்கும் ப்ரயோஜனமாயிருக்கும் என்பதைத் துணிவாய்ச் சொல்லுகிறோம். [கோ-ஸ்ரீ.]

(2)

உபந்யாஸங்கள்.

சென்ற ஸஞ்சிகையில் டில்லியில், இம்பீரியல் ஸெக்ரெடேரியட் ஆபீஸில் இருக்கும் ஸ்ரீ. உ. வே. டி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் ஸ்வாமியின உதவியுள்

பண்டிதர் ஒருவர் வடூர் முதலிய இடங்களுக்குச் சென்று உபந்யாஸம் செய்தாரென்றும் அதின் ஸங்க்ரஹம் அடுத்த ஸஞ்சிகையில் வெளிவரு மென்றும் ப்ரசுரம் செய்திருந்தோம். அந்த ஸ்வாமி திருவாரூருக்கு எழுந் தருளி அங்கு ஒரு உபந்யாஸமும், அதற்கு அருகாமையிலுள்ள மடப்புரத் தில் ஒரு உபந்யாஸமும் திருக்கண்ணமங்கையில் ஒரு உபந்யாஸமும் செய் தருளினர். இது விஷயமாக வடூரில் நடந்ததைப்பற்றி நமது ஸபையின் எக்ஸிக்யூடிவ்போர்டு மெம்பரில் ஒருவராகிய ஸ்ரீ. உ.வ. பாட்டராசார்ய ஸ்வாமியுடைய அறிக்கையும், திருவாரூரிலும் அதின் அருகாமையிலும் நடந் ததைப்பற்றி நம் ஸபையின் அங்கத்தினரில் ஒருவரும் திருவாரூர் ஸ்ரீ வைஷ் ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் காரியதரிசியுமான ஸ்ரீ. உ.வ. டி. ஸ்ரீநிவா ஸய்யங்கார் ஸ்வாமியுடைய அறிக்கையும் கீழே ப்ரசுரம் செய்யப்படுகிறது. வைகாசிமீ 8உ தஞ்சாவூர் ஜில்லா வடயபுரம் என்னும் க்ராமத்தில் புரு ஷார்த்தம் என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி உபந்யாஸம் ஒன்றும், திருக்கண்டி யூரில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் உத்ஸவத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் வைபவத்தைப்பற்றி யும், மறுதினம் பக்தி என்னும் விஷயத்தைப்பற்றியும் உபந்யாஸம் நடந்தன. இது விவரம் மறுஸஞ்சிகையில் ப்ரசுரம் செய்யப்படும்.

(3)

வடூரில் உபந்யாஸம்.

தென்திசைத் திலதமென்ன தஞ்சைஜில்லாவில் தக்ஷிண அயோத் தியாய் விளங்கும் வடூர் எனும் கிராமத்தில் நடந்த இந்தவருஷம் ஸ்ரீகோ தண்டராமஸ்வாமி மஹோத்ஸவத்தில், மதுரை ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையார் நியமனப்படி ஸ்ரீ. உ.வ. புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாச்சாரி யார் ஸ்வாமியைக்கொண்டு 4-நாள் ஸ்ரீ கோதண்டராமஸ்வாமி சந்நிதியில் உபந்யாஸங்கள் நடந்தேறப்பண்ணதும் தவிர மேற்படி ஊரில் 4-வேதாந்த தீபிகை சஞ்சிகைகள் வாங்கும்படிக்கும் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள்.

1. கருடசேவையாகிய முதல்நாளில் ஸந்நிதியில் எழுந்தருளியிருக்கிற சக்ரவர்த்தி திருமகனார் வைபவத்தை எடுத்து, விஸ்தரிக்க ஆரம்பித்த ராமகிருஷ்ணாத்யவதாரங்களை விட்டு சேதனர்கள் இதரதேவதைகளை யாச்ரயித்துக் கெட்டுப்போகிறார்கள் என்று ஆழ்வார் யருளிச்செய்த 'கற்பார் இராமபிரானையல்லால் மற்றும் கற்பரோ.. ....பெற்றநாட் டுளே' என்கிற பாசுரத்தின் அர்த்த விசேஷத்தைக் காட்டி, எல்லோரும் பகவத் குணானுபவத்தில் ஈடுபட்டு தெளிவுற்று க்ஷேமத்தை யடையும்படி உபந்யாஸம் செய்யப்பட்டது.

2. மறுநாள் மத்தியானத்தில் ஸந்நிதிவாசலில் நம்முடைய ஸபையைப் பற்றியும் நம்முடைய ஸபையின் விசேஷங்களும் ஸித்தாந்த ப்ரவசனமே நமக்கு முக்கியமான காரியம் மிகவும் விடப்படிருக்கிறதை சொல்லிவிட்டு திருவாய்மொழி 'மெய்வருத்திக் கூடாகின்ற உணர் மென்டு உழல்கின்ற ஸூராசுரர்களுக் கெல்லாம் ஆளும் பரமன் நாராயணன் என்றும் அவனே

'வீடாக்கும் மெய்ப்பொருள்தான் வேதமுதற்பொருள்தான், விண்ணவர்க் கும் நற்பொருள்தான்' என்றும் அப்படிப்பட்ட நாராயணனுடைய பரத்வத் தில் ஸகலரும் பிரபத்தி பண்ணி உஜ்ஜீவிக்க வேண்டுமென்றும் அந்த பகவான் சேதநாசேதனங்களுக்கு ஸ்வாமி என்றுமே சொல்லி அதற்கு பிரமாணமாக ச்ருதி ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராணங்களிலிருந்து வசனங் கள் எடுத்துக்காட்டி அப்பேர்ப்பட்ட அகவதிகமான பரதவத்தை ஸ்தா பிக்கிறதும் நம்முடைய விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தம் ஒன்றுதான் என் றும் நம்முடைய ஸித்தாந்தமே, திர்யக்கும்கூட ஜாத்யாதிபேதம் இல்லா மல் எல்லாவர்ணாச்ரமஸ்தர்களும் வீடுபெறுதற்கு முக்கிய ஸாதனமான வழியை காட்டுகிறதென்றும், மற்ற ஸித்தாந்தங்களுக்கு இவ்வாறு எல்லை யில்லா அளவு புலப்பட வில்லை என்றும் விஶதமாக ஸாதித்தார்.

3. அதற்கு மறுநாள் பிரார்த்தித்துக் கொண்டபடி கீதாஶாஸ்த்ரத்தில் முக்கிய விஷயமான பக்தியோகத்தைச் சுருக்கச்சொல்லி அந்த யோகத் தின் அங்கங்களைப்பற்றியும் பின்னும் அங்கியைப்பற்றியும் சொல்லி அந்த பக்தி யோகத்தில் ஈடுபட்ட ஆழ்வார் திவ்ய ஸூக்திகளில் சிலதை ரமணீயமாக ஸாதித்தார்.

4. கடைசி நாளில் வர்ணாஶ்ரம தர்மத்தில் ஒரு பாகத்தை எடுத்துக் கொண்டு, அதை எளிதான நடையில் எல்லோரும் கேட்டு ஆநந்திக்கும்படி உபந்யஸித்தார்.

(4)

திருவாரூரில் உபந்யாஸம்.

3-5-21 மாலையில் திருவாரூர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் சார்பாக ஸ்ரீமான் உ.வ. புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் ஸ்வாமி மேற்படி திருவாரூர் கவர்ன்மெண்டு ஹை ஸ்கூலில் 'ஆத்மகுணம்' என்கிற விஷயத்தைப்பற்றியும், 4-5-21 மாலையில் மேற்படியூர் மடப்புரம் ஸ்ரீ பெருமாள் ஸந்நிதியில் 'தர்மம்' என்கிற விஷயத்தைப்பற்றியும் உபந்ய ஸித்தார். பூர்வதினத்தில் செய்த உபந்யாஸத்தில் முக்யமாய் பிராமணனுக்கு ஸம்ஸ்காரங்கள் 40 என்றும் எல்லோருக்கும் பொதுவாக இருக்கவேண் டிய ஆத்மகுணங்கள் எட்டு என்றும் இவ்விரண்டில் பின்சொன்ன ஆத்ம குணங்களே 'தயா ஸர்வபூதேஷு க்ஷாந்தி: அநஸூயா ஶௌசம் அநாயாஸ: மங்களம் அகார்பண்யம் அஸ்ப்ருஹா' அத்யந்தம் பிரதானமானவை என்றும் ஸப்யர்களுக்குத் தெளிவாக திருவாய்மலர்ந்து அருளினர், பின்னும் ஒவ்வொரு ஆத்மகுணத்தைப்பற்றியும் விவரிக்கையில் ஆதுநிகர்கள் அவைகளுக்கு விபரீதார்த்தங்கள் கல்பிக்கிறார்கள் என்றும் அப்படிச்செய்வது முடிவில் அநர்த்தாவஹம் என்றும் மேற்படி குணங் களின் விசேஷார்த்தத்தை சாஸ்திரங்களுக்கு அவிரோதமாகவே கொள்ள வேண்டும் என்றும் பல திருஷ்டாந்தங்களின் மூலமாய் விளக்கினர். ஆத்ம

குணங்களுக்குள் இப்போது முக்யமாய் கவனிக்க வேண்டியது ஶௌசமும் என்று சொல்லி அதில் ஆஹாரநியமம் என்பதை தற்காலத்தில் ஶாஸ்த்ரத்தை அப்யஸித்த அநேகர்கள் ஆதரிக்கவில்லை என்கிற விஷயம் மிகவும் ஶோசநீயமானது என்று காட்டி திர்யக்குகளுக்குக்கூட ஆஹாரநியமம் இருக்கும்போது மநுஷ்ய கோடிகளுக்கு வேண்டாம் என்று சொல்வது சாஸ்த்ரத்துக்கு அத்யந்தம் விரோதம் என்றும் ஆஹாரநியமமே வைதிகர்கள் தாங்கள் உஜ்ஜீவிப்பதற்கு அநுஷ்டிக்கவேண்டிய தர்மத்தில் மூட்டுவிப்பதற்கு முதற்காரணம் என்றும் அத்யந்தம் அழகாய் விவரித்து உரைத்தார்.

இரண்டாவது தினத்தில் செய்த உபந்யாஸத்தில் தர்மாதர்ம விவேகத்தை ப்ரத்யக்ஷம் அநுமாநம் என்கிற ப்ரமாணங்களால் கண்டு கொள்வது முழுவதும் ஸரியல்லவென்றும் ஶப்த ப்ரமாணத்தாலேயே தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்றும் இந்த தர்மாதர்ம விவேகத்தில் யுக்திவாதத்துக்கு இடம் இல்லை என்றும் அப்படி யுக்திவாதம் பண்ணுவதால் வைதிகவர்க்கத்தை அநர்த்தத்தில் இழியும்படி செய்கிறதென்றும் காட்டினர். தர்மத்தின் ஸூக்ஷ்மம் அத்யந்தம் து3ர்ஜ்ஞேயம் என்றும் அந்த தர்மமானது வேதஶாஸ்த்ரங்களால் போதிக்கிறதென்றும் ஆகையால் ஶாஸ்திரமேகொண்டு அறியவேண்டும் என்றும் தார்க்கிகர்கள் செய்யும் யுக்திவாதமெல்லாம் நிலைக்கு நிற்காதென்றும் சொன்னர். முடிவில் ஸாமாந்ய தர்மங்கள் 'அஹிம்ஸா ஸத்யமஸ்தேயம் ஶௌசமிந்த்ரிய நிக்3ரஹ: । தா3நம் த3மோ த3யா க்ஷாந்தி: ஸர்வேஷாம் த4ர்ம ஸாத4நம் ॥' இவை என்றும் அவைகளின் ஸாராம்சத்தையும் எடுத்து ஸாதித்து அருளினர்.

(5)

திருக்கண்ணமங்கையில் உபந்யாஸம்.

திருவாரூர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் அங்கத்தினர்களாகிய திருக்கண்ணமங்கை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் ப்ரார்த்தனைபடி, நாளது சித்திரைமீ 23உ (5—5—21) இரவு, திருக்கண்ணமங்கை ஸ்ரீ பக்தவத்ஸலஸ்வாமி ஸந்நிதியில் ஸ்ரீ உபய வே. புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ஸ்வாமியால் 'ஸ்ரீ வைஷ்ணவ லக்ஷணம்' என்பதைப்பற்றி விஸ்தாரமாயும் ஸுலபமாய் ஸகலரும் அறியும் விதமாயும் உபந்யாஸம் செய்யப்பட்டது.

அவர்கள் ப்ரதிபாதித்த ஒவ்வோர் விஷயத்தையும் உதாஹரண பூர்வமாய் எடுத்தெழுதுவது அஸாத்யமானதால், அவர்கள் உபந்யஸித்த விஷயங்களில் சில முக்யாம்ஶங்கள் ஸங்க்ரஹமாய் எழுதப்படுகின்றன:—

"பரதைவதமான ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் ஸம்பந்தத்தைப் பெற்று, அந்த எம்பெருமான் பக்தியில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு 'ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்' என்று பெயர், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு முக்யமாய் சில பாஹ்ய சின்னங்களும், அவைகளைக்காட்டிலும் அத்யந்தம் முக்யமாய் சில ஆந்தர குணங்களும் அவஶ்யமானவை. பாஹ்யசின்னங்கள் :— 'தாப: புண்ட்ர: ததா2 நாம மந்த்ரோ யாக3ஶ்ச பஞ்சம:' என்பதாய், சரீரத்தை பகவச்சின்னங்களான சங்கசக்ரங்களால் ஸம்ஸ்கரித்தமாக்கிக் கொள்ளுதல், ஊர்த்வ புண்ட்ர தாரணம், தாஸ்ய நாமத்தை வகித்தல், மந்த்ரோபதேஶம் பெறுதல், பகவத் பாகவதாராதன ரூபமான யாகம் - இவை பாஹ்யமான ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சின்னங்கள். இதுகளில் ஏகமேனும் அநுதாணீயமல்ல.- ஓர் பர்த்தா தனக்கு ப்ரேயஸியான ஓர் நாயகியிடம் தான் ஸந்தோஷிக்க போக்யமான அநுராகாதி குணவிசேஷங்களை அறிந்தாலும் அவள் மாங்கல்ய தந்துதாரணம், கேஶ ஸம்வர்த்தநம் உசித வஸ்த்ரதாரணம் முதலிய மாங்கல்ய லக்ஷணங்களில் உதாஸீனையாயிருந்தால் எப்படி அவளிடம் பர்த்தாவுக்கு ஆதர விசேஷம் குறையுமோ அதே ப்ரகாரமாய் ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் பாஹ்ய சின்னதாரணத்தில் ஶ்ரத்தாஹீனர்களாயிருந்தால் ஆந்தரகுணங்கள் அதிகரித்திருந்தாலும் பகவானுக்குத் திருவுள்ளமாயிராது. இந்த ஐந்து அங்கங்களையும் பெற்றிருப்பதால் 'ஐ அங்கூர்' என்னும் நாமம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு ஸித்தித்தது.

ஆந்தரகுணங்கள் :— தைலதாரைவத் அவிச்சின்னமான பகவத்பக்தி ப்ரவாஹமே முக்யமான ஆந்தரகுணம். அவ்வித பக்தி ஓர் சேதனனுக்கு ஸம்பவிக்குமாகில், 'ஶ்ரவணம் கீர்த்தநம் விஷ்ணோ: ஸ்மரணம் பாதஸேவநம் । அர்ச்சநம் வந்தநம் தாஸ்யம் ஸக்2யமாத்மநிவேதநம்' என்று ஸ்ரீ ப்ரஹ்லாத ஆழ்வாரால் நிர்தேசிக்கப்பட்ட ப்ரகாரம், ஶ்ரவணாதி நவவித வ்யாபாரங்களும் அவ்வித பக்தி ப்ரவாஹத்தின் பரீவாஹ ரூபமான பஹிர்விஹாரங்களாகும். பகவத் பக்தியில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு ஸகல சேதநாசேதனங்களும் பகவச் சரீரபூதங்கள் என்னும் ஜ்ஞானம் ஸித்திப்பதால், அவர்கள் ஸகல ப்ராணி ஜாதகங்களையும் பகவத் சரீரமாய் அநுஸந்தித்து, மைத்ரீ, தயை, முதலிய உத்க்ருஷ்ட குணங்களிலிருந்து நழுவமாட்டார்கள்: அன்யர்கள் தங்களை வைதாலும், அடித்தாலும், பரிஹஸித்தாலும் இதர ஹிம்ஸைகள் செய்தாலும். அவை பகவதாஜ்ஞையால் தமது கர்மானுகுணமாய் ஏற்பட்ட சிக்ஷா விசேஷங்கள் என்பதாய் பாவித்து க்ஷமை, அஹிம்ஸை என்னும் உத்க்ருஷ்டமான குணங்களை பூஷணமாய் தரிப்பார்கள்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தம் இதர ஸித்தாந்தங்களைக் காட்டிலும் அதிகச் சிறப்புடையதென்பது அழகிற்கண்ட அம்ஶங்களால் ஊஹிக்கப்படக் கூடியது:

(1) நமது மதத்துக்கு ப்ரதி விரோதியான பௌத்தகுரு ஒருவர்தாம் முன் ஓர் ஜந்மத்தில் ராமனாய் அவதரித்ததாகச் சொல்லுகிறார்.

(2) ஜைந தீர்த்தங்கார்கள் இருவர், 'ராமன்' 'க்ருஷ்ணன்' என்று நாமகரணம் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

(3) இதர ஸித்தாந்தங்களில் ஸகல சேதனங்களுக்கும் மோக்ஷம் ஸித்திக்கக்கூடாமலிருக்க, நமது வைஷ்ணவஸித்தாந்தத்தில், ஜாதிபேத மில்லாமல் ஸகல சேதனர்களுக்கும், கஜேந்த்ராதிகளான திர்யக் ஜந்துக்களுக்கும் மோக்ஷோபாயம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

(4) ஸாத்யமான பக்திமார்க்கத்தால் மோக்ஷம் ஸித்திப்பதுபோல், அசக்தர்களுக்கும் விளம்பாஸஹிஷ்ணுக்களுக்கும் ப்ரபத்திரூபமான ஸுலப மார்க்கத்தால் மோக்ஷம் ஸித்திக்கக்கூடியதாயிருக்கிறது.

(5) ப்ரபத்தியைக் கூடத்தாம் அனுஷ்டிக்க அசக்தர்களான சேதனர்களுக்கு ஸதாசார்யர்களின் புருஷகாரத்தால் மோக்ஷம் லபிக்கும் மார்க்கம் உண்டு. இத்யாதிகளான அம்சங்களால் நமது ஸித்தாந்தத்திற்கு மிகவும் ஏற்றம் உண்டு.

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பரஸ்பரம் ஸாம்யத்தை முன்னிட்டு பரஸ்பரம் சரீர விக்ரய பர்யந்தம் பர்யவஸிக்கக்கூடிய தாஸ்ய வ்ருத்தியை வகித்து மைத்ரீபாவத்தை ஆச்ரயிப்பது முக்ய லக்ஷணமாயிருக்க, ஸ்வல்ப விஷயங்களில் காமக்ரோதாதிகளுக்கு வசமாகி, பகவத்சேஷத்வத்தைமறந்து 'தென்கலை, வடகலை' என்னும் கலாபேதங்களைப் பெரிதாகப் பாவித்து, ஜ்ஞான ஸங்கோசத்தால் பாகவதாபசாரத்துக்கு உள்ளாகும் தற்கால துர்தசை சோசநீயமானது. இப்படி மாத்ஸர்யாதி துர்குணங்களால் பரஸ்பரம் அபசாரத்துக்கு ஹேதுவாவது நமது ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு வாயெற்றது. ஆகையால் நாம் எந்த ஸதாசார்ய பரம்பரையை வ்யபதேசிக்கிறோமோ அந்த மஹாபுருஷர்களின் ஆத்ம குணங்கள் எப்படி என்பதை நிதானித்து, அந்த உத்தமகுணங்களை நாமும் அவலம்பித்தால், ஒருவித த்வேஷ புத்தியும் சம்மிடம் அங்குரிப்பதற்கு இடமிராது. ஆகையால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தத்காலம் ஸுலபமாயிருக்கும் ஜ்ஞானத்தைவிருத்திசெய்து கொண்டு, த்வேஷபுத்தியைபரிஹரித்து, பரஸ்பரம் விச்வாஸத்தையும் மைத்ரத்தையும் அனுவர்த்திப்பது எம்பெருமானுக்கு மிகவும்திருவுள்ளமாயிருக்கும்".

இந்த உபந்யாஸத்திற்கு இருகலையார்களும் ஸகௌதுகர்களாய் அங்கு வந்து, மிகுந்த ஆதரவுடன் ச்ரவணம் செய்து அதிக திருப்தி யடைந்தது உபந்யாஸகருக்கு அத்யந்தம் ஸந்தோஷாஸ்பதமாயிருந்தது.

கோமடம் ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

ப்ரபத்தி வித்யா.

" ஸ்த்யோஷாதி பல்லவஸ்யந்து வ்ருஜிநாம்ஷதீணாம்
ஸ்த்யோஷாவதாநாநாவாம் ஸாயுஜோ ஸஹாபிவ ।
ஸ்ரீரோதஸோஷதநயம்ந்ரஹணாய ஸேதே
ஸம்ஸே ஸாஜம்ஸ்யதேந ஸ ஷோஸாஜம்ஸ: ॥ "

ஸம்க்ஷிப்தாவதாநமாக நாம் நமது ஸ்திதியைப் பராமர்சித்துப் பார்த்தால் நமக்கு நைஸர்கிகமாயுள்ள ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை இழந்து ஏதோ ஒரு வித பாரதந்த்ர்யத்தில் அகப்பட்டு நாம் மஹத்தான க்லேசத்தை அடைந்து வருகின்றோமென்பது நமக்கு நன்றாக விளங்கும். வஸ்துத: அதிமாத்ர ஜுகுப்ஸாவஹங்களான விஷயங்கள் பரம போக்யங்களாகவும், துக்க பூயிஷ்டங்களான அநுபவங்கள் ஸுகத்தால் நிறைந்துள்ளவை போலவும், க்ஷணிகங்களான வஸ்துக்களெல்லாம் சாச்வதங்கள் போலவும் நமக்கு ப்ரதிபாஸிக்கின்றன. கர்மேந்த்ரியங்களுக்குக் கோசரங்களாயுள்ள வடிவங்களைத் தவிர்த்து வேறு ஒன்றும் இல்லையென்றே எண்ணுகிறோம். நமது ஆப்தர்களால் ப்ரஸ்தாவிக்கப் பட்டுள்ள ஆத்மா என்னும் பொருள் நமது தேஹமே என்றும் அதற்கு ஏதாவது ஒரு காரணத்தால் விக்ரியைகள் ஸம்பவித்தால் அவை ஆத்மாவுக்கே நேர்ந்துவிட்டன வென்றும் ப்ரமிக்கிறோம். தேஹ ஸம்பந்திகளான வஸ்துக்களுக்கு உந்மேஷம் நேர்ந்தால் ஆநந்தித்தும் அவைகளுக்கு ஸங்கோசம் ஸம்பவித்தால் துக்கித்தும் இவ்வாறு க்ஷணமாத்ர ஸுக துக்கங்களால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டவர்களாய் வருந்துகின்றோம். அதீவ நச்வரங்களான அர்த்த காமங்களிலேயே ப்ரவணர்களாய் அவைகளை அடையும் பொருட்டு அளவற்ற ப்ரிச்ரமங்களை எடுத்துக்கொண்டு, அடைந்தால் அவைகளுடைய மதத்தினால் கர்விதர்களாயும் அடையாவிட்டால் க்ரோத பரவசர்களாயும் கார்யாகார்யத்தையே உணராமல் பிற

ருக்கும் நமக்கும் கணக்கற்ற தீங்குகளை விளைவித்துக்கொள்ளு கிறோம். இப்பொழுது காணப்படும் லோகஸ்திதி இதைவிட வேறுபட்டதோ?

"க்ஷாத்ரம் தேஜ: ப்ரியா தாஸி ஸ்ரீ: ஸஹாமாத்ய மந்த்ரிணா
ஸ்ரீமந்த்ரோ வாஹந வரேஷு ஸ்ரீதரோ தாரா ஹ ।
காரோதிநாஸ் யாத ! ராஷ்டா வ ஸாஹோ ஹரேண
ஸம்வஸ்யதா த ந உரக்ஷ ! வீதநே ॥"

என்கிறபடி சோச்யமாகவன்றோ நமது ஸ்திதி இருக்கின்றது! மஹாபலசாலிகளாயும் ச்லாக்கியமான வீர்யத்தை உடையவர்களாயும் அளவற்ற தந ஸஞ்சயத்துடன் கூடினவர்களாயும் வாழ்ந்து வந்த மஹாராஜர்களெல்லாரும் காலவசத்தில் அகப்பட்டு கதா மாத்ராவசிஷ்டர்களாய் மடிந்துபோனதை நாம் பார்க்க வில்லையா? இந்தப் பெரிய ப்ரபஞ்சமாகிற மஹாமேகத்தில் க்ஷணிகமான மின்னல்போல் க்ஷணகாலம் ப்ரகாசித்துவிட்டு, மறைந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்து விட்டார்களே! அவர்களை நிதர்சனமாகக் கொண்டே நாம் தத்வ ஸ்திதியைத் தெரிந்து கொள்ளக் கூடாதா?

"ஜம்பூத்வீபே ஹ்ருதாநி வ்யவிஸஜி யஸோ ॥
ஸேஷா: ஸ்வாவாஸிஷ்யதி கிரோஸ்ய ஸ்திதா: ॥"

தத்வ ஸ்திதி இவ்விதம் இருக்கின்றது என்பதை நாம் அறியாமல் இருப்பதற்குக் காரணமென்ன? நம்மால் அநாதிகாலமாய் ஸஞ்சிதமாயுள்ள புண்ய பாபரூபங்களான கர்மங்களே நமக்கு இவ்விதமான ஜ்ஞான ஸங்கோசத்தை ஜநிப்பிக்கின்றன வென்பது கொஞ்சம் நிரூபித்துப் பார்த்தால் விளங்கும். அவைகளுடைய பந்தத்தாலேயே நாம் விபரீதமான ஜ்ஞாநத்திற்குப் பாத்ரமாகின்றோம். அவைகளின் பரிபக்வங்களான பலன்களை அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கையிலேயே அநுபவத்தால் நஷ்டமாகும் கர்மத்தைக் காட்டிலும் கோடி மடங்கு அதிகமான புதிய கர்மத்தை விளைவித்துக் கொள்கின்றோம்.

"யதா ஹ்ருதஸ்ஸ நியாதா நஹைவ நாஸ்ய
ததிஹிஷம் வ்ரஜதி ஜநாரிஹ க்ஷணாயே

இவ்விதம் நாம் மேன்மேல் சுமையைச் சுமத்திக்கொண்டு போனால் நமக்கு விமோசந காலம் எப்பொழுது ஸம்பவிக்கும்? மஹாப்ரபுவாக இருக்கும் பரம காருணிகனான பகவானுடைய கருணையைத் தவிர்த்து நமக்கு வேறு புகலுமுண்டோ?

தயாளுவான பகவான், முதலில், வ்ரணத்தால் கஷ்டப்படும் ஒருவனுக்கு கத்தியினால் சேதநம் செய்து சிகித்ஸை செய்வது போல ப்ரளயத்தை ஸங்கல்பிக்கிறானென்றும், பிறகு அந்தப்ரளய காலத்தில் அசேதநத்துக்கு துல்யமாக ஜ்ஞாந லேசமுமில்லாமல் நாம் நிற்பதைக்கண்டு அநுகம்பித்து நம்மைக் கரையேற்றுவதற்காக நமக்கு சரீரேந்த்ரிய ஸம்யோகத்தைக் கொடுக்கிறானென்றும் பெரியோர் சொல்லி நாம் கேட்கிறோம். இதுமாத்ரமன்று. ஆறு கடக்கைக்காகக் கொடுக்கப்பட்ட ஓடத்தை நீர்வழியே ஓட்டுவான்போல பகவானை ஆச்ரயிக்கைக்காகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள கரண களேபரங்களைக் கொண்டு ஸ்வர்க்க நரக ஹேதுக்களான மஹா பாதகாதிகளையே ஸம்பாதிக்கும் நம்மைப் பார்த்து சோகித்து, பகவான், அந்த அஜ்ஞாநத்தைப் போக்குகைக்கும், இது நல்லது இது தீயது என்று விவேசநம் செய்விக்குகைக்குமாக பெருவிளக்குப் போலிருக்கிற சாஸ்த்ரத்தை ப்ரகாசிப்பித்தும், ப்ரஹ்ம புத்ரர்களான ஸநத்குமாராதிகளைக் கொண்டும் பராசர வ்யாஸ சுகாதிகளான பல மஹர்ஷிகளைக் கொண்டும் சாஸ்த்ரோக்தமான ஸம்ப்ரதாயம் குலையாதபடி நடத்தியும், இதுவும் போதாமல் தானே அநுப்ரவேசமாகவும் ஸாக்ஷாத்தாகவும் அநேக அவதாரங்களைச் செய்து தன்முகமாக தத்வ ஹிதங்களை ப்ரகாசிப்பித்தும், இன்னும் இவை மேற்சொன்ன ஆசார்யர்களான உபகாரங்களை தனது புத்ர ஸ்தாநீயர்களான நமது நன்மைக்காகச் செய்திருக்கிறானன்றோ! அவைகளைத் தெரிந்து கொண்டு நாம் இந்தக் கர்ம பந்தத்தை ஏன் விடுவித்துக் கொள்ளக்கூடாது? தேசாந்தரீயர்களுடைய ஆக்ரமணத்தால் நமக்கு வந்திருக்கும் பாரதந்த்ரியத்தை விலக்குகைக்காக நாம் மஹத்தான ப்ரயத்நத்தைச் செய்கிறோமே! அது கேவலம் தேஹ ஸம்பந்தமும் க்ஷணிகமுமான பாரதந்த்ரியமன்றோ? நாமபோனாலும் அந்தப் பாரதந்த்ரியம் போயவிடும்.

"விஷயேஷ்வதோ வாக்கம் தஸ்யாதி ய: தா ஆதாரயா !

கர்ம ப்ரயுக்தமான பாரதந்த்ரியம் அப்படிப்பட்ட தன்றே. ஆத்
ஸம்பந்தமும் யாவதாத்மபாவி அநுவர்த்திக்கக்கூடியது மாச்சு
அதை நிவ்ருத்தித்துக் கொள்ள, மாநுஷ மஹாத்மாவா
மாத்திரம் இல்லாமல், அதிமாநுஷ மஹாத்மாவாகவும் மஹாப்ர
வாகவு மிருக்கும் பகவாந் ஸஹாயம் செய்யக் காத்திருக்கையி
அவன் கூப்பாட்டுக்கு நாம் உட்படாமல் இருப்பது உசித
குமா? அவன் இது விஷயமாகச் சொல்வது என்ன என்பதை
சற்று விசாரிப்போம்.

இந்த விசாரம் செய்வதில் பகவதாஜ்ஞை யென்று ப்ரஸித்
தங்களான ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி முதலிய க்ரந்தங்களே நமக்கு ப்
மாணமாக வேண்டும்.

“ ஆஜ்ஞா தவாத் ஸ்வவத்‌ ஸவதீ விதிதா த்ரயீ ஸா
தாம் ஹி ப்ரமாண பரவஜ்ஜயன் தீந்த்ரபெரை ।
ஆஸாஸயத்ய விதியா ஆவாரணி தொவெஷ -
ஶேஷா தா தொஷா ரஹிதா விஹிதா வராணீ ॥ ”

என்றபடி வேத த்ரயம் பகவதாஜ்ஞை யென்றும், அந்த வேதத்
தையே ப்ரத்யக்ஷாகோசரமான கர்மம ப்ரஹ்மாத்மக வஸ்து
வில் ப்ரமாணமாக அங்கீகரிக்க வேண்டு மென்றும், மற்றை ப்ர
மாணங்க ளெல்லாம் பௌருஷேயங்களானதால் ப்ரம விப்ரலம்
பாதிகளுக்கு இடம் கொடுக்கு மென்றும், அபௌருஷேயமான
இந்த பகவத் வாக்யம் இவைகளுக்கு இடம் கொடுக்காதானதால்
அதுவே ப்ரமாணங்களுள் ப்ரஶஸ்த தமமென்றும் பெரியோர்கள்
சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட பகவதாஜ்ஞையாகிற ஶ்ருதி,
சிலவிடங்களில், பகவானை உபாஸிப்பதே கர்ம்ம பந்த நிவ்ருத்தி
க்கு உபாயமென்றும், மற்றும் சிலவிடங்களில் பகவானை ஶரணமாக
அடைவதே அந்த பந்தத்தின் நிவ்ருத்திக்கு உபாய மென்றும்
சொல்லுகின்றது.

பரம தத்வ ஹித புருஷார்த்த ப்ரதிபாதிகையான ஆநந்த
வல்லி என்னும் ஶ்ருதியானது

‘ ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம் ’

ன்று ப்ரதிபாதிக்கின்றது. அதாவது - நிரதிஶயமான ப்ருஹ
த்வத்திற்கு ஆஶ்ரயமாயுள்ள பரப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கிறவன்
கல வஸ்துக்களையும் காட்டிலும் உத்க்ருஷ்டமா யிருக்கும் ப்ர
ஹ்மத்தையே அடைகிறான் என்று அர்த்தம். ‘ ஆவ்ருத்திரஸக்ரு
துபதேஶாத் (4-1-1)’ என்னும் அதிகரணத்தில் சொல்லப்பட்
டுள்ள ரீதியாக வேதநம், உபாஸநம் பஜநம் முதலிய ஶப்தங்
கள் ஒரே அர்த்தமுள்ளவை யாகையால் இவ்விடத்தில் ‘ வித் ’
என்னும் ஶப்தத்திற்கு உபாஸநம் என்று அர்த்தம் செய்யப்
பட்டிருக்கிறது. இதைச் சொல்லிவிட்டு,

‘ ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம்
பரமே வ்யோமந், ஸோऽஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந்
ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபஶ்சிதேதி ’

என்னும் வாக்யத்தால், அந்த ப்ரஹ்மம் என்பது என்ன?
அதை உபாஸிப்பதாவது எப்படிப்பட்டது? அதை அடைவது
என்பதற்கு என்ன அர்த்தம்? அப்படி உபாஸிப்பதால்
அடையப்படுவது என்ன? என்பவைகளை விளக்குகின்றது.
இந்த மந்த்ரத்தில் ‘ ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம ’ என்பதால்
ப்ரஹ்ம ஶப்தார்த்தமும், ‘ யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம் ’
என்பதால் ‘ வித் ’ ஶப்தார்த்தமும், ‘ பரமே வ்யோமந் ஸோऽஶ்
நுதே ’ என்பதால் ‘ ஆப்நோதி ’ என்பதன் அர்த்தமும்,
‘ ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபஶ்சிதா ’ என்பதால்
அடையப்படும் வஸ்துவின் ஸ்வரூபமும் விவரிக்கப்படுகின்றன.
அதாவது - ஸத்யமாயும் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமாயும் அநந்தமாயும்
இருக்கும் ப்ரஹ்மத்தை, எவனொருவன் ஹ்ருதய குஹையில் நிஹி
தமாக உபாஸிக்கிறானோ, அவன், பரமமான லோகத்தில்,
தனக்குக் காமங்களாக இருக்கும்படியான அந்த ப்ரஹ்மத்தின்
கல்யாண குணங்களை அந்த ப்ரஹ்மத்துடன் கூட அநுபவிக்கி
றான், என்பது அர்த்தம். இந்த ஶ்ருதிகளால் ப்ரஹ்மத்தை
உபாஸிக்கிறவன் ஸம்ஸாரத்தைக் கடக்கிறான் என்று சொல்லப்
பட்டதாயிற்று.

சாந்தோக்யத்தில் ஶாண்டில்ய வித்யை ப்ரஸ்தாவிக்கப் படும் இடத்தில்.

'ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம தஜ்ஜலாநிதி ஶாந்த உபாஸீத'

என்னும் வாக்யம் காணப்படுகிறது. ஸமஸ்த ப்ரபஞ்சத்தினுடைய உத்பத்தி ஸ்திதி ப்ரளயம் இவைகளுக்குக் காரணமாக இருப்பதனாலும், ஸர்வத்திற்கும் ஆத்மாவாக அநுப்ரவேசித்து அது வழியாக ஸர்வத்துக்கும் ஜீவயிதாவாக இருப்பதனாலும் ஸர்வாத்மகமாக இருக்கும் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸநம் செய்யவேண்டும் என்பது இதன் அர்த்தம். இதிலும் உபாஸநமே விதிக்கப் படுகின்றது.

நசிகேதஸ்ஸின் உபாக்யாந மூலமாக அக்நிவித்யை என்னும் ப்ரஹ்ம வித்யையை விவரிக்கும் கடவல்லியிலும்,

'தம் துர்தர்ஶம் கூடமநுப்ரவிஷ்டம் குஹாஹிதம்
கஹ்வரேஷ்டம் புராணம் - அத்யாத்மயோகாதிகமேந தேவம்
மத்வா தீரோ ஹர்ஷஶோகௌ ஜஹாதி'

என்னும் வாக்யம் இருக்கின்றது. பரம புருஷார்த்த ரூபமான ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியாகிற மோக்ஷத்தின் யாதாத்ம்யத்தை அறிந்து கொள்ளும் பொருட்டு, அதற்கு உபாயமாயுள்ள பரமாத்மோபாஸநம் பரமாத்ம தத்வம் ஜீவதத்வம் இவைகளைப்பற்றி ப்ரச்நம் செய்த நசிகேதஸ்ஸுக்கு, தர்மராஜன் இந்த வாக்யத்தால் ப்ரதிவசநம் கொடுக்கிறான். பார்ப்பதற்கு அஶக்யமாயும், கர்ம ரூபமான அவித்யையால் மறைக்கப்பட்டதாயும், ஸர்வபூதங்களிலும் அநுப்ரவிஷ்டமாயும், ஹ்ருதய குஹையில் இருப்பவனாயும், ஆத்மாவுக்கும் அந்தர்யாமியாயும், அநாதியாயுமுள்ள பரமாத்மனை, விஷயங்களிலிருந்து சேதஸ்ஸை ப்ரதிஸம்ஹரித்து ஜீவாத்மாவில் ஸமாதாநம் செய்துகொண்டு எவனொருவன் த்யாநம் செய்கிறானோ அவன் விஷய லாபாலாப ப்ரயுக்தமான ஹர்ஷ ஶோகங்களை விடுகிறான் என்பது இதன் அர்த்தம். அதாவது - ஸம்ஸாரத்தால் ஜநிக்கும் ஹர்ஷ ஶோகங்களின் த்யாகத்திற்கு பரமாத்ம த்யாநம் உபாயம் என்று சொன்னதாயிற்று.

அந்தக் கடவல்லியிலேயே,

'நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்யோ ந மேதயா ந பஹுநா ஶ்ருதேந - யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய ஸ்தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்'

என்று பரமாத்ம ப்ராப்த்யுபாயத்தைச் சொல்லுமிடத்தில், 'ப்ரவண மநந நிதித்யாஸநாதிகளாலே இவன் லப்யனன்று; ஆனால், எவனொருவனை இந்தப் பரமாத்மா ஸாதகனை ப்ரார்த்திக்கிறானோ அவனாலேயே லப்யன், என்று சொல்லப்படுகிறது. பகவானால் ப்ரார்த்திக்கப்படுமவன் அவனுக்கு ப்ரியதமனாகவே இருக்க வேண்டும்; அவனுக்கு ப்ரியதமனாக இருப்பதும், அவனிடத்தில் ப்ரீதியைச் செய்யுமவனுக்கே ஸாத்யம். ஆகையால், எவனொருவன் பரமாத்மாவை ப்ரீதியுடன் உபாஸிக்கிறானோ அவனே அந்தப் பரமாத்மாவை அடைகிறான்; அந்த உபாஸகனுக்கே பரமாத்மா ஸ்வாத்மாநுபவத்தைக் கொடுக்கிறான், என்று சொன்னதாயிற்று.

மறுபடியும்,

'ந ஸந்த்ருஶே திஷ்டதி ரூபமஸ்ய ந சக்ஷுஷா பஶ்யதி கஶ்சநைநம் - ஹ்ருதா மநீஷா மநஸாபிக்லுப்தோ ய ஏதத்
விதுரம்ருதாஸ்தே பவந்தி'

என்னுமிடத்திலும் 'பரமாத்ம ஸ்வரூபம், கண்ணினால் பார்க்கத் தகாதது; த்ருதியுடன் எவனொருவன் ஆத்மாவை ஸமாதாநம் செய்துகொண்டு பரமாத்மாவினிடம் பக்தி செய்கிறானோ அவனே அந்தப் பரமாத்மாவை அடைகிறான்; அப்படி அவனை உபாஸிக்கிறவர்களே அம்ருதர்களாக ஆகிறார்கள், என்று உபாஸநமே உபாயமாகச் சொல்லப்படுகிறது.

முண்டகோபநிஷத்திலும்,

'பித்யதே ஹ்ருதயக்ரந்திஶ் சித்யந்தே ஸர்வஸம்ஶயா: ।
க்ஷீயந்தே சாஸ்ய கர்மாணி தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவரே'

'ஸர்வாத்ம பூதனாக இருக்கும் பகவானை நாம் எப்பொழுது தர்ஶந ஸமாநாகாரமான ஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயமாகச் செய்கிறோமோ அதாவது உபாஸிக்கிறோமோ, அப்பொழுது ராகத்வேஷாதிக

ளெல்லாம் நிவ்ருத்தமாகின்றன; ஸார்வஜ்ஞ ஸித்தி ஏற்படுவ தால் ஸர்வவிஷயங்களான ஸம்ஶயங்களும் நசிக்கின்றன; ப்ராரப்த வ்யதிரிக்தங்களான அநேக ஜந்மங்களில் ஸம்பாதிக்கப் பட்டுள்ள கர்மங்களெல்லாம் க்ஷயிக்கின்றன, என்று உபாஸநத்தி னாலே கர்மநாஶம் ஏற்படுகின்றது என்று சொல்லப்படுகிறது.

தவிரவும்,

'ஜுஷ்டம் யதா பஶ்யத்யந்யமீஶமஸ்ய மஹிமாநமிதி வீதஶோக: - யதா பஶ்ய: பஶ்யதே ருக்மவர்ணம் கர்த்தாரமீஶம் புருஷம் ப்ரஹ்மயோநிம் - ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி'

'ஸ யோ ஹ வை தத் பரமம் ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மைவ பவதி ......, தரதி ஶோகம் தரதி பாப்மாநம் குஹாக்ரந்திப்யோ விமுக்தோঽம்ருதோ பவதி'

இத்யாதிகளாலும் த்ரிகுணாத்மகமான ப்ரக்ருதியாகிற குஹா க்ரந்திகளிலிருந்து விடுபட்டு ஶோகாதிகளைக் கடக்க ப்ரஹ்மத் தின் உபாஸநமே உபாயமென்று சொல்லப்படுகிறது.

ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்திலும்.

'தம் விதித்வா ந லிப்யதே கர்மணா பாபகேந - தஸ்மாதேவம்வித் ஶாந்தோ தாந்த உபரதஸ்திதிக்ஷு: ஸமாஹிதோ பூத்வா ஆத்மந்யேவாத்மாநம் பஶ்யதி'

ஶாஸ்த்ர ஜந்ய ஜ்ஞாநத்துடன் அந்தரிந்த்ரிய பஹிரிந்த்ரிய நிக்ர ஹத்தைச் செய்து கொண்டு நிஷித்த காம்ய கர்மங்களில் உபரதி யுள்ளவனும் க்ஷமையுடன் எவனொருவன் ஸமாஹித சித்தனாய் பரமாத்மாவை ஜீவாத்மாவின் அந்தர்யாமியாக த்யாநம் செய்கி றானோ அவன் கர்மத்தினால் ஆக்ரமிக்கப்படுகிறதில்லையென்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மைத்ரேயி ப்ராஹ்மணம் முடியுமிடத்தில்.

'யேநேதம் ஸர்வம் விஜாநாதி தம் கேந விஜாநீயாத்'

பரமாத்மாவின் அநுக்ரஹமின்றிக்கு மற்றை எந்த உபாயத்தினால் அந்தப் பரமாத்மாவை அறியக்கூடுமென்று சொல்லிவிட்டு,

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

வேதாந்த தீபிகை

பத்ராதிபர்கள்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.
என். ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 11.] துன்மதி௵ ஆனி௴ [ஸஞ்சிகை 9.

"த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே । வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேঽநவத்யா ॥" [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

ஸ்ரீ காஞ்சீபுரத்தில் சென்ற மாதத்தில் ஸ்ரீ வரதராஜன் ப்ரும் மோத்ஸவம் கண்டருளின ஸமயத்தில் ஸ்ரீ ஸந்நிதியில் ஆயிரக் கணக்கான ப்ராம்மணர்களும் சில அப்ராம்மணர்களுமாக ஒரு ஸபைகூடினார்கள் என்றும், அதில் ஸ்ரீ: உ. வே. பண்டிதர் ஸ்ரீ சைலநாதாசார்யர் ஸ்வாமி அக்ராஸனம் வஹித்தார் என்றும், அச்சமயத்தில் இந்தஸபையைக்கூட்ட முக்ய புருஷராக இருந்த ஸ்ரீ. உ. எம். கே. ஆசார்யர் ஸ்வாமி அக்கூட்டம்கூடிய தின் முக்கியமான நோக்கங்களை எடுத்துரைத்ததில் ஜாதி ப்ரயுக்த மான த்வேஷங்களை எல்லோரும் விட்டொழிக்க வேண்டுமென் றும், பொது நன்மைக்காக எல்லோரும் ஒத்துழைக்க வேண்டு மென்றும் ப்ராம்மணர்கள் விதேசீயமும் நம் ஸமூஹத்துக்கு அநு ரூபமல்லாததையுமான் அப்யாஸங்களைத் துலைத்து ப்ராசீன தர் மங்களை அவலம்பித்து அவைகளைக் காலாநுகுணமாக அநுஷ்

டித்து வந்தால் அவர்களிடத்தில் இதரர்கள் ஸாதாரணமாக த்வேஷம் பாராட்ட மாட்டார்கள் என்று மொழிந்தன ரென்றும், பிறகு மறுநாளும் ஸபைகூடி சில ஸ்வாமிகள் த்யானம், பக்தி, வைராக்யம், ஸ்வதர்மம், இவைகளைப்பற்றி உபந்யஸித்தபின் மேல் ஸபையோர் ஒருமனதாக இதனடியில் கண்ட தீர்மானங்களைச் செய்தன ரென்றும் தினசரிப் பத்திரிகைகளில் வெளியாயிருந்ததை அனேகர் அறிந்திருக்கலாம். அவையாவன:—

(1) ஸ்ரீ காஞ்சியில் கூடின இந்த ப்ராம்மண ஸபையோர் ஒவ்வொரு வர்ணத்தவரும் தங்கள் தங்கள் தர்மத்தை ஒழுங்காக அனுஷ்டித்து வந்தால்தான் த்யானம், ப்ரீதி, அக்ரோதம், முதலிய நற்குணங்கள் வளருமென்றும், அதனடியாகவே ஜனஸமூஹத்துக்கு ஹிதகரணம் உண்டாக வேண்டு மென்றும், ஆனது பற்றி ப்ராம்மணர்கள் தங்கள் தர்மத்தை ப்ரீதி பூர்வகமாக அனுஷ்டித்துப் பிறரையும் அவரவர் தர்மத்தை யனுஷ்டிக்கும்படி உதவிசெய்ய வேண்டும் என்றும், ப்ராம்மணச் சிறுவர்களுக்கு மற்ற வித்யைகளுடன் ஸம்ஸ்க்ருதம், நல்லொழுக்கம், ஸ்வமதம், முதலியவைகளைக் கற்பிக்க வேண்டியது அவச்யமென்றும், ப்ராம்மணர்கள் ஸ்வதர்ம விருத்தமல்லாத ஜீவனோபாயங்களில் மாத்திரமே இழியக் கடவர்கள் என்றும், தமது வாழ்ச்சியிலும் மனோபாவத்திலும், உடை, உண்டி, முதலியவைகளிலும், பரதேசிய வழக்கங்களையும் அபிருசிகளையும் ஒழித்துவிட வேண்டு மென்றும் தீர்மானிக்கிறார்கள்.

(2) ப்ராம்மண த்வேஷம் காணப்படும் இடங்களி லெல்லாம் ப்ராம்மணர்கள் அதைப் பொறுத்து, த்வேஷிகள் பக்கலில் அனுதபிக்கக் கடவர்க ளென்றும், ஜன ஸமூஹத்தின் நன்மைக்காகவே எல்லோரும் சேர்ந்து உழைக்க வேண்டும் என்றும் தீர்மானிக்கிறார்கள்.

(3) தேசத்தின் தற்கால நிலைமையை அனுஸரித்து, பஞ்சமர்களாகப் பிறந்தவர்களை ஸுராபானம் முதலிய துர்வழக்கங்களை ஒழிக்கும்படியும், பக்தி மார்க்கத்தை அனுஸரிக்கும்படியும், பரிசுத்தமாக வாழும்படியும், ப்ராம்மணர் உபதேசிக்க வேண்டு மென்றும் இச்ஸபையோர் அபிப்ராயப் படுகிறார்கள்.

(4) இம்மாதிரியான ஸபைகள் பலவிடங்களில் கூடி இவ்வபிப்ராயங்களைப் பரப்பிக்க வேண்டிய அவச்யமென்றும், அதற்காக ஒரு நிரந்தரமான ஸபை ஏற்பட வேண்டும் என்றும் தீர்மானிக்கப்படுகிறது.

ப்ராம்மணர் விபரீத ருசிகளையும் ஆசாரங்களையும் அவலம்பித்ததே அவர்களுடைய பரிபவத்துக்குக் காரண மென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை ப்ராம்மண வேஷத்துடன் ஒருவன் யதாருசி போஜனாதி பரிக்ரஹங்களைச் செய்தால் அவனை ப்ராம்மண னென்று மதிப்பவர்கள் கிடையாது. ‘ஜ்ஞாநம் விமலம் [illegible]’ என்னும்படி ஸகல துக்கநாசகர மானதும் பரிசுத்தமுமான ஆத்மஜ்ஞானத்தை ஸம்பாதித்து சாஸ்திர விஹிதமான அனுஷ்டான நியமங்களை காலதேசாதிகளை அனுஸரித்தும் கூட யதாசக்தி நடத்திவருபவனுக்கு உத்கட த்வேஷ துஷ்டமான இக்காலத்திலும் ஒருவிதமான மர்யாதை நடக்கிறது. குடும்ப ப்ராணிகளுக்காக த்ரவ்யம் ஸம்பாதிப்பது ப்ராம்மண தர்மவிரோதமுமல்ல. ப்ராம்மணன் பட்டினிகிடந்தே முடியவேண்டியவன் என்றாவது, இழந்து முதலியவைகளை உண்டு கட்டிலேயே பொழுதுபோக்க வேண்டியவன் என்றாவது சாஸ்திரம் சொல்லவில்லை. ஸகல தர்மதர்மங்களையும், லோகோபகாரமான கார்யங்களையும் செய்ய அதிகாரம் கொடுக்கும் க்ருஹஸ்தாச்ரமம் ப்ராம்மணர் இறத்திலும் மேன்மை யுள்ளதென்று சாஸ்திரங்கள் முறையிடுகின்றமையால் அதற்கு சேஷபூதமான அர்த்தார்ஜனமும் ப்ராம்மணர்க்கு அனுரூபம்தான் என்னத்தட்டில்லை. ஆயினும் பணம் ஸம்பாதிப்பதையே புருஷார்த்தமாக நினைத்து நல்லொழுக்கத்தைத் தவிர்ந்து ஸ்வரூப விரோதமான துறைகளில் இறங்கினால் இவனுடைய ஸத்வம் மங்கி, அஹங்காரம் டம்பம் தர்ப்பம் காமம் க்ரோதம் என்று தொடங்கி ஸ்ரீகீதாசார்யன் நிந்தித்த குணங்கள் மேலிட்டு இஹத்திலும் ஸாது ஜனங்களால் அருவருக்கப்பட்டுப் பிறகும் ஸர்வேச்வரனுடைய நிக்ரஹத்துக்கு இலக்காய் ஆஸுர யோனிகளிற் பிறப்பா னென்பது அனுபவத்தாலும், சாஸ்திரத்தாலும் ஸித்தம். ஆகவின் இவ்விஷயத்தில கீழ்க்கூறிய ஸ்ரீகாஞ்சீ ஸபையர்களின் தீர்மானத்தை நாம் முழுமனதுடன் அங்கீகரிக்கிறோம்.

ஆனால் இந்த ஸபைகூடுமுன் பத்ரிகைகளில் வெளியானவும் [illegible] தெனில நாட்டில் சிறிது காலமாக [illegible] ஆலோசிக்கவும், ப்ராம்மணர்களுக்குள் ஒரு ஐகமத்யம் ஏற்படும் பொருட்டும் ஸ்ரீகாஞ்சி [illegible]

யில் இவ்விதக்கூட்டம் முதலில் கூடவேண்டு மென்பதே. இந்த
அம்சத்தை ஷை ஸபையோர் ப்ரதானமாக ஆலோசித்ததாகக்
காணப்படவில்லை. ப்ராம்மணர்களைத்தவிர மற்றெந்த ஜாதியா
ரும் அவ்வவர்கள் ஸமூஹ ஸபைகளை நிர்மாணம் செய்துகொண்டு
தங்கள் தங்கள் ஸமூஹத்தின் முன்னேற்றத்தைக் கருதி உழைத்
தும் ராஜாங்கத்தாரை வற்புறுத்தியும் வருவதை நாம் ப்ரதி தின
மும் காண்கிறோம். ப்ராம்மணர்களுள் அஃதில்லாததுடன் அதைப்
பற்றிப் பேசினால் மோசம்வந்துவிடு மென்று நடுங்கும் ப்ரமுகர்
களுமுண்டு. உதாரணமாய் ஷை காஞ்சி ஸபையிலேயே ஒருவர்
எழுந்திருந்து அக்கூட்டம் கூடுவதுவே மிகம் அசாதுர்ய மென்று
வாதித்தாராம். 'மடியில் கனமிருந்தால் வழியில்பயம்' என்ப
தோர் பண்டைமொழி. அதுபோல் மார்க்க ப்ரம்சமுண்டானால்
நம் ப்ராம்மண்யத்தைப்பற்றி உரக்கப்பேசுவதும் அநுசிதம்தான்.
வைதிக ஸ்ரீயை கிடைக்கக்கூடாத மஹாநிதி யென்றறிந்தால் அதை
க்காப்பாற்றுவதிலும் ப்ரசாரம் செய்வதிலும் லஜ்ஜையாவது பயமா
வது ஜனிக்காது. அதைச்சேமிக்க நமக்கு அஸாதாரணமான பாத்
தியமுண்டு. அது செய்யாவிட்டால் நாம் க்ருதக்னராவோம்.
'க்ருதக்னே நாஸ்தி நிஷ்க்ருதி:' என்று நன்றி கெடுவதாகிய மஹா
பாபத்துக்கு ப்ராயஸ்சித்தமும் இல்லையென்றார்களிறே. ஆகை
யால் இவ்வித ஸங்கங்களைப் பலவிடங்களிலும் கூட்டி நமது மறை
நெறியை நிலைநாட்ட வேண்டியது ஒவ்வொரு ஆஸ்திகனுடைய
வும் கடமையாகும்.

இக்காஞ்சி ஸபையிலும் பலஸமுதாய ஸமூஹங்களின் நட
வடிக்கைகளிற்போல பஞ்சமர்களைக் குறித்து ஒருவிசேஷ அநு
தாபோக்தியும் காணப்படுகிறது. ஸமஸ்த ஜீவர்களும் பகவத்
விபூதிக ளென்று உபதேசிக்கப்பெற்ற ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு
அந்தணாந்தியர் எல்லையிலுள்ள அனைத்துலகத்தவரிடத்தும் அநு
தாப மிருப்பது ஸ்வபாவஸித்தம். பாரமார்த்திகமான ஆநு
கூல்ய புத்தியை யுடையவர் ஸ்வதர்ம ப்ரவர்த்தனம் செய்யும்
போது விணர்களின் ப்ரீதிக்காகவோ அல்லது ஸமீசீன த்ருஷ்டி
யில்லாதவர்களின் நிந்தைக்கஞ்சியோ கதாநுகதிகமாக இத்தகைய
தீர்மானங்களை ஸம்ப்ரமமாக உத்கோஷிப்பது அவர்களுக்கு
அநுரூபமல்லவென்று நாம் வற்புறுத்துவோம். துராசாரமும்,
[illegible]வாழ்வும், நாஸ்திகத்வமும், பஞ்சமர்களிடம் மாத்திரமல்ல,

அபிஜாத வம்சத்திற்பிறந்தவர்கள் பக்கலிலும் இக்காலத்தில்
ஸாதாரணமாகக் காணலாம். இப்படி ஜுகுப்ஸாவஹமான ஸ்தி
தியைக் கண்டிப்பது சேஷக்ருத்யங்களில் ப்ரதானம் என்பது
'நிக்ருஹ்ணீயாத் யதாஸக்தி' என்பதினால் காட்டப்பட்டது.

ப்ராம்மணர் தம்மை முந்தித் திருத்திக்கொண்டு பிறகு மற்ற
வர்க்கு உபதேசிக்கத் துடங்கினாலல்லது இவர் ப்ரயத்னம் ஸபல
மாகாது. மற்று நிந்தைக்கே பாத்ரராவார்கள். இந்த விஷயத்தில்
மஹாத்மா காந்தியும் பிஜாபூரில் ப்ராம்மணருக்கு உரைத்ததை
இங்கு சுருக்கி வரைவோம். அவர்கூறியது :— ப்ராம்மணர்கள்
அநவத்யர்கள் என்று நான் சொல்லவில்லை அப்படி ப்ராம்மணரும்
தங்களைச் சொல்லிக்கொள்வதில்லை ஆனால் ப்ராம்மணர் ஸ்வமதத்
தின் ஹ்ருதயத்தை அலக்ஷ்யம் செய்து விட்டனர். பரிசுத்த
மான தங்கள் வாழ்வை உமிழ்ந்தனர். புராதனமான அவர்களு
டைய உன்னத ஸ்தானத்திலிருந்து நழுவி விழுந்து விட்ட
னர். அவர்கள் வீழ்காலம் முதல் இந்தியாவின் கீழ்மையும்
துடங்கிவிட்டது. ஆனால் இக்காலத்திய ப்ராம்மணரின் ஹீ
னதசையின் காரணமாகவே ப்ராம்மண இதரர்கள் நமது
மதத்தையும் அதன் ப்ரயுக்தமான உன்னத லக்ஷ்யங்களையும்
மறந்துவிடக்கூடாதென்று நப்ராம்மணனாகிய நானே வேண்டு
வேன். இதரர்கள் தங்களுடைய குறைவுகளை உணர்ந்து ஸ்வ
ஸ்வாதந்த்ர்யாதிகளைப்பற்றிக் கிளர்ச்சி செய்வதற்கு ப்ராம்மணர்
களே உபகாரகர்களாயிருப்பவர்கள் என்பதை யறிந்தால் நீங்
களே ஆச்சர்யப்படுவீர்கள். ராஜீய விஷயங்களிலோ ஸமூஹ
விஷயங்களிலோ நம் முன்னேற்றத்துக்கென்று செய்யப்படும்
ஒவ்வொரு கார்யங்களிலும் இன்னமும் ப்ராம்மணர்களே ப்ரதான
மாக அந்வயிப்பவர்கள். தாழ்ந்த ஜாதியாரின் அபிவ்ருத்திக்காகப்
பாடுபடுபவர்களில் ப்ராம்மணரைவிட மேற்பட்டவர்களில்லை.
நாட்டின் நன்மைக்காகவே உழைத்ததின் பொருட்டு லோக
மான்ய திலகரை எல்லாஜாதியாரும் வணங்குகிறார்கள். ஆந்த்ர
தேசத்து ப்ராம்மண ப்ரமுகர் தீண்டாவகுப்பினரின் முற்பாட்
டுக்காகவே தம்மாயுள் முழுவதையும் அர்ப்பணம் செய்தார்.
அப்படியே காலஞ்சென்ற கோகலே, ரானடே, முதலியவர்க
ளும், கனம் சாஸ்திரி அவர்களும் உத்க்ருஷ்டமான உபகாரத்
தைச் செய்பவர்கள். இவர்களெல்லாரும் ப்ராம்மணர்களே. ஸர்வ

காலங்களிலும் ப்ராம்மணர் ஸ்வபரதையை த்யாகம் பண்ணுமவர்கள் என்பது என் நிர்மானம் * * * அவர்கள் தங்கள் புத்திக்கூர்மையாலும் த்யாக புத்தியாலும் தபஸ்ஸாலுமே தங்கள் மேன்மையை விளக்குகிறார்கள். அவர்களுடைய உத்க்ருஷ்டமான தசையைப்பற்றி ஒருவரும் பொறாமைப்படக்காரணமில்லை.

* * * *

'ப்ராம்மணரால் இயற்றப்பட்ட பகவத்கீதை, மஹாபாரதம், ராமாயணம் முதலிய க்ரந்தங்களில் உபதேசிக்கப்பட்ட ஸநாதன தர்மங்களைக் கற்றதினாலும் என்மதத்தாலுமே, என்மனோபாவங்கள் இந்நிலையிலிருக்கின்றன. அவற்றை நீங்களும் புகழ்கிறீர்கள். எனது ப்ராம்மண ஆப்தர்களை இவற்றையெல்லாம் நிதானமாக ஆலோசிக்கும்படி ப்ரார்த்திக்கிறேன்'—என்று.

நாமும் நமது ப்ராம்மண நண்பர்களைக் கேட்டுக்கொள்வதென்னென்னில்:—இப்படி நம்தேசத்திலும் பிறர் தேசத்திலும் புகழ்வாய்ந்த ப்ராம்மண மதத்தினுடையவும் தர்மத்தினுடையவும் பெருமையை உள்ளபடி யறிந்து ததனுகுணமாக வர்த்தித்துப் பெரியோரான நம் பூர்வர்களுடைய மார்க்கத்தை யவலம்பித்து '[illegible]' என்கிறபடி அற்பமும் போலியுமான ஸுகாதிகளில் ஈடுபட்டு அதன் நிமித்தமாக ஸ்வரூபஹானியை விழியாமல் ஸ்வாதீனமாய்க்கிடைத்த நமது உத்க்ருஷ்டமான பதவியைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்பதே.

* * * *

'[illegible] ॥' என்று ப்ராம்மண லக்ஷணத்தை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அருளிச் செய்தார். இதன் பொருள்:—வேத சாஸ்திரார்த்தங்களையுள்ளபடி யறிந்து தம் வர்ணாச்ரமங்களுக்கு உசிதமான ஆசாரங்களை அனுஷ்டிப்பவர்; பகவானுடைய ஸர்வேச்வரத்வமும், தாம் அவனுக்கு நித்யகிங்கரனாயிருத்தலும் ஸ்வபாவ ஸித்தமென்று நன்குணர்ந்து ஆத்மலாபத்தைப் பெற்றவர்; இதனால்

யிருந்த ஸந்தோஷ மடைந்தவர்; பகவத் ஸம்ஸ்லேஷமே தங்களுக்கு 'உண்ணும் சோறும் பருகு நீரும் தின்னும் வெற்றிலையும் எல்லாம்' என்னும்படி தாரகபோஷக போக்ய மென்றும் பகவானைவிட்டுப் பிரிந்த ஒருக்ஷணமும்கூட கல்பகாலம் கிடக்குமதுபோல் கொடியது என்றும் அனுபவ பர்யந்தமாக அறிந்தவர்; சராசரங்களாகிய ஸகல பூதங்களும் பகவானுடைய விபூதிகளாகையினால் அவர்களுக்கு அனுகூலாசரணம் பண்ணுவதே பரம புருஷார்த்த லாபமென்று பரோபகாரத்தின் எல்லையிலிருப்பவர்; தேஹமே ஆத்மா என்னும் அபிமானத்தையும் தான் தனதென்னும் அபிமானங்களையும் வேரகளைந்தவர்; மனதுட்பட ஸர்வேந்த்ரியங்களையும் ஜயித்தவர்; இத்தகைய குணபூர்த்தியுள்ள ப்ராம்மண ச்ரேஷ்டர்கள் தாம் பகவானுடைய இஷ்டப்படியும் தவறாமல் நடப்பவராதலின், அவர் திறத்தில் தகுந்த ப்ரத்யுபகாரமொன்றை அம்மாயனும் காணகில்லானாய், 'தலையணையின்றிக் கணக்கற்ற நமஸ்காரங்களைச் செய்வேன்' என்றவனே பணியும்படி யிருக்குமவர் மஹிமை. '[illegible] (அம்மஹாத்மா கிடைப்பது மிகவும் அரிது)' என்றல்லவோ மற்றொரு அவதாரத்தில் சரண்யன் பேசினான். இப்பேறுபெற நமக்குமோர் விதிவாய்த்திருக்கின்றதே! கொள்ளக் குறைவிலனாய் வேண்டிற்றெல்லாம் தரும் கோதிலனாய் ஸ்ரீயஃபதி நம் வேண்டுதலொன்றையே அபேக்ஷித்து நிற்க நாம் மாயையில் உறங்கலாமோ! பொலிக! பொலிக! பொலிக!

* * * * * *

ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

	ரூ.	அ.	ப.
1. ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்கநாதாசார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யானத்துடன்)	0	2	0
2. ஸ்ரீ அஹோபிலமடமும், அதன் சிஷ்யர்களின் கர்த்தவ்யங்களும்:—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்.

(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி.)

'க்ருதஜ்ஞஸ்ய ஹரேர்தாஸ்யம் ஸஹாவம்ச ஸதாஸ்ய [பகவான் ஸர்வருக்கும் ஸ்வாமி; ஜீவர்கள் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு எப்போதும் தாஸர்கள்; இந்த ஸம்பந்தம் ஜீவேஸ்வரர்களுடைய இயற்கையில் உள்ளது என்பதை இடைவிடாமல் நினைக்கக்கடவாய்]' என்பது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மதத்தின் ஒரு முக்யமான கொள்கை. அஜ்ஞாநம் அசக்தி முதலிய ப்ரதிபந்தகங்கள் நீங்கிய மோக்ஷ தசையில், தனக்கு ஸ்வபாவஸித்தமான குறுகாத ஜ்ஞாநம் சக்தி முதலியவைகளை மீண்டும் பெற்ற ஜீவன், 'அபர்வருமாரர்கள்' என்னப்பட்ட நித்ய ஸூரிகளோடுகூட ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசித ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு அனுகூலப்பாகச்செய்து எல்லையில்லாத ஆநந்தத்தை அடைகிறான். ஆனதால், இச்சரீரத்துடனிருக்கும் காலத்தில் இக்கொள்கையை அநுஸந்திக்கும்போதெல்லாம், அத்தகைய பரமபோக்யமான பகவத் கைங்கர்யத்தை இஜ்ஜீவன் அபேக்ஷிப்பது மிகவும் உசிதம். இதைத் தலைக்கட்டிக்கொடுக்கவே அபார காருண்ய ஸௌசீல்யாதி கல்யாணகுண மஹா ஸமுத்ரமாகிய ஸர்வேஸ்வரன், பக்தர்களுக்கிரங்கி அவர்கள் உகந்து ப்ரார்த்திக்கிறபடிகளில் மந்த்ரங்களினால் ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட பிம்பங்களைத் தானுகந்து அவைகளில் ஆவிர்ப்பவிக்கிறான் என்பது சாஸ்த்ரார்த்தம். இந்த 'பகவத் விக்ரஹங்களையே அர்ச்சாவதாரங்களென்பது. ஸ்ரீ வைஷ்ணவனுக்கு இவ்வர்ச்சையில் ஆராதநம் இவன் அபேக்ஷிக்கும் பரம ப்ரயோஜநமாயிற்று (Summum Bonum). ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவனுக்கே பகவதாராதநம் இடைவிடாமல் செய்யவேண்டிய கார்யம். 'பகவானுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதி முதலியவைகளை அநுஸந்

த்து, அவனை சரணமடைந்து, அவனது அநுக்ரஹத்தினால் மனப்பான்மையில் ஏற்றமடைந்து, ஸர்வேஸ்வரேஸ்வரனான அவனே தனக்கும் ஸ்வாமியென்பதை நினைத்து மிகவும் ப்ரீதியுடன் இடைவிடாமல் த்யாநம்செய்து, அவனை நேரில் காணும் நிலைமையை மனத்தினால் அடைந்து, அப்படிப்பட்ட அநுபவத்தினால் உண்டான ப்ரீதியானது உள்ளடங்காமல் ப்ரவஹித்து வெளிப்படையான பரிபூர்ண கைங்கர்யங்களில் இழிகையாவது தான் பகவத்பூஜை' யென்று ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் நித்யத்தில் அருளிச்செய்தார். இது வைஷ்ணவர்செய்யும் தேவபூஜையின் விசேஷம். எனவே, விக்ரஹாராதநம் பக்தர்களின் சித்தாலம்பந ஸௌகர்யத்துக்காக ஏற்பட்டதென்றும், ஜ்ஞாநவானுக்கு அது அபேக்ஷிதமில்லையென்றும், இதர மதஸ்தர்களும், இக்காலத்துக் கல்வியிற் பயின்றவர்களும் சொல்வது சாஸ்த்ரார்த்தமன்று. 'அப்ஸு தேவா மநுஷ்யாணாம் திவி தேவா மநீஷிணாம் । காஷ்டலோஷ்டேஷு மூர்க்காணாம் யுக்தஸ்யாத்மநி தேவதா ॥' என்கிற வசநத்துக்கு 'அறியாதவர்கள் ப்ரதிமைகளில் மாத்ரம் தைவமிருப்பதாய் நினைப்பார்கள்; ஸமதர்சிகளோ வென்றால், ப்ரதிமைகளிலும் மற்றெங்கும் ப்ரஹ்மத்தைக் காண்பார்கள்' என்று அர்த்தம்கொள்ளவேண்டும். 'மூடர்களுக்குத்தான் ப்ரதிமைகளில் தைவம்', என்று சொல்வதும் மந்தபோதனை. அர்ச்சாவதாரத்திலும் பகவான் சுத்தஸத்வமயமான தன் ஸ்வரூபத்துடனும் ஜ்ஞாநபல ஐச்வர்ய வீர்யசக்தி தேஜஸ் என்னும் குணபூர்த்தியுடனும் ஆவிர்ப்பவிக்கிறான் என்பது 'ஸ்வஸாந்நித்யம் ஸமாவிசேத்' என்னும் வசநத்தால் ப்ரஸித்தம். ஆகையால், அர்ச்சாரூபியான பகவான் திறத்தில், மற்ற லௌகிகங்களான ப்ரதிமைகள் சித்ரங்கள் முதலியவற்றிற்போல் சிலை என்றும் லோஹம் என்றும் புத்தியைப்பண்ணும் அபசாரத்தைப் பகவான் க்ஷமிக்கமாட்டான் என்பது 'யோ விஷ்ணோ: ப்ரதிமாகாரே லோஹபாவம் கரோதி வை । யோ குரௌ மாநுஷம் பாவம் உபௌ நரகபாதிநௌ ॥' என்று சொல்லப்பட்டது.

மோக்ஷ உபாயமான ப்ரபத்தியை ஸர்வபாப விநாசகமாய் அநுஷ்டிப்பதற்கு ஸஹாயமாயும் உள்ள இந்த திவ்யமங்கள

விக்ரஹத்திலேயே செய்யவேண்டுமென்பதை த்வயத்தில் 'ஸர்வ ஸப்த வ்யாக்யாநத்தில் ஸ்ரீதேசிகன் நிரூபித்தார். ஸ்ரீலோகாசார்யரும் பகவானுடைய பர வ்யூஹாதி ரூபங்களை விமர்சிக்கும் கால் ப்ரபத்திசெய்வதற்கு விஷய நியமமுண்டென்று காட்டி அருளிச் செய்வதாவது :—' விஷய நியமமாவது குணபூர்த்தியுள்ள இடமே விஷயமாகை. பூர்த்தியுள்ளதும் அர்ச்சாவதாரத்திலே. ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்தி பண்ணிற்றும் அர்ச்சாவதாரத்திலே. பூர்ணமென்கையால் எல்லாக்குணங்களும் புஷ்கலங்கள். ப்ரபத்திக்கு அபேக்ஷிதங்களான ஸௌலப்யாதிகள் இருட்டறையில் விளக்குப்போல் ப்ரகாசிப்பது இங்கே பூர்த்தியையும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் குலைத்துக்கொண்டு தன்னை அநாதரிக்கிறவர்களைத் தான் ஆதரித்து நிற்கிற இடம். பூகத ஜலம் போலே அந்தர்யாமித்வம். ஆவரண ஜலம்போலே பரத்வம். பாற்கடல்போலே வ்யூஹம். பெருக்காறுபோலே விபவங்கள், அதில் தேங்கின மடுக்கள்போலே அர்ச்சாவதாரம். இது தான் சாஸ்திரங்களாலே திருத்த வொண்ணாதே விஷயாந்தரங்களில் மண்டி விமுகராய்ப்போரும் சேதநர்க்கு வைமுக்யத்தைமாற்றி ருசியை விளைவிக்கக்கடவதாய் ருசிபிறந்தால் உபாயமாய் உபாய பரிக்ரஹம் பண்ணினால் போக்யமுமாய் இருக்கும்'—என்று.

ஸ்ரீ அச்வமேத பர்வத்தில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் தர்மபுத்ரருக்கு '[illegible] [எல்லா தர்மங்களிலும் உத்தமமானதும் புண்யங்களானதும்]' என்று ஸ்லாகித்த வைஷ்ணவ தர்ம உபதேசத்தில் நித்ய நைமித்திக காம்யாதி தர்மங்களுக்குப் பிற்கு கடைசியாக பரம புருஷார்த்தமான பகவதாராதநத்தை இப்படிக்கூறுகிறார் :—"[illegible]

[illegible] ॥" (அச்வ. 116-24—30.) [இதன்பொருள் :—வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட மார்க்கத்தால் ஸர்வபூத ஹ்ருதயத்திலும் இருக்கும் என்னை ஆராதிக்கும் ஜ்ஞாநிகள் என்னுடைய ஸாயுஜ்யத்தை அடைவார்கள். என்பக்தர்களின் ஹிதத்துக்காகவே நான் அநேக ஆகாரங்களுடன் அவதரிக்கிறேன். ஓ! யுதிஷ்டிரனே, இவ்வவதார ரூபங்கள் ஒன்றில் பக்தன் அர்ச்சனை செய்யக்கடவன். இம்மூர்த்திகளில் ஒன்றை யாதொரு பக்தன் அர்ச்சிக்கிறானோ அதினாலேயே அவனிடத்தில் நான் ப்ரீதியை அடைகிறேன் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. மண்ணினாலாவது, மணிரத்நங்களினாலாவது, தாம்ரம் வெள்ளி பொன் இவைகளினாலாவது என்னுடைய ரூபம் ஒன்றைச் செய்துகொண்டு அதில் ஆராதநம் செய்யக்கடவன். இந்த த்ரவ்யங்களில் முறையே ஒவ்வொன்றுக்கும் பதின்மடங்கு அதிக புண்யமுண்டு.]

அர்ச்சாரூபியான பகவானை ஸேவிப்பவர்களுடைய ஸகலபாபங்களும் நசித்து அவர்கள் பரிசுத்தராகிறார்கள் என்பது '[illegible] ॥" என்று சொல்லப்பட்டது. தவிர, அவர்களுடைய ப்ராந்திபுத்தி, இதின் காரணமான கெட்டவாஸனை, ப்ரமரூபமான புத்திகள், ஆபாஸயுக்திகள், நாஸ்திக்யம் முதலியவைகளும், பகவானை அகஸ்மாத்தாக ஸேவிப்பதினாலே லயமடைகின்றன வென்பதும் '[illegible] ॥' என்று உபதேசிக்கப்பட்டது.

ஆகவே, பகவதாராதநம் பரமபுருஷார்த்த மென்பதும், ஸர்வாபேக்ஷிதங்களுக்கும் ஸாதநமென்பதும, ஸ்வரூபாநுகுணமான ப்ரவ்ருத்தி என்பதும் மனிதனுடைய ஸமஸ்த பாபங்களையும் மதிமயக்குக்களையும் போக்கவல்ல அரிய மருந்தென்றும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அணியவென்றதாயிற்று. இவ்வாராதநத்தை 'மோக்ஷ

ரம் யஜ்ஞதபஸாம் ஸர்வலோக மஹேஶ்வரம் | ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் ஜ்ஞாத்வா மாம் ஶாந்திம்ருச்சதி ||' என்று ஸ்ரீகீதாசார்யன் அருளிச்செய்தபடியே 'ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் விதிக்கப்பட்ட ஸர்வ கர்மங்களினாலும் ஆராதிக்கப்படுபவன்; ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் அளிப்பவன்; லோகேஶ்வரர்களெல்லாருக்கும் ஈஶ்வரன்; ஸர்வபூதங்களுக்கும் இன்பன்; அவன் ப்ரீதியே தனக்கும் ப்ரீதி' என்று தெளிந்து, அவன் இறந்திலேயே செய்யவேண்டுமென்பதும் ஸித்தமாயிற்று.

யாவதாத்மஜ்ஞானம் பிறந்தவன் ஶரீரம் விடுமளவும் சாஸ்திரங்களிட்ட கட்டளைகளில் தன்வர்ணாஶ்ரம உசிதமான நடவடிக்கைகளைச் செய்யக்கடவன் என்பது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தர்மங்களில் முக்யமானது. இவைகளை மீறி நடந்தால், அதைப் பகவத் த்ரோஹமென்றும், அப்படிச் செய்பவன் பக்தனாகிலும் வைஷ்ணவனல்லனென்றும் 'ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி ர்மமைவாஜ்ஞா யஸ்தா முல்லங்க்ய வர்த்ததே | ஆஜ்ஞாச்சேதீ மம த்ரோஹீ மத்பக்தோபி ந வைஷ்ணவ: ||' என்று ஶரண்யனே சொன்னான். இவ்வர்த்தம் சாஸ்திரங்களில் பலவிடங்களில் உத்கோஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வைதிக ஸம்ப்ரதாயஸ்தர் யாவரும் ஒப்புக்கொண்டது. ஆயினும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மதத்தின்படியில் இதற்கு ஒரு விசேஷமுண்டு. அதாவது, சாஸ்திர விஹிதங்களான நித்யகர்மானுஷ்டானங்களெல்லாம் பகவதாராதன ரூபங்களென்பது; ஸாக்ஷாதாராதனத்தைப் போலவே இவைகள் பகவத் ப்ரீத்யர்த்தமாகவும் செய்பவனுக்கு போக்யமாயுமிருக்கும். இஸ்ஸம்ஸார மண்டலத்திலிருந்தே பகவத்தாஸ்யைக ரஸிகராயிருப்பவர் தாம் வைஷ்ணவராவார் என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தார். இவர்களுக்கு 'உண்ணும் சோறும் பருகு நீரும் தின்னும் வெற்றிலையும் எல்லாம் கண்ணன்' என்றார். இவர்களுக்கு 'உண்ணாள் பசியாவ தொன்றில்லை, ஓவாதே நமோ நாரணா வென்றெண்ணா நாளும் இருக்கெசுச்சாம நாண்மலர் கொண்டு அவன்பாதம் நண்ணா நாளும் அவை தத்துறுமாகில் அன்று அவர்க்குப் பட்டினி நாள்' என்று பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்தார்.

இப்படிப்பட்டவர் தாம் ஜ்ஞானிகளென்றும் ஸாதுக்களென்றும் சாஸ்த்ரங்களில் வழங்கப்படுகிறவர் என்பதை ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் ('ஸாதவ: உக்தலக்ஷண தர்மஶீலா: வைஷ்ணவாக்ரேஸரா: மத்ஸமாஶ்ரயணே ப்ரவ்ருத்தா: மந்நாமகர்மஸ்வரூபாணாம் வாங்மநஸாகோசரதயா மத்தர்ஶநேந விநா ஸ்வாத்மதாரண போஷணாதிகமலபமாநா: க்ஷணமாத்ரகாலமபி கல்பஸஹஸ்ரம் மந்வாநா: ப்ரஶிதிலஸர்வகாத்ரா பவேயுரிதி' (ஸாதுக்களாவார் வேதங்களில் விதிக்கப்பட்ட வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களை உள்ளபடி ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாக அனுஷ்டிப்பதையே ஸ்வபாவமாக உடையவர்களாயும் பகவானை ஆஶ்ரயிக்கப்ரவர்த்தித்து மனோவாக்குக்களுக்கு எட்டாத அவனுடைய திருநாமங்கள், திவ்ய சேஷ்டிதங்கள், ஸ்வரூபம் முதலியவைகளின் ப்ரபாவத்தை அறிந்து அவனைத் தரிசியாமல் ஆத்மாவைத் தரிப்பது போஷிப்பது முதலிய செய்யமுடியாதவர்களாய், அதில்லாதகாலம் ஒருக்ஷணமானாலும் அதை ஆயிரம் கல்பங்களாக நினைப்பவர்களாய், அதனால் தங்கள் சரீரம் ஶிதிலமடைந்தவர்களாயிருக்கும் வைஷ்ணவ ஶ்ரேஷ்டர்கள்)' என்று அருளிச்செய்தார் (ஸ்ரீ. பா. 4-8).

ஸ்ரீ:

எழுதல் முறைமை.

ஆர்யபாஷையென்று அனைவராலும் போற்றப்படுகின்ற ஸம்ஸ்க்ருத பாஷைக்கு அஸாதாரணமாக ஓர் மேன்மை ஏற்பட்டிருக்கின்றது. அது யாதெனில்:—அப்பாஷையைப் பயின்றவர்கள் அவ்வடசொற்களை வ்யவஹரிக்கும்போதும் எழுதும்போதும் சொல்வடிவத்தில் ஒரு மாறுபாடின்றிப் ப்ரயோகிக்கின்றனரன்றோ; அதுவேயாம். ஹிந்தீ, கன்னடம், தெலுங்கு முதலிய மற்ற தேசியபாஷைகளுக்கு இவ்வகைப் பெருமை அமைந்திலதென்பதை யாமுரைக்கவேண்டா. பெரும்பாலும் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையோ டொக்கப் புகழப்படுகின்ற தமிழ்ப்பாஷைக்கும் இவ்வகைப் பெருமை ஏற்படவில்லையென்பதை வருத்தத்தோடு விளம்புகின்றோம். இலக்கண இலக்கியங்களைக் கசடறக் கற்று நிகரறப் புகழ்பெற்றோர்களும் வ்யவஹார முறைமையையும் எழுதல் முறைமையையும் மாறுபாடுடைத்ததாகவே கொண்டிருக்கின்றனர். மண்வெட்டி, திருமடப்பள்ளி, திருமண் பெட்டி, இவைபோலும் பல்லாயிரம் சொற்களை எழுதும்போது இவ்வண்ணமே முறைவழுவாது எழுதுகின்றனரெனினும், இச்சொற்களை வ்யவஹரிக்குமிடத்து, மம்மட்டி, திருமாப்பிழி, திருமட்டி என்றிவ்வாறு விகாரமாகவே வ்யவஹரிக்கக் காண்கிறோம். சொற்களுக்கு இவ்வாறு ஏற்பட்டுள்ள திரிபு சிதைவுகள் அவற்றுக்குக் கொடிய தண்டனையென்றே பெரியோர் கருதுவர்.

சாச்வதமாக விதிக்கப்பட்டுள்ள இத்தண்டனையையும் இதனால் ஆன்றோர்க்கு உண்டாகும் அளவிறந்த வருத்தத்தையும் இனி அனைத்துக்கும் வல்ல ஆண்டவனும் தவிர்க்கவல்லனல்லனென்பதைத் திண்ணிதாகக்கொண்டு, அவ்விஷயமாகச் சில சிந்திப்பதும் சொல்வதும் எழுதுவதும் பயனற்றதாமெனத் துணிந்தொழிந்து, "எழுதல் முறைமை" என்னும் விஷயத்திற் சுருக்கமாகச் சில கூறுகின்றோம்.

'ஸம்ஸ்க்ருத பாஷைபோலவே தமிழ்ப்பாஷையும் ஸ்வதந்த்ர பாஷைதான்' என்று ஆராய்ச்சியிற் சிறந்த ஆரியர்கள் பலர்

கருதுமாற்றைச் சிரமேற்கொள்வோம். வட சொற்கள் கலவாத தமிழ் நூற்களைப்பற்றி நமக்கு யாதொரு விசாரமுமில்லை. தமிழ் நடையிற் பெரும்பாலும் வட சொற்களையும் கலந்து உபயோகித்துக்கொண்டே பல நூல்களையும் வியாஸங்களையும் எழுதுகின்ற பல பெரியோர்களின் புத்தகங்களைப் பார்த்திருக்கிறோம்; நாடோறும் பார்த்துக்கொண்டுமிருக்கிறோம். அவற்றுள் எழுதல் முறைமையை நாம் கவனிக்கும்போது இவ்வகையான ஒரு நிர்த்தாரணம் செய்யலாயிற்று. அதாவது:—ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையையும் தமிழ்ப் பாஷையையும் ஒரு ஸமமாகக் கரைகண்டு அவற்றின் நரம்புகளை நன்கறிந்த நாவலர்கள் மிகச் சிறுபான்மையரே. இவ்விரண்டு பாஷைகளிலும் தனித்தனியே ஒப்புயர்வற்ற வல்லமை பெற்றவர்களை ஆயிரக்கணக்காகத் தேர்ந்தெடுக்கக்கூடுமாயினும் இரண்டு பாஷைகளிலும் ஒருபடிப்பட்ட ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சியும் அரிய ஞானமும் பெற்ற மஹாநுபாவர்களை நாம் எளிதாகக் கண்டறிவதற்குரிய பாக்கியம் செய்திலோம்.

நம் பூர்வாசாரியர்களுள் திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான், பெரியவாச்சான் பிள்ளை, வேதாந்த தேசிகன் முதலானோர் வ்யாக்யானரூபமாக க்ரந்தங்கள் பல அருளிச் செய்துள்ளவற்றில் வடமொழி தென்மொழி விரவிய மணிப்ரவாள நடை வெகு அழகாக அமைந்துள்ளமையால் அந்த க்ரந்தங்களிற் போதுபோக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கட்கு மணிப்ரவாள நடையில் வ்யாஸமெழுதுவதற்கு இலக்கணப்பயிற்சியின்றியே ஒருவிதமான ஸம்ஸ்காரம் உண்டாகின்றது. தங்களுக்குப் பரிசிதமான வடமொழி தென்மொழிகளை முத்தும் மணியும் தத்திப் பதிப்பதுபோலக் கலந்து வரைந்திட்டாலும் அக்ஷரஸந்நிவேசங்களை நாம் ஆராயுங்கால் சில வார்த்தைகள் சொல்வதற்கு இடமுண்டாகின்றது. தமிழ்ச் சொற்களைத் தமிழ் லிபியாலும் வடசொற்களை க்ரந்தாக்ஷரத்தாலும் எழுதிவிட்டால் ஒருவாறு ஒத்துப்போய் விடுமானாலும், அந்த மணிப்ரவாள நடையிலமைந்த வ்யாஸங்களை அச்சடிக்கும்போது தமிழ்லிபியையும் க்ரந்தலிபியையும் கலசிக் கலசிக் கோக்க முடியாத நிலைமையில் ஸௌகரியத்துக்கிணங்க எல்லாச் சொற்களையும் தமிழ் லிபியிலேயே அச்சிட நேரிடுகின்றது. அப்போது நாம் எழுதவேண்டிய முறைமை எது? என்னும் விஷயமே இப்போது யாமெடுத்துக் கொண்டதாம்.

'𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂' என்ற வட சொல்லைத் தமிழ் லிபியில் எழுதும் போது வ்யாக்யானம், வ்யாக்க்யானம், வ்யாக்யாநம், வ்யாக்க்யாநம், வியாக்யாநம், வியாக்க்யாநம், வியாக்யானம், வியாக்க்யானம், வியாக்கியானம், வியாக்கியாநம் என்றிவ்வாறு பத்துவிதமான வேற்றுமைகள் ஏற்படுகின்றன. இவ்வேற்றுமைகள் எல்லாமுமே பொருத்த முற்றவைகள் தானா? இவற்றுள் ஒன்று அல்லது சில பொருத்த முற்றவைகளா? என்று விசாரம்வரில், இலக்கணங் கொண்டே இவ்விஷயம் அறுதியிடப்படவேணும். எவ்விதமாக எழுதினாலும் நமக்குப் பொருள் தேறிவிடுகின்றதாதலால் எல்லாப்படியுமொக்கும் என்னும் வாதத்தைக் கற்றுணர்ந்த பெரியோர் காமுறமாட்டார்.

இனி இலக்கண மாராய்வோம். நன்னூல் எழுத்ததிகாரப் பதவியலில்

"இடையில் நான்கு மீற்றிலிரண்டும்"

என்பது முதலாக நான்கு சூத்திரங்களால் வடமொழி ஆக்க விகாரவிதிகள் நியமிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றை அடியொற்றிக் கீழ்வருமாறு கூறுவோம்:—

ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையுள் உயிரெழுத்துப் பதினாறு:—

𑌅, 𑌆, 𑌇, 𑌈, 𑌉, 𑌊, 𑌋, 𑍠, 𑌌, 𑍡, 𑌏, 𑌐, 𑌓, 𑌔, 𑌅𑌂, 𑌅𑌃.

இவற்றுள் 𑌋, 𑍠, 𑌌, 𑍡, 𑌅𑌂, 𑌅𑌃, என்னும் ஆறும்—ஸம்ஸ்க்ருதத்திற்குச் சிறப்பெழுத்துக்கள். அ, ஆ, இ, ஈ, உ, ஊ, ஏ, ஐ, ஓ, ஔ, என்னும் மற்றைப் பத்தும் ஆரியத்திற்கும் தமிழிற்கும் பொதுவெழுத்துக்கள். (தமிழிலுள்ள எகர ஒகர உயிர்கள் வடமொழியில் இல்லை.)

இனி, ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையுள் மெய்யெழுத்து முப்பத்தேழு.

𑌕, 𑌖, 𑌗, 𑌘, 𑌙, 𑌚, 𑌛, 𑌜, 𑌝, 𑌞, 𑌟, 𑌠, 𑌡, 𑌢, 𑌣, 𑌤, 𑌥, 𑌦, 𑌧, 𑌨, 𑌪, 𑌫, 𑌬, 𑌭, 𑌮, 𑌯, 𑌰, 𑌲, 𑌵, 𑌶, 𑌷, 𑌸, 𑌹, 𑌳, 𑌕𑍍𑌷, 𑌃𑌕, 𑌃𑌪.

இவற்றுள் 𑌖, 𑌗, 𑌘, 𑌛, 𑌜, 𑌝, 𑌠, 𑌡, 𑌢, 𑌥, 𑌦, 𑌧, 𑌫, 𑌬, 𑌭, 𑌶, 𑌷, 𑌸, 𑌹, 𑌕𑍍𑌷, 𑌃𑌕, 𑌃𑌪, என்னும் இருபத்திரண்டும்

ஆரியத்திற்குச் சிறப்பெழுத்துக்கள். க, ங, ச, ஞ, ட, ண, த, ந, ப, ம, ய, ர, ல, வ, ள, என்னும் மற்றைப் பதினைந்தும் ஆரியத்திற்கும் தமிழிற்கும் பொதுவெழுத்துக்கள். (தமிழிலுள்ள ழகர றகர னகர மெய்கள் வடமொழியில இல்லை.)

ஆரியத்திற்கும் தமிழிற்கும் பொதுவாகவுள்ள எழுத்தாலாகி விகாரமின்றித் தமிழில் வந்துவழங்கும் வடமொழி தற்சமம் எனப்படும்.

(உதாரணம்) அமலம், கமலம், காரணம், குங்குமம்.

ஆரியத்திற்கே உரிய சிறப்பெழுத்தாலும், பொதுவும் சிறப்புமாகிய ஈரெழுத்தாலுமாகித் திரிதல் முதலிய விகாரம் பெற்றுத் தமிழில் வந்து வழங்கும் வடமொழி தற்பவம் எனப்படும்.

(உ-ம்.) ஸுகீ - சுகி, போகீ - போகி, ஶக்தி: - சத்தி. இவை சிறப்பெழுத்தாலாகி விகாரம் பெற்றுத் தமிழில்வந்து வழங்கும் தற்பவமொழி.

ஹரி: - அரி, ஹர: - அரன், ஜய: - சயம், ஜ்ஞாநம் - ஞானம், இவை ஈரெழுத்தாலுமாகி விகாரம்பெற்றுத் தமிழில்வந்து வழங்கும் தற்பவமொழி.

இனி, ஆரிய வெழுத்துத் தமிழில் விகாரப்படும் விதத்தை, (நன்னூலில்தானே)

"அவற்றுள்,
ஏழாமுயிரிய்யும் இருவுமை வருக்கத்து
இடையில் மூன்று மவ்வம் முதலும்
எட்டே யவ்வும் முப்பது சயவும்
மேலொன்று சடவும் இரண்டு சதவும்
மூன்றே யகவும் ஐந்திரு கவ்வும்
ஆவீறையும் ஈயீறிகரமும்"

என்னுஞ் சூத்திரம் விரிவாகக் காட்டுகின்றது. இச் சூத்திரத்தின் பொருளானது உதாரண விளக்கத்தோடு நன்னூலுரையில் நன்கு விவரிக்கப்பட்டுள்ளமையால் அதனை இங்கு விவரிக்க முயலவின்றிலோம்.

(இன்னும் வரும்.)

பெருமாள்கோயில். பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியன்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

அதீந்த்ரிய விஷயத்தில் தர்க்காப்ராமாண்யம்.

படிப்பில் சிறந்தவர்களாயும் புத்தியில் கூர்மையுள்ளவர்
களாயும் இருக்கும் சில பாஸ்சாத்ய வித்வான்கள், ஆத்ம விஷய
மாக பின்வருமாறு ஒரு ஸித்தாந்தத்தைக் கொண்டிருக்கிறா
ளென்று நாம் அறிகிறோம். 'ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணப்படும் வி
யங்களைத் தவிர்த்து வேறொன்று மில்லையென்றும், தேஹ நாச
துடன் ஸர்வ நாசமும் ஸம்பவிக்கின்றது என்றும் சொல்வ
தர்க்கவிருத்தம். ஸமீசீந தர்க்கம் செய்து ந்யாய்யங்களான அ
மானங்களை அநுமானித்தால், அப்ரத்யக்ஷங்களான விஷயங்க
சில இருக்கின்றனவென்பதும், தேஹம் நசித்த பிறகும் அந்த
தேஹத்துடன் பூர்வம் ஸம்பந்தம் பெற்றிருந்த பொருள் ஒன்
அதீந்த்ரியமாக ஜீவித்திருக்கின்றது என்பதும் நன்றாக விள
கும்.'

இந்த ஸித்தாந்தத்திற்கு அநுமானமே ப்ரமாணமென்று அவ
கள் சொல்லுகிறார்கள். பகவதாஜ்ஞையன்று ஒரு ஶாஸ்த்
த்தை ஒத்துக்கொள்வது அவர்களுக்கு அபிமதமாக இருக்கிறத
ஸித்தாந்தம் ஸம்பந்தப்பட்டவரையில் எவ்வித விவாதமும் அவ
களுடன் நமக்கு இல்லாமற்போனாலும், அந்த ஸித்தாந்தத்தை
ஸ்தாபிப்பதற்காக அவர்கள் ப்ரவ்ருத்திக்கும் மார்க்கம் நமக்கு
ஸர்வதா அஸம்மதமாகையால் அதன் ஸாதுத்வத்தைப்பற்றி ஸ்வ
ல்ப சர்ச்சை செய்ய நாம் இப்பொழுது துணிகிறோம்.

ஜகத்தில் சிற்சில அநிஷ்டங்கள் கதாசித் ஸம்பவித்தபோதி
லும், ப்ராயேண குணபாகமே அதில் தலையெடுத்து நிற்கின்றத
என்பது அவர்கள் கொள்கை. அபல்யயம் முதலிய அநிஷ்ட

ங்கள் பஹுளமாகத் தென்பட்டாலும், அவை, சந்த்ரகிரணங்களின் நடுவில் களங்கம்போல, குணபாகங்களின் நடுவில் மறைந்து விடுகின்றனவாம். இந்தக் கொள்கையை ஆதாரமாகக்கொண்டு அவர்கள் பின்வருமாறு ஒரு அநுமானத்தைச் செய்கிறார்கள்.

'ப்ரபஞ்சம் குணபூயிஷ்டமே தவிர தோஷ பூயிஷ்டமன்றாகையால், ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் அநிஷ்டமாயும் மஹத்தான தோஷத்திற்கு ஆஸ்பதமாயுமுள்ள ஸர்வநாசம் என்னும் பரிணாமம் ப்ரபஞ்சத்திற்கு அநநுரூபம்.' ஸர்வநாசம், அதாவது - ப்ரத்யக்ஷமாயுள்ள தேஹாதிகள் நஷ்டங்களான பிறகு நமது இந்த்ரியங்களுக்கு அகோசரமாக ஒன்றும் தங்கி நிற்கவில்லை என்று சொல்வது, ப்ரபஞ்சத்தில் குணமே தலையெடுத்து நிற்கின்றது என்று சொல்வதற்கு விருத்தமன்றோ? கணக்கற்ற ஸாதுக்கள் பால்யத்திலேயே ம்ருதி அடைவதையும், அநேக அஸாதுக்கள் தீர்க்காயுஷ்ய முள்ளவர்களாக இருப்பதையும் நாம் பார்க்கிறோம். ஸாதுக்கள் விஷயத்தில், மரணத்திற்குப் பிறகாவது அவர்களுடைய ஸாதுத்வத்திற்கு அநுரூபமான ஶ்ரேயஸ்ஸின் ப்ராப்தி அவர்களுக்கு ஸம்பவிக்கும்; அஸாதுக்கள் விஷயத்தில் தேஹவியோகாநந்தரமாவது அவர்களுடைய அஸாதுத்வத்திற்கு உசிதமான அஶ்ரேயஸ் அவர்களுக்கு ப்ராப்தமாகும் என்று சொல்லக் கூடாவிட்டால், ஜகத் குணங்களால் நிறைந்துள்ளது என்று ஒத்துக்கொள்ள எப்படி ஸாத்யப்படும்?'

இப்படிச் செய்யப்படும் அநுமானம், 'ப்ரபஞ்சம் குணங்களால் நிறைந்து உள்ளது; தோஷம் க்வசித் தென்பட்டால், அதுவும் குணங்களால் ஆக்ராந்தமாகி விடுகின்றது' என்னும் ஒரு வ்யாப்தி ஜ்ஞானத்தை உபஜீவித்திருக்கின்றது. இந்த வ்யாப்தி எப்படி ஸித்திக்கின்றது? நமக்கு ஏற்படும் ப்ரபஞ்சாநுபவமே இந்த வ்யாப்திஸித்திக்குக் காரணமென்றால், ப்ரபஞ்சத்தில் ஏகதேசமே நமது அநுபவ கோசரமாக இருக்கிறபடியாலும், பெரும் பாகம் நமது அநுபவத்திற்கு அகோசரமாக இருக்கிறபடியாலும், ஏகதேசாநுபவத்தைக்கொண்டு எப்படி வ்யாப்தியை ஸாதிக்கக்கூடும்? என்று ஒரு சோத்யம் ஏற்படும். ஏகதேசாநுபவத்தைக் கொண்டே வ்யாப்தியை ஸாதிக்கிறோமென்றால், அப்படி ஸாதிக்கப்படுவது பூர்ண ப்ரபஞ்சவிஷயமான வ்யாப்தி ஆகாது. தவிரவும், நம்முடைய அநுபவத்திற்கு கோசர

மாயுள்ள ப்ரபஞ்சாம்ஶத்தில் தோஷமே ப்ரசுரமாகக் காண படுகின்றதே தவிர குணப்ராசுர்யம் காணப்படவில்லை. ப்ரப சம் தோஷபூயிஷ்டம் என்பதற்கே அந்த அநுபவம் ஹேதுவா மே தவிர, குண பூயிஷ்டம் என்பதற்கு அது உதவியாகா நமது அநுபவத்திற்கு அகோசரமாயுள்ள ப்ரபஞ்சாம்ஶத்தி ஸ்திதியைக்கொண்டும் இந்த வ்யாப்தியை க்ரஹிக்கிறோமெ ருல், அது உந்மத்த ப்ரலபிதமாகும். ஸர்வதா ஜ்ஞாநாவிஷ மான ப்ரபஞ்சாம்ஶம் ஜ்ஞாநத்திற்கு ஸாதகமாகுமோ? தவிரவும் அநுபவ கோசரமாயுள்ள ப்ரபஞ்சாம்ஶத்தில் தோஷம் ஏரா மாகக் காணப்பட்டால் அநுபவாகோசரமாயுள்ள ப்ரபஞ்சாம்ஶ தின் ஸ்திதியும் ஏன் அதேமாதிரி இருக்கக்கூடாது? அதவ அதில் குணபூயஸ்த்வம் இருக்கிறதென்றும், அப்படி ஏராளமா இருக்கும் குணங்கள் அநுபவகோசரமான ப்ரபஞ்சைகதேஶ தின் தோஷத்தை ஸமீகரணம்செய்து விஞ்சி நிற்கவும் போத மானவை என்றும் சொல்லவும் ஸாத்தியப்படாது; ஏனென் ருல், அப்படி விஞ்சிநிற்கக்கூடிய குண ப்ராசுர்யம் ஸர்வ நாஶ தால் ஏற்படக்கூடிய மஹத்தான தோஷத்தையும் ஆக்ரமித் மீண்டும் தலையெடுத்து நிற்கலாமன்றோ? அப்படி நின்ருல், ஸர் நாஶமும், அதாவது - தேஹம் நஷ்டமான பிறகு ஒன்றும் தங் நிற்கவில்லை என்று சொல்வதும் விருத்தமாகாதே. அப்பொ ழுது ஸர்வநாஶக்கொள்கையை இந்த வாதிகள் ஏன் ஆதரிக் வேண்டும்?

இந்தப்போன்ற இன்னும் கணக்கற்ற விரோதங்களை இம் மாதிரியான அநுமானங்களில் காணலாம். 'ஈஶ்வராஜ்ஞையாகிற ஶாஸ்த்ரம் என்னும் ஒரு ப்ரமாணத்தை நாம், அதீந்த்ரிய விஷ யங்களில் அங்கீகரிக்காவிட்டால், நமது ஸித்தாந்தத்திற்கு நில எதுவுமே ஏற்பட ஹேதுவில்லை. இதை ஆலோசித்தே ஸ்ரீ வ்யா ஸர், ப்ரஹ்மத்தின் ஜகத் காரணத்வம் அநுமாநகம்யமன்றென் றும் ஶாஸ்த்ரத்தாலேயே அது அறியக்கூடியதென்றும் 'ஶாஸ்த்ர யோநித்வாத்' என்னும் ஸூத்ரத்தில் ஸ்தாபித்திருக்கிருர். தர்க் கத்தின் அஸ்திரதையை ஸ்ரீ ஶங்கராசார்யர் பின்வருமாறு அதி மநோ ஜ்ஞமான வாக்யங்களால் விவரித்திருக்கிருர்.

"𑌕𑍈𑌶𑍍𑌚𑌿 𑌦𑌭𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍈 𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌨𑍇𑌨𑍋𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑍇𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌤𑌰𑍍𑌕𑌾

𑌅𑌭𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌤𑌰𑍈𑌰𑌨𑍍𑌯𑍈 𑌰𑌾𑌭𑌾𑌸𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 :

𑌤𑍈𑌰𑌪𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑍇𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑍈 𑌰𑌾𑌭𑌾𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌤𑌿

𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌰𑍍𑌕𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌆𑌶𑍍𑌰𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂

𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌮𑌤𑌿 𑌵𑍈𑌰𑍂𑌪𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍"

[சில வித்வான்களால் ப்ரயத்நத்தால் ஸாதிக்கப்படும் தர்க்கங்கள் அவர்களைவிடச் சிறந்த வித்வான்களால் தூஷிக்கப்படுகின்றன; இவர்களால் உத்ப்ரேக்ஷிக்கப்படும் தர்க்கங்களும் இன்னும் பெரிய வித்வான்களால் நிராகரிக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு தர்க்கங்கள் கேவலம் புத்தி சாதுர்யாதீநங்களானபடியால், அவைகளுக்கு ஒரு பொழுதும் நிலை இல்லை]

ஸ்ரீ தேஶிகனும்,

'𑌕𑍃𑌶𑌾𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌤𑌃 𑌕𑍇𑌷𑌾𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑍃𑌶𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌾𑌧𑌨𑍇' என்கிறபடியே தர்க்க பாண்டித்யத்தாலே நினைத்த தெல்லாம் ஸாதிக்கலாயிருக்கச் செய்தேயிறே நாம் ப்ரமாண ஶரணராய்ப் போருகிறது.' என்று அருளிச்செய்திருக்கிருர். அதீந்த்ரிய விஷயங்களில் ஸூத்ராம் ஶாஸ்த்ரமே நமக்கு கதி.

"𑌆𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌤𑌵𑌾𑌕𑍃𑌤𑌿𑌮𑌤𑍀 𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍀𑌯𑌂
𑌤𑌾𑌂 𑌹𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌮𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯 𑌮𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌷𑍁 ।
𑌆𑌲𑌮𑌬𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌿𑌤𑌯𑌾 𑌵𑌚𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌤𑌰𑍍𑌕𑍈-
𑌰𑍍𑌦𑍋𑌷𑌾𑌤𑍍𑌤𑌦𑍋𑌷𑌾𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌵𑌚𑌾𑌂𑌸𑌿 ॥'

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்.

இயற்பா.

பொய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

முதல் திருவந்தாதி.

(முன் ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி.)

41. குன்றனைய குற்றஞ் செய்யினுங் குணங்கொள்ளும்
இன்று முதலாக வென்னெஞ்சே—என்றும்
புறனுரையே யாயினும் பொன்னாழிக் கையான்
திறனுரையே சிந்தித்திரு.

(இ - ள்.) என்னெஞ்சே - எனக்கு அநுகூலமாக நடக்கின்ற மனமே! (நீ), என்றும் - எப்போதும், புறன் உரையே ஆயினும் - (மனப்பூர்வமாக வல்லாமல்) வெளிப்பேச்சினாலாயினும், பொன்னாழிக் கையான் - அழகிய திருவாழி யாழ்வானைக் கையிலேந்திய பெருமான் (ஸ்ரீராமாவதாரத்திற் சொன்ன) திறன் உரையே - ('மித்திரன் என்று வேஷம்பூண்டு வந்தாலும் அவனையும் ஒருக்காலும் கைவிடேன்' என்று பொருளுள்ள) திறத்தையுடைய உரை யை, சிந்தித்து - எண்ணிக்கொண்டு, இரு - கவலையற்றிரு; (அப்படி இருந் தால்) இன்று முதலாக - இப்பொழுது தொடங்கி, குன்று அனைய குற்றம் - மலையையொத்த பெருங்குற்றத்தை, செய்யினும் - செய்தாலும், குணம் கொள்ளும் - (அவனிடமுள்ள) நல்லகுணமாகவே கொண்டு அங்கீகரிப்பன், எ - று.

எம்பெருமான் தன்னை ஆச்ரயித்தவர்களின் விரோதியைப் போக்கு மவனே யாகிலும், குற்றமே வடிவமாக உள்ள நமக்கு அவனை அணுக முடி யுமோ? என்று ஆழ்வாருடைய நெஞ்சு அஞ்ச, ஆழ்வார் அந்தத் தமது நெஞ்சைநோக்கி, உனக்கு ஆநுகூல்யம் சற்றுமதோன்றிற்றே யாயினும் அவ் வெம்பெருமான் நமது குற்றத்தை நற்றமாகவே கொள்ளுவான், ஆகையால் நீ அஞ்சவேண்டா, என்று தமது நெஞ்சை ஸமாதானப்படுத்துகிறார். 'வேங்கடம் அசுரர்கோன் வீழக்கண்டுகந்தான் குன்று' என்று மேற்பாசு ரத்திற்கூறி, குன்றனைய குற்றஞ்செய்யினும் குணங்கொள்ளும், என்று இங்கு தொடங்கியதனால் அவ்வெம்பெருமான் திருமலையில் நின்றருளுவது

தன்னடியார் குன்றையொத்த குற்றத்தைச் செய்யினும் அதனைப் பொறுத் தருளுகைக்காக வென்பது பெறப்படுமென்பர். இன்று முதலாக எம்பெருமான் குற்றத்தைக் குணமாகக் கொள்பவனென்று உணர்ந்த இன்று தொடங்கி என்றபடி. நாம் அவ்வெம்பெருமான் விஷயத்தில் மனப்பூர்வ மாகவன்றி அஹ்ருதயமாகச் சொல்லும் பேச்சுக்களையும் ஸஹ்ருதயமாக்க வல்ல கையும் திருவாழியுமான அழகையுடையவன் அவ்வெம்பெருமா னென்பது 'பொன்னாழிக்கையான்' என்பதிற் பெறப்படும். பொன்னாழிக் கையானுரை 'மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் நத்யஜேயம் கதஞ்சந (மித்ர மென்ற பாவனையோடு வந்தவனையும் ஒருவாற்றாலும் கைவிடேன்)' என் பது. என்னெஞ்சு - எனக்கு நன்மையைத்தேடும் நெஞ்சு என்றவாறு. திறன் - திறம். போலி. உரை - பேச்சு. திறனுரையை என்று பாடமோதுவாரு ளர். (41)

42. திருமகளும் மண்மகளும் ஆய்மகளும் சேர்ந்தால்
திருமகட்கே தீர்ந்தவா றென்கொல்—திருமகள்மேல்
பாலோதஞ் சிந்தப் படநாகணைக் கிடந்த
மாலோத வண்ணர் மனம்.

(இ - ள்.) பால் ஓதம் - திருப்பாற்கடலின் அலைத்திவலை, சிந்த (திருமு கத்திலே) படும்படி, படம் நாக அணை - படத்தையுடைய திருவநந்தாழ்வா னாகிற படுக்கையின் மேலே, கிடந்த - பள்ளிகொண்டருளாநின்ற, மால் ஓதம் வண்ணர் - பெரிய கடல்போலே (ஸ்ரமஹரமான) வடிவையுடைய ஸர்வேச்வரனது, திருமகள்மேல் - பெரிய பிராட்டியார்மேலே (மிக்க அன் போடு செல்லுகிற), மனம் - மனமானது, திருமகளும் - ஸ்ரீதேவியும், மண் மகளும் - பூமிப்பிராட்டியும், ஆய்மகளும் - நப்பின்னைப் பிராட்டியும் (நீளா தேவியும்), சேர்ந்தால் - அன்போடு அணைந்தால், (அப்பொழுது பூதேவியும் நீளாதேவியும் புஷ்பம், அங்கராகம் முதலியனபோலப் போகத்திற்கு உப கரணமாகநிற்க), திருமகட்கே - பெரிய பிராட்டியார்க்கே, தீர்ந்த ஆறு - அற்றுத்தீர்ந்திருக்கிறபடி, என்கொல் - எங்ஙனே தான் (எ - று.)

'ஸ்வதந்த்ரனான ஸர்வேசுவரன் நமது குற்றங்களைக் குணமாகக்கொள் வானோ என்று ஒரு சங்கை உண்டாக, 'நகச்சிந்நாபராத்யதி (குற்றஞ்செய் யாதவன் ஒருவருமில்லை), என்று சொல்லி ஆச்ரிதரின் குற்றத்தைப் பொ றுப்பிக்கும் பெரிய பிராட்டியார் தொடக்கமான தேவிமார் அருகேநிற்க அவ்வாறு சங்கிக்க இடமில்லை யென்கிறாரென்க. விஷயாந்தரங்களை நுகர வேண்டி இருவர் தொடங்கினால் அங்கு விஷயம் நிரம்பின தல்லாமையாலே

151412
800.008

JL
R65M211,N10VD
N21

துகா இழிந்தவர் ஒருவரோடொருவர் மாறுபாடு கொள்ள வேண்டியதும் எம்பெருமானுடைய விஷயமோ போக்யதாதிசயத்தால் புஷ்கலமாக இருக்கையாலே பெருவெள்ளத்தி லிழிவாரைப்போலே திரண்டு அவகாஹிக்கத் தக்கதாக இருக்கு மென்பதையும், ஸ்ரீதேவிமார் முதலிய மூவரும் எம்பெருமான் விஷயத்தில் மாறுபாடின்றி ஒற்றுமைப்பட்டிருப்பரென்பதையும், எம்பெருமான் பெரிய பிராட்டியோடு கலந்தபோது அல்லாத பிராட்டிமார் புஷ்பாதி உபகரணம்போல நிற்பரென்பதையும், அல்லாத பிராட்டிமாரோடு எம்பெருமான் பரிமாறும்போது, பெரிய பிராட்டியார் தம் இடையிலும் ஸ்தநங்களிலும் கலந்தாற்போலே இருப்பனென்பதும் உணர்ந்துகொள்க. ஆகவே திருமகட்கே சீர்த்தமை தெற்றென விளங்கும். 'திருமுகமேற் பாலோதஞ் சிந்த.' என்று பாடம் ஓதுவாருமுளர். (42)

43. மனமாசு தீரும் அருவினையுஞ் சாரா—புனமேய
தனமாய தாமே கைகூடும்—புனமேய
பூந்துழா யன்டிக்கே போதொடு நீரேந்தித்
தாந்தொழா நிற்பார் தமர்.

(இ - ள்.) புனம்மேய - புனத்திலிருப்பதுபோலச் செழித்துள்ள, பூந்துழாயான் - பூத்த திருத்துழாயாலே அலங்கரிக்கப்பெற்றுள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய, அடிக்கே - திருவடிகளைக்குறித்து, போதொடு - (சூட்டுதற்கு உரிய) - மாலைகளையும், நீர் - (பிராட்டுனிகக்கு உபகரணமான) நல்நீரையும், ஏந்தி - (அன்போடு) தாங்கிக்கொண்டு, தமர்தாம் - ஆஸ்ரிதர்கள், தொழா நிற்பார் - அடிமை செய்யா நிற்பார்கள்; (இப்படி இவர்கள் தமக்கு வகுத்த அடிமை செய்யவே) மனம் - (எம்பெருமானை அநுஸந்தித்த தற்குக் கருவியான) மனத்தைப்பற்றிக் கிடக்கிற, மாசு - (அஜ்ஞானம் ஶப்தாதி விஷயங்களி லாசைமுதலிய) தோஷங்களெல்லாம், தீரும் - தன்னடையே போம்; அருவினையும் - (அவ்வகைத் தோஷங்கட்குக் காரணமாய்த் தன்முயற்சியாற்போக்க) அருமையான துஷ்கர்மங்களும் சாராபுகிட்டமாட்டா; தனம் ஆய - (ஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்ற) செல்வம்போலே யிருக்கிற பரமபக்தி முதலியனவும் தாமே கைகூடும் - தாமேவந்து கைகூடும்; (எ - று.)

பிராட்டியார் நித்யமாய் எம்பெருமானைக்கிட்டி நிற்கையாலே குற்றங்களைக்குறித்து அஞ்சவேண்டா என்றார் கீழ்; ஸ்வரூபாநுரூபமான அடிமை செய்யத் தொடங்கவே விரோதிகளெல்லாம் போய்ப் பரமபக்தி முதலியனவும் தாமே தோன்றுமென்கிறார். இதில் 'தானே கைகூடும்' என்று பாடம் ஓதுவாருமுளர்.

44. தமருகந்த தெவ்வுருவ மவ்வுருவந்தானே
தமருகந்த தெப்பேர் மற்றப்பேர்—தமருகந்
தெவ்வண்ணஞ் சிந்தித் திமையா திருப்பரே
லவ்வண்ண மாழி யானும்.

(இ - ள்.) ஆழியான் - (தன்மனத்தின்படி தொழில் செய்யவல்ல) திருவாழி முதலான சருவிகளையுடைய ஸர்வேச்வரன் (தனது தன்மைகளையெல்லாம் மறையவிட்டு, தமர் - (இன்று இந்த ப்ரபஞ்சத்திலே தன்னைப் பற்றிய) ஆஸ்ரிதர்கள், உகந்தது - உகந்து ஏறியருளப் பண்ணின (ஸ்வர்ணம், ரஜதம், தாம்ரம், சிலைமுதலிய த்ரவ்யங்களில் ஏதேனும் ஒன்றினாலே இயன்றதான), எவ்வுருவம் - எந்தத் திருமேனியுண்டோ, அவ்வுருவம் - அந்தத்திருமேனியை, தானே ஆம் - தன்னுடைய அஸாதாரணத் திருமேனி போலே ஆதரித்துப் பரிக்ரஹிப்பன்; மற்று - அதற்குமேலும், தமர் ஆஸ்ரிதர், உகந்தது - உகந்து சாத்தினது, எப்பேர் - எந்தத்திருநாமமோ, அப்பேர் - அந்தத் திருநாமத்தை, (தான் ஆம்) தனக்கு அஸாதாரணமாக வுள்ள நாராயணாதி திருநாமங்களைப்போலே விரும்பி ஏற்றுக்கொள்வன்; தமர் - ஆஸ்ரிதர், உகந்து - விரும்பி, எவ்வண்ணம் சிந்தித்து - (குணம், செயல், முதலியவற்றில் ஏதேனும் ஒருபிரகாரத்தை அநுஸந்தித்து, இமையாது - இமை கொட்டுதலுஞ் செய்யாமல் [அநவரத பாவனை பண்ணி], இருப்பர் - இருப்பர்களோ, அவ்வண்ணம் ஆம் - அந்த ப்ரகாரத்தையுடையனும் ஆகும்; (எ - று.) - ஸர்வநியாமகனான ஸர்வேச்வரன் இப்படி அர்ச்சாவதாரத்தில் நியாம்யனாய் நிற்கின்ற நிலைமை வியந்தபடி.

ஆஸ்ரிதர் அடிமை செய்கையில் அவர்களுகந்த ரூபநாமாதிகளை உடையவனாகத் தன்னை யமைத்துக்கொண்டு அர்ச்சாவதார ரூபத்தில் ஸர்வேச்வரன் அடிமைகொள்வன் என்றவாறு. இங்கு, அர்ச்சாவதாரத்தின் சீர்மையை ஆழ்வார் வெளியிடுகின்றன ரென்கையே 'யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ்ததைவ பஜாம்யஹம்' [எவர்கள் என்னை எவ்வகையாகப் பற்றுகிறார்களோ, நான் அவர்களை அவ்வகைக் கேற்பவே சார்கின்றேன்], என்ற எம்பெருமானது வசனமும் இங்குகாணத்தக்கது. 'எம்பெருமானார் மாதுகரத்துக்கு எழுந்தருளாநிற்க, சிலபிள்ளைகள் காலாலேகீறி, உம்முடைய எம்பெருமான் திருமேனி யென்றுகாட்ட, பாத்ரத்தை வைத்துத் தண்டனிட்டருளினார்' என்ற ஐதிஹ்யமும், 'கோயிலிலே சில பிள்ளைகள் விளையாடுமவர்கள் திருவீதியிலே யிருந்து பெருமாளும் நாய்ச்சிமாரும் பெரிய திருமண்டபமும் கற்பித்துப் பெருந்திருப்பாவாடையும் அமுதுசெய்வித்து, எம்பெருமானாரே! ப்ரஸாதப்படுமென்று மணலைக் கையிலே முன்னிட

த்தைச் சேர்க்கத் தத்காலத்திலே மாதுகரத்துக்கு எழுந்தருளுமவரு டையவர், அவ்விடத்திலே அது கேட்டருளித் தண்டனிட்டு அவர்களோடேத் தீர்த்த ப்ரஸாதத்தைப் பாத்திரத்திலே ஏற்றார்' என்ற ஐதிஹ்யமும், எங்களாழ்வார் என்பவர் கனவில் நஞ்சீயர் திருவாராதனப் பெருமானாகிய ஆயர்தேவு சென்று நாவற்பழம் வேண்ட, நீ யார்? என்று அவர்கேட்க, அவர் 'ஜீயர்மகனை ஆயர்தேவு' என்ன, எங்களாழ்வாரும் நஞ்ஜீயரைக்கண்டு உம்முடைய பிள்ளை எங்களைக்குடியிருக்க ஒட்டுகிறிலன் என்றாராம்' என்ற ஐதிஹ்யமும் இங்கு அருளிச்செய்துள்ளார். * தமருகந்த தெப்பேர் மற்றப் பேர் 'சல்லவர் சதங்கை யழகியா ரென்று திருநாமஞ் சாத்தினாரில் நாராயணாதி திருநாமங்களைக் காட்டிலும் அத்தை விரும்பும். (44)

45. ஆமே யமரர்க் கறியவது நிற்க
நாமேயறிகிற்போம் நன்னெஞ்சே—பூமேய
மாதவத்தோன் தாள்பணிந்த வாளரக்க னீண்முடியைப்
பாதமத்தா லெண்ணினான் பண்பு.

(இ-ள்.) நன்னெஞ்சே - எனக்கு அநுகூலமான மனமே, பூமேய - திருமாலின் நாபீகமலத்திற் பொருந்தியிருக்கிற, மாதவத்தோன் - மஹா தபஸ்வியான ப்ரும்மாவினுடைய, தாள்பணிந்த - திருவடிகளிலே (வரம் பெறும் பொருட்டுச் சென்று) வணங்கிய, வாள் அரக்கன் - ஒள்போற்கொ

* [இங்கு, ஸ்ரீரங்கநாதனை ஸேவிப்பதற்கென்று பட்டர் தம் சிஷ்யர்களுடன் போய்க் கொண்டிருக்கும் மார்க்கத்தில் திருவீதியில் சில பாலர்கள் ஒரு விக்ரஹத்தை ஸ்ரீரங்கநாதனென்று பெயரிட்டு அதை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வந்து திருத்தி, ஸந்நிதியில் நடக்கும் க்ரமத்தை யநுஸரித்து 'பட்டர் அருளப்பாடு' என்றார்களாம். அங்கு அப்பொழுது எழுந்தருளிக்கொண்டிருந்த பட்டரும் கீழேவிழுந்து தண்டனிட்டு "நாயிந்தே' என்றனுக, அந்தப் பாலர்களும் ஒருகயிற்றை மாலையாகப்போட்டு, ஒருபாத்திரத்தை சடாரியென்று அவர்தலையில் வைத்தார்களாம். பட்டரும் அம் மர்யாதைகளை மிகுந்தவணக்கத்துடன் பெற்றுக்கொண்டு மேலே நடக்க, கூடவந்த சிஷ்யர்கள் 'இதென்ன' என்று வியந்து கேட்க, ஸ்ரீரங்கநாதன் தம்முடைய ஸேவையை முன்னாலேயே நடுவில் இவர்கள் மூலமாக ஸாதித்து என்னுடைய அபிநிவேசாதிசயத்தைத் தீர்த்தருளினான் போலும், என்றருளிச் செய்தாராம்' என்கிற ஐதிஹ்யமும் அநுஸந்திக்கத்தக்கது—கோ. பதி.]

டிய ராவணனெனும் ராக்ஷஸனது, நீள்முடியை - நீண்டதலைகளை, பாதமத்தால் - தன்திருவடிகளாலே, எண்ணின் - எண்ணினவனுடைய, பண்பு - நீர்மைக்குணத்தை, அமரர்க்கு - அமரர்கட்கு, அறிய - தெரிந்துகொள்ளுதற்கு, ஆமே - முடியுமோ (முடியாது); அது நிற்க - அது கிடக்கட்டும்; நாமே - அவ்வெம்பெருமானுடைய திருவருளைப் பெற்றுள்ள நாம்தாம், அறிகிற்போம் - தெரிந்துகொள்ள வல்லமையுடையவ ராவோம்; (எ - று.)

அவ்வெம்பெருமானது நீர்மை அவன் தனது பேரருளாற்காட்டக் கண்ட நம்போல்வார்க்கன்றி அதிசயித ஜ்ஞானவான்களான ப்ரும்மாதி தேவர்களாலும் ஸ்வயத்நத்தாற் காணமுடியாததென்கிறார். ராவணனை பிரமதேவனைப் பணிந்து வரம்வேண்ட, அந்தப் பிரமதேவன் 'இவன் என்னை தேவனைப் பணிந்து வரம்வேண்ட, அந்தப் பிரமதேவன் 'இவன் என்னைத் தண்டனிட்டான், என்று இதுவே காரணமாக இயமாகதுமேல் விளைவு தறியாமல், அவனுக்கு வேண்டிய வரங்களை யெல்லாம் தருவதாக இருக்க, அப்போது திருமால ஒரு சிறுபிள்ளையாய், அந்தப் பிரமனது மடிமீது இருந்து தனது திருவடியால் அந்த ராவணனது பத்துத்தலைகளையும், இவை பத்து என்று எண்ணி, ஒன்றுமறியாத சிறுபிள்ளையாகக் காட்டி அறுபுள்ளவைவேண்டியவை யெல்லாம் தானெனும் குறிப்பைக் காட்டி அவன் வரம்வாட்டாது தடுத்திட்டனன் என்பது சரித்திரம். இங்குவெளி அர்த்தம் வரம்வாட்டாது தடுத்திட்டனன் என்பதுதான் நுணுக்கமான வாயவிட்டார். 'ஆய்ந்தவரு மறையோரன் காணமுகத்தான நகைமுகம் வாய விட்டார். 'ஆய்ந்தவரு மறையோன் காணமுகத்தான் நகைமுகிலை வாயவிட்டார். 'ஆய்ந்தவரு மறையோனானமுகத்தான் முழுப்பொழுது மூலமுமான மறந்த குழவியாய் வாளரக்கனை - ஏய்ந்த, முடிப்பொது மூவேழுமெண்ணினான், ஆய்ந்த வடிப்போது நங்கட்டரண்' என்று பொய்கையாரும், 'மகனொருவற் கல்லாத மாமேனி மாயன் - மகனாம் அவன்மகன்றன் காதல் மகனை...' என்று திருமழிசைப்பிரானும் இச்சரித்திரத்தை அருளிச் செய்திருத்தல் காண்க. இப்பாசுரத்திற்கு ப்ரும்மாதியர் எம்பெருமானது நீர்மையை அறிய அசக்தராயிருக்க, நம்மால் அறியலாம் என்று கருத்துக்கூறினுமாம். (45)

(இன்னும்வரும்.)

வை. மு. கோபால க்ருஷ்ணமாச்சார்யர்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ப்ரவர்த்தன ஸபா.

கார்யதர்சியின் விஜ்ஞாபநங்கள்.

உபந்யாஸங்கள்.

சென்ற ஸஞ்சிகையில் ப்ரசுரம் செய்தபடி வடயபுரம், திருக்கண்டியூர் மன்னார்கோவில் என்கிற இடங்களில் நடந்த உபந்யாஸ விவரம் இங்கு ஸங்க்ரஹிக்கப்படுகிறது.

வடயபுரத்தில் உபந்யாஸம்.

சென்ற வைகாசி மீ 8உ ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையாரின் ப்ரார்த்தனையை அங்கீகரித்து ஸ்ரீ. உப. வே. வித்வான் புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி தஞ்சாவூர் ஜில்லா வடயபுரம் என்னும் க்ராமத்துக்கு எழுந்தருளி அங்கு ஸ்ரீமான் கிருஷ்ணஸ்வாமி நாயுடு அவர்களால் நடத்தி வைக்கப்படும் ஸ்ரீ வரதராஜப் பெருமாளுடைய வைகாசி மஹோத்ஸவத்தில் ஸ்ரீ அபீஷ்ட வரதனை ஸேவித்து அநுபவிக்க வேண்டும் என்கிற ஆசையுடன் எழுந்தருளின அனேகம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடையவும் தனவான்களுடையவும் முன்னிலையில் புருஷார்த்தம் என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி உபந்யாஸம் செய்தருளினர். ஜீவாத்மாவுக்கு பலவிதமான பாபங்களினால் புல் பூண்டு முதலான ஜன்மங்களிலிருந்து புருஷார்த்த ஸாதனமான மநுஷ்ய ஜன்மம் வருகிறதென்றும், இப்படி மானிட ஜன்மம் அடைந்தும் மிருகங்களைப்போல் ஆஹார நித்ராபரர்களாய்ப் போகாமல் முதலில் தேஹம் வேறு ஆத்மா வேறு என்கிற ஜ்ஞானம் உண்டானாலும் தான் ஸ்வதந்த்ரன் (யஜமானன்) மற்றொருவர்க்கும் கீழ்ப்படிய வேண்டியவனல்லன் என்கிற புத்தியைவிட்டு, பகவானுக்குத் தான் எல்லாக்காலத்திலும் சேஷபூதனாகவே இருக்கும் தசையை அறிவது அவச்யம் ஸம்பாதிக்க வேண்டியதென்றும், இந்த தாஸத்வ புத்திக்கு அநுகூலமான புருஷார்த்தம், 'ஒழிவில்காலம்' என்னும் திருவாய்மொழியில் ப்ரபன்ன ஜநகூடஸ்தராய் மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்றவரான குருகூர்ச் சடகோபன் என்னும் நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்திருக்கிறபடியே பகவானுக்கு எல்லாக்காலத்திலும் எல்லா இடத்திலும் எல்லாவிதமான கைங்கர்யங்களையும் தானே ஒருவனாகவே செய்யவேண்டியதென்றும், இப்படித் தெளிந்தவனுக்கு மற்றைய தர்மம் அர்த்தம் (பணம்) காமம் இவைகள் அஸாதாரணியங்களாகையினால் அவைகளை முற்றிலும் விட்டுவிட்டு பகவத்

கைங்கர்யத்தில் இழியக்கடவன் என்றும் பரக்கநிரூபித்தருளினர். இவ் வர்த்தங்களை ப்ரமாணங்களுடன் ஸாதாரணமான ஜனங்களும் அறியும்படி இரண்டு மணி அவகாசம் உபந்யாஸம் செய்தருளினர். ஸபையோர்கள் எல்லாரும் மிகவும் ஆநந்தபரிதர்களானார்கள். ஸபைக்கு எழுந்தருளியிருந்த வித்வான் காடந்தேத்தி கோபாலாசார்யர் ஸ்வாமி உபந்யாஸகர் விஷயமாய் கொஞ்சகாலம் புகழ்ந்து ஸம்பாவித்தருளினர்.

திருக் கண்டியூர் உபந்யாஸம்.

ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய உத்ஸவம் இவ்வூரில் சில வர்ஷங்களாக திருவையாறு ஸம்ஸ்க்ருத காலேஜ் ப்ரின்ஸிபால் ஸ்ரீ. உப. வேதாந்தாசார்ய ஸ்வாமி முதலியவர்களால் ஸ்ரீபகவத் ராமாநுஜ ஸித்தாந்த ஸம்வர்த்தனி ஸபையின் ஆதரவில் வெகுவிமர்சையாக நடைபெற்று வருவதென்பது அனைவரும் அறிந்த விஷயம். இந்த மஹோத்ஸவத்தில் ஸ்ரீ. உப. புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியும் எழுந்தருளி இருந்து உபந்யாஸங்களைச் செய்தருளினர், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தஸபை கார்யஸபா ப்ரதிநிதிகளுள் ஒருவராயும், நம்ஸபையில் விசேஷ அபிமானத்தை உடையவராயுமிருக்கும் கோட்டூர் ஸ்ரீ. உப. எஸ். ராஜகோபாலாசார்ய ஸ்வாமியும், கார்யதரிசிகளில் ஒருவராகிய தஞ்சாவூர் ஹைகோர்டு வக்கீல் ஸ்ரீ. உப. டி. கோதண்டராமய்யங்கார் ஸ்வாமியும், திருக்கண்டியூர் ஸத்ர தர்மகர்த்தா ஹைகோர்டு வக்கீல் ஸ்ரீ. உப. ராஜகோபாலாசார்ய ஸ்வாமியும், திருவையாறு காலேஜ் பிரின்ஸிபால் ஸ்ரீ. உப. வேதாந்தாசார்ய ஸ்வாமியும், திருவையாறு வித்வான் ஈயுண்ணி ஸ்ரீ. உப ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியும், திருவையாறு காலேஜ் வைஸ்பிரின்ஸிபால் ஸ்ரீ. உப. அனந்தாசார்ய ஸ்வாமியும், இன்னும் அனேக ஆஸ்திகர்களும், வித்வத் சிரோமணிகளும் எழுந்தருளி இருந்தார்கள். மாலை 4-மணிக்கு ஸ்ரீ. உப். புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் வைபவம் என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி உபந்யாஸம் செய்தருளினர். ஸபையின் உபாத்யக்ஷரான ஸ்ரீ. உப. கோட்டூர் எஸ். ராஜகோபாலாசார்யஸ்வாமி அக்ராஸநாதிபத்யத்தை வஹிக்க திருவுள்ளம்பற்றியருளினர். ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய வைபவங்கள், இதர யாதிகள் அனேகமாய் ஸகலரும் அறிந்த விஷயங்களாகையால் அவைகளை விட்டுவிட்டு, 'ஸூத்ரார்த்தோ வர்ண்யதே யத்ர பதை: ஸூத்ராநுஸாரிபி:' என்கிற ப்ரமாணத்தின்படியே ஸ்ரீபாஷ்யம் ஒன்றுக்கே பாஷ்யமென்கிற பெயர் தகுதியானதாகையினால் நம் பாஷ்யகாரர் ஒருவருக்கே பாஷ்யகாரர் என்கிற திருநாமம் அர்த்தமுள்ளதென்றும்

(வாஸ்தவமான தென்றும்), மற்றவர்களுக்கு அப்பெயர் அநுகுணமல்ல தென்றும், ப்ரும்ம ஸூத்திரங்களில் பல அதிகரணங்களில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய வ்யாக்யானமே ஸூத்திரங்களை அநுஸரித்து இருக்கிறதென்னுமர்த்தத்தை மற்ற வ்யாக்யானங்களை உதாஹரித்துக்காட்டி பரக்க நிரூபித்தருளினர். ஸ்ரீ கீதையிலும், ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய வ்யாக்யானமே மூல பதங்களின் ஸ்வாரஸ்யத்தை யநுஸரித்திருக்கிற தென்றும், மற்றவைக்கு விரோதங்கள் பல இடங்களில் இருக்கின்றனவென்றும் விஸ்தாரமாய் ஸாதித்தருளினர். ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய ஸ்ரீ ஸூக்திகளின் சொல்லழகு, பொருளழகு முதலியவற்றை எடுத்துக்காட்டி இரண்டுமணி காலம் கேட்பவர் மனதை உருகும்படி உபந்யாஸம் செய்தருளினர். இந்த உபந்யாஸத்தைக் கேட்டு ஆநந்த பரிதர்களான ஸபையோர்கள் மறுதினமும் ஒரு உபந்யாஸம் நடக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்க அதை அங்கீகரித்து மறுநாள ஒரு உபந்யாஸம்செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளினர்.

மறுநாள் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய விடையாத்தி உத்ஸவத்தில் மாலை 4 மணிக்கு பக்தி என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி ஒரு உபந்யாஸம் நடந்தது. பக்தியோகத்தின் அங்காங்கிகளுடைய ஸ்வரூபங்களையும், அவற்றின் ப்ரமாணங்களையும், பரஜ்ஞான பரமபக்திகளின் ஸ்வரூபங்களையும், ஆழ்வார்களுடைய அநுபவபரீவாஹமான சொல்மாலையுடன் ஏழுமணிவரையில் கேட்பவர்கள் அனைவரும் பரவசமாகும்படி நன்கு உபந்யாஸம் செய்தருளினர். இப்படிப் பக்தியோகத்தை ஸகலரும் அநுஷ்டிப்பதற்காக ஸ்ரீ பாஷ்ய க்ரந்தரூபமாக அருளிச்செய்த மஹோபகாரகத்துக்கு நாம் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் விஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞதாநுஸந்தானம்செய்து இம்மாதிரி உத்ஸவத்தை அடிக்கடி செய்வித்து நம் கடமையைச் செலுத்தவேண்டுமென்றும், இதற்காகவே ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தஸபை ஏற்பட்டிருக்கிறதென்றும்சொல்லி, டி ஸபையின் ப்ரயோஜனத்தையும், ஸபா ப்ரவர்த்தகர்களுடைய விசாலமான அபிப்ராயத்தையும், டி ஸபை வ்ருத்தியாவதற்காக வேண்டிய உபகாரங்களை ஒவ்வொருவரும் அவச்யம் செய்வது கடமையென்றும், பலவாறு ஸபையின் ஸித்தாந்த ப்ரவர்த்தனத்தின் ப்ரகாரங்களைச்சொல்லி இதை அநுஸரித்து இராமாநுஜ ஸித்தாந்தஸபையை நடத்திவருமவர்களுக்கும் உதவிசெய்யவேண்டும் என்றும் அருளிச்செய்தார். அப்பொழுது அக்ராஸனம் வஹித்த ஸ்ரீ. உ.வே. கோட்டேர் ராஜகோபாலாசார்யர் ஸ்வாமியால் டி ஸபைக்காக ரூ. 10 ஸம்மானம் செய்யப்பட்டது. பிறகு ஸபையால் ஸ்ரீ. உ.வே. வேதாந்தாசார்யர் ஸ்வாமி உபந்யாஸகருக்கு வந்தனமளிக்க ஸபைகலைந்தது.

கோமடம். ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார்,

உதவி காரியதரிசி.

ஸ்ரீ:.

இன்னும் ஒரு உதவி.

டில்லியில் இருக்கும் ஸ்ரீமான் ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார் என்னும் ஒரு ஆஸ்திகர், நமது ஸித்தாந்த ஸ்தாபகோபயாகியாக பண்டிதோபந்யாஸங்களைச் செய்விக்கும்பொருட்டு ரூ. 200 ஸ்ரீ. வை. ஸி. ஸபைக்கு உதவி புரிந்தாரென்பது தீபிகாபிமானிகளெல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயம். அவருடைய அபிப்ராயப்படி சென்ற இரண்டு மாஸகாலங்களாக தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் உபந்யாஸங்கள் நடந்து வந்தன. இன்னும் ஆவணி புரட்டாசி மாஸங்களிலும், அவை நடைபெறும். இப்பொழுது கொல்ஹாபூர் என்னும் பட்டணத்திலிருந்து ஸ்ரீமாந் மேலப்பாளையம் ஆர் ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார் என்னும் ஒரு ஸ்வாமீ, திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவில் 'பக்தி' என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி உபந்யாஸங்கள் நடக்க வேண்டுமென்று ரூ. 250 கொடுப்பதாக வாக்தாநம் செய்து ரூ. 150 அனுப்பிவிட்டார். இம்மாதிரியான மஹாந்களுடைய உதவி ஸபா ப்ரவர்த்தகர்களுடைய மநஸ்ஸில் தங்கள் மநோரத ஸித்தியைப் பற்றி மிக்க தைர்யத்தை ஜநிப்பிக்கின்றது. நாம் செய்யும் கைங்கர்யம், ஈச்வரனுடைய திருவுள்ளத்திற்கு உகப்பாக இருந்தால் அதற்கு அபேக்ஷிதமான ஸாமக்ரியை அவனே கொடுக்கிறான் என்பது உண்மையே. அதற்கு நிமித்த மாத்ரமாக ஸம்பவிக்கும் பாக்யசாலிகளின் பாக்யமே பாக்யம்.

இந்தத் தொகைகளின் விநியோகத்தைப் பற்றி ஸபா ப்ரவர்த்தகர்கள் பர்யாலோசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதன் நிர்ணயம் அடுத்த ஸஞ்சிகையில் ப்ரசுரம் செய்யப்படும்.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்.

ஸ்ரீ:

கடிதங்கள்

ஸ்ரீவேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபர்களுக்கு ஓர் விஜ்ஞாபனம்:— நடந்த சித்திரை மாதத்து ஸஞ்சிகையில் எழுதப்பட்ட அவதாரங்களின் க்ரமம் என்னும் விஷயத்தை வாசித்து க்ருதார்த்தனானேன். இப்பொழுது இவ்விஷயத்தில் அதிக பரிசயமும் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் ஸ்வல்ப ஜ்ஞானமுமுடைய சில ஆஸ்திகர்கள், ஸ்ரிய:பதியாய் ஸர்வஜ்ஞராய் ஸர்வசக்தியுக்தனான ஸர்வேச்வரன் முதலாவது ஸ்ருஷ்டியான ஜலத்தில் அதி நீசஜந்துவாயும் ஜலத்திலேயே உண்டாகி ஜலத்திலேயே விருத்தியடையும் படியான மத்ஸ்யரூபமாயும்; பிறகு நீரிலும் நிலத்திலும் வஸிக்கும்படியும் கொஞ்சம் பலமுள்ளதும் எளிதில் பிளக்கமுடியாத முதுகோடு கூடிய கூர்மமாயும்; பிறகு அதைக்காட்டிலும் கொஞ்சம் அறிவும் பலமுள்ளதும் நிலத்திலேயே வாஸம் பண்ணக்கூடியதும் அநேக உக்ரதம்ஷ்ட்ராத்தான பிராணிகளிருக்கும் பொழுது வராகரூபமாயும்; பிறகு உக்ரதம்ஷ்ட்ராத்துகளில் ராஜாவான ஸிம்மத்தின் முகமும் ஸ்ருஷ்டிகளில் ச்ரேஷ்டமான மனுஷ்யனுடைய சிரஸ் தவிர மற்ற அவயவம்சேர்ந்த நரஸிம்மமாயும்; பிறகு மனிதர்களுக்குள் பூர்ணவளர்ச்சி யில்லாமல் ஹ்ரஸ்வமான சரீரமுடைய வாமனரூபமாயும்; பிறகு மனிதர்களில் உத்தமகுலத்தில் பரசுராமனாய் ஆவேசாவதாரமாயும்; பிறகு பூர்ணசக்தியுடன் ஸமஸ்த கல்யாணகுண விசிஷ்டனாயும்; பிறகு இனி அநேக பிராணிகளிருக்கும் பொழுது அதுகளைவிட்டு ஸங்கரமாயும் அதிலும் தாவிமுகமாயும்; அவதாரம் பண்ணுகிறதற்கு காரணம் என்ன என்று சங்கை உண்டாய் ப்ரச்நம் பண்ணுகிறார்கள். தேசிகனுடைய தசாவதார ஸ்தோத்ரத்திலும் இச் சங்கையை நிவர்த்திக்க யாதொரு ப்ரமாணமும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இச் சங்கையை யுக்திவாதிகள் நிவர்த்திக்க முயன்றாலும் ச்ரத்தாவசர்களான இவ் ஆஸ்திகர்களுக்கு தெளிய உரைக்க வேண்டியது நம் கடமையாயிருப்பதால் அபிஜ்ஞ சிரோமணிகளான தேவரீர்கள் ஸஞ்சிகை மூலமாய் இச் ஸம்சயத்தை நிவர்த்திக்க பிரார்த்திக்கிறேன்.

ஸ்ரீ வைகுண்டம்.

தாஸன்
அக்கினி ஹோத்தரம்
S. R. தேசிகாசாரி.

‘விஜ்ஞாதாரமரே கேந விஜாநீயாத்’ உபாஸநமில்லாமல் கேவல யஜ்ஞம் தாநம் முதலிய உபாயாந்தரங்களால் அவன் அறியக்கூடியவனல்லன் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் பரமாத்மாவை உபாஸநம் செய்து அதனால் அவனுடைய ப்ரஸாதத்தை அடைவது தான் ஸம்ஸார விமோசநத்திற்கு ஹேது என்று பலிக்கிறது.

ச்வேதாச்வதரோபநிஷத்திலும்,

‘யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் யோ வை வேதாம்ச்ச
ப்ரஹிணோதி தஸ்மை — தம் ஹ தேவமாத்மபுத்தி
ப்ரகாசம் முமுக்ஷுர்வை சரணமஹம் ப்ரபத்யே’

[மோக்ஷத்தை அடையவேண்டுமென்று இச்சிக்கும் நான் பரமாத்மாவையே சரணமாக அடைகிறேன்] என்று சொல்லியிருப்பதிலிருந்து, பரமாத்மாவை சரணமடைந்தால் மோக்ஷம் ஸித்திக்குமென்று ஏற்படுகிறது.

தைத்திரீயத்திலும்,

‘ருதம் தபஸ்ஸத்யம் தபச்ச்ரோதநம் ப்ரஜநநமக்நயோக்நிஹோத்ரம்
யஜ்ஞ.........’

இத்யாதியால் கர்ம ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லிவிட்டு ‘ந்யாஸ இதி ப்ரஹ்ம’ ‘தஸ்மாந் ந்யாஸமேஷாம் தபஸா
மதிரிக்தமாஹு:’,

என்னும் வாக்யங்களால் பரப்ரஹ்மத்தினிடம், சரணவரணம் செய்வது ப்ரஹ்மப்ராப்திக்கு ப்ரதாநோபாயம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்ம்ருதிகளிலும்,

‘ஸர்வே தேவா வாஸுதேவம் யஜந்தே ஸர்வே தேவா
வாஸுதேவம் நமந்தே’.

‘ஸோஹம் ஸந்ந்யஸ்ய ஸர்வாந் ...’

‘ந வாஸுதேவாத் பரமஸ்தி மங்களம் ந வாஸுதேவாத் பர
மஸ்தி பாவநம் — ந வாஸுதேவாத் பரமஸ்தி தைவதம் ந
வாஸுதேவம் ப்ரணிபத்ய ஸீததி’

'ஸம்ஸாராணவ மக்நாநாம் விஷயாக்ராந்த சேதஸாம் ।
விஷ்ணுபோதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி பராயணம் ॥'

'ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே ।
அபயம் ஸர்வ பூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம ॥'

'பக்தாநாம் ஜந்தூநாம் ஜ்ஞாநவாநாம் ப்ரபத்யதே'

'தேஷாமஹம் ஸமுத்தர்தா ம்ருத்யு ஸம்ஸார ஸாகராத் ।
பவாமி ந சிராத் பார்த்த மய்யாவேஶித சேதஸாம் ॥'

'ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ ।
அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா ஶுச: ॥'

இத்யாதிகளான வாக்யங்களால் ஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லப்பட்டுள்ள பரப்ரஹ்ம ப்ரஸாதமே நமக்கு கதி என்பது தெளிவாக உபப்ருஹ்மணம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

இவை எல்லாவற்றையும் பார்த்தால், பரமோதாரனான பகவான் நம்மைக் காப்பாற்ற காத்திருக்கிறான் என்பதும், அவனை நாம் ஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி உபாஸித்தாலாவது அல்லது ஶரணவரணம் செய்தாலாவது, அவன், அந்த உபாயங்களின் திருவுள்ளம்பற்றி நம்மைக் காப்பாற்றுகிறான் என்பதும் நன்றாக விளங்குகின்றன.

'ஸ்ரீய: காந்தோऽநந்த: ப்ரவரகுணகண ஏகநிலய: ஸமஸ்த ஸ்நேஹ: ஸ்வாஶ்ரித ஜனஸ்நேஹஸாகர: ।
ஸஹஸ்ராம் ஸஹஸ்ராம் ப்ரவிஶதி ஸதா ஜீவ ரூபோ ஹ்யேவம் த்வம் ஸ்வயம் ரங்கபதே ஸ்வஸ்ரயம் ஜிதேந்த்ரிய ஜித ॥'

லக்ஷ்மீகாந்தனாகவும் ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபனாகவும் ஸௌலப்யோபயுக்த குணங்களுடன் கூடினவனாகவும் ஆஶ்ரிதர்களை ஸம்ரக்ஷிப்பதில் பத்த தீக்ஷனாகவும் ஸர்வாபராத ஸஹிஷ்ணுவாகவும் இப்படி ஸகல கல்யாண குணாட்யனாய், ஹே ரங்கநாத! நீ ப்ரபஞ்சத்தை ரக்ஷிக்க உத்யுக்தனாக இருக்கும் கால், உன்னை அநாதரித்து,

மஹா கர்வத்துடன் கூடிய அல்பைஶ்வர்ய முடையவர்களிடத்தில் 'ஹே ஸ்வாமிந், என்னைக் காப்பாற்று, என்மீது தயவுசெய், ஶதம் ஜீவ, ஹே ப்ரபோ, உன்னைச் சேர்ந்தவனென்று என்னை ஆதரிக்க வேண்டும்' இத்யாதியான தைந்ய வசநங்களை அநர்த்தகமாய் ப்ரலபிக்க எனது ஜிஹ்வை வெட்கப்படுகின்றது என்பது ஸ்ரீ நிகமாந்தார்யனுடைய அநுபவபரீவாஹம்.

ஆகையால், ஶாஶ்வதமான ஶ்ரேயஸ்ஸை அடைய வேண்டுமென்றால், நாம் நமது நாதனையே ஆஶ்ரயிக்க வேண்டும்.

அந்த ஆஶ்ரயணம் கீழ்க்கூறியிருக்கிறபடி உபாஸநமென்றும் ஶரணவரணமென்றும் இருவகைப்படும். அவைகளுள் உபாஸநமென்பது மிகுந்த ஶ்ரமத்தால் ஸாதிக்கத்தகுந்தது. விஶ்வாமித்ர ப்ரப்ருதிகளான மஹர்ஷிகளே அந்த உபாயாநுஷ்டானத்தில் மஹத்தான ஶ்ரமத்தை அநுபவித்தார்களென்று நாம் படிக்கிறோம்.

உண்மையாகவே, உபநிஷத்தர்த்தங்களை ப்ரதிபாதிக்கும் ஸ்ரீ பகவத்கீதாதிகளைப் பார்த்தால், சிலருக்கு மாத்திரம் யோக்யமாய், சிற்சில அநிஷ்டங்களை மாத்திரம் நிவ்ருத்திப்பதாய், ஶரீரம் இருக்கும் வரையில் அநவரதம் அநுஷ்டிக்கப்பட வேண்டியதாய், விளம்பித்தே பலத்தைக் கொடுப்பதாய், துஷ்கரமாய், உபாஸநமென்னும் மோக்ஷோபாயம் சொல்லப்பட்டிருப்பதாகத் தெரியவருகிறது. கர்மயோகமென்றும் ஜ்ஞாநயோகமென்றும் பக்தியோகமென்றும் பலவித யோகங்கள் அநுஷ்டேயங்களாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஜீவபரமாத்ம யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநம் பிறந்து, பலஸங்காதி ரஹிதங்களான கர்மங்களை ஶாஸ்த்ரீயமாக அநுஷ்டித்து, அந்தஃகரண ஜயத்தைப் பெற்று, ஈஶ்வரனுக்கு ஶரீரமாயுள்ள தனது ஸ்வரூபத்தை நிரந்தர சிந்தனம் செய்து, அதனால் ஆத்மாவலோகநத்தை அடைந்து, ஜீவாத்மாவின் தர்ஶநத்தை உபயுக்தமாய்க் கொண்டு பக்தியோகாதிகாரிகோடியில் ப்ரவேஶித்து, அநந்யநிஷ்டனாய் அநந்யார்ஹனாய் பகவானிடத்திலேயே நிரதிஶய ரூபமான த்யாநத்தைச் செய்து, ஶரீரபாதமவதியாக நாள்தோறும் அநுஷ்டிக்க வளர்ந்து வருவதான ஜ்ஞாநஸந்ததி விஶேஷத்தைப் பெற முயல வேண்டுமென்று விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாந விகாஸத்தின் முக்கிய ஹேதுவான ஸதவ்ருத்திக்கு ப்ரதிபந்தகங்களான

பாபங்கள் கணக்கற்றவையாம். அந்த ப்ரதிபந்தகங்களைக் கடந்து பக்தி யோகத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கும்படியான பாக்யத்தைப்பெற்றவர்களிடத்திலும் ஸித்திகளென்று சில ப்ரதிபந்தகங்கள் பாதிக்குமாம்.

'[illegible] ஜநா [illegible] தே [illegible]தாஃ ।
[illegible] தேவதாஃ ॥
[illegible] காரிணாம் ।
[illegible] தே [illegible]தாஃ ॥
ஸர்வ [illegible] மோக்ஷமார்க ।'

என்கிறபடி ஸித்தியாகிற படுகுழியில் அகப்படாமல் ப்ரதிபுத்தனாக இருந்தாலொழிய ச்யுதி ஏற்படுமென்றும் தெரியவருகிறது. இப்படி ஶாஸ்த்ர ஜந்ய தத்வ ஜ்ஞாந பரம்பரையாலே பரபக்தி பிறந்தால், அதற்குப் பிறகு பகவத் ப்ரஸாதமடியாக பரிபூர்ண ஸாக்ஷாத்காரமுண்டாகி, பெருவிடாய்ப் பட்டவனுக்கு தடாக தர்ஶநம் போல அந்த ஸாக்ஷாத்காரம் ஒரு ப்ரீத்யதிஶயத்தைப் பிறப்பிக்குமாம். இதற்குப் பிறகுதான் ஸர்வேஶ்வரன் த்வரையுடன் அவனை [illegible] பண்ணுவானாம். இதற்கு நடுவில் எவ்வளவோ ஜந்மம் நேரலாம்; கணக்கற்ற ப்ரதிபந்தகங்களும் ஸம்பவிக்கலாம். தவிரவும், இந்தப்பக்தி யோகம் த்ரைவர்ணிகருக்கு மாத்திரம் யோக்யமாம். அந்த்ய வர்ணத்தாருக்கும் ஶாஸ்த்ர ஜந்ய ஜ்ஞாநம் பிறவாதவர்க்கும் ஶக்தியில் குன்றினவர்க்கும் பல விளம்பம் பொறுக்காதவர்களுக்கும் இது யோக்யமில்லையாம். இப்படிப்பட்ட உபாயத்தை மாத்திரம் மோக்ஷோபாயமாகக்காட்டி இருந்தால் ஈஶ்வரனிடம் வைஷம்ய நைர்க்ருண்ய தோஷம் அநிவார்யமாகவே ப்ரஸங்கிக்கும். அவன் அவ்விதம் இல்லையென்பது, சில விடங்களில பக்தியையும் சிலவிடங்களில் ஶரணவரணத்தையும் விதிக்கும் உபநிஷத் முதலியவைகளின் அர்த்தத்தை ஊன்றிப் பார்க்குமவர்களுக்கு விளங்கும். மோக்ஷாதிகாரிகளை, ஸாமாந்யமாக, ஶக்தரென்றும் அஶக்தரென்றும் இருவகையாகப் பிரித்து ஶக்தருக்குக் கீழ்க்கூறப்பட்டுள்ள ஶாஸ்த்ர ஜந்ய தத்வ ஜ்ஞாந பரம்பரை மார்க்கமென்றும், அஶக்தருக்கு ஈஶ்வரனை ஶரணம் புகுவதே மார்க்கமென்றும் ஶாஸ்த்ரம் ஸங்கல்பித்திருக்கின்றது என்று நாம் அறிய வேண்டும்.

'முமுக்ஷுர்வை ஶரணமஹம் ப்ரபத்யே' 'தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹுஃ' 'ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ' '[illegible] யே [illegible] ஸம்ஶ்ரயாஃ - தேஷாமேவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத்விஷ்ணோஃ பரமம் பதம்' இத்யாதியான வாக்யங்கள் இந்த விகல்பத்திற்கு ப்ரமாணங்கள்.

'[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] விஶேஷாச ॥'

'ஸம்ஸாரிகளுக்குள் சிலருக்கு மோக்ஷத்தில் இச்சையும் சிலருக்கு அநிச்சையும் ஜநிப்பதற்கு நிதாநபூதமான அத்ருஷ்டம் எப்படி நிரூபிப்பதற்கு அஶக்யமோ, 'க்ஷ்வா காவ்யாவ ஜாயதே' என்கிறபடி அதற்கு ஹேது நியமம் காலநியமம் ஒன்றுமில்லாமல் இருப்பது போல, பக்தி ப்ரபத்திகளுடைய அதிகார நியமமும் அதற்கு அநுகுணமான ஸ்வபாவ நிஷ்டத்தாலேயே ஏற்படுகின்றது; ஶக்தருக்கு பக்தியும் அஶக்தருக்கு ப்ரபத்தியுமென்று வ்யவஸ்தித விகல்பத்தை ஶ்ருத்யர்த்தம் அறிந்தவர்கள் ஸ்தாபிக்கிறார்கள்' என்று ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேஶிகன் அநுக்ரஹித்திருக்கிறார்.

தவிரவும், பாஞ்சராத்ரமென்னும் ஒரு ஶாஸ்த்ர விஶேஷத்தை பகவத் ப்ரோக்தமாக நாம் அங்கீகரித்திருக்கிறோம்.

'பாஞ்சராத்ரஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்ய வக்தா நாராயணஃ ஸ்வயம்'

ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும், பாஞ்சராத்ரம் என்னும் க்ரந்தம் உபாதேயம் என்பது ஸ்ரீவேதவ்யாஸருடைய அபிப்ராயமென்று ஸூத்ர பாஷ்யத்தில் உபபாதித்திருக்கிறார். அதில் ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி ப்ரோக்தங்களான தர்மங்களுக்கு விருத்தமான அம்ஶமொன்றுமில்லை. ஸ்ரீபாரதாதிகளில் பாகவத ஶாஸ்த்ர ப்ராமாண்யத்தையும்,

மென்று இது மிக ஶ்லாக்கியமாகப் புகழ்ந்து பேசப்பட்டிருக்கின்றது என்னும் காரணத்தையும் முக்கியமாக அவலம்பித்து நமது ஆசார்யாதிகளும் அதை ப்ரமாண க்ரந்தமாகவே ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தப் பாஞ்சராத்ரத்தில் பல ஸம்ஹிதைகளுண்டு. அவை எல்லாவற்றிலும் ஶ்ருதி ப்ரோக்தமான இந்த ப்ரபத்தி வித்யைப் பரக்கப் பேசப்பட்டிருக்கின்றது. அவ்விடத்திலும் இந்த விகல்பத்தைக் காணலாம்.

'ஸக்ரு,வாஶயோ வாஸவி ஞுவதஸ்ர வா ஃஹா8தெ'

இத்யாதியான வாக்யங்களும் இதற்கு ஆதாரம். இந்த விகல்பம் எப்படிப்பட்டதென்பதும், ப்ரபத்திக்கு அதிகாரம் எப்படிப்பட்டது என்பதும் மேலே விவரிக்கப்படும்.

இந்த ப்ரபத்தி ஸம்பந்தங்களான மற்றை அம்ஶங்களை விசாரிக்கும் முன், அதன் ஸ்வரூபம் என்ன என்பதைச் சற்று பராமர்ஶிப்போம். ஆத்மரக்ஷா பர ஸமர்ப்பணத்தை இதற்கு ஸ்வரூபமாகச் சொல்வார்கள். அதாவது - மஹா விஶ்வாஸத்துடன் நமது ரக்ஷணமாகிற பரத்தை ஶ்ரீபகவானிடம் நிவேஶித்து நாம் அதுவிஷயத்தில் நிர்பரராக இருப்பதுதான். அபிமத பலத்தை ஸாதித்துக்கொள்வதற்காக ப்ரஸக்தமாயிருக்கும் வ்யாபாரம் பரம் என்னும் ஶப்தத்தற்கு அர்த்தம். முமுக்ஷு விஷயத்தில், அந்த வ்யாபாரமானது கீழே குறித்திருக்கிறபடி ஸாங்கமான பக்தி யோகத்தை அநுஷ்டிப்பது ஆகும். இதை யதாக்ரமமாக அநுஷ்டிக்க அநர்ஹனாகவும், மோக்ஷத்தில மாத்திரம் தீவ்ரமான அபிநிவேஶமுள்ளவனாகவும் ஒருவன் இருந்தால், அவன் பக்தி என்னும் அந்த வ்யாபார ஸ்தாநத்தில் பகவானையே இருக்கும்படி ப்ரார்த்தித்து, அந்த வ்யாபாரத்தால் ஸாத்யமான பலமாகிற ஆத்ம ரக்ஷையை பகவானே ஸாதித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று, தன்னைவிட்டு அந்த பரத்தை விலக்கி அவன் மீது அந்த பரத்தை நிக்ஷேபிப்பது தான் ஆத்மரக்ஷா பர ஸமர்ப்பணம் என்று சொல்லப்படும்.

"'ஸோகெக்ஷாவாயஸக்ஷ்ராஷாவஶக்ஷுகுவாசு தக்ஷூவாய ஸூஶெந ஸூயமெவ ஸூஷிக்ஷா கஷாயூ0 வாயய 88 ஶிரவஷி ஸோகெக்ஷாவாயஸக்ஷ்ராஷிஹாஸவ ந நியெஹி, 8ஒக்ஷாஸாஸூஷிவெவ, கஷ0ஶெ 88 யதாஹஶ0 நாஷி' உதூ வாயாஜ

ஸாநெ ஷமவதா நிவெஶநமெவ ஞுதூரக்ஷாஹாஸ ஷவவ்யூணம்"

இந்த உபாயத்தை அநுஷ்டிக்கிறவன், மோக்ஷபலத்தை உத்தேஶித்தும் இதரபலங்களை உத்தேஶித்தும் ப்ரவ்ருத்திக்கலாம். அவன் கோரும் பலம் மோக்ஷமாக இருந்தால், அவன் இந்த பர ஸமர்ப்பணத்தைச் செய்வதுடன் இன்னும் சில ஸமர்ப்பணங்களையும் செய்யவேண்டும். அவை ஆத்ம ஸ்வரூப ஸமர்ப்பணம், ரக்ஷாபல ஸமர்ப்பணம் ஆகிய இந்த இரண்டும் தான். நாம் ஸ்வதந்த்ரன் என்னும் ப்ரமத்தை த்யஜித்து, நமது ஸ்வாமி ஸாக்ஷாத் பகவான், நாம் அவனுடைய தாஸர்கள் என்னும் நமக்கும் அவனுக்குமுள்ள ஸ்வாமி தாஸ ஸம்பந்தத்தை அநுஸந்தித்து, நம்மை விட்டு ஸ்வாமித்வத்தை விலக்கி அவனிடம் அந்த ஸ்வாமித்வத்தை நிவேஶிப்பது தான் ஸ்வரூப ஸமர்ப்பணம் ஆகும். இதேமாதிரி, இந்த ரக்ஷணத்தின் பலத்திற்கும் ஸ்வாமி நாமல்ல, அதற்கும் ஸ்வாமி பகவானே என்று நம்மை விட்டு அந்த பல ஸ்வாமித்வத்தையும் விலக்கி பகவான் மீது அந்த ஸ்வாமித்வத்தை நிவேஶிப்பது தான் பல ஸமர்ப்பணமாகும். இந்த இரண்டு ஸமர்ப்பணங்களைத் தான் வேதாந்திகள் ஸாத்விகத்யாகமென்று சொல்வார்கள். இந்த ஸாத்விகத்யாகத்தை முமுக்ஷுவுக்கு அத்யந்தம் அபேக்ஷிதமாக ஶ்ரீ பகவத்கீதையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதை எல்லாரும் பார்த்திருக்கலாம். இந்த ஸாத்விகத்யாகத்தைச் செய்யாமல், 'ஒரு பலத்தை உத்தேஶித்து நாமே செய்கிறோம்' என்னும் அஹங்காரத்துடனும் 'அந்த பலபோக்தாவும் நாமே' என்னும் மமகாரத்துடனும் ஒரு வ்யாபாரத்தைச் செய்தால் அது மோக்ஷோபயோகி ஆகாததலால், இவை இரண்டும் மோக்ஷார்த்த ப்ரபத்தியில் அவஶ்யம் அபேக்ஷிதங்கள் ஆகின்றன. ஆஹத்ய, ஸ்வரூப ஸமர்ப்பணத்துடனும் பல ஸமர்ப்பணத்துடனும் விஶிஷ்டமாக இருக்கும் ரக்ஷா பர ஸமர்ப்பணம் ப்ரபத்தி என்று சொன்னது ஆயிற்று.

'ஸூநிஷாரக்ஷவயஷ்கெ ரக்ஷஙெகக்ஷாயூஹாவநூ ।
தூக்ஷாரக்ஷாஹஒஸூஸா8ூ0 ரக்ஷூஷூதஸவேணூ ॥'

என்றும்,

'ஸஹ0 8ஒக்ஷணஹொ 8ஒக்ஷணஹ0 தயா ।
ந 88 ஸ்ரீவதெரெவெதூதாநம் நிக்ஷிவெதூயஃ ॥

என்றும் ஸ்ரீ நிகமாந்தார்யன் இதை விளக்கி இருக்கிறார்.

பர ஸமர்ப்பணம் உபபந்நமானாலும், ஸ்வரூப ப[illegible] ஸமர்ப்பணங்கள் உபபந்நங்களாகுமோ? ஒரு கார்யத்தைச் செய்[illegible]யம் பொழுது, அந்தக் கார்யத்தைச் செய்யுமவன், 'நாம் அதை[illegible] செய்யவில்லை, அதன் பலமும் நமக்கு அன்று' என்று அநுஸ[illegible]தானம் செய்வது அநார்ஜவமாகாதோ? என்னும் ஒரு ஸ[illegible]ஜிக்கலாம். நமக்கு கர்த்ருத்வமே இல்லை யென்று ஆத்யந்தி[illegible]மாக கர்த்ருத்வத்தை விடுவதை ஸாஸ்த்ரீயமென்று நாம் ஒத்து[illegible] கொள்ளவில்லை. ஆனால், 'பரமாத்மாவின் தாஸர்களாக இரு[illegible]க்கும் நமக்கு ஸ்வாயத்த கர்த்ருத்வமில்லை; பராயத்த கர்த்ரு[illegible]வமே உளது' என்று மாத்ரம் நமது ஸாஸ்த்ரம் நமக்குச் சொல்லு[illegible]கின்றது. இதை நன்றாக உணர்வதைத்தான் ஸ்வரூப ஸமர்[illegible]பண மென்று சொல்லுகிறபடியால், அதில் அநார்ஜவம் எப்படி ஸம்பவிக்கும்? "ஸர்வ ஸேஷியான நீ, உன் வஸமான என்[illegible] நீ கொடுத்திருக்கும் புத்தியைக்கொண்டு, உன் ப்ரயோஜநத்தி[illegible]க்காகவே, உன்னிடத்தில், உன்னுடைய யத்நத்தினாலேயே, 'என[illegible]க்கு எப்படி நிர்பரத்வம் ஏற்படுமோ, அப்படி நீ ஸ்வபரத்தை ஏற்றுக் கொள்ளுகிறாய்" என்று அநுஸந்தித்து அவனிடத்தி[illegible] நாம் ப்ரார்த்தநா புரஸ்ஸரமாக விஜ்ஞாபநம் செய்துகொள்[illegible]வதைத் தான் மோக்ஷார்த்த ப்ரபத்தி என்று பெரியோர்கள் சொல்லி இருக்கிறார்கள்.

'ஸ்வாத்மா ஸ்வஸேஷம் ஸ்வவஸம் ஸ்வபரத்வேந நிர்பரம் ।
ஸ்வதத்தஸ்வதியா ஸ்வார்த்தம் ஸ்வஸ்மிந் ந்யஸ்யதி மாம் ஸ்வயம் ॥'

என்னும் ஸ்லோகத்தால் இந்த அர்த்தம் நன்றாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. 'ஸ்வாத்மா' 'ஸ்வஸேஷம்' என்னும் பதங்களால் ஸ்வரூப ஸமர்ப்பணமும், 'ஸ்வபரத்வேந நிர்பரம்' என்பதால் ரக்ஷா பரஸமர்ப்பணமும், 'ஸ்வார்த்தம்' என்பதால் பல ஸமர்ப்பணமும், ஆக மூன்று ஸமர்ப்பணங்களும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. 'ஸ்வார்த்தம்' என்பதால் பல ஸங்க த்யாகமும், 'ஸ்வஸ்மிந் ந்யஸ்யதி' என்பதால் கர்த்ருத்வ த்யாகமும், 'நிர்பரம்' என்பதால் ரக்ஷாபராம்ஸத்தில் தனக்கு அந்வயமில்லை என்பது[illegible] ஆக மூன்றுவித த்யாகங்களும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை

பத்ராதிபர்கள்:—திவான் பகதூர் ரூ. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.
என். ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 11.] துன்மதி ௵ ஆடி ௴ [ஸஞ்சிகை 10.

"த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் தநாநே ।
வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥" [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

'ந கர்மபிர் பவ ஸாகர ஸாலிநாம் பரிசமாய விசக்ஷணா: ।
ஸ்வாவஸ்யா வாங்மய விசக்ஷணா ஸ்ம்ருதிஷு நிர்ணயம் ॥'

'அர்த்த காமாதிகளை யடையும் பொருட்டுச் செய்யும் கர்மங்கள் விஸ்ரமத்துக்குக் காரணமாகுமவை; அவைகளினால் யாதொரு ஸ்திரமான பலமும் கிடைக்காது. அப்படியே அர்த்த காமாதிகளை ஸாதிக்கும் வழியைக்காட்டுகிற அர்த்த ஸாஸ்திரம் முதலிய வித்யைகளும் முடிவில் கார்யகரமானவை யல்ல. அவையும் இந்த்ர ஜால வித்யையைப்போல் விசித்ரமானவும், ப்ராந்தி ரூபமானவும், பலஸாதநங்களுமான கார்யங்களைச் செய்யும் கைப்பழக்கத்தையும் ஸாமர்த்யத்தையும் மட்டும் அறிவிக்கக்கூடியவை. ஆதலால் அநாதியான ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து விடுவித்து ஸாஸ்வதமான ப்ரீதியைக் கொடுக்கும் புருஷார்த்தத்தை ஸாதிக்கவல்ல கர்மமே கர்மமெனப்படும்;

அம்மோக்ஷத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கும் கலைதான் வித்யை யெனப்படும் என்று ஸ்ரீ ப்ரஹ்லாதாழ்வான் தம்முடைய அர்த்தசாஸ்த்ர வல்லமையைப் பரீக்ஷித்த பிதாவான ஹிரண்ய கசிபுவுக்கு உபதேசித்தார். இக்காலத்திலும் லௌகிக ரஸாயந சாஸ்த்ரங்களில் செய்யப்பட்ட பரிஶ்ரமங்களெல்லாம் ஸமீபகாலத்தில் நடந்த ஐரோப்பிய மஹாயுத்தத்தில் ஶத்ருஜயம் என்னும் வ்யாஜத்தால் ஸர்வஜந நாசத்துக்கே உபயோகப்பட்டதைக்கண்டு உலகமெங்கும் திடுக்கிட்டதை நமது ஆப்தர்கள் அறிவார்கள். அந்த யுத்தத்தில் விஷக்காற்று, அக்நி த்ராவகங்களோடு கூடின ஜலம் முதலியவைகளை ப்ரயோகித்ததும், ஆகாச விமானங்களிலிருந்து யந்த்ரங்களினால் வெடிகுண்டுகளைச் சரமாரியாகப் பொழிந்ததும், ஸமுத்ரத்தில் கப்பலுடன் முழுகிக்கொண்டே இருந்து பீரங்கிகளினால் தாக்கினதும், ஸமுத்ரங்களில் இடந் தெரியாதபடி வெடிகுண்டுகளைப் பரப்பி இருந்ததும், இவை முதலான க்ரூர க்ருத்யங்களெல்லாம் அந்த ரஸாயந சாஸ்த்ரங்களின் பரிஶ்ரம பலனென்பது யாவருக்கும் தெரியும். இவைகளையெல்லாம் உபயோகப்படுத்தின ஜெர்மானியர் தர்மயுத்தம் செய்யவில்லை யென்றே பலர் கூறினார்கள். இவ்வித ஸூக்ஷ்மமான சாஸ்த்ர ஆராய்ச்சியைச் செய்பவர்கள் தாங்கள் கண்டுபிடிக்கும் ரஹஸ்யங்களை உலக முழுவதும் அறியும்படி ப்ரசுரம் செய்யும்படி ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்றும், அங்ஙனன்றியே மேற்படி நிபுணர்கள் அவைகளைத் தாங்கள் பிறந்து வளர்ந்த தேசத்தின் ப்ரத்யேக த்ரவ்யத்தைப்போல் தனியே வைத்துக்கொண்டு வந்துவிடுவார்களாகில் அது லோகத்துக்கு மிகவும் கேட்டை விளைவிக்குமென்று ஆக்ஷேபித்துப் பத்ரிகைகளில் வ்யாஸங்கள் காணப்படுகின்றன. ஐரோப்பிய நாகரிக முறைகளெல்லாம் அர்த்தார்ஜநத்தையும் அதைக்கொண்டு விஷய ஸுகாந்வேஷணத்தையும் பொதுவில் ஸ்வார்த்தபரதையையே (சுயநயத்தையே) ப்ராப்ய விஷயமாகக் காட்டிக்கொடுக்கின்றனவென்றும், ஆனதுபற்றி ஜநங்களின் ப்ரவ்ருத்திகளெல்லாம் ஐஹிக புருஷார்த்த ஸாதநங்களான துறைகளில் விழுவதல்லால் அதீந்த்ரியமான ஆத்மவிஷய ப்ரஶ்நங்களில் செல்வதில்லையென்றும், புத்திமான்கள் புலர் வற்புறுத்தி வருகிறார்கள். இவ்வித மனோபாவங்களும் ப்ரவ்ருத்திகளும் காலதேச ஸ்வபாவங்களுக்கு

இயற்கையிலே அமைகின்றன வென்பதும் ஸாமாந்யமாய் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. சில வருஷங்களுக்கு முன் நம் தேசத்தில் நிர்வாக உத்யோக[illegible]ளுக்குப் புதிதாய் இங்கிலாந்தில் நியமிக்கப்பட்ட ஸிவிலியன்களுக்கு இந்தியாவின் பெருமையைப்பற்றிச் செய்த உபந்யாஸங்களில், மாக்ஸ்முல்லர் (Max Muller) என்னும் ஸம்ஸ்க்ருத வித்வான் ஐரோப்பிய நாகரிகத்தையும் நம் தேசத்து நாகரிகத்தையும் சீர்தூக்கி இவ்விதமாக உரைத்தார்:— நாம்வஸிக்கும் அதிசீதளமான இவ்விடக்கு ப்ரதேசங்களில் உயிர்வாழ்க்கை அத்யந்தம் கஷ்டஸாத்யமானது தான். வ்ருத்தாப்பிய வயஸ்ஸில நேரிடக்கூடிய ஸங்கடங்களினின்றும் தப்புவதற்காகவும் க்லிஷ்ட கல்பிதமான நமது ஸமூஹ வாழ்விற் சிறையாதிருக்கவும் த்ரவ்யம் சேர்ப்பது நமக்கு ஒருவாறு இன்றியமையாத காரியமாக இருக்கிறது. ஆனதுபற்றியே நம் வாக்கு [illegible] மத்துக்கும் பரலோக விஷய த்யானத்துக்கும் அவகாசங்கள் அதி[illegible]ன்வாய் பல நாட்களுக்கு ஒருதரம் ஓரோர் இடைகளில் கிடைக்கின்றன. ஐரோப்பிய தேசங்களில் குளிர்மிகுந்த பனிக்காலம் அதிக தீர்க்கமாயுள்ளது; அநேக இடங்களில் பூமியைச் சாகுபடி செய்வது நிரம்ப ப்ரயாஸமாயிருக்கின்றது. பரஸ்பரம் ஸ்வயரக்ஷணத்தில் ஸ்பர்த்தையுள்ள சிறு ஜநஸமூஹங்களும் [illegible] உள. இத்தகைய காரணங்களினால் தற்காப்பில் அபிநிவேசமும் ஸ்வார்த்த பரதையும் ஸ்வபாவமாகவே உண்டாகின்றன. இவைகளுக்கு அநுகுணமாகவே ஐரோப்பியருடைய சிறிய குணங்களும் புன்மைகளும ஸ்வரூபம பெறுகின்றன. இவைகளின் [illegible] தமாகப் பிறவியினாலும் கல்வியினாலும் ஆவஶ்யகந்தயாநும் நமது ஸ்வபாவ யோக்யதையும் ஸம்ஸ்காரம் பெறுகின்றது. நமது வாழ்வெல்லாம் யுத்தகளத்தில் வாழ்வைப்போல் கழியவேண்டியிருக்கிறது. எப்போதும் விழித்த கண்ணும் தூக்கின கையுமாயிருக்கும் க்ஷத்ரியத்வ விசிஷ்டமான வாழ்வையே பரம புருஷார்த்தமாகக் கருதுகிறோம். இனித்தாளா தென்னும் வரையில் ஶரீரத்தால் உழைக்கிறோம். ஸவாரியிலிருக்கும் குதிரையைப் போல் மரணபர்யந்தம் உழைத்துக்கொண்டிருப்பதை மிக்க கௌரவமாக எண்ணுகிறோம். ஒரு வம்ச பரம்பரையையோ வர்த்தகத் தொழிலையோ அல்லது ஓர் கிராமத்தையோ ஜனபதத்தையோ [illegible] ஸ்தாபித்து விடுவோனால் அதன் பெருமையை

நினைத்து அந்தரங்கத்தில் ஸந்தோஷப்படுவது நம் முன்னோர்
கும் நமக்கும் ஸ்வபாவ வித்த குணம். கண்ணைக் கவரும்படி
யான பெரிய பட்டணங்கள், ராஜபாட்[illegible], நதிப்பாலங்கள்
கப்பல்கள், இருப்புப்பாதைகள், தந்தி, மின்சாரவிளக்கு, சித்தி
ரங்கள், சிலாப்ரதிமைகள், ஸங்கீதம், நாடகசாலை, முதலியவை
களெல்லாம் நமது நாகரிகத்தில் ஆச்சர்யமான ஸாதநங்களென்
வியக்கிறோம். நமது வாழ்வை துக்கஸம்பந்த மில்லாத ஆநந்த
ரூபமாக்கி விட்டதாக நினைக்கிறோம்; அதனால் நம்மில் சிலர் இவ்
வுயிர்வாழ்க்கை முடிவுதா வென்றும் கலங்குகிறோம்! ப்ராஹ்மண
ரும் பௌத்தருமோ வென்றால உலகவாழ்க்கை யென்பது ஒரு
திருந்து மற்றொரு ஊருக்குச் செல்லும் யாத்ரையைப் போன்
தேயன்றி ஶாஶ்வதமான விஶ்ரம ஸ்தாநமன்று என்பதை ஓயின்
உபதேசிக்கிறார்கள். ....புமஸ்த்வம், ஶ்ரமத்தை ஸஹி
தல், பொது நன்மையையே தன் நன்மையாகக் கருதுதல், முதலிய
ஐரோப்பியரிடம் காணப்படும் சில விசேஷ நற்குணங்கள் நா
உலகத்தில் ஸாதிக்கவேண்டிய புருஷார்த்த கோடியில் சேர்
வைதான். ஆயினும் இச்சரீர யாத்ரையில் நம் ஸ்வபாவத்தி
நாம் வ்ருத்திசெய்ய வேண்டிய அம்ஶம் வேறு ஒன்றுண்டு. அதை
அடியோடு மறந்துவிடக்கூடாது. கீழ்நாடுகளில அதிலும் இந்தியா
வில் நமது த்ருஷ்டியைச் செலுத்துவோமானால் இவ்வம்ஶத்தை
காணலாம். அப்ப்ரதேஶங்களில் உயிர்வாழ்வு அவ்வளவு கஷ்ட
ஸாத்யமானதல்ல. இக்காலத்தில் எப்படியாகிலும் முற்காலத்தில்
ஸுலபமாயிருந்த தென்பது திண்ணம். ஶீதோஷ்ண ஸ்திதிகள்
ஸௌகர்யமானவை. நிலவளப்பம் அதிகம். தான்யாதிகளிலேயே
புஷ்டியானவும் ஆரோக்யமானவும் ஆஹாரங்கள் ஏற்பட்டிருக்
கின்றன. அவைகளும் ஶரீரத்துக்கு மிதமான அளவில் போது
மானவை. ஓர் சிறு குடிசையோ அரண்யத்தில் குகையோ ஸுக
மான வாஸத்துக்கு அமையும். லண்டன் பாரிஸ் முதலிய ப்ரும்
மாண்டமான நகரவாஸங்களும் தத்ப்ரயுக்தமான விபரீத நாக
ரிக வாழ்வுகளும் அங்கு அவஶ்யமா யிருந்ததில்லை. க்ராமவாஸ
ஜனங்களோ ஸகலஸாதந க்ஷேத்துக்களாக இருந்தன. இத்தகை
ஸந்நிவேசத்தில் ஒருவனுக்கு நிவ்ருத்தி புத்தியும் தியாகமும்
வைராக்யமும், வ்ருத்தி யடைந்ததென்றால் அது நியதி விசேஷ
மென்னக் குறையுண்டோ? அங்கு ஶரீர வ்யாயாம ப்ரயுக்தமான

வும் க்ஷத்ரியத்வ ரூபமானவும் ப்ரயத்நங்கள் குறைவாயிருந்த
தென்றால் அதுவும் உபபந்நம்தான். ஆகையால் வளம் பொருந்
திய ஸிந்து கங்கை ப்ரதேஶங்களில் குடியேறிய ஆர்யர்கள் நாம்
ஞாயிற்றுக்கிழமை முதலிய புண்யதினங்களைப் பாவிப்பதுபோல்
என்றாவது முடியவேண்டிய தென்றாலும் உள்ளவரையில் இந்த
ஜீவதசை முழுவதையும் ஸுக ஹேதுவான விராமகாலமாய்
நினைத்துத் ததநுகுணமாகக் காலத்தைக் கழிப்பது ஆச்சர்யமல்
லவே! அவர்கள் பணக்குவியல்களை நாடுவானேன்? தனக்குத்
தாக இரவும் பகலும் உழைப்பானேன்? ஶரீரதாரணத்துக்கு
அவஶ்யமானவற்றைச் சேகரித்துவிட்டால் மிகுந்தகாலத்தில் ஆத்
மாவைக் குறித்து உள்ளும் புறமும் நோக்கி 'யானார்? எங்குற்
றேன்? இவ்வுலக வாழ்வின் உண்மையென்ன?' என்றிவை முத
லான சோத்யங்களை கசடறப் பரிஹரிக்க முயலவேண்டியது
அவர்கடமையன்றோ? அல்லது அவர் உரிமையன்றோ?"

விஷய ஸுகங்களின் யோக்யதை இவ்வளவு, ஆத்ம பரமாத்
மாநுபவங்களின் பெருமை இவ்வளவு, என்று செவ்வனே சீர்
தூக்கி நம் பூர்வர்கள் நமக்கு ஶாஶ்வதமான ஆத்மஶ்ரேயஸ்
ஸின் மார்க்கத்தைக் காட்டி அதற்குரிய ஆஹாராதி நியமங்களை
யும் விதித்திருக்கிறார்கள். '[illegible]
[illegible]
[illegible]'] பண்டைவினையின் பயனாக வரும்
ஸுகத்தை அநுபவிக்கும்போது விசேஷ ஸந்தோஷமடையா
மலும் துக்கா நுபவம் பண்ணும்போது பீண்பதட்ட மில்லாம
லிருந்து ஸ்திரமான ஆத்மாவினிடத்தில் புத்தியைச் செலுத்தி
அஸ்திரமான ஶரீராதிகளில் அபிமாநத்தால் ஆத்ம ப்ராந்தியை
படையாமல் ப்ருஹ்ம வித்துக்களின் உபதேஶத்தால் ஆத்மயாதாத்
ம்யத்தைத் தெளிந்து அதன ப்ராப்திக்கு ப்ரயத்நப் படவேண்
டும்] என்று ஶ்ரீகீதாசார்யன் உபதேசித்தான். 'கதாஹம் விதித்வா
[illegible] ஜ்ஞாநாம்ருதபாநமஹம் நித்யமபாஸ்யாமி
ஸம்ஸாரணாம் து:கவைவே ஸுகவாயதே' [வாத பித்தாதிகளினுல்
ஶரீரம் ஜடமாயிருப்பதினால் ஶரீர ப்ரயத்நங்களினால் [illegible]

னதைத் தேடுகிறார்கள். ப்ராந்தி ஜ்ஞாநத்தால் மதி கெட்டிருப்பதி னால் தாங்கள் ஸுகமென்று எண்ணுவ தெல்லாம் துக்க ரூபங் கள்தாமே யென்பதை யறிவதில்லை] என்றார் ஸ்ரீ ப்ரஹ்லாதாழ் வான். ஆகையால் கேவல ஐஹிக ஸுகஸாதநங்களில் நம் பூர் வர்களும் நம் வித்யைகளும் ப்ரவ்ருத்திக்க வில்லையே என்றும் தேசாந்தர வாஸிகளைப்போல் நமக்கு அத்துறைகளில் முற்பா டில்லையே என்றும் நாம் வருந்த வேண்டியதில்லை. அவைகளைக் காட்டிலும் எவ்வளவோ மேன்மையான ஆத்ம ஜ்ஞாநம் முதலியவைகளில் நம் நாட்டிற்கிருக்கும் ஏற்றத்தைக் கணிசித்தார் 'நமக்கார் நிகர் நானிலத்தே' என்று ஸாத்விக தர்மத்தையும் அவலம்பித்து நம் பெரியோர்களின் முறைகளைக் கொள்ளவும் காப் பாற்றவும் ப்ரவ்ருத்திப்பிக்கவும் பின்வாங்கமாட்டோ மென்பது நிஸ்சயம்.

* * * * * *

மைஸூர் ராஜ்யத்தில் ராஜரிக அநுஷ்டாநங்களில் ப்ராஹ் மணர் ஸர்க்கார் பதவிகளைப் பெறுவதிலும் தகுயுக்தமான வித் யைகளைப் பெறுவதிலும் இப்போது சில நிர்ப்பந்தங்கள் ஏற்பட் டிருக்கின்றன வென்றும், அதனடியாக மைஸூர் சட்டஸபையில் சில ஸம்வாதங்கள் நடந்தன வென்றும் பத்ரிகைகளில் வெளியா கக் கண்டோம். அதன்மேல் அங்கு ஏற்கெனவே சில வருஷங் களாய் குப்தமாயிருந்த 'ப்ராஹ்மண வித்யாஸஹாய ஸங்கம்' என் பதை மீண்டும் சில தினங்களுக்குமுன் கூட்டினார்களாம். அதில் இவ்விராஜ்யத்தில் ப்ரமுகரான ஸ்ரீமான் கர்ப்பூர ஸ்ரீநிவாஸராவ் என்பவர் அக்ராஸநம் வஹித்தனராம். ப்ராஹ்மணர்கள் அநேகர் கூட்டமாய் வந்திருந்தனராம். அந்த ஸபையில் பர்யாலோசனை செய்யப்பட்ட விஷயங்களில் முக்யமாய் இரண்டு அம்ஸங்களை நாமும் அப்யுபகமம் பண்ணுகிறோம். அதில் முற்பட்டது ப்ராஹ் மண வித்யார்த்திகளுக்கு லௌகிகப் படிப்புடன் ஸ்வரூபாநு ரூபமான அத்யாத்ம வித்யையைப் போதிப்பிக்க ஸாதநங்களை ஏற்படுத்துதல். மற்றொன்று ப்ராஹ்மணர் ஜீவிகைக்கு ஸர்க்கா

ருத்யோகங்களே கதி என்றிராமல் மர்யாதையாய்ப் பிழைக்க உபா யாந்தரங்களை ஸாதித்துக் கொடுத்தல். இவ்விரண்டு அம்ஸங்க ளும் ப்ராஹ்மணருக்கு மாத்ரமல்ல. ஏனையோருக்கும் அவஸ்ய மானவை. இதை இங்கு மறுபடியும் விரிவாகக் கூறத் தேவை இல்லை. இவைகளையும் மற்றும் இன்னும் எங்கெந்தப் படிகளில் ப்ராஹ்மணர்க்கு வித்யாப்யாஸ முறைகளை அமைக்கவேண்டு மென்பதையும், எவ்வித உபகாரங்களைச் செய்யவேண்டு மென் பதையும் ஆலோசித்துத் தங்கள் தீர்மாநத்தை வெளியிடும் பொருட்டுத், தகுந்த கனவான்க ளடங்கிய ஒரு கமிட்டியும் அந்த ஸபையில் நியமிக்கப்பட்டது. இதற்கு மூலதநமும் அப் பொழுதே சுமார் 18,000 ரூபாய் வரையில் வாக்களிக்கப் பட்டு மிருக்கின்ற தென்றும் தெரிவிக்கப்படுகிறது. ஸர்வேஸ் வரன் க்ருபையால் இந்த ப்ரயத்நம் பூர்ணமாய்த் தலைக்கட்ட வேண்டு மென்றும், இப்படியே பலவிடங்களில் ப்ராஹ்மண ஸங் கங்கள் ஏற்படவேண்டு மென்றும், இனியாவது ப்ராஹ்மண ப்ரமுகர்கள் அஸ்மதீயர்கள் என்று நம்மவர் திறத்தில் அக்கறை கொண்டு அவர்களையும், அவர்கள் தர்மத்தையும் ஸம்ரக்ஷிக்க வேண்டிய கார்யங்களைக் குதூஹலத்துடன் செய்ய வெளிவர வேண்டு மென்றும் 'யதேஷ்வ ஹ்ருஷீகேச ...' என்று அவ னையே ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

* * * * * *

பெருமாள் கோயிலில் ப்ரசுரமாகிவரும் 'ப்ரஹ்மவித்யா' பத்ரிகையின் இரண்டாவது ஸஞ்சிகையில் இப்படி அறிவிக் கப்பட்டிருக்கிறது:— 'திருநாராயண புரத்தில் எழுந்தருளி இருந்த ஸ்ரீ உ. வே. பண்டிதாரத்நம் ஸ்தாநீகம் குப்பண்ணை ஸ்வாமி திருநாடலங்கரித்தமையைத் தெரிவிக்க வருந்துகிறோம். ஸாமாந்ய விசேஷ ஸாஸ்த்ரங்களில் சிறந்த ஜ்ஞாநமும் ஆத்மகுண பூர்த்தியும் பெற்று விலக்ஷணரா யெழுந்தருளி யிருந்த அந்த ஸ்வாமியை இவ்வுலகம் இழந்ததானது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸமூஹத் துக்கு ஒரு பெருத்த நஷ்ட மென்னத் தட்டில்லை. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ

ஸம்ப்ரதாயத்தில் புதிதாக வித்வான்கள் தயாராக முடியாதிருக்கும் இக்காலத்தில், ப்ராசீந வித்வான்களில் ஒவ்வொருவராக இழக்க நேருவது புண்ணிற்புளிப் பெய்தாற்போன்றுள்ளது.

இவை யனைத்தையும் நாம் ஆமோதிக்கிறோம். அந்த ஸ்வாமியை நேரில் ஸேவிக்க நமக்கு ப்ராப்தி இல்லா திருந்திடினும் அவருடைய வித்யையும் உத்தம குணங்களையும் பற்றிச் செவி குளிரக் கேட்டிருக்கிறோம். அவர் ஸம்ப்ரதாய விஷயங்களில் மிகவும் மத்யஸ்த புத்தியுடையவ ரென்றும், ஸ்ரீ தேசிகனிடத்தில் அஸாதாரணபக்தி யுள்ளவரென்றும் அவரை யறிந்தவர்கள் உரைக்கிறார்கள். இப்படி விசேஷ ப்ரபாவ யுக்தரான ஸ்வாமிகள் குறைந்துகொண்டு வருவதில் அவர்கள் ஸ்தானங்களை வகிக்கக்கூடிய ஸ்வாமிகள் கீழ்க்கடையில் மருமியர்களாகிவிட்டதை நமது ஆப்தர்கள் மிகவும் அநுசயத்துடன் கவனிக்க வேண்டும் என்பதை பன்மடங்காக வற்புறுத்துவோம்.

* * * * * *

ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

	ரூ.	அ.	ப.
1. ஸ்ரீ ஸித்தாந்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்காசார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யானத்துடன்)	0	2	0
2. ஸ்ரீ அஹோபிலமடமும், அதன் ஜீயர்களின் கர்த்தவ்யங்களும் :—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0
3. ஸ்ரீ சதுஸ்லோகீவிவரணம்	0	1	0
4. ஆசார்ப்யுதயம் ஸ்ரீ. உ.ப. டி. இ. சடகோபாசார்யர்	0	2	0
5. ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் விசேஷார்த்தங்கள் ஸ்ரீ. உ.ப. என். கோபாலஸ்வாமி ஐயங்காரால் எழுதப்பட்டவை	0	2	0

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்.

(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி.)

ஸ்ரீ ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் ஸ்ரீமத் ஶங்கராசார்யரும் ‘வைஷ்ணவ லக்ஷணஸ்ய [illegible]’ [வைஷ்ணவ லக்ஷணம் இவ்விதம் ஆதலால்]; என்று உபபாதிக்கு மிடத்தில் ‘[illegible] வாஸுதேவ: [illegible] வாஸுதேவ: [illegible] வஸதி ஹ்ருதி [illegible]’ [பரித்தமான மனஸ்ஸையுடையவன், ஒருவரிடத்திலும் விரோத பாவமில்லாதவன், மிகுந்த ஶாந்தியும் ஶுத்தமுமான சித்தத்தையுடையவன், ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் மித்ரனுயிருப்பவன், ப்ரியமும் ஹிதமுமான வசநங்களையே பேசுபவன், வஞ்சனையே தெரியாதவன், எப்போதும் ஹ்ருதயத்தில் வாஸுதேவனுடைய வாஸத்தையுடையவன், இப்ரபஞ்சமும் நானும் வாஸுதேவனே [வாஸுதேவனுக்கு ஶேஷபூதங்கள்] என்றிருப்பவன், பரமபுருஷன் ஸர்வேஶ்வரன் வாஸுதேவன் ஒருவனே என்றறிந்து அந்தமில்லாத அவனிடத்தில் சலிக்கவொண்ணாத பக்தியை உடையவன், யஜ்ஞம் முதலிய கர்மாநுஷ்டானங்களினால் ஸர்வ பாபங்களையும் உதறிவிட்டவன், நாளெல்லாம் அச்யுதனிடத்தில் மனஸ்ஸை வைத்தவன், மதம் கர்வம் விரோதம் முதலியவைகளை ஒழித்தவன்]

என்றிவை முதலான ப்ரமாணங்களைப் பரக்கக் காட்டினர். இவ்வர்த்தங்களையும் இன்னும் மற்று மிப்புடைகளி லறியவேண்டியவைகளை யெல்லாம் சுருக்கி ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் 'மத்கர்மக்ருந் மத்பரமோ மத்பக்த: ஸங்கவர்ஜித: । நிர்வைர: ஸர்வபூதேஷு ய: ஸ மாமேதி பாண்டவ' (கீதை - 11 - 55) என்று அர்ஜுநனுக்கு உபதேசித்தார். இதை ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் 'வேதாத்யயநம் முதலிய ஸர்வகர்மங்களையும் எனக்கு ஆராதநமாகச் செய்பவன்; ஸர்வகர்மங்களுக்கும் என்னையே பரமப்ரயோஜநமாக அபேக்ஷிப்பவன்; என்னிடத்தில் அத்யந்தமான ப்ரீதியுடையவனாகையினால் என் நாமங்களைச் சொல்வதும் என்விஷயமான ஸ்தோத்ரம் த்யாநம், ஆராதநம், நமஸ்காரம் முதலியவைகளையே செய்வதும் உள்ளவன்; இவையொழிந்தால் ஆத்மாவைத் தரிக்கமுடியாதவன்; என்னை அடைவதையே ப்ரயோஜநமாகக் கருதி இவைகளைச் செய்பவன்; ஆனவே என்னைத் தவிர மற்றொன்றிலும் பற்றில்லாதவன்; என்னுடன் சேர்வதே அவனுக்கு ஸுகமும், பிரிவதே அவனுக்கு துக்கமுமாய் அவன் ஸ்வபாவத்திலேயே இருப்பதால் மற்ற ஜந்துக்களுக்குத் தன் அபராதமே காரண மென்றும், ஸகல ப்ராணிகளும் பரமபுருஷனுக்கு வசப்பட்டவர்க ளென்றும் அறிவதால் ஒருவரிடத்திலும் த்வேஷம் பண்ணாதவன்' என்று வ்யாக்யாநம் செய்தார். இதன் ஆரம்பத்தில் காட்டிய ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச்செய்த ஸம்ப்ரதாயத்தின் சுருக்கில் 'இப்பொருள்களை இங்கிருந்த காலம் அபவர்க்க பூர்வ ரங்கமான நிரபராத அநுகூல வ்ருத்தியோடே நடப்பது' என்பதில் உணரலாம்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவர் இரவும் பகலும் ஒழிவில் காலமாய் பகவதநுபவத்திலும், பகவதாராதநத்திலும் தன் பொழுதைப் போக்க விரும்புகிறவராதலால் இவ்வுலக வாழ்க்கைக்கு அவர் பொருள் தேவையா என்று ஒருவாறு யோசிக்கலாம். ஆயினும் இடைவிடாத பகவதாராதநத்துக்காகவும், பகவானுக்கு மிகவும் உகப்பான பாகவதாராதநம், ஸர்வபூதாநுகூல்யம், ஜ்ஞாந ப்ரவசநம் முதலியவைகளைச் செய்வதற்கும் அவஶ்யமான ஶரீர குடும்ப ஸம்ரக்ஷணமும், அதற்கு உபயோகமாக ந்யாயமான வழி

களில் த்ரவ்ய ஸம்பாதநம் செய்வதும் ஶாஸ்த்ர ஸம்மத மென்பதையும், அவைகளும் பகவதநுகந்த கைங்கர்ய ரூபங்கள் என்பதையும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் ஸ்ரீ தேசிகனும் பலவிடங்களில் பரக்க நிரூபித்தருளினார்கள். "முடியானேயீரேழுலகும் தொழுதேத்தும் சீர் அடியானே" என்னும் திருவாய்மொழியின்படியே ஆழ்வாருக்கும் பகவதநுபவத்தினால் கரணங்களுக்கு விடாய் உண்டாகு மாதலின் அப்படி 'விடாய்த்த கரணங்களை ஸாத்விகாஹார ஸேவாதிகளாலே யோக்யங்களாக்கி ப்ராப்தங்களான அநுபவங்களிலே மூட்டி, அயோக்ய விஷயாந்தரங்களில் பட்டுப் புக்க வாஸனைகளை மாற்றுவிக்க வேண்டு' மென்று ஸ்ரீ தேசிகன் ப்ரபந்ந க்ருத்யங்களில் சேர்த்து அருளிச்செய்தார். 'ஸர்வதா ஸர்வகார்யேஷு நாஸ்தி தேஷாமமங்களம்' என்று ஆசார ஸ்வபாவ முடையவர்கள் கேவலம் கர்மயோகங்களுக்காக மாத்திரம் ந்யாயமற்ற வழிகளிலும் பணம் ஸம்பாதிப்பதை யல்லவோ ஶாஸ்த்ரம் கண்டித்தது. மற்றும் 'யஜ்ஞஶிஷ்டாஶிந: ஸந்தோ முச்யந்தே ஸர்வகில்பிஷை:' என்றபடி பரமபுருஷனுடைய ஆராதநத்துக்கென்றும் டினப்பாங்குடன் த்ரவ்யார்ஜநம் செய்து அவனை ஆராதித்து, ஆராதந ஶேஷமான அந்நத்தை புஜித்துத் தேஹ யாத்ரையை நடத்துபவர்களுடைய ஸகல பாபங்களும் நசித்து, ஸத்வகுணம் தலையெடுத்து அவர்கள் பரமபுருஷார்த்தத்தை யடைவார்கள் என்று ஶரண்யன் தானே உபதேசிக்கவில்லையா? ஆகையால், உத்தமமான ப்ரமைகாந்தியா யிருப்பதும் த்ரவ்ய ஸம்பாதநத்துக்காக லௌகிக ப்ரவ்ருத்திகளி லிழிவதும் பரஸ்பர விருத்தங்களென்பது ஸரியல்ல. அப்படி ப்ரவ்ருத்திப்பது ப்ரமாதம், ஆலஸ்யம், என்றிவை முதலான தமோகுண லக்ஷணங்களைத்தான் வெளியாக்கும். காலக்ஷேபாதிகளை யநுஸரித்து வாழ்வில் மிகுந்த காலத்தை அப்படிச் செலவு செய்ய வேண்டி யிருந்தாலும் நீர்ச்சொலலிய மனோபாவத்துடன் ப்ரவர்த்திப்போமானால் நமது ஆஸ்திக்யத்துக்கும் நாம் அபேக்ஷித்த நிரந்தர பகவத் சிந்தனைக்கும் குறைவில்லை யென்பது திண்ணம். ப்ரமைகாந்தியான ஸ்ரீவைஷ்ணவன் இரவும் பகலும் இடைவிடாமல் நிச்சரி செய்ய வேண்டிய பகவதாராதநத்தைக் கணிசித்து ஒரு நாளை ஐந்து காலங்களாக வகுத்து அவைகளில்

ஐந்து விதமான கைங்கர்யங்களையும் ஶாஸ்த்ர விதிப்படி செய்வன். இவைகளில் நித்ரை நீங்கிய பிறகு முதற்காலத்தில், நாம் அநாதியான கர்மவாஸனைகளினால் பகவதநுபவத்தை இழந்தபடியை அநுஸந்தித்து வைராக்யத்துடன் பகவானுடைய அபார காருண்ய வாத்ஸல்ய ஸௌஶீல்யாதி கல்யாணகுணங்களை ஸ்மரித்துத் தேறி, அவனையே ஆராதித்துக் கடைத்தேறவதென்று நிஶ்சயித்து, நமது வர்ணாஶ்ரமத்துக்குரிய காலைக்கடனை முடித்துப் பரிசுத்தராய் பகவத் ஸந்நிதியிற் சென்று அவன் திருவடிகளில் சரணம்புகுந்து அவனளித்த த்ரவ்யங்களையும் உபகரணங்களையும் கொண்டு அவன் நம்மைக்கொண்டு செய்வித்துக்கொள்ளும் ஆராதநத்தை அங்கீகரிக்கும்படி யாசிக்கவேண்டும். இதற்கு 'அபிகமநம்' என்று பெயர். இரண்டாவது காலத்தில் பகவதாராதநத்துக்கு அவஶ்யமான த்ரவ்யங்களை அந்த புத்தியுடன் ஸம்பாதிக்க வேண்டும். இது உபாதாநம் எனப்படும். பகவத் பூஜைக்கு இன்றியமையாததான ஆத்ம ஜ்ஞாநத்தை க்ரந்த காலக்ஷேப முகத்தால் ஆசார்யன் பக்கல் ஸம்பாதிப்பதும் உபாதாநமேயாம். இக்காலத்தில் ஸாதாரணமாய் த்ரவ்யம் ஸம்பாதிப்பதிலே ஒரு நாளில் பெரும் பொழுதும் கழிக்கவேண்டியிருப்பது உண்மையேயாகிலும், மேல் விவரித்த மனோபாவம் நடையாடி, ச்ருதி வஞ்சனை இல்லாமல் மற்றக் கால விதிகளையும் கூடியமட்டும் நடத்துவோமானால் 'ஸர்வஸ்ய ஶரணம் ஸுஹ்ருத்' என்னும்படியான ஶரண்யன் அவைகளைய பூர்ண கைங்கர்யங்களாகக் கொள்ளக் குறையில்லை. இனத்தின, மேல் மூன்று காலங்களின் தர்மங்களாகிய இஜ்யை, ஸ்வாத்யாயம், யோகம், என்பவற்றை இவ்விடத்தில் விஸ்தரிக்க ஸந்தர்ப்பமில்லை யாகையால் அவற்றைத் தொடரவில்லை.

இப்படி பகவத் ஸ்வரூபம், ஸம்பந்தம், அநுபவம், ப்ராப்திக்கு உபாயம் முதலியவைகளை ஶாஸ்த்ர மூலமாக அறிந்து அதில் விஹிதமான பகவதாராதநம், அதற்கு யோக்யதையைக் கொடுக்கும் வர்ணாஶ்ரம உசிதமான கர்மாநுஷ்டாநங்கள், இவைகளைச் செய்யும் ஶ்ரத்தையுடைய பக்தன், தான ஶரீரத்தோடிருக்கும் காலத்தில் ரஜஸ் [illegible] குணங்கள் தலையெடாதபடி ஸத்வ

குணத்தையே வ்ருத்திசெய்ய வேண்டுமென்றும், அதற்காக ஸாத்விகமானதும் பகவானுக்கு நிவேதநம் செய்ததுமான ஆஹாரத்தைக் கொண்டே ஶரீரத்தைப் போஷிக்கவேண்டுமென்றும் உபநிஷத்துக்களும் உபப்ருஹ்மணங்களும் உத்கோஷிக்கின்றன. 'ஆஹா [illegible] ஆஹாரஶுத்தௌ ஸத்வஶுத்தி:' [மனது ஆஹாரத்தின் ஸ்வபாவத்தால் பக்வமாகிறதல்லவா? ஆஹாரம் ஶுத்தமாயிருந்தால் ஸத்வகுணத்துக்கு ஶுத்தி முண்டாகிறது] என்று சாந்தோக்ய உபநிஷத்து கூறிற்று. இதற்கு நிரூபகமாக ஸ்ரீகீதையில் ஆஹார விபாகம் சொல்லுமிடத்தில் '[illegible] ஸர்வேஷாம் விவர்ஜிதம்' [ஸமானமான [illegible] முடைய வஸ்துக்களினால் குறையும் உண்டாகிறது,] என்று அத் [illegible] டாகை ஹ்ருதய வசநத்தை ஸ்ரீ தேசிகன் உதாஹரித்து, ஆயுர்வேத ந்யாயத்தை அநுஸரித்தே வ்ருத்தி செய்யக்கூடிய வஸ்துக்களின் குணங்களுக்குத் தக்கபடி மனது முதலியவைகளிலும் ஸத்வம் முதலிய குணங்கள் வ்ருத்தியடைகின்றன என்பது வேதத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்று காட்டியருளினார். ஸாத்விக ஆஹாரங்களாவன:—அன்னம் முதலியவைகளைப்பால் [illegible] யமே ஜாதி துஷ்டங்களாயும், பாபிஷ்டன் பதிதன் முதலியவர்களிடமிருந்து பெற்றதும், எச்சில் மயிர் முதலிய அஶுத்த பதார்த்தங்களோடு ஸம்பந்தப்பட்டதுமான இவை யல்லாதவை. '[illegible]' என்று வைதிகர்கள் யாவரும் [illegible] கொண்ட விஷயம். பகவானுக்கு நிவேதநம் செய்த அந்நத்தைக்கொண்டே வைஶ்வதேவம், ப்ராணாக்நிஹோத்ரம், [illegible] முதலிய தேவபூஜை, பித்ருபூஜை, அதிதிபூஜை, ஶரீரபோஷணம் முதலியவைகளைச் செய்யவேண்டுமென்பதும் ஶாஸ்த்ரவிஹிதம். அப்படி நிவேதநம் பண்ண வேண்டிய பகவான் ஸ்ரீ [illegible] வென்பதும் மஹோபநிஷத்தில் 'விஷ்ணோர் [illegible] விஷ்ணுநா [illegible] விஷ்ணுநா [illegible] [illegible]

[விஷ்ணு அமுது செய்ததைப் புஜிக்கக்கடவன், விஷ்ணு பருகின
நீரைப் பருகக்கடவன், விஷ்ணு முகர்ந்ததை முகரக்கடவன், அவன்
சுவைத்ததையே சுவைக்கக்கடவன், ஆனதுபற்றி அறிவுள்ள பக்
தர்கள் விஷ்ணுவின் சேஷத்தையே உண்ணக்கடவர்கள்] என்பதி
னால் தெரிவிக்கப்பட்டது. இதை அநுஸரித்த ப்ரமாணங்கள்
பலவுள. மற்ற தேவதைகளுக்கு நிவேதநம் செய்யப்பட்டவை
களை நிர்மால்யங்களென்று சொல்லி அவைகளைப் புஜித்தால் சாந்த்
ராயணம் முதலிய ப்ராயஶ்சித்தங்களைச் செய்யவேண்டுமென்றும்
ஶாஸ்த்ரங்கள் விதித்தன. இன்றும் ஶிவாலயாதிகளில் நைவே
த்யங்களைத் தண்ணீரில் போட்டுவிடுவதை யாவருமறிவார்கள்.
ஆகையால் வைஷ்ணவர்கள் அப்படி நிவேதிதமான அந்நத்தை புஜி
ப்பதில்லையென்றால் அது குற்றமாகுமோ? 'மெய்யுடையொரு
வன் சொல்லமாட்டாமையால் பொய்போலும்மே பொய்போலும்
மே' என்கிற கணக்கில் இவ்விஷயத்தில் வைஷ்ணவர்களின் நடத்தை
நன் ஶாஸ்த்ர ஸம்மதமென்றும் உண்மை நன்றாய் வெளியாகா
ததினாலல்லவோ நம்மவர்களும் நாம் அநாவஶ்யமான கட்டுப்பா
ட்டை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோமென்று ப்ரமிக்கிறார்கள்!
இங்கு ஶாஸ்த்ரத்தை ஒப்புக்கொள்ளாதவர்களுடன் நமக்கு விவா
தமே இல்லையென்பதை மறவோம்! ஶாஸ்த்ர வஶ்யர்களுக்குத்
தோஷம் சொல்ல நிரகில்லை. ஸ்ரீ ஶங்கராசார்ய ப்ரப்ருதி அத்வை
திகளும் வைஷ்ணவர்களே. நாமும் ஸ்மார்த்தர்தான். யஜ்ஞோப
வீதம் தரிக்கும் ஸங்கல்பத்தில் இதை உணரலாம். முன்னர் அத்
வைதம், விஶிஷ்டாத்வைதம் என்று தத்வ நிரூபணத்தில் மாத்
ரம் பேதமிருந்ததில்லையென்பதை வற்புறுத்திச் சொல்லலாம். ஸ்ரீ
பாஷ்யகாரர் யாதவப்ரகாஶரிடம் ஶாஸ்த்ரம் படித்தது அவர் சரித்
ரத்தில் ஸ்பஷ்டம். ஸ்ரீ தேசிகன் ஸுதர்ஶந பாஞ்சஜந்ய தாரண
நிர்விசாரத்தில் இவ்விஷயத்தில் ஶிஷ்டாசாரமிருக்கும்படியைப்
பரிஶீலிக்கும் மாதிரியில், அவர் காலத்திலும் ப்ராஹ்மணர்களுக்
குள் ஆசார ஸம்ப்ரதாயங்களில் பேதமுண்டாகவில்லையென்று சொ

ல்லலாம். ஸ்மார்த்தர் என்று பெயரைமாத்திரம் வைத்துக்கொ
ண்டு அத்வைதிகள் முதலிய ப்ராஹ்மணர் ஶ்ரௌத ஸ்மார்த்த
ஆசாரங்களை நழுவவிட்டு, சைவம், சாக்தம், முதலிய ஆசாரங்க
ளையும் கொள்கைகளையும் கொண்டபிறகு தான் ப்ராஹ்மணர்களுக்
குள் இவ்வளவு பிரிவு உண்டாயிருக்க வேண்டும். ஸ்ரீ தேசிகன்
பர்யந்தமாக ஆசார்யர்களும், ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச்செய்திருக்
கும் எண்ணிறந்த க்ரந்தங்களும் ஆசாராநுஷ்டானங்களினால் ப்ராஹ்
மணர்க்குள் பிளவுண்டாயிருந்ததற்கு ப்ரமாணம் ஒன்றும் காட்டவு
மில்லை. ஸ்ரீ தேசிகனும் 'ஸதோபயோ ஸஸவே ஜீநாம் ஶ்ருத்யர்த
ஶ்ருத்யாதி வேதநிக்ஷேபி கேஶிநாஶாந ஸாவஶ்ரூகணி
கேஶிதா ந। ததுக்திக் கேஶிக காம்ஶ்ரி ஶீஷாஷி। கநூக்
நேநூஷநுயா। ஸவெக் ஷிஸவம் ஸஸம்ருதிஸிநமா ஸமூஹிமி
...வாஸ்யம் வணாகம்' [ஆகையால் மத்யஸ்தபுத்தியோடு
பார்த்தால் ப்ரத்யக்ஷ ஶ்ருதி முதலியவைகளில் விதிக்கப்பட்ட
ஆசாரங்களில் சிலவற்றை எல்லாரும் அநுஷ்டிக்கிறார்கள். இவ்
அப்படியில்லை. சிலர் சில காலங்களில் சில இடங்களில் சில ஆசா
ரங்களை மாத்ரம் அநுஷ்டிக்கிறார்கள். வேறு சிலர் வேறு சில
ஆசாரங்களை அப்படியே நடத்துகிறார்கள். எல்லோரும் எல்லா
வற்றையும் எல்லா ஸம்ப்ரமாதிகளுடன் நடத்துவதில்லை, என்றும்
ராஜபாட்டைய நாம் தள்ள முடியாது என்பது புலப்படும் என்று
அருளிச்செய்தார். இப்படிப் பேசும் நம் ஆசார்யர்கள் குறுகின
த்ருஷ்டியை உடையவர்களா? அவர்களைப் பின்பற்றும் ஸ்ரீ வைஷ்
ணவர்களா அல்லது தாங்கள் உபதேசிக்கும் ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு
விரோதமான ஆசாரங்களை யுடையவர்களா பக்ஷபாத த்ருஷ்டி
மன்? இந்த இன்னும் இங்கு விவரிப்பது அநாவஶ்யம்; மேற்
செல்வோம். பகவானுடைய நிரங்குஶமான ஐஶ்வர்யம், அபார
மான ஸௌஶீல்யம், ஸௌந்தர்யம், வாத்ஸல்யம் முதலிய எண்
பெருக்கங்கலந்து வண்புகழ் நாரணனுடைய கல்யாண குணங்களை

பதிந்தவர்களும், பயிலும் சுடரொளி மூர்த்தியைப் பங்கயக்கண்ணனைப் பயில இனிய நம் பாற்கடற்சேர்ந்த பரமனைப் பயிலும் திருவுடையார்களுமான ஜ்ஞாநிகள் '[illegible]' என்கிறபடியே எப்போதும் ஸ்ரியப்பதியிடத்திலேயே மனதை வைத்து அவனின்றி ஆத்மதாரண மடையாதவர்க ளாதலின் அவர்கள் '([illegible])' என்கிற ந்யாயத்தின்படி தங்களுக்கும் தங்களைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் பகவந்நாமங்களையே வைத்துப் பேசுவார்கள். பகவத் தாஸ்யத்துக்கு அறிகுறியாக அவனுடைய ஆயுதங்களான ஶங்க சக்ர சிந்நங்களைத் தங்கள் ஶரீரத்தில் தரிப்பார்கள். அவன் திருவடிரூபமான ஊர்த்வ புண்டரத்தை அலங்காரமாக நெற்றி முதலிய இடங்களில் இடுவார்கள். இவைகளுக்கு ஆதாரமான ஶாஸ்த்ர ப்ரமாணங்களையும், இவைகளைப் பற்றிய ஆக்ஷேபணைகளையும், செம்மையாய் ஆராய்ந்து சொல்லிய ஸமாதானங்களையும், தெரிய அபேக்ஷிப்பவர்கள் ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச்செய்திருக்கும் ஸ்ரீ ஸச்சரித்ர ரக்ஷையில் சுணைபடங்கத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

(இன்னும் வரும்.)

கல்யாணிவிலாஸம், புரசைபாக்கம். } நடாதூர்: ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.

இயற்பா.

பொய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

முதல் திருவந்தாதி.

(முன் ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி.)

46. பண்புரிந்த நான்மறையோன் சென்னிப் பலியேற்ற
வெண்புரிநூல் மார்பன் வினைதீரப்—புண்புரிந்த
ஆகத்தான் தாள்பணிவார் கண்டீர் அமரர்தம்
போகத்தால் பூமியாள் வார்.

(இ - ள்.) பண் புரிந்த - ஸ்வரத்திலே நோக்காயிருக்கிற, நான் மறையோன் - (ருக் யஜுஸ் ஸாமம் அதர்வணம் என்கிற பேதத்தாலே) நால் வகைப்பட்ட வேதங்களையும் (தனது முகங்களாலே) ஓதிக்கொண்டிருந்த பிரமதேவனுடைய (சிரசைக் கொய்து), (அதனால் சேர்ந்த பாபம் போகும் பொருட்டு) சென்னி - (அந்தத்) தலையிலே, பலி - பிச்சையை, ஏற்ற - வாங்கிக்கொண்டு திரிந்த, வெண் புரி நூல் மார்பன் - வெண்மையான முப்புரிநூலை யணிந்த மார்பையுடைய சிவனது, வினை - (பிரமஹத்தி) பாபம், தீர - நீங்கும்படி, புண் புரிந்த ஆகத்தான் - (ரக்தஜலத்தைப் பலியாகக் கொடுக்கும் பொருட்டுத் தனது திருவுகிரால்) புண்படுத்தின மார்பையுடைய எம்பெருமானது, தாள் - திருவடிகளை, பணிவார் - தொழுமவர்களே, அமரர்தம் போகத்தால் - நித்ய ஸூரிகளுடைய போகமான பரமபத ஐஶ்வர்யத்தோடு, பூமி - இந்த லீலாவிபூதியின் ஐஶ்வர்யத்தையும், ஆள்வார் - ஸ்வாதீனமாகப் பெறுவார்கள்; (எ - று.)—கண்டீர் - முன்னிலையசை; தேற்றப்பொருளைக் காட்டும்.

கீழ்ப் பாசுரத்தில், பிரமனுக்கு சேர்வதாயிருக்கும் அர்த்தத்தை எம்பெருமான் போக்கியதை அருளிச்செய்த ஆழ்வார், இந்தப் பாசுரத்தில், லோகத்துக்குப் பிதாமஹனென்று பேர்படைத்த அந்தப் பிரமதேவனது தலையை அறுத்து அதனால் பிரமஹத்திதோஷம் பிடித்துக்கொள்ளக் கையும் கபாலமுமாய் இரந்துகொண்டு திரிந்த ருத்திரமூர்த்தியின் அர்த்தத்தை அவ்வெம்பெருமான் பரிஹரித்துப் பாதுகாத்தபடியை அருளிச்செய்கின்றார். 'நான் மறையோன் சென்னி' என்றதனால், அவன் சொல்லுகின்ற [illegible]

விமூர்த்த மாத்திரத்தில் அவனை கலியலாகா தென்று எளிதில் தெளியலா யிருக்கவும், உணரமாட்டாத ருத்ரமூர்த்தி யென்று அவனது அவிவேகம் தோனிக்கும். 'வெண்' என்று புரிநூலுக்கு அடைமொழி கொடுத்ததனால், அந்த ருத்ரன் தான் மூழ்கிப் பூணூலணிந்து ப்ராயஸ்சித்தஞ்செய்து கொண் டமை பெறப்படும். 'வினைதீர' என்றதனால், ருத்ரன் கர்மவஸ்யனென் பதும், தான்செய்த கர்மத்தையும் தன்னாற் போக்கிக்கொள்ள ஸக்தியற்ற வன் என்பதும் ஏற்படும்; படவே, இவனிடத்து ஈஸ்வரத்வ மங்கை யில்லை யென்று தெளிவித்தபடி. 'பிண்புரிந்த ஆகத்தான்' என்பதற்கு - புண்பட்ட மனமுடைய திருமால் என்று பொருள்கூறி, 'ஈஸ்வரனென்று தன்னை யெண்ணிச் செருக்கிக்கொண்டு திரிந்த இந்த ருத்ரன் இப்போது வாசல் தோறும் இடறித்திரியும்படியாவதே என்று மனம் புண்பட்டான் ஸர்வேஸ் வரனென்று கருத்துக் கொள்ளினுமாம். 'அமரர்தம் போகத்தாற் பூமியாள் வார்' என்பதற்கு - இந்தப் பூமியிலிருந்தபடியே பரமபத போகத்தை யநுபவிப்ப ரென்று பொருள்கூறினும் பொருந்தும்; "பாம்பணைமேற் பள்ளி கொண்டருளுஞ், சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரினுஞ் சீரியரே" என்ற நம்மாழ்வார் பாசுரம் ஒப்புநோக்கத்தக்கது. (சசு)

47. வாரி சுருக்கி மதக்களி றைந்தினையும்
சேரி திரியாமற் செந்நிறீஇக்—கூரிய
மெய்ஞ்ஞானத் தாலுணர்வார் காண்பரே மேலொருநாள்
கைந்நாகம் காத்தான் கழல்.

(இ - ள்.) வாரி சுருக்கி - (ஸ்பர்ஸ, ரஸ முதலிய போகங்களாகிய) [illegible] குறுக்கி, மதம் களிறு ஐந்தினையும் - (மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி யென்கிற பஞ்சேந்திரியங்களாகிய) ஐந்து மதம் பிடித்த யானை களையும், சேரி திரியாமல் - (விஷயங்க ளிருக்கின்ற இடமாகிய) சேரியிலும் (அவற்றைத்) திரியவொட்டாமல், செந்நிறீஇ - செவ்வனே [ப்ரத்யக் விஷய மாக இருக்கும்படி] நிறுத்தி, கூரிய ஞானத்தால் - ஸூக்ஷ்மமான ஞானத் தினால், மெய் - (ஆத்மா பரமாத்மாவுக்குப் பரதந்த்ரம் என்ற) உண் மையை, உணர்வார் - அறிந்த பக்திமான்கள், — மேல் ஒருநாள் - முன்னொரு காலத்தில், கைந்நாகம் - துதிக்கையையுடைய நாகமென்று சொல்லப்படு கின்ற கஜேந்திராழ்வானை, காத்தான் - (முதலையினால் நேர்ந்த பரமாபத் தைப் போக்கி) ரக்ஷித்த எம்பெருமானது, கழல் - திருவடிகளை, காண்பர் - காணப்பெறுவார்கள்; (எ - று.)

இந்திரியங்களை ஜயித்து நல்ல ஜ்ஞானத்தை யுடையவர்களாய் அவனை [illegible] அல்லது அவன் திருவடிகளைக் கிட்டவொண்ணா தென்பட [illegible] நீர் முதலியவற்றைப் பருகுதல் முதலியன செய்யாதபடி தவிர்த்து [illegible] ஜ்ஞானத்தில் தானே கட்டிவைத்து

[illegible] மதயானையை அடக்கும் நெறியாகு மென்க. சேரியில் மதயானையைத் திரியும்படி விட்டால் அது கண்டவர்களையெல்லாம் கொல்லுதல் இயல்பு; இந்திரியங்களை மதயானைகளாக உருவகஞ் செய்ததற்கு ஏற்ப 'வாரி சுருக்கி... சேரி திரியாமல் செந்நிறீஇ' என்றார். கூரிய ஞானம் [illegible] இருப்பில்லாமற் செய்யப்படும் கர்மம் என்று கூறினுமாம்; [illegible] வுண்டாதற்குக் கருவியானது என்ற காரணம்பற்றி, 'ஜ்ஞானம்' என்ற சொல் கர்மத்தைக் காட்டும். பயனைக் கருதாமற் செய்யும் [illegible] பாவத்தேய எம்பெருமானிடத்துப் பக்தி பெருகு [illegible] இங்கு அறியத்தக்கது. [illegible] (சஎ)

48. கழலொன் றெடுத்தொருகைசுற்றி யோர்கைமேல்
சுழலும் சுராசுரர்க ளஞ்ச—அழலும்
செருவாழி யேந்தினான் சேவடிக்கே செல்ல
மருவாழி நெஞ்சே மகிழ்.

(இ - ள்.) கழல் ஒன்று - ஒரு திருவடியை, எடுத்து - மேலுலகங் களிலே செல்லும்படி வளரவிட்டு, (அப்போது எம்பெருமானை யளக்கவொட் டாது தடுக்கவந்த ப்ரதிகூலரான நமுசி முதலியவர்களை), ஒரு கை [illegible] கையாலே, சுற்றி - சுழற்றியெறிந்து, ஓர் கைமேல் - மற்றொரு கைமேல், சுழலும் - கலங்கியிருக்கிற, சுர அசுரர்கள் - (அநுகூலரான) தேவர்களும் (ப்ரதிகூலரான) அசுரர்களும், அஞ்ச - நடுங்கும்படி, அழலும் - [illegible] செரு ஆழி - போர்செய்வதற்கு ஏற்ற கருவியான (சுதர்சனமென்று சொல்லப் படுகின்ற) சக்ராயுதத்தை, ஏந்தினான் - தரித்த [illegible] சேவடிக்கே - திருவடிகளிலே, செல்ல - கிட்டும்படி, ஆழி [illegible] ஆழ்ந்துள்ள மனமே! மருவு - பொருந்தியிரா; (மேலும்), மகிழ் - மகிழ்ச்சி தும் செய்; (எ - று.)

'நம்மால் ஐம்புலன்களை யடக்கி அவனை அடைய முடியுமோ?' என்று ஆழ்வாரது திருவுள்ளம் பயப்பட, ஆழ்வார் தமது மனதை 'அவ்வெம் பெருமான் தானே நாமுள்ள இடத்திற்கு வந்து தன்னைத் தருகின்ற [illegible] மாவமுள்ளவன்; ஆகையால், அவனை அவனாலாக அறிந்து பரிபூர்வமா அநுபவித்தால் எளிதிற் கிட்டலாம்; ஆகவே, அஞ்சவேண்டா: மகிழ் திரு' என்று தேற்றி இனிதாக்குகிறா ரென்க. சேவடி - ஆஸ்ரிதர்கள் [illegible] விடத்திற் சென்று சேரும்படி வருதுஞ் செவ்வையுள்ள திருவடி; [illegible] திருவடி யென்பாரு முளர். கழலொன்று எடுத்து ஒரு கைசுற்றி - நமுசி [illegible] யுடைய கால்களைத் தனது ஒருகையாலே பிடித்துச் சுற்றி யெறிந்[illegible] மாம். திருமால் மகாபலி சக்ரவர்த்தியினிடம் வாமனனாகி மூவடிமண் வேண்டிப் பெற்றுத் திரிவிக்ரமனாகி அளக்கப் புக, அப்பொழுது வலிசக்ரவர்த் தியின் புதல்வனான நமுசி '[illegible]' [illegible]

மூன்னைய வண்ணமே கொண்டளவாய்' என்ன, அவனை வானிற் சுழற்றி வீழ்த்தினன் திருமாலென்பது வரலாறு. கழல் - வீரர்கள் வீரத்துக்கு அறிகுறியாகத் தமது தாளின்மேல் அணியும் வடம்: இச்சொல் - தானியாகு பெயராய், தாளை உணர்த்திற்று. ஆழி-ஆழ்தல்: அன்பு மிகுதல்: தொழிற்பெயர். (சஅ)

49\. மகிழல கொன்றேபோல் மாறும்பல் யாக்கை
நெகிழ முயல்கிற்பார்க் கல்லால்—முகிழ்விரிந்த
சோதிபோல் தோன்றும் சுடர்பொன் னெடுமுடியெம்
ஆதிகாண் பார்க்கு மரிது.

(இ - ள்.) (கணித சாஸ்திரத்தில் வல்லவனாலே வைக்கப்பட்ட), ஒன்று மகிழ் அலகேபோல் - ஒரு மகிழம் விதையே (காணி ஸ்தானத்திலும்) கோடி ஸ்தானத்திலும் மாறிமாறி நிற்பது போல, (ஆத்மாவுக்கு), கர்மத்துக்கு ஏற்பப் பகவத ஸங்கல்பத்தாலே), மாறும் - தேவசரீரந் தொடங்கி ஸ்தாவர சரீரம் வரையிலும் மாறிமாறி வருகிற, பல் யாக்கை - பலவகை சரீரங்களும், நெகிழ - தாமே விட்டுப் போகும்படி, முயல்கிற்பார்க்கு - (ஜ்ஞான பக்தி வைராக்யங்களை ஸம்பாதிக்கின்ற அவ்வழியாலே) முயற்சி செய்யும் வல்லமையுடையவர்கட்கு, அல்லால் - அல்லாமல், முகிழ் விரிந்த சோதி போல் - அரும்பா யிருக்குந் தன்மை நீங்கி மலர்ந்த தேஜஸ்ஸைப்போல, தோன்றும் - தோற்றுகிற, சுடர் பொன் நெடு முடி - பிரகாசிக்கின்ற பொன்னினாலாகிய நீண்ட திருவபிஷேகத்தை யணிந்த, எம் ஆதி - என்னுடையவனென்று முறைசொல்லிப் பற்றலாம்படி ஸர்வகாரண பூதனானவனை, காண்பார்க்கும் - கேவலம் காணவேணுமென் றிருப்பார்க்கும், அரிது (அவனைக் காண்கை) அரியதாம்; (எ - று.)

எல்லாஞ் செய்தாலும் வைராக்ய மடைந்து அவனை ஆச்ரயிப்பார்க்கு அவனைக் காண முடியும் அல்லது வைராக்யமில்லாதார்க்கு அவனைக் காண முடியாதென்று எம்பெருமானைக் காண்பதிலுள்ள அருமையை இதனால் அறிவிக்கின்றா ரென்க. காண்பார்க்கும் என்ற எச்ச வும்மையால், கேட்பார்க்கும் என்று ஸ்ரவணத்தினால் அவ்வெம்பெருமானை யறிதலும் ஜ்ஞான பக்தி வைராக்ய மில்லாதார்க்கு முடியாது என்று தெரிவித்தவாறு. கணிதத்தில் காணிஸ்தானம் முதல் கோடிஸ்தானம் வரையிலும் மாறிமாறி வரக்கூடிய மகிழம் விதை - தேவசரீரம் முதல் ஸ்தாவர சரீரம் வரையில் மாறுகின்ற சரீரத்தைக் கொள்ளவல்ல ஆத்மாவுக்கு உவமையாம். (சக)

50\. அரியபுல னைந்தடக்கி யாய்மலர் கொண் டார்வம்
புரிய பரிசினாற் புல்லில்—பெரியனும்
மாற்றாது வீற்றிருந்த மாவலிபால் வண்கை நீர்

(இ - ள்.) அரிய - (அடக்குவதற்கு) அருமையான, புலன் ஐந்து - பஞ்சேந்திரியங்களையும், புலன் அடக்கி - அதற்கு உரிய விஷயங்களிற் போக வொட்டாமல் தடுத்து, ஆய் - (ஸர்வேஸ்வரனுக்குத் தகுதியாம்படி) ஆராய்ந் தெடுக்கப்பட்ட, மலர் கொண்டு - புஷ்பங்களைக் கொண்டு, ஆர்வம் புரிய - அன்பு மிக, பரிசினால் - ஏற்றபடியினால், புல்கில் - அவ்வெம்பெருமானை யணைந் தால், (அப்போது), பெரியன் ஆய் - (ஸர்வேஸ்வரனைக் காட்டிலும் தன்னை) மேம்பட்டவனாக (நினைத்து), மாற்றாது - (இரப்போர் கேட்பது எதுவானாலும் அதை இல்லையென்று) மறுத்துச் சொல்லாமல் (கொடுத்துக்கொண்டு), வீற்றிருந்த - (தன் கொடைச் செருக்குத் தோன்றுமாறு) பெருமை கொண் டிருந்த, மாவலிபால் - மகாபலிசக்ரவர்த்தியி னிடத்தில், வண் கை - (பிற ரிடத்திருந்து தானத்தைப் பெறப்பெறப்) பூரிக்கின்ற (தனது) கையிலே, நீர் - (மஹாபலி மூவடி மண்ணைக் கொடுத்ததற்கு ஸூசகமாகத் தாரைவார்த்துக் கொடுத்த) நீரை, ஏற்றானை - பெற்றுக்கொண்ட திரிவிக்கிரமனை, காண்பது - அநுபவிப்பது, எளிது - எளிதாகச் செய்தற்குரிய செயலாகும். (எ - று.)

பஞ்சேந்திரியங்களை சப்தாதி விஷயங்களிற் போகாமல் தடுத்து ஸ்நேஹத்தோடு எம்பெருமானை ஆச்ரயித்தால் அப்போது அவனைக் காண்கை யெளிதென்றவாறு. இதனால், வைராக்யத்தை யுண்டாக்கும் உபாயத்தையும் அவ்வெம்பெருமானிடத்து பக்தி செய்யும் முறையையும் கூறினாராயிற்று. இரண்டு கழனிக்குப் பாய்ந்தால இரண்டு ஒரு கழனியிலே பாயவேண்டியநீர் இரண்டு கழனிக்கும் போதாமற்போவது போல, ஸர்வேஸ்வரனை விரும்பவேண்டிய பஞ்சேந்திரியங்கள் சப்தாதி விஷயங்களையும் விரும்பினால் இருதொழிலும் கெடுமாதலால், ஸர்வேஸ்வரனையே பற்ற விரும்புவார் சப்தாதி விஷயங்களை விட்டே ஸர்வேஸ்வரனைப் பற்றவேணு மென்பார் 'ஐம்புலனைந்த டக்கி' என்றார். புலனைந்து - ஜ்ஞானேந்திரியங்களாகிய செவி வாய் முதலியன. புரிய புல்கில் என இயையும். புல்கில் என்றதனால் - அபிமத விஷயத்தை யணையும்போது எத்தனை அன்புகொண்டு ஸ்னேஹமுள்ளவராக அநுபவிப்பரோ, அத்தனை அன்புகொண்டு ஸர்வேஸ்வரனை ஸ்நேஹமுள்ளவராக ஆச்ரயிக்கவேணு மென்பது பெறப்படும். 'ஆர்வம் புரிந்த பரிசினால்' என்ற பாடம் வ்யாக்யானத்துக்குப் பொருந்தும். (ருo)

(இன்னும் வரும்.)

வை. மு. கோபால கிருஷ்ணமாசார்யர்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பாலிகயோ: ஸம்பாஷணம்.

ஸாவதா :—ஸகி! விமர்சிகே! [illegible]

விமர்சகா :—ஸகி ஸாவதிகே! [illegible]

ஸா :—அயி விமர்சிகே! [illegible]

ஸ்ரீ:

பாலிகைகளின் ஓர் ஸம்பாஷணை.

ஸாவதா :—ஸகி! விமர்சகே! இதோபார், ஸூர்ய பகவான் உதயமாகிறார். ஸகல சராசரங்களுக்கும் க்ஷேமத்தை கொடுக்கிறவர் இவர்தான், தேஜஸ்வரூபமான இவரே ப்ரஹ்மம் நாம் இவரை நமஸ்கரிப்போம்.

விமர்சகா :—அடி ஸாவதனே! உனக்கென்ன பயித்தியம் பிடித்துவிட்டதா? உலகமெல்லாம் வாட்டி வறட்டுகிறவனையா வணங்குகிறாய்! இவன் பூமி முழுவதையும் வறளும்படி செய்கிறான். பயிர் பச்சை செடி கொடி முதலியவைகளைக் காய்ச்சுகிறான். ஏரி குளம் தடாகம் வாய் கூபம் இவைகளின் உலர்த்துகிறான். இவ்விதம் க்ரூரமான அழகை அடியோடு கெடுத்து விடுகிறான். இவனிடத்தில் எந்த நற்குண லேசத்தைக் கண்டு நமஸ்கரிக்கிறாய்?

ஸாவ :—ஸகி விமர்சகே! ஸூர்ய பகவானுக்கு [illegible] கிறாயா? இவரிடத்தில் எந்த நற்குணமும் இல்லை? சொல்லுகிறேன் கவனமாய்க் கேள். இவர் தம்முடைய கிரணங்களைக் கொண்டு பூமியிலுள்ள தண்ணீரைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் எடுத்து ஒன்பது மாஸகாலம் தன் கர்ப்பத்தில் வைத்திருந்து அநேக ஆயிரம் மடங்கு அதிகமாய் நீரை மழையாக வர்ஷித்து உலகம் முழுவதும் ஸந்தோஷப்படுத்துகிறார். இவர் இல்லாவிட்டால் உலகமெங்கும் இருளால் பாழடைந்து போகும். நாம் கண்களைப் படைத்தும் பயனில்லை. வஸ்துக்களைப் பார்க்கும் சக்தியானது நமது கண்களுக்கு இவரால்தான் உண்டாகிறது. மேலும் ப்ராணிகளின் வ்யாதிகளை நீக்கி இவர் ஆரோக்யத்தைக் கொடுக்கிறார். ஸூர்ய நமஸ்காரம் செய்வதால் [illegible] பலமான எந்த வியாதியும் [illegible] ஓடிப்போய் விடுமென்கிற [illegible] யனைக் கண்ட பனிபோல் [illegible] தவிர ஞானிகளுக்கு மோக்ஷமார்க்கத்தைத் தருகிறார். [illegible] திவ்யலோகத்தின் முக்தர்கள் ஸூர்ய மண்டலத்தின் வழியாக [illegible] ஸூர்யனைக் கடந்து நினைத்தைத் [illegible] கம் போகிறார்கள். மேலும் எட்டு திக்பாலகர்களுக்கு [illegible] இனமென்று சொல்லுகிறார்கள். [illegible] அவர்களில் ஒருவருக்கும் அர்க்யம் கொடாமல் இந்த ஸூர்யனிடம் அர்க்யம் கொடுக்கிறார்கள். [illegible] முக்காலத்திலும் அர்க்யம் கொடுக்கிறார்கள். பகவானுடைய [illegible] எல்லாய மித்ரனும் அகண்ட ப்ரஹ்மமா [illegible] உலகத்திற்கு ஓர் விளக்காயும் விளங்கும் இவரை [illegible] ஸூர்ய மண்டலத்தின் மத்தியில் [illegible] இல்லை. ஆகையால் எல்லா நற்குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாக [illegible] கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீமந்நாராயணனையும் [illegible] பரமாத்மாவான [illegible]

விம:— [illegible]

ஸாவ:— [illegible] ஸ்ரீமந்நாராயணம் [illegible]

விம:— அயி ஸாவத்ரே! [illegible]

ஸாவ:— [illegible]

விம:—அடி ஸாவத்ரீ! உனக்குப் புத்தியில்லை. கருணை யில்லாத நாராயணனையும் நீ துதிக்க ஆரம்பிக்கிறாயா?

ஸாவ:—அடி பாபி! பரமதயாளுவான ஸ்ரீமந்நாராயணனை கருணையற்றவனென்று எவ்வாறு சொல்லத் துணிந்தாய்?

விம:—என்மேல் கோபிக்காதே. நான் பாபியல்ல; உன்னால் துதிக்கப்படும் நாராயணன் தான் கொடும்பாபி. ஏனெனில் முதலில் தானே உலகத்தை ஸ்ருஷ்டித்துத் தானே ரக்ஷித்துத் தானே ஸம்ஹரிக்கிறான். விஷ விருக்ஷமாயிருந்தாலும் நாம் பயிர்செய்ததை நாமே வெட்டுவது எவ்வளவு க்ரூரத்தனம். நல்ல பழங்களையுடைய ப்ரியமான மரத்தைப் பயிர்செய்துவிட்டு அதை ஒரு பயித்தியக்காரன்கூட வெட்டமாட்டான். வெட்டினாலும் அதைக் குறித்து ஸந்தோஷப்படவும் மாட்டான். அப்படியிருக்க உத்தமமான போகங்களையும் போகஸாதநங்களையுமுடைய ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்துத் தானே அழிப்பது எவ்வளவு தயையைக் காண்பிக்கிறது!! தவிர, தன்னுடைய விளையாட்டுக்காக உலகங்களை ஸ்ருஷ்டித்தும் ஸம்ரக்ஷித்தும் பிறகு ஸம்ஹரிக்கிறான். இவை அவனுக்கு விளையாட்டு, நமக்குத் திண்டாட்டம். மேலும் அவன் மிகவும் பக்ஷபாதி. ஏனெனில் இந்த்ரன் முதலிய தேவர்களை மிகவும் ஸுகத்திலும், மனிதர் முதலியவர்களை மத்யமமாகவும், மிருகம் விருக்ஷம் முதலியவைகளை மிகவும் துக்கத்திலும் வைத்திருக்கிறான். ஆகையால் தேவர்கள் விஷயத்தில் அவனுக்குப் ப்ரியமும், மிருகம் முதலானவைகளிடத்தில் அவனுக்கு வெறுப்பு மிருக்கிறதல்லவா? விருப்பும் வெறுப்புமுடையவனை நாம் எப்படி துதிப்பது? மேலும் துஷ்டர்கள்கூடச் செய்யாத க்ரூரமான கார்யத்தை அவன் செய்கிறான். எல்லா ப்ராணிகளிடத்திலும் அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு ஒவ்வொரு கெட்ட கார்யத்தையும் செய்ய ஏவுகிறான். அவனால் ஏவப்பட்டு நாம் கெட்டகார்யம் செய்தபிறகு, கோபங்கொண்டு நம்மை நரகத்தில் விழத்தள்ளுகிறான். இவ்விதம் கடவுளாகையுள்ள நாராயணனை மஹா க்ரூரனென்றும் நிந்திக்கத்தக்கவனென்றும் ஏன் சொல்லக்கூடாது?

ஸாவ:—அடி அறிவற்றவளே! கருணா ஸமுத்ரனான நாராயணனையும் நீ நிந்திக்க ஆரம்பிக்கிறாய். இந்த ஸம்ஸாரக் கடலில் மூழ்கியிருக்கும் ப்ராணிகளைத் தாமே கரையேற்றி தமது திருவடிகளை அடையச் செய்கிறார். த்ரௌபதி, காகாஸுரன், குஹன், ஸுக்ரீவன் விபீஷணன், கஜராஜன், [illegible] முதலியவர்களின் வரலாற்றை நீ அறியவில்லை. உலகத்தில் புத்திமான்களல்லவோ தங்கள் தங்கள் குற்றத்தை பரமாத்மாவிடத்தில் காண்கிறார்கள். ஒரு த்ருஷ்டாந்தம் பார். ஒரு தகப்பன் தன் புத்திரனிடத்தில் [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

என்று ஒரு கத்தியைக் கொடுக்க, அவன் அக்கத்தியால் தன் கழுத்தையே அறுத்துக்கொண்டால் அது தகப்பனுடைய குற்றமோ புத்திரனுடைய குற்றமோ? பரமதயாளுவான ஸர்வேஸ்வரன் தன் ஸ்வரூபத்தையும், இது தர்மம் இது அதர்மம் என்பதை அறிவதற்கு வேத சாஸ்த்ரங்களையும், பகவானை ஆராதிப்பதற்கு சரீரத்தையும், த்யானிப்பதற்கு மனதையும், நல்ல புத்தியையும், கங்கை முதலிய தீர்த்தங்களையும், ஆலயங்களையும், தத்வஞானம் உபதேசிப்பதற்கு ஸத் குருக்களையும் நமக்குக் கொடுத்து நம்மை அநுக்ரஹித்திருக்கிறாரல்லவா? அப்படியிருந்தும் நாம் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் சுழன்று நின்றால் அது நமது தோஷமல்லவா? அந்தந்த ப்ராணிகளின் முற்கர்மத்தை அநுஸரித்தல்லவோ வித்யாஸமான ஸ்ருஷ்டி ஏற்படுகிறது. இந்த ஸ்ருஷ்டி நாராயணனுடைய மனப் போக்கு தோஷத்தாலல்ல. அவர் மேகம்போல் பொதுவா யிருக்கிறார்.

விம:—எப்படி மேகம்போல் பொதுவா யிருக்கிறார்?

ஸ-வ:—சொல்லுகிறேன் கேள். நெல் முதலிய பயிர்கள் விளைவதில் மேகம் பொதுவான காரணம். அந்தந்தப் பயிர்களின் வித்தியாஸமானது அந்தந்த தான்யங்களிலுள்ள விசேஷ காரணத்தால் உண்டாகிறது. அதுபோல் பிராணிகள் செய்த நல்ல கர்மத்தையும் கெட்ட கர்மத்தையும் அநுஸரித்துப் பகவான் பலனைக் கொடுக்கிறார். ஆனால் தன்னிஷ்டப்படி ஒருவனுக்கு நல்ல பயனையும் மற்றொருவனுக்குக் கெட்ட பயனையும் கொடுப்பதில்லை. ஆகையால் ஸர்வேஸ்வரன் பக்ஷபாதி யென்றும் கருணையற்றவனென்றும் சொல்லக்கூடாது.

விம:—நீ சொல்லுகிறபடி நாராயணன் பரம காருணிகனாயிருக்கும் பக்ஷத்தில் இதுவரையில் ஜீவன்களைக் கவனித்து ஏன் அநுக்ரஹிக்கவில்லை?

ஸ-வ:—அநாதியான கர்மத்தினால் ஜீவன் ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கியிருக்கிறான். ஈசுவரனால் காலத்தில் கரையேற்றப்படுகிறான்.

விம:—இதுவரையில் அநாதியான சென்ற காலத்தில் கிடைக்காத மோக்ஷம் இனிமேல் ஜீவனுக்கு யாரால் எவ்விதம் கிடைக்கும்?

ஸ-வ:—நல்ல கர்மங்களைச் செய்து அவைகளின் பலனைக் கொடுக்கும் காலத்தில் ஈஸ்வரனுக்கு க்ருபையுண்டாய் மோக்ஷத்தைத் தருகிறான்.

𑌵𑌿𑌮:—𑌅𑌯𑌿 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌵𑌿! 𑌅𑌯𑌂 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌃 𑌕𑌦𑌾 𑌵𑌾 𑌲𑌭𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿?

𑌸𑌾𑌧𑍍𑌵:—𑌶𑍃𑌣𑍁 𑌵𑌿𑌮𑌰𑍍𑌶𑌿𑌕𑍇, 𑌸𑌤𑍍𑌸𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑍇 𑌵𑍈𑌰𑌾𑌗𑍍𑌯𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃, 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑍇𑌣 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌕𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌫𑌲𑌾𑌭𑌿𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌰𑌹𑌿𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌯𑍈𑌃 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌮𑌰𑌣𑌕𑌾𑌲𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍 '𑌯𑌂 𑌯𑌂 𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌨𑍍 𑌭𑌾𑌵𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌜𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌕𑌲𑍇𑌵𑌰𑌮𑍍 । 𑌤𑌂 𑌤𑌮𑍇𑌵𑍈𑌤𑌿 𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯 𑌸𑌦𑌾 𑌤𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑌭𑌾𑌵𑌿𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌵𑌚𑌨𑍇𑌨 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌨𑍍𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌮𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌨𑍍 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌲𑌭𑌤𑍇 ।

𑌵𑌿𑌮:—𑌅𑌹𑍋 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌵𑌿! 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌕𑌿𑌮𑍍?

𑌸𑌾𑌧𑍍𑌵:—𑌅𑌯𑌿 𑌵𑌿𑌮𑌰𑍍𑌶𑌿𑌕𑍇! 𑌨𑌹𑌿 𑌨𑌹𑌿 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 ।

𑌵𑌿𑌮:—𑌅𑌯𑌿 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌵𑌿! 𑌅𑌤𑍀𑌵 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍀𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌸𑍍𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌾𑌭𑌾𑌵𑌶𑍍𑌚 𑌬𑌾𑌲𑍋𑌪𑌲𑌾𑌲𑌨𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇 ।

𑌸𑌾𑌧𑍍𑌵:—𑌅𑌹𑍋 𑌵𑌿𑌮𑌰𑍍𑌶𑌿𑌕𑍇! 𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌨𑍍𑌦𑍇𑌹𑌂 𑌮𑌾 𑌕𑍁𑌰𑍁 । 𑌮𑌾𑌤𑌾𑌪𑌿𑌤𑍃𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌵𑌤𑍍𑌸𑌲𑌤𑌰𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨 𑌅𑌨𑍃𑌤𑌂 𑌨 𑌵𑌦𑌤𑌿 । 𑌯𑌥𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌨𑍍𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌪𑌰𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌉𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍𑌸𑍁 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾, 𑌤𑌥𑍈𑌵 '𑌸 𑌖𑌲𑍍𑌵𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌯𑌨𑍍 𑌯𑌾𑌵𑌦𑌾𑌯𑍁𑌷𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌮𑌭𑌿𑌸𑌮𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌨 𑌚 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌜𑍀𑌵𑌵𑌿𑌷𑌯𑌿𑌕𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑍈𑌵 । '𑌮𑌾𑌮𑍁𑌪𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 । 𑌅𑌤𑌃 𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌨𑍍𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌵𑍍𑌰𑌜𑌾𑌵𑌃 ॥

ஸ்ரீசைல சக்ரவர்த்தியாசார்யர்,
வக்கீல் கோயம்புத்தூர்.

விம:—அடி ஸாத்வநே! அந்த மோக்ஷம் எப்போது கிடைக்கும்?

ஸா-வ:—அடி விமர்சகே! கவனமாய்க்கேள். ஸத்ஸங்கம் செய்து, ஸம்ஸாரத்தில் வைராக்யத்தை யடைந்து, மோக்ஷத்தை விரும்பி ஸத்குருவை ஆஶ்ரயித்து, தத்வஞான மடியாக பகவானுக்கு த்ருப்திகரமான கர்மங்களைப் பலனை விரும்பாமல் செய்துகொண்டு, பக்தி முதலிய உபாயங்களைக்கொண்டு பகவானையே சரணமாக அடைந்து, மரணகாலத்திலேயும் அவருடைய திருவருளாலேயே, 'மரணகாலத்தில் ஜீவன் எந்தெந்த ஸ்வபாவத்தை நினைத்துக்கொண்டு தேஹத்தை விடுகிறானோ அந்தந்த ஸ்வபாவத்தையே மரணத்திற்குப் பிறகு அடைகிறான்' என்று பகவான் சொல்லியபடி, ஸ்ரீமந்நாராயணனையே த்யானித்துக்கொண்டு சரீரத்தை விட்டபின் மோக்ஷத்தை அடைகிறான்.

விம:—ஆம், மோக்ஷத்தை அடைந்த பிறகு மறுபடியும் இந்த ஸம்ஸாரத்திற்கு வருவானோ?

ஸா-வ:—இல்லை! திரும்பி வருவதில்லை.

விம:—மிகவும் துக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஜீவனுக்கு மோக்ஷம் ஒன்று உண்டென்பதும், அதை அடைந்து ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பி வருகிறதில்லை யென்றும் நீ சொல்வது அழுகின்ற குழந்தைகளுக்குத் தற்கால த்ருப்திக்காக ருசிகாட்டும் பொய்வார்த்தைக் கொப்பானதென்று நினைக்கிறேன்.

ஸா-வ:—அடி விமர்சகே! இது விஷயத்தில் உனக்கு ஸந்தேகம் வேண்டாம். நமது தாய் தந்தையர்களைக் காட்டிலும் அநேக ஆயிரமடங்கு பிரியமாய் நமக்கு நன்மையை உபதேசிக்கும் வேதமானது எக்காலத்திலும் பொய்பேசாது. பரப்ரஹ்மமும் பரதத்வமென்றும் ஸ்ரீமந்நாராயணன் என்றும் சொல்லப்பட்ட வேதவாக்யமானது எப்படி ஸத்யமோ, அப்படியே 'வாழ்நாள் முழுவதும் இவ்விதம் இருந்து கொண்டு வருகிற ஜீவன் ப்ரஹ்ம லோகத்தை அடைகிறான், மறுபடியும் திரும்பி வருகிறதில்லை' என்கிற வேதவாக்யமும் உண்மையே யல்லாமல் வேறல்ல. பகவானும் அப்படியே "என்னை அடைந்தவர்க்கு மறுபிறப்பில்லை" என்று சொல்லியிருக்கிறார். ஆகையால் அந்த பகவானாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனைச் சரணம் அடைவோம் வா.

வீ. ஆர். ஸ்ரீசைல சக்ரவர்த்தியாசார்யர், பி. ஏ.
கோயம்புத்தூர்.

கடிதங்கள்.

ராஜமன்னார் கோவிலில் உபந்யாஸம்.

சென்னை ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் ப்ரார்த்தனையை அங்கீகரித்து தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் அனேகம் இடங்களில் உபந்யாஸம் செய்து வரும் ஸ்ரீ. உ. வே. வித்வான் புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்ஸ்வாமி நாளது துர்மதிஞ ஆனிமீ 6உ ராஜமன்னார் கோவிலுக்கு எழுந்தருளி அங்கு வெகுவிமர்சையாய் நடந்த தெப்போத்ஸவத்தில், ஞாயிற்றுக்கிழமை தினம் உபாயோபேய விஷயமாக ஒரு உபந்யாஸம் செய்தருளினர். கொஞ்சகாலத்துக்கு முன் நடந்த ஒரு ஸபையில் ஆஸ்திக்யம் பூராவா யுள்ளவரும், உத்யோகத்தி லிருப்பவரும், ஸம்ப்ரதாய விஷயங்களில் விசேஷ ஜ்ஞானமுள்ளவருமான ஒருவர் மோக்ஷார்த்தமாய் அனுஷ்டிக்கப்படும் சரணாகதி ப்ரமாண மில்லாததென்றும், கேவலம் கட்டுப்பாடென்றும், இப்புடைகளில் இகழ்ந்து பேசினாராம். இவருக்கு ஆஸ்திக்யத்தில் விச்வாஸக்குறைவினாலல்ல, க்ரந்தங்களைப் பூராவாகவும் ஸதாசார்யனிட மிருந்து ஸரிவரக் கேட்காததினால் இஸ்ஸந்தேஹம் உதித்திருக்க வேண்டும். இதுவிஷயத்தில் 'ஸ்ரவணபுத்திக்ஷாநமோக்ஷாந வியுஹூவெஷ நிஷெயதஃ' வெக்ஷாதிஷாஞ்சே ரக்ஷெதெ ஸம்ஸாஷாய விரொயதஃ ॥' என்று பூர்வ பக்ஷிகளினால் சொல்லக்கூடிய ஆக்ஷேபங்களை யெல்லாம் ஸ்ரீ தேசிகன் ஸ்ரீமதஞ்சேஷப ரகைஷயில் ஸங்க்ரஹித்து விஸ்தாரமாக ஸமாதானம் அருளிச்செய்திருப்பதை ஒருதரம் பார்த்திருந்தால் இந்த சரணாகதி விஷயத்தில் ஒருவிதமான ஸந்தேஹமும் உண்டாக இடமிராது. ஆயினும் இப்படிப்பட்ட ஸந்தேஹம் அனேகருக்கு உதிக்கலா மாகையினாலும ஸ்ரீ நிக்ஷேபரக்ஷையைக் காலக்ஷேபம் செய்து ஸந்தேஹ நிவ்ருத்தி செய்து கொள்வது அனேகர்க்கு அரிதாயிருக்கு மாதலாலும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி இவ்விஷயத்தைப்பற்றி ஸங்க்ரஹமாக உபந்யாஸம் செய்வதாகத் தீர்மானித்தார் ஸ்ரீநிக்ஷேப ரக்ஷையில் ஸ்ரீ தேசிகன் ஸாதித்திருக்கும் ப்ரமாணங்களை, யுக்திகளை இவைகளைக்கொண்டு ஸகலரும் எளிதில் அறியுமாறு ஸாதாரணத் தமிழ் நடையில் ப்ரபத்தி ஒரு உபாயம் என்பதற்கு ப்ரமாணங்களையும், இதற்குப் பூர்வாசார்ய ஸம்ப்ரதாயங்களையும் காட்டிக்கொண்டு இதன் பரமபலமான மோக்ஷ ஸ்வரூபத்தில் இவ்வாதமா பரதந்த்ரா யிருப்பதைக் குறித்தும், ஸ்திரீ முதலான பரிகாரங்களுடன் கூடி பகவதனுபவம் பண்ணுகிறான் என்பதைக் குறித்தும், நம்முடைய மதத்தை அறியாமல் ப்ரதிவாதிகள் சொல்லும் கூற்றுகளைக் குலைத்து, பொதுவில், 'ஸவு-ம்..வாவ ஶங்ஷ ..வம்' என்ற மனுவசனத்துக்குக் கேவலம் நம்மைப்போல் அஜ்ஞர்களாய், அபூர்ணர்களாய், ஆதாரதுணை லேசமில்லாதவர்களா யிருக்கும் ஜீவர்களில் ஒருவனுக்கு மற்றொருவன வசப்பட்டிருப்பது துக்கம் என்பதைக் குறிக்கிறது என்று நன்றாக நிரூபித்தருளினர். ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வ சக்தனாய், பரிபூர்ணனாய், பரமோதாரனாய், பரமகாருணிகனாய இருக்கிற பரமாத்மாவிற்குத் தாஸபூதனாயிருப்பது 'ராஜபுத்ரர்களுக்குப்போல் பேர ஈருபமாயிருக்கும் என்றும், மோக்ஷதசையில் பலராகக்கூடி அனுபவிக்க வேண்டு

மென்கிற மிகுதியான ஆசையினால் தங்கள் ஸங்கல்பத்தினால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட பத்நீ, புத்ர, பச்வாதிகள் ஒருவித தோஷஸம்பந்த மில்லாததினாலும், கைங்கர்யத்தில் அந்வயிப்பதற்காகவே உண்டாக்கப்பட்டபடியினாலும் அவைகளும் கைங்கர்யத்தில் அந்தர்கதமாகி விடுகின்றன வாகையினாலும் அவை உத்தேச்யமாக மென்றும் நிரூபித்தருளினர். இப்படிப்பட்ட மோக்ஷஸ்வரூபத்தை நேரில் ஸாக்ஷாத்கரித்து நம் ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்திருப்பதினால் நமக்கு மோக்ஷபுருஷார்த்தம் இனியதாயிற்று. மதாந்தரஸ்தர்களுக்கோ ஒருவருக்கு ஸுகதுக்கா தீகள் இல்லாமல் கேவலம் கல்போலவும், ஒருவருக்கு ராகாதி தோஷமில்லாமலும், துணைகளும் இல்லாமலும், ஒருவர்க்கு நித்யமுக்தருக்கு அவித்யாப்ரயுக்த தோஷநிவ்ருத்தி யென்றும், ஒருவர்க்கு அங்கும் ஆகாரத்தில் தாரதம்யம் உண்டென்றும், இப்படிப்பலபடிகளில் ஸந்தேஹாதிகள் உண்டாகி நிற்கும்படி இருக்கிறது இவற்றை சீர்தூக்கிப் பார்த்தால் எது தத்வார்த்தமா யிருக்குமென்று விவேகிகளுக்குப் புலப்படும். இவ்வர்த்தமாயிருக்கு மென்று விவேகிகளுக்குப் புலப்படும். இவ்வர்த்தத்தை,, 'நிரஸ்தா விஷ்டி..ஃ ஶொஹம் ..நதா நிரூ ஸாக ஸ்ரா.. ஸவெயதிகி ஶொக்ஷாய.. ஶாவணாதிஷ வாவ த..தெ;' என்று ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தார். அங்கு ஸந்நிஹிதராயிருந்த நம்முடைய ஸபாத்யக்ஷப்ரதி நிதிகளுள் ஒருவரான ஸ்ரீ. உபீ. கோட ரேர் எஸ். ராஜகோபாலா சார்யர் ஸ்வாமி பண்டிதரின் உபந்யாஸத்தை ச்லாகித்துக் கொஞ்சம் பேசினர்.

இந்த ஸபையின் ப்ரதான நோக்கமான ஸித்தாந்த ப்ரவசன கைங்கர்யத்தில் எல்லோரும் உதவிசெய்யவேண்டுமென்றும், அப்படிச் செய்யாமலிருந்தால் எடுத்த ஜன்மம் வீணாய்ப்போகும் என்றும், இந்த ஸித்தாந்தத்தைப் ப்ரவசிப்பதில் நம் பூர்வாசார்யர்கள் பட்டிருக்கும் பரிச்ரமங்கள் கணக்கற்றவையென்றறிந்தும் நாம் கேவலம் ஆஹாரநித்ராபரவசர்களாயிருப்பது மிகவும் சோசநீயமானதென்றும், இனியாவது இதைத் தவிர்த்து தங்கள் தங்கள் சக்திக்கனுகுணமாகத் தேஹச்ரமத்தாலோ, த்ரவ்ய ஸஹாயத்தாலோ, இரண்டாலுமோ உதவிசெய்யவேண்டியது மிகவும் அவச்யம் என்று வற்புறுத்தியருளினர். [கோ. ஸ்ரீ. உ. கி]

கும்பகோணத்தில் உபந்யாஸம்.

சென்றமீ 20உ 23உ களில் திருக்குடந்தையில் இராபத்திரன் ஸந்நிதியில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ருத்தி என்னும் விஷயத்தைப்பற்றியும் ஸ்ரீ ஆராமுதாழ்வான் ஸந்நிதியில் தர்மம் என்னும் விஷயத்தைப்பற்றியும் உபந்யாஸம் நடந்தது, முதல் நாள் நூறு ஸ்வாமிகளும் மறுநாள் 200 ஸ்வாமிகளும் ஸேவை ஸாதித்தார்கள் விவரம் மறுஸஞ்சிகையில் வரும். கோ. ஸ்ரீ.

திருக்குடந்தையில் உபந்யாஸம்.

திருக்குடந்தை யெனும் கும்பகோண க்ஷேத்ரத்தில் ஏற்கெனவே ஸ்ரீ. உ. வே. புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி உபந்யாஸத்துக்கு எழுந்தருளுவதாகக் கடிதம் கிடைத்தது. அந்தப்படியே ஸ்வாமி எழுந்தருளி முதல் நாள் பெரியகடைத்தெரு ஸ்ரீராமன் ஸந்நிதியில் 'வைஷ்ணவ ஸம் -

ருக்தி' என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி வெகு அழகாக உபந்யஸித்தார் என் பதைக்கூற சிற்றறிவுள்ள அடியேனால் இயலாது. ஜகந்நிவாஸனான ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் ஸம்பந்திகள் வைஷ்ணவர்கள்; தேஹத்தில் ஶங்கசக்ரங்கள் தரித்தல், த்வாதஶோர்த்வ புண்டரங்கள் தரித்தல், ஸதாசார்யனிடத்தில் திருமந்த்ரோபதேஶம்பெற்று அதை அநுஷ்டித்தல், ஸ்ரீ பகவந்நாமங்களை வஹித்தல், ஸந்த்யாவந்தநம் முதலான நித்யகர்மங்கள் செய்தல், பாகவதோத்தமர்களை உபசரித்து ஆராதித்தல் முதலிய யஜ்ஞங்கள் செய்தல், இவ்வைந்து அங்கங்களையு முடைய வைஷ்ணவர்கள் தாம் 'ஐயங்கார்' எனப்படுவரென்றும், க்ருஹஸ்தர்களோ ப்ருஹ்மசாரிகளோ அவரவர்கட்கு உரியபடி ஆடைகள் தரித்து ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தில் ஈடுபடுவதே பகவத் முகோல்லாஸமென்றும், திருமழிசை யாழ்வார் இங்கு ஆராவமுதனை மங்களாஶாஸநம்செய்ய எழுந்தருளின காலத்திலேயே ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ருத்தி இங்கு மிகுதியும் இருந்ததாக ஸாதித்திருக்கிறார் என்றும், அந்தப் பெருமாளுடைய க்ருபைதான வரவர வ்ருத்திக்கு ஹேதுவென்றும், வைஷ்ணவர்கள் எல்லாரும் பரஸ்பரம் மஹா ப்ரீதர்களாய் எழுந்தருளியிருக்கவேண்டுமென்றும் அநேக பாசுரங்கள் ஶ்லோகங்கள் மூலமாய் ப்ரதிபாதித்தார்; அன்றைக்கு அதிக ஸ்வாமிகள் ஸேவை ஸாதிக்கவில்லை.

மறுநாள் ஸ்ரீ ஆராவமுதன் முதன் ஸந்நிதியில் அநேக தர்மங்களை எடுத்து விவரித்து, நம்முடைய யுக்திகளினால் தர்மத்தை யறியமுடியாதென்றும், ஶாஸ்த்ரத்தில் வ்யக்தமாக ஏற்பட்டிருப்பது தான் தர்மமென்றும், பாக்கி தர்மங்கள் தர்மமல்லவென்றும், அவைகளையும் ஸதாசார்யன் முகமாகத் தெரிந்துகொண்டு காமக்ரோதாதிகளை அறவே யொழித்து ஆசார்யன் நியமப்படி நடந்தால் ஸகலமும் ஸித்திக்குமென்றும், ஸத்குணம் அதிகரித்து த்வேஷபுத்தி யொழிந்து மஹா ஶாந்தர்களாய் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீயை அடைந்து பரஸ்பர விஶ்வாஸிகளாய் ஆராவமுதனுடைய க்ருபைக்குப் பாத்ரர்களாவோமென்றும் ஸ்ரீ. உப. புத்தங்கோட்டகம் ஸ்வாமி உபந்யஸித்தனர். [தவிர ஷை ஸந்நிதியின் அர்ச்சகர்கள் ஸ்ரீ ஆராவமுதன் கோமளவல்லித் தாயார் ஸந்நிதியைக் காலை 11-மணிக்கெல்லாம் திருக்காப்பு சேர்த்துக்கொண்டுபோய், மறுபடி 12-மணிக்கெல்லாம் திரும்பிவந்து பார்த்து கதவுகள் பூட்டினபடியிருக்க, அதைத் திறந்துபார்த்துப் பெருமாள் ஸ்ரீ ஶடாரிகாணமற் போனதாகச்சொல்லி, ஸாயங்காலம் முழுஸேவையுடன் சர்க்கரைப் பொங்கல் அமுது செய்வித்தார்களேயன்றி வேறு யாதொரு விதமான கவலையும் எடுத்துக்கொள்ளாததைப்பற்றி மிகவும் துக்கித்தார். அன்று அக்ராஸநம் வஹித்த ஐயங்கார்வீதி ஸ்ரீ. உப. வாஜபேயம் வீரராகவாசார்ய ஸ்வாமி உபந்யாஸத்தைப் புகழ்ந்துபேசி, பெருமாள் ஸந்நிதியில் மேற் சொல்லியபடி நடந்த அகார்யத்துக்குத் துக்கித்து, தர்மகர்த்தர்கள் அர்ச்சகர்கள் ஸரியானபடி ஶ்ரத்தை எடுத்துக்கொள்ளாததற்கும், அர்ச்சகர்கள் இருக்கவேண்டிய முறைகளைப்பற்றியும், பெருமாளே இவ்வளவு கொஞ்ச நாட்களில் இவ்விடம்விட்டு எழுந்தருளி விடுவரென்றும், இனி ஒருவரும் திருவாபரண ரூபமான கைங்கர்யம் பெருமாளுக்குச் செய்ய வேண்டாமென்றும், வேறுவிதமான உபசாரம் செய்யலாமென்றும், புது ஸ்ரீ ஶடாரிகூட செய்யப்பட வேண்டாமென்றும், ஸந்நிதி கைங்கர்ய பரர்களுக்குப் பெருமாள் பக்தியை அளிக்கவேண்டுமென்றும் ப்ரதிபாதித்தார். அன்று அநேக ஸ்வாமிகள் ஸேவை ஸாதித்தனர்.]

வி. ஆர். நரஸிம்மய்யங்கார்.

இப்படி மோக்ஷத்தை உத்தேஶித்து உபாயாநுஷ்டானம் செய்யாமல் மற்றை பலங்களை உத்தேஶித்து ஒருவன் செய்தால் அப்பொழுது, ஸாத்விகத்யாக மென்னும் ஸ்வரூப பல ஸங்க த்யாகம் அபேக்ஷிதம். பர ஸமர்ப்பணம் மாத்திரம் செய்தால் போதும். இவர்கள் விஷயத்தில் பரமென்று சொல்லப்படும் அபிமத பல ஸாதநார்த்தம் ப்ரஸக்தமாயிருக்கும் வ்யாபாரத்தின் ஸ்தானத்தில் பகவானை நிக்ஷேபிப்பதுதான் அந்தப் பரஸமர்ப்பணமாகின்றது. இப்படி ப்ரபத்தி என்னும் உபாயம், மோக்ஷம் இதர பலம் இவை இரண்டையும் ப்ரபந்நனுடைய ப்ரார்த்தநாநுகுண மாக ஸாதித்துக் கொடுக்கும் என்பது பக்தி என்னும் உபாய விஷயத்தில் சொல்லியிருப்பதற்கு துல்யமே. ஸ்ரீ பகவத் கீதையில்

'த்வாவிமௌ புருஷௌ லோகே'

என்னு மிடத்தில் பக்தி இரண்டு வித பலங்களையும் ஸாதித்துக் கொடுக்கும் என்பது விஶதமாகத் தெரிகின்றது. கர்த்ருத்வம் பல ஸங்கம் இவைகளை த்யஜித்து செய்யப்படும் பக்தி மோக்ஷார்த்தமாகு மென்பதும், அந்த த்யாக மின்றிச் செய்யப்படும் பக்தி இதர பல ஸாதகமாகு மென்பதும் அவ்விடத்திலேயே தெரியும். அதே மாதிரியே இந்த ப்ரபத்தி என்னும் உபாயத்திலும்

'தாவதார்த்திஸ்ததா வாஞ்சா தாவந் மோஹஸ்ததா ஸுகம்।
யாவந்ந யாதி ஶரணம் த்வாமஶேஷாகநாஶநம்॥'

என்னும் வாக்யம் இதற்கு ப்ரமாணம். ஆஹக்ஷ, பக்தர்களில் இரண்டுவித அதிகாரிகளும், ப்ரபந்நர்களில் இரண்டுவித அதிகாரிகளும் கிடைக்கிறார்கள்.

பக்தி யோகாதியில் ப்ரவ்ருத்திக்க ஶக்தி முதலியவற்றை உடையவனாய், அதில் ப்ரவ்ருத்தித்து, அப்படி ப்ரவ்ருத்திக்கும் பொழுது ஈஶ்வரனிடம் ஆத்ம ஸ்வரூப ஸமர்ப்பணத்தையும் பல ஸமர்ப்பணத்தையும் செய்பவன் மோக்ஷபலார்த்தியான பக்தன்.

பக்தியோகாதியில் இதர பலங்களை உத்தேஶித்து ப்ரவ்ருத்தித்து, அப்படி ப்ரவ்ருத்திக்கும்பொழுது தாமே செய்கிறோமென்றும் தாமே அதன் பலத்தை அடைகின்றோமென்றும் நினைப்பவன் இதர பலார்த்தியான பக்தன்,

பக்தியோகாதிகளில் ப்ரவ்ருத்திக்க சக்தி முதலிய தற்றவ ளாய் ஈஸ்வர னிடத்திலேயே ரக்ஷா பர ஸமர்ப்பணத்தைச் செய்து, அப்படிச் செய்யும் பொழுது ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையும் ரக்ஷண பலத்தையும் ஈஸ்வரனிடமே ஸமர்ப்பிப்பவன் மோக்ஷார்த்தியான ப்ரபந்நன்.

ஸ்வரூப பல ஸமர்ப்பணமின்றிக்கு அபிமத பல ஸாதநார்த்தம் ஈஸ்வரனிடம் பர ஸமர்ப்பணத்தை மாத்திரம் செய்கிறவன் இதர பலார்த்தியான ப்ரபந்நன்.

இதனால் ப்ரபத்தி யென்னும் உபாயத்திற்கு பர ஸமர்ப்பணம் ஸ்வரூப நிரூபக தர்மமென்றும், அந்தப்பர ஸமர்ப்பணத்தை ஆத்ம ஸ்வரூப பலஸமர்ப்பண விசிஷ்டமாகச் செய்ய வேண்டியதுதான் அகிஞ்சநர்களான முமுக்ஷுக்களின் தர்மமென்றும் ஏற்படுகின்றது.

ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ர ஸம்ஹிதைகளில் பின்வருமாறு ப்ரபத்தி விஷயங்களான ஸ்லோகங்களைக் காணலாம்.

'த்வமேவோபாயபூதோ மே பவேதி ப்ரார்த்தநாமதி:।
ஶரணாகதிரித்யுக்தா ஸா தேவேஸ்மிந் ப்ரயுஜ்யதாம்॥'

['ஹே பகவந்! நீயே மோக்ஷாதியான் உபாய ஸ்தானத்தில் நின்று கொண்டு என்னை ரக்ஷிக்க வேணும்' என்று ப்ரார்த்திப்பதுதான் ஶரணாகதி.]

'அந்யஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே மஹாவிஸ்வாஸபூர்வகம்।
ததேகோபாயதா யாச்ஞா ப்ரபத்தி: ஶரணாகதி:॥'

[வேறு ஒரு உபாயத்தாலும் ஸாத்திய மில்லாமலிருக்கும் ஒரு அபிமதத்தின் ஸித்தியின் பொருட்டு மஹத்தான விஸ்வாஸத்துடன் பகவானையே உபாயமாக இருக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திப்பது தான் ஶரணாகதி.]

'நாராயணம் ஸர்வஜ்ஞம் ப்ராப்தும் தச்சரணத்வயம்।
உபாய இதி விஸ்வாஸோ ப்ரபாயஸ் ஶரணாகதி:॥'

[ஸ்ரீமந்நாராயணனை அடைவதற்கு அவனுடைய சரணாரவிந்தங்களே உபாயம் என்னும் த்ருடமான விஸ்வாஸமே ஶரணாகதி.]

'நிக்ஷேபாபரபர்யாயோ ந்யாஸ: பஞ்சாங்கஸம்யுத:।'

[ஐந்து அங்கங்களுடன் கூடிய ஆத்ம ஸமர்ப்பணமே ந்யாஸமென்று சொல்லப்படும்.]

'அநேநைவ து மந்த்ரேண ஸ்வாத்மாநம் மயி நிக்ஷிபேத்।
மயி நிக்ஷிப்த கர்தவ்ய: க்ருதக்ருத்யோ பவிஷ்யதி॥'

[கீழ்க்கூறப்பட்டுள்ள மந்த்ரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு உன்னுடைய ஆத்மாவை என்னிடம் அர்ப்பணம்செய். அப்படிச் செய்தால் உனக்கு மோக்ஷார்த்தம் வேறு செய்ய வேண்டிய கார்யம் ஒன்று மில்லை.]

'ஆத்மாத்மீய பரந்யாஸோ ஹ்யாத்மநிக்ஷேப உச்யதே।'

[ஆத்மா, அந்த ஆத்மாவைச் சேர்ந்த வஸ்துக்கள், இவைகளின் பரத்தை ஈஸ்வரனிடம் ஒப்புவிப்பது தான் ஆத்ம நிக்ஷேபமாகும்.]

'தேந ஸம்ரக்ஷ்யமாணஸ்ய பலே ஸ்வாம்ய வியுக்ததா।
கேஸவார்ப்பணபர்யந்தா ஹ்யாத்மநிக்ஷேப உச்யதே॥'

[ஈஸ்வரன் நம்மை ஸம்ரக்ஷிக்கிறான்; அந்த ரக்ஷணத்தின் பலத்தை அடைகிறவனும் அவனே! என்று பகவானிடத்திலேயே ஆத்மாவை அர்ப்பணம் செய்வது தான் ஆத்ம நிக்ஷேபமென்று சொல்லப்படும்.]

இவ்வாறு பல ப்ரமாணங்களைக் காணலாம். இவைகளில் சிலவற்றால் உபாயத்வ ப்ரார்த்தனைக்கு அங்கித்வமும் மற்றும் சிலவற்றால் ரக்ஷா பர ஸமர்ப்பணத்திற்கு அங்கித்வமும் சொல்லப்பட்டிருந்த போதிலும், கீழ்ச்செய்யப்பட்டிருக்கும் உபபாதனங்களைக் கொண்டு ப்ரபத்திக்கு அங்கி ரக்ஷா பர ஸமர்ப்பணமே என்றும், மற்றவைகளுக்கு அங்கித்வத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்கள் அவைகளின் ப்ராதாந்யத்தை மாத்திரம் இயம்புகின்றன வென்றும் நாம் அறிய வேணும்.

[illegible] பகவான் நமக்கு ஸ்வாமீ; நாம் அவனுக்கு [illegible] என்னும் ஞானம் இருந்தால் [illegible] பகவான் [illegible] ஸமர்ப்பணம் செய்தலதாகு [illegible]

'ஜ்ஞாத்வா தேவம் முச்யதே ஸர்வபாசை:' 'தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ பவதி' இத்யாதிகளால் ஜ்ஞாநமே மோக்ஷ ஸாதந மென்று விஹிதமாயிருக்கிற தன்றோ? என்று ஒரு ஆக்ஷேபம் செய்யக்கூடும். ஜ்ஞாநம் மோக்ஷ ஸாதந மென்று சொல்லும் வாக்யங்களெல்லாம் பக்தி ப்ரபத்திகளில் ஒன்றை தவிர க்ருத்ய அது மோக்ஷஸாதந மாகின்றது என்னும் அர்த்தத்தை போதிப்பிக்கிறதே தவிர, ஸாக்ஷாத் அதுவே மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் என்பதில் தாத்பர்யமுள்ளவை யல்ல. இப்படிக் கில்லாவிட்டால் பக்தி ப்ரபத்திகளை விதிக்கும் வாக்யங்களுக்கெல்லாம் வையர்த்யம் வாத்திரியும். பக்தி ப்ரபத்திகளின் விதியை ஒத்துக்கொள்ள வில்லை யென்றால், ஸூத்ரம், கீதை, இவைகளுக்கு விரோதம் நேரும். ஆகையால், கேவலம் ஜ்ஞாநம் மாத்ரம் அங்கி என்று சொல்வது ஸித்தியாது.

மற்றும் சிலர், 'ஈச்வரன் ஸர்வரக்ஷகனன்றோ? அவன் தானே ரக்ஷித்துக் கொள்ளவேண்டும்' என்று நாம் ஏன் நிர்வ்யாபாரமாக இருக்கக் கூடாது?

'யே நாதவந்தோ ஹி பவந்தி லோகே
தே நாத்ருகார்யாணி ஸமீஹந்தே ।
தேஷாம் ஹி கார்யேஷு பவந்தி நாதா: ॥'

என்கிறபடி எவர்களுக்கு ரக்ஷகர்கள் இருக்கிறார்களோ அவர்கள் நிர்வ்யாபாரமாய இருப்பதையும், அவர்கள் விஷயத்தில் அவர்களுக்கு ரக்ஷகனாக இருக்கிறவனே செய்யவேண்டிய வ்யாபாரத்தைச் செய்வதையும் நாம் லோகத்தில் பார்த்திருக்கிறோமே! ஆகையால், ஈச்வரனே ரக்ஷகனென நாம் அறிந்த பிறகு நாம் செய்ய வேண்டிய அம்சம் ஒன்று மில்லை, பரஸமர்ப்பணம் அநபேக்ஷிதம்' என்று சங்கிக்கிறார்கள். 'ரக்ஷகர்களை உடையவர்கள் நிர்வ்யாபாரமாக இருக்கிறார்கள்' என்று சொல்வதன் தாத்பர்யம் அது அன்று. ப்ரபத்தி விதாயக சாஸ்த்ரத்தை அறிந்து ஸாத்விகர்க ரக்ஷாபரஸமர்ப்பணம் செய்த ஒருவன், மறுபடியும் ஸ்வ ரக்ஷணார்த்த வ்யாபாரத்தில் அந்வய முள்ளவனல்லன் என்பது தான் அப்படிச் சொல்வதன் தாத்பர்யம். பரஸமர்ப்பணத்திற்கு முன் ஸ்வரக்ஷணார்த்தம் ஈச்வரனிடம் ப்ரவ்ருத்தி இருந்தாலும், பரஸமர்ப்பணத்துக்குப் பிறகு நமக்கு நைர்பர்யம் ஏற்படுவதால்

அந்த ரக்ஷணார்த்தம் மறுபடியும் நாம் எவ்வித வ்யாபாரமும் செய்ய வேண்டியவர்களல்லர் என்பது தான் ஆசார்யர்களின் ஹ்ருதயம்.

இவ்வளவு விசாரம் செய்ததால் ஏற்பட்டது என்னவென்றால்—ஸம்ஸாரத்தை துக்க ப்ரசுர மென்று அறிந்து அதில் ஜிஹாஸையைக் கொண்டிருக்கும் முமுக்ஷுவானவன், ஸம்ஸார விமோசநத்தை உத்தேசித்து ஸ்ரீ பகவானுடைய பாதாரவிந்தங்களில் அவிச்சிந்நையாயும் அஷ்டாங்க யுக்தையுமான பக்தியை யாவது, அப்படிப்பட்ட பக்தியைச் செய்ய அசக்தனாக யிருந்தால் அந்தப் பாதார விந்தங்களில் பரஸமர்ப்பணரூபமான சரணவரணத்தையாவது செய்தல் வேண்டுமென்றும், அப்படி இரண்டில் ஒன்றைச் செய்தால் ஸ்ரீ பகவான் அதை செய்கிறவனை அநுக்ரஹித்து ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுவித்து வீடுபெறச் செய்கிறானென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் சொல்கின்றன என்பது தான், ப்ரஸ்துதமாக வந்தபடியால், பக்தி ப்ரபத்தி இவைகளின் ஸ்வரூபத்தையும் கிஞ்சித் விசாரித்து பக்தி நமக்கு துஷ்கரமென்றும் சிரகால ஸாத்யமென்றும் சிலருக்கே அர்ஹமென்றும், ப்ரபத்தி அப்படிக்கில்லாமல் ஸுகரமென்றும், சீக்கிரத்திலேயே பலப்ரதமென்றும், எல்லாருக்கும் ஸாதாரணமென்றும் நாம் அறிந்து கொண்டோம். இப்படிச் சொல்வதற்கு ப்ரமாண மென்னவென்றால்—கீழ்க்கூறப்பட்டுள்ள 'யோ ப்ரஹ்மாணம்' இத்யாதிகளான உபநிஷத் வாக்யங்களும் அதன் உபப்ருஹ்மணங்களாயுள்ள வால்மீகி ராமாயண ராக்ஷஸ ந்ருஸிம்ஹ கஜேந்த்ர ஸுமுகாதிவ்ருத்தாந்தங்களும் ஸாத்ய ஸோபாதிகளான உபாக்யாநங்களுமே ப்ரமாணங்க ளென்று தெரியவருகிறது.

'ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே ।
அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம ॥'

[illegible]

'ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே ।
அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம ॥'

'கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம் சரணாகதம் ॥'

இத்யாதிகளான வாக்யங்கள் அப்ரமாணங்களாகுமோ? லோக ரீதியிலும் ஸமர்த்த காருணிக புருஷன் ஆஶ்ரிதனை ரக்ஷிக்கிறானென்பது ப்ரஸித்தம் நாஸ்திகாதிகள் கூட ஆஶ்ரித ஸம்ரக்ஷணத்தை அங்கீகரிக்கிறார்களன்றோ? இப்படி ஸாமாந்யமான லௌகிகனும் ஆஶ்ரிதனை ரக்ஷிக்கையில் பரமகாருணிகனும் ஸர்வஶக்தனுமாக இருக்கும் ஶ்ரிய:பதி விஷயத்தில் ஸம்ரக்ஷணம் ஏற்படுமென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

'𑌨 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌨 𑌚𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑍇𑌦𑍀
𑌨 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌚𑍍𑌚𑌰𑌣𑌾𑌰𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑍇 ।
𑌅𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌨𑍋𑌽𑌨𑌨𑍍𑌯𑌗𑌤𑌿𑌃 𑌶𑌰𑌣𑍍𑌯
𑌤𑍍𑌵𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌮𑌮𑍂𑌲𑌂 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇 ॥'

'𑌤𑍍𑌵𑌦𑌙𑍍𑌘𑍍𑌰𑌿𑌮𑍁𑌦𑍍𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌕𑌦𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌕𑍇𑌨𑌚𑌿𑌤𑍍
𑌯𑌥𑌾 𑌤𑌥𑌾 𑌵𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌕𑍃𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑍋𑌽𑌞𑍍𑌜𑌲𑌿𑌃 ।
𑌤𑌦𑍈𑌵 𑌮𑍁𑌷𑍍𑌣𑌾𑌤𑍍𑌯𑌶𑍁𑌭𑌾𑌨𑍍𑌯𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃
𑌶𑍁𑌭𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌣𑌾𑌤𑌿 𑌨 𑌜𑌾𑌤𑍁 𑌹𑍀𑌯𑌤𑍇 ॥'

'𑌅𑌨𑌨𑍍𑌯𑌶𑌰𑌣𑌃 𑌶𑌰𑌣𑌮𑌹𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇'

'𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌵𑌶𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌶𑌰𑌣𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌜𑍇
𑌦𑌯𑌾𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌯𑌦𑌿 𑌤𑍇𑌽𑌵𑌹𑌿𑌤 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌶𑌰𑌣𑌸𑍍𑌯'

இத்யாதியாக தர்ம நிர்ணேதாக்களான ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் முதலான பூர்வாசார்யர்களால் பஹுயுக்திகளைக்கொண்டு ஸ்தாபிக்கப்பட்டதெல்லாம் பொய்யாகுமோ?

இப்படி இந்த உபாயம் ஶாஸ்த்ர ஸம்மதமானால், ஏன் எல்லாராலும் அநுஷ்டிக்கப்படவில்லையென்று கேட்கலாம்? ஶாஸ்த்ரீயமென்று ஸர்வ ஸம்மதமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ள பக்தி என்னும் உபாயத்தை எவ்வளவு ஜநங்கள் அநுஷ்டிக்கிறார்கள் என்று ப்ரதி ஶோத்யம் செய்யக்கூடுமன்றோ? அர்த்த காமைகபரர்களால் நிறைந்துள்ள இக்காலத்தில் மோக்ஷத்தைப் பற்றி யார் சிந்திக்கிறார்கள்? தவிரவும்,

'𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌨𑌿𑌧𑌿𑌂 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌮𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌉𑌪𑌰𑍍𑌯𑍁𑌪𑌰𑌿 𑌸𑌞𑍍𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑍇𑌯𑍁𑌃 ।

[எப்படி யானால் பூமிக்குள் நிக்ஷிப்தமாயுள்ள ஹிரண்ய நிதியை, நிதிமத்தான க்ஷேத்ர ஸ்வபாவத்தை அறியாத ஜநங்கள் அந்த நிதியின்மீது திரும்பத்திரும்ப ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த போதிலும் நிதியை அடைய மாட்டார்களோ] என்று உபநிஷத் சொல்லுகிறபடி அந்ருதத்தினால் ஆச்சாதிதர்களாயுள்ள நாம் அவ்வளவு ஸுலபமாக ப்ரஹ்ம வித்யையின் அநுபாவத்தை அறிந்து விடுவோமோ?

தவிரவும், இங்கு ஒரு ஶாஸ்த்ர விஷயத்தை நாம் கவனிக்க வேண்டும். ஒரே பலத்தை உத்தேஶித்து, ஶாஸ்த்ரம், இரண்டு அல்லது அதற்கு அதிகமான உபாயங்களை விதித்தால், அந்த உபாயங்களை விகல்பங்களென்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லும். அந்த விகல்பம் சில இடங்களில் ஸமவிகல்பமாகவும் சில இடங்களில் வ்யவஸ்தித விகல்பமாகவும் இருக்கக்கூடும். அதற்கு ஒரு லௌகிக உதாஹரணத்தை நிதர்ஶிப்போம். ரயில் வண்டியில் ஏறவேண்டுமென்று சீட்டுப் பெற்றிருக்கும் ப்ரயாணிகளை, ரயில் அதிகாரிகள், பல்மார்க்கமாக வண்டி இருக்கும் இடத்திற்கு ப்ரவேஶிப்பதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். ஸ்த்ரீகள் போகும் மார்க்கம் சில [இவர்கள் அஶக்தரானபடியால அதிக ஆயாஸமின்றி போகக்கூடியதாக இருக்கும் இந்த மார்க்கங்கள்]; புமாக்கள் போவதற்காக மார்க்கங்கள் சில [இவர்கள் ஶக்தரானபடியால் கொஞ்சம் ஆயாஸத்துடனேயே போகக்கூடியதாக இருக்கலாம் இந்த மார்க்கங்கள்]° என்று மார்க்கங்களில் விகல்பம் ஏற்படுகின்றது. ஆனால், ஸ்த்ரீகளாக இருக்கும் அதிகாரிகள் மாத்திரம் ஒரு மார்க்கத்திலும் புமான்களான அதிகாரிகள் மாத்திரம் மற்றொரு மார்க்கத்திலும் போகலாம் என்று அதிகாரிபேதத்தால் ஒரு வ்யவஸ்தை அநதிலங்கநீயமாக ஏற்படுகிறபடியால், இந்த விகல்பத்தை வ்யவஸ்தித விகல்பமென்பார்கள். புமான்கள் அல்லது ஸ்த்ரீகள் போகும் மார்க்கங்கள் பலவிருந்தால் அவைகளுள் சில மார்க்கங்கள் வழியாகச் சிலரும் மற்றும் சில மார்க்கங்கள் வழியாகச் சிலரும் தங்கள் தங்கள் இச்சையின் அநுகுணமாகப் போகலாமானதால் இந்த மார்க்கங்களுக்கு ஸம்பவிக்கும் விகல்பத்தை ஸம விகல்பமென்று, கீழ்க்கூறப்பட்டுள்ள வ்யவஸ்தித விகல்பத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதென்பார்கள். அது போலவே, ப்ரஹ்மத்தைச் சேர்ப்பிக்கும் உபாயங்களுக்கு விக்

ல்ப பேதம் ஏற்படுகின்றது. உபாஸநமென்பது ஸத்வித்யை தஹரவித்யை முதலாகப் பலவகைப்பட்டது என்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுகின்றது. இவைகளுக்கு அதிகாரிகளாக இருக்குமவர்கள் இந்த மார்க்கங்களாலேயே ப்ரஹ்மத்தை அடையவேண்டும். ஆனால் தம் தம் ருசிப்படி சிலர் ஸத்வித்யையிலும் சிலர் தஹர வித்யையிலும் மற்றும் சிலர் இதர வித்யைகளிலும் ப்ரவ்ருத்திக்கலாம். ஆகையால், இந்த வித்யைகளுக்கு ஸம்பவிக்கும் விகல்பத்தை ஸமவிகல்பமென்று ஶாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் வ்யவஹரிக்கிறார்கள். இவைகளுக்கு அநதிகாரிகளாக இருக்கும் மற்றை முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாஸநம் அநநுரூபமானதால், ப்ரபத்தி என்னும் உபாயத்தைக்கொண்டே அவர்கள் ப்ரஹ்மத்தை பெற வேண்டிவருகின்றது. ப்ரபத்தியும் உபாஸநம் போல மோக்ஷ ஸாதநையானபடியால், ப்ரபத்திக்கும் உபாஸநத்திற்கும் விகல்பம் ஸம்பவிக்கிறது. ஆனால், இப்படி அதிகார பேதத்தால் உபாஸநங்களுக்கும் ப்ரபத்திக்கும் ஏற்படும் விகல்பத்தை வ்யவஸ்தித விகல்பமென்று வ்யவஹரிக்கிறார்கள். ஆகையால், எல்லாரும் ப்ரபத்தி மார்க்கத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கலாமென்பது ஸாத்தியமில்லை. வ்யாஸ ப்ரப்ருதிகள் ப்ரபத்தியில் ப்ரவ்ருத்திக்காததற்குக் காரணமும் இதுவே. உபாஸநத்திற்கு வேண்டிய அதிகாரம் அவர்களிடம் இருந்தபடியால் அவர்கள் ப்ரபத்திக்கு பஹிர்பூதராக நின்றார் என்பதை நாம் மறக்கக்கூடாது.

ஆனால், உபாஸநத்திற்கு அதிகாரம் என்ன? எவை இல்லாவிட்டால் ப்ரபத்திக்கு யோக்யதை உண்டாகும்? என்று கேட்கலாம். உபாஸநத்திற்கு அதிகாரம் பின்வருமாறு ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. (1) கர்மயோக ஜ்ஞாநயோக பக்தியோகாதிகளைப்பற்றிய விஶத ஜ்ஞாநத்தை உடைத்தாயிருக்கை; (2) அந்த யோக பரம்பரையை ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லியிருக்கிறபடி அநுஷ்டிக்க ஶக்தியை உடைத்தாயிருக்கை; (3) இந்த யோகாதிகளை அநுஷ்டிக்கக்கூடிய ஸ்வரூப யோக்யதையை உடைத்தாயிருக்கை; அதாவது - உபாஸநமாகிற ப்ரஹ்ம வித்யை த்ரைவர்ணிகருக்கு மாத்திரம் ப்ராப்தமென்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லி இருக்கிறபடியால், முதல் மூன்று வர்ணங்களுள் ஒரு வர்ணத்தில் பிறப்பை உடைத்தாயிருக்கை; (4) இந்த உபாஸநம் ஸஞ்சித கர்மங்களை மாத்திரம் நஶிப்பிக்குமாதலால், ப்ராரப்த

9 - SEP 1921

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே [illegible] நம:.

வேதாந்த தீபிகை

பத்ராதிபர்கள்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், [illegible]
என். ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 11.] துன்மதி ஆவணி [ஸஞ்சிகை 1.

“ [illegible] ” [ஸ்ரீ பாஷ்யம் 1.9-88.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

சில வருஷங்களுக்கு முன் ஒரு ஊரில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர் சிலர் சட்டவிரோதமான கூட்டங்கூடியதாக மாஜிஸ்ட்ரேட் முன் [illegible]பாகக் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டனர். இக்குற்றத்திற்கு [illegible] வேண்டிய விஷயங்கள் இரண்டுள; இவர் கூடினார்களென்பதும், இவர்கள் ஒருமனதாய் ஒரு விஷயத்தை உத்தேசித்துக் கூடினார்கள் என்பதும். இவ்வைஷ்ணவர்களுக்காகக் கோர்ட்டில் வாதித்த வக்கீல், ஶாஸ்த்ரங்களின் ஸாராம்சங்களைப்பற்றிப் பேசுமுன், இவர்கள் அத்தகைய குற்றஞ்செய்திருப்பார்கள் என்பது ஸ்வதந்த்ரமாகவே அஸம்பாவிதமென்பதைக் காட்ட ஒரு ந்யாயத்தை எடுத்து உரைத்தனராம். அதாவது, ‘ப்ராஹ்மணா [illegible] வைஷ்ணவாநாம் விஶேஷத:’ என்பதே. இதன் பொருள்:— ப்ராஹ்மணர் ஒன்று சேருவதென்பதே கிடையாது;

அதிலும் விசேஷித்து வைஷ்ணவர்க்குள் ஒற்றுமை யென்பது அத்யந்தம் அஸம்பாவிதம்' என்பது. இந்த வ்ருத்தாந்தத்தை நாம் மேல் விஸ்தரிக்கவேண்டியதில்லை. இப்படி ஸ்வபாவித்மான வசநத்துக்கு இன்னமும் நாம் விஷயங்களாயிருப்பது ஒருபடியில் வ்யஸநிக்கத்தக்கதாயும், ஒருபடியில் லஜ்ஜாவஹமையும், பொதுவில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவருடைய ஐஹிக ஆமுஷ்மிக ஸ்ரேயஸ்ஸுக்களுக்கு ப்ரதிபந்தகமாயு மிருக்கின்றது. நாட்டிலுள்ள மனிதவர்க்கங்களெல்லாரும் தங்கள் தங்கள் ஸமூஹத்தின் முன்னேற்றத்தைக் கருதி ஸமாஜங்கள் கூட்டித் தங்கள் உரிமைகளை வற்புறுத்தியும், தங்களுக்குள் பொதுவான அபிநிவேசத்தை யுண்டாக்கியும், பொது விஷயத்துக்கென்று தங்கள் புத்தியையும் [illegible]த்தையும் விநியோகித்தும், ராஜாதிகாரர்களின் உதவியை ஸாதித்தும், இப்படிகளில் அவர்களின் ப்ரவ்ருத்திகளை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் ப்ரத்யக்ஷத்திலும் பத்ரிகைகள் மூலமாகவும் தினந்தோறும் பார்த்துவருகிறார்கள். அன்றியும், காலதேசவர்த்தமானாதிகளினால் நேரிடும் இடையூறுகள் நிற்க, அஜ்ஞாநத்தாலும் அஸத்ஸஹவாஸத்தாலும் விபரீத ருசிகளாலும் வைதிக மதமும் வைதிகாசாரமும் நிலைகுலைந்து, அடையாளந் தெரியாமல் நசித்துப்போகும் தசைக்கு வந்துகொண்டிருக்கின்றன என்பதையும், அப்படியிருந்தும், லௌகிக வ்ருத்திகளில் பரிஸ்ரமப்படும் ப்ராஹ்மணர்கள் ஜாதிமாத்ரத்தாலே இதரர்களால் பகுவிதமாகப் பரிபவிக்கப்படுவதையும், இப்படியே ஆக்ரஹமானது தேவாலய பூஜை முதலான ப்ராஹ்மண்ய அஸாதாரணமான வைதிக கர்மங்களின் பர்யந்தமாகப் பரவிவருவதையும் கண்டுவருகிறோம். இக்கலிகோலாஹலம் நடந்தேறவா? அல்லது அதை ஸர்வேஸ்வரன் க்ருபையை முன்னிட்டு யதாஸக்தி நிவ்ருத்திக்க நம்மவர் முயல்வதா? இதன் பாரம் வைதிகருடையதா? லௌகிகருடையதா? அல்லது இருவருடையதுமா? வைதிகரிடம் கேட்டோமானால் ஒருவர் "இந்த மஹாப்ரவாஹத்தைத் தடுக்க நம்மாலாகுமோ? [illegible] ஸர்வேஸ்வரன் [illegible] என்று [illegible] [illegible] ஸர்வேஸ்வரன் [illegible] அவதாரமெடுத்து [illegible] இது

முடியாது" என்பார். மற்றொருவர், தம்மிடம்வந்து (பரிஷ்) [illegible] தெரிந்ததை யுரைக்க ஜோக்யம்' என்று [illegible] அமர்ந்தவர்க்குத் தெரிந்ததை யுரைக் [illegible] ஸமாஜங்களைச் சேர்த்துப் பொது கலாமேயொழியப் பின்னர் [illegible] பரமைகாந்திக்கு அது விஷயத்துக்கு உழைப்பதும் [illegible] பரமைகாந்திக்கு [illegible] ருசமல்லதென்று நினைக்கிறார். நாட்டார் படுமைவை படாமைக் காகப் பரமகாருணிகனான எம்பிரான் என்னின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்ததும், நாட்டிற் பிறந்து படாதன பட்டதும், பூர்வாசார்யர்கள் லோகோஜ்ஜீவநார்த்தமாகவே ஸம்ப்ரதாய ப்ரவசநங்களையும் க்ரந்தங்களையும் பரக்க அருளிச்செய்ததையும் இவர்போன்றவர்கள் அறியார்போலும்! பெரும்பான்மையோர் தம்மைப் பொது [illegible] உசிதமாய்த் தோன்றின ஆசாரங்களை அநுஷ்டித்துக்கொண்டு தமக்கும் மற்றவர்க்கும் பொதுவான கார்யங்களைத் தத்தமக்கில் [illegible] தம்மைச் சுற்றி [illegible] டென்று நினைப்பது கூடவில்லை. தம்மைச் சுற்றி நடக்கும் நடவடிக்கைகளையும் அவர் கவனிப்பதில்லை. லௌகிகர்களுக்கு அவர்கள் அப்யஸித்த கல்வியின் பயனுக் ஒற்றுமை [illegible] ஒருவழியாய உண் ஸமூஹ வாழ்வு முதலிய அத்யவஸாயங்கள் [illegible] மதத்திலும் நம் பூர்வர்கள் [illegible] டானும், விபரீத ஜ்ஞாநத்தால் [illegible] அவர்களுடைய அபி விஷயத்திலும் [illegible] குறைவினால் [illegible] மாயிருக்கிறது. பரா நிவேசங்கள் அத்துறைகளில் [illegible] தனிப்பட்ட [illegible] ஹ்மணர் என்றும் வைஷ்ணவர் என்றும் தனிப்பட்ட [illegible] அது குறுகிய தன்மையை ஏற்படுவது பிசகு என்பர் ஒருவர்; அது நமக்கே கேட்டை விளைக்கு காட்டுமென்பர் மற்றொருவர்; ப்ராஹ்மண்யத்தையும் மதத்தை மென்றிகழ்வர் மூன்றாமவர். [illegible] காலஸ்திதியையும் திருத்தி யமைக்கவேணுமென்பார் பலர். [illegible] விமர்சித்தால் பொதுவில் (ஸ்ரீ [illegible] [illegible] தோய்நு [illegible] [illegible] [illegible] உயர்ந்த விஷயஸுகம் தான் [illegible]" [சரீர நாசமே மோக்ஷம்; உயர்ந்த விஷயஸுகம் தான் [illegible] கொடுக்கும் தேவதைகள் [illegible] என்பது; அந்தக் கொடுக்கும் தேவதைகள் [illegible] ஸ்த்ரீகள் தாமே] என்னும் [illegible] [illegible] [illegible] நாம்வதில் மாதர்ம [illegible] [illegible] [illegible]

யென ஜநங்கள் உத்யுக்தர்களாயிருக்கின்றனரேயன்றி ஸமூஹத்தின் இஹபரங்களான ஹிதங்களைக் குறித்து ப்ரவ்ருத்தி செய்பவர் மிகவும் சிலரே யென்று உறுதியாய்ச் சொல்லலாம்.

ஸ்வார்த்தபரதை என்பது எத்தேசத்தவர்க்கும் எக்காலத்திலு முள்ளதுதான். ஆனால் ஐரோப்பியர் தங்கள் தங்கள் ஸமூஹத்தின் பொதுவான கார்யங்களைக் கவனிக்கும்போது ஸ்வயநலத்தை அடியோடு மறந்து விடுவார்கள் என்பது ப்ரஸித்தம். அநேக நூற்றாண்டுகளாக அந்யாக்ராந்தமான இந்நாட்டில் யயாஸம்பவ (எப்படியோ ஒரு ப்ரகாரத்தால் கஷ்டப்பட்டாவது) காலங்கழிப்பதையே பெரிய காரியமாக நம்மவர் எண்ணிவந்தவர்களாகையால், அத்யுத்க்ருஷ்டமான மதாசாரங்களுடைய பெருமையினால் ஸந்துஷ்டர்களாய், நாலுபேர் சேர்ந்து செய்யவேண்டுவதொன்றைக் காணாராய் 'ஸ்வஸ்வம் ஸ்வஸ்வம் வயம் வயம்' என்று இருந்து விட்டார்கள். இனி அவ்வித காலக்ஷேபம்செய்ய முடியாதென்பதும் விளங்கிவிட்டது. 'கலியில் ஸங்கங்களினால் பலமுண்டாகின்றது' என்னும் ந்யாயத்தை அவலம்பியாவிடில் ஒரு ஸமூஹத்தாரும் ஜீவிக்கமுடியாது; அவர்களுடைய அஸாதாரணமான நடையுடை பாவனைகளையும் மதாசாரங்களையும் காப்பாற்ற முடியாது; ஸ்வரூபத்தையும் இழக்க நேரிடும். ஒருவன் தன்னைச் சேர்ந்த பேரையும் ஜாதியரையும் ஸமூஹத்தவரையும் த்யஜித்துவிட்டு, உண்மையான ஸுகத்தைப் பெறமுடியு மென்று நினைப்பதும் அசாதுர்யம். ஸர்வாமு நாம் வாழ வேண்டுமே யொழிய, அயல் கெடத் தான் பிழைப்ப தென்பது கிடையாது.

ப்ராஹ்மண்யம் அதிலும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவத்வம் என்பதன் ஸ்வரூபாதிகளை உண்மையாகக் கவனித்தால் அதைக் காப்பாற்றி ப்ரவ்ருத்திப்பிக்க வேண்டு மென்றும், வைஷ்ணவ தர்மாநுஷ்டானத்திலிருக்கும் பயன்களைக் கணிசித்து அவற்றை நிலைநாட்டிப் பரவச்செய்யவேண்டு மென்றும், அதற்காகச் செய்யும் த்யாகங்களெல்லாம் பரமபுருஷனுக்கு மிகவும் உகப்பான கைங்கர்யங்களென்றும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல விளங்கும். [illegible]

சொல்லில், வைதிகர் ஸ்வாநுஷ்டாந ஸ்வக்ருஹ ஸ்வோத்தாரணத்தினை மாத்திரம் நினையாமல் நாட்டிலும் நம்மையாளும் ஜாதியாரின் தேசத்திலும் கிளர்ந்துவரும் விஷயங்களைக் கவனித்தும், லௌகிகர்கள் அர்த்தார்ஜநமும் லௌகிக பதவிகளுமே பரமபுருஷார்த்தமென்று நினையாமல், என்னக் குறைபடாச் செல்வமாய் நமது ஸம்ப்ரதாயத்தைக் காப்பாற்றவேண்டிய கடமையைக் கருதியும், இருவரும் ஒருமனப்பட்டு, ஸ்ரீதேசிகன் '[illegible] [பரஸ்பரம் ஹித [illegible] த்தையே விரும்புகிற திரள்களில் அடியேனை வைத்தருள வேண்டும்] என்று ப்ரார்த்தித்தபடியில் ஈடுபட்டு, நமது ஸமூஹ உத்தாரணத்துக்கு உழைக்க வேண்டிய காலம் இனி விளம்பத்தைப் பொறுக்காதென்பதே.

* * * * *

ஸமீபத்தில் ப்ரசுரமாயிருக்கும் [illegible] 'ஸ்ரீ [illegible] [illegible]' என்னும் க்ரந்தத்தையும், [illegible] 'ஸ்ரீ [illegible]' என்னும் க்ரந்த [illegible] [illegible] இவ்விரண்டிலும் [illegible] யும் [illegible]. அதாவது: திவ்ய ப்ரபந்த [illegible] யம்தான் கூறப்பட்டுள்ளது. [illegible] காலங்களில் முன்னதாக 'ராமாநுஜ தயாபாத்ரம்' என்று ஸ்ரீதேசிகன் தனியனைத் தொடங்குவதா? அல்லது [illegible] தனியனை [illegible]' என்று ஸ்ரீ [illegible] தொடங்குவதா? என்பது. ஸ்ரீரங்கத்தில் முன்னொரு காலத்தில் [illegible] பூர்வ ப்ரக்ரியையின்படி [illegible] பரவாதிகளை வென்று [illegible] ஸ்ரீரங்க [illegible] திவ்ய ப்ரபந்த ஸேவையை [illegible] முன்னிட்டு ஸந்நிதிகளிலும் [illegible] நியமத்தை [illegible] 'ராமாநுஜ தயாபாத்ரம்' என்று ஸ்ரீ ஸேவை தொடங்குமுன் [illegible] தேசிகன் தனியனை அநுஸந்தித்து வருகிறார்கள் என்றும், [illegible] திருநகரியில் ஆழ்வார் திவ்யமங்கள [illegible] திருக்கோலத்தில் [illegible] ஸந்நிதிப்ரார்த்தனையில் [illegible]

மிகவும் சோகித்திருக்க, ஸ்ரீமதாதிவண் சடகோபஸ்வாமி 'கண்ணி
நுண் சிறுத்தாம்பை' ஆயிரம் தடவை ஜபித்து ப்ரார்த்தித்,
தன்மேல் ப்ரீதரான ஆழ்வார் ஸந்நிதியினின்று வெளியில் எழு
தருளினா ரென்றும், இப்படி அந்த ஸ்ரீஸ்வாமி பகவதாராதந
னிகட் காட்டில் மிக்கதாய் ஆழ்வாருடையவும் பாகவதர்களுடைய
வும் ப்ரஸாதங்களை அநுஷ்டித்ததற்கு உகந்து ஒருநாள் ஆரா
தநத்தின்போது அவர்க்கு ஆழ்வார் 'ஆதிவண் சடகோபயதி'
என்னும் திருநாமத்தையும் ஸாதித்து, அன்று முதல் ஸேவைக
ளில் முதலில இவருடைய 'கேஶவாயநம் ஸூர்யா வாராஹ' தனி
யனை அநுஸந்தித்து, மேல் பூர்வாசார்யர்களுடைய தனியன்களைச்
சொல்லவேண்டுமென்று நியமித்தா ரென்றும், அதன் அடுத்த
படியில் ஸ்ரீ தேசிகன் • தனியனைச் சொல்வதால் [illegible]
ஆஜ்ஞைக்கு விரோதமில்லை யென்றும், [illegible]
அநுவர்த்திக்கிறவர்கள் இவ்வழியே [illegible] இப்புத்தகங்
களிற் கூறப்பட்டுள்ளன.

இவ்வைதிக [illegible] இவ்வாதத்திலுள்ள பூர்வ
பக்ஷ ஸித்தாந்தங்களைப் பற்றியும் நாமொருவிதமான அபிப்ரா
யத்தையும் [illegible] மல்லோம். ஆனால் கைக்கோல்போர்
[illegible] போது பொறிபொறிப்பதைப்போல், வைதிக
[illegible] இருந்தவிடம் காணமல் ஒழிந்துவிடும்படி
[illegible] கள் பல்வுள்ள இக்காலத்தில, ஜகஜ்ஜ்ராஷ
[illegible] செய்யும் இத்தகைய விவாதங்களை ஆதரிப்பது * மஜ
[illegible] கொப்பாகு மென்பதை மாத்திரம் வற்புறுத்துவோம்.
[illegible] வைராக்ய அநுஷ்டாநாதிகளினால் ஸர்வோத்க்ருஷ்டரா
யும் '[illegible] விஜயதே' என்றபடியே நம்போலி
யர் பக்கலில் [illegible] கருணையினால பரவஶராய் ஹித ப்ரவர்த்த
நத்திலேயே உத்யுக்தராயு மிருந்த நம பூர்வாசார்யர்களுக்கு நாம
பரியவும் வேண்டாம்; அவர்களும் நம்மிடம் கைம்மாறு ஒன்

* [illegible] தண்ணீரைச் சேற்றுடன் கலக்கித் தலையில் வாரிப்போட்டுக்
[illegible] ப்ராலித்தமிழ்ப.

றையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச்செய்தபடியே
ஆபாத ரஸிகர்களாய்ப் பிடிவாதங்களில் ஈடுபடுவதினா லுண்டா
கும் அந்யோந்ய வைர ஜநகமான அஸூயை யொன்றை மட்டும்
விட்டோமானால், மதாந்தரஸ்தர்களுடைய பக்ஷங்களை நிரஸிக்க
அடிமுதல் நுனிவரையிற் குறையொன்று மில்லாத நம்மிரா
மாநுஜ தர்சநத்தில் உரைக்கப்பட்டவைகளுக்கு மேற்சொல்ல
வேண்டுவது ஒன்றுமில்லை. ஆனபின்பு, ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்
தி என்று பெயர் கொண்டவர் யாவரும் ஒருப்பட்டு வாழ்வ
தையே ப்ரதானமாகக் கோலினோமாகில், இதற்கு விரோதமன்
றி ப்ரவ்ருத்திகளை ப்ரவர்த்திக்
யில் தான் ஸ்வாபீஷ்டங்களான [illegible]
வேண்டுவது கிரீசை. ஏற்கெனவே 'தென்கலைபாத்ரம்' 'வட
கலை பாத்ர' மென்று வெகுகாலமாய் நிஷ்தலாதிகளில் சண்டை
யிட்டு, வைஷ்ணவர்கள், மற்றையோர் ஹாஸ்யத்துக்கும் பாகவத
பசாராதிகளுக்கும் ஸ்வஸ்வரூப நாசத்துக்கும் பாத்ரர்களாயிரு
கிறார்களே! இது போதாதென்று மடமென்றும் முனித்ரய மென்
றும், மடத்தாரில் ஸந்நிதியில் ஆஶ்ரயித்தவர் [illegible]
யித்தவரென்றும், முனித்ரயத்தில் ஆசார்ய [illegible]
றவரென்றும், ஸ்ரீரங்கம் ஸ்வாமி ஸம்ப்ரதாயஸ்தர் [illegible]
பட்டி ஸ்வாமி ஸம்ப்ரதாயஸ்த ரென்றும் கிளைகள் தழைத்து
கொண்டே வந்தால் இதற்கு முடிவுண்டோ? புருஷார்த்தந்த
தென்ன? இக்கிளைகளிலும் சிலர் வெவ்வேறு 'ஸ்ரீவாஹ'
களை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருப்பதையுங் கேட்டிருக்கிறோம்
ஸாமவேதகண்டர் மென்றும் யஜுர்வேத கண்டர் மென்
[illegible] ஸர்ந்தங்கள் சிறிது காலத்துக்குமுன் வெளிவந்ததை [illegible]
வார்கள்? உபயவேதாந்திகளுக்குள் அத்யாபக தகலியென்று
வேதபாராயண தகலியென்றும் பிளவுண்டாய் ஶ்ரமப்படுவதையு
கண்டோமே! ஈஶ்வர கோபத்தின் பரிணாமந்தான் எத்தகைய
இப்ரஸங்கத்தில் பால்யத்தில நாம்கண்ட வ்ருத்தாந்த மொன்
றை எழுதுவோம்.

ஒரு கலாசாலையில் பரம ஸகாக்களான உபாத்யாயர்களிரு
[illegible] தென்கலை, மற்றவர் வடகலை. ஒரு கோ

விமேமுறையின் கடைசி தினத்தில் இவர்களும் வேறு சிலரு
கூடி 'ராமாநுஜ தயாவாத்ரும்' 'ஸ்ரீசைலேச தயாவாத்ரும்'
இவற்றை யொட்டிய கோர்ட்டு வழக்கொன்றைக் குறித்துப் பே
சிக்கொண்டிருக்கையில் அவ்விவாதம் பலத்துப் பெரிடியாய்முழ
கிற்று. இதற்குள் ஸந்த்யாகாலம் நெருங்கிற்று. மேற்சொல்லி
வடகலை உபாத்யாயர் தம் ஸகாவைப் பார்த்து 'ஓய்! நாளை விடி
தால் நமக்கு ஸ்கூலில் 'திடீயாவாத்ரும்' காத்துக்கொண்டிரு
கிறதே! எழுந்திரும்; நமக்கேன் இந்த வீண் விவாதம்' எ
ஞர். அது வரையில் ஸம்வேகத்துடன் பேசிவந்த ஸகாவு
'ஆமா மென்கிறேன்; நாமீ போவோம்' என்று எழுந்து, இ
வரும் கைகோத்துக்கொண்டு அக்கூட்டத்தினின்றும் வெ
யேறி விட்டனர். இதற்கு முன்னிருந்த தடபுடலைப் பார்த்த
களுக்கு இது மிகவும் ஆச்சரியமாயிருந்தது. அவ்விதமே நா
ஸ்வியின் நிர்த்தயைக்குப் பாத்ரராய்க்கொண்டு வருகி
அதற்குத் தப்பவேண்டுமானல் ஷெ உபாத்தியாயர் க
வழியை யநுஸரித்து அஸூயா ப்ராஹ்ர்ப்பாவாதிகளுக்கு
கொடாமல் ஒத்துவாழ ப்ராப்தம்.

* * * * * *

சென்ற மாஸத்தில் சாத்தூரில் நாடார்கள் மஹாநாடுகூ
மதுரை ராமநாதபுரம் ஜில்லாக்களிலுள்ள ஆலயங்களுக்கு உத
மறுத்தல் செய்யவேண்டு மென்றும், 'நாம் நுழையக்கூ
தென்று தடுக்கப்பட்ட கோவிலுக்குள் நாம் செல்லக்கூடா' தெ
றும், அப்படியிருக்கும் வரையில் அக்கோயில்களுக்குக் 'கா
கை கட்டளை முதலிய பொருளுதவிகள் செய்யக் கூடா' தெ
றும் தீர்மானித்தார்களாம். நாடார்கள் பூர்வத்தில் தேவஸ்தா
களைக் கட்ட ஏராளமான பொருளுதவி செய்திருக்கிறார்கள்
றும், பற்பல மண்டபங்களும் கட்டிடங்களும் கட்டிவிட்டிரு
ருர்களென்றும் சொல்லப்படுகின்றன. இப்படியே சில சி
தலங்களில் வாணியர் ப்ரவேசிக்கக் கூடாதென்றும் கட்டுப்ப
இருக்கிறதென்றும் செவியுற்றிருக்கிறோம். இதற்கெல்லாம் மூ

இன்னதென்று புலப்படவில்லை. நாம் அறிந்தமட்டில் [illegible]
வாலயங்களிலாவது இவ்விரண்டு ஜில்லாக்களுக்கும் புறம்பிலுள்ள
ஷ்ணவாலயங்களிலாவது இந்த நிர்ப்பந்தத்தைக் காணோம். [illegible]
னாய விரிரண்டில் பிறந்த யாவரும் தேவாலயங்களிற் சென்று
ஸேவிக்கத் தட்டென்ன? வைஷம்யம் (ஒற்றுமை யின்மை) என்
னும் குணம் ஜீவர்களின் இயற்கையிலுள்ளது போலும்!

* * *

கும்பகோணத்தில் ஸ்ரீ சங்கராசார்ய மட்டத்தில் ஜூலை 10-ந்
தொடங்கி ஒருவாரம் அத்வைத ஸபையின் 27-வது வார்ஷிக உத்
ஸவம் மிகவும் நன்றாய் நடந்ததென்று கேட்க மிகவும் ஸந்தோ
ஷிக்கிறோம். அதன் நடவடிக்கைகளில் [illegible] —(1) அந்த
ளிக்கவேண்டிய [illegible] ஸபையாவன செய்திருந்தார்கள். (2) இந்
ஸபைக்கு 44-வித்வான்கள் விஜயம் செய்திருந்தார்கள். (3) [illegible] பரீக்ஷை.........மூத
வொரு தினமும் ஸ்ரீ பாஷ்யார்த்தவிசாரம் நன்றாக நடத்தினார்கள். (3) ....
வியவைகளை நிரம்பவும் நன்றாக நடத்தினர்கள். [illegible]
அநேகம் கனவான்கள்வந்து உபந்யாஸங்களைக் [illegible]
ஸபை நன்றாக [illegible] பாடசாலையில் படித்த பண்
தார்கள். (4) [illegible] ஸம்மானம்பெற்றார்கள் என்றும் தெரி
டிதர்கள் பரீக்ஷைக்குவந்து [illegible]
விக்கப்படுகிறது.

நமது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை ஏற்பட்டுப் பத்து
வருஷங்களாயின. ஐந்து வருஷத்துக்கு முன்தான் இது இந்த
ஸ்வரூபம் பெற்றது. நம்மவரில் பரிகணித வித்வான்கள் [illegible]
[illegible] அவர்களிலும், [illegible]
யையில் மிகவும் குறைவானவர்களே. [illegible] திருநாடு அலங்க
ரித்தின் துரத்ருஷ்டத்தால் [illegible] அவ்வப்போது கண்
டித்து நம்மை ஸோதனைக்குள்ளாக்கினதை அவ்வப்போது [illegible]
[illegible] பண்டிதர் அபிவ்ருத்தியடைந்து
வோம். [illegible], கீழ்கடையில் மகஸந்தோஷக்ரமான அற்புதி
வருகிறார்களோ வென்பதற்கு [illegible] இவ்விஷயத்தில் ஸெளகர் உதவி
[illegible] காணப்படவில்லை. இவ்விஷயத்தில் ஸௌகர்யமும் [illegible]
[illegible] ப்ரவ்ருத்தியும் அவ்வளவு த்ருப்திகரமாக இல்லை,

உபயுக்தியுள்ள வைதிகர்களுங்கூட ஸ்மல ப்ராயமான [illegible] ஆகர்ஷணங்களில் அகப்பட்டுத் தங்கள் குலத்தின் ஸ்வரூபநாச [illegible] யந்தமான துறைகளில் தம் புத்ராதிகள் எல்லாரையும் இழு[illegible] விட்டுவிடுவதுமன்றிச் சிலர் 'நாம் தான் வைதிகத்திலிருக்[illegible] கெட்டு விட்டோம்; பிள்ளைகளாவது பிழைக்கட்டும்' என்[illegible] சொல்லி ஸந்தோஷப்படுகிறார்கள். நமது ஸபையின் வார்ஷிக உத்ஸவங்களில் வைதிகர்களும் லௌகிகர்களும் வெகுவாய் வந்து கூடினால்தான் வஸ்துஸ்திதியை உள்ளபடி உணர்ந்து ஸ்வ ஜாத்யபிமாநமும் ஸ்வமதாபிமாநமும் வ்ருத்தியடையும் வகை களைத் தேட ஆசையும் முயற்சியும் உண்டாகும். தன்னைச் சேர்ந்த வரிடத்தும் தன் ஜாதியாரிடத்தும் அபிமாநமில்லாதவன் 'லோகா பிமாநியாயிருப்பேன்' என்று பேசுவதும் விண்பிதற்றலேயாகும். ஸ்வஜாத்யபிமாந வெறியினால், மற்றவர்களுக்கு ப்ராதிகூல்யம் நினைப்பது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்வரூபத்துக்குப் பொருந்தியதன்று. ஆயினும் ஸர்வாநுகூல்யத்தை ஸங்கல்பிப்பவன், அவ்வாநுகூல்ய புத்தியைத் தன் தமர் தொடக்கமாக ஆரம்பித்தால்தான் அவன் உண்மையான தேசாபிமானியாவான். இதை நமது அன்பர்கள் ஆதரித்து நமது வார்ஷிக ஸங்கங்களுக்குத் திரள்திரளாக எழுந் தருளி,

'கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம் கண்ணுக்கினியன கண்டோம்
தொண்டீரெல்லாரும் வாரீர் தொழுது தொழுது நின்றார்த்தும்
வண்டார் தண்ணந் துழாயான் மாதவன் பூதங்கள் மண்மேல்
பண்டான்பாடி நின்றாடிப் பரந்து திரிகின்றனவே.'

என்று ஆழ்வார் மகிழ்ந்த அளவில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியை யும் பகவத் பக்தியையும் நிலைநாட்டிப் ப்ரவ்ருத்தி செய்யவேண்டு மென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம். இதற்குத் தநவான்கள் த்ரவ்யத்தா லும், வித்வான்கள் ஜ்ஞாநத்தாலும், இது பகவத் முகோல்லாஸ காமான கைங்கர்யமென்று கணிசித்துத் தாராளமாக உபகரிக்க வேண்டுமென்பதைப் பலமுறை வற்புறுத்துவோம். நமது ஸ்ரீ [illegible] பரீக்ஷைகளில் மிகவும் சிலரே அந்வயிக்கிறார்கள்.

[illegible] பாடசாலைகளிலுள்ள வித்வான்கள் தமது சிஷ்யர் களை இதற்கென்றே தயார்செய்து அனுப்பவேண்டும். இதர ஸபைகளில் நடக்கும் ஸம்மாநங்களுக்கு நம் ஸங்கத்தின் ஸம்மா நங்கள் குறைந்தனவாகக் காணப்படவில்லை. சாஸ்த்ரங்களை அப்யஸிக்கும் லௌகிக ஆஸ்திகர்களும் பரீக்ஷைகளில் அந்வ யிக்கவேண்டும். வரும் மார்கழி மாஸத்தில் நடக்கப்போகும் மஹாஸங்கமானது இதுவரையில் [illegible] மையுடன் நடந்தேறி '[illegible]' என்ற நம் ஸ்ரீ [illegible] வர்களின் மநோரதம் தலைக்கட்டும்படி ஸ்ரீ ஆராவமுதன் அநுக் ரஹிப்பானாக.

* * *

பகவத் ஸந்நிதிகளில் ஆராதநம் செய்துவரும் அர்ச்சகர்களில் சிலர் ஸ்ரீ வைகாநஸ ஆகமத்தை அநுஸரிப்பவர்கள். இவர்கள் ஸம்ப்ரதாயத்தில் இதர வைஷ்ணவர்களைப்போல் தப்தசங்க சக்ர தாரணம் விதிக்கப்படவில்லையென்றும், இப்போது சில ஆலயங்க ளில் அர்ச்சகர்களைத் தப்தமுத்ராதாரணம் செய்துகொள்ளும்படி [illegible] நிர்ப்பந்திப்பதாயும், இதை [illegible] [illegible] வைகாநஸமித்ரன் என்கிறுவர் [illegible]ருக்கிறார். இதற்கு [illegible] பதில் எழுதியிருக்கி 6-3-31-ல் அதே மித்ரன் பத்ரிகையில் [illegible] ஸம்ப்ரதாயங்களில் [illegible]றார். சங்கசக்ரதாரணம் ஸ்ரீ [illegible] எல்லாருக்கும் ஸ்ருதி மூலமாக [illegible]யமானது. இது ப்ராஹ்மணர் [illegible] ப்ரமாண [illegible] விதிக்கப்பட்டது என்பதையும் இதன் ப்ரமாண [illegible] மற்றும் இதைப்பற்றி அறியவேண்டியவற்றையும் ஸ்ரீமத் [illegible] சரித்ரங்களை என்னும் அபூர்வக்ரந்தத்தில் '[illegible]' என்னும் அத்யாயத்தில் ஸ்ரீமந் [illegible] விஸ்தாரமாக [illegible] [illegible]கள் பரக்க நிரூபித்திருக்கிறார். அதில் இவ்வாக்யங்கள் காணப்படுகின்றன.

'[illegible]
[illegible]

ஸ: । கௌபீநாச்சாதந ஶாடீ யஜ்ஞோபவீதம் த்ரிதண்டம் [illegible] ஶ்ரீஶாம்ய [illegible] ப்ராயுதஸ்ய ஸந்யாஸிநோ [illegible] । [illegible] காஷாய நகோஹ தாஸீ [illegible] நிதிலக தாஸ்வா [illegible] ॥'

[பகவத் பரர்கள் ஸுதர்ஶநாதி தாரணம் பண்ணுவது எல்லா தேசங் ளிலும் காணப்படுகிறது. அதிலும் வித்வான்கள் (தப்தசக்ராதி))க்கந விதியையே ஆமோதிக்கிறார்கள். உஷ்ணத்தை ஸஹிக்க டியாதென்றிருக்கும் சிலரும்கூட எவ்விதமாயாவது அவைகளைத் ரிக்கவேண்டியது தான் ந்யாயம் என்று நிச்சயித்து ப்ரஸித்த ான மண்ணைக்கொண்டு அங்கங்களில் லாஞ்சநம் செய்துகொள் றுகிறார்கள். அல்லது தள்ளிக்கட்டை தங்கம் இரும்பு முத யவைகளினால் செய்யப்பட்ட முத்ரையைத் தரிக்கிறார்கள்.]

இவ்விஷயத்தை மேற்கூறியவர் சொல்லுகிறபடி தர்மகர்த் தர் முதலிய அதிகாரிகள் மாத்ரம் தீர்மாநம்செய்ய முடியாது. ஆதலின், அவர்கள் தகுந்த வித்வான்களின் உதவியை நாட வேண்டுவது அவஶ்யம் என்பது ஸித்தம். எந்த விதத்திலாவது ஸுதர்ஶந பாஞ்சஜந்யதாரண ஸம்ஸ்காரம் பகவதாராதந யோக் யதை உண்டுபண்ணுமவைகளில் இன்றியமையாத தென்பதை நாம் நிஶ்சயமாய்ச் சொல்லலாம். தீபிகையில் ப்ரசுரமாய்வரும் 'ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்' என்னும் தலைப்புள்ள வ்யாஸத்திலும் இதைப்பற்றி எழுதியிருப்பதைக் கண்டுகொள்வது.

* * * *

ஸ்ரீரங்கத்தில் 'ஸ்ரீ வேதாந்ததேசிக ஸித்தாந்த அபிவ்ருத்தி ஸபை' கார்யதர்சியானவர், அங்கு வடக்குச் சித்திரைவீதியில் சுமார் 12 வருஷத்துக்கு முன் ஒரு க்ருஹத்தில் கோயில்மாதிரி எழுந்தருளிப்பண்ணியிருந்த ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகனுக்கு இப் போது ரூ. 3,500 பெறுமான ஒரு தனிஸந்நிதி வாங்கியாய்விட்ட தென்று பத்ரிகைகள் மூலமாய் அறிவித்திருக்கிறார். இது மிக் கவும் ஸந்தோஷமான ஸமாசாரம். ஆனால் இத்துடன் நின்று [illegible] அந்த ஸபையார் ஸ்ரீதேசிக ஸித்தாந்த அபிவ்ருத்திக்கு

டரிய ப்ரவசநாதிகள் அந்த ஸந்நிதியில் நடந்தேறி வரும்படியான ஏற்பாடுகளைத் தாமஸியாமல் செய்வார்கள் என்று நம்புகிறோம். [illegible] பொங்கல் புளியோதரை முதலியவை வழங்கவும், ப்ரஸ்பர வைஷம்யங்களை வ்ருத்திசெய்யவுமே ப்ராயேண தேவாலயங்கள் ஏற்பட்டுள்ளனவென்று பலர் நினைப்பது நிராதாரமென்று நாம் சொல்ல முடியவில்லை. ஷை ஸபையாரும் இந்த அவத்யத்துக்கு அகப்படாமலிருக்கும்படி அநுக்ரஹிக்க வேணுமென்று ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகனைப் ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

* * * *

"ஸ்ரீ மணவாளமாமுனிகளுக்கு 'ஸாலாசார்யர்' என்கிற திரு [illegible] காணப்படுகிறதா?" என்று ஸ்ரீ [illegible] ஸம் க்ரந்தங்களில் எங்காவது [illegible] 5-வது [illegible] யில் ப்ரகாரமாகும் 'வ்யூஹ [illegible]' 'ஸாலாமுனிசதகம்' என்று [illegible] கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. [illegible] ஸ்ரீரங்கப்பங்கார் ஒரு க்ரந்தம் ஸாதித் [illegible] விஷயமாய் தத்வம்பயரான [illegible] 'ஸலக்ஷண [illegible]' ஸாதி ருக்கிறார் என்றும், அதில் [illegible] [illegible] ருபண ஶாலிநஃ । [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] விஶேஷாம்ஶ தத்தாஃ [illegible] ॥

[யதீந்த்ர ப்ரவணரானவர் (ஸ்ரீ மணவாளமாமுனிகள்) ஸ்ரீ [illegible] [illegible] ஸ்ரீஸூக்திகளையும், [illegible] யத்தையும் ரஹஸ்யார்த்த [illegible] [illegible] (ஸ்ரீ தேசிகனை) ஆஶ்ரயித்த ப்ரஹ்ம [illegible] [illegible] ப்ரஹ்ம வித்யையை ஓதுவதும் ஸ்ரீ [illegible] ஸ்வாமியிடம் ப்ரஹ்ம [illegible] இடாம்பி [illegible] என்று [illegible] குமரன [illegible] க்ரஹித்தார்] என்னும் ஶ்லோகங்கள் [illegible] குருபீடத்தில் [illegible] என்றும், ஒரு பதிகனிதான ஸ்வாமி எழு [illegible] என்றும், ஒரு [illegible] பார்த்திருக்கிறோம். ஒருக்கால் [illegible] யிருப்பதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். ஒருக்கால் [illegible] 'ஸாலமுனி' என் [illegible] என்பது எழுத்து மாற்றத்தால் [illegible] ஆனாலும், ஷை பத்ரிகையில் இன்று [illegible]

ஸ: । கெவிதூ நஶெந ஷாஸ்வ: யமாகயம் ஷிதவியாஸ்ண உவாஷெயஷித் லூஶஷயா தூதிகபாஶாஷமயஜ ஜாதி । தாஷவ காஎநஷொஹதாதாதி நிதி-தாவா ஶஜாஎயாஶயதி ॥'

[பகவத் பார்க்ள் ஸ்வகர்ஶநாதிதாரணம் பண்ணுவது எல்லா தேசங்களிலும் காணப்படுகிறது. அதிலும் வித்வான்கள் (தப்தசக்ராதி) அங்கந விதியையே ஆமோதிக்கிறார்கள். உஷ்ணத்தை ஸஹிக்க முடியாதென்றிருக்கும் சிலருங்கூட எவ்விதமாயினும் அவைகளைத் தரிக்கவேண்டியது தான் ந்யாயம் என்று நிச்சயித்து ப்ரஸித்தமான மண்ணைக்கொண்டு அங்கங்களில் லாஞ்சநம் செய்துகொள்ளுகிறார்கள். அல்லது துள்ஸிக்கட்டை தங்கம் இரும்பு முதலியவைகளினால் செய்யப்பட்ட முத்ரையைத் தரிக்கிறார்கள்.]

இவ்விஷயத்தை மேற்கூறியவர் சொல்லுகிறபடி தர்மகர்த்தர் முதலிய அதிகாரிகள் மாத்ரம் தீர்மாநம்செய்ய முடியாது. ஆதலின், அவர்கள் தகுந்த வித்வான்களின் உதவியை நாடவேண்டுவது அவஶ்யம் என்பது ஸித்தம். எந்த விதத்திலாவது ஸுதர்ஶந பாஞ்சஜந்யதாரண ஸம்ஸ்காரம் பகவதாராதந யோக்யதை உண்டுபண்ணுமவைகளில் இன்றியமையாததென்பதை நாம் நிஶ்சயமாய்ச் சொல்லலாம். தீபிகையில் பிரசுரமாய்வரும் 'ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்' என்னும் தலைப்புள்ள வ்யாஸத்திலும் இதைப்பற்றி எழுதியிருப்பதைக் கண்டுகொள்வது.

* * * *

ஸ்ரீரங்கத்தில் 'ஸ்ரீ வேதாந்ததேசிக ஸித்தாந்த அபிவ்ருத்தி ஸபை' கார்யதர்சியானவர், அங்கு வடக்குச் சித்திரைவீதியில சுமார் 12 வருஷத்துக்கு முன் ஒரு க்ருஹத்தில் கோயில்மாதிரி எழுந்தருளிப்பண்ணியிருந்த ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகனுக்கு இப்போது ரூ. 3,500 பெறுமான ஒரு தனிவீடு வாங்கியாய்விட்டதென்று பத்ரிகைகள் மூலமாய் அறிவித்திருக்கிறார். இது மிக்கவும் ஸந்தோஷமான ஸமாசாரம். ஆனால் இத்துடன் நின்றுவிடாமல் அந்த ஸபையார் ஸ்ரீதேசிக ஸித்தாந்த அபிவ்ருத்திக்கு

உரிய ப்ரவசநாதிகள் அந்த ஸந்நிதியில் நடக்கும்படியான ஏற்பாடுகளைத் தாமதியாமல் செய்வார்கள் என்று நம்புகிறோம். பொங்கல் புளியோகோரை முதலியவை திருமங்கவும், பரம்பரா ... ... தேவாலயங்கள் வைஷ்யங்களை வ்ருத்திசெய்யவுமே ப்ராயேண ... ... ஏற்பட்டுள்ளனவென்று பலர் நினைப்பது ... ... சொல்ல முடியவில்லை. ஷை ஸபையாரும் இந்த அபவாதத்துக்கு ... ... அகப்படாமலிருக்கும்படி ... ... வேதாந்த தேசிகனைப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

* * * *

"ஸ்ரீ மணவாளமாமுனிகளுக்கு ஸாளைசாரம் ... ... நாமம் க்ரகம் ... ... றயில் பிரசுரமாகும் ... ... வாளமுனிசகம் ... ... கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. ... ... ஸ்ரீரங்கபெருமாள் ... ... விஷயமாய் ... ... இருக்கிறார் என்றும், ... [illegible] ... ... [illegible] ... ... [illegible] ... ... விஶேஷாம் ... ... (ஸ்ரீ மணவாளமாமுனிகள்) ஸ்ரீ பாஷ்

[யதீந்த்ர ப்ரவணரானவர் (ஸ்ரீ ... ... வேதாந்த ஸ்வதந்த்ரத்தையும் ... ... ப்ரஹ்மதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரர் (ஸ்ரீ தேசிகனை) ... ... உடையவர் ... ... பெருமை ... ... நிர் என்னும் ... ... குமாரர் ... ...] என்னும் ஶ்லோகங்கள் ... ... திருமலையில் ... ... ஸ்வாமி எழுதியிருக்கிறார் என்றும், ஒரு பத்ரிகையில் ... ... பார்த்திருக்கிறோம். ஒருக்கால் 'வரவர' ... ... 'ஸாலமுனி' என்று ... ... எழுத்து மாற்றத்தால் ... ... ஷை பத்ரிகையில் இன்று ... ...

பற்றி மற்றோர் தடவை எழுதுவதாய்க் கூறியிருப்பதால், அப்படி வெளியிடப்போவதை ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறோம்.

* * * *

'வானராயா நூறமாகவி:' [பெருங்குரங்கு திரும்பி வந்து விட்டது] என்கிற கணக்கில் மிஸ்டர் படேல் இந்தியச்சட்ட ஸபையில் முன் கிளப்பி அமுங்கின ஸங்கர விவாஹமசோதாவை, வேறு ரூபமாக டாக்டர் கௌர் என்பவர் மீண்டும் இப்போது கொண்டுவந்திருக்கிறார். அதைப்பற்றிய சர்ச்சைகள் வெகுசீக்கிரத்தில் அச்சபையில் நடக்கும். ராஜாங்கத்தார் இவ்விஷயத்தில் நடுவு நிலைமையை வஹிப்பார்களாம். ஜநப்ரதிநிதிகளே இதை ஆலோசித்து முடிவு செய்துகொள்ளவேண்டுமாம். ராஜீய குழப்பங்கள் இருந்து வருகிறமாதிரியில், வைதிக தர்மநிஷ்டர்களான லக்ஷக்கணக்கான ஜநங்களுக்குச் சட்டசபையில் யார் உண்மையான ப்ரதிநிதிகள் என்று மதிக்க முடியவில்லை. ஸமீபத்தில் சென்னை ஸபையில் ஷை கௌர் மசோதாவை ஆதரிக்கும் தீர்மானம் [illegible] நிறைவேறிய விந்தையை நமது ஆப்தர்கள் பத்ரிகைகளின் மூலம் அறிவார்கள். மஹம்மதிய மெம்பர்கள் ஷை மசோதாவைப் பலமாக ஆக்ஷேபிக்கப் போவதாகச் சொல்லிவிட்டார்கள். அவர்களிலொருவர் சில ஹிந்துக்களைப்போல் மஹம்மதியர் தங்கள் மதத்தையும் கொள்கைகளையும் இகழ்பவரல்லரென்றும் அழுத்தப் பேசினார். கிறிஸ்தவ மெம்பர்களும் ஆக்ஷேபித்தே பேசினார்கள். கோயமுத்தூர் ஜில்லா மெம்பர்களிலொருவரான ஸ்ரீமான் வெங்கடரமணய்யங்காரோ வென்றால், தம் பூர்வர்கள் இவ்வித (ஸங்கர) விவாஹங்களை ஆதரித்து வந்தவரென்றும், தாம் வைதிக ப்ராஹ்மணரே ஸோஷியல் ரிபார்மர் அல்லவென்றும், இச்சட்டம் அதிக அவசியமில்லையென்றும், ஆனால் ஹிந்துமதம் அழிந்து விடாமலிருக்கும் பொருட்டு இம்மசோதாவைத் தாம் ஆதரிப்பதாயும், இப்படி முன்பின் ஸம்பந்தம் புலப்படாதபடிப் பலவீனமாய்ப் பேசினாராம். இவர் [illegible]

[illegible]தாரமென்பதை யாமறியோம். லௌகிக ப்ரவ்ருத்தர்கள் வெகு[illegible] மாய்ப் பொறுப்பன்றி மதவிஷயங்களைப்பற்றித் தோன்றியபடி [illegible] பேசுவதை நமது நண்பர் அறிவார்கள். நிற்க, சென்னை ஸபை[illegible] யில் ஷை தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியவரில் பெரும்பாலர் ப்ரா[illegible]ஹ்மண த்வேஷத்தை மூலமாகக்கொண்ட ஜஸ்டிஸ் கக்ஷியைச் சேர்ந்தவர். மந்திரிகளில் ஒருவராகிய கனம் வெங்கடரெட்டி நாயுடு என்பவர், அவரவர்கள் தோன்றியபடி [illegible] கொள்ள இடங்கொடாத [illegible] (Disgrace to [illegible] ஜன்மத்துக்கு லஜ்ஜாவஹமான விஷயம் [illegible] humanity) என்றனராம்! ப்ராஹ்மண சல்லாதவரில் [illegible] ஜனங்கள், இம்மந்திரி முதலானவர்களுடைய [illegible] பின்பற்றுவார்களென்பதில் [illegible] இருக்கையில், [illegible] இவ்வித [illegible] ஆசார்யம். முன்பு படேல் மசோதாவை [illegible] மாகக் கண்டித்திருக்கிறது. [illegible] கரமான இந்தச் சட்டம் நிறைவேறக் கூடாதென்று ஆக்ஷேபித்து, அதைத் [illegible] வைதிகர் ப்ரதிநிதி [illegible] தர்மம் [illegible] வெளியிடுகின்றனம். [illegible] மதவிஷயங்களில் தலையிட்டுக் [illegible] அபிப்ராயத்தை [illegible] ஜனங்களின் ஆதரவைப் பெற்றிருக்கிறோ [illegible] என்று தர்மத்தை யவலம்பித்த துரைத்தனத்தார் இம்மசோதாவை அங்கீகரியார்கள் என்பது நிச்சயம்.

ஸ்ரீ.

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

	ரூ.	அ.	பை.
ஸ்ரீ தோர்த்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ இஞ்சிமேடு – ரங்கநாதர் [illegible] வ்யாக்யானத்துடன்)	0	2	0
[illegible]ர்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யானத்துடன் ஸ்ரீ அதன் ஸிஷ்யர்களின் கர்த்தவ்[illegible] ஸ்ரீ [illegible] ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்ய [illegible]ங்களும்—(ஸ்ரீ [illegible]	0	2	0
[illegible])	0	1	0
[illegible]			

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்.

(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி.)

இப்படி ஜீவேஸ்வர ஸம்பந்தம் முதலிய இன்றியமையாத பொருள்களைத் தெளிவிக்கும் மந்த்ரங்களை உபதேசிக்கப்பெறுவதும், இத்தெளிவுக் கிணங்க பகவத் தாஸ்யத்தைக் காட்டும் நாமங்களைக் கொள்வதும், பகவதாயுத சிஹ்நங்களையும் திருவடிரூபமான ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தையும் தரிப்பதும், பகவதாராதநமும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் பெறும் ஐந்துவிதமான ஸம்ஸ்காரங்கள். இவைகளின் தத்வங்களை அறிந்தால் மற்றவர்களைவிட ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் அநுஷ்டாநத்துக்குள்ள பெருமை நன்கு விளங்கும். ப்ரமாணங்களை ஆராயுமிடத்து, இவையெல்லாம், ப்ராஹ்மணர் பலரும் அநாதியாய் அநுஷ்டித்துவந்த ஆசாரங்களென்றும், பிறகு பௌத்தம் பாசுபதம் முதலிய மதங்களின் ஸம்ஸர்க்கத்தால் அவற்றிற்குக் குறைவுண்டாய் அதற்கநுகுணமாய் விரோதமான யுக்திகளும் ஏற்பட்டனவென்பதும் வெளியாகின்றது. சங்க சக்ர தாரணமானது ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி (பகவச்சாஸ்த்ரம்) பாஞ்சராத்ரம் புராணம் முதலியவைகளில் வர்ணாஸ்ரம தர்மாநுஷ்டாநத்துக்கு இன்றியமையாததென்று விதிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும், அது சரீரத்தில் வ்ரணத்தை உண்டுபண்ணுவதால் கூடாதென்று ஒரு ஆக்ஷேபணை யுண்டாயிற்று. அதனால் அவ்வநுஷ்டாநத்தை ஒரு மதத்தார் விட்டுவிட்டார்கள்; இதை ஸிஷ்டாசாரமென்று அவர்களுடைய பிற்பட்டார் பின்பற்றினர். ஆனால் வேதமறிந்த பாகவதர்களான பெரியோரின் சங்கசக்ர தாரணங்கள் அவை தன் ஸ்வாமியான பகவானுடைய அடையாளங்களென்றும் அவன் கட்டளையான வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டுள்ளவென்றும், ப்ரக்ருதி பரிணாமமாகிய சரீரத்துக்கு ஸுத்தியைக் கொடுத்து பகவதாராதநம் கர்மாநுஷ்டாநம் முதலியவைகளுக்கு யோக்யதையை

உண்டுபண்ணுமென்றும், பகவச்சிஹ்நங்களாதலால் அவை ஸ்வபாவமாகவே நமக்கு ப்ரீதியை உண்டுபண்ணுமென்றும், ஸிஷ்டர்கள் அநாதியாய் அநுஷ்டித்துவந்த ஆசாரமென்றும், இதிஹாஸ புராணங்களிற் சொல்லியபடி இச்சிஹ்நங்கள் யமகிங்கரர்களையும் பயந்து அகலச்செய்யுமென்றும், ஆகையால் முமுக்ஷுக்களான ப்ராஹ்மணர் முதலியவர்கள் இதை அவஸ்யம் அநுஷ்டிக்கக்கடவர் என்றும் வற்புறுத்தினர். ஸிகா யஜ்ஞோபவீதங்களைப்போல வைதிக கர்மங்களுக்கு இன்றியமையாததொரு அங்கம் ஊர்த்வ புண்ட்ர தாரணம். ப்ராஹ்மணர் ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தையும், க்ஷத்ரியர் அர்த்தசந்த்ர ரூபமானதையும், வைஸ்யர் வட்டமானதையும், சூத்ராதிகள் திர்யக் (குறுக்கான) புண்ட்ரமும் தரிக்கவேண்டுமென்பது ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி முதலியவைகளால் ஸித்தம். அப்படியே ப்ராஹ்மணர் ம்ருத்தையும் க்ஷத்ரியர் சந்தநத்தையும் வைஸ்யர் வில்வவேரையும் சூத்ரர்கள் பஸ்மத்தையும் புண்ட்ரங்களுக்கு உபயோகப்படுத்தவேண்டும் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஆகிலும் முமுக்ஷுக்களான பரமைகாந்திகள் எந்த வர்ணத்தவராயினும் [illegible] ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தையே தரிக்கவேண்டும் என்றபடியே அவர்கள் [illegible] 'பாகவதர்கள்' என்னும் பெருமை பெறுவர் என்பதும் சாஸ்த்ரஸித்தம்.

இதற்குச் சந்தநம், குங்குமம், கோபிசந்தநம் திருமண் முதலிய த்ரவ்யங்களைத் தேசகாலாநுகுணமாக ஆஸ்திகர்கள் உபயோகப்படுத்தி வருவது சாஸ்த்ரஸம்மதமே. ஆகிலும் ப்ரஸித்திபெற்ற விஷ்ணு க்ஷேத்ரங்களிலுள்ள ஸ்வேத (வெள்ளை) ம்ருத்திகையே விசேஷமென்று சொல்லப்பட்டது.

"ஸாந்தராளம் [illegible] ஸுபாஸ்ருஷ்டம் ஸமநோஹரம்" [நடுவில் இடைவெளியுள்ளதாயும், (கோணலாகவும்) பார்வைக்குப் பயங்கரமில்லாததாயும், அழகிய பக்கங்களையுடையதாயும், மனதைக் கவரக்கூடியதாயும்] என்று சொன்னபடி ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவேண்டும். அவ்விடைவெளியில் பகவான் லக்ஷ்மியுடன்கூட ஸாந்நித்யம் செய்கிறான் என்று சொல்லப்படுகிறது. இதனால் இதன் மற்ற அம்ஸங்களின் [illegible] [illegible] ஏற்படுகிறது.

'ஸம்ஸாரோ வாதாகூதிம் ஆதநோர்ஹ்ருதய' என்னும் அபியுக்த வசனத்தின்படியே பாகவதர்கள் எல்லோரும் தங்கள் ஆத்ம ரக்ஷணத்தின்பொருட்டுப் பகவான் திருவடி வடிவான புண்ட்ரங்களைத் தரிப்பதைக் காண்கின்றோம். இது ச்ருதி ஸித்தமாயிருப்பதோடு, பகவத்பக்தர்களான நமக்கு அவன் திருவடிகளே தஞ்சமாகையால், அந்த ஔசித்யத்தாலும் பகவச்சேஷத்வத்தை எப்போதும் மறவாதிருக்கும்படி புத்திமான்கள் இவ்வடிவையே அங்கீகரிக்கவேண்டும் என்பதை ஸ்ரீ தேசிகன் ஸமர்த்தித்தார்.

பஸ்மமும் த்ரிபுண்ட்ரமும் பாசுபத மதத்துக்கு அஸாதாரணமானவை என்பது ப்ரஸித்தம். மேல்நாட்டு விமர்சகர்களும் இதை அறிந்தார்கள். பாசுபதமதம் வேதவிருத்தமென்பது ப்ரும்ம ஸூத்ரத்திலும், ஸ்ரீ சங்கர பகவத்ராமாநுஜ பாஷ்யாதிகளிலும் நிரூபிக்கப்பட்டது. பஸ்மம் ஸ்வபாவத்தில் அசுத்தமானது. கேசம் மயிர் முதலிய அசுத்த வஸ்துக்களோடு பஸ்மத்தையும் சேர்த்துச் சாஸ்த்ரங்கள் படித்தன. ஸுராபானம், ப்ரஹ்மஹத்தி முதலிய மஹாபாதகங்களுக்கு ப்ராயச்சித்தம் விதித்த விடங்களில் மட்டும் அதற்கென்றுண்டாகிய பஸ்மத்தைத் தரிக்கக் கட்டளையுண்டு. ஆகையினாலே அதை எப்போதும் தரிக்கத்தக்கதல்லவென்பது விளங்குகிறது. அதர்வசிரஸ் என்னும் உபநிஷத்தில் பகவானை ருத்ரசரீரகனாக உபாஸிக்கும்முறை பேசப்பட்டது. அவ்விடத்தில் பஸ்மதாரணம் சொன்னது அங்கு விதித்த பாசுபத வ்ரதத்துக்கு அங்கமாக ஏற்பட்டது. அந்த வ்ரதம் ஒரு பலத்தைக்குறித்துச் செய்யப்படுவது, அதற்காக அந்த தாரணம் சொன்னது; ஆகவே முமுக்ஷுவுக்குப் பஸ்மதாரணம் ஆகாதென்னும் பொதுவிதிக்கு இது விரோதமல்ல.

இந்தச் சுருக்கவிமர்சத்தால் நாம் அறிவது யாதெனில், ஸ்ரீ வைஷ்ணவராவார் சாஸ்த்ர ப்ரமாணங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு நடப்பவர்; அவைகளின்படிகளில் ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதேவதை யென்றும், அவன் திருவடிகளில் சரணாகதி செய்வதே பரமஹிதமான மோக்ஷமார்க்கமென்று அறிந்து, தங்கள் ஆத்மாவை அவன் பொருளாக அவனிடம் ஒப்புக்கொடுத்தவர்; '[illegible] வாஸுதேவ:', '[illegible]' என்றபடியே தானும் பிறரும் மற்றும் ப்ரபஞ்சமெல்லாமும் ஸர்

வேச்வரனுக்குச் சேஷபூதங்களென்று அறிந்து, 'ஸமஹாத்மா ஸுதுர்லப:' [பெறுவதற்கரிய மஹாத்மா.] என்று ஸர்வஜ்ஞனாலேயே கொண்டாடப்படுமவர்; அவன் கட்டளைகளாகிற வர்ணாச்ரம தர்மங்களை அவன் ஆராதந ரூபமாகவும் அநந்யப்ரயோஜநமாகவும் செய்து உஜ்ஜீவிப்பவர்; ஸர்வபூதங்களிடத்தும் ஆநுகூல்ய புத்தியுடன் நடந்துகொள்பவர்; [illegible] பகவத் ப்ரீதிக்கு விசேஷ பாத்ரர்களாகையால், தேவர்களாலும் [illegible] வணங்கப்படும் பரபாவத்தையுடையவர்; பகவதாயுதங்களாகிற சங்கசக்ரங்களின் சின்னங்களைச் சரீரத்தில் தரித்து பரகுந்த ஸம்பந்தமாகிற ஸமாச்ரயணத்தை பெற்றவர்; அவன் திருவடி ரூபமான ஊர்த்வபுண்ட்ரங்களைத் தரித்துத் தொண்டர்களாய் விளங்குமவர்; அவனிடத்தில் ப்ரீதி கரைபுரண்டு அவன் பரவாஸமாம் [illegible] அவன் கைங்கர்யத்தில் செய்து அவன் [illegible] ஆராதநத்தை [illegible] தொண்டர்கள்; [illegible] மலர் [illegible] தொண்டர்கள் [illegible] வன்மையாவது [illegible] வனும் [illegible] அருளியபடி [illegible] (living moving and having [illegible] their being in god); தங்கள் திருவடி [illegible] எல்லாம் [illegible] வற்றையும், மற்று [illegible] ஸ்ரீ தேசிகன் [illegible] அருளிச்செய்தார்.

[illegible] புண்யங்களின் [illegible] பெருமையை [illegible] பாடவேண்டி [illegible] முறைகளை [illegible] சிலர் [illegible] பாதமலர் [illegible]

முற்றும்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தம்.*

இந்த ஸபையின் அத்யக்ஷர்களான ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த விஷயமாய் அடியேனை உபந்யஸிக்கும்படி நியமித்ததன் பேரில் அடியேன் யதாமதி செய்யும் உபந்யாஸத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி, அதிலுள்ள தோஷங்களைப் பாராட்டாமல் உள்ள குணத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியருள்வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

முதல் நாள் ஸ்ரீ. உப. திருவஹீந்த்ரபுரம் நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமி, தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயத்தில் சில அநுபபத்புத்காடனத்தை அநுஸரித்த ஸங்க்ரஹங்களை அருளிச்செய்தமையால், அந்த ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஆரோபிதமாயுள்ள அநுபபத்திகளின் பரிஹார விஷயமாகச் சில விஷயங்களை ப்ரஸ்தாவிக்க வேண்டியிருப்பதால், ஸ்வாமிகள் அதை அந்யதாவாகத் திருவுள்ளம் பற்றலாகாதென ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

முதலில், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தமென்பதில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாகிறார் விஷ்ணு ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமுள்ளவர்கள். '[illegible]' என்கிறபடியே விஷ்ணு பத பர்யாயமான அகாரத்தோடேகூடின ப்ரணவத்தில் சொல்லப்படுகிற சேஷ சேஷிபாவம் ரக்ஷ்ய ரக்ஷக பாவம் முதலான ஸம்பந்தங்க

* ஸ்ரீ ராஜமன்னார் ஸந்நிதியில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையில் ரௌத்ரிஹ மார்கழிமீ 13௳ யாகிற ஸபை ஆரம்பித்த இரண்டாவது தினம் காலை 8-மணி முதல் 12-மணிவரை காரப்பங்காடு ஸ்ரீ. உப. வே. வித்வான் வெங்கடாசார்ய ஸ்வாமியால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸத்தின் க்ரமம்.

இது, அந்த ஸ்வாமியின் தமையன் குமாரர் வெங்கடாசார்யரால் ஸங்க்ரஹித்து எழுதப்பட்டது.

ளில் ப்ரதாநமாயுள்ள சேஷசேஷி பாவ ஸம்பந்தத்தினுடைய ஜ்ஞாநமே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம். '[illegible]' என்கிற ஸ்ருதியாலும், '[illegible]' என்கிற ஸூத்ரத்தினாலும் பகவத் விஷய பக்தியே அந்த ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமாகிறது. அப்படியே ப்ரபத்தியும் '[illegible]' என்கிறபடியே ப்ரணவ கரணமும் '[illegible]' என்கிறபடியே ஸ்வரூப பரபல ஸமர்ப்பணமாயிருக்கையாலும், அன்றிக்கே ஸ்வரூப ஸமர்ப்பணம் சேஷரூபையாய் இருக்கையால், அதில் ஸ்வரூப ஸமர்ப்பணம் சேஷரூபையாய் இருக்கையால், ப்ரபத்தியும் சேஷசேஷித்வ ஜ்ஞாந ரூபமாயிருக்கிறபடியாலும், ப்ரபத்தியும் சேஷசேஷித்வ ஜ்ஞாந ரூபமாகிறது. அதில் பக்தி நிரந்தர ஸம்பாவ ஸம்பந்த ஜ்ஞாந ரூபமாகிறது. அதில் பக்தி நிரந்தர ஸ்ம்ருதி ரூபையாய் விஷயத்தினுடைய அத்யர்த்த ப்ரியதையாலே தானும் அத்யர்த்த ப்ரியையாயிருப்பதால், பாலே மருந்தாமாப்போலே உபாஸகர்களுக்குப் பல ரூபையாயும் உபாய ரூபையாயுமிருக்கும். ப்ரபந்நர்களுக்கு '[illegible]', '[illegible]' என்றுமிருப்ப '[illegible]' என்றுமிருப்பதால் போஜந ஸ்தாநீயத்தாலே மோக்ஷ ப்ராப்தியான அநுபவத்துக்கு உபகரணமான அபிநிவேச ரூபையாகையால் கேவல பலரூபையாயிருக்கும். பகவத் கடாக்ஷ விசேஷத்தாலே ஆழ்வார்களுக்குக் கிடைத்த பக்தியானது விளம்பாஸஹத்வத்தையும் கரண சைதில்யத்தையும் விளைப்பித்து, அநந்ய கதித்வத்தையுமுண்டாக்கி, ப்ரபத்தியை அநுஷ்டிக்கும்படி செய்யும். [இதற்கு உதாஹரணமாக நம்மாழ்வார் பக்தி பாரவஶ்யத்தாலே ப்ரபத்தி பண்ணின ஸ்தலங்களில் ஒன்றான திருக்குடந்தை ஆராவமுதாழ்வான் விஷயமான 'ஆராவமுதே' என்கிற திருவாய்மொழியின் முதற்பாசுரம் விசேஷமாய் உபந்யஸிக்கப்பட்டது. விஸ்தர பயத்தால் இங்கு அது விவரிக்கப்படவில்லை.]

'[illegible]'

இனி, பக்தி, ஸ்வரூப விருத்தையென்று என்பதற்கு ஸமாதாநம். ஸ்வரூபமென்பது '[illegible]' என்று ஆதி அஸாதாரண தர்மத்தைச் சொல்லுகிறது. மூலமந்த்ரத்தில் பத த்ரயத்தாலும் சொல்லப்படுகிற அநந்யார்ஹ சேஷத்வ அநந்ய ஶரணத்வ அநந்ய போக்யத்வங்களாகிற அஸாதாரண

தர்மங்களில் ஒன்றாகிய அநந்ய ஶரணத்வத்துக்கு உபாயாந்தர பரிக்ரஹம் விருத்தமாகையால், பக்தி ஸ்வரூப விருத்தமென்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த அநந்ய ஶரணத்வம் ப்ரபத்திக்கு அதிகாரமாகிறபடியால் அந்த அதிகாரத்துக்குப் பக்தி விருத்தை யென்று ஸ்ரீ தேஶிகன் திருவுள்ளம். ஆனால் அவ்வதிகாரம் வந்தேறியா அல்லது ஸ்வரூபாநுபந்தியா வென்று விசாரிக்கப் புகில், மூலமந்த்ரத்தில் பதத்ரயோக்தங்களான தர்மங்களில் ஒன்றாக இருப்பதால், அநந்ய ஶரணத்வ ரூபமான அவ்வதிகாரத்தை வந்தேறியென்று சொல்ல வொண்ணாது. ஆகையால் நித்யமாயும் அதிகாரமாயு முள்ள இந்த தர்மத்தினுடைய ஜ்ஞாநமுள்ளவர்களுக்கு உபாயாந்தர பரிக்ரஹம் விருத்தமென்கிறது. இதைத் திருவுள்ளம்பற்றியே ஸ்ரீ தேஶிகன் '[illegible]' என்று பக்தியைக் காட்டில் ப்ரபத்திக்கு வ்யாவ்ருத்தியை ப்ரதிபாதிக்கிற ஶ்லோகத்தில் 'ஸ்ரீமந் [illegible]' வென்று அருளிச்செய்தது. அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதையிலும் '[illegible]' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஐஶ்வர்யம் ஸ்வாதந்த்ர்ய ரூபமாகையாலே தன்மான ரூபமான பாரதந்த்ர்யம் அநைஶ்வர்ய ஶப்தவாச்யமாகிறது. '[illegible]' என்று அத்தை ஸ்வாபாவிகமாகச் சொல்லிற்று. இதைப்பற்றியே லக்ஷ்மீதந்த்ரத்தில் ப்ரபந்நனுக்கு உபாயாந்தர பரிக்ரஹம் சேருங்கால் ப்ராயஶ்சித்தம் விதிக்கப்பட்டது. அஶக்தியாலே ஶரணோபாயத்தில் அந்வயித்தவனுக்கு ஶக்தி ஸம்பவே முக்யோபாய பரிக்ரஹம் சேர்ந்தால் ப்ராயஶ்சித்தம் விதிக்கக் காணாமையாலே, இப்ராயஶ்சித்தவிதி பக்திக்கு ஸ்வரூப விரோதத்தைக் காட்டுகிறது. இதைத் திருவுள்ளம்பற்றியே ஸ்ரீ தேஶிகன் '[illegible]' என்று நிக்ஷேப ரக்ஷையில் அருளிச்செய்தது. இப்படியில் வக்தவ்யாம்ஶங்கள் பலவுண்டே யாகிலும் விஸ்தர பயத்தாலே அவை விடுக்கப்பட்டன.

ஸ்வதந்த்ரோபாயத்வம்

இனி, ப்ரபத்தி மோக்ஷத்தைக் குறித்து உபாய மாகுமா வென்பதைப்பற்றி விசாரிப்போம். 'ஶரணம் வ்ரஜ' என்று

[illegible] யிருப்பதாலும், '[illegible]' [illegible] ப்ரபத்தி உபாயமென்று ஸ்ரீ தேஶிகன் திருவுள்ளம்பற்றியிருப்பதாலும் ப்ரபத்தி உபாயமென்று ஸ்ரீ தேஶிகன் திருவுள்ளம். ஆனாலும் தேஶிகனே, ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜனத்தில் '[illegible] கேவலம் [illegible] [illegible] ॥' என்றும், '[illegible]' என்றும், [illegible] ப்ரபத்தியை என்றும் அருளிச்செய்திருப்பதால், தேஶிகனுடைய ப்ரபத்தியை [illegible] ப்ரதிபாதக ஸூக்திகள் வ்யாஜோபாயத்வபரைகள். மேலும் [illegible] ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜந வ்யாக்யாநத்தில் ஸ்ரீ. உ. வே. திருப்புட்குழி ஸ்வாமி '[illegible] கேவலம் [illegible]' என்கிற ஶ்லோக வ்யாக்யாநாவஸரத்திலே 'உபாயம் [illegible] [illegible]' என்கிற ஜ்ஞாநத்திற்கு ஜ்ஞாந விஶிஷ்ட ஜ்ஞாநத்வேந [illegible] ப்ரபத்தி விஶேஷ்யகோபாயத்வ ப்ரகாரக ஜ்ஞாநம் [illegible] த்வத்தை அருளிச்செய்திருப்பதாலும், ஸ்ரீமத் [illegible] த்ரய ஸாரத்தில், த்வயாதிகாரத்துக்கு வ்யாக்யாநமான ஸாராஸ்வாதிநியில், ப்ரபத்திக்கு பக்தி துல்யோபாயத்வமில்லையென்றும் [illegible] ப்ரபத்தி உபாய [illegible] உபாயாந்தர [illegible] [illegible] என்கிற [illegible] மென்றும், [illegible] [illegible] கர்தவ்யத்வாபாவ [illegible] ஸ்வாநுஷ்டேயாநந்தர காலிக கர்தவ்யத்வ [illegible] ப்ரபத்தியிலே தாத்பர்யமென்றும், தர்மீ [illegible] மாகத்தாலே ப்ரபத்தி உபாயாந்தர ஸ்தாந நிவேஶோபாயகமாக ஸித்திக்கிறபடியால் [illegible] ஶரணோபாயத்வயத்தில் [illegible] முக்யோபாயாஶக்தனுக்கு [illegible] ப்ரஸக்தமில்லை யென்றும், [illegible] உபாயாந்தர ஸ்தாந நிவேஶ '[illegible] கேவலம் [illegible]' என்கிற ஶ்லோக நிக்ஷேப சிந்தாமணியில், 'ப்ரபத்தி ஆபாத ப்ரதீதியில் உபாயமாக வ்யாக்யாநாவஸரத்தில், 'ப்ரபத்தி ஆபாத ப்ரதீதியில் உபாயமாகாது' என்றும், '[illegible] தொழியுங்கிருவண்ணம் உண்மையில் உபாயமாகாது' என்றும், '[illegible] [illegible] ॥' என்கிற [illegible]த்தில், [illegible] ப்ரபத்தி ப்ரயுக்தமன்று' '[illegible] தாஸத்வ ஸம்பந்த ப்ரயுக்தம்; ப்ரபத்தி ப்ரயுக்தமன்று' என்றும், கோபால தேஶிகன் அருளிச்செய்திருப்பதால் ப்ரபத்திக்கு [illegible] உபாயத்வம் ஸித்தம். மேலும் மூலமந்த்ரத்தில் [illegible] [illegible] ப்ராப்தி ஶரணத்வத்தைத் தேஶிகன் [illegible] திருவுள்ளத்தில் [illegible]

அருளிச்செய்திருப்பதாலும், 'தேவஃ ஸ்ரீராஜ ஜகதஸ்ச காரணம்' என்றும், ஆதேஶ ஶப்தார்த்த நிருபணத்தில் 'காரணாத் ஆத்மனோ தேஹஸ்ய உபாதாநஸ்ய காரணாய புருஷோ கர்த்தா விவக்ஷிதஃ' என்று கர்த்துஃ காரணத்வ விவக்ஷையை வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ ஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலும், 'ஹாரோ ஜ்ஜேத்யாஹு' ரிதி தத்வஸார ஶ்லோக வ்யாக்யானாவஸரத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்ய ஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலும் ஈஶ்வரனுக்குக் காரணத்வம் வ்யக்தமா யிருப்பதாலும், 'பரஸ்ய ப்ரஹ்மணோ நாநாஸ்வரூபஸ்ய ஹேதுர்வ்யக்தி ஶக்தயஃ' என்கிற ஸூத்ரத்தாலே பலகாரணத்வமும், 'ஸர்வஸ்ய உபபத்தேஃ' என்கிற ஸூத்ரத்தாலே பலப்ரதத்வமும் தனித்தனியே ஏற்படுகிற படியாலும், பகவத் குணதர்ப்பணத்தில் ஸ்ரீ பராஶரபட்டர், 'யோ ஹேயோ விஶ்வ ஹேதா', 'காரணம் காரணம் கர்த்தா' என்கிற ஶ்லோக வ்யாக்யானாவஸரத்தில் ஈஶ்வரனுக்குக் காரணத்வத்தை ப்ரதிபாதித்திருப்பதாலும், ஸ்ரீ பாகவதம் ஶ்ருதிகீதையில் 'ஸர்வகாரண காரண ஶக்தயாஃ' என்று ஈஶ்வரனுக்கு காரண காரக ஶக்தி ப்ரதிபாதநம் செய்திருப்பதாலும், பக்திக்கே காரணத்வம் ஔபசாரிகமாகக் கொள்ளவேண்டியிருப்பதால் ப்ரபத்திக்குத் தடையாவும் இம்புனர்ந்யாய விதத்தம்.

ஶ்ரியஃ மோக்ஷ உபாயத்வாபாவஃ.

இனி, பிராட்டிக்கு மோக்ஷோபாயத்வம் உண்டா இல்லையா என்பதை நிரூபிப்போம்.

காரணந்து "த்யேயஃ" என்று காரணவஸ்துவுக்கு ஶ்ருதி த்யேயதையை விதித்தது. 'யதோ வா இமானி' இத்யாதி வாக்யங்களாலே காரணம் ப்ருஹ்ம பத வாச்யமென்று சொல்லிற்று. 'ப்ரஹ்மணோ விஷ்ணோ ஸ்ஷோத்த மோக்ஷம் ததேதே' 'தாவதா யாதவ ரோஸ ஸ்ரஷ்டா ஸ ஸ ஸ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யஃ ஸ ஸ ஸவே ஶா ஸஸ' என்று ப்ருஹ்ம ஶப்த வாச்யம் புருஷோத்தமனென்றும், அவனே தாபத்ரயாதுரர்களால் மோக்ஷத்தின் பொருட்டு உபாஸ்யன். அவன் ஸர்வேஶ்வரனே என்றும், ப்ருஹ்ம

பதார்த்த நிருபண ப்ரகரணத்திலும், இதர ப்ராணவ்யாவர்த்தக ... உபாஸ்யத்வம் ... தில் 'காரணந்து த்யேயஃ' ... அருளிச்செய்கையாலும், என்றும் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்கையாலும் பிராட்டிக்கு ஏதாத்ருஶமான ப்ருஹ்ம ... காரிணும் உத்தமையான பிராட்டிக்கு ஏதத் ஸமஸ்த லக்ஷணங்களான ... ஶப்தவாச்யத்வம் ஸம்பவியாமையாலே, ஏதத் ... இல்லை. மேலும் ... த்யேயத்வ மோக்ஷப்ரதத்வங்கள் இல்லை ... என்கிற ஶ்லோகத்திலும் ... ஸர்வ விதவிஸ' என்கிற ஶ்லோகத்திலும் ... வம்' என்கிற ஶ்லோகத்திலும், பிராட்டிக்கு ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் ... கிற ஶ்லோகத்திலும், பிராட்டிக்கு இல்லை யென்பது வ்யக்தம். ... ஸஹகாரித்வ மொழிய காரணத்வம் இல்லை. பிராட்டிக்கு ... யிருப்பதாலும், அஜ்ஞாத நிக்ரஹம்யான ... இல்லாமையாலும், ... ஶரீர ஸ்ருஷ்டியில் கர்த்ருத்வம் ... சொன்ன ஹேதுவாலே ... ஈஶ்வர ... நிவ்ருத்தி ஸங்கல்பம் ... பட்டர் ... ஶ்லோகத்திலும், ... கத்தாலும், பிராட்டி விஷயத்தில் ... இத்யாதி ஶ்லோகத்திலும் ... மியில் 'ஶம்ஶ நாஶ ...' இத்யாதி சூர்ணிகையில் ... யத்திலும் 'ஸ்ரீமந்நாராயண' ... காரார்த்தம் ப்ரபத்தியைச் ... அந்வயமில்லாமையும் ... உபாயத்வ ப்ரஸக்தங்கள் ... விஶேஷண ... பரங்கள். த்வயத்தில் பூர்வகண்டத்தில் விஶேஷணங்களுக்கு ... உண்டென்பது ... பிராட்டிக்கு விஶேஷணமாகையாலே உபாயத்வம் ... ஶாஸ்த்ர ... மாகையாலே ... அந்த ந்யாயம் ஸம்பவிக்கு ... வாதகமான ... அதுவும் ... சொன்ன ... ரூபமான ஶேஷித்வம் ... யாது. ... ப்ரமாண வா ... விருப்பதால், ... பர்யாப்தம் ... ந்யாயம் ஸம்பவிக்கலாம். ப்ருஹ்ம ... ரகண்டத்தில் சொன்ன ... இல்லை யென்பது ஸ்ரீ ... ஶப்தவாச்யத்வம் பிராட்டிக்கு ... வ்யாக்யானத்திலும், தத் ... ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜன ... என்கிற வாக்யார்த்த ... தாஞ்ஜனத்திலும் ... ஸ்ரீ நிவாஸே' ... லையில் 'ப்ரஹ்மணி ... வ்யக்தம்.

(இன்னும் வரும்.)

ஸ்ரீ.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

கடிதங்கள்.

(1)

ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு ஒரு விண்ணப்பம்.

வேதாந்த விஷயங்களையே முக்ய நோக்கமாயுடைய இந்தப் பத்ரிகைக்கு ராஜீய தேசிய ஸம்பந்தமான விசாரம் பஹிஷ்காரமே. ஆனாலும், இப்போது உலகம் அடைந்திருக்கும் தர்ம தஸ்திதியையும், கைத்தொழில்கள் வ்யாப்தமின்றி நெருக்கடியான ஸந்தர்ப்பத்தையும் நோக்குமிடத்தில், இவற்றைத் தவிர்த்து உலக க்ஷேமத்தை உண்டுபண்ண வேண்டிய உபாயம் எதுவானாலும், அதை எடுத்துக் கூறவேண்டியது ஒவ்வொரு பத்ரிகையின் கடமையும் ஆகும். மேலும் இப்படிப்பட்ட கஷ்டகாலங்களிலேயே உலகத்திலுள்ள எல்லா மதங்களின் தத்வங்களையும் ஆராய்ந்து ஒப்பிட்டு, 'இந்த தத்வம்தான் உண்மை, இந்தமதம் தான் ச்லாக்யமானது' என்று அறியக்கூடும். ஜகத்காரண வஸ்து இன்னதென்று ஸ்பஷ்டமாய் அறியக்கூடும் ஸமயம், ஜகத் வ்யாபாரம் தடைபட்ட காலத்திலேயே. இந்தக் காரணங்களைக்கொண்டு வேதாந்த நிஷ்டையான இந்தப் பத்ரிகையில், மூலமந்த்ரமான திருமந்த்ரத்தின் அர்த்த விசாரம் தற்கால நிலைமையை எப்படி இவ்வாறு தவிர்க்கக்கூடுமென்று இந்த வ்யாஸத்தில் எழுதப்படுவது க்ஷமிக்கக்கூடியதே.

ஸமீபகாலத்தில், இங்கிலாந்தின் ப்ரதான மந்த்ரியான "லாய்ட்ஜார்ஜ்" என்பவர், ஐரோப்பாவில் சிறந்த க்றிஸ்தவ மடாதிபதியான "போப்" என்பவருக்கு இந்த விஷயத்தைக் குறித்தே ஒரு விண்ணப்பம் செய்து கொண்டிருக்கிறார். அதாவது: இப்போது உலகத்திலுள்ள தர்ம தஸ்திதியைப் போக்கி க்ஷேமத்தை விளைவிக்க மடாதிபதிகள் தம்மாலான நற்போதனைகளை ஜனங்களுக்குப் போதிக்க வேண்டியது அவச்யமென்றும், மடாதிபதிகள் ராஜீய தேசிய விஷயங்களில் தலையிட்டுக்கொள்ளக் கூடாதென்ற நிபந்தனைக்கு முற்றும் உட்படக் கூடாதென்றும் கூறியிருக்கிறார். மொத்தத்தில் உலக க்ஷேமம் எல்லாருக்கும் அவச்யமான விஷயம். ஆகையால் அதில் எல்லாருக்கும் அதிகாரம் உண்டு. இந்த விஷயத்தில் திருமந்த்ரத்தின் அர்த்த புஷ்டியை ஆராய்ச்சி செய்வது யுக்தமென்றே தோன்றுகிறது.

திருமந்த்ரமான அஷ்டாக்ஷரமானது, ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ, புராண க்ரந்தங்களின் ஸாரமாக எனவும், மூலமான அதற்கு வ்யாக்யா

[illegible] ஏற்பட்டவை 'வேதாகமங்கள்' என்றும் [illegible] அநேக திருநாமங்கள் [illegible] பரமாத்மாவான [illegible] 'நாராயணன்' என்னும் [illegible] திருந்த போதிலும் அதில் ஸ்ரேஷ்டமானது [illegible] அர்த்த [illegible] என்று கொண்டாலும் [illegible] என்றும் [illegible] 'நார' சப்தத்திற்கு [illegible] அதில் முதல் அர்த்தமான [illegible] என்றும் இரண்டு பொருள்கள் உண்டு [illegible] என்பதிலிருந்து [illegible] ஏற்பட்டது. அவற்றை [illegible] ஸர்வேச்வரன். [illegible] குறித்தது. இரண்டாவது [illegible] அதாவது சேதநர்களுக்கு [illegible] இருக்கும் பரமாத்மாவை [illegible] ஜீவாத்மாக்களுக்கு [illegible] தென்றும் சொல்லுவர். [illegible] திருமாந்த்ரார்த்த ப்ரகரணத்தில் [illegible] அவற்றை இங்கு மீண்டும் எடுத்துக் [illegible]

இனி, "[illegible]" [illegible] ஆதாரமாக உடையவன் [illegible] என்னும் பொருள் [illegible] யார்த்தமாக உடையவன் [illegible] பொருள் கொள்வதில் ச்ருதி வாக்யங்களின் [illegible] மோ என்றால், அபரிச்சின்னமான [illegible] காணப்படுகின்ற [illegible] பாதி [illegible] மேன்மையில் [illegible] பழுதுமே [illegible] திருவுள்ளம் [illegible] ஆசார்யர்கள் ப்ராமாண்யம் [illegible] யென்பர்.

மேலும், [illegible] காலில் திருமாலைக் கண்டேனே [illegible] ஸ்ரீ [illegible] தான் தேசமெனும் [illegible] [illegible] ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு [illegible]

இவ்வர்த்தங்களை [illegible] ராஜ்யமும் [illegible] அதி தீவ்ரமாய் [illegible] அர்த்த [illegible] மேலும், திருமந்த்ரத்தின் தாத்பர்யமான 'ஜீவாத்ம [illegible] அன்றி, பிறர்க்கும் [illegible] பரமாத்மாவான [illegible] [illegible] அநுஸந்தானம் [illegible]

ஷம் மாறி, ப்ரபுக்களுக்கும் ஏழைகளான வேலையாட்களுக்கும் பரஸ்பரம் ப்ரீதி ஏற்படும் என்பதற்கு ஐயமில்லை. 'மாலைத்தனியே வழிபறிக்கக் கோலிப் பதிவிருந்த கொற்றவனை' திருமங்கை மன்னனை வஶ்யப்படுத்தின திருமந்த்ரம், பின் யாரைத்தான் வஶ்யப்படுத்தாது?

மம, மம, என்னும் ஜீவாத்மாக்களின் அஹம்பாவத்தால் தடைபட்ட ஜகத் வ்யாபாரத்தை ப்ரவர்த்திக்கச் செய்வது நமஃ, நமஃ, என்னும் அதை தவிர்க்கும் அக்ஷரங்களேயாகும். ஜகத் வ்யாபாரத்துக் காருணமான தொழில்கள் பகவத் கைங்கர்ய ரூபமாய்ச் செய்யப்படுவது, அந்த தொழில்களிலுள்ள ஶ்ரமங்களைப் பரிஹரிக்கும். ஸொத்துடையவர்களான ப்ரபுக்களையும், தங்களுடைய பாரதந்த்ர நிலைமையை அறிந்து தங்கள் கீழ்வேலை செய்பவர்களான ஏழைகளிடத்தில், தாங்கள் பகவானிடத்தில் எதிர்பார்க்கும் வாத்ஸல்ய, ஸௌஶீல்ய, ஸௌலப்ய குணங்களைக் கொஞ்சித் கொஞ்சித்தாவது காண்பிக்கச்செய்து, இருதிறத்தாருக்குமுள்ள வைரத்தைப் போக்கடித்து உலகத்திற்கு க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது திருமந்த்ரமேயன்றி வேறில்லை.

> "குலந்தரும் செல்வம் தந்திடுமடியார்
> படுதுயராயின வெல்லாம்
> நிலந்தரம் செய்யும் நீள்விசும் பருளும்
> அருளொடு பெருநில மளிக்கும்
> வலந்தரும் மற்றும் தந்திடும் பெற்ற
> தாயினு மாயின செய்யும்
> நலந்தரும் சொல்லை நான்கண்டு கொண்டேன்
> நாராயணா வென்னும் நாமம்."

மேற்கூறிய விஷயங்களை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் அங்கீகரிக்கும் பக்ஷத்தில், ஸப்தகாலத்தில இந்தியா சக்ரவர்த்தியின் திருக்குமாரரான நம்முடைய இளவரசர் இந்தியாவுக்கு விஜயம் செய்யும்போதும் அவருக்குத் தக்க மரியாதைசெய்து, ஸ்ரீவைஷ்ணவ சின்னங்களான சங்கு சக்ரங்கள் இழைத்த ஒரு கிடையும், ஊர்த்வ புண்ட்ரம் பதித்த ஒரு கிரீடமும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அவருக்கு ஸமர்ப்பித்து அவரை அணிந்து கொள்ளச் செய்து கொள்ளலாம்.

அவரும் அவற்றை அதிக ப்ரீதியுடன் அங்கீகரிப்பர் என்பதற்குத் தடையில்லை.

சைதாப்பேட்டை, 18—7—1921.

இப்படிக்கு, தாஸன்,
சை. கிருஷ்ணமாசார்யன்.

(2)

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை திருவாரூர்.

இந்த ஸபையின் நான்காவது வார்ஷிக மஹோத்ஸவம் 23-7-21-ல் திருவாரூருக்கு அடுத்த திருக்கண்ணமங்கை திவ்யதேசத்து பக்தர் ஆவி [illegible] திருவடிவாரத்திலும் நடைபெற்றது. அப்பொழுது திருக்

குடந்தை ஸப் ஜட்ஜ் ஸ்ரீ. உ. வே. வி. பாஷ்யம் அய்யங்கார் ஸ்வாமி பீ. ஏ.; பீ. எல். அக்ராஸநாதிபத்யத்தை அத்யந்தம் அழகாய் வஹித்தார். இந்த மஹோத்ஸவத்துக்கு எழுந்தருளின பக்தஶிரோமணிகளையும் ஸாத்விகத்தை ஆபரணமாகப் பூண்ட அக்ராஸநாதிபதியையும் ஸ்ரீமான் வேளுக்குடி சேஷாத்ரி அய்யங்கார் ஸ்வாமி நல்வரவுகூர்ந்து அழைத்தார். இந்த நல்வரவு என்னும் பதத்தை ஸார்த்தகமாகச் செய்யுங்கால், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களான பாகவதோத்தமர்கள் அடங்கிய இந்த ஸபை தர்சநமாத்திரத்தால் பாவத்தை உண்டுபண்ணுகிறதென்றும் ஆனதுபற்றி ஸ்நாநத்தினால் மட்டும் பாவத்தை உண்டென்னும் [illegible] பார்க்கிலும் உத்க்ருஷ்டமானது' என்பதை வெகு அழகாய், பின்வரும் உபந்யாஸங்களுக்கு அடிப்படையாகக் [illegible] ஸப்யர்கள் ஶ்ரத்தையுடன் திருச்செவிசாத்தும் பொருட்டு [illegible] கோவினர்.

பிறகு அக்ராஸநாதிபதி, ஸ்ரீ வைஷ்ணவருக்கு சேஷத்வமே ப்ர[illegible] அக்ராஸநாதிபத்யத்தை தாகமான சிந்தம் என்றும் அதனடியாகவே ஜீவாத்மாக்களுக்கு ஒரு [illegible] தான் வஹிக்க திருவுள்ளம்பற்றினதாக ஸாதித்து, [illegible] என்றும் ஜீவனுக்கு மானுஷதேகம் கிடைப்பது அத்யந்தம் [illegible] மோக்ஷத்துக்கு முக்ய காரணமான அப்படிக் கிடைத்திருப்பதிலேயே மேற்படி தேகம் [illegible] ஆத்யாத்மிக ஜ்ஞான [illegible] அநுகுணமாக அங்குரிப் [illegible] தையும் அருளினர். [illegible] தேசத்துக்கு [illegible] முன்னோர்கள் வித்யைகளுக்குள் [illegible] பதுபோல் இந்த பரதகண்டத்தில் உள்ள [illegible] தங்களுடைய [illegible] ப்ரதாநமான ஆத்மவித்யையிலேயே [illegible] கழித்தார்கள். [illegible] இழியச்செய்ய வேண்டும் அப்படிப்பட்ட [illegible] தன்னுடைய அழகான திருவாய் [illegible] ன்று எம்பெருமானைப் ப்ரார்த்தித்துக் [illegible] மொழிகளை அக்ராஸநாதிபதி உபஸம்ஹரித்தார்.

[illegible] ஒருவன் [illegible] புத்தம் [illegible] மேற்சொன்ன சேஷத்வத்தை [illegible] என்பதை ஸ்ரீமான் [illegible] விவேகம் அத்யாவஶ்யம் [illegible] அக்ராஸநாதிபதியைப் [illegible] மாளும் அதற்கு [illegible] ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி [illegible] (1) தேஹாத்ம விவே[illegible] கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி நான்குவிதம் என்றும் அவை: (1) தேஹாத்ம விவேகம் (2) ஜீவாத்ம பரமாத்ம விவேகம் (3) அல்பபுருஷார்த்த பரமபுருஷார்த்த விவேகம் (4) உபாய விவேகம் என்பதாகப் பிரித்து ஒவ்வொன் [illegible] கேட்போர்கள் உணர்ந்திருக்கும்படி உபந்யஸித்தார். [illegible] புருஷார்த்த விவே[illegible]

இந்த விவேகத்தால் புத்திமானான மநுஷ்யன் புருஷார்த்த [illegible] தேசிகாசார்ய ரம் பண்ணவேண்டும் என்று ஸ்ரீமான் [illegible] உபக்ரமித்தார். [illegible] சாரியர் ஸ்வாமி தம்முடைய உபந்யாஸத்தை [illegible] [illegible]

ஒவ்வொரு ஜீவனும் [illegible] நாடுமைப்படியான [illegible] பரமபுருஷார்த்தத்தையே [illegible]
[illegible] இல்லாத நித்யஸுகமான [illegible]

நம் பிறந்த மனிதன் தேடவேண்டும். அவ்வித பரமபுருஷார்த்தம் ஸர்வேஶ்வரனைத் தவிர வேறொன்றும் இல்லையென்று திருவாய்மலர்ந்தார்.

இப்படி, பரமபுருஷார்த்தத்தை நாட இச்சிக்கிறவன் பகவத் பக்தியாகிற பிரங்குசமான துறையில் இறங்குவான் என்று விஜ்ஞாபித்து, அந்த பகவத் பக்தியின் ஸாரதமத்தை அறிவதற்கு நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த பாசுரங்களில் ஒன்றேயோது மெனக் காண்பித்து, அதற்கு த்ருஷ்டாந்தமாக ஒரு பாசுரத்தின் அர்த்தத்தை நாயக நாயகி பாவத்தில் வெகுசாதுர்யத்துடன் மன்னார்குடி தமிழ்வித்வான் ஸ்ரீ. ஸ்ரீனிவாஸாசாரியர் ஸ்வாமி அருளி ஸபையில் உள்ளோருக்கு, பக்தியாகிற அமிருதத்தை ஊட்டினார்.

மேற்சொன்ன விஷய ஸ்வலக்ஷண்யங்களை ஒரு ஜீவன் அநுபவிக்க வேண்டுமானால் ஸதாசார்ய ஸம்பந்தம் பெறவேண்டும் என்றும் அவ்வித ஸம்பந்தம் பெற்றால் ஒழிய நித்யானந்தத்தை நீடூழியாக அநுபவிக்க ஆகாது என்று ஸ்ரீமான் வாடேத்தி கோபாலசாரிய ஸ்வாமி நடந்த உபந்யாஸங்களுக்கு முடிசூட்டி ஆஸநம் வீற்றிருந்தார்.

பிறகு அக்ராஸநாதிபதிக்கும் உபந்யாஸகர்களுக்கும் புஷ்பஹாரம் ஸமர்ப்பித்து அவர்களுடைய ஶ்ரமத்துக்காக க்ருதஜ்ஞதாநுஸந்தானம் பண்ணப்பட்டு மஹோத்ஸவம் உபஸம்ஹரிக்கப்பட்டது.

டி. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார்,
[illegible].

(3)

பத்திரிகைகள்.

சிலகாலமாக நின்றிருந்த 'ராமாநுஜன்' என்னும் பத்திரிகை மறுபடியும் நடந்து வருகிறதென கேள்விப்பட மிகவும் ஸந்தோஷமாயிருக்கிறது. தவிர 'ப்ரஹ்மவித்யா' என்கிற பெயருடன் மற்றொரு பத்திரிகை ஸ்ரீ காஞ்சியிலிருந்து ப்ரசுரமாகிவருகிறதை அறிய இன்னும் ஸந்தோஷமாயிருக்கிறது. அக்கச்சியிலேயே 'ஸ்ரீதேசிகன்' என்னும், பெயருடன் மற்றொரு பத்திரிகை கூடிய சீக்கிரத்தில் ப்ரசுரமாகுமென்று நோட்டீஸ் வரப்பெற்றோம். இது நமக்கு விசேஷ ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கிறது. இப்படிப் பலபத்திரிகைகள் முன்வந்து ஜீர்ண ப்ராயமாயிருக்கும் இந்த நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயத்தை பலவாறாக வெளியிட்டு நிலைநிறுத்த வேண்டுவது மிகவும் அவச்யமான காரியம். இப்பத்திரிகைகளை யாவரும் அபிமானித்து அவைகள் நீடுபெற்று நிற்கும்படி செய்வது நம்முடைய கடமையாகும்.

கோ. ஸ்ரீ.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே [illegible] நம:

இவ்வர்ஷத்திய ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாஸங்கம்.

சென்ற வர்ஷத்தில் ஸ்ரீ ராஜமன்னார் ஸந்நிதியில் நடைபெற்ற மஹாஸதஸ்ஸில் நிர்ணயித்தப்ரகாரம், இவ்வர்ஷத்திய ஸ்ரீவைஷ்ணவ மஹாஸங்கம் திருக்குடந்தையில் நடைபெறுவதாக நிஶ்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. முன் வர்ஷங்களிற்போல மார்கழி [illegible] சென்ற வர்ஷம் 10, 12உக்கு ஸமீபத்தில் அது நடைபெறலாம். [illegible] இம்மஹத்தான உத்ஸாஹத்துடன் ப்ரஸ்தாபித்தை [illegible] ஆதரவிக்கும் செய்த ஸ்ரீ. உ. வே. [illegible] ஸ்வாமியும் ஸ்ரீ. உ. வே. பெருகவாழ்ந்தான் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியும், திருக்குடந்தையில் எழுந்தருளி இருக்கும் மற்றை ஆசார்யர்களுடைய ஸஹாயத்தைக்கொண்டு இந்த [illegible] பகவத் [illegible] ரூபமான [illegible] வைப்பதாக முன் வந்திருக்கிறார்கள். [illegible] இந்த ப்ரவ்ருத்தியில், அவர்களுக்கு அபேக்ஷிதமான [illegible] முழுவதையும் ஸங்கல்பித்து, ஸ்ரீ பகவான், [illegible] [illegible] நாம் [illegible] [illegible] லையே ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

இந்த மஹாஸங்கத்தில் [illegible] ஒன்று நடை[illegible] ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களும் [illegible] ஸ்ரீ பாஷ்யம் முதலிய க்ரந்தங்களில் [illegible] பெறும். இவற்றின் [illegible] அம்[illegible] எல்லாம் அதி[illegible] நடைபெறும். இவற்றின் [illegible] செய்யப்படும்.

[illegible] கலியின் கொடுமையால் ஆஸ்திக்யம் [illegible] இப்பொழுது [illegible] உண்மையே. [illegible] வருகின்றது என்பது [illegible] [illegible] அபிருசியும் [illegible] [illegible] [illegible] அத்யந்தம் [illegible] [illegible] ஆசாரங்களெல்லாம் [illegible] ப்ரவ்ருத்திக்குமவர் [illegible] மஹாஜனங்கள், [illegible] ஸதாசாரத்தில் [illegible] அவர்களைக்குறித்து [illegible] [illegible] மெல்லாய்போய், அவர்களை மஹா [illegible] ஸதாசார ப்ரவ்ருத்தியை [illegible] அவர்களது [illegible] ப்ரவ்ருத்திக்கிறார்கள். [illegible]

இந்தத் தர்தசையின் மத்யத்தில் நம்முடைய ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையும், அதன் ஆதரவில் நடக்கும் மஹாஸங்கங்களும் க்ரந்த பரீக்ஷைகளும் என்ன பலத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கப் போகின்றன என்று ஒரு ஶங்கை இதைப் பராமர்ஶிக்குமவர்களின் மநஸ்ஸில் ஜநிக்கலாம். உண்மையாகவே அம்மாதிரியான ஶங்கை பலதடவைகளில் நம்முடைய மநஸ்ஸிலேயே ஜநித்திருக்கின்றது; பல தடவைகளில், "எதற்காக இந்த ப்ரயத்நத்தை நாம் வீணில் செய்கிறோம்?" என்று எண்ணம் தோன்றி நாம் விரதியை ஆரம்பித்ததும் உண்டு. ஆனால் அந்த ஶங்கை உதிக்கும் உத்தரக்ஷணத்தில், "அபார கருணையுடன் ஸ்ரீ பகவாந் நமது உஜ்ஜீவநத்திற்காகவே கொடுக்கப்பட்டவைகளல்லவோ இந்த ஶாஸ்த்ரங்கள்? அவைகளை யாவச்சக்தி ஸம்ரக்ஷிக்க முயலவேண்டுவது அதில் விஶ்வாஸமுள்ளவர்களின் தர்மமன்றோ? அந்த முயற்சியின் பர்யவஸாநம் எப்படியானால் என்ன? முயற்சி செய்வதே பகவந் முகோல்லாஸகர்மாச்சுதே!" இம்மாதிரியான எண்ணங்களும் தோன்றி நம்மை அம்மாதிரியான விரதியிலிருந்து தடுக்கின்றன. அது காரணமாகவே நாம் உத்ஸாஹத்துடன் இதில் பரிஶ்ரமப்படுகிறோம்; மற்றை ஆஸ்திகர்களையும் யதாஶக்தி பரிஶ்ரமப்பட வேண்டுமென்று அடிக்கடி ப்ரார்த்திக்கிறோம். இந்த ஸபா ப்ரவர்த்தநமும் மஹாஸங்கங்களை நடப்பிப்பதும், தீபிகை முதலிய பத்ரிகைகளில் விஷய பராமர்ஶம் செய்வதும், க்ரந்த பரீக்ஷைகள் நடத்துவதும் நமது வைதிக அபிமாநத்தை த்ருடப்படுத்தி நமது வைதிக ஶ்ரீயை இன்னும் கொஞ்ச காலத்திற்காவது ஜீவித்திருக்கும்படி உபகரிக்கும் என்பது உண்மையானால், ஐஹிக ஸுகத்தையே பரம ஶ்ரேயஸ்ஸாக எண்ணாமலிருக்கும் ஆஸ்திகர்களெல்லாரும் இந்தக் கைங்கர்யத்தில் ஶ்ரத்தையுடன் ப்ரவ்ருத்திக்க வேண்டுவது அவஶ்யமே. அவர்கள் இதில் ஔதாஸீந்யத்தை வஹிப்பது எவ்விதத்திலும் தர்மத்திற்கு ஒத்ததாகாது. "[illegible]" என்னும் ந்யாயப்படியாக யஜ்ஞாதிகளுக்குத் துல்யமாக இருக்கும் இந்தக் கைங்கர்யத்தில் எல்லாரும் தாமாகவே அந்வயித்து கைங்கர்யத்தைப் பூர்த்திசெய்து வைக்கவேண்டும் என்பதை மாத்திரம் நாம் இது வழியாக ஆஸ்திகர்களெல்லாருக்கும் விண்ணப்பம் செய்யத்துணிகின்றோம்.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்.

கர்மங்களெல்லாம் அநுபவிக்கப்பட்டு நஷ்டமாகும் வரையில் ஏற்படும் கால விளம்பத்தைப் பொறுக்கும் குணத்தை உடைத்தாயிருக்கை; ஆக இந்த நாலு ஸாமக்ரிகளுடைய ஸமுதாயமும் உபாஸநத்திற்கு அபேக்ஷிதமாம். இந்த நாலில், ஒன்று குறைந்தாலும், இரண்டு குறைந்தாலும், மூன்று குறைந்தாலும், நான்கும் குறைந்தாலும் அவர்கள் உபாஸநத்திற்கு அநதிகாரிகளாவர். ஆனால், அவர்களுக்கு ஸம்ஸாரத்தில் ஜிஹாஸையும் மோக்ஷத்தில் இச்சையும் உத்கடையாக இருந்தால் அவர்கள் உபாஸநத்திற்கு அநதிகாரிகள் என்னும் காரணத்தை மாத்திரம் கொண்டு பகவாந் அவர்களை அங்கீகரிக்கமாட்டான் என்று சொல்லாமல், ஶாஸ்த்ரம், அப்படிப்பட்ட அஶக்தர்களுக்கு ப்ரபத்தி என்னும் மார்க்கத்தை விதித்து அந்த உபாய அநுஷ்டாநத்தின் வழியாக அவர்களையும் பகவான் அங்கீகரிக்கிறான், பக்த்யாதிகளால் மற்றவர்களுக்கு வரக்கூடிய பலத்தை, இவர்களுக்கும் எவ்வித குறைவுமின்றித் கொடுக்கிறான் என்று கூறுகின்றது. ஆகையால், 'நாம் ப்ரஹ்ம வித்யைக்கு அநர்ஹமான அந்த்ய யோநியில் ஜநித்து விட்டோமே! ப்ரஹ்ம வித்யைக்கு ஶாஸ்த்ரம் விலக்குகிறதே!' இத்யாதி அறநூல் என்று நம்மை ஶாஸ்த்ரம் விலக்குகிறது. பகவான் யாக ஒரு முமுக்ஷு விசாரப்படுவதற்குக் காரணமில்லை. பகவான் அப்படி பக்ஷபாதி அன்று. ஜாதிமுதலிய விஶேஷமின்றிக்கு எல்லா முமுக்ஷுவுக்கும் துல்யமாக பலத்தைக் கொடுக்கும் ஶீலமுள்ளவன். '[illegible]' என்கிறபடி ஸகல ஜீவராஶிக்கும் மோக்ஷம் கொடுக்கக் காத்திருக்கிறான். நாம் அவனுடைய ஆஜ்ஞைகளைக் கிஞ்சித்தேனும் மீறிநடவாமல் நமக்குரிய தர்மப்படிக்கு நடந்து வந்தால் அவனுடைய நிக்ரஹத்தைப் பற்றி நாம் பயப்படவே வேண்டுவதில்லை.

"[illegible] ஶாஸ்த்ர [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ||"

இப்பொழுது நாம் இருக்கும் ஸ்திதியை ஆலோசித்துப் பார்த்தால், மோக்ஷோபாயம் ஸம்பந்தப்பட்ட வரையில் நாம் எல்லாரும்

தல்யமென்றே சொல்லக்கூடும். த்ரைவர்ணிகரோ அத்ரைவர்ணிகரோ, புமானோ ஸ்த்ரீயோ, ஶாஸ்த்ராப்யாஸம் செய்தவரோ அதைச் செய்யாதவரோ, எல்லாரும் மோக்ஷத்திற்கு அதிகாரியானால் ப்ரபத்திக்கே அதிகாரிகளாகிறார்கள். உபாஸநத்திற்கு அபேக்ஷிதமான நாலு ஸாதநங்களின் ஸமுதாயம் யாரிடத்தில் இக்காலத்தில் காணமுடியும்?

சிலர் பின்வருமாறு ஒரு ஶங்கையைச் செய்கிறார்கள். அதாவது - ப்ரபத்தியைப்பற்றி ப்ரஸ்தாவிக்கும் ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி வாக்யங்கள் பக்திக்கு அங்கமாகவே ப்ரபத்தியை ப்ரதிபாதிக்கின்றன என்பதுதான். பக்தி என்னும் உபாயம் துஷ்கரமாக இருப்பதால் அதற்கு "ப்ரதிபந்தகங்களாக இருக்கும் பாபங்களின் நிவாரணார்த்தம் உபாஸகர்கள் ஈஶ்வரனுடைய ஸஹாயத்தை உத்தேஶித்து அவனிடத்தில் ஶரணவரணம் செய்யவேண்டிவரும். அப்படி ஶரணவரணம் செய்து அவன் ப்ரஸாதமடியாக பக்தியைத் தலைக்கட்டிக் கொண்டால், அப்படிச் செய்யப்படும் ஶரணவரணம் (அல்லது ப்ரபத்தி) பக்திக்கு அங்கமாகச் செய்யப்படுகிறது என்று சொல்லக்கூடும். அதை அநுஸரித்து, 'ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ' இத்யாதியாக ப்ரபத்திக்கு ஆதாரமாகக் கூறப்படும் வாக்யங்களும் அப்படிப்பட்ட அங்க ப்ரபத்தி ப்ரஶம்ஸாபரங்களென்று சொல்லக்கூடாதோ? ப்ரபத்தி ஸ்வதந்த்ரமாகவே மோக்ஷத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் என்று நாம் ஏன் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்? என்பதுதான் அவர்களின் ஆக்ஷேபம். இந்தச் சோத்யத்திற்கு த்ருட்தரமான ஸமாதாநங்கள் உண்டு. முதலில், ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி இல்லையென்றால், 'ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ' 'ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே' இத்யாதியான வாக்யங்களுக்கு விரோதம் ஸம்பவிக்கும். முக்கியார்த்தத்தில் கதி ஸம்பவிக்கையில் கௌணார்த்த கல்பநத்தை ஶாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் அங்கீகரிக்கமாட்டார்கள். இரண்டாவது - உபாஸநங்களை மோக்ஷஸாதநங்களாக விதிக்கும் ஶாஸ்த்ரமே அந்த உபாஸநத்தை த்ரைவர்ணிகர்களே செய்ய அர்ஹர்களென்றும் சொல்லுகின்றது. அப்படியானால் மோக்ஷத்தைப் பெறவேண்டிய ஒவ்வொரு ஜீவனும்

முதல் மூன்று வர்ணங்களாகிற ப்ராஹ்ம க்ஷத்ரிய வைஶ்ய ஜாதிகளில் பிறந்தே மோக்ஷத்தை அடைய வேண்டுமென்று ப்ரஸங்கிக்கும். அந்த மூன்று ஜாதிகளுக்கு பஹிர்பூதனாக இருக்குமொருவன், எவ்வளவு ஸம்ஸார நிஹாரணையைப் பெற்றிருந்த யோகியும், மஹான்களுடைய கடாக்ஷமுடையனாக எவ்வளவு ஜ்ஞானத்தைப் பெற்றிருந்த போதிலும், மூன்று வர்ணங்களுள் ஒன்றில் பிறப்பை அடையாததால் மோக்ஷோபாயத்திற்கு அநர்ஹன், மோக்ஷத்திற்கும் அநர்ஹன் என்று சொல்லவேண்டிவரும். அதுதான் ஈஶ்வராஜ்ஞையென்று சொல்வது பரம காருணிகனான ஈஶ்வரனுக்கு அநுரூபமாகுமோ?

இவையெல்லாம் இருக்கட்டும். ஶாஸ்த்ரஜ்ஞ ஸம்ப்ரதாயங்களின் அர்த்தங்களை [illegible] அநுஸரித்து, ப்ரபத்தி ப்ரதிபாதக வாக்யங்களின் அர்த்தம் விசாரிக்கையில், அந்த ஸமயங்களின்படிக்கு அர்த்தம் விசாரிப்போம். [illegible] ஏற்பட்டால் ப்ரபத்தி ஸ்வதந்த்ரமாக மோக்ஷப்ரதை என்று க்ரஹிக்கக் கூடாதன்றோ? அந்த நாம் அப்யுபகமம் செய்யாமல் [illegible] அத்யாயம் மூன்றாவது பாதத்தில் ஸூத்ரத்தில் மூன்றாவது [illegible] ப்ரஹ்ம வித்யைகளெல்லாம் 'ஸத்வித்யை பூமவித்யை முதலிய [illegible] இருக்கின்றனவா? [illegible] லாம் ஏகவிஷய பலங்களாக [illegible] ஸம்பவிக்கின்றதா? இல்லாவிட்டால் [illegible] வித்யைக்யம் ஸம்பவிக்கின்றதா? என்று ஸம்ஶயித்துக்கொண்டு [illegible] ஏற்படுகின்றதா? [illegible]

'நாநா ஶப்தாதிபேதாத்' [illegible] என்று ஒரு ஸூத்ரத்தை ஸ்ரீ வ்யாஸர் அருளிச்செய்திருக்கிறார். [illegible] ஸூத்ரார்த்தமென்னவென்றால் [illegible] [ஶதவித்யை பூம [illegible] (நாநா ஶப்தாதி [illegible]); [illegible] வித்யைகளெல்லாம் பரஸ்பரம் பின்னங்கள். [illegible] வித்யை முதலிய ப்ரஹ்ம வித்யைகள் தனித்தனியே ப்ரஹ்மப்ராப்திக்கு [illegible] வேறுபட்டிருக்கின்றன [illegible] - ஶப்தம் முதல் [illegible] அவ்வடங்களின் [illegible] வேறுபட்டிருக்கின்றனவா [illegible] தனித்தனியே ப்ரஹ்ம ப்ராப [illegible] வித்யைகள் பின்னங்கள் [illegible] என்பதுதான். ஸூத்ர பாஷ்யகாரர்களும், [illegible] அவலம்பித்துக்கொண்டு, ஸத்வித்யை முதலிய [illegible] வாக்யங்களை விசாரித்து பின்வருமாறு [illegible]

நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். எல்லா வித்யைகளும் ஒரே ப்ர
ப்ரதிபாதித்தும் ஒரே பலத்தைக் கொடுப்பனவாக
போதிலும், ஒவ்வொரு வித்யையிலும் சிற்சில குண
யமே எடுக்கப் படுகிறபடியாலும் வெவ்வேறு சப்தப்ர
காணப்படுகிறபடியாலும், இன்னும் இவை போன்ற
காரங்கள் இருக்கிறபடியாலும், அவை பரஸ்பரம் பி

'[illegible] வேத்யாவாஸிதே [illegible]
[illegible]; [illegible] விஷயாக
[illegible] காரணாதிக [illegible] காரணஸ்வாவ [illegible]
விசேஷ விஶிஷ்ட [illegible] [illegible]
[illegible] விதா [illegible]' என்பது ஸ்ரீ
பாஷ்யம்.

'[illegible] வேத்யம் [illegible]
[illegible]; [illegible]? [illegible]
'வேத்யோபாஸீத [illegible]' இதி...
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible],
[illegible]' என்பது ஸ்ரீ சங்கரபாஷ்யம்.

இந்த ந்யாயத்தை அநுஸரித்து ப்ரபத்தி விஷயக
களை நாம் பரிசீலநம் செய்தால் ப்ரபத்தி வித்யை
ஆகையால் ஸ்வதந்த்ரமாக மோக்ஷப்ரதை, யென்றே
ரும் [illegible] 'வேத' 'உபாஸீத' 'ஸமூல' இத்யாதியா
ங்கள் ஸத் வித்யாதி வாக்யங்களில் தென்படுகையில், '[illegible]
[illegible]' என்னும் ஸப்தாந்தரம் ப்ரபத்தி விதாயக வா
காணப்படுகிறது. ஆகையால் ஸப்தபேதம் ஏற்படுகிறது
ஸங்கபேதமும் இவ்விடத்தில் மிகவும் ஸ்வரஸம். 'வேத'
[illegible]' இத்யாதி ஸமாநார்த்தகங்களான ஸப்தங்களைக்கொ
[illegible]ன்பரீக பேதத்தைத் அவலம்பித்து ஸத்வித்யாதிகளுக்கும்
[illegible] பேதத்தை ஸ்தாபிக்கையில், 'ஸமூல' 'ஶரணம் [illegible]'
[illegible]ர்த்தகங்களான ஸப்தங்களைக்கொண்டு முக்கிய [illegible]

தை அவலம்பித்து ப்ரபத்தி வித்யைக்கும் வித்யாந்தரங்களுக்கும்
பேதத்தை நிர்ணயிப்பது ஸ்வரஸதரமாகு மென்பது கவனிக்கத்
தக்கது. தவிரவும், [illegible] வாவகவாதிகளான சிற்சில குணங்
கள் ஸத்வித்யாதிகளில் வேத்யாகாரங்களாகிறுப்போல், இதில்
[illegible] வேத்யாகார மென்று நாம் ஊஹிக்கக்
[illegible] [illegible] ஸமமே
கூடும். பக்திக்கு ப்ராரப்த வ்யதிரிக்த கர்மங்களின் நாஸமே
பலம்; ப்ரபத்திக்கோ வென்றால் [illegible] [illegible]
[illegible] நாஸமும் பலம். பக்திக்கு '[illegible] [illegible]'
என்கிறபடி [illegible] ஸ்வரூபம்; ப்ரபத்திக்கோ வென்றால்,
[illegible] [illegible]' என்னும் ந்யாயத்தால் [illegible]
[illegible] ஸ்வரூபம். இவ்வாறு ஸப்தத்திலும், குணத்திலும், பலத்
திலும் ஸ்வரூபத்திலும் இன்னும் இவைகளைப்போல ஊஹிக்கக்
கூடிய மற்றை அம்ஸங்களிலும் பக்திக்கும் ப்ரபத்திக்கும் பேதங்கள்
அவைகளை விதிக்கும் வாக்யங்களில் காணப்படுகிறபடியால், பக்
[illegible]யைவிட ப்ரபத்தி பின்னமான வித்யை என்று ஏற்படுகிறது.
இப்படி ஸாஸ்த்ர ரீதி இருக்கையில் ப்ரபத்தி பக்திக்கு அங்கமா
கவே அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும் என்று சொல்வது ஸாஸ்த்ர
ஸம்மதமாகுமோ?

'[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]'

என்னும் ஸ்லோகத்தை வ்யா
[illegible] பாஷ்யத்தில் '[illegible]' [illegible] ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யர் ப்ரபத்திக்கு
[illegible] செய்யு மிடத்தில் [illegible] ப்ரதிபாதித்திருக்கிறார் என்பது உண்மை
[illegible]த்வத்தை ப்ரதிபாதகம் ப்ரபத்திக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை
[illegible], அந்த ப்ரதிபாதகம் [illegible] நிர்ணயிப்பது [illegible] தர்க்க
[illegible] என்று அதனால் [illegible] பாஷ்யகாரரே ப்ரபத்திக்கு ஸ்வா
[illegible] [illegible] அந்த ஸ்ரீ [illegible]

தந்த்ர்யத்தையே ப்ரதிபாதித்திருக்கிறபடியால், ஒவ்வோரிடத்தில் ஒவ்வொரு ஸ்வரூபத்தை உதாஹரித்திருக்கிறார் என்று மாத்திரம் ஏற்படும். ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி அங்கப்ரபத்தி ஆக ப்ரபத்தி இருவகைப்பட்டது என்பது தான் நமது கொள்கை.

இந்த ப்ரபத்திவித்யையைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டிய அம்சங்கள் பல உண்டு. அவகாசமில்லாததால் இவ்வளவுடன் விரமிக்கிறேன். ஈச்வரன் ப்ரஸாதமடியாகக் கிஞ்சித் விவேகத்தைப் பெற்றிருக்கும் நாம், ப்ரத்யக்ஷமான தேஹத்தை விட அதிரிக்தமாய் ஆத்மா என்று ஒரு வஸ்து உண்டென்றும், நச்வரமான இந்தத் தேஹ போஷணத்திற்கும் அதன் ஸுகத்திற்குமாகவே நமது வாழ்நாள் முழுவதையும் செலுத்தாமல் ஆத்மோஜ்ஜீவநத்திற்கு அபேக்ஷிதமாயுள்ள உபாயத்தையும் தேடவேண்டுமென்றும் அவச்யம் அறியவேண்டும். அதீந்த்ரியமாயுள்ள ஆத்ம ஸம்பந்த விஷயத்தில் ஈச்வரனுடைய ஆஜ்ஞையாகிற சாஸ்த்ரமே நமக்கு ப்ரமாணமாகையால், அந்த ஆத்மோஜ்ஜீவநத்தைத் தேடும் வ்யாபாரத்தில் கேவலம் யுக்திவாதங்களைச் செய்யாமல் சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறபடி நடப்பது தான் புத்திமத்க்ருத்யமாகும். அந்த சாஸ்த்ரமும் தேஹ போஷணத்தை ஸர்வாத்மநா அநாதரிக்கச் சொல்லவில்லை. தேஹபோஷணத்திற்கு ப்ரவ்ருத்திக்கையில் சாஸ்த்ரங்களில் நிஷித்தங்களென்று தடுக்கப்பட்டிருக்கிற அகார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்தியாமல், அநுஷ்டேயங்களென்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிற கார்யங்களில் யதாசக்தி ப்ரவ்ருத்தித்து, நாம் பகவத் தாஸரானதால் நமது ப்ரவ்ருத்தி முழுவதையும் பகவதாராதந ரூபமாகவே உணர்ந்து, நமது ச்ரேயஸ் அந்த பகவானுடைய ப்ரஸாதாதீநமானதால் அவனுடைய திருவடிகளையே அந்த ச்ரேயஸ் ஸாதநார்த்தம் சரணமாகக் கைப்பற்றி, 'உன்னைப் பெற்றால் நமக்கு முடியாததென்? இனி நமக்கென்ன குறையுண்டு?' என்று நிர்ப்பரனாய் நாம் இருத்தல் வேண்டும். அப்படி நைர்பர்யத்தை ஸம்பாதித்த போதிலும் நாம் சாஸ்த்ர நியமங்களை ஒரு பொழுதும் அதிலங்கனம் செய்ய

மாட்டார்கள் என்பதையும் நாம் மறக்கக்கூடாது. ஒரு அம்சத்திலாவது நாம் பகவதாஜ்ஞையை அதிலங்கனம் செய்தால், நாம் எவ்வளவு உபாயங்களை அநுஷ்டித்த போதிலும் பகவானுடைய ப்ரஸாதத்திற்குப் பாத்ரமாகாமலே இருப்போம்.

'[illegible]
[illegible]'

என்கிறபடி சாஸ்த்ர மர்யாதையைத் தாண்டுகிறவன் ஸர்வதா பகவத ப்ரியனாவான்.

'[illegible]
[illegible]'

ஜன்மமேலாத் ஸர்க்காநந்தரமே சிசுத்வத்தை ஸம்பாதித்துக் கொள்ளாமல் எப்படியானும் பகவதாராதநத்தில் ப்ரவ்ருத்திப்பது பிசகோ, அப்படியே விஹிதத்தை அநுஷ்டிக்காமல் வேறு கைங்கர்யங்களில் ப்ரவ்ருத்திப்பதும் பிசகு. ஐந்தாவது வேதமென்று ப்ரஸித்தமாக இருக்கும் ஸ்ரீ பாரதத்திலும்

'ஆசார ப்ரபவோ தர்மோ [illegible]'

என்று ஸர்வ ஸாரார்த்தம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஸ்ரீ விஷ்ணு சித்த வரதாசார்ய ப்ரப்ருதிகளும் ப்ரபந்நனுடைய தர்மத்தைச் சொல்லிவரும் காலத்தில்,

'[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]'

[உபாயாநுஷ்டாநத்தால் தம்மை பகவத் ப்ரஸாதத்திற்குப் பாத்ரமாகச் செய்து கொண்டிருக்கும் ப்ரபந்நர்களும் சாஸ்த்ர விஹிதங்களை த்யஜிக்கக்கூடாதவர்கள்] என்று விவரித்திருக்கிறார்கள்.

'[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]'

பதியின் ஆஜ்ஞாநு வர்த்தியா யிருக்கும் ஸ்த்ரீ அவனுடைய ப்ரீத்யர்த்தம் மங்கள்ய ஸூத்ரம் மங்கள்ய வஸ்த்ரம் இவைகளை ஸம்ரக்ஷிப்பதுபோல ப்ரபந்நனும் ஶாஸ்த்ர ப்ரோக்தங்களான நியமங்களைப் பரிபாலிக்க வேண்டும்] என்று ஸ்ரீநிகமாந்த மஹா தேசிகனும் ப்ரபந்நன் விஷயத்தில் ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி முதலியவைக ளில் விஹிதங்களாயுள்ள ஆசாரங்களின் அநுஷ்டேய த்வத்தை நியமித்திருக்கிறார்.

'[illegible] ।
[illegible] ॥'

என்றும் ஶாஸ்த்ரீய நியமத்தின் நிர்பந்தம் பேசப்பட்டிருக்கின் றது. இவை யெல்லாவற்றையும் பார்த்தால், நாம் ஶாஸ்த்ரீய நியமங்களுக்கு அடங்கி நடக்கும் வரையில் நமக்கு எவ்வித பய முமில்லை என்பது நன்றாக விளங்குகின்றது. மோக்ஷோபா யத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்க வேண்டியது அவஶ்யமே. அப்படி ப்ர வ்ருத்தித்தாலும் ப்ரவ்ருத்திக்காவிட்டாலும் ஶாஸ்த்ர நியமங்க ளுக்கு ஸர்வதா கட்டுப்பட்டே நடக்க வேண்டும். அப்படி கட் டுப்பட்டு நடப்பதுடன் உபாயாநுஷ்டாநத்தையும் செய்தால் ஸாக்ஷாத் மோக்ஷம் லபிக்கும். கேவலம் ஶாஸ்த்ர மர்யாதைக்கு உட்பட்டு நடந்துவந்தாலும் பரம்பரையாக மோக்ஷம் ஸித்திக்கு மென்றும் தெரியவருகிறது. இதைக் கேவலம் வார்த்தையில் மாத் திரம் வைத்துக்கொள்ளாமல் அநுஷ்டாநத்திலும் கொண்டுவர வேண்டுமென்பதுதான் என்னுடைய ப்ரார்த்தனை.

ஶ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்.

OFFICE OF THE ... 9 - DEC ... MADRAS

ஸ்ரீ.

[illegible]

வேதாந்த தீபிகை

பத்ராதிபர்கள்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசாரியர், பி.ஏ., பி.எல்.
என். ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 11.] துன்மதி௵ புரட்டாசி௴ [ஸஞ்சிகை 12.

"[illegible]" [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

வேதாந்த ஶாஸ்த்ரங்களில் முக்கிய உபதேசங்களிலொன்று ஆத்மாவின் நித்யத்வம். ஆத்மா ஜனிப்பிலுல் [illegible] உண்டாகும் உற்பத்தியும் மரணத்திலுல் உண்டாகும் அழிவு மில்லாதவன். இவ்வர்த்தத்தை ஸ்ரீகீதாசார்யன் தேகமே ஆத்மா என்று ப்ரமித்து அதனடியாக அஸ்தாந ஸ்நேஹத்தால் பிறந்த ஶோகத்தாலும் அஸ்தாந க்ருபையாலும், யுத்தோந் முகராயிருந்த பீஷ்மாதிகளை வதம் செய்வதால் பாபம் வருமோ என்கிற பயத்தாலும் கலங்கின அர்ஜுனனுக்கு ஆரம்பத்தி லேயே '[illegible]' என்று தொடங்கி [illegible] உபதேசித்தார். ஸர்வஜ்ஞராய் ஸர்வேஶ்வரனான ஸ்ரீ க்ருஷ்ண னன் எப்படி ஆத்மாவுக்கு அழிவு இல்லாதவனோ அப்படியே அர்ஜுனன்

பீஷ்மர் த்ரோணர் துர்யோதநன் முதலிய ஜீவர்களும் எதிர் நிகழ் கழிவென்னும் முக்காலங்களிலும் உள்ளவர்கள் என்பது இந்த ஸ்லோகத்தின் பொருள். ஜீவன் ஸ்திரமான ஸ்வபாவத்தையுடையவன்; ஆயுதம் நெருப்பு காற்று முதலியவைகளினால் எவ்வித மாறுபாட்டையு மடையத் தகாதவன்; ஸர்வ வஸ்துக்களிலும் வ்யாபிக்கும் சக்தியையுடையவன்; ஈஸ்வரனைப்போல் இயற்கையிலேயே நித்யத்வம் ஜ்ஞாநத்வம் அமலத்வம் ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம் அநுகூலஸ்வபாவத்வம் முதலிய குணங்களை யுடையவன் என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. இவன் வீஜாங்குர ந்யாயத்தாலே அநாதியாகச் செய்துவந்த கர்மங்களின் காரணமாகத் தத்க்ஷணமாக இவனுக்குக் கர்மபலங்களான ஸுகதுக்கங்களை அநுபவிக்கத்தக்க சரீரங்கள் ப்ரக்ருதியின் மாறுதல்களினால் அந்தந்தக் காலங்களி லுண்டாகின்றன. இவனுக்கு சுத்தஸ்வரூபத்தில் இந்த்ரிய வ்யாபாரங்களுக் குதவிகளான ஸத்வம் முதலிய குணங்களாவது, பசு மநுஷ்யன் தேவன் என்னும் ரூபபேதங்களாவது கிடையாது; இவன் தேவனல்லன் நரனல்லன் பசுவல்லன் வ்ருக்ஷமல்லன்; இவையெல்லாம் இவனுடைய கர்மத்தைக் காரணமாகவுடைய சரீர ஆக்ருதிபேதங்கள். 'புமாந்ந தேவோ ந நரோ ந பசுர்ந ச பாதப: । சரீராக்ருதிபேதாஸ்து பூபைதே கர்மயோநய: ॥' என்று ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில் சொல்லப்பட்டது. பிறப்பு இறப்பு, குறுக்கம் நீட்டம், சிறுத்தல் பருத்தல் முதலியவை சரீரதர்மங்கள். ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்கள் ஜீவனை ப்ரக்ருதியில் கட்டுப்படுத்துகின்றன. அதனால் ஜீவன் மறுபடியும் கர்மங்களைச் செய்கிறான். கர்மவாஸனையினால் ஜந்மாந்தரங்கள், பலபோகங்கள், புத்திபரிபாகங்கள் முதலியவைகளும் அவைகளில் தாரதம்யங்களும் உண்டாகின்றன. இவ்வர்த்தத்தை 'புருஷ: ப்ரக்ருதிஸ்தோ ஹி புங்க்தே ப்ரக்ருதிஜாந் குணாந் । காரணம் குணஸங்கோஸ்ய ஸதஸத்யோநிஜந்மஸு ॥' [புருஷன் ப்ரக்ருதியி லிருந்துகொண்டு அதன் குணங்களை யநுபவிக்கிறான். இந்த குணஸங்கம்தான் நல்லது கெட்டது என்னப்படும் யோநிகளில் இவன் ஜந்மங்களுக்குக் காரணமாகின்றது.

என்றும் 'வித்யாவிநய ஸம்பந்நே ப்ராஹ்மணே கவி ஹஸ்திநி । ஶுநி சைவ ஶ்வபாகே ச பண்டிதா: ஸமதர்ஶிந: ॥' என்கிறபடியே வித்யை விநயம் முதலிய குணங்கள் நிறைந்த ப்ராஹ்மணனுக்கும் கேவலப்ராஹ்மணனுக்கும் ஜ்ஞாநம் குணம் முதலியவைகளில பரஸ்பரம் வித்யாஸமிருந்தாலும், அப்படியே பசுவுக்கும் யானைக்கும் உருவத்திலும், நாய்க்கும் அதைத் தின்பவனுக்கும் தங்கள் வ்யாபாரத்திலும், ஒன்றுக்கொன்று மிகவும் வேறுபாடிருப்பினும், இச்சரீரங்களிலுள்ள ஆத்மா என்னும் வஸ்து ஜ்ஞாநாகாரமான ஓரே தன்மையை யுடையது என்பதை விவேகிகள் அறிவார்கள் என்றும், 'ப்ரக்ருதிம் புருஷஞ்சைவ வித்த்யநாதீ உபாவபி' [ப்ரக்ருதியும் புருஷனும் இவ்விருதத்வங்களும அநாதியானவை] என்றும், '[illegible]' என்கிறபடியே ப்ரக்ருதியும் புருஷர்களும் பகவான் செய்யும் நியமநங்களையுடையனவாகத் தங்கள் அலுவல்களை நடத்துகின்றார்கள் என்றும், ஸ்ரீகீதாசார்யன் பல படிகளில் நிரூபித்திருக்கிறார்.

இப்படி வேதாந்தத்தில் செய்யப்பட்டிருக்கும் தத்வநிரூபணத்துக்குப் பாஸ்சாத்யர் சொல்லும் 'Evolution' என்னும் வ்ருத்திரூப பரிணாமவாதம் ஸங்கதமாகிறதென்பது தானே நன்றாய் [illegible]. எல்லா பூதங்களும் [illegible] ஒருகால விசேஷத்தில் உண்டாய் தங்கள் தங்கள் ப்ரவ்ருத்திகளின்படி படியாய் வ்ருத்தியாய்க்கொண்டு வருகின்றன என்பதுதான் [illegible] வ்ருத்திரூப பரிணாமவாதம். இதைக்கொண்டு [illegible] ஸமஸ்தவஸ்துக்களுடையவும் ஸ்வரூபாதிகளை விளங்கத் தெரிந்து கொள்ளலாமென்பது சில ஐரோப்பிய பௌதிக சாஸ்திரிகளின் மதம். ஐரோப்பிய கல்வியைப் பயின்ற நம்மவர்க்கு இவ்விஷயத்தில் விசேஷ விஸ்வாஸம் உண்டு. அதிஸூக்ஷ்மங்களான க்ருமிகள் முதல், உயர்ந்த ஜ்ஞாநம் நாகரிகம் முதலியவைகளைப் பெற்ற மனிதர்வரையில், படிப்படியாய் சரீர அமைப்பு ரூபம் புத்தி சக்தி முதலியவைகளில் ஜீவராசிகளுக்குள் காணப்படும் [illegible]

குறைவுகளைப் பராமர்சித்து, ப்ராணிகள் தங்கள் தங்கள் முயற்சி ப்ரவ்ருத்தி இவைகளின் பலனாகவும், ஈடாகவும், ஸ்ருஷ்டியில் அவ்வோ உயர்ந்த அல்லது தாழ்ந்த பதவிகளை யடைகின்றனவென்றும், வ்ருத்திக்கு உபயுக்தமான கார்யங்கள் புண்யங்கள் தத்விரோதங்கள் பாபங்கள் என்றும், பரிபூர்ண ஜ்ஞானம் சக்தி முதலியவைகளை யடையும் தசைதான் மோக்ஷம் (Perfect state) என்பதென்றும், அத்தசையை யடைந்த ஆத்மாதான் ப்ரஹ்மமாகிறதென்றும், அப்பதவியைப் பெறவே ஸகல ப்ராணிகளும் ப்ரயத்நம் செய்துகொண்டிருக்கின்றனவென்றும், இப் ப்ரவ்ருத்தியில் ஒவ்வொரு படிகளிலும் தகுந்த யோக்யதையுள்ள ஜீவனே தான் பிழைத்து நிற்கும் (the fittest alone survive) எனவும், இவை முதலானவை வ்ருத்திரூப பரிணாம வாதத்தின் கொள்கைகள். ஆத்மாக்களுடைய இவ்விதபரிணாமங்களில் ஏற்படும் யோக்யதா பேதங்களினால் அவைகளுக்குள்ளும் மனிதர்களுக்குப்போல் வர்ண வித்யாஸம் உண்டென்று தியாஸபி (Theosophy) நிபுணர்கள் கூறுவார்கள். சூத்ர ஆத்மா ப்ராஹ்மண தேகத்திலும் ப்ராஹ்மண ஜீவன் ஹீனய உடம்பிலும் குடியிருக்குமாம்! அதனாலன்றோ உத்தம குலத்தில் பதிதன் பிறப்பதும் தாழ்ந்த குடியில் ஸத்வோத்தரன் உண்டாவதும் என்கிறார்கள். சாஸ்த்ரஸித்த சரீரஸம்பந்தமான ஜாதிப்ரமேயங்களையே ஒழிக்கவேணுமென்பவர் இவர்களென்று வேறு அவஸரங்களில் சொல்லியதுமுண்டு!

இவ்வாதத்தில் ஒருவனாய் ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியாய் ஸர்வ நியந்தாவாயிருக்கும் ஈச்வரன் இல்லையாகும். உண்டென்றாலும் அவனால் ஜீவர்களுக்கு ஒரு கார்யமுமில்லை. அவர்கள் புண்ய பாபங்களுக்கீடாக அநுக்ரஹ நிக்ரஹங்களைப் பண்ணுகிறானென்றால், அவர்களுடைய ப்ரவ்ருத்திகள் தத்பலன்கள் இவைகளின் தாரதம்யங்களுக்கு ஸமீசீநமான ஸமாதானம் இவ்வாதத்தினால் நிரூபிக்க முடியாததனால், ஈச்வரன் பக்ஷபாதம் நிர்த்தயை என்னும் தோஷங்களுக்கு உட்படவேண்டும். ஒவ்வொரு ஜீவனும் அநிஷ்டதர தசையில் ஆரம்பிப்பவனாகையால் ஜீவனுக்கு நித்யத்வத்தை யிழந்து உற்பத்தியைக் கொள்ளவே

ணும். இவனுடைய வ்ருத்திரூப பரிணாமாதிகள் அந்தந்தச் சரீரங்களையொட்டியே காணப்படுவதால், சரீரமே ஆத்மா என்னும் மயக்கம் கழிந்தபாடில்லை. பரிபூரண தசையைப் (State of perfection) பல ஜீவர்களுடையக்கூடுமாதலால் ஈச்வரபஹுத்வமும் விளைக்கும். சுருங்கச்சொல்லில் இவ்வாதம் நாஸ்திக்யத்திலேயே முடிவுபெறுமென்பது திண்ணம். ஸர்வேச்வரனை அங்கீகரித்த எந்த மதத்திற்கும் (Theistic religions) இவ்வாதம் பொருந்தாது. இவையிரண்டுக்கும் 'உத்தரதக்ஷிண த்ருவம்' என்றபடியே இடைவெளி வெகுதூரம். மேல்நாட்டிலும் ஆஸ்திகர் எனப்படுபவர் பலர் இதை ஒப்புக்கொள்வதில்லை.

இப்பராமர்சத்துடன் நமது தீபிகையின் ஆனிபீத்திய ஸஞ்சிகையில் ஸ்ரீ வைகுண்டம் ஸ்ரீ. உ. வே. அக்ஷோப்யராம தேசிகாசார்ய ஸ்வாமி பகவதவதாரங்களைக் குறித்து ஈச்வராவதாரங்களால் ஒரு நியமம் தோற்றுவதாய் மேல்நாட்டு ஆஸ்திகர்களுக்கு உதிக்கும் சங்கைக்குப் பரிஹாரம்கூறிப் ப்ரமாணம் பண்ணியிருப்பதைக் கவனித்தால், கீழ்விவரித்த வ்ருத்திரூப பரிணாமவாதம் இந்த ஸ்வாமி எடுத்த தோன்றுதல் அவதாரஸமயத்தைக்கு அநுரூப மல்லமென்றும் அப்படியும் பார்த்து, இவ்விரண்டையும் ஸமஞ்ஜஸமாக்க முடியுமென்று இவர் கேட்கிறார் என்று யோசிக்கவேண்டியிருக்கிறது. கேவல யுக்திவாதத்தால சொல்லக்கூடிய ஸமாதானத்தை இவர் அப்புகமம் பண்ண முற்றத்து மிகவும் உபயுக்தம். வ்ருத்திரூப பரிணாமவாதம் வேதாந்த நிருபணங்களுக்கு முரணாயிருந்தபோதிலும், விருத்த ஸமுச்சயத்தைச் (சேராததைச் சேர்த்தலை) செய்ய முயல்வது ஸ்வயமாகவே அஸமஞ்ஜஸ மென்பது சாஸ்த்ரங்களிலும் அநுபவத்திலும் நன்கு புலப்படும். இந்த ப்ரமாணத்துக்கு இதுவே போதுமான ஸமாதானமாயினும், பகவதவதாரங்களைப்பற்றி அக்கடிதத்தில் சொல்லியிருக்கும் மற்றைச் சங்கைகளையும் ஒருவாறு பரிஹரிக்க முயல்வோம்.

அவதாரங்கள் பத்தென்பதும் அவைகளில் மத்ஸ்யாவதாரம் முதலென்பதும் அநாதியாகமாய் வழங்கிவரும் ஸித்தாந்தமான

அபிப்ராயங்கள். ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் பகவானுடைய விபவரூபங்களை விசாரிக்குமிடத்து “விபவங்களாவன பத்மநாபாதிகளான முப்பத்துச் சின்னரூபங்கள். இவற்றில மத்ஸ்ய கூர்மாதிகளான அவதாரங்கள் ஒரு ப்ரயோஜந வசத்தாலே விசேஷித்துச் சொல்லப்பட்டன. இவ்விபவங்களில் ஈஸ்வரன் அவ்வோ கார்ய விசேஷங்களுக்கு ஈடாகத் தான் வேண்டின குணங்களை வேண்டினபோது மறைத்தும் வேண்டினபோது ப்ரகாசிப்பித்தும் நடத்தும். இவற்றில் அவாந்தரபேதங்கள் ‘க்ருஷ்ணஸ்யாணு ஸஹஸ்ராணி’ [க்ருஷ்ணனுடைய ரூபங்கள் எண்ணிறந்தன] இத்யாதிகளின் படியே அநந்தங்கள். இப்படியே விபவாந்தரங்களும் கண்டுகொள்வது”. என்று ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்தார். இங்கு முப்பத்துச்சின்னை என்றது புராண ஸம்ஹிதாதிகளில் முப்பத்தாறென்றும் முப்பத்தெட்டென்றும் சொல்லியிருப்பவைகளைக் காட்டுகிறது. ப்ரயோஜநவசம் என்றது அவதாரத்தின் முக்கியகார்யம் ஆஸ்ரயண ஸௌகர்யம் முதலியவைகளைக் குறிக்கிறது. ஸ்ரீமதபயப்ரதாந ஸாரத்திலும் “ஹம்ஸ மத்ஸ்ய ஹயக்ரீவ நரநாராயண கீதாசார்யாதி அவதாரங்களாலே தானே வெளிநின்று தத்வஹிதங்களை ப்ரகாசிப்பித்தும்” என்றருளிச் செய்தார். ஸ்ரீபாகவதத்தில் தேவர்கள் ஸ்தோத்ரத்தில் ‘மத்ஸ்யாஸ்வ கச்சப வராஹ ந்ருஸிம்ஹ ஹம்ஸ ராஜந்ய விப்ர விபுதேஷு க்ருதாவதார:’ என்று ஹயக்ரீவ ஹம்ஸாவதாரங்களையும் தேவாதிகளில் அவதாரங்களையும் மத்ஸ்யாதிகளோடு சேர்த்துப் படித்திருக்கிறது. மஹாபாரதத்தில் சாந்திபர்வத்தில் ஹம்ஸாவதாரத்தை நிரூபிக்குமிடத்தில், அது எல்லா அவதாரங்களுக்கும் முற்பட்டதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வேதங்களில், ‘யஸ்யோருஷு த்ரிஷு விக்ரமணேஷு’ என்று த்ரிவிக்ரமாவதாரமும், ‘உத்த்ருதாஸி வராஹேண க்ருஷ்ணேந சதபாஹுநா’, ‘ப்ரஹ்மண்யோ தேவகீபுத்ர:’ என்று ஸ்ரீவராஹ க்ருஷ்ணாவதாரங்களும் மட்டும் குறிப்பாய்க் காணப்படுகின்றன. இவைகளும் பாக்ஷிகமாயிருக்கலாமென்

றும், அவதாரம் என்பதே வேதங்களிலில்லை, பிற்பாடு புராணங்களில் தான் சொல்லப்படுகின்றன வென்பதும் மேல்நாட்டு விமர்சகர்களின் அபிப்ராயம். வேதத்தில் ‘அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே’ [பிறப்பில்லாத ஸர்வேஸ்வரன் தன் ஸங்கல்பத்தால் பலபிறப்பும் பிறக்கிறான்] என்றிருப்பதை அறியார்கள் போலும். இந்த ஸ்ருதியை அநுவதித்தே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ‘பஹூநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி’ [எனக்கு அநேக ஜந்மங்கள் சென்றுவிட்டன] என்று தொடங்கி ‘அஜோऽபி ஸந்நவ்யயாத்மா பூதாநாமீஸ்வரோऽபி ஸந் । ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம்யாத்மமாயயா ॥’ [பிறப்பில்லாதவனும் வ்யயமில்லாதவனும் ஸர்வபூதங்களுக்கும் ஈஸ்வரனுமிருக்கச்செய்தேயும் என் ஸங்கல்பத்தால் என் அஸாதாரணமான சுத்த ஸத்வமயமான த்ரவ்யத்தை ஸரீரமாக அதிஷ்டாநம் செய்து பிறக்கிறேன்] என்று அவதார ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்தார்.

ஸ்ரீ வராஹமூர்த்திக்கு ‘ஜ்ஞாநப்பிரான்’ என்னும் திருநாமப் ப்ரஸித்தம். இவ்வவதாரத்தில் பகவான் ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டிக்கு அநேக தர்மங்களை நிரூபித்துவரும் ஸமயத்தில் அ... ளும் அஸக்தருமான தம் ப்ரஜைகளின் ஹிதார்த்தமாக ‘மத்... ஸுகஸாத்யம் உபாயம் வத ப்ரபோ’ என்று ஸ்... தே ஸ... ஸுலபமான மோக்ஷ... ரூப பரிகராதிகளால் சுமையற்றதொரு ... அவள் விண்ணப்ப... பாயத்தை அருளிச்செய்ய வேண்டுமென்று ... செய்ய, ஸித்தோபாயபூதராயும் ஸர்வஜ்ஞருமான ஸ்ரீ வராஹ... ஹர் தம்முடைய வஸீகரணார்த்தமாக ஸாத்யமான (அநுஷ்டிக்க வேண்டிய உபாயமான) ஸரணாகதி ரூபஸ்மரணமாகிற ஜ்ஞா... யஜ்ஞ ஸாரத்தை இவ்வளவிலே ப்ரஸங்காய் சன்ம சன்மாந்தர... கர்த்தா அடியார்களைக்கொண்டு போய்த் தன்மை பெறுத்தித் த... தாளிணைக்கீழ்க் கொள்ளும்படியை உபதேசித்த வைபவத்தை ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் பலபடிகளில் மகிழ்ந்து பாடியிருக்கிறார்கள். இவ்வவதாரத்தின் சதுஷ்பாத ரூபம் மத்ஸ்யாதி ...

சர ஐந்துரூபங்களைவிட மேற்பட்ட தென்றாவது, மநுஷ்யாதி ரூபங்களைவிடத் தாழ்ந்ததென்றாவது, அவ்வித கர்மாநுகுண மான கார்யத்தைத்தான் இவ்வவதாரத்தில் பகவான் செய்தா னென்றாவது வ்ருத்திரூப பரிணாமத்தை யொட்டிச்சொல்ல ப்ர மாணமில்லை. இவ்வராஹரூபமும் 'மாசூடம்பில் நீர்வாரா மான மிலாப் பன்றியாய், தேசவராஹ மொன்றாய்,' என்றும் 'யஜ்ஞ வராஹ' னென்றும் வர்ணிக்கப்பட்டிருப்பவைகளைத் தெளிந்து, ஸாதாரண பன்றியின் நிலைமை மாற்ற ப்ராப்தம்.

ஸ்ரீ வாமநமூர்த்தியைக் குறித்துப் 'பிறகு மனிதர்க்குள் பூர்ண வளர்த்தியில்லாமல் ஹ்ருஸ்வ ரூபமான சரீரமுடைய வாமனனாயும்' என்று யோசிப்பவர்கள், அதே அவதாரத்தில் பகவான் த்ரிவிக்ரம ஸ்வரூபனாய் ஸகல லோகங்களும் உஜ்ஜீவிக்கும்படித் தன் திருவடிகளை அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாக எல்லார் தலையிலும் வைத்த பரமௌதார்யத்தை நினைத்தால் இதுதான் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமானவும் ஸர்வகுண சக்தி பூர்த்தியுமுள்ள ரூபமென்று அறியலாம். ஆகாரத்தால் இதைவிடப் பெரிய உருவத்தை நிரூபிப்பது ஸ்வதஃ அஸம்பாவிதம்.

'பிறகு பூர்ண சக்தியுடன் ஸமஸ்த கல்யாணகுண விசிஷ்டனாயும்' என்று ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ணாவதாரங்களைச் சொல்வது, மற்ற அவதார வ்ருத்தாந்தங்களைக் கவனியாமலும், ஸ்ரீ கீதாசார்யன் நான்காவது அத்யாயத்தில் அருளிச்செய்த அவதார ரஹஸ்யத்தை யோசிக்காமலும் சொன்னதென்னத் தட்டில்லை. அங்கு, எந்த அவதாரத்திலும் ஈச்வரனுக்கு ஜ்ஞாந பல ஐச்வர்ய வீர்ய சக்தி தேஜஸ் முதலிய அஸாதாரண குணங்களில் ஒன்றாலும் குறை வில்லை யென்றும், அவதார விக்ரஹங்களெல்லாம் மாம்ஸம் மேதஸ் அஸ்தி முதலியவைகளின் சேர்க்கையாகிற ப்ராக்ருத சரீரங்களைபோல் அல்லாமல் தனக்கு அஸாதாரணமான சுத்த ஸத்வமய த்ரவ்யத்தால் அதிஷ்டாநம் செய்யப்பட்டவை என்றும் ஸ்பஷ்டமாக உபதேசிக்கப்பட்டது. இதைக் கீழும் உரைத்தோம்.

அவதாரங்களுக்கு ஔசித்யத்தையும் வரிசை க்ரமத்தையும் யுக்தியினால் கட்டினால் 'என்னுடைய பிறப்புக்குக் காலநியம மில்லை, எக்தெந்த ஸமயத்தில் தர்மங்களுக்கு வாட்டமுண்டாகின் றதோ, தத்விரோதிகமான அதர்மம் தலையெடுக்கிறதோ, அந்த ஸமயங்களி லெல்லாம் ஸம்பவிக்கிறேன்' என்றும், 'ஸாதுக்களை ரக்ஷிப்பதற்காகவும் அதன் நிமித்தமாக அவர் விரோதிகளை விநா ஶம் செய்யவும், நிலைகுலைந்த தர்மத்தை நிலைநிறுத்தவும் அந்தந்த காலோசிதமான தேவ மநுஷ்யாதி ரூபங்களை யடைந்து க்ருத யுகம் த்ரேதாயுகம் என்கிற யுகநியமமில்லாமல் யுகங்கள்தோறும் பிறக்கிறேன்' என்றும் பகவானே தன் அவதாரங்களுக்குக் காட் டிய காலம் ப்ரயோஜநம் இவைகளை மறுக்கவேண்டிவரும்.

இவை யெல்லாவற்றையும் நினைத்து நம்மாழ்வார் 'உயிரளிப் பான் என்னின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்!' என்று ஆச்ரிதர் தமது கர்மவசத்தால் பலபிறப்பும் பிறவாது ஸ்வரூப ஸத்தை யைப் பெறும்படி, பரம காருணிகனான ஸர்வேச்வரன் ஒருநி யமுமில்லாமல் தன்னிச்சையே காரணமாய் 'மீனாய் ஆமையாய் ஏனமுமாய்' என்கிறபடியே தேவாதி ஸ்தாவர பர்யந்தமான ரூபங்களை அவ்வவ ஸமயங்களுக் கிசைந்தபடி பரிக்ரஹித்தரு ளின பரமௌதார்ய ஸௌசீல்யாதி குணங்களுக்கு க்ருதஜ்ஞரா யுள்ள ம செலுத்தினாரிறே. மஹாபாரதத்தில் பகவான் ஒரு மாகவிருந்து ([illegible]) ரிஷிகளை அநுக்ரஹித்ததாகச் சொல் லப்படுவதும் இங்கு யோசிக்கத்தக்கது.

இப்பராமர்சத்தை விஸ்தரபயத்தால் இம்மட்டில் நிறுத்து வோம். இங்கு கூறியவைகளையும் மற்றும் ப்ரமாணங்களையும் பார்த்தால், சில ஆஸ்திகர்களுக்கு அவதார விஷயமாய் ஏற் பட்டுள்ள சங்கையானது பாச்சாத்ய வித்யையின் ஸம்ஸ்கார மூலமாகவும் பாச்சாத்ய விமர்சகரின் யுக்திகளினாலும் கல்பித மென்றும், சாஸ்திரங்களை யொட்டிய பராமர்சத்தில் நிலையற்ற தென்றும், ஆகையால் அதற்குப் பரிஹாரம் தேடுவது காகதந்த பரீக்ஷைபோல் ப்ரயோஜந சூந்யமாயிருப்பதுடன் நாஸ்திக்ய பர்யந்தமான அநர்த்த பரம்பரைகளில் பர்யவஸிக்குமென்றும் நன்றாய் அறியலாம்.

சென்ற செப்டம்பர்மீ நடந்த சென்னைச் சட்டசபைக் கூட்டத்தில் ஒரு 'ஜஸ்டிஸ்' கக்ஷி அங்கத்தினர், பாஶ்சாத்ய வித்யாலயங்களில் (Colleges) 100-க்கு 50-விழுக்காடு ப்ராஹ்மணப் பிள்ளைகளையே சேர்த்துக்கொள்ள இடம் ஒதுக்கிவைக்க வேண்டுமென்று ஒரு தீர்மானம் கொண்டுவந்தார். ஸ்ரீமான் ஏ. எஸ். க்ருஷ்ணராவ் என்பவர் அதை எதிர்த்து, ப்ராஹ்மணர்க்கு உத்யோகம் இல்லை என்று ஸர்க்காரில் தீர்மானித்தாலும் தனக்கு ஆக்ஷேபணையில்லையென்றும், ஆனால் வித்யையை மறுப்பது மிகவும் அசாதுர்யமென்று வாதித்தார். உடனே கனம் பாத்ரோ (வித்யா இலாகா மந்திரி) குறுக்கிட்டு அதை ஒருவாறு மழுப்பி, கலாசாலைகளில் வித்யார்த்திகளைச் சேர்த்துக்கொள்ளும் விஷயத்தில் ஜாதி வித்யாஸங்களைக் காட்டமுடியாதெனினும், படிப்பில் பிற்பாடுடையவர்களின் முன்னேற்றத்தைக் கருதி கவர்ன்மெண்டார் கலாசாலைகளின் அத்யக்ஷர்களுடன்கூட ஒரு 'பொறுக்கிச் சேர்த்துக்கொள்ளும் ஸபை'யை (Selection Committee) ஏற்படுத்த உத்தேசித்திருப்பதாயும், அதன்மூலமாய்த் தாம் கோரியதைப் பெறலாமென்றும் சொன்னதின்பேரில், மெம்பர் தன் தீர்மானத்தை வாபஸ்பெறுத்தவில்லையாம். இதனால் இவ் விஷயம் நன்றாய் சர்ச்சிக்கப்படாமலே ஜஸ்டிஸ் கக்ஷியாரின் மனோரதம் மட்டில் ஒருவாறு நிறைவேறிவிட்டது. இனியாவது ப்ராஹ்மணர் விழித்துக்கொள்வார்களா? இத்தகைய நிலைமையில் ப்ராஹ்மணர்கள் தங்களுக்கென்று வித்யாலயங்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டால், அவைகளுக்கு, ஜஸ்டிஸ் கக்ஷியின் ஆதிக்ய மிருக்கச் செய்தேயும், ஸர்க்காரிலும் உதவிகிடைக்காமற் போகாதென்று நம்புகிறோம். இப்படி ஏற்படுத்துவதினால், ப்ராஹ்மணர் தமது மர்யாதையைக் காப்பாற்றுவதுடன், தமது மக்களுக்குப் புராதநமான தம் வைதிக மதத்திற் பயிற்சிபெற வஸதிகளை ஏற்படுத்துவதுடன் அவர்கள் ஸ்வரூபத்தையும் காப்பாற்றிக்கொள்ளலாம்.

* * * *

டாக்டர் கௌரின் விவாஹ மசோதாவைக் கண்டித்து ஸ்ரீமான் செலபதிராவ் என்னும் ஒரு நிபுணர் ஹிந்துபத்ரிகையில் விஸ்தாரமாய் வரைந்திருக்கிறார். அந்த மசோதா சட்டமாய்விட்டால் அதனால் விளையக்கூடிய விபத்துக்களை அவர் விவரித்திருப்பதிலிருந்து நாம் இவைகளை ஸங்க்ரஹிக்கிறோம்:—

'இந்த மசோதாவின் ஆதரவில், ஒரு ஹிந்து, விவாஹம் செய்து கொள்வானாயின், பிண்டம், கோத்ரம், ப்ரவரம் என்பவை முதலான அநாதியான தர்மநிலைகளை இவன் த்யஜிக்க ப்ராப்தமுமாய் [illegible] வைதிக கர்ம பூர்வகமான அக்நிஹோத்ரம் ஸாப்தபதி முதலான விவாஹ விதிகளையும் தவிர வேண்டும். த்ருஷ்டமாய்ச் செய்யப்படும் வைதிக கர்மாக்களுக்கு அத்ருஷ்டமான பலங்கள் உண்டாகின்றனவென்றும், மந்த்ரபுரஸ்ஸரமான கர்மங்களாலேயே பதிபத்நீ ஸம்பந்த யுக்தமான விவாஹம் பூர்ணமாகிற தென்பதும் நமது பூர்விக ஸ்மார்த்தாக்களின் கொள்கை. வைதிக மந்த்ரங்கள் விவாஹத்துக்கு அவஶ்யமில்லையென்றால் வேதத்தையே புறக்கணித்தபடியாகும். இம்மசோதாப்படியில நான்கு தலைமுறைக்குப் புறப்பில ஸ்த்ரீபுமாங்கள் விவாஹம் செய்துகொள்ளலாமென்பது, ஹிந்து சாஸ்த்ரங்களின்படியில் நிஷித்தமும் விபரீதமுமான ஸம்பந்தமாகும். மேலும் இத்தகைய விவாஹங்களில், அவ்வதுவானவள் புருஷன கோத்ரத்துக்கு மாறுகிறாள் என்பதா, அல்லது கோத்ரமென்னும் கதையே அறுபட்டதா? ஸ்த்ரீபுமான்களுடைய பூர்வ கோத்ரங்களை அநுவர்த்திக்கின்றனவென்றால், இவர்கள் ஸ்வீகாரம் செய்துகொள்வது எந்த கோத்ரவதுவை? அல்லது ஸ்வீக்ருதன் கோத்ரம் எதுவென்று ஏற்படும்? விவாஹத்துக்கென்று புதிதாய் ஸம்பந்தக்ரமம் ஒன்றிண்டானால், [illegible] வார்ஸக்ரமங்களும் புதிதாய் ஏற்படவேண்டும். அதனால் சில ஜாதிகளுக்கு இடமுண்டாவதும் நிச்சயம். [illegible] பாந்தவ்ய ஸம்ஸ்காரங்களுக்கு விவாஹ ஆசாரமையாம் [illegible] சொத்தடையும் பாத்யமில்லாமற் போய்விடும். அந்த காரணம் பற்றி வெகுதூர அநுபந்தங்களுக்குப் ப்ராப்தியுமுண்டாய்விடும். இதை நீதி எனக்கூடுமோ?'

இப்படி வேதப்ராமாண்யமும், ஜாதி ஸம்பந்தக்ரமங்களும், விவாஹார்ஹதைக்கும் புதுவரம்புகளும், விவாஹம் [illegible] பித்ரு, ஸ்ரார்த்த [illegible] ஸம்ஸ்காரமென்பது ஒழிவதும்; இதனடியாக [illegible] அநாவஶ்யகங்களென்பதும், இவை முதலான வைபரீத்யங்களும் [illegible] வெகுவாய் [illegible] என்பது ஸித்தம். [illegible] இம்மசோதா

* * * *

முன் கும்பகோணம் காலேஜில் ப்ரதமாசிரியராயிருந்து (Principal) ப்ரஸித்தரான ஸ்ரீமான் கோபாலஸாமயவர்களிடம்

ஒரு ஐரோப்பியர், நமக்குள் தம் தேசத்தவர் மாதிரி வதூவரர்கள்
பரஸ்பரம் நேசித்துப் பிறகு ஸம்மதித்து விவாஹம் செய்யாமல்
பெரியோர்கள் தாங்களாகவே நிர்ணயம்செய்து விடுவது தம்பதிக
ளுடைய உத்தரோத்தர இல்வாழ்க்கையின் ஸுகத்துக்கு அமை
யுமாவென்று கேட்டாராம். அதற்கு ராயரவர்கள், 'ஆமாம்.
உங்களில் முன்னர் நேசமுண்டாய்ப் பிறகு விவாஹம்; எங்க
ளிலோ கலியாணமானால் ப்ரீதி (You love and marry; but we
marry and love!)' என்றனராம். நண்பரும் மிகவும் விஸ்மித
ரானாராம். நமது திருத்தக்காரர்கள் ராயரவர்கள் மொழிந்த
தின் ஸாரத்தைக் கவனிப்பார்களா? விவாஹமென்பது ஸ்த்ரீ
புமான்களுக்குள் ஏற்படும் ஓர் ஸம்பந்தமென்றும் இதற்குப் பரஸ்
பரம் இச்சையொன்றே வரம்பென்பதும், ஐஹிக ஸுகமொன்றே
இதன் ப்ரயோஜனமென்பதும், இந்நிலைகளில விவாஹத்தை நினைப்
பது நமது ஸ்வரூபத்துக்கும இயற்கையான குணத்துக்கும் நம்
முன்னோர்களின் பெருமைக்கும் அநுரூபமல்லவென்பதும், விவா
ஹத்துக்கு முக்கிய ப்ரயோஜனம் தம்முடையவும் பிறருடையவு
மான ஐஹிக ஆமுஷ்மிக ஶ்ரேயஸ்ஸாதநமான க்ருஹஸ்தாஶ்ரம
தர்மாநுஷ்டாநயோக்யதையைக் கொடுக்கும் ஸம்ஸ்கார விசேஷம்
என்பதும் ஶாஸ்த்ரஸித்தம். தர்மம் மேன்மேலும் செழித்துவளர
உத்தம ஸம்ஸ்காரங்களைப் பெற்ற வைஷயிக ஸுகாதிகள்
ஆநுஷங்கிகங்கள். இவற்றை நாம் எப்போதும் ஜ்ஞாபகத்தில்
வைக்கவேண்டும்.

ஸந்மார்க்கதீபிகை:—ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த கீதார்
த்த ஸங்க்ரஹம், ஸ்ரீ பராஶரபட்டர் அருளிச்செய்த [illegible]யும்
ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச்செய்த வைராக்ய பஞ்சகம், தமிழ் கீதார்த்த
ஸங்க்ரஹம் இந்நாலு க்ரந்தங்களையும் சேர்த்து 'ஸந்மார்க்கதீபிகை'
என்னும் பெயரால் நல்ல காகிதத்தில் அழகாய் அச்சிட்டுப் பாரத
நாட்டின் க்ஷேமத்துக்காக அநல்ப ப்ரயோஜநராய் உழைப்பவர்
களுக்கு இனாமாக விநியோகிக்க திருக்குடந்தை ஸ்ரீமான்
ச. கி. ரங்கஸ்வாமி தீக்ஷிதர் என்னும் ஸ்வாமி, ஒரு புஸ்தகமாக
வெளியிட்டிருக்கிறார். 'இவ்வாறே ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச்செய்த
நிக்ஷேபரக்ஷை என்னும் சரணாகதி சாஸ்த்ரத்தையும் நாகராக்ஷ
ரத்தில் அச்சிட்டு இனாமாக வழங்க உத்தேசித்திருக்கிறேன்'
என்றும் அந்த ஸ்வாமி தெரிவிக்கிறார். இந்த க்ரந்தங்கள், வேதா

ந்த மதத்தைத் தெளிவாய் ப்ரதிபாதித்து, அதை ஸ்ரீ வைஷ்ணவ
ஸித்தாந்தம் உள்ளபடி அநுஷ்டாந பர்யந்தமாக உபதேசிக்
கின்றபடியையும் விளக்குகின்றன. ஆஸ்திக்யம் மலிநமடைந்து
கொண்டு வருகின்ற இக்காலத்தில் இவ்வருமையான க்ரந்தங்களை
பகுஜனங்கள் ஸேவித்து க்ருதார்த்தராகும்படி இந்த ஸ்வாமி
விநியோகிப்பது ஸ்ரீய:பதிக்கு மிகவும் உகந்த கைங்கர்யம் என்னத்
தட்டில்லை. எல்லா தானங்களையும் விட ஜ்ஞானதானமே ஸர்வோத்
க்ருஷ்டமானது என்பதை விவேகிகள் அறிவார்கள். இந்த க்ரந்
தங்களைப் பரிஷ்கரித்து ப்ரசுரம்செய்ய இந்த ஸ்வாமிக்கு கும்ப
கோணம் காலேஜ் ஸம்ஸ்க்ருத வித்வான் ஸ்ரீ உ. வே. [illegible]
பேட்டை க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி உதவியாக நேர்ந்ததும்
பகவத் கடாக்ஷத்துக்கு ஓர் அறிகுறியாகும். இந்த இரண்டு
ஸ்வாமிகளும் மேன்மேலும் நாட்டில் வைதிக ஸ்ரீயைப் பரவச்
செய்யும் கார்யங்களில் உத்யுக்தராய், தம் முயற்சிகளையும் பல பர்
யந்தமாகக் காணும்படி ஸ்ரீ ஆராவமுதன் அநுக்ரஹிப்பானாக.

* * * *

சென்னை நூல்யந்திரசாலை வேலைக்காரர்களுக்கும் பஞ்சம
ர்களுக்கும் ஸமீபத்தில் நடந்த கலவரத்தைக்குறித்து [illegible]
ஸெப்டம்பர் ௨௬-யன்று 'ஜஸ்டிஸ்' பத்திரிகையில் வெளி
யான கடிதமொன்றில், 'ஹிந்துத் தொழிலாளர்கள் தம்மை ஆதி
த்ராவிடர்களென்று தம் நண்பர்களே ப்ரமித்து விடுவார்களென்று
பயந்து (தாங்கள் ஹிந்துக்கள் என்று நன்றாய்த் தெரியும்படி
ஹிந்துக்கள் வழக்கப்படி தலையை க்ஷௌரம் செய்துகொள்ள
ஆரம்பித்து விட்டார்கள்' என்று எழுதியிருப்பதை நம்மவர்க
கவனிக்க ப்ரார்த்திக்கின்றோம். இதே கலவரத்தில் முதலி
ஒரு ப்ராஹ்மணப் பரிசாரகர் கையில் ஒரு பஞ்சமர் கத்தியா
வெட்டிவிட்டதாகப் பத்ரிகையில் அறிவிக்கப்பட்டதையும் யா
ரும் அறிவார்கள்! ஶிகை, யஜ்ஞோபவீதம், புண்ட்ரம், இவைக
ப்ராஹ்மணருக்கு அஸாதாரணமான லக்ஷணமாக மநு முதலி
தர்மஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டிருப்பதை ஆதுரிகர் [illegible]
[illegible]ரிக்கிறதும், ஶரீரத்தில் காயம்படாமல் ரக்ஷிப்பதையும் [illegible]
[illegible]த்தையும் உபதேசித்தாவது இனியேனும் நம்மவர் [illegible]

பாழும் நெற்றி, முகக்ஷவரம், இவைகளில் ரமிப்பதை அகற்று வார்கள் என்று நம்புகிறோம்.

* * * *

இளவரசர் நம் நாட்டுக்கு விஜயம்செய்யும்போது அவருக்கு ஒருவரும் ஒருவிதமான பரிசும் கொடுக்கவேண்டாமென்று அவரே அபிப்ராயப்படுவதாயும், ஆனால் அவருக்கு ஸ்வாகதாதிகளைச் செய்யும் கௌரவத்தை உத்தரவினால் பெற்ற பொதுஸங்கங்களுக்கு மாத்திரம் இந்த நிர்ப்பந்தமில்லையென்றும் 14-4-1920 லேயே துரைத்தனத்தார் விடுத்த அறிக்கை மீண்டும் ஸர்க்காரில் ப்ரசார ஸங்கமுகமாக (புப்ளிஸிடி பீரோ) வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றது.

* * * *

தேவாலயங்களில் ஆபரணாதிகள் திருட்டுப்போவது ஸஹஜமாகிக்கொண்டு வருகிறது. இதென்ன கலியின் கொடுமை! திருவஹீந்திர புரத்தில் நாச்சியார் சாத்திக்கொண்டிருந்த சில திருவாபரணங்கள் களவாடப்பட்டுத் தந்நிமித்தமாக ஸ்ரீதேவநாயகன் ஸ்ரீஹேமாப்ஜ நாயிகா ஸமேதராக இப்போது மஹாஸம்ப்ரோக்ஷணம் கண்டருளினார். திவ்ய தேசங்களில் எம்பெருமானுடைய திருவாபரணங்கள் முதலியவை எவ்வளவு நூற்றாண்டுகளாக ரக்ஷிக்கப்பட்டு வருகின்றன வென்பதையும, அவைகளை எவ்வளவு பக்தியுடனும் பயத்துடனும் கைங்கர்யபரர்களும் ஜனங்களும் பாவித்து வந்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் யோசித்தால், இப்போது சிறிதுகாலமாக அநேக தேவாலயங்களில் நடந்துவரும் களவுகள் இதற்கென்றே உத்யுக்தரான சில மூர்க்கர்களுடைய செயல்களென்று எண்ண இடமுண்டாகின்றது. இவ்விஷயத்தை அதிகாரிகள் நன்றாய்ப் பரிசீலனம் செய்யக் கோருகிறோம்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தம்.

(தொடர்ச்சி)

ஜாதெ ராமஜா வாயிசுவ நிரூபணம்.

'ப்ராஹ்மண்யாதி ஜாதிகள் ஆத்மாவாயிகளா அல்லது சரீர பாதபர்யந்த ஸ்தாயிகளா?' என்கிற விஷயம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. அதில் ஜாதி ஸம்ஸ்கார விசேஷம் என்றால் நிரவயவ த்ரவ்யங்களிலும் குணங்களிலும் ஜாதி ஏற்படாது. 'ப்ராஹ்மண்யம் ப்ராஹ்மணா தூஷணம்' என்னில் அது ஆத்மாச்ரய தோஷக்ரஸ்தம். அன்றியும் மூகவாஹ ஸ்வரூபாதிகளிடத்திலும், விச்வாமித்ர வஸிஷ்டாதிகளிடத்திலும் அவ்யாப்தமாம். ஆகையால், 'தத்வாரூபி பாதராயண ஸம்ஹவாத' என்கிற ஸூத்ரபாஷ்ய ச்ருத ப்ரகாசிகையில் அருளிச்செய்தபடி, அத்ருஷ்ட விசேஷ மாதல் சக்தி விசேஷமாதலாம் அத்தனை. வஸதர்சூம ஜாதியானது தபோ விசேஷத்தாலும் ப்ராஹ்மண வாக்யத்தாலும் சாபத்தாலும், விச்வாமித்ர விதஹவ்ய த்ரிசங்கு ப்ரப்ருதிகளிடத்தில் போகக் காண்கையாலே ஆமமாபாயி என்பதுவே கொள்ள வேணும். பகவத் கடாக்ஷ விசேஷத்தால் ஆழ்வார் முதலான ஜ்ஞானிகளிடத்திலும் ஜாதிபோகுமா-வென்பதை விசாரிப்போம். ஆழ்வார்களில் தலைவரான நம்மாழ்வார், நம்முடைய குருபரம்பரைக்குக் கூடஸ்தர்; ஆனால் அந்த விஷயம் அர்ச்சாவதாரமாகையால் பாதகமில்லையென்று சொன்னால், விபவ உபமையில் ஆதியாக் கவிகளுக்கு ஜ்ஞான ப்ரதானம் பண்ணியிருக்கிறபடியாலும், அதுவ்ரஜ்யையை ஆப்த விஷயமென்றே ஆழ்வார் விஷயத்தில் அநுஷ்டித்திருக்கையாலும், ஆசார்ய நிஷ்டைக்கு மிதூரகவிகள்

மதுரகவி நிஷ்டையை த்ருஷ்டாந்தமாகத் தேசிகன் அருளிச்செய்திருக்கையாலும், திருமழிசைப்பிரானுக்குப் பெரும்புலியூர் ஸ்வாமிகள் யாகத்தில் அக்ரபூஜை செய்திருப்பதாலும், திருப்பாணாழ்வாரை லோகஸாரங்க முனிவர் எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு பெரியபெருமாள் ஸந்நிதியில் சேர்த்திருக்கிற படியாலும், பகவத் கடாக்ஷ விசேஷத்தால் ஜாதிபோகு மென்பது நிர்விவாதம். ஆழ்வார்கள் அவதார விசேஷ மென்றாலும் அந்தத் திருமேனி அப்ராக்ருத மாகையால் ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்களில் திருமேனி அப்ராக்ருத மாகையால் ஒரு ஜாதியும் இல்லாம லிருந்ததாலும், க்ஷத்ரியத்வாதி ஸாஜாத்யத்தைக்கொண்டு தத்தத் தர்மாநுஷ்டாநம் ஏற்படுவதுபோல் ஆழ்வார்களிடத்திலும் அப்படியே கொள்ளக் கட்டில்லை. மேலும், '[illegible]' என்கிற ச்லோகத்தின்படியே ப்ரத்யக்ஷிதாத்மநாத விஷயத்தில் '[illegible]' என்கிறபடியே பகவதவதாரங்களில்போல் ஒரு ஜாதியுமில்லை யென்பது வ்யக்தம். இந்த விஷயத்தை '[illegible]' இத்யாதி ச்லோகத்தால் ஆசார்யர்கள் விவரித்தார்கள். ஆகையால் 'குலம்தரும்' என்கிற பாட்டின் வ்யாக்யாநத்தில், 'ஸம்பந்தம் ஜாதி நிபந்தநம்; [illegible] குண நிபந்தநை' என்று அருளிச்செய்ததற்கு அபிப்ராயம் அவர்களுக்கு ஒரு ஜாதியு மில்லாமையாலே ஸம்பந்த ப்ரஸக்தி இல்லையென்று கொள்ளவேணும். இந்த விஷயத்தை ப்ரபாவ வ்யவஸ்தாதிகாரத்தில் ஸாரஸ்வாதிநியில் வ்யக்தமாகக் காணலாம்.

[illegible] ஸ்வரூபத்யாக விஷய:

'ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய' என்கிற இடத்தில் ஸ்வரூபத்யாகத்தை விதிக்கிறதென்று தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர் சொல்லுவது அநுபபந்நமென்று ஸ்ரீ. உ.வே. நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமி ஸாதித்ததற்கு ஸமாதாநம். 'ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய' என்கிற இடத்தில், தேசிகன், த்யாகத்தில் அநுவாதமென்னும்

ஸாபேக்ஷயத்தில் விதியென்றும், '[illegible]' என்று நிக்ஷேபரக்ஷையில் அருளிச்செய்தபடியே ஆகிஞ்சந்ய ரூபாதிகார விரோதத்தாலே த்யாகத்தில் விதியென்றும் அருளிச்செய்திருப்பதால், உபாயாங்கங்களான நித்யகர்மங்களில் அங்கத்வ புத்தியைவிட்டு கைங்கர்ய புத்யா அநுஷ்டிக்க வேண்டுமென்றும், இப்படியே கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ரக்ஷையில், '[illegible]' என்ற ச்லோக வ்யாக்யாநாவஸரத்தில் '[illegible]' என்று தேசிகன் அருளிச்செய்திருப்பதால், நித்ய கர்மங்கள் லோகஸங்க்ரஹ புத்தியினாலேயே அநுஷ்டேயங்களென்றும் அவ்வநுஷ்டாநத்தால் பகவன்முகோல்லாஸம் உண்டாகிறபடியால் கைங்கர்ய ரூபமாயும் போக ரூபமாயுமிருக்குமென்றும் தேசிகன் திருவுள்ளம். இதை அநுஸரித்தே லக்ஷ்மீதந்த்ரத்தில் '[illegible]' என்கிற ச்லோகத்தின்படியே லோகஸங்க்ரஹ புத்தியால் கைங்கர்ய ரூபமாயும் போக ரூபமாயும் செய்கிற கர்மங்களுக்கும் கேவல விஹித புத்யா அநுஷ்டிக்கிற கர்மங்களுக்கும் '[illegible]' என்கிறபடியே பேதமுண்டாகையால் ஸ்வரூப த்யாகத்தில் விதியென்றே சொல்லலாம்படியாயிருக்கும். மேலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அஸாதாரணங்களாக விதிக்கப்பட்ட விசேஷ தர்மங்களுக்கு அவிரோதேந ஸாமாந்ய தர்மம் லோகஸங்க்ரஹ புத்யா அநுஷ்டிக்கப்பட வேண்டுமென்றும், விசேஷ தர்மங்களுக்கு விரோதம் ஏற்படுங்காலத்தில் ஸாமாந்ய தர்மத்தைவிட்டு விசேஷ தர்மங்களையே அநுஷ்டிக்க வேணுமென்பதும் '[illegible]' இத்யாதி அநேக ப்ரமாண ப்ரஸித்தம். மேலும் இது சிஷ்டாசார ஸித்தமும்

அது எங்ஙனே யென்னில்:—இளைய பெருமாள் ராமாநுவ்ருத்தி ரூப விசேஷ தர்மத்தை அவலம்பித்து ஸாமாந்ய தர்மத்தை விட்டார்; ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் அந்த விசேஷ தர்மத்தையே அவலம்பித்து ஜ்யேஷ்ட ப்ராத்ரநுவர்த்தநரூப தர்மத்தை விட்டார். இதை உட்கொண்டு, '[illegible]' என்று ராவணன் [illegible] விபீஷண:' என்றான். இன்னமும் நம் ஆசார்யர்களில் ஸ்ரீ பாஷ்யகார ப்ரப்ருதி உத்தமாஶ்ரமிகள் ஸ்வாஶ்ரம விருத்தமான ஶிஷ்ய ஸங்க்ரஹம், அக்நி கார்யமான சக்ராங்கநம், க்ருமி கண்ட விஷயமான அபிசார க்ருத்யம் முதலான கார்யங்களை அநுஷ்டித்திருக்கிறார்கள். ஆதுநிகர்களில் உபய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களிலும் உத்தமாஶ்ரமிகளான மடாதிபதிகளும் மற்றுமுள்ள உத்தமாஶ்ரமிகளும் விசேஷ தர்மத்தை அவலம்பித்து ஸ்வாஶ்ரம தர்மத்தை விட்டிருக்கிறார்கள். '[illegible]' இத்யாதியாலே ஸந்யாஸிகளுக்கு க்ருஹஸ்தாஶ்ரம தர்மத்யாகம் போலவே அதிகாரி விசேஷத்தில் வர்ணாஶ்ரம விஹித தர்மங்களுடைய ஸ்வரூப த்யாகமானது உத்பத்யஸம்பவாதிகரண ஶ்ருத ப்ரகாஶிகையில வ்யக்தமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்னமும் நிரூபிக்க வேண்டியவை பலவுள. விஸ்தரபயம் [illegible]

ஆசார்யநிஷ்டா விஷய:

ப்ரபத்தியில் ஆசார்ய நிஷ்டைக்கு ப்ரமாணம் பாரத்வாஜ ஸம்ஹிதையில் '[illegible]' என்கிற ஶ்லோகமும், ஶாண்டில்ய ஸ்ம்ருதியில் '[illegible]' என்றும் இத்யாதி வசநங்கள். இதன் முதல் ஶ்லோகத்தில் அந்வய ஶப்தம் ஸாக்ஷாத், பரம்பரா ஸாதாரண ஸம்பந்த வாசகம். அது எங்ஙனே யென்னில்: ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் '[illegible]' என்கிற ஶ்லோக வ்யாக்யாநத்தில் ஶ்ருத ப்ரகாஶிகையில் [illegible] ஶப்தார்த்த விசாரத்தில் '[illegible]' என்ற அநந்தரம் '[illegible]' என்கிற ஶ்லோகத்தை உதாஹரித்திருப்பதாலும், '[illegible]' என்கிற மதயஶ்ருதப்ரகாஶிகையில், '[illegible]' என்றிருப்பதாலும், திருவாய்மொழியில் 'முடியாதனென்றெனக் கேனினி' என்கிற பாட்டிலும், 'கேசவன் தமர்' என்கிற பாட்டிலும், 'பிடித்தார் பிடித்தார் வீற்றிருந்து' என்கிற இடத்திலும் பரம்பரா ஸம்பந்தத்தை விவக்ஷித்திருப்பதாலும், திருவிருத்தம் முதற்பாட்டில் 'இனியாமுறாமை' என்கிற இடத்தில் 'யாம்' என்கிற பஹுவசநத்தால் ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளைச் சொல்லுகிறதென்று தேசிகன் அருளிச்செய்திருப்பதாலும், '[illegible]' என்கிற ஶ்லோகத்தில் '[illegible]' ஶப்தத்தால் பரம்பரா ஸம்பந்தத்தையே விவக்ஷித்திருப்பதாலும், பூர்வோக்தாந்வய ஶப்தத்துக்கு ஸாக்ஷாத் பரம்பரா [illegible] ஸம்பந்த வாசகத்வமே. மேலும், '[illegible]' என்று ஸாமாந்ய தர்மத்துக்கே ஸம்பந்தி ஸம்பந்தி [illegible] ஏற்பட்டிருக்க, விசேஷ தர்மத்துக்கு

இது எம்புநர் ந்யாயஸித்தம். இப்படியிருக்க 'ஸ்வ ஸம்பந்த பூர்வ காஞ்ச்ய' என்கிற விடத்தில் பரந்யாஸாத் பூர்வ காலீநர்களையும் பரந்யாஸாத் பச்சாத் காலீநர்களையும் சொல்லுகிற தென்பது ப்ரமாண ஸித்தத்வாத் அநாதரணீயம். 'ஸூத்ரார்த்தீய ஸாநுஷ்டேய நிக்ஷேப உச்யதே । ஸூத்ரார்த்தீய ஸம்பந்த நிக்ஷேப ஸ்வீக்ருதம் விதே' என்று ஆத்ம பரந்யாஸம் ஆத்மீய பரந்யாஸம் ஸர்ப்பமாகவே அநுஷ்டேயமாதலால் அப்படி ஆத்மீய பரந்யாஸம் பண்ணினவனுடைய ஸம்பந்த முள்ளவன் அந்த பரந்யாஸாந்தர்பூத னுகையாலே இவனுக்காகத் தனித்து ப்ரபத்தி பண்ணுமஸக்ருத்வ வசந விருத்தம். ஆகையால் ஆஸ்திகர்களான ஆசார்யர்கள் ஸஹ்ருஷ்டாத்மாக்கள் அன்றியிலே இருக்க இவர்களுடைய ஸம்பந்தம் கார்யகர மாகாமையைப்பற்ற, ஆழ்வார், ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் அநுஷ்டித்த ஆத்மாத்மீய பரந்யாஸத்தில் தத்கடித குருபரம்பரா கடிகாசார்ய ஸமாச்ரயணத்தையே தத்ஸம்பந்தித்வ பாதகமாக அநுஷ்டிப்பதால் இத்தையே ப்ரபத்தியென்று வ்யவஹரிக்கலாமென்பதை 'ஸக்ருதேவ ஹி சாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோயம் தாரயேந்நரம்' என்று பாரத்வாஜ ஸம்ஹிதையில் சொல்லியிருக்கிறது. இதை அநுஸரித்தே 'பிடித்தார் பிடித்தார்' என்கிற இடத்தின் ஈட்டில் 'நமக்கு ஆழ்வார் பண்ணின ப்ரபத்தியே போரும்; நீரும் தனித்து அநுஷ்டிக்கவேண்டா' வென்று அருளிச்செய்திருப்பதும். ஆகையால் ஆழ்வார் எம்பெருமானார் அநுஷ்டித்த ப்ரபத்தியில் அந்வயித்தவர்களுக்குத் தனித்து ப்ரபத்தி அநுஷ்டிக்கவேண்டியதில்லை யென்பது ஸம்ப்ரதாயஸித்தம்.

உபஸம்ஹார:.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களாகிற ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும், தத்ஸம்பந்திகளான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களும். இவர்களுக்கு அபிமதமான ஸித்தாந்தம் விசிஷ்டாத்வைதமே. விசிஷ்டாத்வைத சப்தார்த்

த்தை சேற்று உபந்யாஸத்தில் ஸ்ரீ. உ.வே. ந்யாயவேதாந்த வித்வான் தேசிக வரதாசார்ய ஸ்வாமி உபந்யஸித்து விட்டபடியால் அடியேன் இப்போது அதை ப்ரஸ்தாவிக்கவில்லை. 'ஸோஹமித்யாப ஸரீராத்ராஸ' என்கிற மநுஸ்ம்ருதி ச்லோக வ்யாக்யாநாவஸரத்தில், வ்யாக்யாதாவான் குல்லூகபட்டர் 'த்ரிதண்டி வேதாந்திமதமான விசிஷ்டாத்வைதமே க்ரந்தகாராபிப்ரேதம்' என்று உபபாதித் திருப்பதாலும், மற்றும் போதாயந ப்ரப்ருதிகளாலும் ஆதரிக்கப் பட்டிருப்பதாலும் விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தமே வேத வைதிக பரிக்ருஹீதமென்பது நிர்விவாதம். கிஞ்ச - ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் ஸ்ரீபாஷ்ய ப்ரவர்த்தநத்துக்கு முக்ய ப்ரமாணமாக அங்கீகரித்ததுமாய், 'செய்ய தமிழ்மாலைகள் நாம் தெளியவோதி' என்றும், 'காசினியில் வுரையனைத்தும்' என்று தொடங்கி மாறு என்றும் தத்வ வித்தகந்தவாசிரியர் வார்த்தைக் கொவ்வா' என்றும் தத்வ வித்தமரான ஸ்ரீ தேசிகனாலும், தத்வ நிர்ணயத்துக்கு நிஸ்துல ப்ரமாணமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டதுமான, மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்ற ஆழ்வார்கள் திவ்ய ஸூக்திகளாலும் விசிஷ்டாத்வைதமே ஸித்தாந்தமென்பது வ்யக்தம். இதில் 'காசினியில்வரையனைத்தும்' என்கிற பாசுரம் அன்று விசேஷமாக உபந்யஸிக்கப்பட்டது. விஸ்தரபயத்தால் இங்கு ப்ரதிபாதிப்பதை நிறுத்திவிட்டேன். இப்படியிருக்குள்ள ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தமான விசிஷ்டாத்வைதமானது ஆழ்வார் நாதமுனி ஆளவந்தார் காலங்களில் விஸ்த்ருதமாகி, ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரால் விசேஷித்து அபிவ்ருத்தி செய்யப்பட்டது. அதைப்பற்ற 'எம்பெருமானார் தர்சனம்' என்றும், 'ஸ்ரீராமாநுஜ ஸித்தாந்தம்' என்றும் பெயர் பெற்றது. மேற்படி ஆழ்வான் பட்டர் நஞ்சீயர் நம்பிள்ளை முதலான ஆசார்யர்களாலும் விசேஷித்து அநேக க்ரந்த முகத்தாலும் ப்ரதிவாதி நிரஸந முகத்தாலும் 'விஜயஸிஹ' இத்யாதிப்படியே பெரியபெருமாள் உகந்து ஸாதித்தருளின 'வேதாந்

தாசார்யர்' என்கிற திருநாமத்தை யுடையனான ஸ்ரீதேசிகனும் ஓங்கித் தழைக்கப் பெற்றது. பிறகு கலிதோஷத்தால் இதரமதஸ்தர்களுடைய வ்யாப்ருதியினால் ப்ரமுஷிதமாகும் ஸமயத்தில் மஹான்களான இந்த ஸாத்யகக்ஷர்களால் மஹான்களான ப்ராஜ்ஞர்களைக் கூட்டி உபந்யாஸ முகத்தாலும் பரீக்ஷா முகத்தாலும் அநேக திவ்ய தேசங்களில் ப்ரஸித்தமாகிக்கொண்டுவருகிறது. ஸாவநா ஸ்ருவிஜ்ஞப்தி: - ஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்த நிஷ்ணாதர்களான உபய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களும் நம ஆசார்யர்களுடைய பாவபேதத்தால் ஏற்படுகிற யோஜநா பேதங்களைக்கொண்டு பரஸ்பரம் வருகிற ஆக்ரஹத்தை விட்டு எல்லோரும் ஏககண்டர்களாய் இந்த ஸம்வத்ஸரம் நடத்தியதுபோல் மற்ற திவ்யதேசங்களிலும் நடத்தி, மேன் மேலும் நம ஸித்தாந்தம் ஓங்கித் தழைக்கும்படி செய்ய ப்ரார்த்திக்கிறேன்." ஆஸ்திகாக்ரேஸரர்களான இந்த மஹான்கள் ஸந்நிதியில் அடியேன் ப்ரார்த்திப்பது மிகையே. அஸ்தானே பய ஶங்கையில் ஏற்படுகிற ப்ரார்த்தனைக்கு நிவாரகரில்லையே.

(ஸ்ரீமாண்வ ரூபேயம் ஸ்ரீசோடாஸ்ய ஸர்கலிகா: ।
ஜயஜ ஃக்ஷவிதாஸிஷ்டம் ஸஹஸவக்த்ரு ஸவ்ஷா ॥)

ஸ்ரீ:

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

	ரு.	அ.	ப.
1. ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்கநாதாசார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யானத்துடன்)	0	4	0
2. ஸ்ரீ அஹோபிலமடமும், அதன் ஶிஷ்யர்களின் கர்த்தவ்யங்களும் :—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0
3. ஸ்ரீ சதுஶ்லோகீவ்யாக்யானம்	0	2	0

ஸ்ரீ:

தமிழரின் 'வைஷ்ணவத்வம்.'

இந்தத் தலைப்பின்கீழ் 'இராமானுஜன்' என்னும் பத்திரிகையில் ஜனவரிப்ரீ ஸஞ்சிகையில் ஒரு வ்யாஸம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதில் முதலில் குறளின் ஆசிரியர் வைஷ்ணவரென்கிறது. அதில் முதலில் குறளின் ஆசிரியர் வைஷ்ணவ ரென்கிறது. அதில் முதலில் குறளின் ஆசிரியர் வைஷ்ணவ ரென்று நிரூபிக்க சில பாட்டுக்களை உதாஹரித்து ப்பிறகு "இனி ஸம்படியான சில பாட்டுக்களை உதாஹரித்து ப்பிறகு "இனி ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களோ டொத்துள்ள கருத்தமைந்த சில குறட்பாக்களை யீண்டுக் காட்டுதும். இக்காலத்திய அறிஞர்களின் ஆராய்ச்சியினால், திருக்குறள் திருவாய்மொழி ப்ரபந்தத்திற்கு முற்பட்ட நூல் என்று தெரிகின்றது. ஆழ்வார்கள் பல இடங்களில் திருக்குறளின் அடிகளையும், பொருள்களையும் தம் பாடல்களில் அமைத்துப் பாடியுள்ளார்கள். இதனால் திருக்குறளின் தொன்மையும் பெருமையு முணரக்கிடப்பதோடு வைஷ்ணவ மெய்யடியார்களும் மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றவர்களுமான ஆழ்வார்கள், திருக்குறளைத் தங்கள் கொள்கைகளுக்குச் சிறந்த நூலாகப் பாராட்டினார்களென்பதும் அறிபப்படுகின்றது. அந்நூலாகவே எடுத்துக்காட்டாகச் சில செய்யுள்கள் ஈண்டுக் காட்டப்படுகின்றன" என்று எழுதி, இதற்கு மேல் அநேகம் பாட்டுக்கள் உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

திருக்குறள் ஆசிரியர் எந்த மதத்தினராயினும் சரி. அவரை ஸ்ரீவைஷ்ணவாசிரியர் என்று கவிநர்களில் சிலர் சொல்லுவார் களை ஒழிய, நம் பூர்வாசார்யர்களில் ஒருவரேனும் அங்கீகரித்திலர் என்பது மிகவும் ப்ரஸித்தமானது. இவர் காலம், ஆழ்வார் காலத்துக்கு முந்தியது என்று எந்த கவிந ஆராய்ச்சியிலே ஏற்பட்டதோ நாம் அறியவில்லை. கவிநகால ஆராய்ச்சியில் நமக்கு விசேஷ நம்பிக்கை இல்லை. இவர்களுக்கு ப்ரத்யக்ஷத்தில் காண்பதைத் தவிர மற்றொன்றையும் அங்கீகரிப்பதில் ஸம்மதமில்லை. இது விஷயம் தனியாய்ப் பின் ஒரு வ்யாஸத்தில் பராமர்சிப்போம்.

குறள் ஆசிரியரின் காலத்தை விமர்சிப்போம். சச்சிதானந்த அச்சுக்சாலையில் ப்ரசுரமாகியிருக்கும் குறளின் முகவுரையில் 'திருவள்ளுவ நாயனாரது காலம் மதுரையில் கடைச்சங்கமிருந்த காலமென்று அவரது சரித்திர வாயிலாக வெளியாவதால் இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய 2,000 வருஷத்திற்கு முன்னும் என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இவர் கடைச்சங்கத்தைச் சார்ந்தவர் என்பது, மற்றை அனேகம் பிரமாணங்களினுல் நன்றாய் ஏற்படுகிறது. நம்மாழ்வாருடைய காலமோ அவருடைய சரித்திரத்தில் கலி 43-வது நாள் என்றும், 35 வருஷமே அவர் இவ்வுலகத்தில் இருந்தனரென்றும் ஏற்படுகிறது. இதை விமர்சகர்கள் ஒப்பவில்லை என்னலாம். ஆகிலும் இவருடைய சரித்திரத்தில் ஏற்படும் சில விஷயங்களை மறுக்க ஒருவராலும் முடியாது. இவருடைய சிஷ்யரான மதுரகவிகள் இவருடைய ஜீவதசைக்குப் பிறகு இவருடைய திவ்ய விக்ரஹத்தை அர்ச்சாரூபமாய் எழுந்தருளப்பண்ணி, அதற்கு உத்ஸவாதிகள் நடத்திவந்தாரென்றும், அப்பொழுது 'தமிழ் வேதம் செய்தான்' என்கிற பிருது முதலானவற்றை உத்கோஷித்துக்கொண்டுவர, அக்காலத்தில் சங்கத்தைச் சேர்ந்த புலவர்கள், 'இவர் சங்கப்புலவரல்லவே; இவருக்கு இந்த பிருது தகாது;' என்றுபேக்ஷிக்க, அந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களும் பகவானுடைய நியமநத்தை அர்ச்சக முகேந அறிந்து, ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீ ஸூக்தியில் 'கண்ணன் கழலிணை' என்கிற பாசுரத்தை ஒரு ஏட்டில் எழுதிச், சங்கத்திற்கு அனுப்பி, 'இந்த ஏட்டைச் சங்கப் பலகை அங்கீகரித்தால் ஆழ்வாரை அங்கீகரித்ததாகும்; இல்லாவிட்டால் இல்லை' என்று ஏற்பாடு செய்து கொண்டு, அதைச் சங்கப்புலவர்கள் பலர் வீற்றிருந்த பலகையில் வைக்க, அந்தப் பலகையும் மற்றப் புலவர்களைக் கீழேதள்ளி ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீ ஸூக்தியைமாத்திரம் தரித்துக்கொண்டு நின்றது என்றும், அப்பொழுது அப்புலவர்கள் பலரும் ஆழ்வார் விஷயமாக அபசாரப்பட்டதற்கு மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டார்களென்றும் சரித்திரவாயிலால் ஏற்படுகிறது. இவ்வ்ருத்தாந்தம் விநோதரஸமஞ்சரியில் விஸ்தாரமாகக் காணப்படுகிறது.

'ஈயாடுவதோ கருடற்கெதிரே
இரவிக்கெதிர்மின் மினியாடுவதோ
நாயாடுவதோ வுறுமிப்புலிமுன்
நரிகேசரிமுன் நடையாடுவதோ

பேயாடுவதோ வழகூர்வசிமுன்
பெருமாள்வகுளா பரணன்னருள்கூர்ந்
தோவாதுரையா யிரமாமறையின்
ஒருசொற்பொறுமோ வுலகிற்கவியே'

என்று அவர்கள் அபராதக்ஷாபணம் பண்ணிக்கொண்டார்கள்.

ஆகையால் கடைச்சங்கத்துக்கு முன்னாலேயே ஆழ்வார் இருந்திருக்கவேண்டும் என்பது நன்றாய் ஏற்படுகிறது. இவ்வ்ருத்தாந்தம் கடைச்சங்கத்தில் நடந்ததாம். ஆகையால் கடைச்சங்கத்தைச் சேர்ந்த திருவள்ளுவர்காலம் ஆழ்வாருக்கு முந்திய காலமென்பது தமிழ்ச் சங்க வரலாற்றைக் கொஞ்சமேனும் அறியாதவர்கள் சொல்லும் பேச்சு.

ஒரு பாட்டைப்போல் மற்றொரு பாட்டிருந்தால் ஒன்றைப் பார்த்து ஒன்று எழுதியிருக்கவேண்டும் என்கிற கொள்கையை நாம் ஒப்பவில்லை. இருவருக்கும் ஒரேமாதிரியாக எண்ணும்படி தோன்றுவது ஸஹஜமானதே. ஸாக்ஷாத் எம்பெருமானால் மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்று, ஜநநகாலம் முதல் பகவதநுபவத்தைத் தவிர மற்றொன்றும் அறியாத ஆழ்வார், தம்முடைய அநுபவ பரீவாஹமாயருளிச்செய்த ப்ரபந்தத்தை மற்றொன்றைப் பார்த்துச் செய்தது என்று சொல்லுவதைவிட தவறுதலான கார்யமில்லை. தமிழ் பாஷைக்கு இலக்கணஞ்செய்த அகஸ்திய முனிவரும் ஆழ்வாருடைய ப்ரபந்தத்தை மூலமாக வைத்துக்கொண்டல்லவோ இயற்றியது. ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் வேதத்தை மூலமாக வைத்துக்கொண்டு பாணினி வ்யாகரண ஸூத்ரம் எழுதியது போலல்லவோ, தமிழுக்கும் திருவாய்மொழி மூலமாகத்தமையும் [illegible]. ஒவ்வொரு பாஷையிலும் முதலில் இலக்கியம் [illegible] பிறகல்லவோ இலக்கணம் உண்டாயிருக்கிறது.

ஆகையினால் பூர்ணமாகப் பராமர்சித்தால் ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்தியைப் பார்த்துத் திருவள்ளுவர் எழுதியிருக்க வேண்டுமென்பது ஏற்படும். இது கேவலம் யுக்தியைக்கொண்டு நாம்

ஸாதிப்பதல்ல. எதிரிகையால் வாக்குமூலம்போல அவர்களே தங்கள் வாயால் ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்ற விஷயம். எங்ஙனே என்னில் :—திருவள்ளுவரினாலேயே

'குறுமுனிவன் முத்தமிழு மென்குறளு நங்கை
சிறுமுனிவன் வாய்மொழியின் சேய்'

என்கிற பாட்டில் அகஸ்த்ய மகரிஷியினால் செய்யப்பட்ட தமிழ்ப் பாஷையின் வ்யாகரணத்திற்கும், தம்முடைய குறளுக்கும் திருவாய்மொழி மூலமானது என்று வெளியிடப்பட்டது. இவருடைய ஸஹோதரியான ஔவையும்'

'ஐம்பொருளு நாற்பொருளு முப்பொருளிம் பெய்தமைந்த
செம்பொருளை யெம்மறைக்குஞ் சேட்பொருளைத் தன்குருகூர்ச்
சேய்மொழிய தென்பர்சில ரியானிவ் வுலகின்
தாய்மொழி யென்பேன் றகைந்து.'

என்கிற பாட்டில் 'இப்ரபந்தத்தைச் சிலர் தனித்தொரு த்ராவிட வேதமென்பர்; நானோ அதை 'ஒப்பவில்லை;' இது ஸர்வலோக ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவான புகவானால் ஆதிகாலத்தில் ப்ருஹ்மாவுக்கு உபதேசித்த வேதமென்றே சொல்லுவேன்' என்றாள். இவர் காலத்தவராகிய இடைக்காடரும்

'சேய்மொழியோ தாய்மொழியோ செப்பி லிரண்டுமொன்றவ்
வாய்மொழியை யாரு மறையென்பர்—வாய்மொழிபோ
லாய்மொழிகள் சால வுளவெனினு மம்மொழியின்
சாய்மொழி யென்பேன் றகைந்து.

என்கிற பாட்டில் 'இது வேதமென்பதில் ஸந்தேகமில்லை என்றும், உலகத்தில் அநேகம் சிறந்த க்ரந்தங்களிருந்தாலும் அவைகளெல்லாம் இக்ரந்தத்தின் சாயையை யநுஸரித்தன' வென்றும் வெளியிட்டார்.

இப்படி ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீ ஸூக்திகள் மற்றைத் தமிழ்க்ரந்தங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் முந்தினவென்பதும், அவைகளுக்கெல்லாம் மூலக்ரந்தமென்பதும் நிர்விவாதமாய் ஒப்புக்கொள்ள வேண்

டிய விஷயம். மற்றை ஆழ்வார்களும் இவருக்குச் சற்றேறக்
குறைய 300 வருடங்களுக்குள்ளே இருந்தவர்களானபடியினால்,
இவர்கள் குறளைப் பார்த்து எழுதினார்கள் என்னும் வாதம் ந்யாய
விசாரம் பண்ணப்படுமானால், ஆடிக்காற்றுக்கு முன் இலவம்பஞ்சு
போல் நிலைநிற்காமல் மறைந்து ஓடும்படியாகும்.

குறளாசிரியர் கடைச்சங்கத்தவர் என்பதற்கு அனேகம் ப்ரமாணங்களிருக்கின்றன. இவ்விஷயம் ஒப்புக்கொண்ட விஷயமாதலால் இதை விஸ்தரிக்கவில்லை. இவ்விஷயத்தில் நாம் வற்புறுத்தவேண்டிய விஷயம் ஒன்றுண்டு. இக்காலத்தில் அச்சாபீஸ் ஸௌகர்யத்தினால் அவரவர்கள் அவரவர்களுக்குத் தோன்றியதைத் தத்வார்த்தமாகக்கொண்டு அச்சிட்டுவெளிப்படுத்தாமல் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் மற்றவர்களிடம் நன்றாய்க் கலந்து, ஸம்ஶயங்களைத் தெளிந்து வெளியிடுதல் நன்றாகும். இல்லாவிடில் எல்லாம் அச்சாய்விட்டால் பின் அவைகளைப் பார்த்து மற்றவர்களுக்கு ஸந்தேஹம் உண்டாகுமே ஒழிய நிர்ஶயமாய் ந்யாய விசாரம் பண்ண இடமிராது.

ஸ்ரீ சடகோபநிலயம்,
கோமளேஶ்வரம்பேட்டை } கோ. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார்.
ஆடி மீ. 25 உ.

சென்னை-600 00

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

இயற்பா.

பொய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

முதல் திருவந்தாதி

51. எளிதி லிரண்டடியுங் காண்பதற் கென் னுள்ளம்
தெளியத் தெளிந்தொழியும் செவ்வே—களியிற்
பொருந்தா தவனைப் பொரலுற் றரியா
யிருந்தான் திருநாம மெண்.

(இ - ள்.) என் உள்ளம் - என் மனமே! (நீ), தெளிய - (புலன்களிற் சென்று) கலங்குதல் தவிர்ந்தால், (அந்த ப்பரமன் நம் விஷயத்தில்), செவ்வே தெளிந்து ஒழியும் - மிகவும் நன்றாக ப்ரஸந்நனாவன்; (ஆகையால்), களியில் பொருந்ாதவனை - (தன்) கர்வத்தினால், (உன்னைப்) பொருந்தமாட்டேனென்று (மாறுபாடு கொண்டு) இருந்த ஹிரண்யாஸுரனோடு, பொரல் உற்று - போர்செய்யத் தொடங்கி, அரி ஆய் இருந்தான் - நரஸிம்ஹமாக நின்ற ஸ்ரீய:பதியின், திருநாமம் - திருப்பேர்களை, (அப்பெருமானது), இரண்டு அடியும் - உபய பாதங்களையும், எளிதில் காண்பதற்கு - சுலபமாகக் காணும்பொருட்டு, எண் - சிந்திப்பாயாக; (எ - று.)

நாம் மனந்தெளிந்து, எம்பெருமானது திருநாமங்களை யெண்ணினால், அப்பரமன், தன்னைத் தெளிந்துள்ள ப்ரஹ்லாதன் விஷயத்தில் ப்ரஸந்நனாகி அவனைப் பிறர் கையிற் காட்டிக்கொடாமல் விரோதியைப் போக்கித் தன்னைக் கொடுத்தாற்போலவே, நமக்கும் விரோதியைப் போக்கித் தன்னைத் தந்தருளுவானென்று தமது மனத்தை நோக்கி உபதேசிக்கின்றாரென்க; 'தெளியத் தெளிந்தொழியும் செவ்வே' என்றதனால், 'நாம் இதுவரையில் அப்பெருமானை அணுகாது அப்பரமனது திருவுள்ளத்துக்கு விலக்கான செயல்களை யெல்லாஞ் செய்து பெரும்பாவியானோமே! இவ்வளவு பாபத்தையுடைய நாம் அந்தப் புண்ணிய மூர்த்தியைக் கிட்டுகையாவது என்' என்று இவ்வாறெல்லாம் சிறிதும் கொள்ளாமல், 'நாம் எப்படியிருந்தாலும் அவன் நம்மைக் காத்தற்கு உரியவன்' என்று திடமாக நம்பி, 'தருதுயரம் தடாயேல் உன் சரணல்லால் சரணில்லை' என்று அப்பரமனை விச்வாஸமாகப்

பற்றினால், அப்பெருமானும் நாம் முன்பு செய்தவற்றை யெல்லாம் மறந்து நம்மை அடிமைகொண்டு கடாக்ஷிப்பனென்பது பெறப்படும். பொரலுற்று அரியாயிருந்தான் என்ற தொடரில் - பொருகைக்கு எதிர்த்தட்டில் இரை போதாமையால் ஏதேனும் இன்னுங் கிடைக்குமோ! என்று எம்பெருமான் எதிர்பார்த்திருந்தமை தோன்றும். உடம்பு முழுவதுக்கும் ப்ரதாநமாகி உத்தமாங்கமெனப்படுகிற சிரசு சிங்கவடிவமாதலால், நரசிங்கமாக இருந்தவனை 'அரியாயிருந்தான்' என்றார்: 'சிறப்புடைப் பொருளைத் தானெடுத்துக் கிளத்தல்' என்பதும், 'ப்ராதாந்யேந வ்யபதேசா: பவந்தி' என்பதும் இங்கு அறியத்தக்கன. எளிது இல் இரண்டடி - எளிது இல்லாத இரண்டடி என்றுமாம். உள்ளம் - அண்மை விளியாதலின், இயல்பு. தெளிந்தொழியும், ஒழி - துணைவினை. (ருக)

52. எண்மர் பதினொருவ ரீரறுவ ரோரிருவர்
வண்ண மலரேந்தி வைகலும்—நண்ணி
ஒருமாலை யாற்பரவி யோவாதெப் போதும்
திருமாலைக் கைதொழுவர் சென்று.

(இ - ள்.) எண்மர் - அஷ்டவசுக்களும், பதினொருவர் - ஏகாதச ருத்ரர்களும், ஈர் அறுவர் - த்வாதசாதித்யர்களும், ஓர் இருவர் - இரட்டையரான அச்விநீ தேவதைகளும் (ஆகிய முப்பத்துமூவரான தேவர்களும்), வண்ணம் மலர் ஏந்தி - பல்வகை நிறத்தையுடைய புஷ்பங்களை(க் கைகளிலே) தாங்கிக்கொண்டு, வைகலும் - தினந்தோறும், நண்ணி - (எம்பெருமானைக்) கிட்டி, ஒரு மாலையால் - ஒப்பற்ற புருஷஸூக்தத்தைக்கொண்டு, ஓவாது - ஒழிவில்லாமல், எப்போதும் - எல்லா வேளைகளிலும், பரவி - ஸ்தோத்ரஞ்செய்து, திரு - (புருஷகாரபூதையான) பிராட்டியோடுகூடிய, மாலை - ஸர்வேச்வரனை, சென்று - (தம் ஸ்தாநத்தை விட்டுக்) கிட்டி, கைதொழுவர் - ஆச்ரயிப்பார்கள்; (எ - று.)

'நமக்கு அவன் பேர் சொல்லாமல் ஜீவிக்க முடியாதோ?' என்று ஓராசங்கை உண்டாக, தார்மிகர்களாய் அஷ்டவசுக்கள் ஏகாதச ருத்ரர் முதலாகப் பேர்கொண்டு திரியும் தேவர்கள் யாவரும் அப்பெருமானை ஆச்ரயித்துத் தானே தங்கள் அதிகாரங்களை ஸ்திரமாகப் பெற்றார்கள்; ஆனபின்பு, நாம் அப்பரமன் பேரைச் சொல்லுதல் அவசியமானதென்பதைக் குறித்துச் சொல்லவேணுமோ? என்று இங்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றனரென்க. எப்போதும் - அந்தப் புஷ்பங்களையேனும் இட்டு என்று பொருள் கொள்ளினுமாம். எண்மர் - அஷ்டதிக்பாலகர் என்று கூறுவாருமுளர். தேவர்களும் தாங்கள் இனிப் பெறவேண்டிய அதிகாரத்தின்பொருட்டுப் பரமாத்மாவை உபாஸிப்பரென்று உத்தர மீமாம்ஸையில் 'தது பர்யபி பாதராயண: ஸம்பவாத்' என்ற ஸூத்ரத்தில் ஸ்தாபித்திருத்தல் இங்குக் காணத்தக்கது. (ருஉ)

53. சென்றநாற் குடையா மிருந்தாற் சிங்காசனமாம்
நின்றால் மரவடியாம் நீள்கடலுள்—என்றும்

புணையாம் மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்கும்
அணையாம் திருமாற் கரவு.

(இ - ள்.) திரு - பெரிய பிராட்டியாரோடு (எப்போதும்) கூடியிருக்கிற, மாற்கு - ஸர்வேஶ்வரனுக்கு, அரவு - திருவனந்தாழ்வான், சென்றால் - (அப்பெருமான்) உலாவினால், (அப்போது), குடை ஆம் - (மழைவெயில் படாதபடி) குடையாவன்; இருந்தால் - எழுந்தருளியிருந்தால், (அப்போது) சிங்காசனம் ஆம் - திவ்யஸிம்ஹாஸனமாவன்; நின்றால் - நின்றுகொண்டிருந்தால், (அப்போது), மரவடி ஆம் - திருவடிநிலைகளாவன்; நீள்கடலுள் - பரப்பையுடைத்தான ஸமுத்திரத்திலே (கண்வளரும்போது), என்றும் - எப்போதும், புணை ஆம் - திருப்பள்ளி மெத்தையாவன்; (ஏதேனுமொன்றை விளக்குக் கொண்டுகாண அவன் விரும்பினபோது), மணிவிளக்கு ஆம் - மங்களதீபமாவான்; (சாத்திக்கொள்ளும்படி திருப்பரியட்டத்தை அவ்வெம்பெருமான் விரும்பினபோது), பூம்பட்டு ஆம் - அழகிய திருப்பரியட்டமாவன்; (அவன் சாய்ந்தருளும்போது), புல்கும் அணை ஆம் - தழுவணையாவன்; (எ - று.)

ஸ்வப்ரயோஜநத்துக்காகவே எப்போதும் எதிர்பார்த்துக்கொண்டு திரியுந் துர்மாநிகளான தேவர்கள் எம்பெருமானை ஆஶ்ரயிப்பதைக் கீழ்ப்பாசுரத்திற் கூறியதனால் உள் வெதுப்புக்கொண்ட ஆழ்வார், அது தீரும்படி, அநந்ய ப்ரயோஜநனாய் அஹங்காரமற்று அவ்வெம்பெருமான் எவ்வெந்நிலையைக் கைக்கொள்ள விரும்புகின்றானோ அவ்வந்நிலைக்கு ஏற்பக் குடை சிங்காசனம் முதலியனவாக வடிவுகொண்டு அடிமைத்தொழிலைச் செய்யும் நித்ய ஸூரிகட்குத் தலைவனான திருவனந்தாழ்வானின் தன்மையை யநுஸந்தித்து இனியராகின்றாரென்க. இந்தத் திருவனந்தாழ்வான் எம்பெருமானது நிலைமைக்குத் தகப் பலவகை வடிவுகொண்டு அடிமைத் தொழிலைச் செய்வதனால் தான 'சேஷன்' எனப்படுகின்றானென்ற அர்த்தத்தை, 'நிவாஸஶய்யாஸந பாதுகாம்ஶுகோபதாந வர்ஷாதபவாரணாதிபி: | ஶரீரபேதைஸ்தவ ஶேஷதாம் கதைர் யதோசிதம் ஶேஷ இதீரிதே ஜநை:॥' என்ற ஶ்லோகத்தால் ஸ்ரீ யமுனைத்துறைவரும் அருளிச்செய்துள்ளார். 'சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம்' என்பவை முதலான தொடர்களில், 'நான் குடையாவேன்; சிங்காதனமாவேன்; நீ செல்; நீ நில்' என்று ஶேஷியை நியமித்துத் தான் கைங்கர்யஞ் செய்யாமல் ஶேஷி உகந்த அடிமைகளைச் செய்வதே ஶேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபம் என்பது விளங்கும். நீள்கடலுள் புணையாம் - திருப்பாற்கடலில் அழுந்தாதபடி தெப்பமாவனென்றும் பொருள் கூறலாம். புல்கும் அணையாம் என்பதில் பிராட்டிமாரைப் பெருமான் ஊடலிற் பிரிந்தால் அந்த விரஹவ்யஸநம் தோன்றாதபடி திருவனந்தாழ்வான் தன்னுடைய ஸ்பர்ஶத்தாலே மறக்கச்செய்வனென்பதும், தன்னுடைய ஸ்பர்ஶம் பிராட்டிமாருடைய ஸ்பர்ஶம்போல போக்யமாம்படி இருக்கையாலே தன்னை ஸ்பர்ஶிப்பதே பிராட்டிமார் ஊடுகைக்குக் காரணமாகுமாறு உள்ளானென்பதும் பெறப்படும். (ஙு).

54. அரவ மடல்வேழம் ஆன் குருந்தம் புள்வாய்
குரவை குடமுலைமற் குன்றம்—கரவின்றி
விட்டிறுத்து மேய்த்தொசித்துக் கீண்டுகோத் தாடியுண்
டட்டெடுத்த செங்க ணவன்.

(இ - ள்.) செங்கணவன் - புண்டரீகாக்ஷனான ஸர்வேஶ்வரன், கரவு இன்றி - மறைவில்லாமல் [ஸர்வலோக ப்ரஸித்தமாம்படி,] அரவு - காளியனென்ற ஸர்ப்பத்தை, விட்டு - (நீள்முடியைந்திலும் நின்று நடஞ்செய்து பின்பு அருள் செய்து உயிரோடு) விட்டும்,—அடல் வேழம் - பொருவதாக வந்த (குவலயாபீட மென்ற) யானையை, இறுத்து - (தந்தத்தை) முறித்தும் (உயிர்போம்படி செய்தும்),—ஆன் - பசுக்களை, மேய்த்து - (வயிறுநிரம்பப் புற்கறிக்கும்படி) மேயவிட்டும்,—குருந்தம் - (அஸுராவிஷ்டமான) குருந்த மரத்தை, ஒசித்து - ஒடித்துப் பொகட்டும்,—புள்வாய் - (தன்னை நலிவதாகக்) கொக்கின் (வடிவுகொண்டுவந்த அசுரனது) வாயை, கீண்டு - கிழித்தும்,—குரவை-குரவைக்கூத்தை, கோத்து-இடைப்பெண்களோடே) கைகோத்து ஆடியும்,—குடம் - குடங்களை, ஆடி - (எடுத்தெறவெறிந்து) ஆடியும்,—முலை - (தன்னைக் கொல்லுமாறு வந்த பூதனையின்) ஸ்தனங்களை, உண்டு - (அவளுடைய உயிரோடு) உறிஞ்சிக் குடித்தும்,—மல் - (கம்ஸனுலேவப்பட்டு வந்த சாணூரன் முஷ்டிகன் என்ற) மல்லர்களை, அட்டு - கொன்றும்,—குன்றம் - (கோவர்த்தன மென்னும்) மலையை, எடுத்த - (இந்திரனேவிய பெருமழையால் பசுக்களுக்கும் ஆயருக்கும் ஒரு வருத்தமும் நேராதபடி குடையாக) எடுத்தும் பிடித்த இச்செயல்கள், (இருந்தபடி என்!!) (எ-று.)

ஆஶ்ரித விரோதியைப் போக்க வேண்டில் கீழ் அருளிச்செய்தபடி தன் நினைவுக்கு ஏற்ப ஸகலமான அடிமைகளையும் செய்யும் திருவனந்தாழ்வானிற படுக்கையிலும் பொருந்த மாட்டாமல் இந்த லீலாவிபூதியில் வந்து அவதரித்துக் களைபிடுங்கித் தன் விபூதியைப் பாதுகாக்கும் பகவானது செயலை ஆழ்வார் இதனால் அனுபவிக்கின்றனர்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணனது காளிய மர்த்தனம் முதலிய அருஞ்செயல்களை அநுஸந்தித்த ஆழ்வார், அவைகளில் ஈடுபட்டு, மேலொன்றும் சொல்ல மாட்டாமையால் ஒருவினைமுற்றுச்சொல் சொல்லவும் மாட்டாது விட்டனர்; வியப்பைத் தரும் விஷயங்களைக் கூறும்போது அவற்றுக்கு வினைமுற்றுத் தந்து முடியாது நிறுத்தலைப் பல கவிஞர் வாக்குக்களிலும் காணலாம். எடுத்த - 'அன்' சாரியை பெறாத பலவின்பாற்பெயர்; சாரியை பெறின் 'எடுத்தன' என நிற்கும். இனி, 'எடுத்த' என்பதைப் பெயரெச்சமாகக் கொண்டு, விட்டு.........அடுத்த, செங்கண் - (செந்தாமரைபோற்) சிவந்த கண்களையுடைய, அவன் - அப்பெருமானது, 'ஆஶ்ரித விரோதியைப் போக்குச் செய்யும் செயல்கள் இருந்தபடி என்னே?' என்று வருவித்துமுடித்தலும் ஒன்று.

அஸுரன் ஆவேசித்திருந்ததொரு * குருந்தமரத்தை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் முறித்து வீழ்த்தியதாகக் கூறிய இந்தச் சரிதம் வடமொழியில் ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் ஸ்ரீபாகவதம் முதலிய புராணங்களிற் காணப்படவில்லையாய்

னும், ஆழ்வார்களும் வேறு தமிழ்ப்புலவரும் கூறியுள்ளார்கள். * குடக் கூத்து - ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் தன் பேரனை அநிருத்தனை வாணாசுரன் சிறைவைத்த பொழுது, அவனை மீட்கச் சென்று அவ்வாணனுடைய சோணி புரத்து வீதியிலே பஞ்சலோஹங்களாலும் மண்ணாலும் செய்த குடங் கொண்டாடிய கூத்து" என்றும், இது விநோதக்கூத்து ஆறனுள் ஒன்று என்றும் தமிழ்நூல்கள் கூறும்; இதனை, "வாணன் பேரூர் மறுகிடை நடந்து, நீணிலமளந்தோ னாடிய குடமும்", "குரவை கலிநடம் குடக்கூத்து.........என்றிவையாறும்.........விநோதக் கூத்தென விசைப்ப" என்

இந்தப் பாசுரத்தில், அரவு முதலிய பெயர்ச் சொற்கள் 'விட்டு' முதலிய வினைச் சொற்களை முறையே சென்று இயைதலால், முறைநிரனிறையாம்; இது - வடமொழியில் யதா ஸங்க்யாலங்கார மென்றும், தென்மொழியில் நிரனிறையணி என்றும் அணிநூலார் கூறுவர். (௫௪)

55. அவன்தம ரெவ்வினைய ராகிலு மெங்கோ
னவன்தமரே யென்றொழிவ தல்லால்—நமன்தமரால்
ஆராயப் பட்டறியார் கண்டீ ரரவணைமேல்
பேராயற் காட்பட்டார் பேர்.

(இ - ள்.) அரவு அணை மேல் - திருவனந்தாழ்வானாகிற திருப்பள்ளி மெத்தையின்மேல் வாழ்கிற, பேர் ஆயற்கு - இடைத்தனத்திற் குறைவின்றிப் பூர்ணமாயிருக்கிற ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவானுக்கு, ஆட்பட்டார் - அடிமைப்

---

* குருந்த மொசித்ததும், குடக்கூத்தாடியதும் ஆகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பகவானுடைய இவ்விரண்டு லீலைகளும் வடமொழியிலுள்ள இதிஹாஸ புராணங்களில் எமக்குக் காணக்கிடைக்கவில்லை; அன்றியும், கீழ் ௬௨ - ம் பாசுரத்தில் "பூமேய மாதவத்தோன் தாள்பணிந்த வாளரக்கன் நீண்முடியை, பாதமத்தால் எண்ணினான்" என்ற இடத்துக் கூறிய விஷயமும் ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களில் தவிர வேறெங்கும் காணப்பட்டிலது; இவற்றையெல்லாம் 'இன்ன இன்ன இடத்தில் உள்ளன' என்று அறிஞர் எவரேனும் எமக்கு உணர்த்தினால் அவரிடத்து எப்போதும் கார்த்தஜ்ஞம் வஹிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். பன காண்க. குரவை யென்பது - காமமும் வென்றியும் பொருளாகக் குரவைச் செய்யுள் பாட்டாக எண்மரேனும் ஒன்பதின்மரேனும் கைகோர்த்தாடுவ தென்பர். "குரவை யென்பது கூறுங்காலைச் செய்தோர் செய்த்காமமும் விறலும், எய்தக்கூறு மியல்பிற்றென்ப", "குரவை யொன்பதெழுவர் மங்கையர், செந்நிலை மண்டலக் கடகக் கைகோத், தந்நிலை கொட்பநின் றாடலாகும்," என்பன காண்க. இவ்வாறு குரவைக்கு இலக்கணம் கூறியிருப்பினும், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் கோபிகைகளின் இடையிடையே ஒவ்வொரு வடிவுகொண்டு நின்று ஆடியது - குரவையோடு ஒருசார் ஒத்திருத்தல் பற்றி இவ்விளையாடலைக் குரவை யென்றே ஆழ்வார்கள் கூறினர் என்றும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் செய்த இந்த லீலைதான் வடமொழியாளரால் ராஸக்ரீடை யெனப்படு மென்றும் கூறுவர்.

பட்டவர்கள், அவன்தமர் - அந்த ஸர்வேஶ்வரனுடைய பக்தர், எ வினையர் ஆகிலும் - எவ்வகையான செயலையுடையவரா யிருந்தாலும், எங்கோனவன் தமரே - எங்களை யெல்லாம் நியமிப்பவனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய பக்தரன்றோ? (ஆகவே இவர்களை நாம் அணுகுவதும் கூடாது), என்று - என்று அவர்களைக் கொண்டாடிச் சொல்லி, ஒழிவது அல்லால் - (தாங்கள்) விலகிப்போவ தல்லாமல், நமன் தமரால் - யமபடரால், பேர் - (தங்கள்) நாமதேயமும், ஆராயப்பட்டறியார் கண்டீர் - ஆராயப்பட்டிருக்க அறிந்திருக்க மாட்டார்கள்; (எ - று.) கண்டீர் - தேற்றப்பொருளை விளக்கும் இடைச்சொல்; முன்னிலை யசையுமாம்.

யமன், நாட்டிலுள்ளாருடைய பாவங்களை யெல்லாம் ஆராய்வதற்கு அந்த ஸர்வேஶ்வரனால் நியமிக்கப்பட்டவன்தான்; என்றாலும், தனக்கும் நியாமகனான அந்த ஸர்வேஶ்வரனுடைய பக்தர்கள் அக்ருத்யத்தைச் செய்தலும் க்ருத்யத்தைத் தவிர்தலும் செய்துவந்த போதிலும், அவர்களை யமனது படர்கள் 'தமது யஜமானனான யமனையும் நியமிக்கும் வல்லமையுடையவரன்றோ இந்த ஸாதுவதர்' என்று கொண்டாடி நமஸ்கரித்துத் தூர விலகிச் செல்வாரே யல்லாமல் அவர்களுடைய குணகுணங்களை ஒருபோதும் ஆராய்ச்சி செய்யமாட்டார்கள்; ஏனெனில், அப்படிப்பட்டவர்களை ஸம்ஸாரக் குறை கூறிப்பதில் புருஷகார பூதையான பிராட்டியும் ஒருகால் ஏதேனும் குறை சொல்லிலும் அதையும் லக்ஷ்யஞ்செய்யாமல் 'என்னடியார் அதுசெய்யார்; செய்தாரேல் நன்று செய்தார்' என்று சொல்லிக்கொண்டு ஸர்வேஶ்வரன் ஜாகரூகனாய் ரக்ஷிக்கின்றானன்றோ? இப்படிப் பெரியபிராட்டியாராலும் குறைகூற முடியாதவர்கள் விஷயத்தில் நம்மால் கிட்டத்தான் முடியுமோ? என்ற பேரச்சத்தினாலென்க. யமன், தன் படருக்கு '[illegible]வர் களைக் கிட்டவேண்டா' என்று கட்டளை யிட்டிருக்கின்றானென்பதை புராணத்தொழு "திறம்பேல்மின் கண்டீர் திருவடிதன்னாமம், மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்—இறைஞ்சியும், சாதுவராய்ப் போதுமின்க ளென்றான் நமனுந்தன், தூதுவரைக் கூவிச் செவிக்கு" "ஸ்வபுருஷ மபிவீக்ஷ்ய பாஶஹஸ்தம் வததி யம: கில தஸ்ய கர்ண மூலே-பரிஹர மதுஸூதந ப்ரபந்நாந் -ப்ரபுரஹ மந்ய ந்ருணாம் நவைஷ்ணவாநாம்" என்பன இங்கு அநுஸந்திக்கத் தக்கன.

அவன் தமர் எவ்வினையராகிலும் - ஸாத்த்விக பக்தர் க்ருத்யத்தைச் செய்தாலும் அக்ருத்யமான நிஷித்தத்தைச் செய்தாலும் என்றுமாம். ஆட்பட்டார் எவ்வினையராகிலும் நமன் தமரால் பேர் ஆராயப்பட்டறியார்—என்ற சொற்களின் ஆற்றலால் பகவத் பக்தியுடையவர்களின் திருநாமத்தை எவர்கள் கொண்டிருக்கின்றார்களோ, அவர்கள் க்ருத்யாகரண அக்ருத்ய கரணங்களையுடையவரா யிருந்தாலும் சரி ஸாதுவதபக்தியே யில்லாதவ ராயினும் சரி, அப்படிப்பட்டவர்களையும் நமன் தமர் வருத்தமாட்டா ரென்பது பெறப்படும். அவன் தமர் நமன் தமரா லாராயப் பட்டறியார் - ததீய யமவஶ்யதா".

கோனவன், அவன் - முதல் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு, அவன் தமர் நமன் தமரா லாராயப்பட்டு - செயப்பாட்டுவினை யெச்சம். அறியார் என்ற முற்றுக்கு, ஆராயப்பட்டு என்ற எச்சம் தொழிற்பெயர்த் தன்மைப்பட்டுச் செயப்படுபொருளாயிற்று. (௫௫)

டாக்டர் கவரின் விவாஹ மசோதா.

டாக்டர் கவர் என்னும் ஒரு இந்திய சட்டஸபை மெம்பர் அந்த ஸபையின் சென்ற மார்ச் மாதத்திய ஸெஷனில் நம்தேசத்திய விவாஹ விஷயமாக "ஸிவில் விவாஹ மசோதா" (Civil Marriage Bill) என்ற ஒரு மசோதாவைக்கொண்டுவந்தார். அந்த மசோதா 1872-வது வருஷத்திய மூன்றாவது ஆக்டாகிய (Act III of 1872) விவாஹச்சட்டத்தைத் (Special Marriage Act) திருத்தியமைக்கும் நோக்கத்தை யுடையது. சீக்கிரத்தில் நடைபெறப்போகும் இந்திய சட்டஸபையின் ஸெஷனில் அது விவாதிக்கப்படப்போகிறபடியால் அது நம்முடைய ஆசாரங்களிலும், சட்டங்களிலும் எவ்வித மாறுபாட்டைச் செய்யக்கூடியதாயிருக்கிறது என்பதைத் தெளிவாய் விசாரிப்பது ஒவ்வொரு ஆஸ்திகரான ஹிந்துவினுடையவும் கடமையாகும். அப்படிச்செய்யுமுன், 1872-வது வருஷத்திய விவாஹச் சட்டத்தின் ஸாராம்சங்களையும், கவர் மசோதா அவைகளை எப்படித் திருத்தியமைக்கும் என்பதையும் கவனிப்போம்.

1872-வது வருஷத்திய விவாஹச் சட்டமானது, ஹிந்துக்கள் மஹம்மதியர்கள் பார்ஸிகள் கிறிஸ்துவர்கள் பௌத்தர்கள் யூதர்கள் ஜைனர்கள் ஆகிய மதஸ்தர்களல்லாதவர்களுக்குத் தான் ஏற்பட்டுள்ளது. மேல்கூறிய மதஸ்தர்கள் தங்கள் விவாஹ விஷயங்களில் அவர்களுடைய மதத்தைச்சார்ந்த சாஸ்திர [illegible]களுக்கே கட்டுப்பட்டவர்களாகையாலும் ஷை 1872 வருஷத்திய சட்டத்தின்படி விவாஹம் செய்துகொள்வது முடியாதகாரியமாயிருந்து வருகிறபடியாலும், இந்தியர்களுள் மிகவும் ஸ்வல்பமான சில [illegible] யூதர்களை ஷை சட்டமானது எவ்விதத்திலும் பாதிக்காமலிருந்து வருகின்றது. டாக்டர் கவரின் மசோதாவானது 1872 வருஷத்திய விவாஹ சட்டத்திலுள்ள மேல்கண்ட மிகவும் முக்யமான அம்சத்தை அதிலிருந்து அடியோடு எடுத்துவிடுகிறது: ஷை 1872 வருஷத்திய சட்டத்தின்படி விவாஹம் செய்துகொள்ள விரும்பும் ஸ்த்ரீபுமான்கள், தாங்கள் ஹிந்து இஸ்லாம் முதலிய மேல் குறிக்கப்பட்ட மதங்களில் ஒன்றையும் சேர்ந்தவர்கள் அல்லர் என்று ஒரு உறுதிமொழிப்பத்திரம் கொடுத்தே தீரவேணும். கவரின் மசோதா இதை எடுத்துவிட்டு இதற்குப் பதிலாக ஸ்திரீபுமான்கள் ஷை சட்டத்தின்படி விவாஹம் செய்துகொள்ள ஸம்மதித்திருக்கிறார்கள் என்று மட்டுமே உறுதிமொழிப் பத்திரம் கொடுக்கவேண்டும் என்று ஏற்படுத்துகிறது. இதனால், கவர் மசோதாவின்படி இந்தியரெல்லாரும் எந்த

ஜாதி மதம் வகுப்புகளைச் சேர்ந்தவர்களாயிருந்தபோதிலும் விவாஹம் செய்துகொள்ளலாம் என்று ஏற்படுகிறது.

1872 வருஷத்திய விவாஹச்சட்டத்தின் ஸாராம்சம் என்னவென்றால் :—

(i) ஷை சட்டத்தின்கீழ் விவாஹம் செய்துகொள்ளும் ஸ்திரீபுமான்கள் [illegible] விவாஹத்தின்படி புருஷன் பத்நியை இருக்கும் [illegible] முந்தியே ஏற்பட்டிருக்கும் [illegible] க்கூடாது.

(ii) புருஷனுக்கு 18-வயதும் ஸ்திரீக்கு 14-வயதும் வந்த பிற்பாடு தான் அவர்கள் சட்டத்தின்படி விவாஹம் செய்துகொள்ள யோக்யதையுடையவர்களாகிறார்கள். மேலும் அவர்களில் ஒருவர் 21-வயதுக்கு உட்பட்டவராயிருந்தால் தன்னுடைய பெற்றோர்களின் ஸம்மதத்தையாவது, அவர்களில்லாமற்போனால் அவர்களை ஸம்ரக்ஷிக்கிறவர்களின் (guardian) ஸம்மதத்தையாவது பெற்றிருக்கவேணும்.

(iii) ஸ்திரீபுமான்களிரண்டுபேரும் தங்களை முதற்கொண்டு ஐந்து தலைமுறைகளுக்குள்ளாக ஒரு மூல புருஷனிடத்திலிருந்து வந்தவர்களாயும், அல்லது ஒருவர் மற்றொருவருக்குப் பிதா, பிதாமஹர், மாதா, மாதாமஹி, முதலிய மூதாதையர்களாயும், அல்லது அவர்களின் ஸஹோதரர் ஸஹோதரி முதலியவர்களாயும் இருக்கக்கூடாது. ஸ்திரீபுமான்களுக்குள் மேற்கண்ட நிபந்தனைகளைத்தவிர வேறு எவ்வித சாஸ்த்ரீயமானதும், ஆசாரங்களைச் சார்ந்ததுமான நிபந்தனைகளும் விவாஹத்துக்கு இடையூறாக இருக்கமாட்டாது.

(iv) ஷை சட்டத்தின்படி நடக்கும் விவாஹங்களெல்லாம் அதற்காக நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் விவாஹ ரிஜிஸ்த்ரார் முன்னிலையில் நடைபெறவேண்டியது. தம்பதிகள் இரண்டு பேரும் விவாஹ உடன்படிக்கையில் கையொப்பமிட்டு, ஸ்திரீ புருஷனைப்பார்த்து மூன்று சாக்ஷிகளுடன் "நான் உன்னைச் சட்டப்படி என்னுடைய பர்த்தாவாக ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன்" என்றும், இதேமாதிரி புருஷன் ஸ்திரீயைப் பார்த்து "நான் உன்னைச் சட்டப்படி என் பார்யையாக ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன்" என்றும் சொல்லிவிட்டால் விவாஹம் முடிவடைந்து விடுகிறது.

(v) விவாஹமான தம்பதிகளுக்கு விவாஹ ரிஜிஸ்திராரால் ஒரு சாக்ஷி பத்திரம் (certificate) கொடுக்கப்படும்: இதுவே ஷை விவாஹத்துக்கு முக்யமானதும் போதுமானதுமான ஆதாரம்.

(vi) ஸ்திரீபுமான்கள் ஷை சட்டத்தின்படி விவாஹமான பிற்பாடு வேறொரு விவாஹம் செய்துகொள்ள அநர்ஹர்கள். (இரண்டுபேரும் உயிருடனிருந்து அவர்களுள் விவாஹம் ரத்துசெய்யப்படாமலிருக்கும் [illegible] இந்த நிபந்தனை.)

(vii) 1869 வருஷத்திய 4-வது ஆக்டின்படி ஷை விவாஹங்கள் அந்த ஆக்டில் கண்டகாரணங்களுக்காகக் கோர்ட்டின் மூலமாய் ரத்து செய்யப்படலாம்.

ஷை விவாஹ சட்டத்தின் இதராம்ஸங்கள் கேவலம் நடவடிக்கைகளின் முறையை விதிக்கின்றன வாகையால், நாம் இங்கு அவைகளைக் கவனிக்க அவசரமில்லை. இந்த வ்யாஸம் எழுதுவதில் நம்முடைய முக்கிய நோக்கம் என்னவென்றால்:— ஷை கவர் மசோதா சட்டமானால், அது ஹிந்துக்களின் அநாதியான ஸ்ரௌத ஸ்மார்த்த ஸநாதந தர்மங்களை வேருடன் அழித்து விடும் என்பதை வற்புறுத்திக் காட்டுவதேயாம்.

கவருடைய மசோதாவானது மேல்கண்ட 1872 வருஷத்திய சட்டத்தின் விஷயங்களைப் பொதுவாய் ஜாதி பேதம் முதலியன ஒன்று மில்லாமல் எல்லா இந்தியர்களுக்கும் உபயோகப்படச் செய்கிறது. அப்படிச் செய்வதினால் ஹிந்துக்களுடைய சட்டமுறைகளில் அநேகம் மாறுபாடுகள் ஏற்பட்டே தீரவேண்டும். தாயவிபாகங்களிலும், ஸ்வீகாரம், ஸத்ரீதநம், முதலியவைகளைச்சேர்ந்த விதிகளிலும் ஏற்படும் மாறுதல்கள் ஸாதாரணமாய் ந்யாயபரிசய மில்லாதவர்களுக்கு வெளிப்படையாக ப்ரகாசிக்காது. ஆனால் போகப் போக ந்யாயாதிபதிகள் சட்டமுறைகளை அநுஸரித்து அவ்வோ மாறுதல்களை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிய அவஸ்யங்கள் ஏற்படும். கீழ்க்குறிக்கும் உதாஹரணங்களைப் பார்க்க இது நன்கு விளங்கும். ஆனால், நான் அவைகளைப்பற்றி என்னுடைய தீர்மானங்களைச் சொல்லிவிட்டதாக எண்ணிவிடக்கூடாது. அவைகளில் உண்டாகும் நியாய நிர்ப்பந்தங்களையும் அவைகளுக்குத் தகுந்த பரிஹாரங்களின்மையையுமே நான் எடுத்துக்காட்ட எண்ணுகிறேன்.

(i) ஒரு ஹிந்துவுக்கு இரண்டு குமாரர்கள். மூத்தவன் ஒரு கிரிஸ்தவப் பெண்ணை (கவர்சட்டத்தின்படி) மணம்புரிந்து கொண்டு அவளிடத்தில் ஒரு புருஷப்ரஜையை உண்டுபண்ணிவிட்டு இறந்துபோய்விட்டான். அப்புறம் அவன் தகப்பனார் இறந்தால் அவனுடைய ஸொத்து விஷயத்தில் அவனுடைய பிள்ளைக்கும், கிறிஸ்துவப் பெண்ணுக்கு ஜனித்த பேரனுக்கும் உள்ள பாத்யங்கள் என்ன? அவர்களிரண்டு பேரும் ஒரு அவிபக்த குடும்பத்தினரா? இம்மாதிரி ஸங்கைகள் அநேகம் உண்டாகின்றன. இவைகளுக்கெல்லாம் கவர் சொல்லும் ஸமாதாநமானது என்னவென்றால்:—'இந்த விஷயங்களெல்லாம் இப்பொழுது இருப்பதுபோல் ஸந்தேகமாகவே யிருக்கட்டும் கோர்ட்டுகளில் நியாயாதிபதிகள் எப்படி தீர்ப்பு செய்கிறார்களோ அப்படியே செய்யட்டும். வீண்கவலை வேண்டாம்' என்பது தான். இப்பொழுது இருக்கும் சட்ட சிக்குகளை அதிகப்படுத்திவிட்டு அவைகட்கு ஒருவித விமோசந மார்க்கங்களையும் காண்பிக்காது விடுவது குருடன்வழிகாட்ட ஏற்றுக்கொண்டது போலாகிறது. இதைக் கவர் உணராதது வியக்கத்தக்கதே.

(ii) ஒரு ப்ராஹ்மணன் ஒரு பிள்ளையை ஸ்வீகாரம் செய்து கொண்டான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அவன் ஒரு [illegible] பெண்ணை

கவர் சட்டப்படி மணம்புரிந்து கொள்ளுகிறான். ஸ்வீகாரத்தகப்பன் மிதாக்ஷர சட்டத்திற்குக் கீழ்பட்டவனாயு மிருந்து, அவனிடமிருக்கும் ஸொத்து பித்ரார்ஜிதமாயு மிருந்ததாகில், ஸ்வீக்ருதனான பிள்ளைக்கு பிதரார்ஜிதத்தில் என்னபாத்தியம்? அவன் தன் ஸ்வீகாரத் தகப்பனின் ஸம்மதத்துக்கும் மதத்துக்கும் விரோதமாய் விவாஹம் செய்து கொண்டு ப்ரஷ்டனானதால் அவனுக்குண்டாகும் பாத்யதாக் குறைவுகள் என்ன? தகப்பன் இறந்த பிறகு ஸ்வீகாரத்தாய் இந்த ப்ரஷ்டனிடம் ஜீவநாம்சம் பெறமாத்திரம் பாத்தியதை யுடையவளா? இவைகள் போன்ற சிக்கல்களுக்கு டாக்டர் கவர் அளிக்கும் விடை யாவது "எனக்குத் தெரியாது, தெரியவும் வேண்டியதில்லை" என்பதுபோல ஏற்படுகிறது.

(iii) ஸ்திரீயின் ஸ்திரீதநமானது, அவளுக்கு ப்ரஜைகளில்லாமல் போனால், அவள் ஸாஸ்திரீயமான ப்ராஹ்ம தைவ முதலான விவாஹ முறைகளில் விவாகமானவளா யிருந்தால், அவளுடைய பர்த்தாவையும், அவனுக்குப் பிறகு அவன் வார்சுகளையும் சேரும். ஸாஸ்திர ஸம்மதமில்லாத ஆஸுரமான முறையில் விவாஹம் செய்யப்பட்டவளா யிருந்தால் அவள் தகப்பனாரையும், அவருக்குப் பிறகு அவர் வார்சுகளையும் அவள் ஸ்திரீதநம் சேரும் என்பது இப்பொழுது இருக்கும் சட்டம். இது ஸ்ம்ருதிகளை அநுஸரித்ததாகவே யிருக்கிறது. இப்பொழுது கவர் சட்டத்தின்கீழ் ஒரு ஹிந்து ஸ்திரீ விவாஹம் செய்து கொண்டால், அவள் ஸ்திரீதந விஷயத்துக்காக அவள் ஸாஸ்திரீய முறையில் விவாஹ மானவளா? அல்லது ஸாஸ்திர ஸம்மதமில்லாத முறையில் விவாஹமானவளா? இதற்குக்கவர் என்னபதில் சொல்லுவரோ தெரியவில்லை. இப்படி அநேகவிதமான சட்டஸம்சயங்களும், நிர்ப்பந்தங்களும் அதிகரிக்குமே யொழிய கவர் சட்டத்தால் வேறெவ்வித ப்ரயோஜநமும் ஏற்படப் போகிறதில்லை.

இனிமேல் ஹிந்துக்களுடைய ஸநாதந தர்மங்களைக் கவர் மசோதா எப்படி சீர்குலைக்கும்படி செய்யும் என்பதைக் கவனிப்போம்.

(i) முதலில் விவாஹமானது ஒரு வைதிக ஸம்ஸ்காரமின்றி, கேவலம் ஸ்திரீபுமான்களுக்குள் இச்சா மாத்திரத்தால் ஏற்படும் உடன்படிக்கையேயாகும். ஆகையால் வைதிக கர்மங்கள் விவாஹத்துக்கு ஒன்றுமே தேவையில்லை. ஸ்திரீபுமான்கள் பரஸ்பரம் காதலித்து கவர் சட்டப்படி சில லௌகிகமுறைகளை அநுஷ்டித்துவிட்டால் விவாஹம் பூர்த்தியாய் விடுகிறது.

(ii) ஸ்ம்ருதிகளில் விதிக்கப்படும் அஸகோத்ர விவாஹம் முதலிய ஸாஸ்த்ரீய நியமங்களெல்லாம் அடியோடு போய்விடுகின்றன. மேலும் ஸாஸ்த்ரத்துக்கு விரோதமான விவாஹங்களை ஹிந்துக்கள் ஸ்வேச்சையாய்ச் செய்துகொள்வதில் உள்ள பயத்தையும், அஸ்ரத்தையையும் [illegible] ஒரு [illegible]கிறது.

(iii) ஜாதிபேதம், மதபேதம், முதலிய நியமங்களைத் துலைத்து வர்ண ஸாங்கர்யம் ஏற்பட்டு வர்ணாஶ்ரம தர்மமென்னும் நம் ஸநாதந தர்மத்துக்கு ஸமூலநாஶம் ஏற்படுத்திவிடும் என்பதில் ஸந்தேகமேயில்லை.

(iv) விவாஹம் ஸ்திரீபுமான்களுக்குள் அவர்கள் ஆயுள் பர்யந்தம் நீடித்திருக்கும் ஒரு பந்தம் என்றும், அதனால்தான் பர்த்தா காலம் சென்ற பிறகும் விதவை மறுமணம்செய்யக்கூடாது என்றும் ஶாஸ்திர விதிகள் ஒழிந்துபோய், ஸ்திரீபுமான்களில் ஒருவர் ந்யாயஸ்தலத்தில் போய்வாதம் செய்து தங்களுக்குள்ளிருக்கும் விவாஹபந்தத்தை ரத்துசெய்துகொள்ளவும் கூடும். ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களால் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் ஸநாதந தர்மமே ப்ரமாணம் என்று ப்ரமாண ஶரணர்களாயிருக்கும் ஆஸ்திகர்களுக்கெல்லாம் மேல்கண்ட விஷயங்கள் நம் தர்மத்துக்கும் மதத்துக்கும் அடியோடு ஹாநியைச்செய்துவிடும் என்பது நன்கு விளங்கும். ஆகையால் நான் இப்பொழுது ஷெ ப்ரமாண க்ரந்தங்களிலிருந்து வாக்யங்களை எடுத்துக்காட்டி ஶாஸ்த்ரீய முறைகளை ஸ்தாபிக்கவேண்டியது அவஶ்யமில்லை. ஆஸ்திகரல்லாதவர்கள் அவைகளை ப்ரமாணமென்றே ஒப்புக்கொள்ளப்போவதில்லை. ஆனால் அவர்கள் விஷயத்தில் டாக்டர் கவரே 'மாடர்ன் ரிவியூ' (Modern Review) வின் ஜூன் மாதத்திய ஸஞ்சிகையில் வெளியாயிருக்கும் ஒரு வ்யாஸத்தில், தன் மசோதாவை ந்யாயமானதென்றும் அவஶ்யமானதென்றும் ஸ்தாபிக்கும்பொருட்டு வாதிக்கும் வாதங்களை, யுக்திஸித்த ந்யாயங்களைக்கொண்டே பரிசீலநம்பண்ணி அவைகள் ப்ராந்திஸித்தங்கள் என்று கண்டநம் செய்வதே உசிதம் என்று அப்படியே செய்யத் துணிந்தேன்.

முதலாவது, "ஐரோப்பியா அமெரிக்காவிலுள்ள நாகரீகம் பெருத்த ஜனங்களுள் விவாஹமானது ஒரு உடன்படிக்கை (Contract) யாகவே கருதப்படுகிறதே தவிர, மதத்துக்கும் விவாஹத்துக்கும் யாதொரு ஸம்பந்தமும் இல்லை. நம்தேசத்திலும் மேன்மையான படிப்பையும், புத்தியையும் உடையவர்களில் அநேகம்பேர் விவாஹத்தை ஒரு உடன்படிக்கையாகவே கருதவேண்டும் என்று எண்ணங்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் வைதிக ஸம்ஸ்காரங்களும், சடங்குகளும் வீண்சுமைகள்; அவைகளை அடியோடு ஒழித்துவிட வேண்டும் என்றும் நினைக்கிறார்கள். ஆகையால் ஷெ ஐரோப்பிய, அமெரிக்கா, நாகரீகங்களைப்போலவே நமக்குள்ளும் ஒருவித நிர்ப்பந்தமில்லாமலும், சடங்குகளில்லாமலும் விவாஹம் செய்வதற்கு ஒரு சட்டம் மிகவும் தேவையானது" என்று கவர் வாதிக்கிறார். முதலில் ஐரோப்பியர்கள் முதலிய பாஶ்சாத்திய நாகரிகத்தைச்சேர்ந்தவர்கள், விவாஹத்துக்கும் மதத்துக்கும் ஒரு ஸம்பந்தமுமில்லை யென்று எண்ணுகிறார்கள் என்று கவர் சொல்வது அபிப்ராயபேதம். அவர்கள் நிஶ்சயமாய் விவாஹத்தை ஒரு மதத்தைச் சேர்ந்த தர்மமென்றே நினைக்கிறார்கள் என்பதற்கு அநேகம் த்ருஷ்டாந்தங்கள் உண்டு. இல்லாவிடில் அவர்கள் விவாஹத்தைத் தங்களுடைய ஆலயங்களில் செய்வானேன். கடவுள் அறிய நீம் இனி தம்பதிகள் என்று ஸ்திரீபுமான்கள் இரண்டு பேரும் சொல்லுவானேன்? அவர்கள் ஒரு

கடமைபோல அவ்வளவு பாராட்டாமல் போனபோதிலும் விவாஹத்தை ஒரு கேவலம் உடன்படிக்கையாகவும் மதத்துக்கும் அதற்கும் ஒருவித ஸம்பந்தமும் இல்லை என்று முற்றிலும் நினைப்பதாய்ச் சொல்லுவது கிறிஸ்தவ மதத்துக்கே ஒரு பெரிய நிந்தையாகும். ஒவ்வொரு ஆஸ்திகனான கிறிஸ்துவனும் அந்த வாதத்தைக் கண்டநம் செய்வானென்று சொல்லக் குறையில்லை. ஐரோப்பியர்களுள் அநேகம் வித்வான்களும், தத்துவ ஶாஸ்திரிகளும், பாதிரிமார் களும்கூட நம்முடைய விவாஹாசாரங்களையும் தர்மங்களையும் மஹாபூர்வமாய் மிகவும் மேலானவைகளென்றும் இஹபர ஸௌக்யாவஹங்களென்றும் புகழ்ந்து பேசுகின்றார்கள். தவிரவும், விவாஹ ஸம்ஸ்காரங்கள் அர்த்தமில்லாத சுமைகள் என்று சொல்லுவதும் தவறுதல். விவாஹத்திலும் இதர வைதிகச் சடங்குகளிலும் ப்ரயோகிக்கப்படும் ரிக்குகளுடைய மந்திரங்களுடையவும் தாத்பர்யத்தைக் கவர் ஆராய்ந்து பார்ப்பாராகில் இவ்வாதம் செய்யமாட்டார். ஆனால் அவர் 'அம்மந்திரங்களின் தத்வார்த்தத்தை அநேகமாய் ஒருவரும் தெரிந்துகொள்ளுகிறதில்லை, மந்திரங்கள் கூட உச்சரிக்கிறதில்லை' என்று சுட்டிக்காட்டலாம். இக்குற்றத்தை நான் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால் இந்த ஶோசநீய தஶையானது நம் ஶாஸ்திரங்களும் வேதங்களும் எந்த பாஷையில் எழுதப்பட்டிருக்கிறதோ அந்த தேவபாஷையான ஸம்ஸ்க்ருதத்தை எல்லாரும் கற்கவேண்டியது நம் கடமை என்று தெளிவிக்கிறதே தவிர நம் கர்மாநுஷ்டாநங்களை ஒழித்துவிட வேண்டும் என்பதற்குக் காரணமாகாது. மேல்நாட்டு நாகரிகத்திலேயே அபிமானம் வைத்து அதையே நாமும் அநுசரிக்கவேண்டும் என்று கருதும் ஜனங்களுக்கு அவர்களிஷ்டம்போல், ஜாதி மதம் முதலிய நிர்ப்பந்தங்களில்லாமல் விவாஹம் செய்துகொள்ளத் தடைகள் ஒன்றுமில்லை. இந்திய சட்டங்களில் ஒன்றும் அவர்களைத் தடுக்க சக்தியுடைத்தாயிருக்கவில்லை. அப்படியிருக்க இந்தப் புதுச்சட்டமேன்? ஆனால் ஒருவன் தன்னுடைய பூர்விக தர்மத்தைக் காலால் உதைத்துவிட்டுப் பரதர்மத்தை அவலம்பித்தானானால் அவன் முந்திய ஸ்வதந்த்ரங்களையும், பராம்பரியத்தையும் இழந்துபோக வேண்டியவன் என்பது நியாய ஸித்தமானது. இந்த நியாயத்தைத் தொலைத்துவிடவே அநேக சட்டங்கள் நம்தேசத்தில் ஆங்கில ஆட்சியில் நம்முடைய ஆலஸ்யத்தாலும் உபேக்ஷையாலும் ஏற்பட்டுவரக் காண்கிறோம். அவைகளெல்லாவற்றைக் காட்டிலும் விபரீதமானது டாக்டர் கவரின் மசோதா. ஏனென்றால் இது ஹிந்துமதத்தையே அடியோடு அழித்துவிடவும், ஆஸ்திகர்களைத் துன்பப்படுத்தவும் மாத்திரம் நோக்கமுள்ளதாயிருக்கிறதே. தவிர வேறுவித பிரயோஜனம் ஒன்றையுமே தரக்கூடியதாயில்லை.

இரண்டாவது, 'தன்னுடைய மசோதா சட்டமாகிவிட்டு ஜனங்கள் அதன் பிரயோஜனத்தை அறிந்து அதன் பிரகாரம் விவாஹங்களைச்செய்து கொள்ளத் தலைப்பட்டுவிட்டால் ஸ்த்ரீபுமான்களுள் அந்யோந்ய ப்ரியமும் ப்ரேமையும் ஏற்பட்டு தத்த்வாரா நல்ல பிரஜைகள் உத்பத்தியாய், தம்பதிகள்

நீடித்த ஸுகமும், ஸந்தோஷமும் அடைந்த தேசமும் ஸத்பிரஜைகளால் நிறைந்து செழித்தோங்கும். உபயோகமற்ற கட்டுப்பாடுகளால் ஒருவன் ப்ரியப்பட்ட கன்னிகையையும், கன்னிகை ப்ரியப்பட்ட புருஷனையும் மணம் புரிய முடியாமல் போய்விடுகிறது. ஆகையால் கேவலம் தங்கள் பெற்றோர்கள் பார்த்துக்கட்டிவைக்கும் அவர்களோடேயே காலங்கழித்து நீடித்த துக்க ஸாகரத்தில் முழுகவேண்டியதாயிருக்கிறது. அதினாலேயே நம் நாகரீகம் விருத்தியாகாமலிருப்பதுடன், ஜனங்களுக்குள் தேசபக்தியும் ஒற்றுமையும் இல்லாமல் நாம் எப்பொழுதும் அடிமைகளாகவே இருக்கவேண்டி வருகிறது. தன்னுடைய மசோதாசட்டமானால் ஜனங்களுக்குள் பிரிக்கப்படாத ஒற்றுமையும், ப்ரியமும் ஏற்பட்டு நம் தேசத்துக்குக் கூடிய சீக்கிரத்தில் ஸ்வராஜ்ஜியம் கிடைக்க ஹேதுவாகும்' என்று ரொம்பவும் உருக்கமாய் கவர் வாதிக்கிறார். இது மனிதர்களை ரொம்பவும் ஏமாற்றக்கூடிய வாதம். ஆகையால் ஒவ்வொரு ஆஸ்திகரும் இந்தவலையில் சிக்காமலிருக்க ப்ரயத்தனம் செய்யவேண்டும். ஸ்வராஜ்ஜியமானது, நம் குலதர்மங்களை ஆசாரங்களையும் சாஸ்திர விஹிதமான அநுஷ்டானங்களையும் அடியோடு விட்டால் தான் கிடைக்கும் என்றால், அந்த ஸ்வராஜ்ஜியம் நமக்கெதற்கு? வேண்டியதேயில்லை. ஆனால் ஆஸ்திகராகும் நாம் நம் சாஸ்திர விஹித தர்மமார்க்கத்தை அவலம்பித்துக், கர்மாநுஷ்டானங்களைக் கைவிடாமல் செய்துவருவதால் தான் ஸ்வராஜ்ஜியம் அடையலாம் என்றும் வேறு மார்க்கங்களெல்லாம் நரகத்துக்கும் போகும் மார்க்கங்களென்றும் நம்புகிறோம். ஸ்வராஜ்யமானது ஸ்வதர்மத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும். தேசபக்தியும் ஒற்றுமையும் தேசத்தின் நன்மையைக் கருதுவதினாலேயே தான் ஏற்படவேண்டும். அதில் வர்ணபேதம் மதபேதம் ஒன்றும் ஜனங்களுக்குள் பேதத்தை உண்டுபண்ண முடியாது. ஸமீபத்தில் முடிவுபெற்ற மகாயுத்தத்தில் பிரிட்டிஷ் சக்கிரவர்த்தியின் கீழ் எத்தனையோ ஜாதியர்களும் மதஸ்தர்களும் சேர்ந்து ஒருமனதுடன் போர்புரிந்தார்கள் என்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்தவிஷயமே. தங்கள் மதங்களிலும் வர்ணங்களிலும் பாஷைகளிலும் ஆசாரங்களிலும் ஒருவருக்கொருவர் ஸம்பந்தமில்லாத அநேகம் பிரஜா ஸமூகங்களை ஒன்றுசேர்த்தல்லவோ நம் சக்கிரவர்த்தி ஆதிபத்யம் வஹிக்கிறார். அப்படியிருக்க நம் தேசத்துக்குள்ளிருக்கும் ஜாதிபேதம் மதபேதம் முதலியவைகளால் தான் நாம் ஸ்வராஜ்ஜியம் அடைய முடியாமலிருப்பதற்குக் காரணம் என்று சொல்லுவது பிறருக்கு ஹாஸ்ய ஹேதுவாகும். மேலும் டாக்டர் கவர் ஹிந்து குடும்பங்களில் தம்பதிகளுக்குள் ப்ரேமையும் அந்நியோந்நியமும் இல்லை என்றும்; முதலில் காதலித்து அப்புறம் விவாஹம் செய்து கொண்டு வாழும் தம்பதிகளெல்லாரும் ஒருவித துக்கமுமின்றி ஸுகித்து வாழ்கிறார்கள் என்றும் தகுந்த பிரமாணங்களைக் கொண்டு நிரூபிக்கவில்லை. அப்படி நிரூபிக்கவும் முடியாது. சாஸ்த்ரீயமான முறைகளிலேயே விவாஹம் செய்துகொண்டு தம்பதிகளுக்குள் ஒருவித மநஸ்தாபமுமில்லாமல் தங்கள் ஆயுள் பரியந்தம் பரஸ்பரம்

தம்பதிகளில் ஒவ்வொருவரும் மற்றொருவருக்கும் ஸர்வஸ்வமாயும் ஒன்னி ப்ரேம பரீவாஹத்தில் நிமக்நராய் ஐஹிகாமுஷ்மிக பலங்களுக்கு ஹேதுவான இருஹஸ்த தர்மத்தை அநுஷ்டித்து வரும் குடும்பங்கள் நம்தேசத்தில் அநேகம் இருக்கின்றன. பரஸ்பரம் பிரீதியின்மையால் சச்சரவுகள் நேர்ந்து துக்கம் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் தம்பதிகள் இவர்களை யாரார், கவரின் சட்டப்படி நேரும் விவாஹங்களுக்குள்ளும் இந்த துக்கம் ஸம்பவிக்கலாம். ஆகையால் சிற்சில துஷ்டர்களின் நடத்தையிலிருந்து ஒன்றையும் அவசரப்பட்டு ஊகித்துவிடக்கூடாது. நம் சாஸ்த்ராசார விஹிதங்களான விவாஹகாலத்திற்கு அப்புறமு முள்ள, ஸம்ஸ்காரங்களும் சடங்குகளும் தம்பதிகளுக்குள் ஹார்த்தமான ப்ரீதியை விருத்திபண்ணி அதை ஸ்திரப்படுத்தி நீடித்த ஸுகத்துக்கும் ஜனங்களின் க்ஷேமத்துக்கும் காரணமாகின்றன. ஆகையால் இந்த வாதங்கள் நிர்ஹேதுகங்கள்.

கடைசியாக மற்றொரு வாதத்தைப் பரீக்ஷிப்போம். அதாவது - 'ஹிந்துக்களுக்குள் ஜாதிபேதம் என்னும் ஒரு நியமமானது அவர்களுடைய [illegible] ஸ்திதிக்கு முக்கிய காரணமா யிருக்கிறது. ஆகையால் அதை வேரோடு அழித்துவிட வேண்டும். எல்லா ஜாதிகளும் வித்தியாசமின்றி ஒன்று சேர வேண்டும். அப்படி ஸாங்கர்ய முண்டானால் தான் வர்ணங்களுக்குள் பரஸ்பரம் த்வேஷாதிகள் தொலைந்து எல்லாரும் ஒன்றுவாழ்ந்து முன்னுக்கு வரலாம். எல்லாஜாதிகளுக்குள்ளும் பேதமின்றி விவாஹம் ஏற்பட்டால் தான் ஸாங்கர்யம் ஏற்படும். தன்னுடைய மசோதா இந்தமாதிரியான ஸங்கர விவாஹங்களுக்கு மிகவும் உபகாரமா யிருக்கும்' என்னப் பிரபலமான குதர்க்கம். இது கவரால் வாதிக்கப்படுவதுடன் நம் நாட்டில் அநேகம் ஸந்மார்க்க வாஸனையற்ற நாஸ்திகர்களாலும் கொண்டாடப் படுகிறது. இந்த வாதமும் கேவலம் விவாதம்தான். வர்ணாஸ்ரம தர்மமானது உயர்வு தாழ்வு என்பதை ஏற்படுத்தவில்லை. மேல் வர்ணத்தார் என்று எண்ணப்படுபவர்களுக்கு ஒருவித அஸாதாரண ஸ்வதந்த்ரங்களையும் அளித்துவிடவில்லை. ஒவ்வொரு வர்ணத்துக்கும் அநேக தர்மங்களை ஏற்படுத்தி, தம்தம் தர்மங்களை மீறாது நடக்கவேண்டும் என்று சில கடமைகளை விதித்திருக்கிறது. இது சாஸ்திரவிஹிதமாய் ஈசுவராஜ்ஞை யென்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. வர்ணாஸ்ரம தர்மத்தை நிந்திப்பவர்கள் அதின் தத்துவத்தை அறியாத அஜ்ஞர்களும், அவித்யா கல்பிதமான சில குதர்க்கங்களால் மோஹிதர்களான சில கிஞ்சித்ஜ்ஞர்களுமே. நம் தேச சரித்திரத்தை நன்றாய் ஆராய்ந்து பரிசீலனம் பண்ணினவர்கள் வர்ணாஸ்ரம தர்மம் ஒன்றுதான் நம் நாகரீகத்தை அநேகமாயிரம் நூற்றாண்டுகளாகக் காப்பாற்றிவந்ததென மகிழ்ந்துரைப்பார்கள். இது கேவலம் ஹிந்துக்களுடைய மித்யாகௌரவமன்று. அநேகம் அந்நிய சரித்திரகாரர்களும் இந்த அபிப்பிராயத்தையே ஆமோதிக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட தனத்தை நாமிழந்துவிட முயல்வது தற்கொலை புரிவதுபோலாகும். -

இப்படி எந்தவிதமாகப் பார்த்தாலும் கவருடைய மசோதா சட்டமாக்கக்கூடாது என்று ஏற்படுகிறது. ஆஸ்திகர்களாயிருக்கும் ஹிந்துக்களெல்லாரும் ஒரு மனதுடன் ஒரு மகாநாடுகூடி அந்த மசோதாவைக் கண்டனம் செய்து அது சட்டமாகக்கூடாது என்பதை இந்தியா சட்டஸபையோர்களுக்கும் ராஜப்பிரதிநிதிக்கும் நமது சக்கிரவர்த்திக்கும் கண்டிப்பாய்த் தெரிவிப்பது தங்கள் கடமை என்றறிய வேண்டும். இந்த மசோதா நம் ஸநாதந தர்மத்துக்கே ஹானியைக்கொண்டு வந்துவிடும். அது சட்டமாக ஒரு விதமாவசியகதையும் காணோம். ஜனங்களுக்குள் வர்ணத்வேஷத்தை அதிகப்படுத்தி ஆஸ்திகர்களுக்கு க்லேஶத்தைத் கொடுக்கக்கூடியதே தவிர வேறெவ்வித உபகாரத்தையும் செய்யப்போகிறதில்லை. முகம்மதியர்கள் அதை ஒரே மனதாய் வெறுக்கிறார்கள். அநேகம் கிறிஸ்தவர்களும் அப்படியே. இக்காரணங்களைப்பற்றி நமது ராஜப்பிரதிநிதி அது இந்திய சட்டசபையாரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டபோதிலும் அதற்குத் தமது ஸம்மதத்தைக் கொடுக்காமல் நிராகரித்து விடுவர் என்று நம்புகிறோம். ஸர்வேஶ்வரனையும் அப்படியே பிரார்த்திக்கிறோம்.

கல்யாணிவிலாஸ்,
புரசைபாக்கம்,
சென்னை, 14-8-31.

M. S. கிருஷ்ணமாசாரியன்,
பி.ஏ., பி.எல்.

பத்திரிகா விமர்ஶம்.

'தமிழகம்' என்னும் ஒரு பத்திரிகை வரப்பெற்றோம். இது மலேயா நாட்டில் கோலாலாம்பூரிலிருந்து வாரம் இருமுறை ப்ரசுரம்செய்யப்படுகிறது. இதன் ப்ரதான நோக்கம் மலேயா நாட்டிலுள்ள இந்தியர்களுக்கு தேசபாஷையான தமிழ்ப் பாஷையை நன்கு பரவச்செய்வதேயாம். ஆகிலும் இது எளிதான தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்டு வருகிறபடியாலும், தமிழ்ப் பாஷையின் பெருமை உத்பத்தி முதலியவைகள் விஸ்தாரமாக விசாரிக்கப்படுகிறபடியினாலும், மதவிஷயமாய் நல்ல வ்யாஸங்கள் வெளிவருகிறபடியினாலும் இதை இத்தேசத்திலும் தமிழ் பாஷையில் அபிமானமுள்ளவர்கள் அவச்யம் வாங்கிப்படித்தால் அவர்களுக்கு நன்மையுண்டாகும் என்பதில் ஐயமில்லை. இது விஷயமாய் வேறு விவரம் வேண்டியவர், மானேஜர் தமிழகம், கோலாலம்பூர் மலேயாநாடு, என்கிற விலாஸத்துக்கு எழுதி அறிந்துகொள்ளலாம்.

கோ. ஸ்ரீ., உ. கா.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே [illegible] நம:.

உபந்யாஸங்கள்.

"ஸதஸம் தத ஹஸ்தஸ்தீ ச விவேக்தும் ஈஶோ
ஶாஸ்த்ரம் ப்ரதீபமிவ காருணிகோ ததாதி।
தேநாவலோக்ய க்ருதிந: பரிபுஞ்ஜதே தம்
தத்ரைவ கேசித் அபரே ஶலபா பதந்தி ॥"

'பரமகாருணிகனான ஸர்வேஶ்வரன், அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைப் போக்குகைக்கும் நல்லதையும் தீயதையும் விவேகித்து அறிகைக்கும் பெருவிளக்குப்போன்ற ஶாஸ்த்ரமென்னும் ப்ரமாணத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்க, அதனாலே பாக்யாதிகர் ஸதஸத் விவேகம் செய்து எம்பெருமானை அநுபவிக்கிறார்கள்; அதில்லாதார் அந்த ப்ரமாண விஷயத்தில் சஞ்சல ஹ்ருதயர்களாய் விட்டில்கள் போல விருத்த ப்ரதிபத்தி செய்து நஶிக்கிறார்கள்' என்றார் ஸ்ரீபட்டர்.

'ஶ்ருதி: ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா'

'ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி இவை என்னுடைய ஆஜ்ஞை' என்று ஸ்ரீ ஶரண்யனும நியமித்திருக்கிறான். இம்மாதிரியான ப்ரமாணங்களை அவலம்பித்து, அந்த ஶாஸ்த்ரங்களைக் கைப்பற்றினால் நமக்கு ஶ்ரேயஸ்; அவைகளை அநாதரித்தால் ஶ்ரேயஸ் என்பதே நமக்கு இல்லை' என்னும் திடமான நம்பிக்கையை நாம் கொண்டிருக்கிறோம். தருஸங்களான அந்த ஶாஸ்த்ர வாக்யங்களின் உண்மையான அர்த்தங்களும் நமது ஆழ்வார் ஆசார்யர்களால் ஶங்கை களங்கம் முதலானவை இன்றிக்கே வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன என்றும் நமக்கு விஶ்வாஸம்ஜநித்திருக்கின்றது. ஆகையால், அந்த ஆழ்வார் ஆசார்யர்களால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டுள்ள ஶாஸ்த்ர வ்யாக்யாநரூபங்களான ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸேவித்து அவைவழியாக ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தை அறிந்து மநுஷ்யர்களெல்லாரும் பரமஶ்ரேயஸத்தைப் பெற முயலுவதுதான் அவர்களுடைய முக்கிய தர்மமாகுமென்பது நமது திடமான நம்பிக்கை. அந்த ஶாஸ்த்ரங்களில் அநாதரவையோ விருத்த ப்ரதிபத்தியையோ செய்து விட்டில்கள் போல நஶிக்கும் ஜீவராசிகளுக்கு, 'இம்மாதிரி பரம நிஶ்ரேயஸ ஸாதகமான ஶாஸ்த்ரமொன்று இருக்கின்றது; அதை [illegible] நீரும்' என்று எடுத்துக் காட்டுவதுதான்

அந்த ஶாஸ்த்ரத்தில் நம்பிக்கையைச் செய்யும் நமது தர்மமாகும். அந்தத் தர்மத்தைப் பரிபாலநம் செய்யவேண்டும் என்னும் எண்ணத்துடனே தான் இந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையை அதன் ப்ரவர்த்தகர்கள் ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்கள். உத்திஷ்டமான கார்யத்தை ஸாதித்துக் கொள்ளும் விஷயத்தில் அவர்களாற் செய்யப்பட்டுவரும் பல வித முயற்சிகளுள் பண்டிதோபந்யாஸம் என்பது முக்கியமானது. கூடங்களான ஶாஸ்த்ரார்த்தங்களை, ப்ரஶ்நீத முதலிய குணமற்றிருக்கும் ஜநங்கள் முன்னிலையில் விவரிக்க வேண்டுமென்பது அந்த உபந்யாஸங்களின் கருத்தன்று. நிஶ்ஶ்ரேயஸ ப்ரதமான ஶாஸ்த்ரமொன்று உண்டு என்பதை வெளியிடவும், அதில் அபிருசி ஜநிப்பதற்கு உபகாரகங்களாயுள்ள அம்ஶங்களைத் தெளிவிக்கவுமே இந்த உபந்யாஸம் ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றது. ப்ரமாதுகளால் ஸம்பவிக்கும் அந்யதா ப்ரதிபாதநங்கள் ஏற்படாமலிருக்கும் பொருட்டு தகுந்த ஆசார்யர்களிடமிருந்து தத்வார்த்தத்தை க்ரஹித்திருக்கும் பண்டிதர்களைக் கொண்டே இவ்வுபந்யாஸங்கள் நடைபெறுவதாகப் படவேண்டும் எனவும் ஒரு நியமமுமுண்டு. சென்ற பத்து வருஷகாலமாக இம்மாதிரியான உபந்யாஸங்கள் பல நடைபெற்று வருகின்றன. சென்ற வருஷத்தில் ஸ்ரீ. உ.பா. டில்லி ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்காரால் செய்யப்பட்ட உதவியைக்கொண்டு தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் பலவிடங்களில் உபந்யாஸங்கள் நடந்தன. ஸ்ரீ. உ.பா. புத்தங்கோட்டகம் வித்வாந் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி க்ருபையுடன் அந்த உபந்யாஸங்களைச் செய்யும் பாரத்தை ஏற்றுக்கொண்டார். இப்பொழுது அந்தத் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலேயே இன்னும் பல உபந்யாஸங்களைச் செய்ய ஸ்ரீ. உ.பா. இஞ்சிமேடு வித்வாந் ரங்கநாதாசார்ய ஸ்வாமி க்ருபையுடன் திருவுள்ளம் பற்றி இருக்கிறார். தவிர, ஸ்ரீ. உ.பா. மேலப்பாளையம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் என்னும் மற்றொரு ஆஸ்திகர், திருச்சிநுப்பள்ளி ஜில்லாவிலும் இம்மாதிரியான உபந்யாஸங்கள் நடைபெறவேண்டுமென்று அதற்கு அபேக்ஷிதமான த்ரவ்யத்தைக் கொடுத்து உதவி புரிந்திருக்கிறார். அப்படியே அவ்விடத்தில் உபந்யாஸங்களைச் செய்ய ஸ்ரீ. உ.பா. புத்தங்கோட்டகம் வித்வான் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியும் ஸ்ரீ. உ.பா. பகவத்விஷயம் சேட்லூர் வித்வாந் நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமியும் க்ருபையுடன் திருவுள்ளம் பற்றி இருக்கிறார்கள். சென்ற ஆவணி மாஸத்திலேயே ஸ்ரீ. உ.பா. புத்தங்கோட்டகம் ஸ்வாமி தமது உபந்யாஸங்களைச் செய்ய உபக்ரமித்து விட்டார் என்று இந்த ஸஞ்சிகையில் மற்றோரிடத்தில் ப்ரகடிக்கப் பட்டிருக்கும் ஒரு கடிதத்திலிருந்து நாம் அறிகிறோம். ஸ்ரீ. உ.பா. சேட்லூர் ஸ்வாமியும் வருகிற அற்பிசி மாஸத்தில் உபந்யாஸங்களைச் செய்ய ஆரம்பிக்கலாம். இம்மாதிரி உபந்யாஸங்களை மேல் மேல் அபிவ்ருத்தங்களாகச் செய்து ஸ்ரீ ஶரண்யன் கலியின் கொடுமையை, ஸாதுக்களின் ஶ்ரமங்கள் தீர, ஶமநம் செய்வானென்று நம்பி இருக்கிறோம்.

ஸ்ரீ. [illegible]

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் கடிதங்கள்.

(1)

உபந்யாஸங்கள்.

சென்ற ஆவணி மாஸம் 2வ ஞாயிற்றுக்கிழமை ஸாயங்காலம் 6½
ஸ்ரீ. உ.பா. புத்தங்கோட்டகம் வித்வாந் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய
மணிக்குமேல், ஸ்ரீரங்கத்தில் ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸந்நிதிக்கு எதிரிலுள்ள
மண்டபத்தில், ஸ்ரீ. உ.பா. புத்தங்கோட்டகம் செய்தருளினார். அவ்வுபந்யா
ஸ்வாமி பக்தி விஷயமாய் ஒரு உபந்யாஸம் நடைபெற்றது. அநேக ஆஸ்திகர்
ஸம் சற்றேறக் குறைய 3 - மணி காலம் எழுந்தருளி இருந்தார்
களும் சில வித்வாந்களும் அந்த உபந்யாஸத்திற்கு வந்திருந்தார்கள். ஸ்ரீ
கள். அநேக ப்ராஹ்மணேதரர்களான ஆஸ்திகர்களும் அதற்குப் பூர்வாங்கமாக,
ஸ்வாமீ உபந்யாஸத்திற்கு ஆரம்பம் செய்யும் முன் அபிவ்ருத்தியை உத்தே
ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தின் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ
ஶித்து சென்னபட்டணத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் திருச்சிநுப்பள்ளி ஜில்லா
ஸித்தாந்த ஸபையின் நியமநப்படி தாம் இந்தத் செய்ய ஒத்துக்கொண்டி
வில் பக்தி விஷயமாகச் சில உபந்யாஸங்களைச் உபக்ரமித்து ஸ்ரீரங்க
ருக்கிறதாகவும் அவைகளை ஆவணி மாஸத்திலேயே உத்தேஶித்திருப்ப
நாயகியின் கடாக்ஷத்தை முன்னிட்டு நடத்துவதாய் வேண்டு
தால் அந்த உத்தேஶத்தை ஸாதித்துக்கொள்ள பிறகு உபந்யா
மென்றும் ஸதஸ்ஸுக்கு விஜ்ஞாபநம் செய்துகொண்டு, பக்திக்கு பலம் என்ன?
ஸத்தை ஆரம்பித்தார். 'பக்தி' என்றால் என்ன? விஷயங்களைப்பற்றி மாத்
பக்திக்கு அதிகாரி யார்? என்று இம் மூன்று அவ்விஷயங்களை
திரம் அன்றைக்கு உபந்யஸிக்க அவகாஶம் இருந்தது. உபபாத்யமாநங்க
எடுத்து உபபாதநம் செய்த ரீதியும், இடையிடையே ஆசார்யர்களின்
ளான அம்ஶங்களுக்கு உபஷ்டம்பகங்களாய் ஆழ்வார் ஸந்நிதர்களா
திவ்யஸூக்திகளைச் சொல்லி அவைகளை விவரித்த மாதிரியும் செய்தன.
யிருந்த ஸகல ஆஸ்திகர்களுடைய ஹ்ருதயத்தையும் ஆவர்ஜநம் மிகவும்
வித்வாந்களெல்லாரும் உபந்யாஸத்தின் ஶாஸ்த்ரீய பத்ததியை சேஷ்டி
ஶ்லாகித்தார்; ஶரண்யனுடைய திவ்ய கல்யாண குணங்களையும் உபந்யாஸம்
தங்களையும் கேட்டு எல்லாரும் பக்தி பரவஶர்களானார்கள். அவ்விடத்தில் ஸந்நிஹி
முடிந்தவுடன் கல்யாணபுரத்திலிருந்து அப்பொழுது மிகவும் வியந்து
தராயிருந்த ஒரு வித்வாந் உபந்யாஸத்தைப்பற்றி நீடூழி வாழும்படி ஸ்ரீரங்க
ஸ்வாமியையும் ஶ்லாகித்து, ஸபையையும்
நாயகியை ப்ரார்த்தித்தார். பிறகு ஸதஸ் கலைந்தது.

தாஸன்,
[illegible]

ஸ்ரீரங்கம், [illegible]
[illegible]

(2)

திருச்சிறாப்பள்ளியில் ஹைகோர்ட் வக்கீல் ஸ்ரீ. உ.வே. A. V. கோபாலாசார்ய ஸ்வாமி இவ்விடத்திய வைஷ்ணவ ஸபையோர்களால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டு பரமக்ருபை கொண்டு இவ்விடம் சேலத்திற்கு எழுந்தருளி நாளது ஆகஸ்டு 20-21-ம் தேதிகளில் ஸ்ரீபகவத்கீதை, ஸ்ரீமத் ரஹஸ்ய ஸூக்திகள், ஸத்வைத ஸித்தாந்தம், விசிஷ்டாத்வைதம் இவைகளைப்பற்றி ஸபையோர்கள் மனது உருகும்படி லௌகிக த்ருஷ்டாந்தங்களுடன் அதிவிசித்திரமாய் உபந்யாஸம் செய்தருளினார் என்றும், கேளாத ஸ்வாமியின் வாக்வைகரியை கேட்ட எல்லோரும் ஸந்தோஷ ஸம்பூர்ணர்களாய் அவரை அடிக்கடி இவ்விடம் எழுந்தருளி இவ்விதமாய் உபந்யாசங்கள் செய்யவேணுமாய் ப்ரார்த்தித்தார்கள். ஸ்வாமியும் அநுக்ரஹம் செய்து மார்கழி லீவில் மறுபடி இவ்விடம்வந்து உபந்யாஸம் செய்வதாய் வாக்களித்துப்போயிருக்கிறார். இக்காலத்தில் இப்படிப்பட்ட ஸத்விஷயத்தை போதிக்க ப்ரவ்ருத்தரான ஸ்வாமிக்கு எங்களுடைய நன்றியறிதலை மனப்பூர்வமாய் தெரிவிக்கிறோம்.

கெ. இராமாநுஜாசார்யன்,
ஸம்ஸ்க்ருத பண்டிதர்.

சேலம் 25-8-21.

(3)

பத்ய ப்ராதம்ய வாதம்.

ஆவணி மாஸ வேதாந்ததீபிகையில் 'கேஸவாய்நம:' விஷயமாய் பத்திராதிபரின் குறிப்புகளில் அடியேனுக்கும் இன்னும் சில ஸ்வாமிகளுக்கும் ஒரு வக்தவ்யாம்ஸம் இருக்கிறது. அழகிய சிங்கரும் குறிச்சி ஸ்வாமியும் இந்த விஷயங்களில் அந்ய ஸம்பிரதாயஸ்தர்களுடைய வைமநஸ்யங்களை ஸமனம் பண்ணவேண்டியே இந்த கிரந்தம் எழுத ப்ரவர்த்தித்தார்கள். ஸம்ப்ரதாயஸம்பந்தமான வைமநஸ்யங்கள் எல்லாம், அஜ்ஞாநாந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாநங்களாலேயே உண்டாகிறது. விபரீத ஜ்ஞாநக்ருதமான வைமநஸ்யத்தை ஸமனம்பண்ண அஸ்மதாதிகளுக்கு அசக்யம். அது சமநமாகக்கூடாது என்று பகவானுடைய லீலாரஸத்துக்கு உபயோகப்படுகிற ஸங்கல்பம்.

சில ஸ்வாமிகள் கல்யாண காலத்தில் பெருமாள் ஸம்பாவனை எடுக்கும்போது 'லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹனுடைய நாமாவையே சொல்லப்படாது. வேறு திவ்யதேசத்து எம்பெருமானைத்தான் சொல்லவேண்டும்' என்றும் ஸந்நிதி சிஷ்யர்களாகதில்கூட இவர்கள் ப்ரபலமாய் நிஷேதிக்கிறதுண்டு. தாத்ருஸமான வைமநஸ்யத்தை மாற்றுகிறது ஒருவராலும் முடியாது.

ஆனால் அநேகம்பேர் வஸ்துஸ்திதியை அறிந்துகொள்ள மார்க்கமில்லாமல் கேவலம் அஜ்ஞாநத்தையே முன்னிட்டு வைமநஸ்யத்தைப் பாராட்டுவதி

...வழக்கமாயிருக்கிறது. ... தர்சனமாக ... ஸ்வரூபம் ...ன்றாய் தெரியாத அநேகம் ஸ்வாமிகள் வடகலை தென்கலை என்கிற திரு...மண்காப்பை எம்பெருமானுடையவும் திருமுகமண்டலத்தில் சாத்துவதற்...காக கோர்ட்டில் நிரம்ப பணச்செலவு செய்கிறார்கள். ந்யாய ஸஹிதமாய் ...ஸாஸ்த்ரார்த்தங்களைத் தெரிவித்தால் இப்படிப்பட்ட கலகங்கள் ஒருவாறு ...ஸமநத்தை அடையலாம்.

ஸ்ரீ அழகிய சிங்கரின் சரித்தத்தின் பூர்விகத்தை விசாரித்தால் பத்ராதிபர் இவ்வளவு கடுமையாய் எழுதியிருக்கமாட்டார். அநேகோ...

35 வருஷத்திற்கு முன் திருவனந்தபுரம் மடம் ஏற்பட்ட புதுசில், ... பில மடத்திலும் ஸந்நிதி சிஷ்யாளின் க்ருஹங்களிலும் வழக்கமாய் "கேஸவார்ய க்ருபாபாத்ரம்" சொல்லி தொடங்கி ஸேவைபண்ணி வருகிறபடி அங்கேயும் ஆரம்பித்து ஸேவை பண்ணினார்கள். அந்ய ஸம்பிரதாயஸ்தர்கள் அது ந்யாயமில்லை என்று தடுத்தார்கள். அது ஸந்நிதியில் வழக்கமாய் செய்துவருகிறபடி இங்கேயும் பண்ணலாம் என்றும் கூடாது என்றும் விவாதப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில், அந்ய ஸம்பிரதாயஸ்தர்கள், ஸ்ரீ அழகிய சிங்கரின் பூர்வாஸ்ரம காலத்தில் எழுதிக்கேட்டு தெரிந்துகொண்டு அவ்விடம் ஸரி என்றால் விவாதத்தைவிட்டு விடுவதாய் சொன்னார்கள். அதன் பேரில் இந்த கிரந்தம் அச்சுபோட்டு அனுப்பியதின்பேரில் கலகங்கள் சாந்தமாய்விட்டன.

அப்படியிருக்க பத்ராதிபர் இது கலகாஸ்பதம் என்று பலவித ... அவாளவாள் ஸம்பிரதாயப்படி அவாளவாள் ...ங்களை எழுதியிருக்கிறார். அவாளவாள் ... கலகமந்நியில் அவாளவாள் அனுஷ்டித்தால் அவர்களுக்கு என்னகேடு? ... ஸம்ப்ரதாயப்படி நடக்கவேண்டுமென்பதற்கு தானே கிரந்தம் எழுதுகிறது. ... போலொத்த ஸ்வாமிகளுக்கு இந்த மாதிரி அல்பஜ்ஞர்களான அடியேன் ... கட்டுப்பாட்டுக்காக சொல்கிறோம் என்று கிரந்தம் இல்லாமல்போனால், ... நம்முடைய ஸம்பரதாயத்தில் சாஞ்சல் அந்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்தார் சொன்னால் ...யத்தை உண்டுபண்ணும்.

குறிச்சி ஸ்வாமி செய்த கிரந்தமானது ... ப்ரவ்ருத்த ... கும், "..." என்கிற மாதிரியாகவும் ஏன் இருக்கக்கூடாது"? [ப்ராசீநமான ... ப்ரதிஸமயங்களால் நமக்கு உண்டாகிற ஸந்தேயும் ப்ரஸித்தமாயுமுள்ள ப்ரதிஸமயங்களால் நமக்கு உண்டாகிற ஸந்தேஹங்களைத் தெளிவிப்பதற்காக.]

தி. ராமஸ்வாமி அய்யங்கார்,
ஸ்ரீ வைகுண்டம்.

17-9-21.

ஸ்ரீ. உ. வே. தி. ராமஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமியுடைய கடிதத்திற்கு ... குறிப்பை மற்றொருதடவை வாசிக்கும்படி ப்ரார்த்திப்பதே நாம் சொல்லக்கூடிய ஸமாதானம். கேவலம் வைதிகர்போலன்றி இவர் பாஸ்சாத்ய வித்யையிலும் ... பெற்றவராதலால், தேசத்தினுடையவும் அதில் நம்மவரு

டையவும் ஸ்திதியைக் கணிசித்து நாம் வெளியிட்டிருக்கும் அபிப்பிராயம் ஸித்தாந்தபராமர்சத்தில் இவரும் ஏற்றுக்கொள்ளும்படி யிருக்குமென்று த்ருட மாக நம்புகிறோம். இவர் நோக்கத்தை யாதரித்தும் இதற்கு எதிரிடையாகவும் வாதங்களுண்டாகுமென்று சங்கித்தே 'அந்த வடிவ்விருயங்களே வாதத்தைப் பற்றி ஒருவிதமான அபிப்ராயத்தையும் சொல்லவந்தோ மல்லோம்'' என்று கூறினோம். 'அநேகம்பேர் வஸ்து ஸ்திதியை அறிந்துகொள்ளமார்க்க மில்லாமல் கேவலம் ஆக்ரஹத்தையே முன்னிட்டு வைமநஸ்யத்தைப் பாராட்டி வரு வழக்கமா யிருக்கிறது'' என்று இந்த ஸ்வாமி எழுதியிருப்பதை நாம் முழுமனதுடன் ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். இத்தகைய அபிநிவேசங்கள் கழிந்தாலன்றி நமது ஸமூஹத்துக்கு ஒருவித அநுகூலமும் ஆத்யந்திகமாக உண்டாகாது. இவைகளைப்போக்கி நமது ஸ்திதியைப் பராமர்ச்சித்து அபிவ்ருத்தியை நாடுவதே தீபிகையின் முக்ய ப்ரவ்ருத்தி என்பதை ஆப்தர்கள் நன்றாய் அறிவார்கள்.

பத்ராதிபர்.]

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ஸ்ரீநிவாஸ வரவரமுநயே நம:

இவ்வர்ஷத்திய மஹாஸங்கம்.

சென்ற ஸஞ்சிகையில் ப்ரசுரம் செய்திருக்கிறபடி, இவ்வர்ஷத்திய மஹாஸங்கத்தை ஸ்ரீ அபர்யாப்தாம்ருதன் தனது திருவடி வாரத்தில் நடத்திக் கொள்வதற்கு அபேக்ஷிதங்களான ஸம்விதாநங்களைச் செய்து வருகிறான். ஸ்ரீ. உ. வே. வலயபேட்டை நரஸிம்ஹ ஐயங்கார் ஸ்வாமியும் ஸ்ரீ. உ. வே. பெருகவாழ்ந்தான் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியும் இது விஷயத்தில் மிகுந்த ஸ்ரத்தை எடுத்துக் கொண்டு பரிஸ்ரமப்பட்டு வருகிறார்கள். ஸ்ரீ. உ. வே. என் கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார் ஸ்வாமியைப் போன்ற மஹா ப்ரபுக்களின் ஆநுகூல்யத்தையும் ஸ்ரீ ஸாரண்யன் இதற்கு ஸம்பாதித்துக் கொடுத்திருக்கிறான் என்றுணரவும் அறிகிறோம். அது மிகுந்த ஸந்தோஷத்தை ஜநிப்பிக்கின்றது. அவ்விடத்தில் எழுந்தருளி இருக்கும் மற்றை ஆஸ்திகர்களும் இது விஷயத்தில் ஸம்கத்தாருக்களிக் தம்மால் ஸாத்யமான ஸஹாயத்தைச் செய்து உபக்ராந்தமான இந்தக் கார்யத்தைத் தலைக்கட்டி வைப்பார்களென்று நம்புகிறோம். ஸதஸ் நடைபெறும் காலம், வருகிற மார்கழி மாஸத்தில் சற்றேறக்குறைய 12, 13, 14, 15-ம் தேதிகளாக இருக்கலாம். இதன் நிர்ணயம் அடுத்த ஸஞ்சிகையில் வெளிவரும். இதற்கு முன்போல இவ்வர்ஷத்திலும் ஸ்ரீ பாஷ்ய பரீக்ஷையும் ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரய ஸார பரீக்ஷையும் ஸங்க காலத்தில் நடைபெறும். அந்தப் பரீக்ஷைகளைப்பற்றிய விசேஷித்த அம்சங்கள் இன்னும் 10, 15 தினங்களுக்குள்ளாக துண்டுப் பத்ரிகை வழியாய் வெளியிடப்படும். ஆஸ்திகர்கள் எல்லோரும் இந்த ஸங்கத்தில் அந்வயித்து அதை நிர்விக்நமாகவும் த்ருப்திகரமாகவும் நடத்திவைக்க வேண்டுமென்று வினயம் ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

ஸ்ரீநிவாஸ-தேவநாசார்யன்.

16|4|12
600 008
சென்னை